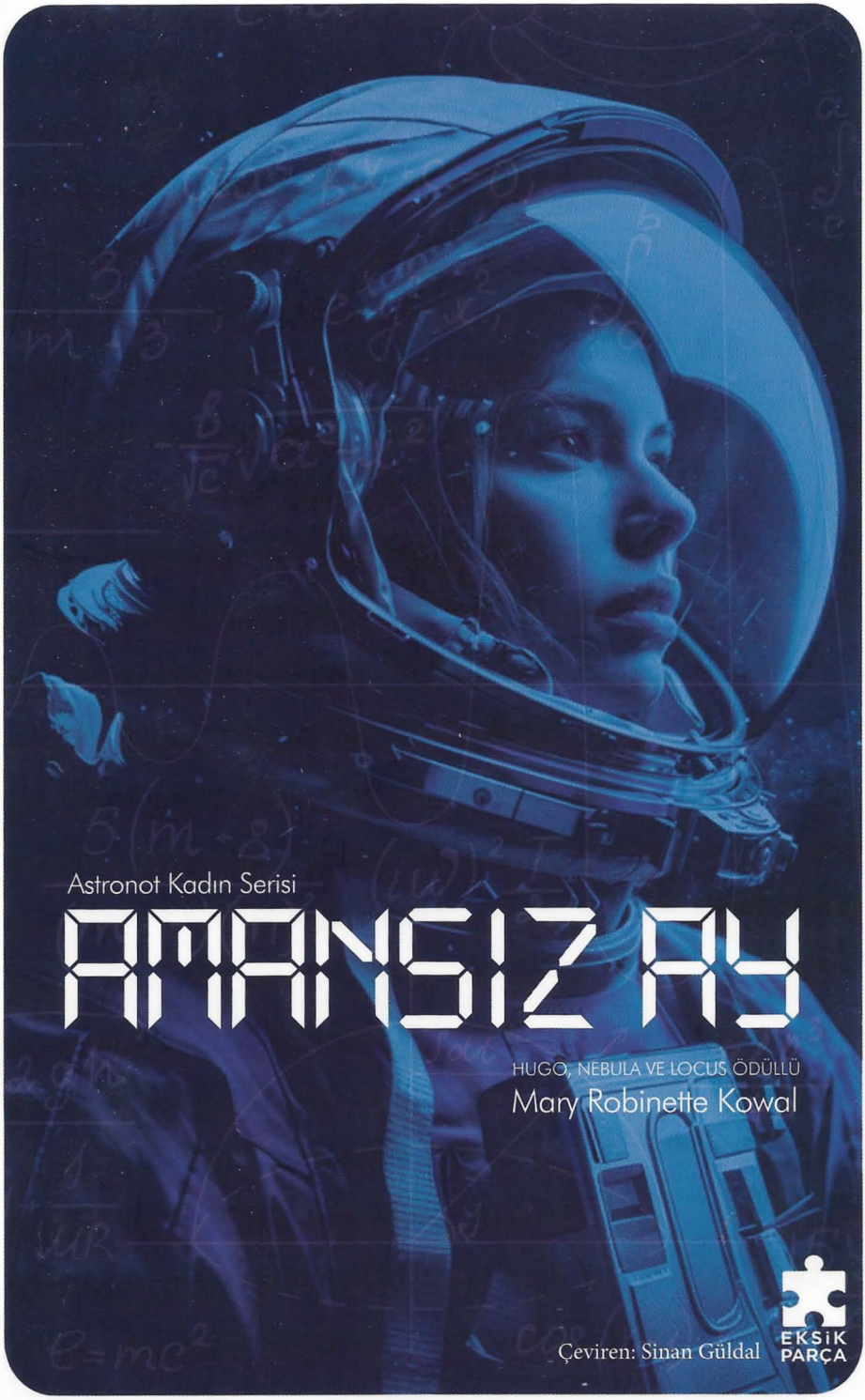

Astronot Kadın Serisi
AMANSIZ AY
HUGO, NEBULA VE LOCUS ÖDÜLLÜ
Mary Robinette Kowal
Çeviren: Sinan Güldal
EKSİK PARÇA

Eksik Parça Yayınları

Amansız Ay
Mary Robinette Kowal
TOR Books tarafından aşağıdaki isimle İngilizce basılmıştır:
The Relentless Moon
Copyright © 2020 by Mary Robinette Kowal

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**
Çevirmen: **Sinan Güldal**
Editör: **Kürşad Kızıltuğ**
Yayına Hazırlayan: **İsmail Yamanol**
Sayfa Tasarımı: **Esranur Gelbal**
Kapak Tasarımı: **Serkan Cenker**

Baskı ve Cilt: **My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882
MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

1. Baskı: Nisan 2024
ISBN: 978-625-6780-72-9

Türkçe yayın hakları, Akçalı Ajans aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**
Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul
Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55
www.ikiayayincilik.com.tr

www.instagram.com/eksikparcayayinlari
www.facebook.com/eksikparcayayinlari
www.youtube.com/user/eksikparca1
www.twitter.com/eksikparcayayin

Mary Robinette, Kowal, bilimkurgu türündeki *Astronot Kadın* serisinin yanı sıra *Glamourist Histories* başlıklı fantastik kitaplarıyla da adından söz ettirmeyi başaran Mary Robinette Kowal, 1969 yılında Amerika Birleşik Devletleri'nin Kuzey Carolina eyaletinde dünyaya geldi.

Dört Hugo ödülüne ek olarak, *Nebula* ve *Locus* gibi diğer birçok saygın ödülün de sahibi olan yazarın öyküleri, *Strange Horizons* ve *Asimov's* gibi yayınlarda ve Yılın En İyi Öyküleri başlıklı çeşitli seçkilerde yer aldı. Ayrıca tamamı kendi öykülerinden oluşan *Word Puppets* ve *Scenting the Dark and Other Stories* gibi derlemelere imza attı.

Astronot Kadın serisinin ilk romanı *Yıldızları Hesaplamak*, aynı yıl Hugo, Nebula ve Locus ödüllerini kazanmayı başaran on sekiz kitaptan biri olarak bilimkurgu edebiyatında tarihe geçti. Aynı zamanda SAG/AFTRA bünyesinde profesyonel bir kuklacı ve seslendirme sanatçısı olan Kowal, eşi Rob ve sahip olduğu bir düzine daktilosuyla birlikte Nashville'de hayatını sürdürüyor.

AMANSIZ AY

Alyshondra ve Amara'ya

Ufku görüyorum. Açık mavi harikulade bir şerit.
Dünya bu. Ne kadar da güzel! Her şey yolunda.

— Valentina Treşkova, İlk kadın astronot.

BİRİNCİ KISIM

BİR

MARS YOLU YARILANDI

John Schwartz, The National Times Özel Haber

KANSAS CITY, 28 Mart 1963 – Her şey yolunda giderse –ki uzayda bunun bir garantisi yoktur– bugün bir ara on üç cesur seyyah daha önce hiçbir insanın aşmadığı bir sınırı aşacak: Evimiz olan gezegenle Mars arasındaki yarı yol çizgisi.

Görevde geçen günler zafer ve dehşet doluydu, on üç astronot kozmik boşlukta hızla yol alırken felaketler atlatıldı ve felaketler deneyimlendi.

Bu görev sadece teknolojiyi değil, aynı zamanda marifeti ve insan ruhunu da test ediyor.

"Jül Sezar gibi en kötüsüne hazırlanmalıyız," diyor Uluslararası Havacılık Koalisyonunun yöneticisi Norman Clemons, "eğitimimiz bu yönde. Fakat aynı zamanda en iyisi için de çabalıyoruz ve bu harikulade ekip her türlü duruma karşı eğitildi."

Astronot grubu o kadar farklı uluslardan oluşuyor ki, "Astronot Hanım" Elma York onları "Uzayda bir Dünya Fuarı" olarak adlandırıyor. Grup bu an ve önümüzdeki ayların her anı için yıllardır hazırlanıyordu.

Yarınki dönüm noktasından sonra, Kırmızı Gezegen'e ulaşmak için uzayadamlarının sadece 27 milyon kilometresi kalacak.

Kaç farklı yere evim diyebilirsiniz? Benim için ev ailemin Detroit'teki evi olabilir. Ya da kocam Kenneth ile paylaştığımız Valilik Konutu. Ya da Ay kolonisindeki yatağım. Fakat insanlara evlerinin neresi olduğunu sormamayı öğrendim çünkü göktaşından sonra pek çok insanın artık gerçek bir evi yok.

Bunun yerine daha tehlikesiz bir kalıp kullanıyorum: "Yeriniz neresi?" Bağış gecesinde de bu kalıbı kullanmakla meşguldüm. Ella Fitzgerald şarkılarını söylerken, ben de kocamın etkilemek istediği güçlü erkeklere gülümsüyordum ki kocamın valilik politikalarını desteklesinler.

Boynumun etrafında elmaslarım parıldıyor ve tafta gece elbisemin tavus kuşu yeşili üzerine iğnelenmiş astronot kanatlarıyla çarpıcı bir karşıtlık sergiliyordu. Elliyi geçmemden önce parıltılı ideal eş rolünü oynamak daha kolaydı, fakat yine de otuzlarıma oranla daha iyi bir kondisyondaydım.

Böyle diyorum fakat ayaklarımdaki mafsal iltihabı, topukluyla attığım her adımla birlikte beni protesto ediyordu. Kenneth, parke zemin üzerinde milyonuncu kez duraklamamızı isteyince bu iltihap ağrısıyla beraber içimden gelen rahatlama ıslığını da bastırdım. "Bay Vann'ı hatırlıyorsun, öyle değil mi Nicole?"

Hatırlamıyordum. Bay Vann, yanında karısıyla birlikte dolaşan her yanı sarkmış, orta yaşlı, beyaz erkeklerden biriydi sadece. "Gelebilmeniz ne hoş!" İsviçre görgü okulunda öğrendiğim karizmanın hepsi hâlâ sesimde mevcuttu.

Tanrı'ya şükürler olsun, can sıkıntımızı parıltıların altına gömmeyi öğretmişlerdi.

"Ne demek, bir zevkti Bayan Wargin." Aksanı orta batıdandı. Tam yerini bulmam için bir cümle daha kurması gerekiyordu fakat sesli harfleri telaffuzundan bu kadarını çıkarabilmiştim. "Karımla tanıştığınızı sanmıyorum, Bethany."

Oklahoma. Hem orta batı hem de güney aksanının böyle birbirine girdiği tek yer burasıydı, bu da demek oluyordu ki muhtemelen ailelerinin çoğunu göktaşında kaybetmemişlerdi ve aradan geçen on bir yılda aciliyet hissi kafalarından silinip gitmişti. İkisine de gülümsedim. "O zevk bana ait. Lütfen Ay'da ziyaretime gelin."

"Yok, yok... Bethany bana Dünya'da lazım, burası güvenli." Bay Vann karısının koluna pat pat diye öyle bir vurdu ki Kenneth bana aynısını yapsa bir hafta koltukta yatmak zorunda kalırdı. "Bu küçük hanımefendinin oraya çıkmasına izin verdiğinize şaşırdım doğrusu Sayın Vali."

Kenneth güldü fakat bir eliyle de sırtımın altlarına doğru bastırmıştı, bu da bunu onun halledeceği anlamına geliyordu. Bu teklifini kabul eder gibi dokunuşuna doğru yaslandım, kamunun gözü önünde geçirdiğimiz yıllar içinde geliştirmiştik bu sessiz dili.

Adama gülümsedi. "Karımın herhangi bir şey yapmak için birilerinden 'izin' alan bir kadın olduğunu düşünürseniz yanılırsınız."

"Ayrıca, Ay'da yaşamak o kadar da farklı değil, gerçekten de. Birçok bakımdan Ay kolonisi küçük bir kasabada yaşamak gibidir. Hatta, bir sanat galerimiz bile var." Ki ben kurmuştum fakat var olduğu doğruydu, içinde sanat eserleri olduğu da.

"Elma York ile birlikte çalışıyorsunuz, doğru mu?" Karısının bakışları üzerime kilitlenmişti ve yüzünde gördüğüm yavanlık aslında en az benimki kadar yoğun bir can sıkıntısıydı.

"Ah, evet. 'Astronot Hanım' diye meşhur olmasından çok daha uzun zaman öncesinden beridir çalışıyoruz." Elma'yla aynı yıl astronot olmuştuk, uzay programına seçilen ilk kadınlardık fakat o her zaman için Astronot Hanım olarak kalacaktı.

Bayan Vann'ın yüzü ışıldadı. "Nasıl tanıştınız?"

"İkinci Dünya Savaşı esnasında Yaban Arıları'nda tanıştık." Bu doğruydu. Fakat daha doğrusu şu olurdu ki, ilk tanışmamızı hatırlamıyordum. Ah, ikimizin de Hava Kuvvetleri Kadın Hizmet Pilotu olduğumuzu biliyordum tabii fakat biz tanıştığımızda meşhur falan da değildi. Birçok başka pilot vardı. Ona dair ilk net hatıramı Palm Springs Hava Üssü'ndeki bir dansta edindim, talihsiz bir pilotun saçlarını tutuyordu çünkü kadıncağız içkiyi fazla kaçırmıştı ve midesinde ne var ne yoksa boşaltıyordu.

Fakat kimse meşhur Astronot Hanım ile ilgili ilk anı olarak bunu duymak istemez.

Bayan Vann iç geçirdi. "Eğer yeterince kalifiye olsaydım gözümü kırpmadan ben de katılırdım size."

Eğer o da benim gibiyse kalifiye olduğu alan menü yapmak, fon toplama etkinlikleri düzenlemek ve başının üstünde bir kitabı düşürmeden taşımak olsa gerekti. Eğer Yaban Arıları'nda yer almasaydım ve kocam da o zamanlar bir senatör olmasaydı ben de asla seçilemezdim.

Ella Fitzgerald'ın şarkısı sona erdi. Sesinin nasıl da değerli olduğunu anlamayıp nezaket icabı bile alkışlamayan kalabalığa bağırmak istedim.

Ella başka bir şarkıya başlayana kadar oluşan boşlukta, balo salonunda uzaktan gelen sesler yükseldi. Bu sesler dikkatimi otelin bir duvarı boyunca uzanan pencerelere çekmişti. Pencereyi bir film tabakası gibi kaplayan beyaz perdelerin arkasından, bir roketin kalkış anında oluşana benzer canlı turuncu bir parıltı vardı.

Omurgamı dikleştirdim ve Kenneth'e döndüm, sanki sadece yakınlık gösteriyormuşum gibi ona yaslandım. "Dışarıda bir şeyler mi yanıyor?"

"Hı?" Bakışlarımı takip etti. Sırtımdaki parmakları kasıldı. "Nicole..."

"Ne..."

Pencere patladı, cam ve alevler yağmur gibi her yana saçıldı. Kenneth'e yapıştım ve onu uzağa çektim, astronot eğitimim etkisini göstermişti, ikimizi de alçak bir çömelme pozisyonuna soktum. Bir şey mi patlıyor? Hedef küçült, sığınacak bir yer ara, kafa ve göğüs gibi narin yerlerini koru.

Fakat işte üzerimde askısız bir gece elbisesiyle yakalanıvermiştim.

Arkamızdan çığlıklar geldi. Gece boyu üzerime çökmüş olan can sıkıntısının sisi dağılmıştı. Sanki bir T-38'in koltuğuna oturmuşum gibi bütün oda ve içindeki orta yaşlı tıknaz beyaz adamlar, onların göz kamaştıran eşleri, kara tenleri ve beyaz eldivenleriyle garsonlar bir anda netleşti. Kenneth'i güvenliğe ulaştırmanın en kısa yolu ziyafet masalarının yanından ilerleyerek servis kapısından mutfağa girmekti.

"Kenneth." Smokininin koluna yapıştım. "Hemen, şimdi..."

Bir kamyon dolusu güvenlik görevlisi dikdörtgen çeneleri ve kısa saçlarıyla bizi çevreledi. "Buradan." Bir tanesi kolumu tutmuştu. Bir diğeri de Kenneth'in kolunu. Emir alıyor olmanın verdiği

öfke bir an için içime doldu fakat bu hissin yeri ve zamanı değildi. Bu adamlar işlerini yapıyor ve valiyi koruyordu, tabii onun uzantısı olarak karısını da.

Sanki dekoratif bir bibloymuşum gibi güvenliğe doğru sürükleniyordum. Zaten Dünya'da olduğum zamanlarda işim buydu.

Makam arabamızın arka koltuğunda, sodyum buharlı sokak lambasının ışığın altında, Kenneth'in saçları altuni, gümüşi parlıyordu. Geniş arka koltuğa yanlamasına oturdum, döndüm ve uzun çoraplı ayaklarımı Kenneth'in kucağına yerleştirdim. Sağ ayağımın topuğuna masaj yapmaya başladı, bir yandan da sanki bu konuda bir şeyler yapabilecekmiş gibi, başka ayaklanmacı var mı diye camdan dışarı bakıyordu. Kenneth tamı tamına böyle biriydi işte. Görüp de çözmek istemeyeceği hiçbir sorun yoktu.

"Tatlım." Ayağımı çektim ve elimi pantolonunun kasığına yerleştirdim. Kocamı en çekici bulduğum zamanlar odaklandığı zamanlar olduğu için beni suçlamayın. "Eminim her şey BM'nin kontrolü altındadır."

"Burası benim eyaletim."

"Teknik olarak..." Kansas City'nin her iki yanı daha önceden ait oldukları eyaletlerden koparılmış ve Washington DC'nin yerini alması için Kansas City'ye eklenmişti. Tabii Washington'ın yerine bir şey koyamazdınız ya.

"Sakın." Fakat gülümsemişti, parmaklarımı öpmek üzere elimi dudaklarına götürdü.

Her ne kadar birbirimize sokulmak için hava çok sıcak olsa da ona yaslandım. "Gıdanın karneye bağlanmasının sorumlusu sen değilsin."

"Diğer eyaletlerden göçmen alınmasını onaylayan ben..."

"Şoför frenlere asılmıştı. Tafta elbisemin çıkardığı hışırtıyla beraber öne savruldum ve sanki kendimi destekleyebilecekmişim gibi bacaklarımı kastım. Bir arka sokağa kırdık, Kenneth elimi o kadar sıkıyordu ki kıracağını sandım.

Yan camdan şoförün neden buraya kırdığını gördüm. Ülkenin başkentinde, arada sırada kaldığımız evin olduğu gökdelenin önün-

de, protestocular, yanan çöp varillerinin önünde dikiliyordu. Dikiz aynasından bize baktı. "Özür dilerim efendim."

"Önemli değil, evlat." Alevler arkamızda kalırken Kenneth omzunun üstünden geriye baktı. "Belki Topeka'ya dönmeyi denemeliyiz... Sana güveniyorum, en iyi yolu bulursun."

Şoför ağaçlarla çevrelenmiş eski mahallelerden geçerken dudağımı ısırıp camdan dışarı baktım. "Cedar Hava Parkı'na gidebiliriz." Cessna'mı buradaki 99'lar hangarında tutuyordum. Döndüm ve ruj izi bırakmamaya özen göstererek Kenneth'i yanağından öptüm. "Eve uçarak dönebiliriz."

"Ya da bir otelde kalırız."

"Otelde kalalım da muhabirler başına musallat mı olsun? Saçmalama. Ayrıca, POGO eğitimine katılmak için sabah UHK'da olmam lazım. Böylece sabah banliyö trenine binmek zorunda kalmam."

"Eğer otelde kalırsak da..."

"Muhabirler ve ayaklanmacılar." Öne eğilmiş, şoförümüze sesleniyordum. "Sence vali bu gece trene binmeli mi?"

"Iıı. Hayır, hanımefendi."

Kenneth başını iki yana sallamaya cüret edebilmişti. "Şimdi de bizi Topeka'ya uçurup uçurmaman gerektiğini sor bakalım."

"Baskı yapma bakayım." Kenneth haksız değildi. Bir otele yerleşsek yol yapmaktan kurtulurdum fakat o muhabirlerin kocama musallat olması fikrine tahammül edemiyordum. Ayrıca, uçmak için her fırsatı değerlendirirdim. "Topeka'ya göz açıp kapayıncaya varırız, o nedenle sus ve büyüklerinin sözünü dinle."

"Bak gördün mü? İşte bundan tartışma programlarında bu kadar iyiyim. Başka kimsenin yanında alıştırma yapmak için senin gibi birisi yok. Ama benim daha iyi bir fikrim var." Kenneth öne eğildi ve şoföre arkadaşlarımız Lindholmlerin adresini verdi.

Şoför somurtarak baktı. "Efendim, orası şehrin siyahi bölümünde."

"Evlat, sana bir iyilik yapacağım ve bunu söylememişsin gibi davranacağım, sence ben siyah halkımızdan çekinecek biri miyim?" Kenneth'in gülüşünde hayal kırıklığına uğramış bir dedenin ağırlığı vardı ki asla dede olamayacaktı. "Dr. Martin Luther King benim şahsi dostumdur."

Ona bir bakış attım çünkü bu söylediği doğruydu ve şoföre verdiği adres onun adresi değildi. Mırıldandım, "Şimdi bu çocuk bizi Dr. King'in evine götürdüğünü sanacak."

"Eugene Lindholm, Martin Luther'e benzemez. Fakat o ve Myrtle'ın evleri şehir merkezinden yeterince uzakta, ayaklanmanın oraya kadar yayılacağını sanmam." Yanağımdan öptü. "Dahası, sen de haklısın, otele gitsek muhabirler başımıza üşüşür."

"Kenneth..."

"Bugün insanlar zarar gördü. Burada olmam lazım." Hüzünlü bir gülümsemeyle elimi sıktı. "Ayrıca, yarın Astronot Kocaları Kulübü'nün poker gecesi var. Her hâlükârda dönmek zorundayım."

"Ama yarın gece."

"Ama yarın sabah sen de UHK'da olmalısın. Kalmak için daha da sebep sayabilirim. Eyalet hükümeti ve şehir polisi arasındaki koordinasyonun sağlanması, ayaklanmanın mağdurlarını ziyaret, konuklarımızı yatıştırmak, BM'de hasar kontrolü... Bir de, üzerinde düşündükten sonra mutlaka bir basın toplantısı yapmalıyım. Şu anda ülkenin başkentindeyim ve bu da başkanla aynı sahneyi paylaşacağım anlamına geliyor ki, adaylığımı koyduğumda bu faydalı olabilir."

"Pekâlâ. Kalabilirsin." Dudaklarımı birbirine yapıştırdım ve koltukta arkama yaslandım. Bunu kamuoyu önünde açıklamamıştı fakat Kenneth'in bir sonraki hedefi Başkan Wargin olmaktı, bu da 1964 seçimleri için zemin hazırlamaya başladığı anlamına geliyordu. Göktaşı sonrasındaki seçimler bile politikacılar için çok kanlı geçmişti ve basın toplantısı yapması gerektiği konusunda haklıydı. Başkanla aynı sahneyi paylaşmanın ona vereceği güç konusunda da haklıydı. "Basın toplantısının zamanı belli olunca haber ver de eğitim saatlerimi ayarlayıp yanında olmaya çalışayım."

Kenneth koltuğuna yerleşti, sahte bir güvenlik duygusuyla uyuşturmuştu beni. Evli olduğumuz bunca yılın ardından hemen anlamış olmam gerekirdi. Kenneth tekrar konuşmaya başladığında araba Lindholmlere varmak üzereydi

Söze girmeden önce gırtlağını temizledi, bu hiçbir zaman iyiye işaret olmamıştır. "Nicole..."

"Bu tartışmayı kazandın bile."

"Başka bir tartışma açıyorum." Şaşaladığı zamanlarda dahi Kenneth hiç muallakta kalmış gibi görünmemiştir, çenesinin kıvrımı ve koyu kahverengi gözlerinin sabitliği hep bir özgüveni dışa vurmuştur. Muallakta kaldığını anlamanın yolu, kelimelerinin arasındaki duraklamaya bakmaktır. Başka insanlar bu ağırlığı olan duraklamaları ağırbaşlılığına verirler. Muğlak bir zeminde el yordamıyla yolunu bulduğunu biliyordum. Kelimeler ağzından santim santim çıkıyordu. "Bence... yapabileceğimiz... en iyi şey... senin bu basın toplantısına katılmaman."

"Benim için sorun olmaz. Clemons senin desteğinin program için önemli olduğunu biliyor."

"O... O öyle." Yutkundu ve duraklaması aramızda uzayıp gitti. "Ben... Tanrı biliyor ya, UHK'daki çalışmandan gurur duyuyorum..."

"Aradaki 'ama'yı Ay'dan bile duyardım."

Güldü ve yanağımı öptü, sonra da iç geçirdi. "Özür dilerim. Biraz baskı altındayım. Bu gece bazı insanlar ortaya bir soru attılar... Uzay programına olan desteğimin nepotizmden mi kaynaklandığını soruyorlardı?"

"Yok daha neler! Hedef herkesi gezegenden çıkarmak. Bunun adını nepotizm mi koymuşlar?"

"Fakat aslında herkesi kurtaramayacağız. Yani... Anladın işte." O kahrolası candan gülümsemesiyle gülümsedi. "Desteğimde daha ihtiyatlı olmam gerekebilir. Vergi reformu kanunu geçirirken... Yani, işte."

İşimin ne olduğunu biliyordum. Uçak ve roket uçurur, kameralara gülümserdim. "Yani. Kesinlikle sorun çıkarmak istemem."

"Nicole..."

"Sorun değil." Araba temiz ve tertipli bir evin önünde durdu, Myrtle ve Eugene, Ay'da olmadıkları zamanlar burayı en büyük oğullarıyla paylaşıyorlardı. Şoförün kapımı açmasına izin verdim.

Uzaktan belli belirsiz siren sesleri geliyordu. Ayakkabılarımı giydim, eskisinden de çok vuruyorlardı ayağıma. Ayağınızı sıkan ayakkabıları çıkarmanın kötü tarafı budur. Tekrar giyerken daha çok zorlanırsınız.

İKİ

KANSAS CITY AYAKLANMASI BAŞKENTİ SARSTI İLK AÇIKLAMALAR 2 ÖLÜ OLDUĞU YÖNÜNDE

Sivillerin BM Güvenlik Güçleri'ne saldırdığı Kansas City'deki terör gecesini Önce Dünya Organizasyonu üstlendi

KANSAS CITY, 29 Mart 1963 – Birleşmiş Devletler'in başkenti Kansas City'de siviller ile BM askeri güçleri arasında ağır çatışmalar meydana geldi. Perşembe günü başlayan çatışmalar esnasında, henüz doğrulanmayan ifadelere göre, iki kişi öldü, 80 kişi ise yaralandı.

Sabah güneşi, Lindholmlerin mutfak tezgâhının beyaz muşambasında parlıyordu. Myrtle, içinde son kızarmış ekmek parçası olan parlak mavi tabağı aldı. Kıvırcık saçları, açık kahverengi tenli yüzünün etrafında bir şapka oluşturmuştu. İlk tanıştığımızda çok tatlı kabarık saçları vardı ki bundan Ay'da vazgeçmişti. Meğer siyah kadınlar saçlarını düzleştirmek için kül suyu ve ısı kullanırlarmış, ne var ki bunlar altıda bir yerçekiminde pek de kullanışlı değilmiş. Ben de aynı sebeple kısa kesmiştim saçlarımı. Astronot programındaki bütün kadınlar böyle yapmamıştı fakat mühendislerin ay banyosunu tasarlamasından önce işleri kolaylaştırmıştı bu kesim.

Kızarmış ekmeği uzattı. "Bir parça ister..."

Bir roketin alçak tonda gümbürtüsü odayı doldurdu. Gümbürdeme kükremeye dönüştü, evde, fırlatma rampasından on beş kilometre uzakta bile ses dalgalarının bana çarptığını hissedebiliyordum.

"Sirius IV mü?" diye sordu Eugene, pencereye bakarak.

Bu bir ağır yük roketiydi yani muhtemelen insan ve malzeme taşıyordu, ancak ekibin uzay istasyonuna mı gittiğini, yoksa Ay'a kadar mı devam ettiğini söylememin bir yolu yoktu. Bir zamanlar her roket kalkışını izlerdim fakat o zaman UHK Brezilya ve Avrupa uzay limanlarını açmamıştı. Şimdi ise roketler o kadar sık kalkıyordu ki neyin fırlatıldığının izini kaybetmiştim, kimin fırlatıldığını bilmeyişimi saymıyorum bile. İlk başlarda sadece bir avuç insandık fakat şimdi uzayda yaşayıp çalışan yüzlerce insan vardı.

Yanımda, kahvaltı masasındaki Kenneth, rokete aldırış etmeden Lindholmlerin gazetesini okuyordu. Hangimizin astronot olduğunu kestirmek oldukça kolaydı doğrusu. Kenneth kabalık etmiyordu –aslında, katı görgü kurallarına göre ediyordu tabii– fakat uzun koşusuna başlamadan önce hazırlanması gerektiğini hepimiz biliyorduk.

Karşımdaki Myrtle kızarmış ekmeği tekrar bana uzattı, roketin gürültüsünü bastırmak için sesini yükseltmişti. "Ziyan olmasın."

Eugene kızarmış ekmeğe uzandı, "Aman ziyan olmasın."

Myrtle kocasının eline bir tokat attı. "Sana mı dedim?"

"Bir dahaki sefere evdeki işlere yardım etmezsem şikâyetçi olma ama." Eugene, komik derecede yüksek sesle acı dolu bir iç geçirme sesi çıkararak tabağını indirdi.

Myrtle ona gözlerini devirdi ve tabağı bana uzattı. "Nicole?"

"Ah, ben almayayım." Bir dilim *beykın* alıp havada sihirli bir değnekmiş gibi salladım. "Daha yumurtam duruyor."

Kenneth gazetenin üzerinden baktı, yiyip yemediğimi kontrol etmek için tabağımı kontrol ettiğini hissedebiliyordum. Beykından bir ısırık aldım, ağzım tuz ve yağla doldu. Arkamdan, Kenneth'in gazeteye vuran elinin sesi geldi. "Dün gece iki kişi ölmüş."

Eugene yüzünü buruşturdu. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

Kimsenin ölmesini istemiyordum, yine de konuklarımızdan biridir diye endişelendim. "Önce Dünyacılar mı yoksa..."

"Yoldan geçen biri ezilmiş, bir de bir dükkân sahibi, yağmacıları dışarı çıkarmaya çalışırken."

"Korkunç bir şey bu." İç geçirerek beykını bir kenara bıraktım. "Senin politikalarını protesto ettiklerini söylüyorlar ama sonra gidip masum bir esnafı öldürüyorlar. Sadece yağma yapmak için bahane arıyorlar."

"Önce Dünyacılar yağmayla ilgilerinin olduğunu inkâr edecektir." Kenneth çatalını kavradı. "Pekâlâ Eugene... Ay valiliği için adaylığını koyduğunda bu konu hakkında konuşmaya hazır olman gerekecek. Dün geceki olaylar karşısında nasıl tavır alırdın?"

Eugene kızarmış ekmeği indirdi ve ellerini peçeteye sildi. Konsantre olunca hâlâ içindeki o savaş pilotunu görebiliyordunuz, hele ki böyle kısa, kıvırcık saçlarının altından kara derisinin göründüğü kadar kısa bir saç kesimiyle. Kaygılı değil de olaya ilişikmiş gibi kaşları birbirine yaklaştı, bu muntazam bir hattı ve bir politikacı için iyi bir özellikti.

"Muhtemelen hayatını kaybedenler için üzüntümü dile getirir ve dünyamızdaki yardım çığlıklarına kulaklarımızın açık olduğunu söylerdim."

Başımı kaldırdım. "Sanki ayaklanmacılara sempati duyuyormuş gibi konuştun."

"Sempati duyuyorum da ondan. Yöntemlerine değil, korkularına." Sirius IV'ün sesiyle titreyip duran çatalı işaret etti. "Birçok insan bunu bir bozulma olarak görüyor. Uzaya gidemeyeceklerinin bir hatırlatması olarak."

"İyi yere parmak bastın. Kenneth, çatalını yumurtanın son lokmasına batırdı. "Uzay programından çıkıp ekibime katılmaya seni ikna edemeyeceğime emin misin?"

Myrtle başını iki yana salladı ve sandalyesini masadan uzağa itti. "Hayatta olmaz. Valiliğe adaylığını koyması için aklını çeldikten sonra seni evime hâlâ almalı mıyım onu bile bilmiyorum."

"Dr. King çeldi onun aklını. Ben sadece akıl hocalığı yaptım." Kenneth, tabağını Myrtle'a uzattı ve bakışlarını hâlâ yemediğim yumurtalara dikti. "Gerçekten harika yemek pişiriyorsun Myrtle. Senin evinde herhangi birinin yemeğini ziyan etmesine imkân yok."

Onu hem seviyordum hem de nefret ediyordum, yine de çatalımı aldım ki iyi bir konuk olarak ev sahibemize boş bir tabak teslim edeyim. "Ama bence ayaklanmacılar için sempati dile getirirken dikkatli olmalısın," dedim. "Dünya'da dile getirmek için iyi bir konuşma olabilir fakat Ay'da bir öz yönetim kurulunca sana oy verecek insanlar Önce Dünyacılar'a en az sempati besleyen insanlar olacak."

Eugene başıyla onayladı. Biliyorum. Ama bütün konuşmaların aşağıya, gezegene nakledileceğini de biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, Önce Dünyacılar'ın korkularını göz ardı etmek bir hata olacaktır. UHK'ya yapılan başvuruların sayısında düşüş var."

Myrtle homurdandı ve Eugene'in tabağını aldı. "Elimizdeki açık pozisyonlardan daha fazla başvuru var."

"Eugene haklı. Bu iş yükselişte." Kenneth sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini göbeğinin üstünde birleştirdi. "Azalan başvuru sayıları, büyük çoğunluğun uzaya olan ilgisini kaybettiğinin bir göstergesi..."

Gerisini duyamadım çünkü roketin sesi kesilmişti. Böyle olmaması gerekiyordu.

Bir patlama havayı parçaladı.

Gümbürtü kesilene kadar yerimden kalkmış ve mutfak kapısına giden yolu yarılamıştım. Arkamda Eugene vardı, Ay'ın yerçekiminde geçirdiği aylardan sonra hareketleri yavaşlamıştı. Myrtle radyoya koştu, masada donmuş şekilde bir tek Kenneth kalmıştı.

"Ne kadar sürdü?" Oturma odasından ön kapıya koşturdum, Eugene ise telefona doğru gitmişti.

Biz konuşadururken roket ne kadar bir süre boyunca yol almıştı? İki dakika mı? Üç?

"Emin değilim." Bu önemliydi çünkü mürettebatın hangi safhada olduğunu bu belirleyecekti. Bravo bir safhası, uçuşun 3.000 ila 30,5 kilometreleri arasındaydı. Bu safhada Fırlatma Kaçış Sistemi mürettebatın olduğu modülü ana roketten uzağa sürüklerdi. Eugene devam etti. "Hâlâ duyabiliyorduk, demek ki hâlâ atmosferin içindeydiler."

Bu da ikinci safha iptale geçmedikleri anlamına geliyordu. Yani FKS açılacaktı. Ön kapıyı hızla açtım ve bahçeye koştum. Lindholmlerin mahallesinden fırlatma alanını göremiyordunuz fakat

roketin güzergâhı görünüyordu. Sokağın aşağısına ve yukarısına doğru toplanan insanlar kafalarını göğe kaldırmış, her daim mevcut bulutların içinde kaybolan duman izine bakıyordu.

Benim gözlerim ise paraşüt arıyordu.

Tırnaklarım avuç içlerime batmıştı. Bulutlar. Yekpare bulutlar.

Kenneth de Lindholmlerin verandasına çıktı. "Kim..."

"Bilmiyorum." Sesim titriyordu. "Bilmem gerekirdi. Fakat bilmiyorum!"

Arkama geçti ve kollarını belime dolayıp bekledi.

Ve bekledi.

Ve bekledi.

Bulutlar şu anda süreğendi ve kızıl kuşaklar sarınmış güzel bir gün başlangıcını muştuluyordu. Fakat bu kahrolası bulutlar aynı zamanda her şeyin pamuktan bir katman arkasında görünmez olması anlamına da geliyordu.

Bekledik.

Eugene de verandaya çıktı. "Hatlar meşgul. Bir şey var mı?"

"Bulutlar." Ellerimin Kenneth'in bileğine kelepçelenmiş olduğunu fark ettim. Açmaya çalıştım. "Radyo ne diyor?"

"Sadece bir patlama olduğunu," dedi Kenneth.

Eugene yüzünü buruşturdu ve parmağıyla kapıyı işaret etti. "Bir daha deneyeceğim."

O bahçede neden durup beklediğimi bilemiyorum. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Göktaşı zamanlarını hatırlamıştım, annemlerin Detroit'deki evinde olduğumuzu, radyo başında oturmuştuk ve muhabirler birbiri ardına değişirken oda küçülmüş, küçülmüştü. Şu anda içeride olmayı kaldıramazdım.

Birisi bağırdı. Sokağın aşağısındaki siyahi bir adam gökyüzünü işaret ediyordu, muhteşem turuncu ve beyaz parçalar bulutların içinden ateş arabaları gibi iniyordu. Kenneth'i tutan ellerimi iyice sıktım ve eve doğru bağırdım. "Eugene! Paraşüt görüyorum!"

Arkamdaki Kenneth başını öne eğdi. "Cennetteki Babamız. Bu cesur kadın ve erkekleri kurtardığın için..."

Yanağımın içini kemirerek kocamın dua etmesini bekledim. Bir tanrı gerçekten var olsaydı roketin patlamasına izin vermezdi.

Dünya'ya bir göktaşı çarpmasına da. Fakat dua etmek Kenneth'i rahatlatıyordu ki bunu ondan alamazdım, üstelik, o insanları bilimin kurtarmış olmasına rağmen. Bolluk, metot ve çalışma kurtarmıştı onları.

Eugene evden fırtına gibi çıktı, hemen arkasında da Myrtle vardı. "Yaklaşık yirmi beş kilometre irtifada."

"Oh, şükürler olsun." Mrtle ellerini havaya kaldırdı ve bir an için gözlerini kapadı. "Şükürler olsun Tanrım, şükürler olsun gösterdiğin bu mucizeye."

"Yaptıkları eğitimler için de UHK'ya şükürler olsun." Diğer insanların inançlarına karışmamaya çalışıyorum, gerçekten, bunu deniyorum. "Ulaşabildin mi?"

Eugene başını iki yana salladı. "Hatlar meşgul. Ama gidip bir bakabiliriz."

Aslında, gerçekten de onlarla içeri girmek istiyordum. "Siz girin. Biz evi kilitleriz."

Paraşütlerinin olması mürettebatın güvenle aşağı ulaşacağı anlamına gelmiyordu. Fakat özellikle benim yapmamı gerektiren bir şey de yoktu. Yine de en azından Kenneth'in basın toplantısına hazırlanmasına yardım edebilirdim. Ayaklanmalar konusunda ne söyleyeceğine karışamazdım belki ama roket arızası konusunda onu bilgilendirebilirdim.

Kenneth'in koluna girdim. "Haydi aşkım. Seni temizleyelim ve merkeze inelim."

ÜÇ

ROKET FIRLATMA HATASI BAŞKENTİ SARSTI

KANSAS CITY, 29 Mart 1963 – Uluslararası Havacılık Koalisyonuna ait bir roket, yörüngedeki *Lunetta* istasyonuna yapacağı rutin uçuş için fırlatılırken bugün sabah erken saatlerde patladı. Kusursuz bir kalkışı takiben, Sirius IV sınıfı roketin dev motorlarından biri yanlış ateşlendi ve uzay gemisini rotasının dışına sürükledi. Acil durumlarda devreye giren Fırlatma Kaçış Sistemi'nin mürettebat modülünü roketin geri kalanından ayırmasından sonra yakıt tankları, ulusumuzun başkentinin göklerinden düzenli olarak geçen yıkıcı gücü göstermek istercesine Kansas üzerinde patladı.

Birleşik Devletler başkentinin merkezinde, brifing odasında, Kenneth başkanlık ekibinden güncellemeleri alırken, ben de bir kupa kahve koydum kendime. Odanın karşı duvarındaki kapı açıldı ve Uluslararası Havacılık Koalisyonundan Başkan Clemons uzun adımlarla içeri girdi, yoğun bir duman bulutunu, aynı bir roket gibi peşi sıra sürüklüyordu. Mideme oturan gerginlik biraz olsun durulduu. Eğer bu olayda ölümler olsaydı onu UHK'dan çıkaramazlardı.

Başkanla el sıkıştılar, Clark Gable modeli ince ve yakışıklı bir adamdı başkan, koyu siyah saçları şakaklarından ağarmaya başlamış, gümüşi bir renk almıştı. "Başkan. Geldiğiniz için çok teşekkürler."

"Basın toplantısına katılmam yönündeki öneriniz için teşekkürler." Clemons'ın çekici İngiliz aksanı her şeyin kontrol altında olduğu izlenimini uyandırıyordu fakat gözlerinden endişe okunuyordu.

"Fakat korkarım en iyi konuşan iki elemanımı üç yıllık bir Mars görevine göndermiş olmakla stratejik bir hata yaptım."

Stetson Parker ve Elma York. Uzaya Çıkan İlk Adam ve Astronot Hanım. Sahne ışıkları altında durmanın nasıl da ağır bir yük olduğuna şaşırmış, Elma'nın böyle iyi saklanabilmesine hep hayranlık duymuşumdur. Benim de başka sorunlarım vardı fakat kaygı bunlardan biri değildi.

Kahve kupamı elimden bıraktım ve sandalyemden kalktım. Üzerine ağırlığımı vermemle birlikte ayak başparmağımın eklemi sızladı. Eminim topuklu ayakkabılarımın ayaklarımı acıttığı kadar ayaklarının acıdığını söyleyemezdi kimse. Clemons'a doğru yürüdüm, yanımda UHK uçuş elbisemi getirmiş olmayı diliyordum, böylece, gerek duyulduğunda, astronot programını temsil edebilirdim fakat bunun yerine, Vali Wargin'in eşi rolümü oynayarak koyu, donanma laciverdi bir boru etek ve ceket giymiştim. Yine de astronot kanatları rozetim yanımdaydı ve başkanın ihtiyacı olması hâlinde bunu takabilirdim.

İki adamın oluşturduğu sosyal hattın hemen yanında durdum ve fark edilmeyi bekledim, bu da onlara kontrolün ellerinde olduğu yanılsamasını sağladı. Başkan hâlâ Clemons'la konuşuyordu, bana kısaca baktı ve yaklaştığımın farkında olduğunu gösterdi. "Bu konu hakkında Mars Görevi mürettebatı ne düşünüyor?"

"Onlara söylemiyoruz." Clemons elindeki purosunu döndürdü. "Yapabilecekleri hiçbir şey yok ve sırtlarında olmaması gereken bir yükün kaygısını taşısınlar istemiyorum."

"Keşke bizim için de böyle bir seçenek olsaydı." Başkan duruşunu değiştirdi ve bir adım yana çekilerek beni yanlarına davet etti. "Ah, Bayan Wargin. Valinin bir şeye ihtiyacı var mı?"

"Ona iyi bakılıyor, teşekkürler Bay Başkan." Gülümsedim ve bir adım daha atarak etki çemberlerinin içine girdim. "Fakat Başkan Clemons'a yardımlarımı sunmak istiyordum."

"Hmm?" Clemons, sanki nasıl yardımcı olabileceğimi bilemiyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Eğer yardımı dokunacak olursa Elma ve benim uzay uçuşu saatlerimiz hemen hemen aynı. Ben 'malum' Astronot Hanım değilim

ama ben de 'bir' Astronot Hanım'ım." İçten olacak şekilde ayarlayarak gülümsedim fakat durumun vahametinin farkında olduğumu da gösteren bir gülümsemeydi bu. "Programa faydalı olabilecek her türlü halka ilişkiler çalışmasına katılmaya hazırım."

"Bu çok hoş Nico... Yani Bayan Wargin." Clemons kapıya doğru baktı. "Ama Cristiano Zambrano'nun eli kulağında ve bu uçuşta KAPİLET de oydu. Senin Vali Wargin için ne kadar önemli olduğunun farkındayım ve dikkatini bölmek istemem."

"Tabii ki." Bu çok akla yatkın geliyordu fakat yine de çığlıklar atmak istiyordum. Bana izin verseydi faydam dokunabilirdi. Kamuoyunu belirlemekte iyiydim, basın toplantılarında ise çok daha iyiydim. "Pekâlâ, öyleyse ikinizi bırakayım da çalışın."

Dönüşe geçtim, Kenneth'i yoklamak atılabilecek en akıllıca hamle gibiydi. Hiçbir şey yapamasam bile onun için kahve hazırlayabilirdim.

Clemons arkamdan mırıldandı. "Doğrusu, biraz daha genç olsaydı çok da kötü bir fikir olmayabilirdi bu, ama orijinal altılı artık iyice morukladı."

Dönüp de ona bir tokat patlatmak yerine yürümeye devam etmem için gereken otokontrolün yoğunluğu kızlar okulunda aldığım eğitimin iyi bir göstergesiydi. Moruk ha? Moruk? Cristiano benden sadece bir yaş yaşlıydı yahu. Fakat belli ki erkekler kadınlarla aynı şekilde yaşlanmıyor... *Moruk.*

Kenneth'in yanına vardığımda, öfkemin büyük bir kısmını bir gülümsemenin arkasına gizlemeyi başarmıştım. Kızgınlığımla savaşıp onu ait olduğu yere geri ittim çünkü sözlerinin adaletsizliğine rağmen, uçuşun KAPİLET'inin orada bulunması akla uygundu. Ben üste bile değildim. Neler olup bittiğine dair üstünkörü bir anlayıştan başka bir şeyim yoktu. Sadece olayın zamanını biliyordum. Cristiano daha güncel bilgilere sahip olsa gerekti.

Tabii ki eğer gelmeyecek olursa hâlâ bir şansım vardı. Dehşete düşürecek kadar duygusuz olduğum zamanlar olabiliyor, mesela şimdi, neredeyse trajedi denilebilecek bu olayı bir fırsat olarak düşünüyordum. Yardım etme arzusu ile hırs arasındaki çizgiyi fark etmek bazen çok güç oluyor.

Ona yaklaşınca Kenneth bana gülümsedi. "Bir şey öğrendin mi?"

"Cristiano Zambrano geliyor. KAPİLET oymuş."

Kenneth yüzünü buruşturdu ve saniyenin yüzde biri süresince dudaklarını büzdü. "İyi bir adam o."

"Ama?"

"Ha, Amerikan toplumuna bunun uluslararası bir ortaklık olduğunu hatırlatmanın artılarını ve eksilerini düşünüyorum sadece. Muhtemelen tutulması gereken yol budur ama..." Omuz silkti. "Beni bilirsin. Hep bütün açıları düşünmeye çalışırım."

"Eh, şu anda burada değil, o yüzden de..."

Cristiano odaya girdi. Evinde, Meksika'da bir film yıldızı bile olabilirdi, çukur çenesiyle, sıkı parlak saçlarının altında alev alev yanan gözleriyle. Yemin ederim ki bütün erkek astronotlar, en azından bazıları, fotojenik niteliklerine bakılarak seçilmişti. Aynısı bizim için de geçerliydi ki bu durum Elma'yı rahatsız etmiştir. Bana kalırsa bu tamamen akılcıydı. Nihayetinde bizler birer semboldük.

"Nicole... Arabada ne konuşmuştuk?" Kennet benden burada kalmamı isteyecekti. Bu kahrolası odada, hiçbir işe yaramadan. "Şimdi, izin verirsen..." Sözünü yarıda kesti çünkü Cristiano bizi görmüş ve yanımıza gelmek üzere bir yay çizmeye başlamıştı.

Astronot arkadaşım yorgun bir gülümsemeyle gülümsedi. "Tanrı'ya şükürler olsun. Buradaki tek astronot ben olacağım sanıyordum."

"Clemons bana ihtiyacı olmadığını söylüyor." Bu cümleyi gülerek söylemiştim, içimdeki acılığı örten şekerden bir kaplama.

Homurdandı ve omzunun üstünden Clemons'a baktı, başkanla birlikte bir klasör kâğıdın üzerine eğilmiş, çok yoğunmuş gibi görünen bir sohbete dalmışlardı. "Bu pek öngörülü bir harekete benzemiyor, hele ki bir sonraki uçuşun mürettebatı arasında sen de varsan."

Arkamdan, nefesini bir anda içine çeken Kenneth'in sesi geldi. Rotasyondaki yerimi biliyordum fakat Sirius IV kullanacak bir sonraki grubun içinde olduğum gerçeği üzerine pek düşünmemiştim.

Kocamı strese sokacak başka bir şey söylemeden önce Cristiano'yu sürükleyerek uzaklaştırdım. Kapsül zamanlarında Crstiano'nun yardımcı pilotu olarak yarım düzine görevde uçmuştum.

Bu kadar yakınında olunca, gözlerini sarmalayan gerginliği görebiliyordum. Mırıldandım, "İyi misin?"

"Günün sonunda hatırı sayılır ölçüde martiniye ihtiyacım olacak." Bakışlarını aşağı indirdi ve bana sağ elini gösterdi. Yere bağlanmasına yola açan titreme her zamankinden çok daha kötüydü, sağlığının mükemmel olmadığını kabul eden bir astronota neler olabileceğine dair bir hatırlatmaya falan ihtiyacım yoktu tabii. Cristiano elini yumruk yaptı ve sıradan görünen bir hareketle cebine soktu. "Fakat herkes hayatta. Aşağı iner inmez, arama kurtarma ekipleri hemen diplerinde bitti."

Bu teyidinin ardından rahatlayarak bir nefes verdim. "Eh, bu akşam gel de sana biraz martini hazırlayayım."

Bana göz kırptı, bir an için ağzının kenarında bir gamze oluştu "Teşekkürler. Ama Giulia ve çocukların yanına, eve dönmeliyim. Her ne kadar uçuşta olmasam da endişelenecektir."

"Tabii, tabii. Mürettebat kimdi?"

"Randy Cleary pilottu. Seyrüseferci hesaplayıcısı olarak yanında Isabel Sophia Dieppa vardı ve..."

"Sayın bayanlar ve baylar!" Ekipten biri konferans salonunun kapısına dikilmişti. "Başlamaya hazırız. Bu yoldan lütfen."

Kongre binasındaki basın salonu özel olarak brifingler için inşa edilmişti, kare odanın bir köşesinde kürsü yer alıyordu. Odadaki sesi emmesi için duvarlar lacivert kadifeden ağır perdelerle örtülmüştü. Brannan'ın yönetimi esnasında bunlar yeşildi fakat Denley daha askeri göstergelere meyilliydi.

Kürsüye doğru gitmedim. Evet, paradide First Leydi ve diğer politikacı eşleriyle birlikte dikilmeye başladım. Her birimizin yüzünde daha önceden üzerinde çalıştığımız "destek olan ve ilgili eş" ifadelerimiz devreye girmişti. Bu ifade hem bir politikacının karısı olarak hem de bir astronot olarak işime yarıyordu.

Başkan Denley uzun adımlarla podyuma yürüdü ve muhabirlere baktı. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. İzin verirseniz, herkesin aklındaki ilk soruya cevap vererek başlayayım. Bu sabah yaşanan Sirius IV roketi patlamasında can kaybı yaşanmadı. Roketin taşıdığı yolcular ve mürettebat, önlem amaçlı tıbbi bakımdalar fakat

hepsinin sağlık durumu iyi görünüyor. Sağ salim geri dönmüş oldukları için Tanrı'ya şükranlarımızı sunuyoruz. UHK'dan Başkan Clemons da burada, daha sonra bütün sorularınıza cevap verecektir."

Bulunduğu podyumda bir sayfayı çevirdi. "Başkentteki vatandaşların çoğunun kaygıları ise dün gece yaşanan ayaklanmalarla ilgili. Lafı eveleyip gevelemeden söyleyeyim, teröristler bizi yıldıramaz."

Bundan sonra, ayaklanmalar ve medeni olmakla ilgili bir dizi hamasi cümle sarfetti. "Teröristler bizi yıldıramaz," cümlesinin yarım düzine versiyonunu kullandı ki, bunlar Birleşmiş Devletler'in UHK'ya olan katkısını biçmeye çalışan bir adamdan gelince hiç de samimi çınlamıyordu. Dürüst olmak gerekirse, ben söylediklerine dikkat etmemeye başlamıştım, tek yaptığım şey kameramanın eşlerden görüntü alma ihtimaline karşı, doğru yerde başımla onaylamamı sağlayabilecek asgari dikkati vermekti.

Ne idüğü belirsiz bir "güçlü cevap" sözü vererek bir on beş dakika devam etti ve sonra da soruları almak için durdu.

"*The Times'tan* Gerrard St. Ives." İngiliz gazeteci buruşuk gri bir takım elbise içinde kapı gibi beyaz bir adamdı. "Sirius IV patlamasıyla dün geceki ayaklanmalar arasında bir bağ var mı? Daha net sormak gerekirse, patlama Önce Dünyacılar'ın yaptığı bir sabotajdan mı kaynaklanıyor?"

Başkan, Clemons'a işaret etti. "Hayır ama bunun sebebini bırakayım da Başkan Clemons açıklasın."

Bu ilgimi çekmişti. Bu sorunun geleceğini biliyordu ki bu da en azından sabotaj ihtimalini değerlendirdikleri anlamına geliyordu.

Clemons oturduğu yerden öne doğru eğildi, gıdısı yakasının üzerine sarktı. "UHK'daki güvenlik çok sıkıdır ve BM tarafından desteklenmektedir. Birilerinin kampüsümüze sızma ihtimalini bir kenara bırakacak olursak, bu kişinin zarar vermek üzere yaklaşabileceği bir roket parçası zaten bulunmamaktadır. Örneğin, bu roketler otuz katlı bir bina yüksekliğindedir."

Uzun eğitimimin sonucu olarak, dıştan bir tepki vermedim fakat içimden ayağa kalkmış ve başımı yukarı çevirmiştim. Doğrudur, fırlatma için dikildiğinde Sirius otuz kat yüksekliğindedir. Fakat bundan önce, sabotaj için uygun fırsatlar da vardır, tabii rokete

tırmanmak üzere tasarlanmış bir rampayla çevrili olduğu gerçeğine hiç değinmeyelim bile. Eğer sabotaj gerçek bir olasılıksa roketin yüksekliğinden daha geçerli bir kanıta ihtiyaç vardı.

Bir sonra söz alan gazeteci leylek gibi, sarışın bir adamdı ve diğer bütün gazeteciler gibi buruşuk gri bir takım giymişti. "*Volksblad'dan* Altus Ooshuizen. Cygnus Altılısı ve o olayda zenci astronotların roketi bilinçli bir şekilde sabote ettiklerine dair FBI soruşturması göz önüne alındığında, FBI bu kazayı da araştıracak mı?"

Yine mi bu? Yaklaşık iki yıl önce *Lunetta* Uzay İstasyonu'ndan gelen bir Cygnus uzay gemisi yanlış ateşleme yapmış ve rotasından çıkarak Kansas yerine Alabama'ya inmişti. Kötü bir olaydı fakat pilotlar bu durumu iyi idare etmiş ve kimsenin kılına zarar gelmemişti. Fakat sorun şuydu ki altı kişilik bir avcı grubu –sözde Cygnus Altılısı– bu durumu fırsat bilmişti. Gemiye kurtarma ekibinden önce gelmiş ve herkesi rehin almıştı. Bunların arasında meşhur Astronot Hanım Elma York da vardı ki bu da olayın basında normalden daha fazla yer almasını sağlamıştı.

Daha da büyük sorun ise bu adamların siyahi ve Önce Dünya üyesi olmasıydı. Tahmin edin basın bu iki gerçekten hangisini öne çıkardı. Birinci Mars Keşif Görevindeki tek siyahi kişi olan Leonard Flannery'nin Cygnus roketinin karıştığı kazada rol aldığıyla ilgili suçlamalar, onun roketin yolcusu ve bir zenci olmasından başka hiçbir şeye dayanmıyordu.

Başkan Clemons mikrofona eğildi. "Bu yönde bir plandan haberdar değilim."

"*National Times'tan* John Schwartz. Son iki yılda yaşanan üçüncü roket arızası bu. Bunca roket kazası varken başkentin sakinlerinin güvenliği için ne diyeceksiniz? Ajansınız fırlatma sahasının yerini değiştirmeyi düşünüyor mu?"

Roketler UHK'nın yapabileceği kadar güvenliydi fakat her fırlatmada dev bir bombanın üzerinde oturduğumuz gerçeğini de hiçbir şey değiştiremezdi.

Hayatınızı riske atmanız için ille de bir sabotajcıya gerek yoktu, bir anomali yeterliydi.

"Bu sorunuz, Vali Wargin kusura bakmazsa, 'Sayın Vali, karınızı dövmeyi bıraktığınız doğru mu?' diye sormanızla aynı şey." Clemons durakladı ve odayı dolduran muhabirlerin kıkırdaşmasını bekledi. "Uçuş güzergâhlarımız Kansas kırları üzerinde yer alır, yani Kansas sakinleri için hiçbir tehlike yoktur. Fırlatma sahasının yerini değiştirme konusuna gelince..."

Kocam mikrofona doğru eğildi. "Umarım UHK yer değiştirmek zorunda kalmaz çünkü bu olursa binlerce iş olanağı, çalışkan Kansaslıların elinden alınmış demektir. Kansas'ta ve komşumuz Missouri'deki en büyük endüstrinin uzay endüstrisi olduğu gerçeğini dün geceki protestocuların da anlaması için dua ediyorum. Göktaşının etkilerini yeni yeni üzerimizden attığımız böylesi bir dönemde, bu istihdam olanağını kaybetmek ekonomimiz için felaket olacaktır. Ayrıca, Kansaslılar korkuyla yıldırılabilecek insanlar olsaydı hortumların hüküm sürdüğü bir yerde yaşamazlardı."

İçimden, kocamın soruyu kendi lehine çevirmesini alkışladım. Fakat dışa bir şey vurmadım, bütün konuşmacıların nasibini aldığı aynı sessiz destek gülümsemesini sürdürdüm. Sorular gelmeye devam etti, buruşuk gri takımlı adamlar birbiri ardına söz aldı, güvenlik önlemlerinde ne gibi değişimler olacak, konuşmak için çok erken, uçuşlar ne zaman başlayacak, neler olacağına dair başka bir soru, konuşmak için çok erken...

Bu topukluları giymenin bir hata olduğu ise daha şimdiden belliydi. Ah, onlara katlanamıyordum. İhtiyaç hâlinde onlarla koşabilirdim tabii. Fakat sorular uzadıkça ayaklarım ayakkabının içinde yavaşça öne kaymaya başladı, ta ki bütün eklemlerim sivri buruna sıkışıp bir araya toplanana kadar. Vücudumun bütün ağırlığı basınç yaptıkça topuklarım yanıyordu.

Uzun bir günün sonunda Nötr Kaldırma Kuvveti Laboratuvarı'nda uzay elbisemin fiberglası köprücük kemiğime baskı yaparken kafa üstü olmak kadar kötü müydü? Belki. Tabii her ikisi de mustarip olduğumu kabul etmeyeceğim acılardı fakat en azından NKKL'de kendimi oyalamak için yapabileceğim işler vardı. Burada ise sadece ayakta dikilmiş, bazı adamların bazı sorulara cevap vermesini dinliyordum.

Bir muhabir konuşmaya başlayınca düşüncelerim dağıldı. "Sayın Vali, ailenizin kişisel olarak uzay programından fayda sağlamasına ne diyorsunuz? Karınız bir astronot, federal hükümetten aldığı maaşı bir kenara bıraksak bile, Ay'da ya da Mars'ta kurulacak bir kolonide ilk sırada yer almış oluyor."

"Açık konuşmak gerekirse, başkentte yaşayıp da hükümetten doğrudan ya da dolaylı yoldan maaş almadan geçinmek zordur. Karım, ilk altı kadın astronottan biri olarak astronot kanatlarını hak etti." Kenneth durakladı, onu çok düşünceli gösteren o ağır duraklamalarından biri. Odadakiler sessizliğin içine çekildi. "Ay'da insanlık için yeni bir yuva yaratmaya çalışan karımın gayretlerinden gurur duyuyorum, üstelik, bunu kendine bir çıkar sağlamak için de yapmıyor çünkü koloniye yerleştirilmek üzere sırada *değiliz.* Bildiğiniz üzere, bizim çocuklarımız yok, bu yüzden de gidebilecek herkes gidene kadar burada, Dünya'da kalmaya karar verdik. Yani, evet, o bir astronot fakat bundan sağladığımız tek fayda insanlığa yardım ediyor olduğumuzu bilmenin iç rahatlığı.

Gülümsemem hiç düşmedi ve onunla aynı fikirdeymişim gibi başımı sallamayı sürdürdüm. Sanki bu konuşmayı önceden yapmışız gibi. Fakat doğrusu şuydu ki Birinci Mars Keşif Seferi'nde yer almayı hedeflemiştim ve ikincisinde bir koltuk kapmak için de şartları zorlayacaktım.

Başkan Clemons *moruk* diyerek üzerimi çoktan çizmişti. Dünya'da kalmaktan memnun olduğum konusunda Kenneth'in onu ikna etmesine ihtiyacım yoktu.

DÖRT

BARIŞ İÇİN GIDA

KANSAS CITY, 29 Mart 1963 – Birleşik Devletler Posta Kurumu federal "Barış İçin Gıda" çalışmasını, hâlihazırda devam eden Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım Organizasyonu'nun "Açlıktan Kurtuluş" kampanyasıyla birleştirdi. Dünyanın dört bir yanındaki aç insanlara yardım amaçlı tasarlanan Birleşik Devletler Karnesi Dünya Gıda Kongresi'nde ilk adımını atacak.

Basın toplantısından sonra, astronot ofislerinin bulunduğu Bina 3'e bıraktı şoförüm beni. Dişlerimi sıkarak içeri koşturdum çünkü bugün eğitim verecektim ve ancak yetişmiştim, yine de topuklularımla hâlâ koşabiliyordum. Üzerimi değiştirmek ve kampüse gitmek için sadece on dakikam vardı. Ofiste değişmek için bir şeyler bulunduruyordum –hatta birden fazla kıyafetim vardı– yani soyunup da pantolon ve spor ayakkabı içine girmem anca birkaç dakikamı aldı. Topuklarımın üzerindeki eklem yerleri zonkluyordu fakat düz zeminde durmak ağrımı biraz olsun gideriyordu. Kampüsün her tarafında bulunan bisikletlerden birini kullanırsam ağrım iyice hafifleyecekti. Dışarı çıktım, bisiklet park yerinden bir tane aldım ve Bina 9'a doğru sürmeye başladım.

Yolda giderken dört geyik, bir vahşi hindi ailesi ve bir de ördek gördüm. Kansas City dışa doğru genişledikçe bütün bu vahşi yaşam da UHK sınırlarının içine taşınmıştı. Fırlatmalarda temiz uçuş

güzergâhları sağlayabilmek için geniş, el değmemiş toprak parçaları barındırıyorduk. Hayvanları kimse rahatsız etmiyordu, onlar da burayı evleri bellemişti. Onları görmek ve UHK'nın dışında işlerin ne kadar da zor olduğunu hatırlamak güç bir işti.

Yaz başının nemli havası vücudumu terle kaplamıştı. Ay'dayken özlemediğim şeylerden biriydi bu: Yaz nemi. Hem de hiç özlemiyordum.

İçeri girmemle birlikte, klima terimi soğuttu, artık yapış yapış ve serindi. Bina 9, diğer adıyla Uzay Aracı Maket Tesisi devasa bir binaydı ve mekânın büyük çoğunluğunu oluşturan tek bir odada –belki şaşıracaksınız ama– uzay aracı maketi vardı. Doğal olarak UHK, mekânı bu denli yerinde tanımlayan ismi almış ve onu belirsiz bir kısaltmaya çevirmişti: UZAMAT.

Kapının yanındaki kocaman Cygnus 4 kokpitini geçerken KIYEÇ sıfır kütle çekimi simülatörünün harikulade ve mavi A iskeletinin yanında beni bekleyen Halim Malouf'u gördüm. Ürkerek yürüme temposuna döndüm. Baş astronotun aniden karşınıza çıkması hep ürpertici olmuştur.

Gözlerini kısmış, bir klasörü inceliyordu. Kaygılı olduğu için mi gözleri kısıktı yoksa gözlüklerini mi evde unutmuştu emin değildim. Omuzları normalde olduğundan daha dikti, yani paramı kaygılı oluşunun üzerine koyacaktım, yine de gözlerini klasörden kaldırınca bana gülümsedi. "Eğitiminin bir kısmını işgal etmek zorundayım. Programda değişiklikler oldu."

"Anlaşıldı." O ve diğer departman başları belli ki sabahı toplantılarla geçirmiş ve kazadan sonra programı gözden geçirmişlerdi. Koşumumun olduğu masaya yöneldim ve takmadan önce derin bir nefes aldım. Bazı şeyleri aceleye getirebilirdim, bazılarını ise asla. Yavaş hızlıdır. "Mürettebat ne durumda?"

"Hayattalar ve bu da yeterli." Klasörü kapadı. "Ama atmosfere balistik giriş yapmışlar. Cleary dedi ki, girişte sekiz G'ye maruz kalmışlar."

"Uf." Bunu santrifüjden hatırlıyordum. Bütün vücudunuz şu yeni mamografi makinelerinden birine sokuşturulmuş gibi bir histi. "Ama herkes iyi değil mi?"

"Iıı... Büyük oranda. Birkaç kırık kemik ve biraz da yaralanma. Sert bir iniş olmuş. Eski kapsül günlerindeki gibi."

Ürperdim. Paraşütler ancak bir miktar keserlerdi hızınızı. Bir kapsül yere çarptığında kendinizi bir araba kazasında sanırdınız, her şey nominalken bile bu böyleydi.

Koşumumun bağlantı yerleri iyi görünüyordu, ben de onu masadan aldım ve hidrolik vinçe bağladım."

Halim, klasörünü bir kenara koydu. "Yardım ister misin?"

"Kesinlikle."

Diz çöktü ve içine girebilmem için koşumu açık tuttu. "Burada işin bitince Clemons da seninle konuşmak istiyor."

Bunu duyunca bir kaşımı kaldırdım. "Daha şimdi basın toplantısında görüştük. Hiçbir şey demedi."

"Muhtemelen bir muhabirin duyma riskini almak istememiştir."

"Bu mudur yani? En azından çıtlatabilirdi."

"Ayrıca program değişikliği de var." Ekipmanın ve fanların uğultusunu odaya konuşarak giren bir grup insanın lakırdısı bastırdı. Halim kafasını yana eğdi. "Seslere bakılırsa geldiler."

Öf! Clemons benimle konuşmayı neden istiyordu? En iyi ihtimal bunun bir uçuş görevlendirmesi olmasıydı. Fakat rastgele yapılan bir ilaç testi de olabilirdi. Ya program değişikliği... Umudumu bastırıp öfkeme tutundum. Şu büyük roketlerden birine pilotluk yapmama izin vermeyeceklerdi. Hele ki böyle bir kazadan sonra. Merakımı kovdum ve aklımı tekrar oyuna vermeye çalıştım. Koloniciler yaklaşıyordu. "Ah canım. Yavruların sesleri pek de heyecanlı geliyor."

Halim burnundan güldü. "Yavru mu? Çoğunun doktorası var."

"Vay be, benim yüksek lisansım bile yok." UHK'ya bugün başvuruyor olsaydım seçilemezdim. Siktir. Ya Clemons beni rotasyondan çıkartırsa? Ne de olsa *moruklamıştım*. "Ayrıca, onlara acemi şamar oğlanları gibi değil de bebekmişler gibi davranmak daha hoş."

"Bir zamanlar sen de öğrenciydin."

"İşte o yüzden onları bebekmişler gibi düşünüyorum." Siyah derimden koşumları kaldırıp omzuma geçirdim. İnsanlar siyah deri koşumların seksi olduklarını düşünür, oysa ki şu anda üzerimde olabilecek en çirkin elbise vardı. "Bebekler zekidir ve sadece ellerinden tutulmaları gerekir. Tabii bebek bezi de önemli."

Güldü ve bacak bağımı baldırlarıma bağladı. "Öyle deme. Astronotlar bez bağlamıyor."

"Biz de MEİÇ bağlıyoruz." Maksimum Emiş İç Çamaşırı. Onlar da bezdi aslında fakat özsaygısı olan hiçbir avcı pilotu bez bağladığını kabul edemezdi. Söz konusu olan egolarıysa tam anlamıyla bebeğe dönüşüyorlardı. Diğer bağlantıyı baldırıma bağlayabilmesi için ağırlığımı verdiğim ayağımı değiştirdim. "Hazır eğitimden bahsediyorken... İhtiyaç varsa ve programa fayda sağlayacaksa her türlü ek eğitim alabilirim." Mesela şu yeni ve büyük roketlerde eğitim almamı istiyorsa. Kaskı kaldırdım ve kısa saçlarımın üzerinden kolayca kaydırdım ki kabarık saçlardan vazgeçmek için bir başka sebepti bu.

"Aklımda olsun. Teşekkürler. Veteranların bazıları eğitim seanslarına ayak diriyor fakat çaylakların orijinal kadroyla etkileşime girebilmesi bence iyi."

"Ha..." Niyetim hakkındaki hatasını tam düzeltecektim ki kendimi durdurdum. Ek eğitim *almaktan* mutlu olacağımı söylemek istemiştim, daha fazla ders vermeyi istediğimi değil fakat...Fakat yalakalığın sırrı tek bir seferde amacınız için fazla ısrarcı olmamaktır. Önerdiği boşluğa istemeyerek adım attım. "Kesinlikle katılıyorum. Bak ne diyeceğim, çocuklar Sirius eğitimine de ayak diriyorlarsa beni simülatöre çekinemeden yazabilirsin."

Birgün UHK, kadın pilotların büyük roketlerden birini uçurmasına izin verebilirdi fakat rotasyon bizi şimdilik yardımcı pilot ya da seyrüseferci hesaplayıcı rolünde tutuyordu. Demek ki memelerim roketi ateşlememe engel oluyormuş. İşimi seviyordum fakat ilerleyemiyordunuz. Tabii eğer...

Eğer Clemons beni yere bağlamak istemiyorsa. Moruk. Daha elliyi bile geçmemiştim. Moruk. Hassiktir!

Alt dudağımı ısırdım ve bu kuyuya düşmemeye çalıştım. Diğer olasılıklar neydi ki? Halim, kırığı ve yarası olan birçok insanın bulunduğunu söylemişti. Eğer bunlardan bazıları pilotsa belki de gerçekten bir kadının pilotluk yapmasına ihtiyaç duyarlardı. Elma da gittiğine göre, en çok uçuş süresi bendeydi.

Ah. Hassiktir. Bu olasıydı işte. Kalbim göğüs kafesimin altında deli gibi çırpınmaya başladı, biyomedikal ekipmanlara bağlı olsay-

dım ayvayı yiyecektim. Solunumumu bilinçli olarak yavaşlatmak zorundaydım. Ayrıca olası demek, olacak demek değildi.

Genç kolonist kalabalığı Sirius IV maketinin ardında göründü, başlarında astronot eşlikçileri Curtis Frye vardı. Amerikalı genç pilot, astronot programında yeniydi ve hiçbir doğruyu es geçtiği görülmemişti. Belki Annapolis münazara takımında olduğu içindir, belki de UHK'dan önce avcı pilotu olduğundan. Sebebi her neyse, Halim'le beni görünce grubu derhâl yavaşlattı. Rutinin değiştiğinin farkına varan Curt, KIYEÇ'in etrafına çekilmiş sarı dikkat çizgilerinin hemen dışında durdurdu onları.

Halim başıyla selam verdi. "Günaydın. Elimden geldiğince kısa konuşacağım, böylece bugünkü eğitiminize başlayabilirsiniz. Şimdi, ilk olarak bilmek isteyeceğiniz şey bugünkü kaza olsa gerek. Gemideki herkes sağ salim aşağı vardı ama bu fırsattan yararlanarak size acil durum prosedürlerini ve fırlatma ile atmosfere giriş esnasında kollarınızı vücudunuzun yanında tutmanız gerektiğini hatırlatmak isterim. İkinci söyleyeceğim şey ise şu: Programda bazı değişiklikler yapıyoruz, bu değişiklikler sonucunda bazılarınızdan bir sonraki gemiye binmesini isteyeceğiz."

Karşımızda duran bu genç insanlar, gezegenin en iyileriydi. Hepsi formdaydı, akıllıydı ve ülkelerinde gerçekleştirilen titiz testlerin sonucuydu. Siyah, beyaz ve kahverenginin her tonu tek bir ortak amaç için bir araya gelmişti: Bu lanetlenmiş gezegenden çıkmak.

Her ne kadar UHK'nın parçası da olsalar, tam bir astronot eğitimi almamış kolonistlerdi onlar, kocaman açılan gözlerinde ve hızlanan nefeslerinde korkunun başlangıcını görebiliyordum. Halim'in kanat pilotu olarak öne çıktım. Uzay gemisi onları korkutmuştu ve benim de dikkatlerini toplamalarına yardımcı olmam gerekiyordu. "Geçtiğimiz haftalar boyunca sizinle çalışma şansım oldu ve eğer gitmeye hazır olmasaydınız bunu söylerdim. Ama hazırsınız."

"Kesinlikle." Halim'in gülümsemesi çok etkileyiciydi. "Bu konunun detaylarına sonra gireceğiz ama dedikodunun nasıl yayıldığının farkında olduğumdan dolayı değişimleri bildiğinizden emin olmak istedim. Marius Tepesi mağaralarına yayılmamızla birlikte programa bağlı kalmak için herkese ihtiyacımız olacak. Eğer herhangi bir sorun varsa, ne olursa olsun, bana söyleyin ki bu sorunları çözeyim."

Grubun arkasından, Güney Afrikalı Ruen du Prez sordu, "Roketе ne olduğuyla ilgili bir bilgi var mı?"

"Patlamaya tam olarak neyin sebep olduğunu daha aylar boyunca bilemeyeceğiz ama ilk veriler aşırı basınçtan kaynaklanan bir olay olduğunu gösteriyor." Bir elini yatıştırmak ister gibi havaya kaldırdı. "Tabii o bir Sirius IV'tü. Sizi ise Cygnus sınıfı bir planörle fırlatacağız ve o esnada da vakayı inceleyeceğiz."

"Teşekkürler Halim. Yapman gereken birçok iş olduğunu biliyorum. Uğradığın için müteşekkiriz." Soruların altında kalmasın diye öğrencilere döndüm ve en sevimli gülümsemelerimden birini takınarak giydiğim koşuma vurdum. Sanki altıda bir yerçekiminde duruyormuşum gibi dünyanın en çirkin apronu beni destekliyordu. "Pekâlâ, sınırlarınızı görmek için sizi KIYEÇ'e bağlayacağım. KIYEÇ, Kısmi Yerçekimi Simülatörünün kısaltmasıdır ve evet, UHK tutarlı olsaydı bu kısaltmanın KYÇS olması gerektiğinin farkındayım ama uluslararası bir hükümet ajansından bunca tutarlılık beklemek aşırıya kaçmak olabilir. Bu servo motorlar, hava rulmanları ve yalpa çemberleri, KIYEÇ salınımıyla karıştırılmamalı. Bu sonuncunun ne olduğuna dair bir fikri olan var mı?"

Düz siyah saçlarını at kuyruğu yapmış bronz tenli genç bir kadın elini kaldırdı. Bu tabii ki Aahana Kamal'dı. Bu grupta en hızlı cevap veren hep o olmuştu.

"Dinliyorum."

Konuşması, en az Clemons'ınki kadar cazip bir İngiliz aksanındaydı, bu da İngiliz dil okuluna gittiği yani ailesinin parasının olduğu anlamına geliyordu. "KIYEÇ salınımı, sıvı yakıt roketlerinde ateşleme istikrarsızlığına bağlı olarak ortaya çıkan öz uyarımlı bir titreşimdir. Motordaki itiş gücünün varyasyonları, aracın hızlanmasında bunlara eşdeğer varyasyonlara yol açar ve iskeleti gerer, bazı tehlikeli durumlarda bu kritik bir hâl alabilir."

"Harika." Gülümsedim fakat aslında bir çaylağın beni alt ettiğini düşünüyordum. "Bu ve benzeri isimler aynı konsepte dayanarak geliştirilmiştir. KIYEÇ çubuğuna bağlananınız var mı?"

Halim bizi izlemek için durakladı ve elini kaldırdı. "Ben bağlandım."

Gözlerimi devirecektim neredeyse. "Bunun adını koyan zaten sen değil misin?"

"Bunu ne teyit edebilirim ne de ret."

Gülerek kolonistlere döndüm ve giydiğim koşumu işaret ettim. "Ay yerçekiminde engelli bir parkuru koşma simülasyonu esnasında KIYEÇ ekipmanı kullanacaksınız. Bunun nasıl göründüğünü göstererek başlayayım."

Bir başka el havaya kalktı. Birgit Furst, İsviçre ekibindendi. "Nötr Kaldırma Kuvveti Laboratuvarı'nın sıfır g'yi simüle etmede daha iyi olduğunu sanıyordum."

"NKK uzay yürüyüşleri için idealdir, evet, çünkü bir uzay elbisesi giymeyi simüle ediyor oluruz. Ne var ki su aynı zamanda sürtünme yaratır yani KIYEÇ Ay'da yürümenin nasıl bir şey olduğunu anlamanız için daha iyi."

Tabii ayrıca birini NKK'ya koymak için gerekli pahalı kaynakları da gerektirmiyordu.

Curt koşumumun arkasındaki büyük muyluya hidrolik hattı bağladı. Bu hat, üzerimize dev bir lego seti gibi eğilmiş A-iskeletine gidiyordu. "Hazır mıyız?"

"Olumlu."

Sırıttı ve yana çekilerek KIYEÇ'i çalıştırdı. Hat iyice gerildi, ta ki benim ağırlığımı dengeleyene kadar. Simülasyonda da olsa Ay'ın yerçekimi ayaklarımı mutlu etmeye yetmişti.

"Bilmeniz gereken ilk şey şu, o kadar az bir ağırlığınız olacak ki çekiş gücü bulmakta zorlanacaksınız. Dikkat ederseniz, hareket etmeye başladığımda epeyce öne eğildim. Yürümek en temel anlamıyla kontrollü bir düşüştür. Buraya kadar sorusu olan var mı?"

Bir başka öngörülebilir el havaya kalktı. Birleşik Devletler'den Vicky Hsu. "Ben ilk başlayabilir miyim?"

Ah, zekâ kumkuması. İlk gidersen hevesli olduğun gözükür ve üstelik her türlü hatan da ilk olmana bağlanır. Grubun ortancaları görünmezdir. En son deneyen kişi ise eğer kartlarını doğru oynarsa, nezaketinden sona kalmış gibidir fakat çoğunlukla bu sonuncuları gönülsüz olmalarına bağlanır. Bu grup tabii ki Ay'a gidecekti fakat hepimiz biliyorduk ki Mars'a gitmek istiyorsan Ay'da zirveye çıkmalıydın. Ona göz kırptım. "Tabii ki."

Öne eğilmeyi bıraktım ve normal bir Dünya yürüyüşü yaptım. "Ne kadar sıçradığımı görüyor musunuz?" Dünya'da bedenimi destekleyen bütün kuvvetler, Ay'ın altıda bir yerçekiminde beni havaya fırlattığı için ayaklarım yerden biraz fazla kesilmişti. "Öne eğildiğinizde güç arkaya aktarılır ve momentuma dönüşür. Ama dikkatli olun. Hedefiniz net olmak ve gücünüzü ekonomik olarak kullanmaktır. Hızlı olmak gibi bir hedef yoktur. Uzayda yavaş hızlıdır. Hızla hareket etmek işaret noktanızdan sapmanıza yol açabilir. İzleyin."

Uzak uca gittim ve geri dönmek üzere arkaya seğirttim. Neredeyse kırk beş derece eğilerek Ay koşusuna başladım. Zeminin üzerinde sekerken kalçalarımı ve bacaklarımı uzun ve meyilli bir şekle sokmuştum. Momentum için önemliydi bu, fakat faydaları bununla sınırlı değildi, kıçınız da muhteşem görünürdü böyle yapınca. Burada bir şey vardı ki çok...

Zemin bana çarptı.

Kollarım mı? Çenem mi? Dizlerim mi? Omuzlarım mı? Yere ilk çarpanın neresi olduğunu bilmiyordum fakat hepsi de acı çanları çalarak bağırıyorlardı. Görüşüm kızıla kesti ve sanki bir roket fırlatılıyormuş gibi bir gürültü kulaklarıma üşüştü. Bu da neydi ulan?

"Nicole?" Curt yanımdaydı, destek sürgüsünü sırtımdan çekiyordu. Eğer öne eğilmiş koşturuyor olmasaydım kafama çarpacaktı. Kafamda kask olsun ya da olmasın bu çok... Kötü bir gün olacaktı.

Onun arkasında, yavrular dehşete düşmüş gibiydi. İki tanesi öne çıkmıştı ya da belki geri kalanları geri çekilmişti çünkü hidrolik hatlardan bir tanesi kırılmıştı ve her yere sıvı saçılıyordu. Bu sıvının bir kısmını tişörtüm emmişti.

Nefes almaya çalıştıkça ciğerlerim yanıyordu. Hırıltıyla nefes almakta muzafferane bir şey yoktu fakat daha önce de yaşamıştım bunu. "İyiyim."

Arkamda, Curt koşumun bağlarını çözüyordu. "Çeneni yardın."

Elinde ilk yardım çantasıyla Halim belirdi. "Dikiş atmamız gerekecek."

"Ha." Sanki kendi çenemi görebilirmişim gibi aşağı baktım, tişörtümün önü canlı bir kırmızıya boyanmıştı. Demek ki o ıslaklık hidrolik sıvısı değilmiş. Anlaşıldı. "Eh, demek ki artık modellik yapamayacağım."

BEŞ

BM DELEGESİNDEN PANAMA İÇİN YENİ ÇAĞRI

KANSAS CITY, 29 Mart 1963 –(Reuters)– Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Delegesi Prens Sadruddin Aga Khan, Panama'dan gelecek mültecileri kabul etmesi için uluslara çağrı yaptı. Prens Sadruddin'in beyanına göre 1800 mülteci yirmi değişik ülke tarafından kabul edildi ya da kabul edilmek üzere. Bu mültecilerin büyük çoğunluğu yurtları Panama adalarında deniz seviyesinin altında kalmış Kunalardan oluşuyor.

Uçuş doktoru eve dönmemi istedi. Düşünebiliyor musunuz? Ha? Sanki erkekler, çenelerindeki ufak bir yaradan dolayı böyle yaparmış gibi. Temiz bir gömlek giyip, çenemdeki gıpgıcır yedi dikişle birlikte Clemons'ın ofisinin yolunu tuttum.

Dış ofise girdiğimde sekreteri Bayan Kare gülümseyerek kafasını kaldırdı ve o anda da gülümsemesi dehşete dönüştü. "Göklerdeki Babamız!"

"Bir kazla dövüştüm de." Biz pilotların oynadığı bir oyun vardır, bu oyuna göre, yaralanmamızla ilgili bir soruya asla doğru cevap vermeyiz, tabii uçuş doktoru sormadığı sürece ki ona da sadece uçmaya devam edebileceğimiz kadarını anlatırız. "İçeride mi?"

Neredeyse gözlerini devirecekti, bunu yapmamasını sağlayan profesyonelliğini takdir ediyordum. "Evet, sizi bekliyor."

Clemons ofisinde ayaklarını masasına uzatmış, giderek genişleyen göbeğinde bir raporla oturuyordu. Her dem etrafında olan

puro dumanı onu sarmalamıştı. Yemin ederim ki puro içmediği tek yer steril odalardı. "Ha, Wargin. İşin yoksa... Tanrım! Hidrolik arızasında mı oldu bu?"

"Bir keçi kafa attı da." Her hecemle birlikte, bandajın altındaki derim gerildi, iğneler çeneme battı. "Ama ben kazandım. Beni mi görmek istemiştin?"

"Iıı... Evet." Ayaklarını indirdi ve çeneme bakmaya başladı. SV-MF'deki saha süpervizörünün Clemons'ı arayıp kazayı haber vereceğini biliyordum fakat yaralanmama takılıp kalmasına izin verecek değildim, zaten not panosunu da o yüzden getirmiştim. Ortada sıra dışı hiçbir durum yokmuş gibi oturdum.

"Halim sınıfıma yeni programdan bahsetti. İhtiyacın olduğunda mevcut görevlendirmelerine hazır hâle getiririm onları."

"Ha... Teşekkürler." Masasındaki bir dizi kâğıdı karıştırdı ve zımbayla tutturulmuş birkaçını aldı. "Bugünkü basın toplantısında bundan bahsetmediğim için özür dilerim. Bu çakallar nasıldır bilirsin. Ama evet, sıradaki kalkışı hızlandırıyoruz."

"Harika." Yutkundum, bandajın altında derimin gerildiğini hissettim. "Ne zaman uçmamızı istersin?"

"On gün."

"Anlıyorum." Bir yandan Ay'a dönüyor olmaktan dolayı çok sevinçliydim, orada en azından bir işe yarıyordum ve doğrusu, hayat orada daha kolaydı. Öte yandan evde Kenneth'le birlikte bir ay daha geçirmem gerekliydi. Basın toplantısında yaptığı o yorumdan dolayı ona karşı öfke doluydum fakat bu onu daha az sevdiğim anlamına gelmiyordu.

"Malouf'a göre hazırlanmak için ihtiyacınız olan en kısa süre bu." Kâğıdı uzattı. "Evet demeden önce şuna bir bak. Rolünü değiştiriyorum ve burada gözden geçirilmiş yeni ekip dağılımı var."

Lütfen pilot olmuş olayım. Lütfen pilot olmuş olayım. Kâğıdı aldım ve not panoma tutturdum. İsmimin yanında şöyle yazıyordu, "yönetim ekibi." Beni astronot departmanından tamamen çıkarmıştı. Sanki yumruk yemişim gibi hissediyordum. Birinin size moruk demesi başka bir şeydi, askıya alınmak başka bir şey. Sanırım yine de fırlatmada bulunmama izin verdiği için müteşekkir

olmalıydım. "Yönetim mi? Bu güçlü olduğum bir alan değil ama UHK'nın neye ihtiyacı varsa yapmaya hazırım."

"Harika." Clemons'ın bakışları beni aşıp geçmişti. "Malouf, sen miydin? Güzel."

"Özür dilerim. Kolonistlere yakalandım da." Halim elinde bir klasörle içeri girdi, yüz ifadesi sertti. "Her ne kadar farklı bir roket sınıfı da olsa uçmak istemeyen biri var."

"Sanırım başkaları da olacaktır ki bu da... Bir saniye." Yüzünü buruşturan Clemons ayağa kalktı ve ofisinin kapısına gitti. "Bayan Kare. Telefon almayın. Icarus Programı."

"Evet efendim." Bayan Kare gözlüklerinin üzerinden bana baktı ve sıra dışı hiçbir şey yokmuş gibi yazmaya devam etti.

Icarus Programı mı? Yılın altı ayını Ay'da geçiriyordum ve dünyadaki projelerden habersiz kalmak çok kolaydı. Icarus'un ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Gemi miydi? İstasyon? Eğitim protokolü?

Bir kod muydu yoksa?

Clemons kapıyı kapattı. Bir elini saçlarının arasından geçirip bana baktı. Daha doğrusu çeneme. "Bana kazadan bahset."

"Ben..." Her iki patronum da odadaydı. Halim kazayı görmemiş bile olsaydı oyun oynanacak zaman değildi bu. "Bir KIYEÇ eğitimi veriyordum. Koşuma bağlıyken hidrolikte sızıntı oldu."

Yanımdaki koltukta, Halim pozisyon değiştirdi ve Clemons'a baktı. Aralarındaki söze dökülmemiş sohbeti hissedebiliyordum fakat bu sohbetin konusu tahmin edebileceğim bir şey değildi. Nihayetinde Clemons iç geçirdi ve ben de yere bakmaya başladım. "Güvenlik memurumla görüştüm ve güvenlik seviyen uyarınca bilmen gereken şeyleri sana okuyacağım. Bunlar çok gizlidir, hassas ve bölümlere ayrılmış bilgilerden oluşur."

"Anlıyorum." Koltuğumda sakince oturuyordum fakat içimde fırtınalar kopuyordu. Birçok farklı sebepten dolayı, güvenlik seviyem *Çok Gizli* bilgilere erişim anlamına geliyordu, kısmen ilk astronotlardan biri olduğum için, kısmen savaştaki görevlerimden dolayı ve biraz da kocamdan ötürü. Clemons'ın bunlardan hangisini kast ettiğini bilemiyordum. UHK'da olduğum süre boyunca Çok

Gizli bilgilere erişimim sadece roket detaylarıyla ilgili olmuştu ve şu anda pek de öyle roketlerden konuşacak gibi değildik.

HABAB – Hassas ve Bölümlere Ayrılmış Bilgi'ye erişim için güvenilir olmanız gerekirdi. Sesim sakindi. Duruşum ise mükemmel. İçimdeyse bağırsaklarım düğümlenmişti. "Icarus Programı diye bir şey olmadığı çıkarımında bulunabilir miyim?"

"Bulunabilirsin." Clemons arkasına yaslandı. "Eğer soran olursa Icarus Programı uzayda solo yolculuk yapmakla ilgilidir."

"Bir uzay programına isim olarak pek de hoş değil."

"Bizim Dünya'ya düşmemizi sağlayan insanlarla alakalı olduğunu düşünürsek taşlar yerine oturur." Yüzü hiç görmediğim kadar karanlıktı. "O uçuşun sabote edildiğini düşünüyorum, üstelik tek olay da bu değil."

Kocamın seçmenleriyle yıllarca yaptığım konuşma pratikleri sonucunda sakin değilken bile sakinmiş gibi görünebiliyordum. Daha şimdi bir basın toplantısı yapmıştık. İnsanlar bunu sormuştu. "Peki bunu kamuya neden açıklamıyoruz? Yaşananları UHK'nın hatası olarak görmelerinin önüne geçerdi."

"FBI böyle istiyor çünkü suçluları yakalamak üzere olduklarını düşünüyorlar. Bunu şimdi duyurmak onları ürkütecektir."

İçimden, FBI'ın konuyla ilgilendiğini not ettim ki bu da sabotajın ABD vatandaşı birileri tarafından yapıldığını gösteriyordu. Eğer öyle olmasaydı CIA ya da BM ilgilenirdi. "Suçluları korkutmak kötü bir sonuca benzemiyor."

"Tekrar organize olup öngöremediğimiz başka bir planla ortaya çıkarlar."

Daha bu sabah bir roket patlamıştı ve bunu öngöremediklerine zaten ikna olmuştum. "E peki nasıl ele alacağız bu durumu?"

Clemons gırtlağını temizledi ve konuşmaya başlayan Halim'e baktı, "Nicole... Fırlatmaların Brezilya'dan yapılması hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bağlamına bağlı. Bu konuşmamız sabotajcıların yerel olduğunu düşündürüyor. Astronot perspektifinden bakacak olursam, Brezilya eğitim tesislerine uzak ama daha düşük fırlatma masrafıyla çalışıyor." Brezilya'dan ağırlıklı olarak ağır kargo araçları fırlatılıyordu. Ekvator-

da yer almaları Kansas'a göre bir üstünlüktü, ayrıca roketlerin düşmesi için kırsal bölge yerine okyanusu da vardı. Fırlatmaların Kansas'tan yapılmasının tek sebebi roket endüstrisinin burada olmasıydı, Sunflower Silahlı Kuvvetleri sağ olsun. Peki ya şimdi? Şimdi, ana üssün Kansas olmasının sebebi işleri evimizde tutmaya çalışan kocam gibi politikacılardı. Teoriye göre sebep astronot eğitim tesislerinin zaten burada oluşuydu fakat gerçekte olay sadece parayla ilgiliydi.

Bir de güçle tabii.

İç geçirdim çünkü konunun benim gizli bilgiye erişim seviyemle alakası yoktu. Tek sebep Kansas valisiyle evli olmamdı. "Operasyonları Kansas'tan taşımak için Kenneth'le konuşmamı mı istiyorsunuz? Pekâlâ. Engel olmasın diye uğraşacağım."

"Teşekkürler, bu çok makbule geçer. Fakat bugün basın toplantısından sonra ona bilgi verdim." Clemons yüzünü ekşitti. "Seni de dâhil edemediğim için üzgünüm. Icarus Programı'yla alakalı konularda seni sahne ışıklarından korumaya çalışıyorum."

Kafamın arkasında bir devre attı. Toplantıya katılmamı Kenneth bunun için mi istememişti? O ve Clemons bu konu hakkında konuşmuştu. Kocam bunu *biliyor muydu?* Yok. Bir dakika. Bir dakika... Clemons, Kenneth'le basın toplantısından *sonra* konuştuğunu söylemişti. "Bana biçtiğiniz rol nedir?"

Halim, Clemons'ın bana verdiği gözden geçirilmiş programı işaret etti. "Sen Ay kolonisi yöneticisinin kişisel sekreteri olacaksın, böylece doğrudan Otto Frisch'le çalışabileceksin."

Başımla onayladım ve askıya alınmadığım gerçeğinin beni ne kadar rahatlattığını belli etmemeye çalıştım. Sabotajdan, teröristlerden bahsediyorduk, ben ise hâlâ işe yarar olduğum için minnettar hissediyordum. "Başka kimlerle çalışacağım?"

Clemons başını iki yana salladı. "Ay'da sadece ikiniz olacaksınız. FBI sadece AKY'nin olmasını tercih ediyor ama... Ona yollamak istediğimiz ve yollayamadığımız bilgiler var. İletişimde adamları olduğunu düşünüyoruz."

Bütün tenim boyunca bir ürperti dolaştı. Bir sabotajcı kötü haberdi fakat UHK'nın içinde aktif olan birisi dehşetengiz bir şeydi. "Burada mı yoksa gezegen dışında mı?"

"Bilmiyoruz." Clemons purosunu parmaklarının arasında çevirdi. "Daha doğru bir tabirle, UHK bilmiyor fakat FBI biliyor mu bilmem."

"Sana her şeyi anlatmıyorlar mı?" Bilgiyi ancak gerekliyse vermelerini anlayabiliyordum. Ay'da potansiyel bir sabotajcı olduğu haberi bu kadar ufak ve yalıtılmış bir toplulukta kargaşaya yol açabilirdi fakat Clemons ajansın başıydı. Onun bilmesi şarttı. "Sana bütün verileri açıklamadan onlarla çalışmanı mı istiyorlar?"

Halim ensesini ovuşturdu. "Bu durumun, bir KAPİLET'in uzay yürüyüşçüsünün eline geçen veriyi filtrelemesiyle aynı şey olduğuna inanmak eğilimindeyim."

Bağırmamak kolay değildi. Fakat cevap verdiğimde sesim son derece sakindi. "Bu metaforu devam ettirecek olursak, KAPİLET masasında rotasyondayken, işim, yörüngedeki astronotun eline geçen bilgiyi ayrıştırmak ve filtrelemektir. Fakat hataya yol açabilecek noktaları gizlemem. Dahası, eğer daha fazla detay isterlerse tabii ki veririm çünkü hayatlarını ortaya koyanlar onlardır. Ben ise sadece bir masada oturuyor olurum." Golf sahasından kovaladığı bir erkeğe hatalarını açıklarken annemin takındığı meşhur bir yüz ifadesi vardır. Burun deliklerimin kapandığını ve dudaklarımın etrafında sert çizgilerin oluştuğunu hissedebiliyordum. "FBI'ın şu anda yaptığı bir grup astronota görev için gerekli detayları vermeden Ay'a gitmelerini istemektir. İnsanlara potansiyel bir hata olasılığı olduğunu söylemeden hayatlarını ortaya koymalarını istiyorlar."

"Kesinlikle katılıyorum." Clemons, purosunun ucunda biriken külü gerektiğinden daha fazla bir kuvvetle silkeledi. "Fakat BM'deki üstümün söylediğine göre karar yetkisi FBI'da. Yani... Bir kişiyi daha bu olaya dâhil edebilirim. Ki o da sensin."

"Brifinge devam edecek olursak..." Halim klasöründen bir dosya daha çıkardı. "Bu Önce Dünyacılar'dan ele geçirdiğimiz bir doküman. FBI buna 'Manifesto' diyor."

Çıkış Kitabı 32:27 Ve o onlara dedi ki: İsrail'in Tanrısı RAB böyle dedi: Herkes kılıcını kuşansın. Ordugâhta kapı kapı dolaşarak kardeşini, komşusunu, yakınını öldürsün.

Dünya gezegeni göktaşının izlerinden kurtuluyor fakat Birleşik Devletler kurtulamıyor. Uzayda yaşamak gibi yanlış bir tanrının peşine takılmış bir grup elit yüzünden Amerikalı vatandaşlarımızın ihtiyaçları görmezden geliniyor. Burada, Dünya'da hakkıyla altyapıya harcanması gereken para, başka ulusların nemalandığı karmaşık programlara aktarılıyor.
Vahiy Kitabı 16:21 Gökten bir talanton ağırlığında iri dolu yağdı. Dolu belası öyle korkunçtu ki insanlar bu yüzden Tanrı'ya küfrettiler.

Her bölgeden ve her eyaletten temsilcilerimiz var, birbirimizle derinlemesine konuştuk, durumumuzu değerlendirdik, dünyamızda ve şu anda karşı karşıya olduğumuz keşfedilmemiş sınırlarda Tanrı'nın ne yaptığını ve ne yapmakta olduğunu da. Dünyayı aciliyet penceresinden tartabilir ve pek çok bölgede insanları hayatta tutmak için gerekli iş gücü ve parayı hesaplayabiliriz. Bu ihtiyaçlar kesin, ölçülebilir ve önceliklidir. Ne var ki bizim vardığımız sonuç şudur ki göktaşı sonrası dünyayı sadece bu kavramlarla yorumlamak yanlış olacaktır. Bu ihtiyaçlar kanıtlıyor ki birbirimiz ve ortak hayatımız hakkında sahip olduğumuz görüşler eskimiştir ve mevcut durumumuzla alakasızdır.

İnsanlığın gidişatını değiştirmek için diyalog yolunu denedik. Mektuplar yazdık. Yürüyüşler düzenledik. Yalvardık ve teklifler verdik fakat karılarımız ve çocuklarımız hâlâ aç. Hâlâ temiz suları yok. Hâlâ elektrikleri yok. Sabırlı olduk. Bekledik.

Fakat on bir yılın sonunda artık beklemeyeceğiz. Tekliflerimiz verimsiz topraklara düştü, o yüzden biz de harekete geçiyoruz. Bu metin bizi bu ölümcül yola düşüren astronotların hayatlarının tehlikede olduğuna dair bir uyarıdır, ta ki Birleşik Devletler Uluslararası Havacılık Koalisyonundan çekilinceye kadar.
Çıkış Kitabı 22:24 Öfkem alevlenir, sizi kılıçtan geçirtirim. Kadınlarınız dul, çocuklarınız öksüz kalır.

Günün geri kalanında Clemons ve Halim'in verdiği brifingden ötürü beynim uğulduyordu. O kadar ki eve vardığımda dün geceki ayaklanmayı tamamen unutmuş gibiydim. Fakat sonra başka bir soru oluştu. O sadece bir ayaklanma mıydı yoksa Icarus'un bir parçası mı?

Ara sıra kullandığımız bu eve ulaştığımda fazladan güvenlik görevlileri vardı ve kaldırımın bazı yerleri yanıktı. Lobi pencerelerinden birinde parçalar görünüyordu, burayı taşlamışlardı ya da en azından sadece taşlamış olduklarını umuyordum. Bina göktaşı sonrası standartlara göre inşa edilmişti ve kurşun geçirmez camları vardı. Aptalca bir şeydi bu çünkü bir başka göktaşının düşme olasılığı düşüktü.

Öte yandan, yıldırımın size iki defa çarpmaması da gerekir fakat annem tam üç defa çarpılmıştı.

Tabii o bir golfçüydü ve içeri girmemekte de ısrarcı birisiydi. Bu mimari, aşırı tepkinin sebebi bir valiyi yerleştirebileceğiniz kadar güvenli bir yer elde etmekti.

Şunu söylemeden geçemeyeceğim, kendi evinize girerken kimlik göstermek müthiş bir deneyimdir. Tatlı ve genç güvenlik görevlisinin yanında bir kuyruk vardı, yaklaştığım esnada diğer iki adamı tanıdığımı fark ettim.

"Reynard! Nathaniel!" Bu iki adamı, her ne kadar arkadaş da olsalar, bir arada görünce kalbim göğüs kafesimde yan döndü. UHK'da mühendisti ikisi de ve Nathaniel de meşhur Dr. Nathaniel York'tan başkası değildi. Eğer baş mühendis kocamı bilgilendirmek üzere buradaysa kaza hakkında yeni bir şeyler öğrenmişler demekti. "Nasılsın..."

"*Hoppala!*" Reynard bana bakıyordu. "Yüzüne ne oldu?"

"Bale yaparken oldu." Doğrusu, bir keresinde yüzüme tekme atmıştım gerçekten de fakat bu seneler önceydi. Öne eğilip tam bir Parisli gibi Reynard'ı yanağından öptüm ve Nathaniel'a bir bakış attım. Yüzünde çizgiler oluşturan gölgeler sadece şapkasından kaynaklanmıyordu. "Seni evden çıkartabildiklerine şaşırdım doğrusu."

Nathaniel kaldırıma baktı ve ceketinin içinde kamburunu çıkardı, kumaşın altından fırlayan omuz kemiklerini görebiliyordum. Teklemeye hep yakın olmuştu fakat şu anda tatsız derecede tanıdık bir biçimde kasvetli görünüyordu. "Reynard ofisimin elektriğini kesti."

"Clemons istedi!" Pasaportunu güvenlik görevlisine gösterdi ve turnikeden geçti. "Sana kalsa şafağa kadar orada kalırdın, üstelik, karına söz verdim."

"Ben de öyle!" Neşeli bir cırıltı kopardım ve kimliğimi görevliye gösterdim, adam başını sallayınca da turnikeden geçtim.

Nathaniel yüzünü buruşturdu ve bir elini beline dayadı. "Bugün bir roket kaybettik. Benim orada olmam lazım, pokerle ne işim var?"

Doğru ya, poker gecesi. Unutmuştum fakat beni rahatlatan nokta şuydu ki, Nathaniel yeni ve daha kötü bir gelişmeyi Kenneth'e aktarmak ve beni darlamak için gelmemişti buraya. "Bırak da gizli bilgiye erişimi olanlar işi görsün. Yukarı gel ve sana birkaç martini hazırlamama izin ver."

Görevliye kimliğini verdi ve turnikeden geçerek bizi takip etti. Nathaniel'ın gözlerine kara halkalar oturmuştu, yorgunluktan yüzü düşmüştü. Bugün çok stresli olmuştu fakat onun üzerinde bir günün yükünden fazlası vardı. Asansöre ulaştığımızda gözlerini kapatıp dikilmeye başladı, sanki ayakta ölmüş gibiydi.

Çok kötü bir arkadaştım ben. Kocasına bakacağıma dair Elma'ya söz vermiştim fakat onu son gördüğüm zamanı bile hatırlayamıyordum. Üstelik, şimdi gidiyordum ve... Ha. Nathaniel biliyor olsa gerekti. Sabotajcıyı bilen bir avuç kişiden biri olsa gerekti çünkü o baş mühendisti ve arızaların kaza eseri olmadığını bilme ihtimali yüksekti.

Asansöre bindik ve bizim katın düğmesine bastım. Göktaşı sonrası binamızda tuhaf olan şey şuydu, yukarı gittiği kadar aşağı da iniyordu. En pahalı daireler aşağıdakilerdi. Kenneth'le ben en üst katta oturuyorduk çünkü gözlerim kör olsun ki dünyadaki zamanımı toprağın altına gömülü geçirmeyecektim. Ay'dayken yeterince zamanım regolitin altına gömülü geçiyordu zaten, yani teşekkürler fakat ben almayayım.

Reynard asansörün duvarına yaslandı. "Gazetede dünkü ayaklanmanın ortasında kaldığınızı okudum." Çenemi işaret etti. "Bu da..."

"Yok, yok. Durumumuz iyiydi." Yirmi dördüncü kata geldiğimizde kulaklarım açıldı. "Dün gece Lindholmlerde kaldık."

Nathaniel gülümsedi, elmacık kemiklerinin üzerindeki derisi gerildi. "Onlar mültecileri hep kabul etmişlerdir."

"Gerçekten de öyle." Koridor boyunca yürüyüp onları bizim daireye götürdüm ve biz şehirdeyken dairenin kapısında bekleyen korumaya başımla selam verdim. "Bu gece Eugene de burada olacak mı?"

"Hayır. Bir işi çıktığını söyledi." Reynard iç geçirdi. "Heyhat."

Clemons'ın verdiği yeni ekip listesi çantamdaydı ve bu yeterli bir iş gibi görünüyordu. Lindholmler benimle birlikte Ay'a geliyordu ve kahretsin ki Helen de o listedeydi, belli ki Reynard henüz karısıyla konuşmamıştı. "Helen nasıl?"

"Şikago'da, Adler'de. Yok... Dur bakalım." Saatine baktı. "Az sonra Sunflower'a iner, çoktan inmemişse tabii."

"Belki bu geceyi pas geçmek istersin." Dairenin kapısını açtım ve erkeksi sesler koridora doluştu. Reynard başını kaldırdı ve omuzlarını dikleştirdi. Elimi omzuna atıp onu sakinleştirmeye çalıştım. "O iyi."

"Neler oluyor?"

Eğer sabotajdan haberi yoksa ona söyleyecek değildim fakat karısının görevlendirilmelerini pekâlâ bilmeliydi. "Clemons bizi erkenden Ay'a yolluyor. Brezilya'dan kalkacağız, gelecek hafta yollamaları gerekiyor."

"*Merde!*"

Nathaniel bir an için gözlerini kapadı ve suratını ekşitti. "Pardon." Sesi çatallıydı. "Her şeyi durdurmayı önerdim. Clemons'ın bunu yapacağını... Sana bunu daha önceden söylemeliydim."

Reynard elini havada şöyle bir sallayıp özrü savuşturdu ve tekrar kapıya baktı. "Lütfen valiye selamlarımı söyle."

Uzaklaşırken izledim onu ve birkaç dakika sonra kocam koridorda belirdi. "Nathaniel! Karımı mı getir... Nicole? Bu da ne?"

Eğilip yanağından öptüm ve kulağına fısıldadım. "Eğitim kazası. Göründüğü kadar kötü değil. Sonra anlatırım."

Yanağımdaki dudaklarının ve omzumdaki elinin baskısı biraz gevşedi. Onunla oturup her şeyi anlatmak istiyordum fakat misafirlerimiz vardı.

Geri çekilen Kenneth, Nathaniel'a döndü ve elini uzattı. Kocamın Nathaniel'a gerçekten baktığı ve yanaklarındaki çöküntü-

yü fark ettiği anı gördüm. Bundan sonra bana döndüğü ve sanki eski hayaletimi gözünde canlandırdığı anı ise görmemeye çalıştım. "Elma nasıl?"

"İyi." Nathaniel gırtlağını temizledi. "Söylediğine göre *Mars Tanrıları*'nı[1] okuyormuş ve hoşuna da gitmiş."

"Ya sen? Nasıl gidiyor?" Kenneth, Nathaniel'ı antreden çıkardı ve dairemizin oturma odasına doğru ona eşlik etmeye başladı. "Sakın yanlış anlama ama berbat görünüyorsun."

Nathaniel güldü, sesi beni dehşete düşürmüştü. Sesinin uçlarında öyle bir vızıldama ve yıpranmışlık vardı ki sanki gülüşü her an bitmeyecek bir ağlamaya dönüşecek gibiydi. "Clemons roket arızası olduğu gün beni binadan ayrılmaya zorladı."

Oturma odasına kadar onları takip ettim, oda Astronot Kocaları Kulübü'nün erkekleriyle tıklım tıklım doluydu. Yine de küçük bir grup sayılırlardı ve sadece eşleri yukarıdayken bir araya geliyorlardı. Çoğu yemek masasının etrafına konumlanmıştı fakat bir kısmı da gömülü oturma odasındaydı ve ya bir koltuğa ya da kanepeye oturmuş konuşuyordu.

"İçeri gel. Biraz sosyalleş, biz de seni sandviçler ve yeterlince martiniyle besleyelim ki bu gece iyi bir uyku uyu."

"Bu çok hoş olur." Sesi alçak ve çatallıydı. "Nasıldır bilirsin."

"Bilirim." Kenneth, Nathaniel'ın omzunu sıktı ve yine bana baktı.

Bu korku hiçbir şeye benzemiyordu. O sessiz bakışlarda, gözlerinden yansıyan bitimsiz uzayı gördüm ve ben yokken neler yaşadığını bir an için anladım. Bütün kocalar endişeliydi. Eşlikçi astronot olarak katıldığım bütün fırlatmalarda görmüştüm bunu. Benim oradaki işim aileyi rahat tutmak ve olası bir "vaka" karşısında yaslanacakları omuz olmaktı. Vaka. UHK ölümden böyle bahsederdi. Nathaniel bu kulübün kurucu üyelerindendi ki bu kulp hem gurur hem de dehşetli bir korku anlamına geliyordu.

Üstelik, bu sefer daha kötü olacaktı çünkü Kenneth birilerinin benim uçuşumu sabote edebileceğini biliyordu.

"*La madre que te pario* Ken. Karına ne yaptın?" Florina Morales'in kocası ordövrlerin yanında duruyordu.

---

1 *The Gods of Mars.* Edgar Rice Burroughs imzalı Barsoom dizisinin ikinci kitabı.

"Nihayet karısına patronun kim olduğunu göstermiş," dedi Mandy Self'in kocası. "Öyle değil mi?"

"Hop! Nicole!" Deana Whitney'nin kocası kolunu kaldırırken martinisini dökmüştü. "Ne yaptın da Ken'i kızdırdın ha?"

"Yapmayın Bay Whitney." Manikürlü parmağımı bandajım boyunca gezdirerek klasik bir model pozu verdim. "Doğruyu söylesenize. Bu yara size kafa attığımda oluştu. Topuklu giydiğimi unutuvermişim."

Adamlar güldü ve Bay Whitney de biraz kızardı. Kısa olmakta yanlış bir şey yok ve normal koşullar altında, böyle hassas olduğu bir noktaya dokunmazdım fakat gelin size komik olmayan bir şaka anlatayım. Çenesinde dikişler olan bir kadın görüyorsunuz ve kocasını kızdırmak için ne yaptığını soruyorsunuz.

İki ihtimal var. Birincisi, kadının mutlu bir evliliği vardır ve ilişkilerini aşağılamışsınızdır. Öteki ihtimal, kadının kocası onu suistimal ediyordur ve dikkatleri buna çekmeniz onu tehlikeye atıyordur. Bu ikisinin arasında kalan hiçbir ihtimalde teki bile yoktu ki bir kadını dövmek komik olsun.

Dikişlerimle ilgili şakalar yapmaktan bıktığım için oturma odasından sıvıştım ve mutfağa girdim. Kendime bir viski doldurup hizmetçimiz ne hazırlamışsa onları yemekti niyetim.

Birkaç dakika sonra Kenneth de peşimden mutfağa geldi. "Bunun için üzgünüm."

"Sorun değil." Benim için bırakılan sandviçi aldım ve ısırdım, böylece kocam benim için endişelenmeyi bırakacaktı en azından. Hardallı jambon ve kaşar. "Nathaniel'ı yalnız bırakma."

Başıyla onayladı ve ensesini ovuşturdu. "Ona bir sandviç verdim, Fernando Morales de bir martini hazırlıyordu onun için."

Sandviçi bıraktım ve mutfak dolabını açarak poker gecelerinde sakladığımız *single malt* viskiyi çıkardım. On altı yıllık bir Abelour. Astronot kocalarını seviyordum fakat bu kadar da değil. Bir bardak aldım. "Sen de ister misin?"

"Seninkinden bir yudum alırım." Yanımdaki tezgâha yaslandı. Kravatı çözülmüştü ve kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. "Şu eğitim kazasından bahsetmek ister misin?"

"KIYEÇ eğitimi veriyordum ve hidrolik hat koptu." Omuz silktim. Mantarın çıkmasıyla trüf ve süpürge otunun koyu reçinesi açığa çıktı. "Clemons bugün gizlilik seviyemi yükseltti ve bana her şeyi anlattı."

"Hassiktir!" Bundan sonra Kenneth döndü ve kendisine de bir bardak aldı. Sabotaj imalarını düşününce bu yaptığına şaşırmamıştım. "İki yıl önce yanlış ateşlenen Ay roketinin raporunu da gösterdi mi?"

"Bahsetti." Myrtle, Ay'dan dönüyordu ve *Lunetta*'yla kenetlenme esnasında bir motor yanlış ateşlenmişti. Kimse ölmemişti fakat hatırı sayılır bir hasar vardı. Muhteşem amber renkli sıvıyı bardağıma döktüm. "Raporun sendeki kopyasını istememi söyledi. Sen ne zamandır biliyordun?"

Kenneth gürültüyle iç geçirdi. "Bu sabahtan beri."

Ona da bir parmak viski koydum. "Seni bilgilendirmeleri için bağırmak zorunda kaldın mı?"

"Yok. Yok... Clemons'ın benim yardımıma..."

Birisi oturma odasından bağırdı. "Tanrım!"

Birçok erkek gırtlağından ünlenen alarm çığlıkları yükseldi. Bardağı tezgâha koydum ve oturma odasına koştum. Adamlar sehpanın etrafına yığılmış, Nathaniel'ı çevrelemişlerdi.

Dizleri üstüne çökmüştü, gömleğinin önünü boyayan kandan dolayı iki büklüm olmuştu. Bir an için onun da çenesini yardığını düşündüm.

Nathaniel kusarken Howard Brown da onu omuzlarından tutmuştu. Ağzından parlak kanlar fışkırıyordu. Bütün kocalar donup kalmıştı, yüzlerine dehşet oturmuştu. Onlara doğru koştum, sanki triyaj takımındaydım. Yolu bitirmeden buz kovasını aldım ve içindeki buzla suyu halıya döktüm.

Kenneth de koşarak beni takip etti. "Araba mı ambulans mı?"

"Araba. Daha hızlı olur." Dizlerimi Nathaniel'ın yanına kaydırarak buz kovasını altına sürdüm ve bir sonraki kusmuk dalgasını yakalamaya çalıştım.

Bir erkek sesi konuştu, "İsa aşkına Nicole. Halın için endişelenmenin zamanı değil yahu."

"Siktir git! Doktor kusmuğundaki kanı görmek isteyebilir." Parlak bir kırmızıydı. İç kanaması vardı.

ALTI

DENİZİ TARAYAN BİR CİHAZ TEST EDİLDİ

Bu Uydu Sensörü
Okyanusta Bitki Varlığını Tarayabiliyor

Haber WALTER RUSSELL
The National Times Özel Haber

BRÜKSEL, 30 Mart 1963 – Uluslararası Havacılık Koalisyonu bilim insanları dünyadaki en hayati aktivitelerden birini, göllerdeki ve denizlerdeki biyolojik üretkenliği havadan gözlemlemek için bir yöntem geliştirdi. Bu aygıt klorofilin kendini açığa vuran izlerini takip ediyor. Okyanuslardaki bitkisel yaşam sadece insanların yediği balıkları beslediği için değil, aynı zamanda atmosferdeki oksijeni tazelediği için de hayati öneme sahip.

Bütün hastanelerde aynı dezenfektan ve bandaj kokusunu gizleyemeyen bayat bir hava kokusu vardır. Kenneth ve ben hastanenin bekleme odasındaki tek telefon kulübesinin karşısında yer alan kalıptan çıkma plastik sandalyelerde oturuyorduk ve telefonda neşe içinde ağlayarak konuşan genç adamın üzerine çullanmamaya çalışıyorduk. Adam son bir saattir listesindeki aile üyelerini arayıp yeni kızının doğum haberini veriyordu. Ondan nefret etmemeye çalışıyordum fakat benim de telefon etmem gerekiyordu.

Öte yandan, verecek ne gibi bir haberim olduğundan emin değildim. Nathaniel beş saattir ameliyattaydı.

"O iyi olacak." Kenneth bir elini dizime koydu.

"Biliyorum." İkimiz de yalan söylüyorduk çünkü ameliyatın nasıl geçeceğini kim bilebilirdi ki, fakat insan nasıl rahat edebiliyorsa öyle davranıyor. "Ay yolculuğu üzerinde düşünebildin mi?"

Kenneth'in koruması sıranın sonunda oturuyor, görünüşte bir kitap okuyordu fakat aslında olası tehditlere karşı odayı tarıyordu. Kocam önce sıranın sonuna doğru şöyle bir baktı, sonra iç geçirdi. "Gitmeni istemiyorum."

"Kenneth."

"Soruyu soran sensin." Elini dizimden çekti. "Gitmeni istemiyorum. Her hâlükârda gideceğini ise biliyorum."

İkimizin de özgürce konuşamadığı böylesi bir yerde bu konuşmayı başlatmamalıydım. "Brezilya'da henüz bir sıkıntı yok."

"Henüz." Öne eğildi. "Telefon boşa çıkmak üzere."

Bir hemşire girdi odaya ve genç adama doğru hızla yürüdü. Adam telefon kulübesinden çıktı, burnunu bir mendile sildi ve yeni kızını görmek üzere hemşirenin peşine takıldı.

Onun adına sevinmek istiyordum fakat aklım Nathaniel'daydı, ameliyat masasından bütün iç organları tek parça çıkmasını istiyordum.

Sandalyemden ayrıldım ve başka biri telefona üşüşmeden kulübeye koşturdum. Elma'nın abisinin telefonu çantamdaydı, çünkü Elma Mars'a doğru yola çıktığında onların aile eşlikçisi olmuştum. Telefon kulübesine girdim, sıfırı tuşladım ve operatörü beklemeye başladım, uzun mesafe arayacaktım. Saat gecenin ikisiydi, Kaliforniya'da gece yarısıydı.

"Operatör."

"Uzun mesafe lütfen."

"Tabii ki." Duyduğum ses hafifçe değişti ve başka bir kadın konuştu, "Uzun mesafe."

"Operatör, Los Angeles: Rockwell beş-dört-dokuz-yedi-beş numarasını aramak istiyorum."

"İlk üç dakika için lütfen bir dolar beş sent yerleştirin."

Makinenin tepesindeki slotlara bir dizi çeyreklik ve nikel yerleştirdim, sonra operatörün telefonu bağlamasını beklerken telefonun kordonunu parmaklarıma doladım.

Telefon dört kere çaldı ve uykulu bariton bir ses cevap verdi, "Wexlerlerin evi, ben Hershel Wexler."

"Alo, Hershel. Ben Nicole Wargin." Nefesini keskin bir bıçak gibi içine çektiğini duydum. "Elma iyi."

Nefesini verdi. "Oh, şükürler olsun. Özür dilerim. Sadece senin aradığını duyunca..."

"Anlıyorum. Dinle. Ankesörlü telefondan arıyorum yani kısa konuşmam gerek. Pervasızlığımı bağışla. Nathaniel'ın ülseri kanıyor ve durduramıyorlar, şu anda ameliyathanede. Senin iletişim bilgilerin bende vardı ve onun ailesini de tanımıyorum." Göktaşından sonraki hayat böyleydi işte. İnsanlara aileleriyle ilgili bir şey sormuyorduk artık çünkü yüz binlerce insan ölmüştü. "Sence o... Kimi aramalıyım?"

"Ah Tanrım."

"Doktor ameliyattan önce kendinden emin görünüyordu ama henüz hiçbir haber yok." Beş saat geçmişti ve hâlâ içerideydi.

Telefonu aşağı indirdiğinde kulağıma hışırtılar geldi. "Bir şey yok Doris. Uykuna dön." Sonra sesi tekrar kulağıma geldi. "Pek öyle ailesi var sayılmaz. Tek çocuktu zaten. Düğünde, birkaç kuzen dışında sadece üniversite ve iş arkadaşları vardı."

"Onlardan birini mi arasam?"

"O... Langley'de antrenman yapıyordu."

Langley. Artık Langley diye bir yer yoktu. Tamı tamına göktaşının altında kalmamıştı fakat hava patlamalarını ve yangınları düşünecek olursak göktaşının altında kalsaydı da olurdu.

Operatör hatta girdi. "Çağrıyı devam ettirmek için lütfen on sent daha yerleştirin."

Slota bir onluk yerleştirdim. "Ona bakması için buradakilerden birilerini ayarlarım."

"Teşekkürler. Hangi hastanede? Telefonu kapatır kapatmaz ilk uçağa bilet alacağım."

"Ah. Kimi arayacağımı bilememiştim sadece. Gelmek zorunda değilsin."

"O aileden biri." Yarım ağızla güldü. "Ayrıca, kız kardeşimi bilirsin."

"Haklısın." Doğrusu, sorumluluğu başka birine yüklemek beni rahatlatacaktı. Eğer Hershel buraya gelip iyileşme sürecinde Nathaniel'a bakacak olursa ben de Ay'a gittiğim için suçluluk duyma-

yacaktım. Tabii Hershel çocuk felci kurbanıydı ve koltuk değneği kullanıyordu. "Ama... Yani demek istediğim o ki... Senin için şey mümkün mü... Özür dilerim. Haddimi..."

"Yemek yapabilirim. Temizlik yapabilirim. Hatta iş oraya gelirse altını bile değiştirebilirim."

Soruyu sorduğum için yüzüm kızarmıştı. "Hiç şüphem yok. Ama ameliyattan çıkıncaya ve durumu öğreninceye kadar bekleyelim. Muhtemelen birkaç gün hastanede tutmak isteyeceklerdir."

"Doğru. Tamam. Pekâlâ, bu kulağa mantıklı geliyor."

Kahrolası operatör bir kez daha araya girdi. "Çağrıyı devam ettirmek için lütfen on sent daha yerleştirin."

Bir onluk daha bulmak için çantama daldım fakat sadece beş sentler vardı. "Hay aksi. Bozukluğum kalmadı."

"Hangi hastane?"

"Vaşington Memoria..." Operatör görüşmeyi kesti. Son heceyi duyduğundan emin olamıyordum.

Ahizeyi askısına yerleştirdim ve kulübeden çıkmadan önce bir an için duvara yaslandım. Asıl ve derhâl haber vermem gereken kişi şu anda Mars yolunu yarılamıştı. Fakat ona haber vermem için bir teletip gerekliydi ve iki mesaj arasında da yirmi dakikalık bir süre olacaktı.

İşte bunun için bekliyordum: Elma'nın soruları olacaktı ve onlara nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Nathaniel ameliyattan çıkıp da durumunu öğrenir öğrenmez UHK'ya gidip ona bir mesaj yollayacaktım.

Hayat böyle bir şeydir, telefon kulübesinden çıkar çıkmaz doktor da bekleme odasına girdi. Kocam doğruldu ve doktoru karşılamak üzere ayağa kalktı, sakin politikacı maskesi etrafını kefen gibi sarmıştı. Odanın ucundaki koruması da sanki bizi bu tehlikeden korumak istermiş gibi ayağa kalktı.

"Durumu iyi, istirahatte." Doktor sarışın bir İngiliz'di ve ameliyat odasındansa kriket sahasında daha rahat edebilecekmiş gibi görünüyordu. Çenemi sarmalayan bandajı profesyonel bir merakla inceledi fakat merhametli çıktı da bu konu hakkında hiçbir şey söylemedi. "Dr. York'a yakın zamanda herhangi bir tanı konuldu mu?"

Kenneth'e baktım, başını iki yana sallayıp omuz silkti. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"Öylesi çok basit olurdu tabii." Derinden iç geçirdi ve elini saçlarında gezdirdi. "Öyle görünüyor ki radyo opak bir şey yutmuş. Bunun ne olduğunu anlamaya..."

"Radyoaktif mi?"

"Radyo opak. Yani röntgen ışınları içinden geçemiyor. Bu durumda tahminimiz baryum ya da talyum olduğu yönünde." Kafamızın karıştığını görünce geri çekildi. "Ameliyattan önce röntgen çektik, midesi beyazdı. Eğer bundan önce bir ameliyat olmadıysa... Sizce bu fare zehrini nasıl içmiş olabilir?"

Sanki yerçekimi ortadan kalkmış gibi hastanenin bekleme odasının zemini aşağı fırladı. Normalde öyle nutkum falan tutulmaz fakat ne diyeceğimi bilemiyordum. Kenneth'in ise ağzı açık kalmıştı.

İlk o konuşabildi. "Yani Dr. York'u birinin zehirlediğini mi söylemek istiyorsunuz?"

"Böyle bir şeyi bile isteye yediğini söylemiyorsanız, evet." Doktorun yüzü rahatsız bir ifadeyle buruştu. "Bir kemirgen zehri olan talyum her yerden alınabilir ve radyo opaktır. DR. York'un bunu isteyerek..."

"Hayır. Kesinlikle, hayır." Kaşımı ovuşturup konuyu bir yerinden tutmaya çalıştım. "Ne zaman bu maddeyi aldığını söyleyebilir misiniz?"

"Bağırsaklarındaki ilerlemeye bakılacak olursa buraya gelmeden en fazla üç saat önce." Başını iki yana salladı, çok ciddi görünüyordu. "Kariyerimde ilk defa kanamalı bir ülser gördüğüme sevindim. Eğer kan kusmamış olsaydı eminim ki ülseri görmezden geldiği gibi zehirlenmenin bütün belirtilerini de göz ardı edecekti, hangisi onu önce öldürürdü bilemiyorum."

Nathaniel'ın kara kuru kaldığını görmüştüm. Yemek yememenin insana neler yapabileceğini biliyordum fakat eğer zehirlenmişse asıl derdimiz bu olmalıydı. "Ama sadece bir ülser değil mi?"

"Sadece ülser de ne demek?" Doktor ciddi bakan mavi gözlerini üzerime çevirdi. "Diyelim ki zehirlenmedi ve 'sadece' ülserle uğraşıyoruz. Dr. York'un durumunda ülser mideyi delmiş, eğer buraya gelmemiş olsaydı abdominal kavitede ölümcül bir enfeksiyonla karşılaşacaktık ki bunu da karınzarı iltihabı takip edecekti. Midesindeki delik yeni olduğu için şanslıyız. Şu anda bile midesinin bir kısmını kullanamayacak, enfeksiyon riski de sürüyor. Yani bu 'sadece bir ülser' değil. Bu aylarca göz ardı edilmiş ve tedavi edilmemiş bir ülser."

"Anlıyorum." Poker gecelerini saymazsak Nathaniel'ı en son ne zaman bize davet etmiştik? "Peki ya zehir?"

"Teyit etmek için test sonuçlarını bekliyoruz ama ona bolca Prusya mavisi verdik."

"Bo... Boya mı?" Ben resim yapmıyordum fakat Ay'daki galeriyi ben işletiyordum ve bağlantıyı kuramamıştım.

"Ha. Sayılır. Boya pigmenti. Yuttuğu radyo opak şey her ne ise onun etrafını saracak. Bir kısmını çoktan sindirmiştir." Doktor omuz silkti. "Bekleyip göreceğiz. İyi olabilir. Sağlığı üzerinde uzun vadeli etkileri de olabilir."

"Teşekkürler." Bu söylediğim çok yersiz olmuştu. "Onu görebilir miyiz?"

"Oda 220. Zihni bulanık." Doktor bana doğru eğildi. "Ayrıca, sakin kalması gerektiğinin altını çizmek isterim."

Neredeyse kabaydı bu isteği, üstelik imkânsızın sınırındaydı da fakat yine de baş salladım. "Elimden geleni yapacağım."

Çantamı kaptım, peşimde Kenneth ve korumayla birlikte 220'ye yöneldim. Odanın dışında durdum ve cüzdanımı açtım. Nathaniel'ı görmeden önce rujumu tazelememi bazıları saçma bulabilir. Bunu yapmamın sebebi ise kimseyi derde düşürdüğünü düşünmesini istememendi. Eğer makyajım tazeyse beş saattir orada oturmamış gibi olacaktım.

Arkamdaki Kenneth de aynı sebepten kravatını düzeltiyordu. Korumasına baktı. "Burada bekle."

Kenneth kapıyı benim için açtı, içeri girdim. Nathaniel'ın olduğundan daha kötü görünemeyeceğini düşünürdüm, çok yanılmışım. Hastane yatağında, beyaz bir örtünün altında yatıyordu ve örtü ne kadar zayıfladığını gizleyemiyordu. Dizleri örtünün üzerinde yumrular oluşturmuştu. Soluk yeşil hastane önlüğünün üzerinde köprücük kemikleri kolayca kırılabilecek ince dallar gibi duruyordu.

En azından gözleri açıktı. Nathaniel kafasını yana yatırdı. "Özür dilerim."

"Yok daha neler. Bana iyilik yapmış oldun hem." Başucuna yanaştım ve ona gülümsedim. "Normal bir saatte evden çıkamıyordum hiç."

"Halını da berbat ettim."

"O halıdan nefret ediyordum."

Kenneth elini omzuma koydu. "Yalan söylemiyor. Halıyı değiştirmem için aylardır başımın etini yiyordu."

Nathaniel güldü ve bu hareketiyle birlikte yüzüne acısının ifadesi oturdu.

Hâlinden anlamak istediğimi göstererek elimi üzerine koydum. "Üzgünüm. Abdominal ameliyatın ne kadar keyifli bir şey olduğunu bilirim. Şaka etmiyorum."

"Anlaşıldı." Yavaşça rahatladı. "Sana ne olmuştu?"

"Bir kazla eskrim yapmıştım ve kaybettim." Ya da acil bir rahim ameliyatı da diyebiliriz fakat bu çok uzun zaman önceydi ve kimsenin bana acımasını istemezdim. "Çok kalmayacağımıza dair doktora söz verdik. Elma'ya yazmadan önce durumunu kendi gözlerimle görmek istedim."

"Ona söyleme." Nathaniel bileğimden yakaladı beni. "Söyleme."

"Nathaniel... O senin karın."

"Endişelenecektir."

"Haksız da sayılmaz." Yüzüne bakınca ve neredeyse bir kurukafa görünce onu bu kadar uzun süre nasıl olup da başı boş bıraktığımızı anlayamadım. "Önce iyi olduğundan haberdar edeceğim."

"Yok. Söyleme. Hiç bahsetme." Parmakları bileğime şaşkınlık uyandırıcı bir şiddetle bastı. "Lütfen, söylemeyeceğine dair söz ver."

"Yapamam... Bilmek isteyecektir. Üstelik, Hershel'i aradım bile."

Nathaniel homurdandı ve gözlerini sıkıca umdu. "Anlamıyorsun, Elma hiç de... Onu endişelendirmemek için çok çabalıyorum. Öğrenirse kaygılanacaktır ve yapabileceği bir şey de yok. O döndüğünde ben çoktan iyileşmiş olacağım."

"Şu anda iyi değilsin ama."

"Tanrı aşkına, hasta olduğumu bilmeden de yeterince endişesi var." Elleri titriyordu ve kaşının üstünde ter birikmişti.

"Nicole..." Kenneth etrafımdan dolaştı ve bir elini Nathaniel'ın omzuna koydu. "Ona söylemeyeceğiz."

"Kenneth..."

"Söylemeyeceğiz." Kocam gözlerini dikmiş bana bakıyordu ve yemin ederim ki onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. "Nicole, bize birkaç dakika müsaade eder misin?"

"Ben..." Doktor Nathaniel'ı sakin tutmamızı söylemişti. "Tamam, tabii ki." Çantamı kolumun altına aldım ve başım dik çıktım kapıdan. Kenneth haklıydı, bu tartışmanın zamanı değildi.

Doğrusunu söylemek gerekirse Nathaniel'ın çekincelerini anlayabiliyordum. Elma'nın kaygılarından haberdardım fakat böyle bir sırrı ondan sonsuza kadar saklamak mümkün değildi. Akıl kârı da görünmüyordu. Üstelik, Clemons'a da söylemek zorundaydık.

Zehirlenmiş ha. Vay canına.

Koridora çıktığımda koruma görevlisi etrafa bakındı, sonra, beklemeye devam etti. Kapının karşısındaki duvara yaslandım ve kapıya bakmaya başladım. Karısına söylemeyecekti demek. Erkekler ve çaresizce bizi savunmaya çalışma ihtiyaçları. Sevdiğim insanlardan bile gelse sinir bozucu bir şeydi bu.

Kapı açıldı ve Kenneth çıktı, kravatını düzeltti. "Yarın görüşürüz. Dinlemene bak." Kapı kapanınca gülümsemesi de silindi ve yüzüne tekrar kaygı oturdu. "Olvirsson, Dr. York'un güvenliği için gerekli önlemleri alın lütfen."

"Evet efendim."

Korumanın bizi duyamayacak kadar uzaklaşmasını bekledim. "Nathaniel'a ne dedin?"

"Elma'ya söylemeyeceğimizi."

"Kenneth. Bilmek onun hakkı."

Kocam bana yaklaştı ve oldukça öfkeli konuşmaya başladı. "Hayır, değil. Siz gidince biz elimizden geldiğince işleri idare etmeye çalışıyoruz. Kaygılanıyoruz. Bekliyoruz. Söylememek onun bekleyişini kolaylaştıracaksa ve kaygısını azaltacaksa yapacağımız tam olarak bu olacak. Mars'tan yapabileceği bir halt yok, yani onun için en iyisinin ne olduğuna kendisi karar verecek ve biz de bu karara saygı duyacağız."

Geri çekildim. "Ben Ay'dayken sen de mi böyle davranıyorsun?"

"Evet." Korumasının peşinden koridoru arşınladı. "Ama yine de gideceksin, değil mi?"

Peşinden koşturdum ve beni böyle peşinden koşturduğu için ona lanet ettim. "Bana yalan söyler miydin?"

"Hoşuna giden bir yalansa bunu sorun etmezdin."

İçimde biriktirdiğim öfke kaynamaya başlamıştı. "Kenneth Talbot Wargin. Sana bir daha yalan söylemeyeceğime dair söz vermiştim ve aynısını da geri bekliyorum."

Koridorda durdu, parmaklarını esnetiyordu. "Bugün yemek yedin mi?"

"Şimdi bu da..."

"Yedin mi?"

Gözlerimi devirdim. "Of yahu. Lindholmlerde kahvaltı yaptığımda birlikteydik ya. Bu gece de evde sandviç yediğimi gördün."

"Lindholmlerde yemeğinle oynayıp durdun ve bir ısırık almak sandviç yemek anlamına gelmez." Kenneth koridorun sonuna doğru bakmaya başladı. "Öğle yemeğinde ne yedin?"

"Ben..." Hay lanet olsun. "Zamanım olmadı. Basın toplantısından sonra doğruca eğitime gittim, ondan sonra uçuş doktoruna, ondan sonra Clemons'a, sonra da doğruca eve."

"Öyle mi? Demek ki Clemons'la toplantın altı saat sürmüş." Kenneth'in elleri yumruk hâlini aldı. "Ay'a gittiğinde yalan söylediğim için beni azarlamaya kalkma sakın. Elma'ya da Nathaniel'la ilgili tek bir kelime bile edeyim deme."

"Ben o durumda olsam birinin sana söylemesini istemez misin? Roket patlaması yüzünden meşgul olduğumdan değil de yemek yemeyi yine bıraktığım için öğün atladığımı? Gerçekten de bilmek istemez misin?"

Kenneth başını iki yana salladı. "Tek söylediğim Nathaniel York'un hayatının kontrolden çıktığı. Karısına ne zaman ve nasıl söyleyeceği onun kararı ve biz de saygılı olacağız."

"Yani... Bu ne demek oluyor? Ay'dayken sana istediğim gibi yalan söyleyebilir miyim?"

Kenneth nihayet yüzüme baktı ve o anda da kalbim ikiye yarıldı. "Ah, bebeğim. Seni seviyorum ama bana gerçeği söylemeni beklemiyorum. En azından konu yemek yemek olunca."

YEDİ

BREZİLYA'DAN ABD'YE 322 MİLYON DOLARLIK YARDIM PAKETİ

BRASILLIA, 30 Mart 1963 – Birleşik Devletler'in kritik ödeme sorununu çözmek için 322.000.000 Dolarlık bir kredi paketi açıklandı. Pazartesi açıklanan ve Kanada'ya yapılan 398.000.000 dolarlık yardım da hesaba katılınca göktaşından en çok etkilenen Kuzey Amerika uluslarının politik ve ekonomik istikrarını sağlamak için girişilen istikrarlı yardım çabaları 700.000.000 dolara ulaşmış oldu.

UHK'nın konferans salonunun girişindeki akustik döşemeler nokta örüntüleri hâlindeydi ve bir ata benziyordu. Bunu biliyorum çünkü FBI Kenneth'i sorgularken ben de bir katlanır sandalyenin üzerinde neredeyse bir saat geçirmiştim. Clemons bizi doğruca hastaneye, FBI'la konuşmaya yollayınca Nathaniel'ın zehirlenmemiş olabileceğine dair bütün umutlarımız da suya düşmüş oldu.

Dahası, bitap hâldeydim ve beni uyanık tutan tek şey uyurken bazen salya akıtıyor olmamdı. Tabii bir de Kenneth'le ettiğimiz kavgayı unutamıyordum. Savunma hâlinden çıkışım istediğimden uzun sürüyordu ve bu ruh hâlini öfkenin arkasına gizliyordum. Hayatımın çoğunluğunda, hatta şımartılmış tek çocukken dahi orada bulunmak için zorlamam gerekiyordu. İnsanların beni yerleştirdiği kutular vardı ve bu hoşuma gitmiyordu.

Kenneth'in beni hâlâ anoreksi kutusunda tuttuğu gerçeğiyle öfkeden deliriyordum.

Çünkü haklıydı. Çünkü o gün yemek yiyecek kadar zamanım vardı. Çünkü evliliğimiz boyunca iki kere hastanelik olmuştum bu sebepten. Çünkü Ay'dan her döndüğümde kendimi ağır hissediyordum ki bunun yerçekimi yüzünden olduğunu biliyordu bir tarafım, bir tarafım ise bilmiyor olsa gerekti ki hep iştahım açılsın diye savaş veriyordum.

Ayağa kalktım ve koridorun sonuna, gece vardiyası için orada olan yiyecek makinesine doğru ilerledim. Kimse bakmıyordu, ben de adımlarımı küçültüp parmaklarımın çok esnememesini sağladım. Kafeterya açıktı fakat o kadar uzağa gitmeyi göze alsam bile, FBI'ın başka bir binaya gitmeme sıcak bakacağından şüpheliydim. Radio Chef Speedy Weeny marka makine, kadın astronotlar arasında bir şaka konusuydu, fakat işte gerekli protein ve kalorileri içeriyordu. Gıda yakıttır.

Fakat... Bozukluğum kalmamıştı. Hassiktir! Hershel Wexler'le konuşurken hepsini harcamıştım.

Kapı açıldı ve kocam çıktı. Kravatı gevşemişti, dahası, bir fotoğrafçı görecek olsa saçını epey bir olay hâline getirebilirdi. Koridorda geri dönüp yanına koşturdum fakat aslında, çabaladığımı görmesini istediğimden Speedy Weeny ile uğraşmak istiyordum.

Omuzları çökmüştü, başka biri bunu fark edemezdi tabii fakat yorgunluktandı. Sebep sadece Nathaniel ya da FBI değildi. Benim için de kaygılanıyordu.

Önünde durdum ve kravatını düzelttim, bakışlarım kravatın düğümünde sabitti, böylece bakışlarından kaçabildim. "Özür dilerim."

Kenneth ellerimi yakaladı ve dudaklarına götürdü. "Ben de öyle."

"Bayan Wargin?" Kenneth'in arkasında korkunç zayıf bir FBI ajanı bakışlarını önce çenemdeki bandaja sonra da gözlerime doğrulttu. Öyle elmacık kemikleri vardı ki hem onu kıskandım hem de kıskançlığımdan ürktüm. "Ben ajan Boone. Şimdi sizi alacağız."

"Tabii." Kenneth'in ellerini sıktım. "Sen git. Gelmeden önce kafeteryada kahvaltı yaparım."

Konuşmamızda dile getirilmeyen tarafları değerlendirirken bakışları yumuşadı. "Teşekkürler. Topeka'ya dönmeliyim."

Kansas'ın başkenti. Kansas City bu sabah onun için uygun yerdi fakat o valiydi ve yönetime dönmesi gerekiyordu.

"Git haydi." Ellerini bıraktım ve geri çekildim. "Bu gece evde görüşürüz."

Konferans salonuna girdim, normalde burada sadece astronotlar olurdu. Uzun ve dar odanın içinde sadece bir kişi vardı, çekici fakat sıradan bir beyaz adam, tek ayırt edici özelliği alnındaki geçmeye yüz tutmuş yara iziydi ve saç çizgisinin hemen altındaydı. Masanın bir ucuna oturmuş, bakışlarını kaldırmadan bir not defterine notlar alıyordu.

"Çalışma arkadaşım, Ajan Whitaker." Boone oturan adamı işaret etmişti, adam ise gözlerini bile bu tarafa çevirmemişti.

"Ah, evet. Günaydın. Başkan Clemons dün ikinizden bahsetmişti." Icarus brifingi esnasında Cygnus Altılısı komplocularını soruşturmaya başladıklarını söylemişti. Ki bu da aklıma, Nathaniel'ın başına gelenler yüzünden Kenneth'teki raporu okuyamadığımı getirdi, yani bugün öyle zekice sorular soramayacaktım. "Bilmiyorum size bahsetmeye vakit bulabildi mi fakat ben de Icarus Programı konusunda bilgilendirildim."

"Sizi ekibe katacağını biliyordum." Sıska adam arka duvardaki kahve makinelerine doğru gitti. "Kahve?"

"Teşekkürler. Umarım UHK size iyi bakıyordur." Clemons, FBI'ın bilgi paylaşmakta gönülsüz olduğunu söylemişti ve işte şimdi Icarus Programı'ndan doğrudan sorumlu ajanların karşısındaydım. Yani ona evet deme örüntüsü kazandırmalıydım. Yakınlık kurmak için UHK'da daha önce hiç yapmadığım bir şeyi teklif ettim. "Taze bir demlik kahve yapmamı ister misiniz?"

Kıkırdadı. "Yok, yok... Başkan Clemons taze kahve ayarladı. *Donut* da var eğer isterseniz."

"Teşekkürler." İstemiyordum fakat yine de odanın arkasına doğru ilerledim. O benim için kahve doldururken ben de *donut* için bir kâğıt tabak aldım. Bunun için deliren astronotlar tanıyordum. Pudra şekerli. Çikolata kaplamalı. Krema dolgulu. Ben sade bir donut aldım. "Cygnus kazasıyla bu hafta gerçekleşen kaza arasında bir bağ gördüğünüzü var sayabilir miyim?"

Arkamda, Whitaker'ın kalemi masaya hızla vurdu. "Bir şeyi açığa kavuşturalım. Siz bir müfettiş değilsiniz. Özel ulak olacağınız için size bilgi verildi ve şu anda da burada tanık olarak bulunuyorsunuz. Nokta."

"Tabii, tabii." Ah, gerçekten de bir bağlantı görüyorlardı. Cygnus Altılısı'nı soruşturan savcıların yaptığı gibi hâlâ RİİUO'yu olayla ilişkilendirmeye mi çalışıyorlardı, yoksa FBI Önce Dünya eylemcileriyle mi ilgileniyordu? Yüzümde patenti kendime ait olan sevecen gülümsemeyle ona döndüm. Hem açık olduğumu ifade eden hem de empati gösteren bir gülümsemeydi, yetimlerle buluşurken de kullanılabilirdi, FBI ajanlarını sakinleştirmek için de. Öyle olduğunu umuyordum en azından. "Bütünüyle hizmetinizdeyim."

Whitaker bana dümdüz baktı, benden etkilenmemiş olması hariç hiçbir şey okunmuyordu bakışından. Kalemini kaldırdı ve not defterinde bir sayfa atladı, bazı kelimelerin altını çizdi.

Yanımdaki Boone iç geçirdi. "Kahvenizi nasıl alırsınız?"

"Kapkara, ruhum gibi."

En azından bu söylediğimle Boone'dan bir kahkaha koparmıştım. "Ben üç şekerli içerim, acaba ruhum nasıl olmuş oluyor?"

"Ya hakikaten tatlısındır ya da en az benimki kadar büyük bir karanlığın üstünü örtmeye çalışıyorsundur. Kararı sana bırakıyorum." Verdiği kahveyi alırken parmaklarına parmaklarımla hafifçe dokundum. Tam olarak flörtleşmek sayılmaz bu, fakat fiziksel temas her ne kadar küçük olsa da insanların arasındaki bağı arttırabilirdi. Bunu görgü okulunda öğretmişlerdi ve çokça işime yaramıştı.

"Tatlı matlı değil o." Whitaker kafasını defterinden kaldırmamıştı fakat bir zafer anı yaşıyordum. Çok ufak bir ilişki de olsa onu olaya katmıştım.

"Annen tatlı olduğumu düşünüyor ama," dedi Boone.

"Annem çiçeklere çabuk kanar. Piç kurusu!"

"Odada bir hanımefendi var." Boone gırtlağını temizledi ve özür diler gibi gülümsedi. "Pardon."

Kafamı arkaya atarak güldüm, gırtlağım meydana çıktı. "Yapmayın. Ben de pilotum ulan. Kokpitte söylediğim şeylerden çok daha hafif kaçtı bu."

Whitaker kafasını kaldırdı, sanki nasıl gülümseneceğini hatırlamaya yeni başlamış gibi dudağının kenarı seğiriyordu. Fark etmemiş gibi yaptım ve masadan biraz uzak duran sandalyelerden birine oturdum. Çarpık duran sandalye kapıya bakıyordu, herhâlde Boone burada oturuyordu. Yani muhtemelen şu anda oturduğum sandalyeye Kenneth de oturmuştu.

Minder hâlâ ılıktı. Böyle küçük şeylerin insanın kalbini eritmesi ne hoş. "Pekâlâ. Nasıl yardımcı olabilirim?" Bir parça donut kopardım. Kırıntıları parmak uçlarıma yapıştı.

Boone tahmin ettiğim sandalyeye oturdu ve iç göğüs cebinden bir not defteri çıkardı. Siyah mürekkeple dolup taşmış bir sayfayı açtı. "Evinizde fare zehri bulunduruyor musunuz?"

"Bilmiyorum doğrusu." Demek *gerçekten de* talyummuş. Parmaklarımın arasındaki donut parça parça kırıntı bırakıyordu. "Bunu ev görevlimize sormamız lazım."

"Dün gece yemeği o mu hazırladı?"

"Yani, evet fakat... Sadece bir sandviç büfesi." Düşünmeye zaman kazanmak için ağzıma bir parça donut attım. Şekere bulandı dilim. Doktor Nathaniel'ın hastaneye varmadan üç saat önce radyo opak bir şey yediğini düşünmüştü ve... Hassiktir. Bizden önce bir şey yememişti.

Demek ki bizim evde zehirlenmişti ve FBI da böyle düşünüyordu.

Ağzımdaki lokmayı çiğnedim, dilimle de tabağın dibini yaladım. "Başka zehirlenen oldu mu?"

Tabii ki sorularıma cevap vermeyecekti. "Görevli benim için bir sandviç hazırlamış. Jambon, hardal ve kaşarlı, belki yardımı dokunur."

O sandviçten sadece bir lokma almıştım.

Ajan Whitaker not defterine bir şeyler çiziktirdi. "Ekipler hardalı inceledi mi?"

Boone başıyla onayladı. "Ben onları ararım."

Aklımdan aynı anda iki düşünce geçti. İlkin, zehrin ajanını bilmiyorlardı, tamamen karanlıktaydılar. İkincisi ise Kenneth, Nathaniel'a bir sandviç verdiğini söylemişti. Bu adamlar kocamı cinayete teşebbüsten sorgulamak üzereydiler. Tabii ki Nathaniel'ı zehirlememişti fakat basın bunu bir duyacak olursa haberleri bu olay domine ederdi.

"Martini de içti." Cehennem diye bir yer varsa oraya kesin gidecektim çünkü dikkatleri kocamın üzerinden çekmek için bir başkasını ortaya atıyordum. "Kenneth, Nathaniel'ı Fernando Morales'e bırakmış. Dr. York için bir martini hazırlıyormuş galiba. Çok da emin değilim tabii, ben o esnada mutfaktaydım."

"Fernando Morales'ten bahsedin bize."

"O bir... Mühendis galiba. Ya da dans eğitmeni." Hangisi olduğunu hatırlamadığımı fark edince donakalmıştım. "Kocalardan biri dans eğitmeni. Dur bir saniye... Howard Brown'dı o çünkü eliyle bir işaret yaptığında mükemmel balet elleri olduğu görülüyor ve kalkarken ayağı hep üçüncü pozisyonda oluyor. Doğru, Bay Morales bir mühendis."

Sosyetenin renkli siması kimliğime bürünmüştüm çünkü dikkatlerini Kenneth'ten mümkün olduğunca uzağa çekmeye çalışıyordum. Böylece Icarus Programı için bana duydukları güven azalacaktı fakat o iş belli ki lanetlenmeye zaten mahkûmdu.

Adamlara gülümsedim. "Florina Morales'in kocasıdır ve kulübün de en yeni üyesi. Florina son eğitim için yukarı gittiğinde Bay Fernando da kulübe katıldı. Şimdi elbise teknisyeni olarak Ay'da bulunuyor. Sanırım bütün kocalar hakkında bilgi isteyeceksiniz. Bay Whitney bir deniz subayı ve savaş esnasında da bir denizaltında görev yapmış fakat bunu hatırlamamın tek sebebi, kısa oluşunun nasıl da bir avantaj olduğu hakkında böbürlenip durması. Karısı Deana Whitney. Cherokee asıllı Amerikan Yerlisi bir astronot. Küçük çocukları dinozorlara bayılıyor ve yaptığı resimleri annesi mutlaka Ay'a götürüyor. Harikulade değil mi? Aralarından birinin Nathaniel York'u zehirlediğine..."

Gevelemem bir anda sona erdi.

"Pardon ama... Hedefin Nathaniel olduğuna emin miyiz?" Dün geceki olaylar zinciri kafamda yeninden dizildi. "Ya birileri Kenneth'i öldürmeye çalışıyorduysa?"

Ajan Whitaker başını not defterinden bile kaldırmadı. Boone kahvesinden bir yudum aldı ve fincanı tekrar masaya koydu. "Tehdit ediliyor muydu?"

"Devletin valisi o. Tabii ki tehdit ediliyordu. Belediye başkanıyken begonyalar yüzünden bile tehdit edilmişti." İkisini de ko-

nuşmaya katmak için sandalyemde öne eğildim. "Dün gece bağış etkinliği esnasında dışarıda isyan vardı. Şimdi ise evimizde zehir."

"Bu ikisi tamamen farklı şeyler."

Öfkem yükselmişti. Bu fikri değerlendirmeyeceklerdi bile. Sonra bir vakum bütün öfkeyi emdi, geriye sadece buz gibi bir soğuk kaldı. "Korumasını Nathaniel'la bıraktık."

"Çok naziksiniz." Ajan Boone'un ağzı çarpık bir gülümsemeye büründü. "Dr. York'un odasını gözlemesi için adam görevlendirdik yani onun için endişelenmenize gerek yok."

Sesime asilzade bir hava verdim. "Nathaniel için endişeleniyorum ama yanlış bir şüphe üzerinden kocamın ortaya atılmasından da endişeleniyorum. Vali Wargin konusunda ne yapacaksınız?"

Ajan Whitaker karalamayı bıraktı ve kafasını defterden kaldırdı. "İşimizi yapmaya devam edeceğiz ki bu iş, akla yatkın tehditleri ve gerçek suçları incelemektir." Sayfaya bir çizgi çizdi. "Bay Morales'in mühendis olduğunu söylemiştiniz. Hangi departmanda?"

Bir şey yapmayacaklardı. Öfkemin ateşinden oda kızıla kesti. Kenneth'e biri dokunacak olursa onu öldürürdüm. Yani olanlar Nathaniel'a olduğu için şanslıydık, eğer Kenneth hedef olsaydı benden kurtulmaya yetecek kadar hızlı bir roket bulamazdınız.

Whitaker ve Boone'un boyunduruğundan kurtulduğumda o kadar öfkeliydim ki titriyordum. Benimle Icarus konusunda konuşmak istememişlerdi ve tatlı küçük kafamı Kenneth'le yormamı da. Fakat eğer haklıysam Kenneth şu anda bir trende ve korumasızdı.

Odadan çıktım ve ikinci kata koştum. Önümde bir seçim vardı, ya daha yavaş seçenek olan asansör ya da ayaklarımı ağrıtacak olan merdivenler. Bugün hız daha önemliydi ve bedelini ödeyeceksem de topuklu ve etekle koşabilirdim. Her adımımda sanki birileri parmak uçlarımı doğramaya çalışıyor gibiydi.

Brifing odalarının birinde telefon vardı. Kapıyı omzumla açtım ve...

Clemons'la Halim kafalarını kaldırmış bana bakıyordu. Clemons purosunu indirdi. "Ah. Wargin. Harika. FBI'la nasıl gitti?"

"İyi." Telefon Halim'in yanındaki masada duruyordu. "Dr. York'la ilgili bir gelişme var mı?"

"Ofisinden alacağı şeyler için birini ayarlıyor." Clemons başını iki yana salladı. "Ofisi kapattık. Zehirlenmiş ya! Berbat bir şey."

"Evet." Bir adım geri çekildim ve en yakındaki telefon nerede diye düşünmeye çalıştım.

Halim elini uzattı. "Bir saniye Nicole... Hâlâ Sirius simülatöründe yer istiyor musun? Al Zaman'ın karısı erken doğum yapıyor, o da ayrılmak zorunda kaldı. Orta koltukta bir yer var."

Orta koltuk. Yardımcı pilot.

Clemons kaşlarını kaldırdı. "Oryantasyon olmadan öylece göreve atayamazsın onu."

"Nicole keyif için kılavuz okuyan biri. Bu da ilk seferleri olacak."

İşte böyle anlarda bir tanrı olmadığına emin oluyorum. Ya da eğer varsa zalim bir tanrı olmalı. "Ne zaman?"

"İstiyorsan hemen." Halim bana güvence vermek ister gibi başını yukarı aşağı sallıyordu.

Sirius simülatöründe bulunmuştum, atandığım için değil sadece hazır olmak istediğim için. Her ihtimale karşı. İşte şimdi bu her ihtimal gerçekleşiyordu. "Önce bir telefon açmam lazım. Zamanım var mı?"

"Tabii." Clemons, puro dumanlarının arasından beni inceledi. "Ama Halim... Dün bütün gece hastanedeydi kadın. Kılavuzları biliyor olsa bile çok yorgun olsa gerek."

"İyiyim ben." Darmadağın olmuştum. Manşetlerimden birinde bir damla kan vardı. Fakat aynı zamanda mükemmel bir duruşum ve kusursuz bir rujum da vardı ki bu ikisi birçok günahı örtüyordu. "Sadece bir telefon açmam lazım."

"Ayrıca simülatörü topuklularla götüremez."

Doğrusu, götürebilirdim fakat bu sırrımı açığa vurup onları şok etmenin zamanı değildi. "Ofisimde yedek ayakkabılarım var. Sadece telefon... Lütfen. Çok lazım..." O anda da bir alarm zili kafamda çalmaya başladı. Clemons'a Kenneth için endişelendiğimi ve bunun sebebini söyleyecek olursam simülatöre girmeme asla izin vermezdi. Dikkat dağınıklığından üzerimi çizerdi. "Aslında, ofisimde bir telefon da var. Üzerimi değiştirirken oradan ararım. Yarım saate UZAMAT'te olurum."

"Çenen ne olacak?"

"Baylar. Ben iyiyim. İşte operasyonumuz şöyle işleyecek, ofisime gideceğim, üzerimi değiştireceğim ve o esnada da telefon edeceğim. Ben bunları yaparken Halim UZAMAT'ı arayacak ve ekip değişikliğini haber verecek. Ben oraya vardığımda benim için hazır olmuş olurlar." Halim'e hızla baş salladım. "Fırsat verdiğin için teşekkürler. Şimdi gideyim de kimseyi bekletmeyeyim."

Beni durdurmasınlar diye hızla yola çıktım. Merdivenlerden aşağı koşturdum, her yerde bulunan ofis bisikletlerinden birini kaptım, eteğimi yukarı sıvadım ve astronot ofislerinin bulunduğu binaya doğru pedal çevirmeye başladım. Merdivenlerden yukarı, ofisime koşturdum ve ayağımdaki ağrı eğitim egzersizlerinden kaynaklanıyormuş gibi yaptım.

Ofisime vardığımda terden gömleğim sırtıma yapışmıştı. Ofis kapısını bir tekmeyle kapattım ve telefonu kaptım. Ahizeyi kulağım ve omzum arasına sıkıştırıp bir elimle telefon numarasını çevirirken diğeriyle de dolabımı açtım.

Telefon bir kez çaldı ve Kenneth'in sekreteri telefonu açtı. "Vali Wargin'in ofisi. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Ayakkabılarımı savurup çıkardım ayağımdan. "Ben Bayan Wargin. Vali orada mı?"

"Hayır hanımefendi, henüz gelmedi. 10.30 treniyle gelmesini bekliyoruz. Hatta, şoförü onu almaya gitti."

Siktir! Onu beklemeli miydim yoksa UZAMAT'a mı gitmeliydim? "Medgar Davis orada mı?"

"Evet. Bir saniye, sizi aktarayım."

Eteğimin düğmelerini çözerken ellerim titriyordu. Eteği indirdim ve dolaptan bir pantolon aldım. Kenneth'in ekip şefi telefonu açtığında bir ayağım pantolonun bir bacağında, diğerini geçirmek için olduğum yerde zıplıyordum.

"Bayan Wargin, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Birilerinin Vali'yi öldürmeye çalıştığını düşünüyorum." Nezaketle kaybedecek zamanım yoktu. "Dr. York'tan haberin vardır."

"Evet. Trene binmeden önce Vali Bey arayıp beni bilgilendirdi." Bay Davis'in sesi hep sakindi. Ona imreniyordum.

"Bir olasılığa göre zehir bizim evde, poker partisi esnasında verilmiş." Ortalığı velveleye veriyordum fakat kocama yönelmiş olası

bir tehlikeyi görmezden gelmektense bunu tercih ederdim. "Bir önceki gece de isyan vardı. Arada bir bağlantı var mıdır bilmiyorum fakat her ihtimale karşı önlem alabilirsiniz."

"Tabii ki hanımefendi."

Ter içindeki ve kan lekeleriyle dolu gömleğimi bir zar gibi soydum. "Teşekkürler. Geldiğinde beni aramasını sağlar mısın? İyi olduğunu bileyim yeter."

"Kesinlikle. Başka bir şey var mıydı?"

"Bu kadar." Temiz gömleğimi aldım ve askı yere düştü. "Teşekkürler!"

Telefonu bırakır bırakmaz temiz gömleği giydim ve göğsümdeki tere bulandı hemen. *Lütfen hedefin Kenneth olduğu yönündeki düşüncelerimde yanılıyor olayım. Lütfen yanılıyor olayım.* Spor ayakkabılarımı giydim ve tekrar kapıya koşturdum.

Merdivenlerden indiğim süre boyunca, Kenneth'in treninin raydan çıktığı ya da bir suikastçının bıçağıyla ona yaklaştığı türünden düşüncelerden kurtulmaya çalıştım. Astronot zihnime girmem ve Sirius'a odaklanmam lazımdı. Kenneth için şimdiye kadar yaptıklarımdan fazlasını yapamazdım.

Dışarı koştum ve... "Siktir!"

Birisi bisikletimi almıştı. Bisikletlerin her yerde olmasının böyle bir sıkıntısı vardı, o kadar çoklardı ki herhangi birini alıp gidebilirdiniz. Pekâlâ. UZAMAT'a vardığımda daha terli olacağım demekti bu, en azından spor ayakkabı giymiştim ve acıyı göz ardı edebilirdim.

UZAMAT sadece bir buçuk kilometre mesafedeydi, antrenman için bundan daha uzun koşuyordum. Kansas'ın tatlı neminin içinde sabit bir tempoda koşmaya başladım. İlk adımlarımda, yerin basıncından ve birbirlerine sürtündüklerinden kemiklerim acıdı fakat sonra açıldı. UZAMAT'a geldiğimde ayaklarım bir balo salonunda olsam acıyacaklarından daha fazla ağrımıyordu ve bir de tere batmıştım ki ah, benimle birlikte simülasyonda olacaklara kolay gelsin.

Binanın kapısını açtım, tuvalete gidip havluyla biraz kurulanmaya ya da en azından koltukaltlarımı silmeye vaktim olduğunu fark ettim. Gözünü sevdiğim klima harika bir serin havayı suratıma çarparak beni selamladı.

Sonra bayılmışım.

SEKİZ

NÜKLEER ENERJİDE TASARRUF BÜYÜK

AEC Araştırması Atom Enerjisi Santrallerinin Hayati Önemde Dolduğunu Söylüyor

ŞİKAGO, 30 Mart 1963 –(UPI)– Atom Enerjisi Komisyonu reaktör geliştirme birimi yöneticisi bugün yaptığı açıklamada, barışçıl nükleer güç kullanımı sayesinde Amerikan tüketicilerinin elektrik harcamalarında "2000 yılına kadar yılda dört ila beş milyon" tasarruf edebileceklerini belirtti. Komisyon, eğer ek enerji kaynakları kullanılmıyor olsaydı UHK roket fırlatmalarının ve göktaşı sonrası iyileştirme çalışmalarının, ulusun "hâlihazırda mevcut olan, düşük maliyetli fosil yakıtlarını 40 ila 60 yılda" tüketmesine yol açacağı konusunda hemfikir.

Yere düşmemle ayılmam bir oldu. Biliyorum çünkü doğrulduğumda insanlar hâlâ bana doğru koşuyordu. Bütün UZAMAT etrafımda bir daire oluşturmuştu, o yüzden ben de yerden kalkmaya çalışmadım, bulunduğum yerden neşeyle el sallamakla yetindim.

En başta Curt vardı, önümde diz çöktü, mavi gözleri kaygıyla kısılmıştı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Tam bir aptal gibi. Son yetmiş iki saatte ikincidir beni böyle yerde görüyorsun." Doğruldum ve ona göz kırptım. "Bir alışkanlığa çevirmesek iyi olur, değil mi?"

Yeni seyrüseferci hesaplayıcılardan biri, Rachel Gutin koşturdu. "Her şey... Çenene ne oldu öyle?"

"Dün bir eğitim kazası yaşadı. KIYEÇ arıza yaptı."

"Başımı çarpmadım. Sadece ofisten buraya koşturmuştum ve serinlik fazla geldi. Hepsi bu." Dizlerim üzerine kalktım, tekrar bayılma ihtimaline karşı yavaş hareket ediyordum. "Sizi beklettiğim için üzgünüm ama şimdi iyiyim."

"Çok terliyorsun." Ben ayağa kalkarken Curt de beni takip ediyordu, sanki tekrar devrilecekmişim gibi ellerini bana doğru uzatmıştı.

"Buraya koşarak geldiğimi söylemiştim. Ciddi ciddi koştum." Oda sallanmıyordu fakat Curt haklıydı. Terden sırılsıklamdım ve kalbim de olması gerektiğinden hızlı atıyordu, koşuyla bu kadar olmazdı. Çünkü yemek yememiştim. "Uzun bir gece geçirdim, Halim ayrıntıları biliyor. Beni yine de buraya gönderdi yani işimize bakalım mı?"

Şimdi daha fazla insan toplanmıştı. Sanki simülasyonla alakalı herkes yani öğrenciler, eğitmenler, teknisyenler hepsi birden bayılan kadını görmeye karar vermiş gibiydi. Gözlem istasyonunun bulunduğu Sirius maketinin yan tarafından Ana Teresa Almeida Brandao, elinde bir sağlık çantası bana doğru koşturuyordu.

Siktir. Bir uçuş doktoru eksikti. Ana Teresa beni yere bağlama yetkisine sahipti. Bağırdı, "Curt! Bir sandalye getir de otursun."

"Gerçekten iyiyim." Birkaç dakika kendimi toplamaya zamanım olsa ve belki yiyecek makinesinden bir şeyler alsam eskisinden de iyi olacaktım.

Ana Teresa bana bakıyordu, sanki aramızdaki boy farkı sinirini bozuyormuş gibi," Otur."

"Ben iyi..."

"Otur. Eğer oturmazsan temel direktifleri anlayamayacak durumda olduğunu varsayacağım ve uçmanın güvenli olmadığına karar vereceğim." Bir adaım yaklaştı. "Şimdi otur."

"Peki efendim." Curt'ün getirdiği sandalyeye oturdum. "Fakat gerçekten de ben..."

"Başın bile kesilmiş olsa 'gerçekten de iyi' olduğunu iddia edip dururdun. Yapma. Pilotların nasıl olduğunu bilirim. Beni kolayca aptal yerine koyabileceğini sanma." Bir yerden bir ışık çubuğu çıkardı. Ve gözüme tuttu. "Başını ne zaman çarptın?"

"Öyle değil..." Avazım çıktığı kadar bağırmamak için dudağımı ısırdım. Sonra, derin bir nefes alıp zoraki gülümsedim. "Özel olarak konuşabilir miyiz lütfen?"

Gözlerini gözlerime dikti, doğrusu, hiç ayırmamıştı. Ana Teresa'yı severdim fakat refakatçiliği kızgın bir terrierinki gibiydi. Bakışlarını bizi çevreleyen adamlara doğrulttu. "Hey! Gidin! Maymun mu oynuyor burada?"

Sanki gitmezlerse hayalarını koparacakmış gibi yarım düzine adamın dağılmasını izlemek günüme neşe katan tek şey oldu. Herkes gittiğinde ise şöyle dedi: "Bana hamile olduğunu söyleyeceksen..."

Bir kahkaha koptu içimden. "Tanrım, hayır. Zaten mümkün de değil." Olası sorularını durdurmak için elimi kaldırdım. "Kahvaltı yapmayı unutmuşum. Acil bir durumu çıkan bir arkadaşımdan dolayı bütün gece ayaktaydım, Halim konuyu biliyor, yemek yemeyi unutmuşum, sonra da klima bana tuğla gibi çarptı. Yiyecek makinesinden bir şeyler alayım düzelirim."

"Soğukla ani karşılaşma bayılmana yol açmamalıydı." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bakışlarını üzerime dikti. "En son ne zaman yemek yedin?"

Bu sorudan nefret ediyordum. "Tam bir öğün mü?" Dün değil evvelsi gün. "Dün gece bir parça sandviç yedim. Bu sabah da bir donut."

"Dün bir de kafa travması yaşadın."

"Çenem yaralandı. Beynim değil, çenem."

"Omurga travması için kafaya doğrudan darbe almak gerekmez."

Doğruldum ve dirseklerimi dizlerime dayayıp ona odaklandım çünkü eğer böyle yapmasaydım gözyaşlarına boğulacaktım ki ben ağlayan bir kadın değilim. "Lütfen. Bu sadece bir simülasyon. Yardımcı pilot koltuğuna oturmama izin verecekler. Daha Sirius'u bir kadının uçuruyormuş gibi yapmasına bile izin vermediler. Lütfen. Bırak da bunu yapayım."

Dudaklarını büzdü, sonra, göz kırptı ve bakışlarını kaçırdı. "Hayır. Üzgünüm."

"Ne olursun..."

"Hayır. Çünkü burada bayılman geçici bir kaygı doğuracak sadece. Bir gün mola alırsın ve kendine gelirsin. Fakat içerde bayı-

lacak olursan ne olur? Sirius'un kadınlar için çok zorlu olduğunu düşünürler." Ana Teresa bana baktı, tıp okulundan mezun olana kadar çektiği bütün çileyi gördüm. "Yanlışsam yanlışsın de."

Yanlış değildi. "Hay kahretsin."

Elimde bir kafeterya tepsisiyle masama oturdum. Her zamanki aşırı tepkiselliğimle tepsiyi ağzına kadar doldurmuştum, patates püresi dağı, haşlanmış yeşillikler, körili mercimek, tavuk parmesan ve iki çeşit kek. Bir döngüyü fark etmek ve o döngüyü durdurmak iki farklı şeydir.

Alnımı ovuşturup ağrıyı atmaya çalıştım. Bir şeyler yer yemez kaybolacaktı muhtemelen. Her iki avucumun çıkıntılarını gözlerime bastırdım. Kokpite girmeme ramak kalmıştı. Her ne kadar sadece bir simülasyon olsa da büyük roketlerden birinin yardımcı pilot koltuğuydu söz konusu olan ve şimdi içeride değilsem hepsi de benim halt yememdi.

İç geçirdim ve ellerimi indirdim. Elli yaşını aşmıştım ve kendimi idare etmek için savaş veriyordum. Masamın çekmecesini açtım ve bir ilaç kutusu çıkardım. Miltown.

Bunu artık sık kullanıyordum fakat öyle günler oluyordu ki beni yatıştıracak bir şey almak, gün boyu savaş vermekten daha mantıklı geliyordu. Yemek fikri midemi düğümlüyordu. Fakat hap? Biraz su? İşte bununla başa çıkabilirdim. En azından Miltown günlerim çok geride kalmıştı...

Etkisini yirmi dakika daha göstermeyecekti fakat kendi üzerimde biraz kontrol sahibi olmak beni şimdiden rahatlatmıştı. Bir sonraki kontrol gösterimde hatırı sayılır oranda yemek yiyecektim.

"Gıda yakıttır." Yeşillerden bir parça yedim ve gelen kutuma yöneldim.

Ben dışarıdayken bir telefon gelmişti, Kenneth'in ekip şefi. Kocam sağ salim trenden inmişti ve şimdi Kansas'ın başkentindeki ofisindeydi.

Gaz tahliye eden bir roket gibi nefes verdim. Yanıldığıma nadiren şükrederim fakat bu an bunun için iyi bir fırsattı. Fakat bu aynı zamanda bugünü daha kötü kılıyordu çünkü belli ki yemek yemeye

vaktim varmış. Nathaniel'ın işte bir şey yemediğini düşünmüştüm çünkü... Çünkü ben de yememiştim ve Nathaniel kendini ölesiye aç bırakmış gibiydi. Patates püresinden biraz aldım, mevcut hâlimde bile Ay'daki kurutulmuş patates gevreğinden çok daha iyiydi. Hem taze hem dünyalı bir tadı vardı.

Dünyalı. Ay kolonisindeyken bunun anlamı tamamen değişiyordu.

Bize gelmeden önce Nathaniel bir şeyler yemiş miydi? Telefonu aldım ve hastanenin numarasını çevirip Nathaniel'ın odasını istedim.

Telefon üç kere çaldı ve sonra, sanki sürükleniyormuş gibi yatağa sürtünme sesi geldi. Onu uykusundan uyandırdığım düşüncesiyle bir an dehşete düştüm.

"Alo?" Bu tek hecede bile, sesi sabah olduğundan çok daha güçlüydü.

"Nathaniel, selam. Ben Nicole. Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki birileri beni ikiye bölmüş de bağırsaklarımı çıkarmış gibi."

"Birileri seni ikiye bölüp bağırsaklarını çıkardıktan sonra böyle hissetmen normal."

Burnundan güldü fakat sonra nefesi kesildi. "Bu gülme yasağı büyük bir problem."

Şaka yapıyordu ki bu iyiye işaretti. Fakat... Zihninin karışıklığı sürecekti ve kendine gelmesi günler alacaktı. Doktor onu strese sokmamamı söylemişti ki bu da onu aramamı sorgulamama sebep oluyordu. Çatalımla patates püresini karıştırdım. "Doktor ne diyor?"

Bunu açık uçlu bir soru olarak biçimlendirmiştim ve nasıl cevaplayacağı bana pek çok şey söyleyecekti. Nathaniel iç geçirdi. "Fare zehri konusunda mı? İşte talyum kullanıp kullanmadığımı sordu."

"Kullanıyor musun?"

"Hayır." Konuşmasını beklerken telefonu kulağıma iyice yapıştırdım ve ufak bir iç geçiriş duydum. "Ben... Sebebini anlayamıyorum."

"Başkan Brannan bu gezegeni terk etmemiz gerektiğini söylediğinden beri programın yüzü sensin. İnsanlar..." Bunu yapan kişiye bahaneler üretmeden durdurdum kendimi. "Bilmiyorum. Bu çok kötü."

"Kimse Elma'ya söylemedi, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Tereddütte kaldım. Çatalımı bıraktım ve tekrar aldım. "Bence ona sen söylemelisin."

"Bu... İyi bir zaman değil."

Öyle bir kahkaha attım ki minik ofisimin duvarlarından yankılanıp bana geri döndü. "Kocanın zehirlendiğini *ve* peptik ülseri olduğunu öğrenmenin iyi bir zamanı mı var ki?" Bir lokma patates attım ağzıma ve çiğnememin grotesk seslerini almasın diye ahizeyi ağzımdan uzaklaştırdım.

"Teknik olarak, artık peptik ülserim yok." Tekrar iç geçirdi. "Ona söyleyeceğim, sadece... Sadece şimdi değil."

"Dinle... Nathaniel. Bizim eve gelmeden önce bir şey yemiş miydin?"

"FBI'la mı konuştun?" Telefonu tutan elini değiştirirken hışırtılar geldi kulağıma. "Kahve. Dün bir noktada da donut yedim herhâlde. Doğrusu hatırlamıyorum. Roket... Çok odaklanmıştım."

"Tabii."

"Aynı soruları sorma zahmetinden kurtarayım seni, kahveme bir küp şeker attım ve biraz da krema."

"Teşekkürler." Dudaklarımı ıslattım ve hastane yatağında geçen zamanlarımı düşündüm. "Bir şeye ihtiyacın var mı? İstersen evine uğrayabilirim."

"Aslında... Biraz aptalca ama teletip odasına uğrayıp Elma'dan mesaj var mı diye bakar mısın?"

"Hiç de aptalca değil."

"Şimdi söyleyeceğim kısmı aptalca. İletinin her iki ucunda çöp mesaj vardır ya. Onu da getirebilir misin? Saçma geldiğini biliyorum ama makineyi açtığı anda ileti başlıyor ve çöp iletiyse de onun elinin değdiği bir çöp."

Tuhaf fakat bir sürü ilacın etkisi altındaydı. "Tabii. Sorun olmaz."

"Bir de..." Duyabileceğim yükseklikte yutkundu. "Eğer başına bela olmuyorsam, masamda *Just So Stroies'in* bir kopyası olacak. Sorun olmazsa..."

Güldüm. "Clemons insanlara ofisten bir şeyler getirttiğini söyleyince ben de teknik çizimler falan sanmıştım. Kitap ha? Seve seve."

"Çizimleri de istedim fakat daha konuşmayı bile tamamlamadan yüzüme kapattı. Acaba sen..."

"Bak ben de kapatırım yüzüne."

Güldü ve inledi. "Acelesi yok, eğer işin varsa..."

"İşim yok." Simülasyonda olmam gerekliydi o kadar. "Hemen gelirim. Yemeğimi bitirir bitirmez."

Elma'nın son mektubunu almak kolaydı. Onu okumamak ise yiğitçe bir çaba gerektirdi ki bunu herkes takdir etmez. Teletip kâğıdını bir zarfa koydum, zarfı çantama soktum ve her ne kadar güneş gibi yakıcı olsa da merakıma yenilip de onu okumadım.

Keşke gerçekten de gurur duyulacak bir şey olsaydı bu.

Elde mektup, Nathaniel'ın ofisine yöneldim, Görev Kontrol'ün bir bina ötesine. Mühendislik binasının dışında park etmiş bir sürü siyah araba vardı. Bazı mühendisler kaldırımda gruplaşmışlar, konuşuyorlar ya da ellerindeki kâğıtları karıştırıyorlardı. Periyodik olarak, aralarından biri binaya doğru bakıyordu ki buranın kapısında düz siyah takım elbiseli bir adam duruyordu.

Kaldırıma çıktığımda, daha kapıya erişemeden adam elini kaldırdı. Güneş gözlüklerine rağmen çenemdeki bandajı incelediğini ve beni bir yere oturtmaya çalıştığını görebiliyordum. Belli ki FBI'dandı fakat kendini böyle ortaya vuruşunu fark etmemiş gibi yaptım. Bunun yerine durdum ve bir kaşımı kaldırdım. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Korkarım şu anda bu binaya girmenize izin veremeyeceğim."

Dışarıda gruplaşmış mühendisleri açıklardı bu durum fakat sebebini de bilmek istiyordum. "Kimliğim var ve Dr. York için ufak bir iş görmeye geldim. Dr. *Nathaniel* York."

Nathaniel'ın ismini söylediğimde omuzları hafifçe seğirdi. Şüphelerimde haklı olduğumu göstermek için bu kadarı yeterliydi. FBI, Nathaniel'ın ofisini arıyordu.

"Üzgünüm hanımefendi. Sizi içeri alamam." Sanki benimle dövüşmeye hazırlanıyormuş gibi bacaklarını hafifçe açtı.

Kuru gürültüye getirerek aşabileceğim bir kişi değildi bu adam, ben de üzerinde deneyebileceğim bütün taktikleri bir kenara bırakıp el yükselttim. "Anlıyorum. Öyleyse, Ajan Boone'la konuşabilir miyim? Bu işin doğasını anlayacağından şüphem yok."

"Müsait değil."

"Ajan Whitaker?" Ki Whitaker da en az bu öküz kadar boyun eğmez olacaktı fakat en azından bir kitap getirirdi herhâlde.

"Müsait değil."

Gülümsememin ardında dişlerimi gıcırdatıyordum. "Öyleyse belki bana kimin yetkili olduğunu söyleyebilirsin?"

"Üzgünüm hanımefendi. Bölgeden ayrılmanızı istemek zorundayım." Başını öne eğdi ve en az benimki kadar yavan bir şekilde gülümsedi. "Şu anda içeri girmenize izin veremem."

"Pekâlâ. Göreve bağlılığınız için teşekkür ederim. İşinizin başında olduğunuzu bilmek hepimizin içini rahatlatıyor."

İstihza her zaman uygun bir yöntem değildi ve adam bana doğru bir adım attı. "Ne yapmak için buradasınız?"

"Hasta bir arkadaşım için bir çocuk kitabı alacaktım." Topuklarımın üzerinde döndüm ve ilerledim çünkü bu adamı kışkırtmanın işime gelmeyeceğini anlamıştım aniden. Beni arayabilirdi ve üzerimde Elma'nın Natahaniel'a yazdığı mektup vardı. Bu piç kuruları muhtemelen soruşturma için mektuba el koyardı. Nathaniel'ın elinde zaten pek az konfor öğesi vardı.

Fakat gururum omzumun üstünden son bir atış gerçekleştirdi. "Dr. York'a kitabın şu anda müsait olmadığını söylerim."

DOKUZ

BİNLERCE İNSAN SELDEN KAÇIYOR

Yağmur ve Hortumlardan Perişan Düşen 3 Eyalet Başkandan Yardım İstedi

HARLAN, Ky, 30 Mart 1963 – (AP) – Bugün yağmurla şişen nehirler Kentucky Dağları'nın güney doğusunu silip süpürdü, geriye 20 şehirlik bir bölgede milyonlarca dolarlık gayrimenkul zararı ve binlerce evsiz kaldı. Meteorologlar hortum ve sellerdeki artışı 11 sene önceki göktaşına bağlıyor. Tennessee, Virginia ve West Virginia'yı ölümcül bir darbeyle vuran seller Mississippi, Alabama ve Georgia'yı kasıp kavuran ve ardında bir ölüm tarlası bırakan hortumlardan hemen sonra gerçekleşti.

Odasına girdiğimde Nathaniel'ın uykuda olduğunu düşünüyordum. Topuklarım muşambayı dövmesin diye parmak uçlarımda yükseldim. Ayrıca, bir an için durup göğsünü izledim ki nefes aldığından emin olayım.

Çenesi gevşek duruyordu ve kafası bir yana yatıktı. Başak sarısı saçları perçem perçem alnına düşmüştü. Daha öncekinden daha iyi görünmüyordu fakat uyuyor oluşu yüz hatlarındaki gerilimin bir kısmını almıştı.

Kapı arkamdan gürültüyle kapandı ve Nathaniel'ın gözleri açıldı. Gerçekten de insanı şaşkınlığa uğratacak kadar maviydiler, bu-

lutsuz bir günde gökyüzü de böyle görünürdü bir zamanlar. Gülümsedi. "Selam."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi." Yatakta yer değiştirdi, yatak biraz dikleştirilmişti. "Ama morfin yüzünden mi daha iyiyim yoksa ameliyattan mı bilemiyorum."

"Deneyimlerime göre morfin gayet iyidir." Yanımda getirdiğim torbaları yere bıraktım ve Nathaniel'ın yanına oturmak için bir sandalye çektim. Eğer Brezilya'ya ve sonra da Ay'a gitmeyecek olsaydım beklerdim fakat şimdi ona söylemem gereken şeyler vardı ve yüz yüze konuşmak istiyordum. Dahası, dürüst olmak gerekirse, eğer beklemiş olsaydım muhtemelen hiçbir şey söylememek için bir sebep buluverirdim. "Bak... Nathaniel."

"Eyvah."

Kaşlarımı kaldırdım. "O kadar belli oluyor mu ne söyleyeceğim?"

"Halı temizliğini bana fatura edeceksin, değil mi?"

"Daha kötüsü." Gülümsedim, şaka yapabildiğine sevinmiştim. Sonra iç geçirdim ve sandalyemi yaklaştırdım. "Buraya gelirken sana uğradım, birkaç bir şey getirecektim."

"Teşekkürler." Kaşları bitişmişti. "İçeri nasıl girdin?"

"Yapma. Birgün bir ev sahibini bir kapıyı açmaya ikna edemezsem o gün sosyeteden çekilirim. Fakat doğrusu, yedek anahtarın hâlâ avludaki tuğlanın altında duruyordu." Omuz silktim. "Pencere önü çiçeklerini suladığım zamanlardan hatırlıyorum bunu."

"Öyleyse başım niye dertte?"

"Nathaniel... Evinde hiç yemek yoktu."

Hareketsiz kaldı, o kadar ki nefes almayı bile kesti. "Mutfağıma mı girdin?"

"Girdim ve bunun için özür de dilemeyeceğim." Raflarında konserve fasulye bile yoktu. "Sadece bir paket süt ve krakerler vardı ki süt Elma gittiğinden beri oradaymış gibiydi."

Yutkundu ve pencereden dışarı baktı. Dışarıda görecek bir şey yoktu, sadece başka bir bina. "Daha yeni taşındım."

"Haftalar önce taşındın."

"Bir kişi için yemek yapmanın hiçbir mantığı yok. Hele ki UHK'nın kafeteryası varken."

"Hayatın kontrolden çıkmış gibi geliyor, öyle değil mi? Elma yokken yani. Onun için daha fazla yapabileceğin bir şey yok, o yüzden de..."

"Sadede gel."

İç geçirdim ve ellerimle yüzümü ovuşturdum. Daha farklı bir açıdan yaklaşmam gerekiyordu ve içinde olmak isteyeceğim bir sohbet değildi bu. Hem de hiçbir zaman. Fakat beni dinlemesini sağlamalıydım. "Karın ameliyatı."

"Ne?" Bana bakmasını sağlayacak kadar ilgisini çekmiştim.

"Beşinci kez düşük yapmamın ardından acilen rahmimi aldıkları bir ameliyat geçirdim." Parmaklarımı birbirine kenetledim ve yıllar önce Kenneth'in bana verdiği, büyük elmaslı düğün yüzüğüne bakmaya koyuldum. "O son hamileliğimde o kadar uzun süre dayandım ki bu sefer doğuracağımı sanmıştık, teknik olarak ölü doğumdu o. Evelyn Marie Wargin. Ben... Hâlâ hamile gibi görünüyordum. Sonrasında yani. Ben de yemeyi kestim."

"Ben kesmedim..."

"Bedenimden nefret ediyordum, güçsüz hissetmekten de. Yemeyi kesmek de bana tamamen kontrol sahibi olabileceğim bir şey –çok küçük bir şey– veriyordu. Kenneth beni hastaneye yatırmak zorunda kaldı." Sıktığım parmaklarım acıyordu. "Göktaşından sonra bunu bir kez daha yaptım. Başka zamanlar da oldu ama o iki seferinde hastanede buldum kendimi."

Pencerenin ardından bir tramvay zilini çala çala geçti. Koridorda ise biri, tekerleği öten bir arabayı itiyordu. Yutkundum ve yutkundum, ta ki tekrar ona bakabilene kadar. Tam korktuğum gibi yüzünde acıma ve dehşet vardı.

Çenemi kaldırdım ve bir nefes aldım. "Yemek yemelisin. Bundan hoşlanman gerekmiyor ama yemelisin."

"Yiyorum. Sadece... Çok meşgulüm." Sanki düzeltirse ne kadar zayıflamış olduğu belli olmayacakmış gibi battaniyesinin kenarını katladı. "Üstelik, hatırlarsan, zehirlendim ben."

"Orası öyle." Ama olan biten tek şey zehirlenme vakası değildi. "Öyleyse Mytle'la birlikte kilerini doldurmamıza izin verirsin yani."

"Hayır. Aslında, bana bir çocuk gibi davranılırsa içerlerim."

Dudaklarımı ıslattım ve pencereden görünen hastanenin diğer kanadına baktım. Diğer kanadın pencereleri bulutsuz, gri gökyüzünü yansıtıyordu. Onu zorlamak, aynı beni zorlamakta olduğu gibi hiçbir işe yaramayacaktı. Ev sahibesi maskemi taktım ve gülümseyerek çantama eğildim. "Elma'nın mektubunu aldım. Çöpüyle birlikte! Seni şapşal seni."

"Teşekkürler." Dirseği üzerinde doğrulup mektubu almak için uzandı." Peki ya kitap?"

Başımı iki yana sallayıp çantamı karıştırdım. "FBI senin bürona girmeme izin vermedi, ben de oturma odandaki sehpanın üzerinde duranı getirdim."

Nathaniel, Kate Wilhelm'in karton kapaklı *The Mile Long Spaceship'ini* aldı ve yüzü düştü. "Teşekkürler. Ama sadece... Sence onları ararsam seni içeri alırlar mı?"

"A-ha!" Gösterişli bir hareketle çantamdan *Just So Stories'in* bir kopyasını çıkardım. "Buraya gelirken kitabevine de uğradım. "Ta-da!"

Omuzları çöktü, gülümsemesi de hiç inandırıcı değildi. "Teşekkürler. Çok... Çok naziksin."

"Ben... Yanlış bir şey mi yaptım? Kipling'in kitabını istemiştin, değil mi?"

"Evet." Kitabı aldı ve sayfalarını çevirdi. "Ama bu farklı bir baskısı. Ben... Bizimkinin illüstrasyonlarını seviyordum."

Birbirinden bağımsız duran parçalar kafamda bir araya geldi. Teletipin çöpü, belli bir edisyon, hayal kırıklığı. "Elma'yla kitap şifresi üzerinden mi haberleşiyorsunuz?"

Nathaniel, *Just So Stories* kopyasını kenara koydu ve kitap yatağın yanından düştü. Dürüst olmak gerekirse, poker gecelerini nasıl kıvırdığını anlayamıyordum. "Bu... Yani... Siktir." Kafasını yastığa bıraktı ve tavana doğrultulmuş gözlerini devirdi. "Evet. Lütfen Clemons'a bundan bahsetme."

"Tatlım. Bence bu harika."

Güldü ve elini yanına bastırdı. "Nereden bildin?"

"Savaşta bir istihbaratçıyla çıkmıştım." Aslında, birden fazla istihbaratçıyla fakat bunun konuyla ilgisi yoktu. "Yani çöpteki yazıları bu kopya olmadan okuyamıyor musun?"

"Zorlayabilirim." Nathaniel sayfaya göz gezdirdi. "Genellikle başarılı olur."

"Fakat bir kitap şifresi..." İzi kaybetmiştim çünkü çöpte çoğunlukla harfler vardı fakat bir kitap şifresinde sayılar da olurdu. Sayfa sayısı, satır ve kelime."

"Tam olarak bir kitap şifresi değil. Sezar kullanıyoruz." Alnını ovuşturdu, kâğıda bakıyordu, ben onu izlerken o da satırlara dalmıştı. "Her seferinde başka bir anahtar kelime bulmak için kitabı kullanıyoruz. Böylece alfabeyi karıştırıp anahtar kelimeye göre düzenleyip..."

"Sezar şifresinin nasıl çalıştığını biliyorum Nathaniel." Ayağa kalktım ve kâğıda uzandım. "Ver şunu."

"Ne?"

Parmaklarımı oynattım. "Ben kırarım."

Yüzü kızardı ki bu iyiye işaretti, kızarmak için yeterince kanı var demekti. "Iıı. Bunlar biraz... Biraz kişisel."

"İster inan ister inanma ama karın ve ben birçok konuda bol bol konuşuyoruz. Umarım içinde roketler, iticiler ya da yörüngeye girişler bulunan benzetmelerden şoka girecek kadar narin olduğumu düşünmüyorsundur." Kolumu düzelttim. "Yoksa zehirlenmenin ve büyük bir ameliyatın ardından, afyon etkisi altındayken bir şifreyi kırabileceğini mi sanıyorsun gerçekten?"

Nathaniel gırtlağını temizledi. "Ben... Iıı."

"Cevap yazmaz ve çöple ilgili bir şeyler de eklemezsen Elma durumu fark eder mi?"

Nathaniel derinden bir iç çekti ve mektubu bana teslim etti. "Ama bundan bir kişiye bile söz edecek olursan..."

"Utancından ölürsün. Biliyorum." Sandalyeme oturdum ve çantamdan bir kalem çıkardım. "Erkekler bazen solayazmış nadide çiçekler gibi davranabiliyor."

(Soruna cevaben: Son mektubunu bahçe modülünde okudum. Senin ellerin evde maksimum itişe ulaşmak için çabalarken ben de doğru giriş açısını hesaplamakla meşguldüm. Dönüşümde bu hesaplamaları seninle incelemek için sabırsızlanıyorum. İniş izninin verilmesi daha bir süre alır.)

Sevgili Nathaniel,

Mars yolunu yarıladığımıza inanamıyorum. En büyük problemim şu ki, ne zaman biri "yolu yarıladık" dese bana görev süresini yarılamışız gibi geliyor fakat seni görmeme daha yıllar var. Burada her şey beklendiği gibi gelişiyor.

Terrazas yeni bir radyo piyesi yapacağını söyleyip duruyor, rutini kırıyormuş. Dünya'dan gelen radyo yayınlarını bunca özlemem de ilginç. Florence'a göre, gelecekteki görevlerde üç gemiyi bir şekilde bağlayarak geniş bir anten dizilimi oluşturabilirmişiz. Hâlâ gecikme olur tabii fakat evden sesler duymak hoş olacaktır.

Seni özlüyorum.

Sevgiler,
Elma

(Florence ve Leonard için endişelenmeye devam ediyorum. Parker ne zaman bir görev listesi yayımlasa onlara sadece temizlik ve bakım işleri verildiğini görüyorum. Gerçi bu tam olarak doğru değil çünkü Florence iletişime de bakıyor fakat ikisinden birinin rotasyonda bilim görevlerine verilmesinin üzerinden çağlar geçti. Bunu FBI'ın Leonard'a hâlâ sorun çıkarmasına bağlayabilirim fakat bu durum Florence'ı da etkiliyor. Cygnus'ta bizimle beraber değildi o, fakat her ikisi de RİİUO'nun üyesi. Bu FBI ne yaptığını sanıyor ki?)

Şifreyi kırmayı bitirdiğimde anahtar kelimenin "armadillo" olduğu ortaya çıktı. Tek bir söz bile etmeden mektubu Nathaniel'a verdim. İlk kısmı okurken yüzü kıpkırmızı oldu, öyle de olmalıydı zaten. İçeriğinden dolayı değil bu dediğim, roket benzetmeleri utanç vericiydi. Sonuçta evliydiler. Aynı evliler gibi "sik" ve "mastürbasyon" deyip geçmeliydiler. Zavallı masum canlarım. Ay'dayken Elma'ya vibratörümü gösterdiğim zamanı hatırlıyorum, uzay elbisesinin içinde utancından eriyecek sanmıştım. Çok tatlıydı.

Fakat ikinci kısım yani çöpün dökümü Nathaniel'ın yüzüne donuk bir bakış yerleştirdi. Alt dudağını kemirdi bir süre, sonra da nihayet gırtlağını temizledi. "Baksana... Artık olayı da bildiğine

göre ona benden bir mesaj gönderebilir misin? Aynı anahtarı tekrar kullanabilirim."

Metni kırmaya başladığım andan itibaren bunu teklif etmesini bekliyordum. Tabii ilk planım bu değildi. İlk başta sadece adam yorulmasın istemiştim. Ne şanstır ki –ya da şanssızlıktır ki– önüme çıkan fırsatları değerlendirmekte ustayımdır. Daha candan biri olsa düşünmeden evet derdi. Fakat elime bir levye tutuşturmuştu ve ben de bunu kullanmak niyetindeydim. Eğer evine gitmemiş olsaydım bu levyeyi Elma'ya sağlığıyla ilgili olup biteni değerlendirmesi için kullanırdım fakat... Elma eve döndüğünde Nathaniel'ın da hayatta olmasını istiyordum.

Doğruldum. "Bir şartım var."

"Ona söyleyemem. Şimdi olmaz."

"Şanslı günündesin ki şartım bu değil." Bacak bacak üstüne attım ve kaybedecek bir şeyim yokmuş gibi duruşumu dikleştirdim. "Brezilya'ya gidene kadar mesajlarını yollar ve alırım ama sadece ve sadece Hershel'in buraya gelmesine izin verip düzenli bir rejimde yemek yiyeceğine söz verirsen."

"İki şart oldu."

Başımı kaldırdım ve büzdüğüm dudaklarımla ona ölümcül bir bakış attım.

Nathaniel yastığının içine gömüldü. "Yemek düzenimi hastane kontrol ediyor."

İfadesiz bakışlarla bakmaya devam ettim ve göz kırptım. Bir kez. Bir yandan da içimden sessizce saymaya başladım, ben beşe gelmeden onun kırılacağına bahse girdim kendi kendime. Dörde kadar dayandı.

"Ben dışarı çıktığımda Hamursuz Bayramı zamanı olacak. Hershel'in ailesinin yanında olması lazım."

"Hershel senin ailen zaten. Ayağa kalktım ve çantamı aldım. "Sırf Elma yok diye kendini yiyip bitirmeyi bırak. Şartlarım bunlar. Karına yazmak istiyor musun? Yoksa ona ben mi yazayım?"

Bu adil değildi. Hoş da değildi. Ne var ki bu ikisini umursamayacak kadar önemsiyordum Nathaniel'ı ve Elma'yı.

Eliyle yüzünü ovuşturdu. "Çok zalim bir kadınsın."

"Evet. Öyleyim." Cüzdanımdan bir çift beyaz eldiven çıkardım, niyetim, bunları dramatik bir edayla giyerek odadan çıkacağım zamanı geriye atmaktı.

"Pekâlâ. Evet. Hershel gelebilir... Ama sadece buna gönüllüyse. Ondan bunu isteyemezsin."

"Çoktan gönüllü oldu bile." Oturdum ve eldivenlerimi tekrar çantama koyarak yerlerine UHK defterimi aldım. "Senin için şifrelemeyi bile yaparım."

Öyle bir iç geçirdi ki sanki bu yaşadığı ameliyattan bile ağırdı. "Çalışmama izin vermeyeceksin sanırsam."

"Düz metni kendin yazmana izin verecek kadar cömert olacağım." Ona bir kalem bir de defter verdim. "Bunun sebebi de yüzünün kızarıp durması, kan dolaşımına fazla yüklenmeni istemem."

Gülümsemesini homurdanarak bastırdı ve yüzünü buruşturdu. O yazarken ben de UHK klasörümü çıkardım ve Ay üssüyle yeni madenler arasındaki maskonları inceledim. Kütle çekiminin yoğunlaşmaları, eğer bunlara hazırlıklı değilseniz, seyrüseferi zora sokabilirdi. Yukarı doğru hareketlenen termal akımların bir uçağı etkilemesi gibi değildi tam olarak fakat yine de yeterince benziyorlardı, bu yüzden de uzay gemimin kokpitine girmeden önce bunlara çalıştığım için mutluydum.

Nathaniel yazmayı bitirmişti, uzun bir mektup değildi.

(30 7 4 O kadar akıllıyım ki Kipling'i ofiste unuttum, o yüzden de senin anahtarını kullanıyorum. Bunun için özür dilerim. Görev dağılımıyla ilgili kaygılarını anlıyorum fakat Görev Kontrol'ün görevleri dağıtışının sebepleri var. Burada işlerin ne kadar kötü olduğunu tahmin edemezsin. Böyle olmasından dolayı memnunum, moralinizi yüksek tutmak için olabilecek en dikensiz haberleri yolluyoruz. İnan bana, bu konuyu zorlamak için iyi bir zaman değil.)

Sevgili Elma,

Benimle gurur duymalısın. Cuma günü ofisten erken ayrıldım ve poker gecesi için Warginlere gittim. Nasıl geçtiğini sorma, hiç konuşmasak daha iyi. Ayrıca, evet, cuma geceleri zaten ça-

lışmamam gerektiğini biliyorum. Sana birden fazla kez söyledim bunu, benimle evlendiğinde ne kadar berbat bir Yahudi olduğumu biliyordun.

Heyecan verici bir gelişme de yaşandı, Ay ekibi, ay tozundan makina parçası yapmanın bir yolunu buldu. En azından öyle düşünüyoruz. Emin olmak için bir sonraki fırlatmada bir prototip yollayacağız, sonuçta, Ay yerçekiminde işler Dünya'daki gibi işlemiyor.

Bir gece çalışmadım diye böbürlendikten sonra hababam işten bahsediyorum, değil mi? Milyon kilometre öteden güldüğünü duyar gibiyim. Yolu yarılmanızın şerefin gemide bir şeyler yaptın mı?

Bütün kalbimle senin,
Nathaniel

(Seni düşünmeden bir saatim bile geçmiyor. Tek istediğim seninle yatakta sarmaş dolaş olmak ve geri kalan her şeyi unutmak. Fırlatma olmak zorunda değil. Sadece aynı yörüngede olsak yeter.)

Hakkını teslim etmeliyim, Nathaniel'ın Elma'ya yolladığı mektup kelimesi kelimesine doğruydu. Gerçeği anlatarak bu kadar fazla yalan söyleyebilmemiz muhteşem.

ON

CEZAYİR'DEKİ KASIRGA 43 CAN ALDI

CEZAYİR, 30 Mart 1963 —(AP)— Batı Cezayir'de bulunan Muaskar şehrini harabeye çeviren kasırga ilk raporlara göre kırk üç kişinin hayatına mal oldu. Yetkililerden aldığımız bilgiye göre yüzlerce kişi yaralandı ve tarihi şehir merkezi yok oldu.

Topeka'daki Valilik Konağı eskiden Viktoryen bir binaymış fakat göktaşından sonra yerine balo salonu olan bir sığınak inşa edilmiş. Kenneth'in vali olmasından önce gerçekleşmişti, yoksa bu aptallığa izin vermezdi. Fakat insanlar bir göktaşının daha çarpmasından o kadar korkuyorlardı ki her şeyi yerin altına gömmüşlerdi. Tamamen yerin altında sayılmazdı, fakat bir tepenin yanına inşa edilmişti, böylece güvenli bölgeler oluşturulabilmişti.

Binanın sütunları vardı ve cephe birkaç basamakla kapıya iniyordu. Ancak bir osuruk kadar görkemliydi ve yağmur yağınca önünde su göletleri oluşuyordu ki şu anda da durum buydu. Şoförüm, elinde bir şemsiyeyle yanıma geldi fakat rüzgâr hızlı estiğinden hiçbir işe yaramıyordu bu, altına yağmur doluyordu.

Merdivenlerden inerken eldivenlerimi çıkardım, bu ıslak havada onlardan kurtulmak hoşuma gitmişti. Uşağımız Tu Guanyu Chu kapıyı açıp beni karşıladı. Smokini her zamanki gibi kusursuzdu ve kolalı beyaz yakası koyu teninin güzelliğini ortaya seriyordu. Bakışları çenemdeki bandaja yöneldi ve hemen gözlerimi buldu. "İyi akşamlar hanımefendi. Vali bey yemek odasında bekliyorlar."

O içeri girebilmem için bir adım geri çekilirken şoförüm de arabayı garaja çekmek için merdivenlerden indi.

"Harika, teşekkürler Chu." Çantamı ona verdim ve ayakkabılarımı savurup attım, sonra da rahatlamayla karışık bir nefes verdim.

Merdivenlerden küçük ve koyu renkli bir yumak indi, kuyruğu havadaydı. Marlowe yanıma doğru seğirtirken miyavladı.

Eğilip kedimi karşıladım. "Bak bak, merhabalar yakışıklı."

Bir daha miyavladı ve başını elime sürttü.

"Evet, biliyorum. Dünya çok karışık." Onu kucaklayıp kaldırdım. "Ne yapsak beğenirsin?"

"Mırrr? Mırrrrnaavvv." Kafasını çeneme sürttü, mırlamalarına miyavlamaları karışıyordu. Miyavladığında hep bir diyalog peşindedir.

"Çok iyi bir plana benziyor." Koyu renkli kulaklarını okşadım, altuni gözleri zevkle kapandı, sonra, Chu'ya döndüm. "Pardon. Yemekten önce ilgilenmem gereken bir şey var mı?"

"Hayır madam. Bizzat dikkatinizi isteyen yazışmalar masanızda sizi bekliyor, bir de Bayan Pelletier, gelecek haftanın menüsü için onayınızı istiyor. Garden Club çayını karne kısıtlamaları dâhilinde yapamayacağı için endişeleniyor."

Yüzümü ekşittim ve Marlowe'u sol koluma aldım. Dengesini buldu, ben şapkamı çözerken o da patilerini bir bebek gibi koluma geçirmişti. Gelecek hafta Brezilya'ya gidecektim, oradan da Ay'a. "Hay aksi... Onunla ben konuşurum fakat korkarım ki çayı iptal etmek zorunda kalacağım."

Kaşları titredi fakat verdiği tek tepki de bu oldu, "Tabii ki madam."

İç geçirdim ve gözlerimi yumdum, bir an için kafamı kedimin ılık gövdesine gömdüm. Ne Nathaniel'ın dün geceki çöküşü ne de bu sabahki aptallığım için kendime tepki zamanı vermiştim. Kendime hâlâ o kadar kızgındım ki ağlayabilirdim bile.

En azından bir süre tek başıma kalmalıydım. Ne şans ki yoğun olaylara vereceğim tepkiyi geciktirebiliyordum. Mesela, Kenneth araba kapısına parmağını sıkıştırıp az daha koparacakken tamamen sakin kalabilmiştim. Kocanızdan gelmesini asla istemeyeceğiniz sesler vardır fakat bütün olay boyunca buz gibi kalabilmiştim. Sonraki gün etkisini göstermişti.

Gözlerimi açtım ve uşağımıza gülümsedim. "Peki. Teşekkürler Chu. Lütfen valiye haber verin, üzerimi değiştirip..."

"Tatlım, hiç gelmeyeceksin sandım." Kenneth yemek odasından çıkmıştı, üzerinde smokini vardı. Biz işte böyle eski kafalıyızdır, yemek için giyiniriz falan... Fakat doğrusu, ne zaman bir diplomatın kapımızı çalacağı da belli olmaz. Bu küçük geleneğimizi severim çünkü Kenneth hep çok zarif görünür.

Marlowe'u kucağımdan bıraktım ve mermer zemini aşıp Kenneth'i yanağından öptüm. "Üzgünüm, geciktim. İşten sonra hastaneye gidip Nathaniel'ı gördüm de."

"Ben de nerede kaldığını merak ediyordum." Bakışlarındaki kaygı benim içindi, fakat duruşu ve ses tonundaki sakinlik personelimiz içindi. "Bu arada, mesajın için teşekkür ederim. Hiç aklıma gelmemişti."

"Yanlış alarm olduğu için mutluyum." Kırılmadan önce oradan ayrılmalıydım. Yatakta bir süre Marlowe'a sarılır, biraz ağlar ve sonra da akşam yemeği için aşağı inerdim. "Gidip üzerimi değiştireyim."

"Nicole, sorun değil. Bence yemek için değişmene gerek yok."

"Hiç de bile tatlım. Kafir değiliz ki biz."

Ben arkamı dönemeden kolumdan yakaladı ve ağzını açtı. Ne soracağını görebiliyordum dudaklarında, *"Yemeği pas geçmeye mi çalışıyorsun?"* Fakat Kenneth ağzını kapadı, gülümsedi ve baş salladı. Kolumu sıktı. "Öyleyse, smokin giyme zahmetine girdiğim için memnunum."

Eğer elini sıksaydı topuklarımı geçirirdim. Fakat şimdiki durumda saçmalamak tek çaremdi. "Bugün işi berbat ettim." Daha önce hiç kedi görmemişim gibi Marlowe'a baktım. "Halim Sirius simülasyonuna katılmamı istedi, orta koltuk ve ben..." Gırtlağım özlemle kurumuştu. "Yemek yememiştim. Bayıldım ve..."

Kenneth beni kucağına çekti. İyi dikilmiş smokinin siyah pamuklusu içinde söndü gitti dünya. Kollarının çemberi içinde bazı ayak sesleri usulca odadan çıktı. Kenneth kulağıma fısıldadı, "Artık yalnızız."

"Öf, lanet olsun. Çok yaklaşmıştım ve..." Pamuğun içine gömdüm kafamı ve hıçkırmaya başladım. Sadece bir simülasyondu fakat belki de bir sonraki sefer beni bilerek bu simülasyona verirlerdi ve sonra da belki büyük roketlerden birini uçurabilirdim. Ellerim titrediğinde sorunun ne olduğunu anlamıştım. Yaptığım seçimlerdi beni bayılmaya götüren.

Kadınların ilerlemesine izin vermeyen sisteme karşı onca uğraşmıştım ve fırsat nihayet yüzünü gösterince... "Berbat ettim."

Beni sıkıca sardı ve sanki dans ediyormuşuz da grup çalmaya yeni başlamış gibi hafifçe salınmaya başladı, ikimiz de ritmi tam hissedememiştik henüz. Kenneth çenesini kafama bastırdı, yavaş ve hep aynı ritimde nefes alıyordu. Narenciye ve karanfil kokuyordu.

Patlamam uzun sürmedi. Belli başlı birkaç durum dışında ağlayan bir kadın değilimdir. Cenazeler. Düğünler. İyi oynanmış bir oyun. Bir romanda doğru yerde gelen bir öpücük. Başka insanların acısı ve neşesi beni kathartik bir ağlamaya itebilirdi.

Öfke de öyle. Eğer kendime yönelmişse. Bu gecenin ağlama sebebi de hemen tamamen kendime dönük bir öfkeydi, tabii bir de yüzyıllardan beri süregelen erkek kulüplerinden modellenmiş bir erkek kulübü yaratan UHK'ya dönük bir öfke de söz konusuydu. Sistemi biliyorum. Sistemle çalışabilirim. Ama bu ondan tiksinmediğim anlamına gelmez.

Çok yaklaşmıştım ve eğer o kahrolası bariyerleri en baştan koymamış olsalardı bu kadar çok zorlamak zorunda da kalmayacaktım. Eh, siktir et onları şimdi. Bir dahaki sefere hazır olacaktım. Burnumu çektim ve kafamı kaldırdım. "Teşekkürler. Kendime o kadar kızgınım ki."

Cep mendilini çıkardı ve gözümün altındaki deriyi sildi. "Böyle olduğu için üzgünüm."

"Sana demiştim," demesini bekliyordum fakat bunu demeyeceğini de biliyordum. Hatta beni yemek odasına sürükleyip en son ne zaman yediğimi bile sormuyordu. Doğruldum ve ellerimi yakasında gezdirdim. "Artık yemek yiyelim mi?"

Kenneth bana gülümsedi fakat bakışlarının ardında hayal kırıklığı okunabiliyordu. "Sen ne zaman hazır olursan."

Küçük şeylerdi ona âşık olmamı sağlayan ve eğer şimdi tekrar ağlamayacaksam Tanrı benim belamı verirdi.

Kahve kokusu rüyama girdi ve beni yüzeye çekti. Omuzlarımın arasında Marlowe mırıldanarak uyuyordu.

Kenneth beni yanağımdan öptü ve sonra yatakta doğrulup hizmetçimizi karşıladı. "Günaydın Thelma."

"Günaydın valim. Günaydın Bayan Nicole."

Homurdandım. Bu kadarına bile şükretmeliydiler. Tek isteğim ebediyete kadar uyumaktı. Yastığın soğuk satenine sürdüm yüzümü. Salyamın aktığı yer hâlâ ıslaktı. Yüzümü buruşturup gözlerimi açtım ve yastığa baktım.

"Bence uyandı." Kenneth kulağımı çekti.

"Eh, bırakayım da iyice bir uyuyun." Thelma yatağın etrafında dolaşıp Kenneth'in kahvaltı tepsisini getirdi. "Sizin tepsinizi de hemen getiriyorum Bayan Nico... Aman Tanrım."

Pençelerimi örtüye geçirdim ve yüzüme çektim. "Jonglörlük yaparken oldu."

"Pe... Peki. Tepsinizle birlikte dönüyorum."

"Belki daha sonra."

"Yemelisin." Kenneth elini omzuma koydu. "Kırk beş dakikaya kiliseye gidiyoruz."

İnledim. Kiliseye gitmek ve sahip olmadığım bir vecd hâli içindeymiş gibi yapma fikri omurgamı sökecek gibiydi. "Günlerden pazar olduğunu unutmuşum." Sanki bu beni kurtarabilirmiş gibi örtünün altında gözlerimi sıkı sıkıya yumdum ve yastığa gömüldüm. "Kalkamam, kucağımda Marlowe var."

Kenneth çatalıyla porselen tabağın içinde tıkır tıkır oynadı ve yatakta yer değiştirdi. "Marlowe. Yumurta ister misin?"

Kedim o an kayboldu, yataktan hoplarken mırlıyordu."

"Hain." Kendimi toplayıp doğruldum ve yatağın başlığına yaslandım. Düşüşümden yadigâr yeni ağrılar kendini gösterdi. Omuzlarım. Onları idare edebilirdim fakat bir kilise dolusu insanın çenemi soruşuyla nasıl başa çıkardım bilmiyordum. "Hâlâ UHK'daymışım gibi yapsak?"

Kenneth, yanında kedim kabından yumurta tırtıklarken Marlowe'un kulağını çekti. "Üzgünüm bebeğim, gelmen lazım."

"Bu hâlde de mi?" Bandajı göstermiştim.

Duraladı, bir an için çıkış bulduğumu sandım fakat Kenneth başını iki yana salladı hemen. "Korkarım ki öyle."

İç geçirdim ve gözlerimi yumdum, kafamı küt diye maun yatak başlığına vurdum. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordum. Eğer Ay'dan eve dönmüşsem ve bensiz kiliseye giderse evliliğimizin sallantıda olduğu mesajını verecekti bu. Ben de kocamla birlikte, kilise-

deki herkes kadar inançla dolu gidiyordum işte. "En azından Linda Salvatore bu hafta solo yapmıyor olsun."

Hakkını teslim etmem lazım, benim gibi ergen tonuyla cevap vermedi. Kenneth'in bıçağı, kızarmış ekmeğin üzerinde gezindi ve tereyağını ekmeğe dağıttı. "Keşke bunu söyleyebilsem."

"Üff. Vibratosu sanki vibratör yerine kaya matkabı kullanıyormuş gibi tınlıyor." Örtüleri attım ve yataktan kalktım. "Eğer yanlış hatırlamıyorsam dün gece Kansas City'de kalmış olmalıydım."

Bıçağını tabağa bir takırtıyla bıraktı. "İnsanlar hâlihazırda evliliğimizin sallantıda olduğunu gösterecek işaretler arıyor çünkü hep uzaktasın."

Bir elim sabahlığımda durakaldım, dün geceki sohbetimizi hatırlamaya çalışıyordum. Kendi derdime o kadar düşmüştüm ki bir şeyleri ıskalamıştım. Kenneth kahve kremasını aldı ve kahvesine dikkatle biraz ekledi. İfadesi o kadar sakindi ki tokat gibi çarpmıştı yüzüme çünkü kamuya gösterdiği yüzünü takınmıştı bana.

"Peki öyle mi?"

Bir kaşık aldı ve kahvesini karıştırdı. "Ne öyle mi?"

"Evliliğimiz sallantıda mı?"

Thelma, ikinci kahvaltı tepsisiyle içeri girdi. Şu anda en son istediğim şey yemek yemekti. Çırpılmış yumurta tabakta parlıyordu. Ağzımı dolduran acı salyayı savuşturmak için çenemi kilitledim. Yutkundum ve Thelma'ya gülümsedim. "Teşekkürler." Marlowe'u kucakladım ve yatağımızın ayağındaki masaya götürdüm. "Sorun olmazsa ben burada yiyeceğim."

"Tabii ki." Çalışılmış ekonomik hareketlerle tepsinin ayaklarını açtı ve beyaz, dantel masa örtüsünün üzerine yerleştirdi.

Sandalyeye gömüldüm ve Marlowe'u da kucağıma yerleştirdim. Hareketlendi ve aşağı atladı ki bu şaşırtıcı değildi. O kadar dik oturuyordum ki sırtım asla lake sandalyenin sırtına değmiyordu. Bir parça kızarmış ekmek aldım ve Thelma odadan çıkana kadar elimde evirip çevirdim. Kenneth'in çatal bıçağından gelen ses odayı dolduruyordu. Kızarmış ekmekten bir parça ısırdım, dişlerim tereyağına batırılmış zımparanın içinden geçer gibiydi.

Bu lokmayı yuttum. Bir tane daha yedim. Kenneth'in yatağın başından beni izlediğinin farkındaydım ve elimdeki ekmeği ona sal-

lamamak için sahip olduğum her şeyi kullanıma sokmam gerekti. Yahu, daha dün gece yemek yediğimi görmemiş miydi?

Gırtlağını temizledi. "Sence evliliğimiz sallantıda mı?"

"Hayır." Ağlamak istemiyordum. Eğer ağlasaydım onu manipüle ediyor gibi olacaktım. "Bu yüzden mi Ay'a gitmemi istemiyorsun?"

Homurdandı. "Bir sabotajcı yeterli bir sebep değil mi?"

Soruma bir cevap değildi bu. Tekrar konuşmadan önce hiç istemediğim yumurtadan bir lokma aldım. Sakinleştiğime emin olunca fincanımı masaya koydum ve Kenneth'e döndüm. Sakin yüzü hâlâ üzerindeydi, ben de buna karşılık çenemi havaya kaldırdım. "Sorun sabotajcı mı yoksa politika mı? Yoksa ben miyim?"

Ağzını açtı ve hemen kapadı, ilk cevabı her ne idiyse bunu yutmuştu. İç geçirdi, ensesini ovuşturdu ve sonra tepsiyi kenara koyup örtüleri itti.

"Nicole... Sorun sadece tek bir şey değil." Yataktan kalktığında sırtı bana dönüktü. Mor, desenli sabahlığını giydi ve kuşağı belinden bağladı. "Nepotizm imalarından korkuyor muyum? Eğer korkmuyorsam işimi yapmıyorum demektir fakat bu seferinde politika ve kendi korkularım iç içe geçiyor. Sen o rokette olsaydın neler olurdu, biliyor musun?"

"FKS işe yaradı. Eğer ben o rokette olsaydım hâlâ hayatta olurdum ve sen de bir mesaj yayımlardın..."

"Evet!" Dönerken sabahlığı parladı, sakin yüzü düşmüştü. Titreyen elleriyle oturma odasını işaret etti. "Toplum önünde idare edebileceğim bir şey olurdu. Yahu, ekibimin senin ölme ihtimaline karşı hazırladığı bir bildiri bile var. Fakat bu... Bu... *Bana* ne olacağıyla ilgili bir şey söylemiyor bu."

Gırtlağım kasıldı. Sandalyemi itip Kenneth'in yanına gittim ve kollarımı ona doladım. Astronot Kocaları Kulübü'nde bu olası yas durumunun nasıl etkileri olduğunu görmüştüm –hatta yahu, daha dün hastanede kulübün kurucularından birini ziyaret etmiştim– fakat bunun Kenneth'ten götürdüklerini unutmak çok kolaydı çünkü çok iyi gizliyordu hislerini.

Ah... Sevdiğim yalanlar. Birbirimizin kucağındaydık, kafamı omzuna sürttüm. Programdan ayrılacağımı, evde oturacağımı ve bir zamanlar olduğu gibi bir politikacı karısı olacağımı söylemeliy-

dim. Tekrar bu kutuya girmeyi düşününce derim gerildi. Dahası da vardı, eğer bu roket arızasından hemen sonra ayrılırsam programa nasıl bir zarar vereceğimi biliyordum.

Çok yüksek profilde biriydim: Vali Wargin'in karısı, ilk altı kadın astronottan birisi. Her ne kadar "moruk" da olsam insanlar program çok tehlikeli olduğu için bıraktığımı söyleyecekti. Yoksa ayrılmak istemediğim için kendime söylediğim yalanlar mıydı bunlar? Sabahlığına dokunan ellerimi iyice kıstım. "Üzgünüm."

Beni daha sıkı sardı ve alnımdan öptü. "Teşekkürler."

"Biliyorsun ki ben..." Daha fazla devam etmeden bu yalanı kestim. *İstersen ayrılırım.* Oysa istemişti zaten.

Ben daha lafımı bitirmeden Kenneth yüzünü ekşitti ve bakışlarını kaçırdı, başını iki yana salladı. "Yola çıksak iyi olur yoksa kiliseye geç kalacağız."

"Kenneth..."

Yıpranmış İncil'ini aldı ve ince sayfaları hızla parmakladı. Sanmıyordum ki bu kitabı...

Kitap! Göz kırpıştırdım. "Sana özel mesajlar yollamamın bir yolu var. Sadece senin için. Bu işe yarar mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

Bir an için alt dudağımı kemirdim çünkü bu sırrı Nathaniel'dan kaza eseri almıştım fakat yine de hâlâ onun sırrıydı. "Bir başka astronot ve kocası teletip çöpüne gizledikleri mesajlar yolluyor..."

Ağzı açık kaldı. "Nathaniel ve Elma şifreli mesaj mı yolluyor?"

Tahmin etmesine şaşırmamalıydım. "Sakın kimseye söyleme. Senin güvenmeni sağlayacaksa biz de şifre kullanabiliriz."

"Güven mi? Tanrı aşkına Nicole." Kenneth ellerini saçlarında dolaştırdı ve saçları karmakarışık oldu. "İnsanlar UHK'nın en üst seviyesinde komplocular olduğunu düşünüyor ve şimdi de ortaya çıkıyor ki başmühendis Birinci Mars Görevi'ne şifreli mesajlar gönderiyormuş."

Damarlarım birbirine girdi ve düğüm oldu. "Yani... Siktir." Gözlerimi yumdum, FBI'ın Nathaniel'ın ofisini birbirine katışı geldi aklıma. "Bir sorunumuz olabilir."

Kenneth homurdandı ve kumaş hışırtılar, porselen takırtıları arasında oturdu. "Ne?"

Gözlerimi açılmaya zorladım. Kenneth yatak başlığına yaslanmış oturuyordu, tepsideki fincanı devrilmişti. Dudaklarımı ıslattım. "Nathaniel için bir mesaj yolladım." Tam bir aptaldım. Bu zaafı fark etmiş olmalıydım. Tanrım bunu açıklayabilmeliydim... Nathaniel'ın endişeli olduğunu, Hershel'in gelmesi için onun pazarlık yaptığını... Bunların hiçbiri elimizdeki konuyla bağlantılı değildi. "Hastaneye gittikten sonra UHK'ya döndüm ve onun giriş kodunu kullanarak teletipten şifreli bir mesaj yolladım. Ayrıca, FBI da hâlâ kampüsteydi ve özellikle de Nathaniel'ın ofisini arıyorlardı."

"Kansas'ın *first lady*'si olduğunun farkındasın, değil mi? Bunun nasıl görüneceğini biliyorsun."

"Nathaniel'ın Elma'ya yalan söylemesini isteyen sendin."

Kenneth gerildi, yüzü tamamen ifadesizdi. Yataktan kalktı ve sabahlığının kuşağını çözdü. "Acele edelim yoksa kiliseye geç kalacağız."

"Kahrolası kilise umurumda değil."

"Bunun pekâlâ farkındayım Nicole." Bir kravat aldı ve takımına tutup baktı. "Ama beni Ay'dan daha fazla umursarsan sevinirim."

"İsa aşkına. Ucuz başka söylemin de var mı?"

"Hayır. Ama beni zorlamaya devam edersen olacak." Kenneth gardırobunun kapısını açtı ve bir cep mendili aranmaya koyuldu. "Kızgınım fakat kapıdan çıktığımız andan itibaren ikimizin de güleç bir yüz takınması gerekiyor."

Çığlık atmak istiyordum. Acınası davranmak ve gardırobumu yönetmesini istemek istiyordum. Odadan hışımla çıkmak istiyordum. Fakat ben kahrolası bir yetişkinim. Sesim gayet resmiydi fakat diğer isteklerime baskın gelmişti. "Üzgünüm. Düşünemedim. Eve döner dönmez Bay Davis'e bilgi veririm."

"Teşekkürler. Ben de üzgünüm." Kenneth sanki dua eder gibi başını eğdi, sonra da bana baktı. "Dünün zor geçtiğini biliyorum. Cevap verirken bunu göz önüne almalıydım, daha sonra bu konuyu konuşmak isterim."

Diplomatız biz, her ikimiz de. Giyindim ve pazar günü gülümseme yakışacak zevkli bir kırmızı ruj sürdüm. Tanrı korusun, yoksa kilisede birileri evliliğimizin sallantıda olduğunu düşünürdü.

ON BİR

AY: ZARAR ZİYAN MI?
Uzay Yarışının Yerel ve Uluslararası Sonuçları

Yazan AMITAI ETZIONI

Meg Greenfield'ın The National Times'tan The Reproter'a aktardığına göre: "Ay programı Washington D.C.'ye düşen göktaşını takiben Mayıs 1953'de bir sığınakta geçen ateşli bir hafta sonunda kararlaştırıldı. Program, diğer şeylerin yanı sıra felaketin gelgit dalgaları ve yangınlarına politik bir cevap olma özelliği taşıyordu. Edindiğimiz bilgilere göre Başkan Brannan, HUDK'nın eski çalışanlarından olan Dr. Nathaniel York ve birkaç başka kişi cuma günü durmaksızın bir sert iniş programı üzerine çalışmaya başladı, bu program pazartesi karar verilmek üzere BM'ye iletildi. Katılanlardan birinin aktardığına göre, onlara 'oyalanmayın,' denmişti."

Bu denli az araştırma ve geliştirmeyle barış zamanında daha önce hiç karar alınmamıştı. 25 Mayıs 1953'de BM Ay'da bir koloni kurulmasını, esas uluslararası hedef ve en önemli uzay projesi olarak belirledi.

Kenneth ve ben, Topeka Birinci Bileşik Metodist Kilisesi'ne bağlıyız ki bu kilisenin Kansas'tan eski olmak gibi bir özelliği vardır. Kiliseye katıldığımızda cemaatin tamamen beyazlardan oluştuğunu fark etmemiştim. Şimdi, Uluslararası Havacılık Koalisyonu'nda

geçen yıllarımın ardından, kilisenin bir sürü gibi birbirinin tıpatıp benzerlerinden oluştuğunu görüp rahatsız oluyordum.

Antreye yaklaştığımızda, tapınakta çekeceğim çile için hazırlığımı tamamlamıştım. Tatil günü olsa bile Kenneth bir politikacıdır. Genellikle şöyle derdim:

"Sizi görmek ne hoş."

"Ne kadar da hoş bir şapka/palto/broş."

"Daha konuşmak isterdim fakat Kenneth'le ilgilenmem gerek."

Fakat bugün çenemde bir bandaj vardı ve günün konusu bu olacaktı. Jane Austen'ın da söyleyebileceği gibi, çenesinde bandaj olan bir kadın dedikodu konusu olmalıdır. Antreye geldiğimiz anda da bu başladı. Ah, tabii ki açık açık çene yarıştırmak için fazla iyi eğitimliydiler fakat hemen arkamdaki vitrayları incelemeye başlayan insanların sayısı da oldukça fazlaydı.

Kenneth elimi iki kez hızlıca sıktı, tehlikenin yaklaştığı anlamına geliyordu bu. Buldog gibi bir adam bize yanaştı, pardösüsünün boş sol manşeti yerine iğnelenmişti.

Kenneth'le onun arasına girdim. "Bay Salvatore. Sizi görmek ne hoş!"

"Yüce Tanrım!" Bay Salvatore çeneme iki defa baktı. "Sen de şu rokette miydin?"

"Hayır. Bir arkadaşlarımızla kahvaltıdaydık." Göktaşı öncesi güneşin sıcaklığıyla gülümsedim ona. "Ne kadar da hoş bir rozet."

"Teşekkürler." Sanki rozeti takmayı unutmuş gibi aşağı baktı.

Bu dikkat dağınıklığı anında, Bay Salvatore kocamın politikalarından sızlanmaya başlamadan önce Kenneth'i oradan kaçırmaya çalıştım. "Daha uzun konuşmak isterdim ama Kenneth'le..."

"Gördünüz mü valim? Şu patlayan roketlerle ilgili ne yapacaksınız?"

Eh, onu atlatmak için elimden geleni yapmıştım. Savaşta aldığı yara uzay yolculuğu için uygun olmadığı anlamına geliyordu ve ona kalırsa eğer kendisi gidemiyorsa kimsenin gezegenden ayrılmaması gerekirdi. Dünyanın *Titanik* gibi olduğunu anlamıyordu. Eninde sonunda batacaktı. Herkese yetecek kadar filikamız yoktu fakat bu elimizden geldiği kadar çok insanı kurtarmaya çalışmayacağımız anlamına gelmiyordu.

Kenneth'in sesi dostaneydi fakat altında bir buz kalıbı gizliydi. "Ofisime gel, seve seve konuşurum bu konuyu. Fakat izin ver de bugün tatil yapayım ve politikadan bahsetmeyeyim."

Sanki bunu hiç yapabiliyormuşuz gibi. Yakınlık kurmak için elimi Bay Salvatore'un omzuna attım ve gülümsedim. "Sizi gördüğüme çok sevindim... Ah! Galiba başlıyoruz."

Bu doğruydu ve karısının divane vibratosunu duyduğuma sevindiğim tek an da bu oldu.

Kenneth ve ben özgürlüğümüze kavuşunca kulağıma eğildi ve fısıldadı, "Teşekkürler."

Her zamanki sıramıza geçtik ve banka gömüldüm. Bir oturup bir kalkmaya dayalı bu ritüel kendimi sakinleştirmeme yarıyordu. Ritüellerin ve tekrar eden şeylerin faydası budur, ister kokpitte olsun, isterse kilise sırasında. Alışkanlık bize nefes alacak ve düşünecek zaman sağlar.

Evliliğimiz gerçekten de sallantıdaydı, uyarı çanları çalıyordu ve ben onlara dikkat etmemiştim. Kenneth politikaya odaklanmıştı. Bense uzaya. Bir takvimimiz olmadan bir yere en son gidişimizi hatırlamıyordum bile.

Metodist mırıltılar arasında Gloria Patri'den Rab'bin Duası'na kadar hiç düşünmeden ilerleyebildim. Bir zamanlar, bu sözleri tekrar ettiğim için kendimi iki yüzlü gibi hissetmiştim fakat gerçekte, inançlı olduğum zamanlarda dahi, ne söylediğime pek de dikkat etmemiştim. İronik olarak, Tanrı'dan ayrılmamdan sonra törenin sözlerinde bir yankı bulmuştum. Tabii, Ella Fitzgerald'ın şarkı sözlerinde de bir yankı bulabiliyordum yani ne istiyorsanız onu anlayın.

Fakat, "Sınırı aştığımız anlar için bizi bağışla çünkü biz bize karşı sınır aşanları bağışlıyoruz," dediğim anda Kenneth'in elini tuttum. Onunla tartışmaktan nefret ediyordum ve bu seferki tartışmayı öngörememiş olmak beni kaygılandırıyordu. Elime baktı ve sıktı. Bu sözsüz iletişim pek de öyle abartılacak bir şey değildi fakat bu sorunu çözebileceğime dair içimi güvenle doldurdu.

Kiliseden sonra Fellowship Salonu çilesinden kaçtık ve bizi bekleyen arabamızın arka koltuğuna sıvıştık. Kenneth elimi tuttu. "Belki kahvaltıya gidebiliriz, ne dersin?"

"Kulağıma harika geli... Ah. Bir saniye." Eldivenli parmağımı onun parmaklarında dolaştırdım ve ılık ve belirsiz şekillerini hissettim. "Üzgünüm. Myrtle'a test uçuşu için yardım edeceğimi söylemiştim. Öğlen kahvaltısı?"

"Yüzünü buruşturdu ve eldivenimin kumaşını öptü. "Öğleden sonra bir toplantım var."

Şoförümüz ön koltuğa geçti ve böylece sohbetimiz sona ermiş oldu. Gülümsememle ona bir söz verdim. "Pekâlâ, akşam yemeğine erkenden geleceğim."

Bana tuhaf bir bakış attı sonra elimi baldırlarına doğru indirdi. "Bu akşam opera biletlerimiz var, unuttun mu?"

Kafamı koltuğun başlığına attım. "Olamaz." Camın dışında görünen gökyüzü bulutsuzdu. "Eksek mi acaba? Ya da hayır... Bir saniye. Unutmuşum. Fergusonlarla laflayacaktık. *Idomeno,* öyle değil mi?"

"Evet." İç geçirdi. "Üzgünüm."

Omuz silktim ve elimi avuçlarında bıraktım, yol boyunca geçen ağaçları izlemeye koyuldum. "Ben de öyle."

Kenneth'in kilisesi varsa benim de vardı. Buhurdanlık yerine petrol ürünü olan yakıt ve pistin baş döndürücü aroması vardı. Arama kodlarından ilmihalimiz ve kısaltmalardan oluşan yüksek bir dilimiz de vardı. Hangar tapınağımızdı ve burada kutsal emanetlerimizi ve araçlarımızı saklıyorduk.

Arabamdan indim ve gökyüzü rahibelerim bana bakıp el salladılar. Myrtle Lindholm hangar kapısındaki piknik masasında grupla birlikte oturuyor, Imogene'le birlikte gülüşüyordu.

"Myrtle! Beklettiğim için özür dilerim." Arabanın kapısını çarptım ve anahtarları cebime tıkıştırdım.

"Biraz laflamış olduk." Omuz silkti. "99'larla bir araya gelmeyeli bir yıldan fazla... Ne yaptın sen öyle ulan?"

"Nasıl yani?"

Helen Carmouche Beechcraft Staggerwing'inin motorundan kafasını kaldırdı. Başladığımızda Tayvanlı tek astronot oydu, şimdi ise altı kişiydiler. Bugün alnında yağ lekesi vardı, göz kırptı. "Traş olurken kestim deme bize."

Karşısındaki masada oturan Betty kafasını gazetesinden kaldırdı. "Bahse girerim bahçeyle ilgilenirken olmuştur."

"Saçmalama. Kendi isteğiyle kesmiş belli ki." Imogene, Mustang'in kanadının altından eğildi ve bandaja baktı. "Kaç dikiş var orada."

"Yedi ve bu bahanelerin hepsini çalıyorum." Bir kurabiye almak için piknik masasına eğildim. Aslında istemiyordum fakat buraya gelmek için öğle yemeğini atlamıştım. Koyu kahverengi bir rengi vardı ve şeker kristalleriyle kaplanmıştı.

Imogene güldü. "Soru. Helen yolculuk işinin havadan kucağına düştüğünü söyledi."

"Niye soruyorsun? Uçağımı ödünç almayı mı düşünüyordun?" Beechcraft Debonair, beş koltukluydu, ziyaretimize gelen seçkin kişileri yukarı çıkarma ve harikulade Kansas'ın emsalsiz görüntüleri eşliğinde kocamın onları hayran bırakması için müthiş bir araçtı. Ziyaretçiler için etkileyiciydi.

Onları daha çok etkileyen ise uçağı bulutların üzerine çıkartıp mavi gökyüzü nasıl bir şeydi onlara hatırlatmamdı. Güneşin filtre edilmemiş altuni ışıkları kabine dolduğunda senatörlerin ağladığını gördüm.

Imogene başını iki yana salladı. "Pazartesi günkü ekip toplantısından önce bilmem gereken bir şey var mı diye merak ediyorum sadece."

Daha yeni üyelerden birkaçı aynı soruyla bize yaklaştı. Alyshondra Meacham bir kurabiye aldı. Birgit Furst'ın ise ne hikmetse bizim yakınımızdaki bir bezi alması gerekti. Rehema Njambi cevabımı dinlemek için bir bahane bulmak zahmetine bile girmedi.

Gözlerimi devirdim. "Clemons'ın bir kadını önceden bilgilendireceğine inanıyor olamazsın herhâlde. Pazartesi hepimiz için bir sürpriz olacak."

Yalan söylemeden yalan söylemek ince bir sanattır. Icarus'la ilgili gizli bilgileri bu gruptan saklamaktan nefret ediyordum fakat daha önce de hassas bilgi saklamıştım ve kendimi buna göre biçimlendirmeyi biliyordum. Ayrıca... Myrtle ve Helen en yakın iki arkadaşımdı. FBI kampüste göz önündeydi yani en azından bu konuda uyarabilirdim onları. Sesime fazla dramatik bir ton vermemeye ça-

lışarak konuştum. "Hey, Helen. Bizimle gel de Myrtle'ın dünyaya tekrar konumlanmasına yardım et."

Helen başıyla onay vermeden önce bir an için kafasını yana eğdi. "Kulağa iyi geliyor."

Bir şeyler döndüğünün farkındaydı. Sizi çok iyi tanıyan zeki arkadaşlarınızın olmasının zorlu yanı, onları ne zaman yönlendirdiğinizin farkında olmalarıdır. Icarus Programı'nı bir sır olarak saklamak zorlu olacaktı.

Uçuş öncesi kontrol ritüeline bayılırım. Düzen ve ritim zihnimi doldurup yapılması gerekenler listesini öne alır. Motor çalıştırma ve uçuş kayıtları... KONTROL EDİLDİ. Uçuş öncesi dış kontrol... TAMAMLANDI. Yakıt... ÖLÇÜLDÜ. Elektrik sistemleri... KAPALI. Radyo ana kontrol... KAPALI. Ön koltuk emniyet kemerleri...

"Emniyet kemerin ne âlemde?" Myrtle'a dönmüştüm, hemen yanımdaki yardımcı pilot koltuğundaydı.

"Güvenli." Sesinde bir tutam gerginlik vardı. Ki bu kabul edilebilir bir durumdu çünkü bir şeyler sakladığım açıktı. Ya bundandı gerginliği ya da Debonair'imi uçurmasına izin verişimden. Tabii henüz uçuşa geçmemiştik. Kalkış ya da inişten önce kontrolleri nasıl kullandığını görmek istiyordum.

Arkamızdan, Helen de kemerinin güvenli olduğunu teyit etti. Buna şüphem yoktu zaten fakat bu kontrol listesine inancımız vardı, bizi güvende tutan oydu.

Camı açtım ve bağırdım, "Önümüzü temizleyin!"

Yakınımızda kimse yoktu çünkü 99'lar izan sahibidir fakat rastgele bir yabancının alana çıkıp çıkmadığını asla bilemezsiniz. Motoru çalıştırdım ve camı sürgüledim.

Cam sesi kesiyordu fakat gerçek bir sohbet yürütmeye yetmiyordu genellikle. Ne şans ki Kenneth'le birlikte uçağın iletişim aygıtlarını güncellemeye yatırım yapmıştık. Ses Kontrollü İletişim bir teknoloji harikasıydı çünkü SKİ demek kocamla konuşurken kontrollerden elimi ayırmamam demekti.

Piste çıkarken kulağıma Myrtle'ın mikrofonunu çalıştırmasının hışırtısı geldi. "Elinden geleni ardına koyma."

"Tatlım. Zaten öyle yapacağım." Pistte hızla ilerledim ve yapabileceğim en hızlı kalkışı gerçekleştirdim. G kuvveti bizi koltuklarımıza yapıştırdı, her ne kadar güç olarak bir roketin yanına yaklaşamasa da daha ani olmuştu.

Yanımdaki Myrtle kendinden geçmiş bir hâlde güldü.

Herhangi bir hava akrobasisine girmeden önce dokuz yüz metre tırmanmamız lazımdı –aslında dört yüz altmışta bu işe başlamışlığım vardı fakat yanımda yolcu varken bunu yapmazdım– ki bu da sohbet için yeterli zamanımız olduğu anlamına geliyordu. "Imogene yarınki toplantıdan önce ne bilmeniz gerektiğini sormuştu. Olabildiğince özetleyerek... FBI kampüse geldi çünkü Nathaniel'ı zehirlediler. O..." Kulağıma aniden ünlemler doldu.

"Zehir mi?"

Myrtle'ın sesi kulaklığıma geldi. "Ne... Sen ne diyorsun be Nicole?"

"Sizi anlıyorum. İlk başta ülser sandık ama..."

"Neden bizi aramadınız?"

"Ha..."

"Reynard onun en yakın arkadaşlarından biri." Helen'in sesi daha sakindi fakat öfke yüklüydü. "Neden bize söylenmedi bu?"

"Özür dilerim. FBI bizi sorguladıktan sonra bu konuda sessiz kalmamızı söyledi."

"Biz onun *arkadaşlarıyız.*" Öfkeli olduğunda Helen'in diksiyonu hep keskin olmuştur. Heyecanlandığında ise Tayvan ağzı hafifçe ortaya çıkar. Şu anda ise tam bir New Englandlı gibiydi. "Onun yanında olabilmeliydik."

"Evet. Üzgünüm. Bu bir hataydı. Hershel Wexler'i çağırdım yani Nathaniel'ın yanında aileden biri olacak fakat haklısınız. Sizi de aramalıydım."

Myrtle'ın sesi daha sakindi. "FBI'ın soruşturma yürüttüğünü söyledin."

"Evet, Cygnus Altılısı'na bakanla aynı ekip." Bu kamuya açık bir bilgiydi yani herhangi bir gizli bilgiyi açığa vuruyor değildim.

Dokuz yüz metreyi aştık ve bulut tavanını aşmadan daha yolumuz vardı. Uçağın burnunu düzelttim ve Helen'in ya da Myrtle'ın

cevap vermesini bekledim. Onlara sabotajdan bahsetmek istiyordum. Kahretsin. Clemons herkese bundan bahsetmeliydi. Fakat aynı zamanda, böyle durumlarda neler olduğunu da biliyordum. Sır saklamanın en kolay yolu kimseye söylememekti ve hiç çaktırmadan bir sabotajcıyı yakalamaya çalışıyorlarsa ne kadar az insan bunu bilirse o kadar iyiydi.

Helen sordu, "Sence Nathaniel olayıyla Cygnus Altılısı arasında bir bağ var mı?"

"Bilmiyorum." Eğer sabotajdan haberdar olmasaydım tamamen doğru olacaktı bu söylediğim. "Fakat FBI pazar günü mutlaka orada olacaktır ve bahse girerim Clemons insanları sorgulamalarına izin verecektir."

"Yine mi?" Myrtle'ın SKİ'den gelen sesi yüksekti. "Mars takımı fırlatmaya hazırlanırken Eugene'i sorguya almışlardı."

"Birkaç numara yap," dedi Helen. "İnsanlar neden düz bir çizgide uçtuğumuzu merak edecek."

Bundan başka bir komuta ihtiyacım yoktu. En temel hareketlerden başladım, basit bir kanat üstü. Teknik olarak bu hızı irtifaya çevirmeye yarayan bir hareketti fakat aslında sadece eğlencesine yapıyorduk. Yapabileceğim en dik açıyla tırmandım ve sonra yana yatıp yuvarlandım, bu dönüşe girerken Debonair'in burnunu ufkun üzerinde tutup arkadan gelen basıncı sabitlemiştim. Burnumu devirip dalışa geçmek roller coaster'a binmekten daha keyifliydi.

Önce ani ve dik tırmanarak bir dönüş yaptım bunu bir tembel sekizli manevrası takip etti ki buna birkaç dik dönüş de eklemiştim. Son dönüşüm altmış dereceydi, yani uçağı tekrar düzlediğimde 2 g basınç yemiştik, bunu kısmen Myrtle'ın yerçekimini nasıl kaldıracağını görmek için yapmıştım –çünkü bir yılı aşkın bir süredir 1/6 g'de yaşıyordu– fakat asıl sebep koltuğuma yapışmayı ve uçağın tepkilerini hissetmeyi sevmemdi.

Manevralar zihnimi temizlemeye yetmemişti. Kabindeki diğer kadınların varlığı hep aklımdaydı. Onların olasılıklar zincirlerini, ihtimalleri düşündüklerini hissedebiliyordum.

Biraz oynadıktan sonra uçağı düzledim. "Myrtle, kontrolleri ister misin?"

"Evet," diye inledi. "Bu test uçuşu için gerçekten de hazırlanmam gerekli."

İşte size UHK'yla ilgili ilginç bir bilgi. UK değişik ülkelerden gelen astronotları barındıran uluslararası bir organizasyondur. Astronot koltuklarını her ülkenin programa yaptığı katkı oranında dağıtırlar, Amerika ise yaşadığı zorluklardan dolayı birkaç fazladan koltuk sahibidir çünkü göktaşı bize çarpmıştı. Yani UHK'nın kimlerin kalifiye olduğuna dair kuralları vardı fakat her ülkenin kimin başvurabileceğine dair kendi kuralları vardı.

Birleşik Devletler, kural kitabında, astronot adayı olabilmeniz için pilot lisansı sahibi olmanız gerektiğini hâlâ bulunduruyordu. Aklınızda bulunsun, uzayda pilotluk yapanlar, yukarı çıkanların içinde minik bir grubu oluşturuyordu. Peki neden, diye soracaksınız, bir ülke böylesi bir arkaik kuralı hâlâ sürdürüyordu?

Yani... Başvuru havuzunu belli bir gelir seviyesindeki ve belli bir yaşam öyküsü olan insanlarla sınırlamak istiyorsanız böylesi bir kural çok işe yarıyordu. Yahu, 99'ların bile zencileri kabul etmeyeceklerine dair yazılı olmayan bir kuralı vardı bir zamanlar, Birleşik Devletler'de bunca zenci havacılık kulübü olmasının sebebi de buydu. Ne komik. Aradaki bağlantıyı tahayyül edemiyordum...

En azından UHK pilot kuralından kurtulmuştu. Fiziksel ve başka bir dolu testten geçmeniz gerekiyordu çünkü kimse, kalkıştaki güçler yüzünden bir astronotun ölümüne sebep olmak istemezdi fakat bunlar dışında, astronot koltuğu herkese açıktı.

Uçağı düzelttim ve Myrtle'ın kumandayı almasını bekledim. "Uçak sende," dedim.

"Uçak bende," diye karşılık verdi.

Kumandayı bıraktım ve uçmasına izin verdim. Çenesinin gevşeyip omuzlarının sarktığını görene kadar bekledim. Sonra da sola dönene kadar bekledim, sonra sağa, uçağı hissetmesini bekliyordum. Kumandayı çekti ve tırmanışa geçti, biraz sert olmuştu hareketi, sanki dönüşleri koordine etmek için dümene yeterince hâkim değil gibiydi. Ben de gayet bilinçli bir hareketle omuzları düşürdüm.

Ah, o iyi bir pilottu tabii fakat Ay'da uçmak atmosfer içinde uçmaya hiç benzemezdi. Reaksiyon zamanı biraz bozuktu. Bir uzay

gemisinde, bir uçağa nazaran daha farklı bir sezgi geliştirmelisiniz çünkü ileri doğru olan eylemsizliğinizi durduracak atmosfer yoktur.

Uçağı tekrar düzelttiğinde nihayet onlara sordum. "Pekâlâ. Ne yapmamı isterseniz? FBI'dan bahsediyorum yani."

"Dürüst olmak gerekirse, ben daha çok Nathaniel'ı düşünüyorum." Gaza tam yüklendi ve tırmanışa geçti, ayaklarımız ufuk çizgisindeydi sonra sağa doğru pürüzsüzce yuvarlandı. "RİİUO polisle ya da federallerle nasıl konuşulması gerektiğine dair bir kontrol listesini yıllar önce hazırladı. Eugene'in konu başlıklarını bir duymalısın. Kırmızı jöle içindeki *marşmelov* gibi bembeyaz."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Jöle içinde olunca daha az beyaz olmaz mı?"

"Ha, tatlım..." Myrtle bana güldü. "Beyaz insanlar yemekten neden böyle nefret ediyor?"

Bu ne cevap verebileceğim bir soruydu ne de aksini ispat edebileceğim bir önerme. Fakat başka bir konuyu gündeme getirmişti. "Nathaniel'ın kileri bomboştu. Herkes birer tencere yemek yapsa da buzluğunu doldursak."

Myrtle öyle bir göz devirdi ki neredeyse duymuştum sesini. "Elma buradayken üzerine titriyordu. Yemin ederim bu adam bazen önündeki problemlere öyle bir gömülüyor ki yemek yemeyi hatırlayana kadar açlıktan ölür."

Konunun hatırlamakla ilgisi olmadığını söylemek istedim ona. "Nekahet döneminde yardımcı olmak için kayın biraderi geliyor."

"Hershel iyi bir adam ve..." Motorun sesi değişti.

Pervane boğuldu ve motor ölünce de tamamen görünür oldu.

Myrtle her ne söyleyecekse geride kalmıştı. Uçağı havaalanına doğru çevirdi, bir yandan da hızı irtifaya çevirmek için tırmanıyordu. Bu tam olarak yapılması gereken şeydi. Eğer motoru geri kazanamazsak planör gibi aşağı inecektik.

Motor öksürdü. Pervane titredi ve çalıştı, tekrar dönüp yeterli hıza ulaştı. O kadar çabuk sona ermişti ki arıza hiç yaşanmamış olsaydı da olurdu. Belki de hatta su vardı.

Titreyerek bir nefes verdi Myrtle. "Eh, test sürüşünde de acil durum simülasyonu yapacaklar. O yüzden teşekkürler diyeceğim ama..."

Motor tekrar durdu.

Myrtle uçağı düzledi ve en iyi süzülme için ayarladı, pervaneleri rüzgâr akımına hizaladı. Arkamızda, Helen tamamen sessizliğe gömülmüştü, korktuğundan değil, sadece iletişim hattını meşgul etmek istemiyordu. İniş hattına sekiz ila dokuz kilometremiz vardı ve kritik olan, onun arkamızda kalmış olmasıydı. Debonair'in en iyi süzülüş hızında bile bu dönüşü yapıp geri dönemezdik, Myrtle istediği kadar irtifayla hız arasında değiş tokuş yapsın. Yana doğru eğildim ve inebileceğimiz tarlalara bakmaya başladım. Bunu daha önceki uçuşlarımda yapmıştım zaten fakat birileri her zaman tarlayı sürmüş ya da bir samanlık eklemiş olabilirdi.

Sonra motor tekrar çalıştı. Siktir. İster inanın ister inanmayın, bu tam bir motor arızasından daha kötüydü. Aralı kısmi arıza Myrtle'ın aklını çelebilir, onu havaalanına inmeye ikna edebilir ve yolda tekrar bozulabilirdi.

Ki bozuldu da.

Ona baktım. Yüzü sertti ve bütün vücuduyla bu sorunun çözümüne odaklanmıştı. Sert bir inişten kaçınmak için uçağımı tekrar havaalanına döndürmesini istemiyordum. "Saat on yönünde bir mısır tarlası var."

"Başıyla onayladı. "Anlaşıldı."

Onun işi başından aşkın olduğu için telsizi ben aldım. "Kule, Debonair bir-sıfır acil durum ilanı. Motorumuz arızalandı ve pistin yaklaşık sekiz kilometre kuzey batısında bir mısır tarlasına iniş yapıyoruz."

Myrtle alt dudağını dişlerinin arasına almıştı. Vakumda uçmaya alışkındı.

Uzandım ve kumanda kolunu tuttum. "Kontrol bende."

"Kontrol sende," diye tekrar etti ve kontrolleri bıraktı. Hızımızı kaldırma direnç oranının maksimumuna getirmek için burnumuzu Myrtle'ın bıraktığı yerden biraz aşağı kırdım. Dirençtense kaldırma... Kaldırma maksimize, direnç ise minimize edilmişti. Bir kere bunu yapınca serbest uçuşla rüzgâra bıraktım kendimizi ve yönümüzü mısır tarlasına çevirdim. Mısır tarlası hem önümüzdeydi hem de açımız rüzgârı karşıdan aldığımız anlamına geliyordu. Yere değiş hızımızın olabildiğince düşük olması lazımdı.

Tek elimle kapıyı aralamak için kapakçığı oynattım. Yanımdaki Myrtle da aynı şeyi yaptı. Fırlayıp açılma tehlikesi yoktu çünkü rüzgâr onu yerinde tutuyordu fakat eğer inişte çerçeve hasar alacak olursa bu şekilde uçaktan çıkabilecektik. Yangın falan çıkma ihtimaline karşı bir önlemdi bu.

Bu arada, kapıları açmak vakumda yapabileceğiniz bir şey değildir.

İyice yavaşlamamız için çevirme klapalarını tam açtım, uçağın direncini hissedebiliyordum. Tarla giderek detaylanıyordu, dikkatimi göstergelere bakmak ve tarlayı izlemek arasında bölmüştüm. Bu inişler hep pürüzsüz olacakmış gibi görünür fakat sonra...

Taze mısır iniş takımlarını sardı ve metal kaportaya pıt pıt çarpan mısır saplarının sesi kabini doldurdu. Sürülmüş tarlada ilerledikçe uçak tıslադı ve sıçradı. Penceremiz titreyen yeşilden oluşmuş bir kaostu.

Durduğumuzda ileri doğru savrulup kemerime yapıştım.

"İyi inişti," dedi Helen, ironi yapmıyordu. Uçak taze mısırların denizinin içinde düzgün ve ayakları üzerinde duruyordu.

Myrtle mikrofonu aldı. "Kule, Debonair bir-sıfır tarlanın kuzeybatısında acil durum. Herkes iyi durumda."

Ona baktım. "Test sürüşün için hazır hissediyor musun?"

ON İKİ

ÇOCUK FELCİ AŞISI YASAKLANDI

The National Times Özel Haber

Şikago, 31 Mart 1963 – Eyalet sağlık yöneticisi Dr. Roland R. Cross'un dün ifşa ettiği bilgilere göre, Çocuk Felcine Karşı Ulusal Vakıf himayesinde geliştirilen yeni çocuk felci aşısının testleri, Illinois'te geçici olarak yasaklandı. Öğrendiğimize göre Dr. Cross, dün Şikago'da kendisiyle görüşen teknik danışma kurulunun tavsiyesine uyarak aşının Illinois'te kullanımına karşı karar aldı. Dr. Cross'un aktardığına göre, vakfın 8 mayısta başlayacağı ulusal saha testlerine girişmesine biriminin izin vermesi için vakfa yazarak aşının güvenilir olduğuna dair ek kanıt istedi.

Uçağı tekrar hangara çekme işleriyle uğraştığımdan korkun bir şekilde geç kalmıştım. Yatağımıza doğru koşturdum, bacaklarımın arasında sırnaşan Marlowe'a takılıp düşüyordum neredeyse. Kedimin etrafında dans ederek çantamı yatağa fırlattım. "Özür dilerim geç kaldım ama..." Cümlem ağzımda asılı kalmıştı.

Kenneth gömlekle duruyordu. Mum da yakmıştı. Masanın üzerinde ise çiçekler vardı ve yatağın ayak ucunda bir tepsi üzerinde ahşap bir kâse, yanında da bir sürahi şarap duruyordu.

Bu bir özür yemeğine benziyordu.

Omuzumun üzerinden küçük yatak odasının yanındaki verandaya baktım. Mangaldan gece göğüne pırıltılar saçılıyordu.

Kesinlikle bir özür yemeğiydi bu.

Kenneth'in kaşlarının arasında bütün gün konsantre olduğunda çıkan kırışıklıklar belirmişti. Bunun düzelmesi saatler sürüyordu. Odayı panikle aştı. "İyi misin?"

"Ne..." Tepsiye baktım. Sezar salata yapmak için gerekli malzemeler yan yana dizilmişti. O meşhur "hâllerimden" birine girince, iştahımı açan tek yemek Sezar salata ve az pişmiş biftek oluyordu. "Bu gece operaya gitmiyor muyduk?"

"Operayı boş ver." Kırışıklık sanki kafatasına kadar ulaşacakmış gibi alnını ovuşturdu. "Ölebilirdin."

Gözlerimi kırpıştırdım. Belli ki uçağın hâlini biliyordu. Kabul etmeliyim ki ona söylememeyi düşünmüştüm. En azından operadan sonraya kadar susacaktım. "Sen nereden biliyorsun?"

Elini telefona doğru salladı. "Medgar Davis söyledi."

"Peki o nereden biliyormuş?"

Kenneth kızardı, doğrusu hoşuma gitmişti bu. "Ben... Sen yukarıdayken hava trafiğini kontrol ettiriyorum."

"Anlamadım." Aynı anda hem bu kadar tatlı hem de asap bozucu bir şey duyduğumu hiç hatırlamıyordum. "Yani ne düşüneceğimi bilemiyorum. Kabiliyetlerime güveninin beni gururlandırmadığını söylemeliyim."

Yüzünü buruşturdu. "Bebeğim, konu o değil biliyorsun."

Biliyordum gerçekten de. O hep kaygılı biri olmuştu. Bu hâli onu işleri düzeltmeye ve dünyayı daha iyi bir yer kılmaya yöneltiyordu fakat aynı zamanda, onu geceleri uyutmuyor ve düzeltemediği şeylere takılıp kalmasına sebep oluyordu... "Dur bakalım. Bunu ben Ay'dayken de yapıyor musun?"

Kenneth arkasını döndü ve tepsiye doğru ilerledi. "Aslında, o ilk zamanlarda herkese bir zırıltı kutusu vermişlerdi, böylece sizi duyabiliyorduk."

O günler ergenliğe geçiş gibiydi. UHK ailelere, doğrudan Görev Kontrol'e bağlı bir kutu veriyordu, onlarda sevdiklerini görevdeyken dinleyebiliyorlardı. Şimdi ise astronotların sayısı çoğalmıştı. "Sende hâlâ var mı bundan?"

"Kişisel olarak yok, hayır." Şarap sürahisini aldı ve mumun önünde tutarak tortu oluşup oluşmadığına baktı. "Fakat itiraf etmeliyim ki Kansas valisi olarak bir zırıltı kutusunun ofisimde bulunmasını ihtiyatlı bir tedbir olarak gördüm, bir şey olması durumunda halkla ilişkilerde ne yapacağımızı biliyor oluyoruz. Basın merkezinde duruyor, herhangi bir anomali olması durumunda bana haber vermeleri talimatını verdim."

"Kenneth Talbot Wargin. Sen işini bilen bir orospu çocuğusun."

"Şarap? Bu bir Bordeaux, bağları da..." etiketi görmek için şişeyi çevirdi, bu da şarabı Chu'nun seçtiği anlamına geliyordu. "Lafleur'dan. Kırk dokuz mahsulü."

"Evet, lütfen." Kenneth Merlot sevdiğimi hatırlamakla kalmamıştı, Chu'ya artık her ne dediyse o da göktaşı öncesi bu güzelliği almıştı.

Bir tekmeyle topuklularımdan kurtuldum ve ağrıyan ayaklarım halıya gömüldü. Bazen, ne kadar ağrıdıklarını ancak durunca fark edebiliyordum. İç geçirerek yeşil brokar koltuğa gömüldüm ve ayaklarımın üzerindeki son ağırlığı da almış oldum. Marlowe kucağıma atladı ve atlar atlamaz da patisiyle baldırlarıma masaj yapmaya başladı. "Eh, artık iyi olduğumu biliyorsun. Daha önce de motor gücü olmadan uçak indirdim, yani operayı atlamak için hiçbir sebep yok."

Mantarı çıkardı ve masaya koydu, köşesine hizalamıştı. "Aslında var."

Koltukta doğruldum. "İşte şimdi endişelenmeye başladım."

Kenneth hemen cevap vermedi, şarabı kadehlere boşaltmakla meşguldü, bu kadehleri Venedik'teki balayımızda almıştık. Bir tanesini getirdi ve bana bakarak oturdu. "İki sebep var." İç geçirdi ve kadehi sapından çevirdi. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Bu onun her zamanki hâllerine hiç benzemiyordu, o kadar ki damarlarımdaki kan buz kesmişti. "Tatlım..."

Bir yudum şarap aldı ve yere bakarak bir an için durdu. "Takvime baktım."

Bir kamu görevlisi için bu her gün yaptığı bir şeydi, o yüzden de takvimde ne gördüğünü öğrenmek için bekledim. Sanki saf oksijen soluyormuşum gibi boğazım kurumuştu. Yutkundum, şarap bardağını kaldırdım ve bir yudum aldım. Lavanta, ıslak çamur ve incir tadı geldi.

Kenneth ise hâlâ yere bakıyordu.

"Ay'a gitmene kaç gün kaldığına baktım, fazla kalmamış. Tam olarak altı gün."

"Biliyorum. Üzgünüm."

Başını iki yana salladı, elini saçlarında gezdirdi. "Nathaniel'la ilgili konuşmamızı hatırladım, nasıl da ikimizin de bir şeyler sakladığımız için sinirlendiğini. Bugünkü uçak arızası da..."

"Sana söyleyecektim." Doğruldum. "Operadan sonra söyleyecektim kabul ama söyleyecektim."

"Olay da bu zaten. Hep doğru zamanı bekliyoruz ama takvime baktım ve anladım ki doğru bir zamanı yok bu işlerin. Yani... Yani daha fazla beklemeyeceğim."

Tanrım. Bu konuşmanın nereye gittiğini görebiliyordum, şarabı bir kenara bıraktım. *İnsanlar evliliğimizin sallantıda olduğunu düşünecek.* Odanın havası seyrelmiş gibiydi. Hipoksi Dünya'da da mümkündü fakat yatak odamızda değil.

"Son yolculuğunda ben... Ben kalp krizi geçirdim."

"Kalp... Kalp krizi mi?" Şarabıma uzandım ve neredeyse dibini gördüm. Bu cümlenin sonunun başka türlü olacağından korkmuştum fakat bu daha kötüydü. "İsa aşkına. Bana söylemeyi düşünmüyor muydun?"

"Söyledim ya."

"Evet ama..." Gözlerimi sımsıkı yumdum. "Ne zaman? Yani, ne zaman oldu demek istiyorum."

Dudaklarını ıslattı. "Fırlatmadan iki hafta kadar sonra."

"Eve dönebilirdim!" *Lunetta*'ya yolculuk bir gün. Yerçekimine alışmak ve malzemeleri Trans-Ay gemisine yüklemek için üç gün. Ay'a uçmak için bir üç gün daha. Gemiyi tekrar donatmak için Ay'da bir hafta... Trans-Ay gemisi hâlâ limanda olacaktı ve onunla dönebilecektim. "Neden bana... Ha. Eve dönmeyeyim diye."

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Bir başkasının duyma riskini almadan sana söylememin bir yolu da yoktu, birisi duyarsa başkanlık yarışında kazanma umudum..." Yutkundu. "Gitmeni istememin sebebi buydu... Ben iyiyim. Tamam mı? Büyük bir kalp krizi değildi. Ama artık uzay uçuşu için uygun değilim. Asla da olmayacağım."

Ona baktım. "Burada bir dikotomi var gibi hissediyorum. Nasıl hem iyi olup hem de uçuşa uygun olmazsın?"

Kenneth gırtlağını temizledi ve ayağa kalktı. "UHK'nın amacı insanlığa gezegen dışında bir ev oluşturmak. Sağlıkla ilgili aldıkları risk..."

"Yani sen başkaları için risk misin?"

Parmaklarını tepsiye tıklattı ve bir diş sarımsak alarak zarını soydu. "Evet."

"Ama hâlâ başkanlığa aday olmayı düşünüyorsun ki başkanlık stresten uzak bir iş sayılmaz." Şarabımı aldım ve iri bir yudum çektim. "Clemons'a gidemeyeceğimi söylerim."

Kenneth sarımsak zarını tepsiye attı. "Hayır. Gitmeni istiyorum."

"Ciddi misin? Son birkaç gündür gitmemem için söylenip duruyordun. Basına da burada, Dünya'da yaşayacağımızı söyledin." Ki bunu artık anlamlandırabiliyordum. *"Üstelik bir de kalp krizi geçirdin ve bana söylemedin."*

"Üstelik bir de uçağının sabote edildiği gerçeği var."

"Yapma yahu." Kadehi gürültüyle masaya bıraktım. Marlowe kafasını kaldırıp altuni gözleriyle bana baktı. Elimi omurgası boyunca gezdirdim fakat onu mu rahatlatmaya çalışıyordum yoksa kendimi mi bilemiyordum. "Kısmi motor arızası yaşandı. Böyle şeyler olur. Bunun için eğitildim ve..."

"Tamirci aradı." Kenneth kâsenin köşesini tuttu. "Sen havaalanından dönerken. Tamirci aradı ki kaza yaptığını böyle öğrenmiş olsam çok fena olurdu."

"Kontrollü bir iniş yaptım." Pilot olarak statümün şu anda önemli olmasından değil de onu düzeltmek daha kolayıma geldiği için söylemiştim bunu. "Dahası, konuyu kalp krizinden uzaklaştırmak için kriz üretiyorsun."

"Yani yakıt tankına motor yağını bilerek mi koydun?"

Ağzım açık kalmıştı. Motor yağı ha? Aralıklı motor arızasını mümkün kılardı böyle bir şey. Parça parça içeri sızar ve motoru tamamen bozardı. Ne var ki yağ haznesi ve yakıt tankı birbirine hiç de yakın değildi. "Ne kadar yağ varmış?"

"Üç-dört litre. En başta ne kadar olduğunu söylemenin imkânı yok." Kâseye tuz ekti ve çatalıyla sarımsağı ezmeye koyuldu. "Bana

'Küçük hanımefendi bu işten anlamıyormuş pek,' demeye çalıştı. Türünüzün kafası kolayca karışıyormuş."

Yakıt tankımda yağ olması için hiçbir sebep göremiyordum. Ben yokken biri uçağımı karıştırsa bile 99'lardaki kadınların hepsi yetkin pilotlardı ve asla böyle bir hata yapmazlardı. "Icarus'tan mı şüpheleniyorsun?"

Sarımsağı kâsede ezerken Kenneth'in kolu esnedi. "Uçak. Eğitim 'kazası'. Manifesto." Bana baktı. "Bence hedef Nathaniel değildi."

"Ben de senin hedef alınmış olabileceğini düşünmüştüm."

"Manifesto kadın astronotlardan bahsediyor. Kadın astronotlar arasından ise sen valinin karısısın. İlk kadın astronotlardansın. UHK'yı batırmak isteseydim seni hedef almak kötü bir strateji olmazdı, kaza eseri ölümler üzerinden bütün ajansın kredisini tüketirdim." Kenneth kâseye bir hamsi fileto koydu ve sarımsak ezmesiyle karıştırıp ezmeye koyuldu.

"Zehir geride iz bırakır."

"Evet. Ama ben uzay programının en gürültücü savunucularından biriyim. Eğer sen ölseydin..." Kenneth yumurtaya uzandı ve öylece kaldı, elinde yumurtayla hareket etmeden tam bir uzun dakika. Sonra, gırtlağını temizledi. "Bunun beni nasıl etkileyeceğini bir kenara bırakırsak, eğer bizim evde zehirlenmiş olsaydın basın bu işi benim yapıp yapmadığımı sorgulardı."

İnsanlar evliliğimizin sallantıda olduğunu düşünecek...

Marlowe mırıldandı ve kucağımdan atladı. Tüyleri yumak yumak terli elime yapışmıştı. "Siktir."

"Aynen öyle." Kenneth yumurtayı kaldırdı ve kâsenin kenarında kırdı. Kabuğun çatırtısı dehşet verecek kadar yüksekti. "FBI'ın Icarus olarak tanımladığı bütün olaylar Kansas'ta yaşandı. Ay'dayken buradan daha güvende olursun."

"Seni bırakabileceğime ihtimal veriyor olamazsın, hele ki kalp krizi geçirdiğini söyledikten sonra."

"Nicole." Kenneth çatalı masaya bıraktı ve elini temiz, beyaz bir havluya sildi. "Nicole, sana kalp krizinden bahsetmeseydim, sadece kararımı değiştirdiğimi, artık gidebileceğini söyleseydim, benimle tartışır mıydın?"

"Bu söylediklerinin konumuzla bir ilgisi yok." Rahatlardım herhâlde. Fakat bana kalp krizinden bahsetmişti ve bu her şeyi değiştiriyordu. Onu burada yüzüstü bırakmayacaktım, hele ki kendimi kurtarmak için.

"Şunu anlamanı istiyorum, seni 'idare' edebilirdim ve bu yolu seçmedim. Sana karşı dürüst olmamı istedin, işte bu da bunun fiyatı." Omuz silkti. "Seni korumamı istemiyordun. İşte buradayız. Kalp krizimin üzerinden *aylar* geçti. Sen Ay'daydın ve şimdi ben iyiyim. Senin burada olmadığın gerçeği hiçbir şey değiştirmedi. Ben iyiyim."

Hiçbir şey değiştirmedi. Asıl problem de buydu zaten, öyle değil mi? Ellerimi pantolonuma sildim, terden ve kedi tüylerinden kurtuldum. "Öyleyse özetleyelim: Ay'a gitmemi istiyorsun çünkü orada daha güvende olacağım ve burada da hiçbir işe yaramıyorum."

Gözlerini devirdi. "Yapma ama..."

Yüzümü buruşturdum. "Yok. Haklısın. Üzgünüm." Alnımı ovuşturdum ve bakışlarımı yere çevirdim. "Beni rahatlatmak istediğini biliyorum. Ama benim şımarıklığımı bir kenara koyarsak işlerin hâli bu. Bu bağlamda, Ay'da burada olduğumdan daha faydalı olacağım. Dahası, eğer gidersem bir normallik illüzyonu da sağlayacak bu bir yan etki olarak, politik olarak da bu işine yarar."

"Evet." Başını iki yana salladı. "Sana söylememeyi düşündüm. Kalp krizini yani. Şimdi söylemememin de haksızlık gibi göründüğünü kabul ediyorum ama bu gece söylemeseydim... Aylardır bunu erteliyorum, doğru zamanı bekliyorum. Ama doğru bir zaman hiç olmayacak ve... Yalanlar beni rahatsız edip duruyordu. Özür dilerim."

"Bana anlattığın için sana teşekkür mü etsem yoksa anlatmadığın için bağırsam mı bilemiyorum."

Parmağını salladı. "Çoktan bağırdın bile."

Yeterince bağırmamıştım. Fakat anlıyordum da. Motorsuz inişimi anlatmak için beklemeyi planlamıştım mesela. Eğer doğru zaman hiç gelmeseydi... İç geçirdim. "Anlattığın için teşekkürler."

"Yani gidecek misin?"

Ne rahatlamıştım ne de heyecanlanmış, sadece çaresiz hissediyordum. "Gideceğim." Ben de ona parmak salladım. "Tekrarlaması hâlinde bana anlatacağına dair söz verirsen gideceğim."

"Söz veriyorum ki anlatırım."

"Beklemeyeceksin dė." İsveç kız okulu eğitimim ve annemden aldığım derslerin bütün gücüyle baktım ona. Bu bakış baktığım kişilere onları öldürmeye niyetimin olmadığını fakat hâlihazırda ölü olduklarını ve benim de yakınlarına ulaşmaya çalıştığımı söylerdi. "Özel şifrelerle ilgili ne düşündüğünü biliyorum fakat bana açık açık söyleyemeyeceksen bir şifremiz olsun istiyorum."

Kenneth derin bir nefes aldı, sanki senatoya yapmak istemediği bir konuşma yapmak üzere gibiydi. Nefesini tuttu. Sonra uzun ve usulca verdi nefesini, kazandığımı anlamıştım. "Pekâlâ. Ama mektuplarda kullanmayacağız. Ben... Bu iş tekrarlanırsa sana 'çiçeklerin açtığını' söyleyen bir mesaj yollayacağım."

Daha fazlası için ısrar edecektim fakat bu kadarı yeterliydi. Şimdilik.

İKİNCİ KISIM

ON ÜÇ

İSYANCILAR BİNA İŞGAL ETTİ

KANSAS CITY, 9 Nisan 1963 – Kansas Valisi Kenneth T. Wargin'in kişisel girişimleri sonucunda protestocular Birleşik Devletler başkentindeki yedi saatlik işgallerini sona erdirdi. Bina 100 kadar protestocu tarafından işgal edilmiş ve bunlardan bazıları, polisin binayı boşaltmaya çalışması hâlinde hem kendilerini hem de binayı yakmakla tehdit etmişti. İsyancılar, başkanın acil durum yetkilerini kullanarak kaynakları göktaşının etkisiyle yoksullaşan eyaletlere aktarmasını istedi. Fakat protestolar valinin gelişiyle sürpriz bir sona kavuştu. Vali binadaki zamanını tek tek protestocularla beraber dua ederek ve kaygılarını el yazısıyla not ederek geçirdi. Göstericiler birer birer binayı terk etti, ne var ki göstericilerden biri grubun valiyle daha sonra görüşmek istediğini ve taleplerinin karşılanmaması hâlinde binayı tekrar işgal edeceklerini dile getirdi. Henüz adaylığını açıklamamasına rağmen, Vali Wargin pek çoklarınca 1964'te gerçekleşecek başkanlık yarışının en güçlü ismi olarak kabul ediliyor.

Brezilya'da olduğumuz süre boyunca bir şeylerin yanlış gitmesini bekleyip durdum. Fakat hiçbir şey olmadı. Ekibimiz şiddetle biçimlendirilmiş ve en ince düşüncelerle oluşturularak "kötü etken" olabilecek herkes dışarıda bırakılmıştı. Fırlatmadan önce aylarca bir

arada olan ekiplere alışkındım. Şimdi ise önümde karışık bir salata vardı. Ekibin bazı üyelerini yıllardır tanıyordum, diğerleri ise Ay'a ilk defa gidiyordu.

Fırlatmadan önceki gece telefon kulübesine girdim ve Kenneth'le daha önceden planlanmış görüşmemizi gerçekleştirdim. Brezilya'daki astronot merkezinin Kansas'takinden çok daha iyi bir manzarası vardı. Üç katlı bir evdi burası, merdivenle özel bir plaja iniliyordu. Telefon kulübesinin dışında, Atlantik'in suları dik ve haşin uçurumları dövüyordu. Uzaklarda, sarı-kırmızı yelkeniyle bir yelkenli dalgaları aşıyordu.

Kenneth telefonu açmadan önce bir kere çaldırdım. "Alo?"

Sesini duyunca içim biraz eridi fakat bu masumane tek heceli kelimede bile gerginliği hissedebilmiştim. "Merhaba aşkım. Burada her şey harika. Evde hayat nasıl?"

"İyi. İyi. Marlowe şimdi kucağımda. Seni özledi."

"Kulağını beni için okşar mısın?"

"Okşadım gitti. Al..." Ahize bir şeylere sürtünürken hışırtılar geldi kulağıma, sonraysa istikrarlı bir mırıltı.

Gözlerimi yumdum ve içimden gelen hıçkırıkları bastırmak için elimi ağzıma kapattım.

Mırıltı söndü ve kocamın sesi geri döndü. "Duyabildin mi?"

"Evet." Gözlerimin altını sildim ve burnumu temizlemek için nefes aldım. "Seni çok özlüyorum."

"Ben de seni." Çalışma odasında, berjer koltukta, kucağında Marlowe'la oturur hâli gözlerimin önündeydi. Bir eliyle telefonu tutuyordu, gözleri yarı kapalıydı, diğer eliyle ise Marlowe'un yoğun siyah kürkü üzerinde daireler çiziyordu. Söylenmemiş bütün sözler aramızdaki telefon hattında hışırdadı. Kenneth gırtlağını temizledi. "Cehennemde işler nasıl?"

Güldüm. Bilinmedik sebepler sonucu Brezilya uzay limanına *Barreira do Inferno* deniliyordu, kelime kelime çevirmek gerekirse, Cehennemin Bariyeri. "Dün mango kokteyli içtim. Nasıl söylesem, burada hayat çok zor."

Sanki bu Dünya'da son günüm değilmiş de normal bir sohbet ediyormuşuz gibi kıkırdadı. "Yarınki fırlatmaya hazır mısın?"

"Evet. Herkes değişikliklere uyum sağladı ve ekip olarak da çok iyiyiz bence." Bütün bunlar doğruydu fakat durumun sadece yüzeyini oluşturuyorlardı. Değişimlerden dolayı herkes gergin ve stresliydi çünkü ne olup bittiğini anlamıyorlardı, yine de birtakım tahminleri vardı. Harikulade bir şekilde parlak insanları FBI'la konuşmaya yollayıp, fırlatma takviminde ve ekipte değişiklikler yapıp sonra da her şeyin olağan olduğunu düşünmelerini bekleyemezdin onlardan. "Senden ne haber? Bahçede çiçek falan var mı?"

"Hayır. Her şeyin çok sağlıklı bir yeşil rengi var ama açan çiçek yok." Gırtlağını temizledi. "Bunu her gün sormana gerek yok, biliyorsun değil mi?"

"Söz, Ay'dayken haftada sadece bir kez soracağım."

Güldü. "Zaten haftada bir telefon hakkın var."

"Ama teletip de var. Yani her gün mektupla da sorabilirim, o yüzden hâline şükret."

"Ediyorum. Her gün ediyorum." Sağ salim geri dönmem için dua ettiğini söylemedi fakat sesinde bunu duyabiliyordum. "Başka bir haber vereyim sana, Nathaniel hastaneden çıktı. Reynard'la birlikte ona uğradık ve biraz poker oynadık. Bu arada, Hershel şeytan gibi poker oynuyor. Kart saydığına eminim."

"Kız kardeşindeki matematik yeteneğinin yarısı onda da varsa hiç düşünmeden sezgisel yollarla olasılıkları görüyordur."

"Eh, şimdi bu yeteneklerinin ispatı olarak elinde harika bir kavanoz soğan turşusu var." Ahizeye doğru iç geçirdi. "Buradaki haberleri alıyor musunuz?"

Yüzümü ekşittim. "Başkentteki durumu mu diyorsun? Evet... Durum haberlerde aktarıldığından daha mı iyi daha mı kötü?"

"İkisinin bir karışımı. Genellikle huzurluydu ama şiddete dönüşen buluşma büyük bir kargaşaydı. Galiba Denley sıkıyönetim ilan edecek. Bence bu işleri daha da kötü kılacak ama... Ama sokakta daha az insan olursa polisin de işi kolaylaşır."

"Genelde Topeka'da mı kalıyorsun?"

"Bir oradayım bir burada. Doğrusu, bu gece senin telefonunu beklediğim için evdeyim." Telefonu tutan elini değiştirdi. "Rica etsem... Sanırım sen dönmeden başkanlığa adaylığımı koymam gerekecek. Sence... Bunda bir sorun var mı?"

Oda buz kesmişti. Bütün açılış mitingleri için yanında olmuştum. Belediye Başkan adayı olduğunda, eyalet senatörü olduğunda, göktaşı sonrası hükümetin senatörü olduğunda ve son olarak da valilik seçimlerinde. Ben orada olmasaydım haberlerde bu hemen fark edilirdi. Evliliğimizin sallantıda olduğu spekülasyonunun ağırlığıyla başlayacaktı işe. Ay'da olduğum için *First Lady* vazifelerimi yerine getiremeyeceğim laflarının ağırlığıyla.

Ama sebebini de anlayabiliyordum.

"Gündem değiştirmek zorundasın." İşler boka batmıştı ve bir kez başkan adaylığını açıklayınca sesi Kansas'ın ötesinde duyulacaktı. Gözlerimi yumdum ve okyanusla plajı yok ettim. "Sence Ay'dan bir yayın yapsam..."

Birisi kapıya vurdu ve sonra Birgit kapıyı hızla açtı. "Nicole! Güneş çıktı."

Pencerenin ötesinde, daimî bulutlarda nadir görülen bir aralık oluşmuştu. Altuni ışıklar sahilin bir kısmını yıkıyor, suyu gümüşi bir renkten acı verecek kadar güzel bir maviye çeviriyordu. Astronotlar ve teknisyenler akın akın evden dışarı çıkıyordu. Michael Lin tişörtünü çıkarmış ve çimlere uzanmıştı. Curtis Frye dizleri üstüne çöktü ve başını göğe çevirdi, dua ediyor gibiydi. Eugene, Myrtle'ı kucaklamış çeviriyordu gülerek.

"Ah, ben..."

Telefondan Kenneth'in sesi geldi, "Duydum. Git. Çabuk ol. Bulutlar kapanmadan."

"Seni seviyorum!" Amma zamanlar yaşıyorduk, güneş ışığı Ay'da kocamla konuşmaktan daha zor rastlanır bir şeydi.

En mutlu olduğum anların kontrolün bende olduğu anlar olduğunu duymak eminim kimseyi şaşırtmayacaktır. Büyük roketlerle uçtuğumuzda yolcu koltuğunda olmaya alışmıştım fakat bundan hoşlanmıyordum. Bir kapsülde üç kişi olduğumuz ve benim yapacak bir işim olduğu günleri özlüyordum. Sırt üstü uzanmış fırlatma koltuğuma güvenle bağlanmıştım, yukarıdaki pilot kompartmanından gelen iletileri dinliyordum. Bu dördüncü fırlatma girişimimizdi. Şu ana kadar bir yıldırım, UHK hava sahasını işgal eden inatçı bir uçak ve sıkışmış bir röle anahtarıyla uğraşmıştık.

En azından koltuğum koridor tarafındaydı.

Hoparlörlerden hışırtıyla birlikte Eugene'in sesi duyuldu. "İki dakikamız kaldı, uçuş görevlileri içecek servisini bırakın ve fırlatmaya hazırlanın."

Kabini kahkahalar doldurdu. Uçuş görevlisi falan yoktu çünkü. Sadece yirmi sekiz astronot ve kolonist koltuklarına ayakları havada olacak şekilde bağlanmış acilen çişe gitme ihtiyacı çekiyordu. Penceremi kapatmak için uzandım, polikarbonat kauçuk kilitlerde hışırdadı. Bir klik sesiyle yerine oturdu, geriye konserve havanın metalik tadı kaldı, bir de elbisemin fanının uğultusu, heyecanlı solunumlarıyla SKİ'lerini tetikleyen çaylakların kulağımdaki hışırtısı.

Imelda Alva Corona sağımda uzanıyordu, uzun siyah saçlarını "Snoopy şapkası'nın" altına sıkıştırmıştı. Pencereden görünen okyanusa baktı ve iç geçirdi.

"İyi misin?"

"Ha? Evet." Sıçramıştı, muhtemelen iç geçirişini duymama şaşırmıştı fakat bu ses SKİ'yi çalıştırmıştı işte. Hafifçe omuz silkti. "Okyanus o kadar... Ben kırsalda büyüdüm. Kumsal görmeden uzay istasyonu görmüştüm bile."

Koridorda karşımızda oturan Luther Sanchez söze girdi, "Sırf okyanusları için bile Breziya'nın sahil şeridi görmeye değer. Ben uzun, düz plajlarda büyüdüm. Buradaki balta girmemiş orman, sonra uçurum, sonra deniz olayı çok kafa karıştırıcı."

Kimse ona nereli olduğunu sormamıştı. Göktaşı sonrasında birçok insan memleketlerinden konuşmayı kesmişti çünkü ölen arkadaşlarını hatırlatıyordu onlara. Clemons'la bütün dosyaları gözden geçirdiğimiz için Luther'in Kaliforniyalı olduğunu biliyordum. Panhandle parkı yerindeydi fakat gelgit dalgaları sahil şeridine pek de iyi davranmamıştı. Memleketinden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Göktaşı düştüğünde Hava Kuvvetleri'yle birlikte Avrupa'daymış. Üniversiteden mezun olup da şehri terk eden ilk aile üyesiymiş.

"Ben Detroit'te büyüdüm, biz göllerde tatil yapardık." Yaz sıcaklarından kaçmak için bir yazlık evimiz vardı. "Sörf bildiğimi sanırdım, ta ki ilk kez Kaliforniya'yı görene kadar. Yanılıyormuşum. Çok, çok yanılıyormuşum."

Arkamdaki Faustino Albino Rios, "Herhangi bir konuda yanıldığını söylediğini duyduğumu hiç hatırlamıyorum," dedi.

"Senden hoşlanmam da yanıldığım bir diğer nokta."

Sancak tarafındaki bizim sıranın pencere kenarından İmelda sözü aldı, "Hah! Likit oksijen kolu da ayrıldı."

Geminin sıvı oksijen yükünü almayı tamamladığı anlamına geliyordu bu. Oturduğum yerden bunu göremiyordum. İnceden gelen bir mekanik vınlama kabinde yankılanıyordu, sıramızın iskele tarafındaki pencere kenarından Aahana koltuğunda kıpırdandı.

Ne kadar simülasyona girseniz de hazırlanamayacağınız şeyler vardı. Ona doğru eğildim fakat sesim kulaklıklardan kabindeki bütün insanlara yayıldı. "Kipayı çıkardılar."

Roketi kalkıştan önce yerinde tutan başlığı Yahudilerin başlarına taktığı kipaya benzeten bu şakayı Nathaniel yapmıştı ilk olarak ve o zamandan beri herkesin diline dolanmıştı. Nathaniel'ın iyi olmasını umuyordum. Hershel yemek yerken hâlâ zorlandığını söylemişti.

"Teşekkürler." Aahana gülümsemişti fakat bu gülümseme biraz zorakiydi. "Tahmin etmeliydim."

"Birgün her şeyi içeren bir simülasyon yapacaklar. O güne kadar... Bunları hoş sürprizler olarak düşün." Bu yolculukta koloniye yeni insanlar götürmüyor olmayı diledim ve bunu ilk kez dilemiyordum. Eğer Clemons çaylakları kesseydi bunu insanlar fark ederdi. Halkın programa olan güveni iyice sarsılırdı.

Pencerenin dışında, devasa bir beyaz rüzgâr püskürmeye başladı ve okyanusu gölgede baraktı. Bu sert tıslama edilen sohbetleri de yarım bıraktırdı. Kabinde bir yerlerde bir erkek sesi ciyakladı, "Meryem Ana aşkına."

Aahana'ya fısıldadım, "Sıvı oksijen püskürüyor. Tamamen normal."

"Kaptanınız konuşuyor. Lütfen emniyet kemerlerinizi bağlayın ve koltuklarınızı dik konuma getirin." Eugene tam bir oyuncuydu. "Bir dakika. Tekrar ediyorum. Kalkışa bir dakika."

Luther Sanchez emniyet askısına sarıldı, harikulade bir görüntüydü. "Yukarıda," komuta modülünde son kontrolleri yapıyor olsalar gerekti, o esnada, biz, "aşağıda," yolcu modülünde olanlar iki saatin en eğlenceli anları için koltuklarımıza kilitlenmiştik.

Eugene, "Muhtemelen kabin basıncından bir alarm duyacağız," demişti ki bir klakson kabinin altını üstüne getirdi.

Birden fazla kişinin nefesini tuttuğunu gördüm, kolonistlerle ilgili sorun şuydu ki eğitim süreleri bizimkine oranla kayda değer ölçüde kısaydı. Bunu diyorum fakat bir yandan da yalan söylüyorum sayılır. Çünkü her bir ses, her alarm beni geriyordu ki normalde fırlatma esnasında böyle bir şey hissetmem. Bunların her birinde, rutin gibi görünen bir sorunun bizi öldüreceğine emindim.

Myrtle sesini yükseltti ve kulaklıklardaki hışırtının arasına girdi. "Dostlar, bu fırlatma öncesi duyulan rutin bir alarmdır."

"Kusura bakmayın..." Eugene'in sesi tamamen sakin gibiydi. Fakat gürül gürül yanan bir uçağı uçururken de bu kadar sakin olduğunu duymuştum sesinin, yani bundan ne çıkarırsanız çıkarın. "Alarm iyi geliyor."

Ki bu da kabin basıncımızın kbul edilebilir bir seviyede olduğunu gösteriyordu. Clemons da bu fırlatma için Brezilya'ya gelmişti, Ateşleme Odası'nda olduğunu biliyordum. Fırlatma merkezindeki diğer hiç kimse bir şey bilmiyor bile olsaydı, bir şeyin ters gitmesi durumunda o bizim uçuşumuza izin vermezdi.

"Ulaj basıncı fazla." Yardımcı pilot koltuğundaki Curtis Frye'ın sesi kulaklığıma gelmişti. "Sağ motor helyum tankının seviyesi de biraz düşük."

"Dün de..." Normal şartlar altında, helyumun biraz düşük olması bizi yavaşlatmazdı. "Fırlatmaya hazır olduğumuzun teyidini alabilir miyiz?"

Kulaklıklara bir süre sessizlik hâkim oldu. Sonra KAPİLET'imiz konuştu. "Kırk üç saniyede saati durduruyoruz."

Kabini homurtular doldurdu. Arkamda, Imelda konuştu, "Çocuğum bugünkü iptalin kaçta gerçekleşeceğini sormuştu."

Kabinin bir başka yerinden, İngiliz bir adam, "Hay kahretsin. Fırlatma olacak mı olmayacak mı merak etmeye başladım," dedi.

"Aynen öyle," diye cevap verdi bir kadın, Amerika'nın orta batısındaydı, belki Sarah Holtermann'dır ya da Vicky Hsu. "Kocam kalkmakta bu kadar zorlansaydı onu yıllar önce terk ederdim."

"Önce Dünyacılar'ı anladım gerçekten de." Bu ses kısıktı, erkekti, Amerikalıydı ve buradaki insanların bir kısmına uyuyordu. Eğer

orijinal ekiple devam etseydik herkesin sesini tanırdım fakat bu insanların bazılarıyla ancak Brezilya'ya gelince tanışabilmiştim.

"İlk görevimde tam altı kez ertelenmiştik." Koltuğumda olabildiğince doğruldum fakat kalbim o denli hızlı atıyordu ki eski günlerdeki gibi hayat belirtililerimizin ölçülmesi için telemetri sistemine bağlı olsaydık uçuş doktorunu kaygılandırırdım.

"Teşekkürler, *Mamãe.*" Faustino arkamda olduğu için şanslıydı çünkü eğer ona ulaşabilseydim sonuçlarına katlanmak zorunda kalırdı.

"Eğer alt bezin için yardıma ihtiyacın..."

Kulaklığım hışırdayıp da KAPİLET konuşmaya başlayınca çenemi kapadım, "Sağ helyum tankının durumu iyi görünüyor. Saati kırk üç saniyeden başlatıyoruz."

Koridorun karşısında Luther kucağında parmaklarını çapraz yapıp kenetledi. Aahana pencereye doğru eğildi, alt dudağı dişlerinin arasındaydı. Ben de gözlerimi kapatıp Kenneth'in ofisindeki zırıltı kutusundan bu olanları dinleyip dinlemediğini düşündüm.

Aklım neredeydi acaba? Kocamı tanıyordum. Tabii ki dinliyordu. Gözlerimi açtım ve hem kolonistlere hem de ona açık bir sesle şöyle dedim, "Her şey yolunda gidecek. Endişelenmeyin."

Faustino da," Teşekkürler, *Mamãe,*" dedi.

Gözlerimi devirdim. "Beni oraya getirme.

"Aşağıdakiler, otuz saniye kaldı."

Botlarımın içindeki ayak parmaklarım, sanki daha iyi sürtünme yakalayıp bir şey yapabileceklermiş gibi kıvrıldı. Kollarımı iki yanıma bastırıp doğruca yukarı, üç sıra kask ve fırlatma koltuğuna bakmaya başladım.

"On beş."

Kabinde bir yerlerde çaylaklardan biri bir şarkı tutturdu ve diğerleri de turist gibi ona katıldı. "On. Dokuz. Sekiz. Yedi. Altı..."

Ana motorlar çalıştı ve bütün gemi titredi. Bizi yere bağlayan cıvatalara karşı motorun itiş gücü devreye girdiğinde geriye doğru dalgalandı. Şarkı gergin kahkahalara dönüşmüştü.

"Üçü de yüz." Eugene üç motorun da yüzde yüz itiş kuvvetiyle çalıştığının raporunu vermişti.

"İşte gidiyoruz," dedi Curtis Frye.

Kalkmıştık. Hiçbir şey yanlış gitmedi. Bütün sistemler çalışıyordu.

ON DÖRT

1964'E DOĞRU

TOPEKA, Kansas, 12 Nisan 1963 – Vali Kenneth T. Wargin'in 1964 Demokratik Başkanlık Seçimlerine açıklanmamış adaylığı geçen hafta hız kazanmış gibi görünüyor. Vali Kansas City'de kendisini "önde gelen aday" olarak çağıran parti başkanıyla görüştü. Bay Wargin'in bu hitaba karşın, "Şu anda önemli olan şey birliği sağlamak. Tek bir adayın isminin etrafında kristalize olmak için henüz çok erken," şeklinde cevap verdi.

Bir ayağım kılavuz raylara takılı, trans-ay gemisinin tavanına yakın bir yerde süzülüyordum ve manyetik kartlarıma bir kere daha baktım. Imelda solumda, "güney" sandalyesindeydi, tabii sıfır-g'de briç oynarken ne "kuzey" vardır ne de "sandalye". "Doğu" sandalyesinden, oturduğum yeri ve ekip tercih teçhizatımı gayet iyi görüyordum. ETT'de Clemons'tan Ay Koloni Yönetimi'ne giden bir paket vardı. Aslında, bunu üzerimde taşımayı tercih ederdim fakat Dünya'da böyle yapmayı denediğimizde elbisemin kapanmasını engellediğini görmüştük. Uzayda böyle bir şey düşünülemezdi tabii ki.

Imelda alt dudağını kemirdi ve kartlarına baktı. Eğer briç oynamaya devam etmek istiyorsa kurtulması gereken kötü bir göstergeydi bu. Tabii pokeri hepten unutmalıydı.

Partneri Vicky sağımda, "kuzey" sandalyesinde süzülüyordu. "Hayır, ciddiyim. Angora tavşanları tam aradığımız şey."

Kaşlarımı kaldırdım. "Örgüden başka hobiler de var, biliyorsun değil mi?"

"Bir noktada, Ay'da kendi kıyafetlerimizi yapmamız gerekecek. Pamuk yetiştirmek gibi bir şansımız yok." Imelda üç kupa sürerken küçük botanikçi de burnunu kırıştırdı. "Angora tavşanları bir gıda kaynağı ve postları da rüya gibi."

Grubumuzun son üyesi Myrtle karşımda, "batı" sandalyesinde oturuyordu. "Peki ya keçiler? Tiftik harika bir fiber ve süt ürünlerimiz de olur."

Vicky başını yana yatırıp bunu değerlendirdi. "Ama onları nakletmek büyük bir zorluk."

Ay'a giden üç günlük transit yolculukta bazı işler görmüştük fakat çoğunlukla bir tatile en yaklaştığımız zamanlardı bunlar. *Lunetta'ya* transferimiz gerekliydi çünkü böylece fırlatma aracından Ay gemisine geçiyorduk ki bu ikincisi sadece vakumda uçmak üzere tasarlanmıştı. Bu transferin hoş bir yan etkisi çaylaklara sıfır-g'ye alışmak ve sıfır-g tuvaletini kullanmayı öğrenmek için zaman tanımasıydı, böylece Ay yolunda kusan insanlarla ve süzülen kakalarla uğraşmak zorunda kalmıyorduk. Gemi boyunca insanlar okuyor ya da kâğıt oyunları oynuyor ya da gevezelik ediyordu, sanki hep uzayda yaşamışlar gibiydi. Imelda'nın parmak bastığı konuya eğildim. "Peki ya bebek keçi getirsek?"

"Oğlak." Myrtle oyunuma baktı ve elindeki kartları gözden geçirdi. "Bebek keçiye 'oğlak' denir, seni şehir kızı seni."

Aynen bir yetişkin gibi ona dil çıkardım. Vicky ikiye katlanmış bahsi bir kere daha ikiye katladı. "Ooo! Kamerun cüce keçilerini gördünüz mü? Çok minikler! Kompost yapmak için de ideal. Fakat tüyleri fiber kaynağı olarak kullanılabilir mi bilmiyorum..."

Aahana grubumuza doğru süzüldü ve bir el rayına tutunup Myrtle'ın yanında kendini durdurdu. Öne eğilip bir şeyler fısıldadı, her ne fısıldadıysa Myrtle komuta modülüne doğru baktı. "Teşekkürler." Yutkundu ve sonra bize döndü. "Hanımlar, izninizle."

Myrtle ve Eugene'le uzun zamandır briç oynuyordum, o kadar ki ince tepkilerini hemen fark edebiliyordum ve bu ince bir tepki bile değildi. Eugene'in bir şeyi vardı.

Bir saat sonra, koltuğumda takılıyor, bir yandan geminin önündeki faaliyeti izlerken bir yandan da okuyormuş gibi yapıyordum. Ana Terasa komuta modülüne bir girip bir çıkıyordu yani kolayca tahmin edebiliyordum ki Eugene hastaydı. Kahvaltıda iyi görünmüştü. Fakat Helen ve Myrtle'ın KM'ye götürdüğü temizlik malzemelerinin sayısına bakılacak olursa kustuğunu da tahmin edebiliyordum.

Yardım etmek istiyordum, yollarına çıkmadan olduğum yerde kalmak için büyük bir çaba sarf ediyordum.

Fakat... Fakat aklıma ikide bir Nathaniel geliyordu.

Her ne kadar kurutulmuş gıdaya nasıl zehir katılabileceğini hayal edemesem de bu imkânsız değildi. Ayrıca, bu türden bir zehrin etkisini hemen gösterip göstermediğini de bilmiyordum, dahası, Nathaiel'in ülserden dolayı kusup kusmadığını da.

Bütün bu bilmediklerim beni üzülmekten alıkoyamıyordu. Kalbimin en derinliklerine varana dek kaygılanıyordum ve hababam aynı sayfayı okuyordum.

Curt KM'den çıktı, bir uyku tulumunun ayağından tutmuştu. Kabindeki herkes donup kaldı çünkü onu takiben Ana Teresa da uyku tulumunun baş tarafını tutarak çıkmıştı ve tulumun içinde Eugene vardı. Tulumun içinde fetüs gibi kıvrılmıştı. Kustuğu konusunda yanılmamıştım. Gözleri kapalıydı ve sanki kusmamak için büyük bir dikkat harcıyormuş gibi kaşları çatılmıştı.

Eugene'i bir köşeye yerleştirdiklerinde Myrtle de hemen arkalarındaydı. Ana kabin boyunca bakındı ve bakışları beni buldu, çağırır gibiydi. Koltuğumun ayak rayını bıraktım ve kitabımı önümdeki koltuğun arkasına yerleştirilmiş fileye koydum. Sadece iki itişte Supermen gibi öne fırladım ve burada da bir kılavuz raya tutunup Myrtle'ın yanında durdum.

"Ne yapabilirim?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum." Bir elini kocasının omzuna koymuştu. "Sana yalan söyleyip iyiyim diyecektir."

"Yok." Eugene bir gözünü açmıştı. "Ama söz veriyorum ki kusmuk torbasıyla idare edebilirim. Beni buraya bağlayın yeter, sonra..."

Yüzü karman çorman oldu ve torbayı ağzına doğru çekti. Kusuyor olması yeterince kötüydü fakat bir pilotun hasta olduğunu kabul etmesi dehşet vericiydi.

Ana Teresa bir elini Eugene'in omzuna koyup onu sabitledi, o esnada, Curt de bacaklarını kucakladı. Ben de istif çantasından biraz ip çıkardım. Küçük de olsa en azından bir şeyler yapabilmiştim.

Uyku tulumunun sağ omzunu kabinin köşesine sabitledim, herkesin bizi izlediğinin farkındaydım. Eugene kusmayı bitirdi ve sanki iç organlarını kusmuş gibi bağlarının içinde hareketsiz uzandı. Ana Teresa usulca elindeki torbayı aldı ve yerine boş bir tane çıkardı.

Kabinin aşağısındaki Faustino biraz yaklaştı. "Nesi var?"

Ana Teresa dolu torbayı ondan daha büyük bir çöp torbasına koydu. "Sanırım gıda zehirlenmesi, kalkıştan önce olmuş, bir süre sonra geçecektir. Bulaşıcı bir şey değil yani kimsenin alarma geçmesine gerek yok."

"Fakat zamanı gelince bizi indirebilecek, öyle değil mi doktor?" Curt hâlâ Eugene'in ayağını tutuyordu. Kaşlarına ter oturmuştu, fark ettim ki eğer Eugene daha iyiye gitmezse yardımcı pilot olarak Curt inişi gerçekleştirecekti. Ay'a ilk inişi olacaktı bu.

"Ha..." Ana Teresa Curt'ün üzerinden kabinin geri kalanına baktı, duraksamasında bir yalanın oluşumunu görüyordum. "Eminim iyi olacaktır."

Nathaniel'ı düşünmeden edemiyordum. O yüzden de Mars Görevi'ni sarsan hastalığın basit bir gıda zehirlenmesi olmadığından şüphe ediyordum. "Peki... Gıda zehirlenmesi olduğuna emin misin?"

Homurdandı. "Eğer merak ettiğin bunun 'uzay mikrobu' olup olmadığıysa, değil."

Gözlerimi devirdim. "Lütfen zekâma hakaret etme." Gazeteler bundan sanki gerçek bir şeymiş gibi bahsetmişti fakat uzay endüstrisinde çalışan kime dış uzaydan gelen mutant hastalıklara inanmıyordu. "Acaba ülser olabilir mi diye düşündüm ya da midesini mi üşüttü, kusmasına sebep olabilecek daha birçok şey var."

Başını iki yana salladı. "Tıbbın uygulamalı bir dal olduğunu söylememizin bir sebebi var. Bu kutuda gerçek bir test yapabilecek hiçbir malzemem yok. Yani. Onu rahat ettirelim ki bir an önce kendine gelsin."

Curt'un olduğu yere doğru kaydım. "Bağlamayı ben bitiririm, böylece sen de KM'ye dönebilirsin."

Başıyla onayladı ve Eugene'in ayaklarını sıktı. "Bu şeyi tek başıma indirmeme sebep olmaya cüret etmeyin beyefendi."

Eugene gülümsemeyi başardı. "Senin sürüşünle mi? Rüyanda görsen inanma."

Uzayda kusmuğu yalıtmanın imkânları sınırlıdır. En özenli bakımda bile yalıtılmaktan kaçan sıvılar olur. Kabinin arkalarından bir yerden Guillermo Reyes Munoz aniden irkildi. "Öğk!"

Elini havada salladı ve o anda da bu kararından pişman oldu.

"Bende." Imelda ona doğru fırladı elinde bir kâğıt havluyla. "Beş yaşında bir çocuğun olmasından gelen tecrübenin uzayda işe yarayacağını kim düşünebilirdi?"

Eugene gözlerini araladı ve zar zor konuştu. "Herkese bira ısmarlıyorum."

"Söz vermesi kolay." Myrtle olduğu yerden ona bakıyordu. "Ay'da bira falan yok."

"Henüz yok. Ama Ken Harrison'ın kişisel ağırlık iznin bir kısmını şerbetçiotu için kullandığını biliyorum. Orada... Siktir." Ağzına bir kez daha torbayı bastırdı ve öğürdü.

Ana Teresa onu izliyordu ve kaşlarının arasındaki kırışıklık derinleşmişti.

Süzülüp onun arkasında havada durdum. "Endişeli gibisin."

Dudağının kenarı titredi. "Sıvı dengesini korumak için yapabileceğim bir şey yok. Endişe verici bir şey." Eugene bakarak sessizce konuştu. "Yarın uçmasının bir yolu olduğunu sanmıyorum.

Eugene torbayı indirdi. "Seni duydum. GK'dan derhâl yerime birini vermelerini isteyin. Bir mucize olsa bile yedeğimizin olması iyidir."

Kahrolası hırsım kendini gösterdi ve elini salladı. *Ben! Ben! Bu ekipteki en kıdemli astronot benim. Beni seçin!* Fakat ağzımı kapalı tuttum, her ne kadar bu ekipteki, Eugene hariç herkesten daha fazla uçuş zamanım olsa da ve her ne kadar daha önce Ay'a inmiş olsam da bu kararı verecek olan Eugene değildi. UHK kalifikasyonlarımı biliyordu. Clemons uçmamı isterse beni seçerdi zaten.

Yörünge ateşlemesi etkisini gösterip de üç gündür ilk defa bize kütle çekimini tattırınca sırtım koltuğuma yapıştı. Gerekenden biraz daha sert olmuştu bu.

Eksenimizde salınırken koltuğumda bir o yana bir bu yana kaydım. Daha gerilemeye fırsat bulamadan bu etkiler sönümlendi ve ateşleme bitti. Dudağımın içini kemirdim ve Imelda'nın arkasındaki pencereye baktım. Pencerede ne hızımızı ne de irtifamızı gösteren bir şey vardı.

Bir şeylerin güç algılanacak denli hafiften yanlış gittiğini hissediyordum. Yanlış anlamayın, Ay'a yaklaşım her seferinde başka başka olur, yörünge çevriminde nerede olduğumuza göre değişir bu fakat yine de belli bir ritim ve örüntüler vardır. Bu salınım tamamen sıra dışı değildi, hatta Jacira'nın gemisi ilk inişinde ciddi bir salınıma maruz kalmıştı. Herhangi bir sebepten kaynaklanıyor olabilirdi bu durum, ufak tozlar, gevşek bir itici ya da pilot hatası.

Eğer bizi Eugene uçuruyor olsaydı kaygılanmazdım.

Fakat o şimdi kabinin önündeki koltuğuna bağlanmıştı, dudakları çatlamış ve sağlıksız, gri bir hâl almıştı.

UHK Curt'ü pilot ve Michael Lin'i de yardımcı pilot koltuğuna geçirmişti. Bizi indirecek olan iki çaylaktı yoksa Tanrı korusun beni verirlerdi bu göreve.

En azından Helen seyrüseferci hesaplayıcı koltuğunda kalmıştı ki bu da kıdemli birinin orada bulunduğu anlamına geliyordu. Onları rotada tutar ve ateşleme hatalarını telafi edebilirdi.

"Artemis. Trans Ay Gemisi 1093." Curt'ün Ay Görev Kontrol'üne seslenirkenki sesi hiç de öyle ilk kez iniş yapıyor gibi değildi.

"TAG-1093, Artemis. Ben KAPİLET'te Deana Whitney." Güzel. Onu sevmiştim. Aklı başında ve korkunç zekiydi... Fakat hemen sonra, Nathaniel'ın zehirlendiği gece kocasının da Astronot Kocaları Kulübü'nde olduğunu hatırladım. "Sesimi alıyor musunuz?"

"Berrak ve temiz. Ufuk kontrol listesi tam zamanında. Radarlarımız yörüngede Ay'a en yakın noktanın 15.200 metrede olduğunu söylüyor. Görsel irtifa kontrollerimiz 16.100'de istikrarlı."

"TAG-1093, durum vektörünüz iyi. Mükemmel yaklaşım açısı. İnişe geçmek için izin verildi."

"Anlaşıldı. Son yaklaşımımızı yapıyoruz," dedi Curt. "Uçuş görevlileri, içecek servisini bırakın ve inişe hazırlanın."

Kimse gülmedi. Uçuşa konsantre olması için ona bağıracaktım neredeyse. Eugene bir şaka patlattığında fırlatma rampasında bekliyor olurduk, uçuyor değil. Kemerimi tutan ellerimi iyice sıktım. Curt çok gençti.

Bir an sonra Mikey'nin sesi duyuldu, "AELD kontrol devre kesicileri. DECA YALPA ÇEMBERİ AC – kapalı. YALPA ÇEMBERİ aktifleştirildi. ORAN ÖLÇEĞİ – 25."

Koltuğumda kıpırdandım, kokpiti gözümün önüne getirmeye çalışıyordum. Kadınların da arada sırada uçmasına izin verecekleri kadar küçükken program, beş Ayy görevi yapmıştım. Her şey yolunda gidecekti. Her şey yolunda gidecek. İlk inişimde hiçbir sorun yaşamamıştık ve yeni çocukların yaşayacağını düşünmek için hiçbir sebebim yoktu.

Helen konuştu, "AGS'de hizalanmanız düzgün. İşaretimle birlikte, ateşlemeye 3.30."

Curt cevapladı, "Anlaşıldı."

"Şimdi."

O üç dakika otuz saniye genleşip uzayın kara boşluğunu doldurdu. Koridorun karşısındaki Aahana parmaklarını uzay elbisesinin dizlerine gömmüştü, onu rahatlatacak hiçbir şey gelmiyordu aklıma. Kendimi sürekli olarak ayak parmaklarıma işaret ederken buluyordum, sanki sürekli *en pointe'a* kalkıyormuşum da ayaklarımı tekrar ve tekrar rahatlatmam gerekiyormuş gibi.

Üç dakika otuz saniyeden daha uzun sürmüş gibiydi. Hep böyle hissedilir.

"İtiş aktarma, dört jet, Denge çifti, AÇIK. TİSK itişi, minimum. İtiş OTO CDR. Beklemedeyiz..."

Motorlar bizi tekrar koltuklarımıza yapıştırdı. Kabinde bir yerlerde, Cezayirli gruptan birisi Arapça bir şeyler mırıldandı, dua ediyor gibiydi.

"Pitch 212, yaw 37," dedi Helen.

Yaw manevrası için yan itişi bekledim fakat bu gerçekleşmedi.

Helen'in sesinde aciliyet bildiren bir ton vardı artık. "Curt... Pitch 212, yaw 37."

Yaw manevrası için yan iticilerin çalışmasını bekledim fakat bu gerçekleşmedi.

"Ben... Kumandalar cevap vermiyor." Sesinde hâlâ ölümcül bir sakinlik vardı. "İrtifa kilidini kaybettim. Döngüsel girdilerimin hepsini manuel olarak korumalıyım."

Çaylaklar bile kabinde gerilimin had safhada olduğunu anlamıştı. Hiçbirimiz konuşmuyorduk. KM'de olmasak bile iletişim hatlarını temiz tutmak önemliydi. Kontrol hatası demek, aracı hizada tutmak için daha çok mental yük demekti.

Ön tarafta, Eugene omuz askılarına uzandı fakat sonra durup ağa yapıştı. Bu hissi biliyordum. Ben de kemerimi açıp ön tarafa uçmak ve yardım etmek istiyordum. Kontrol sistemindeki hataları telafi etmenin yolları vardı. Curt de Michael da UHK'ya katılmadan önce pilotlardı. Kolonistlerimizin aksine, bunun üzerine bir de yıllarca üsren ek astronotluk eğitimi almışlardı. Bu işin üstesinden gelebilirlerdi.

Tabii geminin sabote edilmediğini varsayarsak. Bunun geri döndürülebilir bir arıza olduğunu da varsayarsak.

Geminin önünden gelen Eugene'in sesi hırpalanmış fakat sakindi. "Mürettebat, kasklarınızı mühürleyin ve kemerlerinizi kontrol edin."

Etrafımdan, onlarca kaskın kapanma sesi geldi. Kaskımın penceresini kapadım ve böylece elbiseme kapanmış oldum. Eğer bir sızıntı varsa vakumdan korunacaktık böylece. Eğer bir patlama olursa... Eh...

Kulaklıklarımızdan, SKİ'yi değişik aralıklara bozan solunumlarımızın tıslaması geliyordu. İnsanlar sakince nefes almaya devam ettiği sürece sesle aktive olan kanallarda bir hareket olmayacaktı fakat kolonistlerin çoğunun usul usul solunum yapmasına koymazdım paramı.

Curt iki iticiyi kullanarak gemiyi doğru pozisyona çevirirken kütle çekimi de solumuzdan geliyor gibiydi. Bu şekilde yakıtın çoğunu yakmıştı ki bu yüzden de iniş için aralık rahatsız edici derecede dardı fakat bizi aşağıya indireceklerdi.

"Yaw'dan sonra açılar: pitch S bandı, eksi 9, yaw artı 18," dedi Mikey.

"Anlaşıldı. İyi görünüyor."

Rahatlamayala ufak bir nefes verdim, ufacık.

"Beta ARM. İrtifa biraz yüksek." Mikey bu durum sanki Metodist mırıltılarından anca biraz daha heyecanlıymış gibi konuşuyordu. "AC voltajda küçük bir dalgalanma alıyorum."

Aşağı baktım, elbisemin dışına bağladığım Omega saatime bakıyordum gizli gizli ve sürekli. Imelda bu hareketimi yakaladı ve soran gözlerle bakmaya başladı. İlk başta kafamı iki yana salladım, sonra, mikrofonumu kapatarak ona doğru eğildim ve kaskımı kaskına dayadım. "Ateşlemelerin izini sürüyorum. İyi gidiyorlar."

Tam zamanında Curt itişi düşürdü ve öne doğru yapıştık. Biraz dönmüştük fakat rotamız genelde stabil gibiydi.

"AGS ve PGNCS gerçekten de yakın görünüyor," dedi Mikey.

"Manuel irtifa kontrolü iyi. İtici tekrar çevrimiçi oldu."

Yok. Yok. Olmaz... Ona güvenme. Aralıklı motor arızası. Tabii, belki itici kalıcı olarak çevrimiçiydi ya da belki de tekrar arızalanırdı. Eldivenlerimin içinde yumruğumu sıktım ve parmak uçlarımı delmediysem manikürümün iyi olmasındandı bu.

"Altı yüz metre. Alt yüz metre. AGS'ye doğru kırk yedi derece." Mikey konuşurken ben de sancak tarafındaki pencereye baktım. Koridora uzanıp Aahana'yı dürttüm. Dokunuşumla birlikte sıçradı. Pencereyi gösterdim ve ağzı hayranlıkla açık kaldı.

"35 derece. 35 derece. 230. 7'ye iniyor."

Sert ve güzelim kraterler, gölgeler pencereden geçiyordu. Atmosfer olmadan mesafeyi tahmin etmek güçtü. Fotoğraflarda Ay hep gri görünür, fakat baktığınız yere göre renkler taba rengine ve parlak bir beyaza kayar.

"165 metre, 9'a indi. 5'e indi."

Brannen Krateri uzaklardan görüntüye girdi. Zirvesinin gölgesinde insanlığın varlığını gösteren yapay bir ışık parlıyordu, Marius Hills uç yerleşkesi, burada, kırk kilometrelik bir püskürtü tüpünün içinde devasa bir yaşam alanı inşa ediyorlardı.

"Yatay velosite sabitlendi. 91 metre, 1,06'ya indi, ileri 14."

Alıştığımdan biraz daha hızlıydık, yine de parametreler dâhilindeydi.

"Dakikada 1, .45'e indi."

Pencerenin dışında, gölgemiz görüntüye girdi, kayalık zeminin üzerinde oynaşıyordu. İnsanlar hep birlikte nefesini tuttu, sanki provasını yapmış gibiydik. Eve kaç defa uçtuğumun hiçbir önemi yoktu, o ilk gölge, bir mucizeye şahit oluyormuşum gibi göğsümü yumuşatırdı her seferinde.

"15,25, .76'ya indi. İleri 6."

Artemis Üssü'nün ilk kubbesi görüntüye girince orayı işaret etmek için kolumu kaldırdım, Ay'ın yüzeyinde yaşam dolu parlıyordu. Aahana da zaten görmek için kemerinin el verdiği ölçüde eğilmişti.

Gemi yana doğru savruldu, kolum koltuğumun yanına çarptı. Tekrar vektör değiştirmiştik, kemerler göğsüme öyle bir baskı yapıyordu ki nefesim kesilmişti. İnledim, tozun kapladığı pencereye bakıyordum.

Gemi yere çarpmıştı. Olması gerekenin o kadar dışında bir dönme kuvveti vardı ki kaskıma rağmen gıcırdayan metalin sesini duyuyordum. Paketler ve ETS çantaları bir çığ gibi yağdı ve kimden geldiği belli olmayan acı bağrışlarına karıştı. Hepsinin üzerinde de basıncın düştüğünü söyleyen alarmın istikrarlı sesi vardı.

Geminin hareketi durdu. Altıda bir yerçekimi bizi koltuklarımızda sabitledi. "İn... İniş gerçekleşti." Curt kulaklıktan duyulabilecek denli sesli yutkunmuştu. "İniş gerçekleşti."

Basıncın düştüğünü gösteren alarm hâlâ çalıyordu. İşte tam da bu sebeple basınç elbiselerimizi giymiştik. Her şey yoluna girecekti. Gemiyi boşaltmamız gerekiyordu. Normalde bavullarım için endişelenmem fakat teslim etmem gereken bir paket vardı ve...

Gitmişti.

ETS çantamın hepsi gitmişti. Çarpma esnasında gevşemiş olsa gerekti, şifre kitaplarını da beraberinde götürmüştü. Eh, siktir. Kaskımın içinden başımı iki yana salladım. Bunun için sonra kaygılanırız. Önce herkesi gemiden indirmek lazım.

Birileri ağlamamaya çalışıyordu, yüzü olmayan bir nefes kendini toplamak ve sessiz kalmak için uğraşıyordu.

Kolum ateş gibi yanıyordu fakat nefes aldım ve sakinliğimi korumaya çalıştım. "Her şey yolunda millet. Çok sertti ama artık indik. Olduğunuz yerde kalın ta ki..."

Roket vahşi bir biçimde sarsıldı.

Sistemime adrenalin doldu. Artık inmiştik, öyleyse niye hâlâ hareket ediyorduk. Pencereden dışarı baktım ve ufuk çizgisi yan yattı. Koltuğumdan hissedebildiğim bir metal çığlığıyla bütün gemi yavaşça ve yavaşça yana eğildi. Altıda bir yerçekiminde düşmek zaman alır.

ON BEŞ

PAKİSTAN'DA SELLER YAYILIYOR ÖLÜ SAYISININ 2.300'Ü AŞTIĞI BELİRTİLDİ

The National Times Özel Haber

KARAÇİ, Pakistan, 13 Nisan 1963 – İndus Nehri'nin güneydeki yüksek nüfuslu bölgelere doğru şişmesiyle birlikte başlayan Pakistan'daki sellerde ölü sayısının 2.300'ü aştığı belirtildi. Pencap ve Sind bölgelerinde, iki hafta önce, yoğun yağmurların sonucu olarak nehrin yatağından taşmasından sonra 15 milyondan fazla insan evsiz kaldı. İklimbilimciler göktaşı sonrası dünyada değişen iklim örüntüleri sonucunda böylesi sellerin beklenmesi gerektiğine dair uyarıda bulundu.

Dikey olarak on derece düşmüş ve gıcırtılar eşliğinde durmuştuk. Metal ezildi ve tekrar düştük. On beş derece.

Simülasyonlarda geçirilen zamana rağmen gerildim ve koltuğumun kolçaklarına yapıştım, yapışınca da kol bileğimdeki ağrı ateşlendi. Herkes ağır ağır nefes alıyordu, ben de dâhil. Oksijen dilimi kurutmuştu. Hiç kütle çekimi olmadan geçen üç günün sonunda altıda bir yerçekimi hakkından fazlasıyla ciddi hissediliyordu.

Gemi salındı, sanki güçlü bir rüzgâr onu sallıyormuş gibi titriyordu. Ya da belki birisi onu ayakta tutmak için iticileri çalıştırıyor gibi.

"Herkes olduğu yerde kalsın." Son iki gündür olmadığı kadar nefes seslerine boğulmuş olan kulaklıklarımızda, Eugene'in sesi kaosu böl-

dü. Gemiyi o kullanmıyordu fakat hâlâ görev komutanıydı. "İletişim hatlarını açık bırakın. Frye, komuta modülü durum raporunu ver."

Curt'ün cevabını beklerken geçen sürede ölecektim neredeyse. Gemi bir yerine yerleşiyor bir dikey konuma geçiyordu. Fakat sanki bir simülasyondaymışızcasına sakin cevap verdi. "İniş ayaklarından birini kaybettik, iticilerle bunu dengeliyorum."

Raporu Mikey devraldı ve Curt'ün bizi dik tutmak işine odaklanmasını sağladı. "KM basıncı iyi... Yolcu kompartımanında basınç değişimi alarmımız var. Basınç kaybı değerlerini hesaplıyoruz."

"Frye, ana tankları boşalt." Eugene omuz bağlarını gevşetmişti. ATC tanklarını boşaltma."

"Anlaşıldı."

Gemi kalan mesafeyi düşerse tasarlandığı parametrelerden çok daha kritik bir gerilime maruz kalacaktı. Neredeyse kesin olarak ana yakıt tanklarını zedeleyecektik ki SimSüp'ümüzün eğitimdeki tabiriyle "kötü bir gün" geçirecektik.

Geminin sancak tarafında, aerozin tüy tüy püskürüyor ve bu zehirli kimyasal Ay coğrafyasının üzerine fışkırırken anında donuyordu. İskele tarafında, görüşümün dışında, oksitleyici püskürüyor ve diğer taraftaki aerozini dengeliyordu.

Bu bir sorunu çözüyordu. Fakat geride bir sorun daha vardı. Deneyimli bir pilot burundaki iticileri kullanarak gemiyi dik tutabilirdi. Fakat bir de kırık iniş ayağı vardı. İtici tankları boşalınca gemi düşecekti. Herkes gemiden inene kadar birileri geride kalıp gemiyi dik tutmalıydı.

"Bütün mürettebat, acil durum tahliyesi için hazırlanın ama koltuklarınızda kalın." Eugene koltuğunun altına depolanmış acil durum oksijen tüpüne uzandı. "Helen, beni AGK'ye bağla."

Tabii ki Ay Görev Kontrol yolcu modülünden duyamayacaktı onu.

"Anlaşıldı. Beklemede kal." Helen'in sesi buz gibi serindi.

Beklediğimiz esnada, insanlar tahliyeye hazırlandıkları için SKİ'deki nefes hışırtıları da kesildi. Ya da belki de onlar da benim gibi hiçbir harcanacak yeri olmayan adrenalinle dolmuş, iletişim hatlarını temiz tutmak için ağızları kapalı, nefeslerini düzenlemek için çaba sarf ediyorlardı.

Beni koltuğa bağlayan kemerimdeki döner tokayı çevirdim ve sol kolumu serbest bırakmak için çalışmaya başladım. Kemer bileğimi yakaladı ve dirseğimden doğruca beynime giden şimşekler çaktı.

Gözümü yaşlar doldurdu. Bir an için nefes alamadım.

Kahretsin. İniş sırasında bir çaylak gibi dışarıyı işaret ettiğimden bileğimi sakatladıysam kendime çok kızacaktım. Bileğimi bükmemeye çalışarak, çarptığı andan beri sızlamasının acısını arttırmadan öne ittim. Ne kadar da aptalca.

Helen'in sesi tekrar duyulduğunda neredeyse sıçrayacaktım. "AGK, Ay gemisi, Görev Komutanı Eugene Lindholm hatta. Buyrun."

"AGK, Lindholm. Biz bu pozisyondayken rampayı getirebiliyor musunuz?"

Sanki hepimiz aynı anda nefesimizi tutmuşuz gibi kulaklıklarımız sessizliğe gömüldü.

Dünya'dayken, ses dalgaları insanları parçalamasın diye Görev Kontrol'den kilometrelerce uzağa ineriz. Vakumda ise ne ses dalgaları için endişelenmenize gerek vardı ne de ısı transferi için, yani Ay'dayken üssün hemen yanına konuyorduk.

"Negatif."

Rampa olmadan... Geminin çıkışı yerden beş kat yükseklikteydi.

"Anlaşıldı. O zaman bize araç gönderebilir misiniz? Kapaktan Yük Boşaltma Kip V Kaydırak tahliyesi istiyorum."

Kip V demek beş katlı şişme bir tüpten aşağı atlayacağız demekti, bu tüp düşüşümüzü kontrol altına almak için bir ipli iniş hattı kullanıyordu. Eğitimlerde bunu kullanmak eğlenceliydi. Dünya'da. Sabit bir uzay gemisi maketinden.

Öne uzandım ve koltuğun arkasından tahliye yardım kartını aldım. Doğrudur, kolonistleri tahliyenin nasıl yapılacağı konusunda eğitimim vardı fakat yardım kartları sizi anın içinde hata yapmaktan korur.

Ay yüzeyinde onlarca adam ve kadın bizi güvenliğe ulaştırmak için çırpınacaktı. Dünya'da ise, 1,3 saniyelik bir gecikme sonrasında, bütün UHK beklenmedik sorunları çözmek için harekete geçecekti.

Dahası, ofisindeki kocam, zırıltı kutusundan dinliyor olacaktı. Onun ekibi kendi savaş istasyonlarını kuracak, konuşma başlıkları-

na ve basın bültenine hazırlanacaktı. Konuşmak ve ona iyi olduğumu söylemek istiyordum, dilimi sertçe ısırdım.

Konuşmak yerine, tahliye yardım kartını bileğimdeki banda yapıştırdım. Kabin basıncı hababam vakuma aktığı için eldiven içindeki parmaklarım acemice hareket ediyordu. Elbisem bunu dengelemek için basınç uyguluyor ve yaralı kolum üzerinde, ızdırap verici bir kararlılıkla sıkılaşıyordu. Çok fena bir yara izim olacaktı.

"Lindholm, bir kazı ekibi Dewy kubbesi hava kilidine doğru yola çıktı, orada sizinle buluşacaklar. Arka odadakiler iticilerinizde ne kadar yakıt kaldığını merak ediyor."

Helen cevap verdi, "Şu andaki kullanımımıza göre on beş dakikalık itiş gücümüz var."

Alışkanlıktan kaynaklanan bir hareketle saatime baktım ve zamanı işaretledim. Astronotlar için uzun bir süreydi bu. Çeşitli sınıftan gemilerin yanından indiğimiz bir sürü simülasyon gerçekleştirmiştik. Bir tahliyeyi 6,5 dakikada yapabilirdik.

Kolonistlerimiz ise bir adet üç saatlik ders almışlardı.

"Anlaşıldı." Deena hattan ayrılmadı, yani AGK gemide olan biten her şeyi dinliyordu.

"Pekâlâ. Kip V. Kip V. Kip V. Curt, gelip kontrolü alacağım."

Koridorun diğer tarafından Myrtle Eugene'e uzandı sanki onu durdurabilecekmiş gibi fakat daha hareketini tamamlamadan elini geri çekti.

Kocasıyla beraber astronot programında yer almak için ödediği bedel, roket düşerken kocasının rokette olabileceğini kabul etmesiydi. Kaptanın gemisiyle beraber batmasından ibaret değildi bu sadece. Eugene vakumda deneyimli bir pilottu. Gemi salınacaktı fakat salınım, Curt'ün bize sağladığından daha düşük olacaktı. Onun içgüdüleri vakumda oluşmamıştı.

Yukarımda, Eugene acil durum oksijen desteğini kuşanıyordu. Myrtle, kapakçık açılışı için pozisyon 1. Bütün ekip, vakum için hazırlanın. Çağrılana kadar geminin iletişim donanımından ayrılma..." Mikrofonu kesilmişti. Eugene'in kafası ve omuzları yana doğru sallandı. Ana Teresa bir elini sırtına dayayıp onu sabitledi.

Curt yerçekimiyle savaşırken gemi de iticinin her itişiyle salınıyordu.

Myrtle merdiveni indirdi ve yolcu kompartımanındaki kapakçığa doğru yollandı. Yukarımızda, Helen komuta modülünden çıkmıştı. Ayaklarını merdivenin her iki yanına koydu ve merdiveni çifte itfaiye direği gibi kullanarak aşağı kaydı.

Sağlam elimle acil durum oksijen destek tüpümü kaptım. Sol tarafım buz gibi, kemiklerime işlemiş bir ağrıyla sancıyor, kolumun şeklini bozuyordu fakat onu pışpışlayacak zamanım yoktu. Görgü okulunda sağımı kullanmak zorunda bırakılmıştım ve bu kadarıyla yetinmem gerekecekti.

"Piro güvenlik pini çıkartıldı." Aşağımızda Myrtle hava kilidinde dikiliyordu, kendini üst el rayına sabitlemişti. "Kapakçık fırlatma için üç sayıyorum. Bir. İki. Üç." Fırlayan piro sürgülerinin gümbürtüsü geminin kaportasında yankılandı. "Kapakçık temiz."

Eugene'in yeni konumunda, elini göğsüne götürdüğünü ve mikrofonunu açtığını gördüm. Bu süre boyunca, kusmasının sesiyle sistemi tetiklememek için SKİ'yi değil manuel mikrofonu kullanıyordu. Konuşmaya başladığında sesi zorla çıkıyordu. "Wargin... Kontrolleri sen alabilir misin?"

Bunu bir emir gibi söylememişti çünkü gemiyi dikey tutmak değildi tek söz konusu olan. Gemi düşerken onu sürmemi istiyordu. Dahası, bunu istemişti çünkü gemiyi dikey tutmaya çalışırken kusacak olursa, bu kötü bir gün demekti.

"Tabii ki yaparım." Kenneth bunu dinliyordu. "Kim bilir, belki gemiyi yanına indirebilirim."

"Kıç ve pruva menteşe pinleri çıkartıldı." Pozisyon ikide Helen çalışıyordu, hava kilidinin yanındaki acil durum bağlarıyla gemiye bağlanmıştı. "Kaydırak birleştirme kilitlendi, siyah üstüne siyah. Şişmesi için beklemede."

Helen şişirme ipini çekti. Hiçbir şey olmadı. Bir eliyle gemiye yaslandı ve çim biçme makinesini çalıştıran bir bahçıvan gibi ipi tekrar çekti.

Ona yardım edebilmek için yapabileceğim bir şey var mıydı? Hayır. Üstelik, etkim olmayacak işlere odaklanmak, atandığım görevlerde önemli bir şeyleri gözden kaçırmama sebep olabilirdi. Şişelenmiş oksijeni elbiseme bağlayıp aktive etmek için "yeşil elma'yı"

çektim. Oksijen göstergesi yeşilde olduğu anda elbisemin gemiyle olan bağını kestim. İletişim donanımı olmadan geminin sessizliği çok tuhaftı. Tek duyabildiğim kendi nefesim ve fanların sesiydi.

Bacaklarımı koltuktan kaldırdım ve merdivene tutundum. Gemi oynadıkça açı kötü bir şekilde değişiyordu ve bir de üzerimde basınçlı eldivenler vardı ki sıkıntılı bir tırmanış olacaktı bu. Sol elimle rayı iyice kavradım ve kendimi yukarı çektim.

Kolumun içinden parlak kırmızı alarmlar çalmaya başladı. Arıza vardı.

Nefesimi tutum ve gözlerimi yumdum. Kolum incinmemişti. Bu bir kırıktı.

Küfür dağarcığım yetersiz kalmıştı. Ciddi bir sakatlığı gizleyerek ekip arkadaşlarımı tehlikeye atmak istesem bile sol kolum KM'ye olan bu tırmanışı kaldıramayacaktı. Sürünerek koltuğuma döndüm ve iletişim kanalına bağlandım.

"...dırak hazır değil. Argon tankı boşalmış. Çarpışmada mı oldu bu?"

"Anlaşıldı. Kip V.a'ya geçin. Serbest iniş."

Kulaklığımda birileri inledi, haksız da değillerdi. Manuel girdilerle roketi dik tutmak için eğitilmiştik. Kaydırak olmadan iniş ipiyle tahliye yapmak için eğitilmiştik. Gemiyi düşürerek indirmek için de eğitilmiştik. Fakat şu anda birçok arıza aynı anda yaşanıyordu.

Üstelik durum daha kötüye gidiyordu.

"Lindholm, Wargin." Teorik olarak gemiyi kullanabilirdim fakat beni yukarı çıkarmanın bir yolunu bulmamız gerekiyordu. "Bir sorunumuz var. İniş sırasında kolumu kırdığımı sanıyorum."

"Anlaşıldı." Küfür etseydi yeriydi. Solunum ve fan sesleri arasında gemideki diğer astronot pilotları gözünden geçirdiğini hissedebiliyordum. Myrtle. Helen. Curt. Mikey. Kadınlar vakumda uçmuştu fakat bu gemiyle değil. Erkekler ise roketi tanıyorlardı fakat vakumu bilmiyorlardı. Geriye bir tek kendisi kalıyordu. Her türlü titreme iniş ipindeki insanı geminin yanına çarpma tehlikesi taşıyordu. "Kontrolü ben alacağım."

Kulaklıktan biri hızla nefes aldı. Kimse konuşmadı fakat ben olsam paramı Myrtle'a yatırırdım.

"Fryle ve Lin, değişime hazırlanın, sonra da 2. pozisyonda Carmouche'a yardım edin. Myrtle, hattan ilk sen inip hattı sabitleyeceksin. Ana Teresa, Wargin'in sakatlığına bak."

Eugene hattan ayrıldı ve KM'ye tırmandı.

Simülasyonlarda yaralı mürettebat üyesi rolünü birden fazla oynamıştım, bunların amacı hareket edemeyen birini tahliye etmenin nasıl bir şey olduğu konusunda ekip arkadaşlarıma bir öngörü kazandırmaktı. Kolonistlerden sonra aşağı inen ilk astronot olacaktım. Yapabileceğim en iyi şey, sıra bana gelene kadar insanların yolundan çekilmekti. Hızlı hareket edemiyordum.

Yukarımızdaki KM'den Eugene konuştu, "Kontrol bende."

Curt'ün sağlama cevabı bunu takip etti. "Kontrol sende."

Uzay elbiseleri içindeki ekip arkadaşlarım vücut yapılarından ve hareket biçimlerinden ayırt edilebiliyordu sadece. Curt ve Mikey KM merdivenlerinden geldiklerinde, gelenin onlar olduğu aşikârdı çünkü kolonistlerin beceremediği bir şekilde emin adımlarla yürüyorlardı.

Faustino ya da Rose Barlow gibi daha önce burada bulunmuş olanları hariç Kolonistler basınçlı AİB elbisesini sadece bir kez, Dünya'daki vakum odasında giymişlerdi.

Roket yukarı doğru salındı ve neredeyse sabit kaldı, salınımı iyice azalmıştı.

"Dik. Tahliye için hazırsınız."

AGK'yi artık duymuyorduk. Ya tahliye için iletişim kanallarını temiz tutuyorlardı ya da artık komuta modülünde olan Eugene kabini Büyük Çember'den çıkarmıştı. Paramı ikinci ihtimale yatırmıştım.

Yana doğru kayıp Aahana'nın sıradan çıkmasına izin verdim. Başlığının arkasından kaygılandığı görülebiliyordu fakat eğitimine uydu ve hiç duraklamadı, sanki tam bir astronotmuş gbii hareket ediyordu. Onunla gurur duyuyordum. Sol kolumdaki kemerin karabinasını ortaya çıkardım ve açtım, böylece kapakçığa eriştiğimde hazır olacaktım. Ana Teresa yanımdaki merdivenden çıktı ve ayaklarını arkamdaki koltuğa dayayarak kendini bağladı.

Kapakçıkta, yerin beş kat yukarısında Myrtle hava kilidinin kıyısında oturmuş ve iniş ipine bağlanmıştı, ip sol kolunun üzerinde, gemiden bir metre kadar açılan bir destek borusuna bağlıydı. Curt

kapakçıktan dışarı doğru eğildi, bir güvenlik hattıyla gemiye bağlıydı, yeri gözlüyor ve olacakları önceden görmeye çalışıyordu. Baş parmağıyla her şey yolunda anlamında bir işaret yaptı.

Myrtle öne doğru eğildi, geminin hareketiyle birlikte dışarı doğru sallanıyordu, geminin yanından, kontrollü ve hızlı bir inişle gözden kayboldu.

Kapakçıkta Curt konuştu, "Yere indi. İpi alın. Eliyle verdiği işaret ipin güvenle alındığını söylüyor."

"Anlaşıldı. On dakikalık yakıt kaldı."

Helen cevap verdi, "Kolonistleri aşağı yolluyoruz."

Ana Teresa kaskını benimkine dayayıp konuşmaya başladı, "Tahliye için askı ister misin? Ama bir pilot gibi cevap verme."

Mikrofonumu kapattım, zekice bir karşılık vermemek için kendimi zor tutuyordum. "Tek elle inebilirim." Simülasyonda hareket kabiliyeti kısıtlanmış mürettebat üyelerini indirmeyi çalışmıştım. "Fakat merdivende ve yere inişte beni tutacak birine ihtiyacım olabilir.

Başıyla onay verdi. "Önce ben inip seni yerde beklerim."

Geminin gövdesinin dört bir yanındaki mini iticilerden gelen hızlı atışları hissedebiliyordum, Eugene, itişi çok zarifçe ekonomik kullanarak bizi dik tutuyordu. Altımızda, Curt, Helen ve Mikey kolonistlerin karabinalarını Gök Cini'ne bağlamasına yardımcı olup onları tahliye ediyordu. Bazıları eşikte, geminin kıyısından bilinmezliğe atlamadan önce duralıyordu. Çoğu ise hareket hâlindeydi, bu hareket pürüzsüz değilse de amaca uygundu.

Saatime baktım. Daha önceden koyduğum işarete göre beş dakikalık yakıtımız kalmıştı.

Merdiven boşalır boşalmaz Ana Teresa beni dürttü. Bağlantıyı kestim ve sessizliğe gömüldüm ve bacaklarımı savurarak merdivende ona katıldım. İki basamak aşağımdaydı, elleri dış raylardaydı. Kaskının sırtımın altına bastırdığını hissedebiliyordum.

Tek elle iniş istediğimden daha yavaş ilerliyordu fakat acele edersek ikimizin de merdivenden yuvarlanması tehlikesi vardı.

Ana Teresa beni kapakçığa yönlendirdi, sanki kolumun kırılması diğer hislerimi de köreltmiş gibi davranıyordu. İki kolonist daha kapıdan çıktı, Helen onları net el hareketleriyle yönlendiriyordu.

Sonuncusu da çıkınca Ana Teresa ipe bağlandı ve sinyal üzerine kapakçıktan çıktı.

Curt, onun da yere indiğine dair baş parmak işareti verince Mikey hattı Uzay Cinimn şaftının etrafına sardı hızla, Ay yerçekiminde tek ihtiyacımız olan sürtünme buydu, sonra da kelebek vidayı kullanarak kapak silindirini yerine oturttu tekrar. Helen, bunu, sanki bir çocukmuşum gibi kemer karabinasına bağladı. Yaralı bir mürettebat üyesi için doğru prosedür buydu fakat kontrolün elimde olmamasından hiç hoşlanmıyordum.

İpi sağıma almak tuhaf geliyordu fakat tutundum ve kapakçığın kenarına oturmadan önce ipi arkama alıp tam gerdim.

Altımda, Myrtle ipin en altından tutmuş, inenlerin gemiye çarpmasını engelliyordu. Önde doğru eğilip hava kilidinden atladım, bir yandan da sağ kolumu vücudumdan uzak tutuyordum. Sol kolumdan asılıydım ve iniş hızım o kadar düşüktü ki bir an için Gök Cinimin çalışmadığını düşündüm.

Fakat Dünya'daki eğitimlerimin hiçbiri altıda bir yerçekimi altında değildi. Gök Cini'nin beslediği ip beklediğim hızın ancak bir yüzdesindeydi, bunu sınıfta da tartışmıştık, roketin yanından usulca aşağı indim.

Ta ki evden getirdiğim bütün ağırlığımla sırtım gemiye çarpana kadar. Kolum kıpkırmızı bir öfkeyle sancıdı. Dönerek ayrıldım, gemi öne doğru salınırken ben de ipin sonunda kendi eksenimde dönüyordum. Ay manzarası siyah ve beyazlar hâlinde gözlerimin önünden geçiyordu. Üstümde, geminin uzak köşesinde geminin düzeltme iticileri karanlık göğe beyaz bir bulut püskürttü, Eugene roketi tekrar dikey konuma getirmişti. Tekrar gemiye doğru yalpaladım, bir ayakla kendimi ancak durdurabilmiştim.

Geminin yanına çarptım, aşağı inişim istikrarlı değildi ve eğer Ana Teresa ile Myrtle beni sabitlemek üzere aşağıda olmasaydı sıkı elbisem düşmeme yol açabilirdi.

İpe bağlandığım kelepçeleri gevşetmeme yardımcı oldular. Geri çekildim ve inişe geçen Mikey için hattı temizledim. Geminin yanında ancak bir silüet gibi olan bu kişinin o olduğunu biliyordum çünkü kıdem sırasına göre ineceklerdi aşağıya.

Arazinin öbür ucunda, bir madencilik aracı Ay kolonisinin regolit tümseğinin etrafından dolaşıyordu. Arkalarında gri bir toz bulutu kuyruk gibi onları takip ediyordu, esinti olmadığından geriye doğru mükemmel bir ark çizerek uzuyorlardı. Ana Teresa'yla birlikte kızağa doğru yönelip kurtarıcılarımızı beklemeye koyuldum, her adımımda elbisemle kavga ediyordum.

Buna rağmen, hareket etmek, yüzeyde olduğum diğer zamanlara oranla kolaydı. Güneşten yayılan ısıyı hissedebiliyordum ve ARİB elbisemin içinde terlemeye başlamıştım.

Araç içi basınç elbisesi. Bu elbiseler Ay yüzeyinde giyilmek üzere tasarlanmamıştı. Havam vardı ama soğutma sistemi yoktu. Botlarım Ay toprağının keskin camdan tanecikleriyle baş etmek üzere yapılmamıştı.

Yönümü değiştirdim, platformu temizledim ve rampanın gölgesine girdim. Döndüğümdeki zamanlamam Helen'in gemiden aşağı kaydığını görmek için harikaydı. Kafamın içinde saymaya başladım. Eugene'e sistemleri kapatmadan önce son inen olacağını söylemiş olmalıydı. Eugene de ona güvenliğe çıkmak için otuz saniye vermiş olmalıydı.

Helen, bir ARİB elbisesiyle olabilecek kadar yumuşak kondu yere. Curt ve Mikey yaklaştı ve bağlantılarını çözmesine yardım etti.

O serbest kalır kalmaz Myrtle rampayı işaret etti. Hepsi dönüp koşmaya başladılar, yüzeyde basınçlı bir elbiseyle bunu yapınca tuhaf bir hoplama zıplama hareketi çıkmıştı ortaya.

Arkalarında, iticiler ateşlemeyi bıraktı ve roket yavaş yavaş bizden uzaklaşmaya başladı.

Myrtle'in önünü kesecek şekilde yollandım, kocasının... Düşüşünü tek başına izlememeliydi. İniş platformunun köşesine çarptı ve yüzünü gemiye döndü, en tepedeki komuta modülünü görebilecekmiş gibi bakıyordu. Helen Myrtle'ın yanında durdu ve eldivenli elini ona uzattı. Uzak yandaki iticiler sessiz birkaç ateşleme yaparken onlara yetiştim.

Roket düşmeye devam ediyordu.

Myrtle'ın elini sağ elimle tuttum. Elimi o kadar sıkı kavradı ki basınçlı kauçuk ve kumaş katmanlarına rağmen neredeyse avucu-

nu hissediyordum. Kaskının içinde ağzı süreğen bir duayla kıpırdanıyordu.

Hâlâ güneşin altındaydı. İkisini de gölgeye çektim ve 173 derecelik ısıdan uzaklaştılar, göğsümün içinde kalbim sıkışmıştı.

Gemi kırk beş dereceden de fazla yatınca pasif durumdaki devasa iniş motorları bize bakmaya başlamıştı. Beyaz buhar dışarı fırladı, geminin yanında belli belirsiz görünüyorlardı. Gölgede, Ay yüzeyi soğuktu, ayağımın tabanındaki sıcaklık dinmişti, olduğum yerde kaldım ve yere doğru olan önlenemez yolculuğundaki rokete tanık olmaya devam ettim. Hiç ateşleme yapmıyordu. Yakıtı mı bitmişti yoksa sonrası için mi saklıyordu?

Roket yüzeye ulaşmış gibiydi. Bir dizi keskin ve hızlı ateşleme gerçekleşti. Vahşi spiraller hâlinde toz kalkmıştı, iticiler sustuğunda da oldukları yere çöktüler. Eugene bir kez daha ateşledi uzun ve tek bir itiş tozları gemiden uzağa püskürttü ve sonra...

Gemi...

İndi. Hareket etmeyi bırakıp yanına yattı. Sonra yuvarlandı, hasarlı iniş ayağı yere gömüldü, sessiz ve durağan, olduğu yerde kaldı.

ON ALTI

AY'DA FELAKET

ARTEMİS ÜSSÜ, Ay, 13 Nisan 1963 –(AP)– Bugün erken saatlerde *Lunetta*'dan buraya, Ay'daki Artemis Üssü'ne gelen bir uçuş inişte kaza yaptı ve iniş sahasını, Ay inicilerinde kullanılan, hayli zehirli Aerozin'le kirletti. Her ne kadar hiçbir hayat kaybı olmasa da Kansas Valisi Wargin'in eşi Nicole Wargin'in kolu kırıldı. Bu kaza iki yıl önce Ay Mekiği 1063'de arızalananla aynı retro-iticiden kaynaklandı. Bu uçuş, geçen ayki başarısız Sirius IV uçuşundan sonra Ay'a gelen ilk roketti. Sirius IV roketinin patlaması sonucu enkazı ulusumuzun başkentine yakın bir yerde geniş bir sahaya yayılmıştı. UHK'daki yetkililer her iki kazada da can kaybı olmamasının sistemlerinin ve verdikleri eğitimin sonucu olduğunu belirtti. Ne var ki programı eleştirenler, havacılıktaki bu artan sayıdaki kazayı, uzay programının çok kısa bir sürede fazla zorladığının kanıtı olduğunu söylüyor. Yine aynı kaynaklar, UHK'nın roketle birlikte yolcularını da kaybetmesinin an meselesi olduğunu da dile getiriyor.

Kolonin her tarafında aynı sirküle edilmiş havanın dolaştığı Ay'da bile revirdeki filtreler hastaneye has o dezenfektan ve hastalık kokusunu gizleyemiyordu.

Sol kolum alçının ağırlığıyla olağandışı bir ağırlıktaydı. Ay'daki alçı ağırlığı Dünya'dakinden daha ağır hissediliyordu. Koloniyi dol-

duran plastik sandalyelerden birine oturmuştum. Hafif, toplaması kolay ve hepsi gri.

Myrtle de Eugene'in yatağının yanında, bu sandalyelerden birine oturmuştu.

İnce beyaz örtünün altında, dizlerini göğsüne çekmiş ve yanına uzanmıştı. Eugene dudaklarını ıslattı ve sordu, "Peki... Benden başka geminin sabote edildiğini düşünen var mı?"

"Bu ürkünç bir önerme." Kesinlikle sabote edildiğini bağırarak söylemek istiyordum. Keneth'e şifreli bir mektup yazmıştım ki teletipe erişinceye kadar pantolonumun cebini yakacaktı. "Ne düşünüyorsun?"

"İtici dışında mı? Tahliye kaydırağının argon tüpü boştu. Ama kalktığım esnada bu böyle değildi."

Keskin bir nefes aldım. "Kaza esnasında olmadı yani?"

"Helen'in söylediğine göre mühür kırılmış ve boşaltılmış." Çenesinin kenarı gerildi. "Kalkış öncesi prosedürde onu da kontrol etmiştim."

FBI'ın Lindholmleri karanlıkta tutma politikası aptalcaydı. Fakat... Fakat bu sabotaj konusunu Eugene açmıştı. Demek ki Icarus'tan bahsetmeden ya da brifingde öğrendiğim gizli bilgileri paylaşmadan da bu sorun üzerinde çalışabilirdik. "Sence bunun düşen roketle bir bağlantısı var mı?"

"Evet... Sen AKY Frisch'in sekreteri olacaksın, değil mi?" Sanki Ay koloni yöneticisinin sadece düşüncesi bile başını ağrıtmış gibi Eugene alnını ovuşturdu. "Onunla özel olarak konuşmak istediğimi söyleyip durdum ama ekibin geri kalanı etrafımızdayken onu zorlayamadım."

"Sen dinlenmene bak" Myrtle ellerini onun kaşlarında gezdirip şakaklarında daireler çizince Eugene de ellerini indirdi. "Sürekli kahramanlık yapmana gerek yok."

"Ay'da aktif bir sabotajcı var."

"Bunu bilmiyoruz." Elini çekti ve sanki bir eteği düzeltir gibi pantolonunun kumaşını düzeltti.

"Boşaltılmış argon tankı. Peki ya itici? Nathaniel de zehirlendi..."

"O Dünya'da oldu." Ayağa kalkıp yatağın etrafından dolaştı ve Eugene'in serumunun akışını kontrol etti.

"Evet ama..." Hastane yatağındaki Eugene'e baktım. Yüzü kül gibiydi ve rahatsız bir ifadeyle gerilmişti. "Bence Eugene'in *de zehirlendiğini* varsayabiliriz."

"Gıda zehirlenmesi." Eugene bir Myrtle'a bir bana baktı.

Birilerinin onu muhtemelen zehirlediği gerçeğinden bahsetmemi ve dolayısıyla da Myrtle'e endişelendirmemi mi istemiyordu? Bunu çoktan geçmiştik, denemeye bile demezdi. "Gıda zehirlenmesi kasıtlı olabilir. Senin hastalanıp başka kimsenin hastalanmaması birçok şeyi anlatıyor."

Myrtle yatağın ayakucuna yöneldi ve yolda da ince battaniyeyi düzeltti. "Bu olay Brezilya'da da olmuş olabilir."

Haksız değildi, üstelik bu daha tercih edilebilir bir senaryoydu. "Yani Frisch'le konuşmamamı mı söylüyorsun?"

"Söylediğim şu..." İç geçirdi. Battaniyenin köşesiyle uğraştı ve düzgün bir hâle sokup yatağın altında sokuşturdu. "Söylediğim şu, burada birlikte yaşadığımız insanlardan şüphelenmek istemiyorum."

"Ben UHK'daki insanlardan da şüphelenmek istemiyorum."

"Ama... Bizim için durum farklı. Yani tam zamanlılar için. Oğlumuzun mezuniyeti için Dünya'ya döndüğümüz zaman bir yıldır Ay'daydık. Ay'da sadece üç yüz kadar insan var. Birilerinden şüphelenmeye başlamak için çok küçük bir topluluğuz."

Şüphe ve paranoya hiçbir zaman iyi olmamıştır ve bu kadar küçük bir grup için çok kötü olabilirdi. İnsanlar birbirine girerdi. Gruplara bölünürdü. İşler çok hızlı bir şekilde kişiselleşirdi. "Peki. Kaygınızı anlıyorum. Öneriniz nedir?"

"Frisch'le konuş. Zaten çok fazla..." Eugene yatakta yiki büklüm oldu, gözlerini yummuştu.

Ayağa fırladım fakat çok yükseğe çıkmıştım, kendimi tavanda durdurdum. Alçım plastiğe çarptı ve kolum boyunca ince bir sızı başladı. Myrtle yatağın sonundan geldi, Ay yerçekiminde çok zarif hareket ediyordu, Eugene için bir kova getirdi.

Eugene gözünü açtı ve eliyle onu savuşturdu. "Sadece kramp." Doğrulurken konuşmaya devam etti, "En azından öğürmeler safhası bitti. Bir de şu sıçmayı..."

"Eugene! Diline dikkat et."

"Bana bak kadın, Nicole bir pilot. Dilimle onu şoke etmem için yeni bir kelime icat etmem lazım."

"Peki ya ben?"

"Ne olmuş sana?" Homurdandı. "Yatağımın yanı başında bana iyi davranman lazımdı."

"Kıçını temizliyorum ya. Daha ne istiyorsun bilmiyorum."

Eugene güldü ve bu çok güzel geldi kulağıma. "Bak, bir de *benim* dilime laf ediyorsun."

Onlarla birlikte güldüm, gülecek bir şey bulduğum için bir anlığına rahatlamıştım. "Siz iki sevgi böceğini kıç temizleme işleriyle baş başa bırakayım. AKY'yle randevum var," dedim.

"Her şey için teşekkürler." Eugene kafasını tekrar yastığa bıraktı. "Yarın kilisede görüşür müyüz?"

Eşikte durdum ve bir kaşımı kaldırdım. Diğer bütün soruları bir kenara bırakacak olsak bile... "Gerçekten de buradan çıkacağını düşünüyor musun?"

"Yarın paskalya." Yapabildiği kadar omuz silkti, kolunda serumla uzanıyordu sonuçta. Kahrolası pilotlar. "Bana bir şey olmaz."

"Tanrım, beni bu adamla uğraşmaktan koru." Myrtle tavana doğru bakıyordu. "Tanrım, onun keçi inadına karşı bana güç ver ve..."

"Keçi inadım mı?"

Çapraz ateşten çıkıp koridora girdim. Boştu ve Lindholmlerin tatlı tartışmaları, bir de uzaktan gelen Santrifüj odasının vızıltısı dışında sessizdi. Bir an için yalnız kalmıştım.

Baş etmeyi bilebildiğim duygular bir anda bastırdı, acı, öfke, dehşet hep birlikte gözlerimin arkasına bastırıp damağıma yapıştı. Aylar önce Kenneth de böyle bir odada yatmıştı fakat o yalnızdı.

Gözlerimi kapadım. Ellerim birer yumruğa dönüştü, tırnaklarım alçıya bastırıyordu. Buna zamanım yoktu.

Sağlam kolumun altında bir klasörle Artemis Ay Üssü'nün en yeni koridorunda yürüyordum, bu koridorda öne doğru eğik bir ay rampası vardı ki en ideal ulaşım yolu da budu. Ay'daki ilk birkaç saatim

hep biraz tuhaf olmuştur çünkü yokluğuyla geçen günlerden sora vücudum tekrar yerçekimine alışmaya çalışır. Deneyimli ay sakinlerini yürüyüşlerinden anlayabilirsiniz.

Regolite gömülü küçük tüpün girişinde durdum, burası Ay Koloni Yöneticisi Frisch'in ofisi olarak işlev görüyordu. Donuk gri plastik AKY'nin iç ofisinin duvarını oluşturuyordu ki bu duvar bir yanında dönemi geçmiş bir takvim ve diğer yanında trans-Dünya yörüngesi için bir yıldız haritasıyla donatılmıştı.

Sözde kapının yarı saydam plastik kaplamasının ardından Curt'ün sesini duyabiliyordum. "Saygılarımla efendim ama pilot bendim."

"Bunun farkındayım teğmen Frye. Ne var ki UHK'nın politikası gayet açık." Frisch İsviçreliydi fakat İngilizceyi bir İngiliz'den öğrendiği için ağır bir aksanı vardı. Her duyduğumda yapmacıklı geliyordu. "Kalıcı bir durum değil."

"Bu adil değil. Özellikle Carmouche kontrollerin yanında bile değildi."

"Sana iniş hesaplarını verdi mi vermedi mi?"

"Hesaplamalarının manuel kontrollerin arıza yapmasıyla hiçbir alakası yok. Yapmayın ama, siz de bunu biliyorsunuz. Ya Mikey? Eğer göstergeleri doğru okumasaydı hiç indiremezdim gemiyi."

Hepsini yere bağlamışlardı. Dişlerimi sıktım ve kaplamaya vurdum, Ay'da kapı tıklatmak yerine bunu kullanıyorduk.

"Evet?"

Plastiği kenara kaydırdım. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim..."

"Ha, Bayan Wargin." AKY Frisch anemik bir leylek gibi masasının üzerinden eğildi. İsviçrelilere özgü beniz sarılığı Ay'da Dünya'dakinden daha çok belli oluyordu. Bu adamın ihtiyacı olan şey solaryumda daha fazla vakit geçirmekti.

Curt Frisch'in masasının önünde duruyordu, kollarını göğsünde kilitlemişti ve kaşlarını çatmamaya çalışan bir insanın aşırı derecede nötr ifadesi vardı yüzünde. "Oh, güzel. Beni destekleyebilirsin. Helen ve Mikey'iyere bağlıyorlar. Beni bağlamalarını anlarım fakat Pete aşkına, başka birini etkilememeliydi bu durum."

Yüzümü buruşturdum. Bu tartışmayı kazanamayacaktı ve bir çaylak olduğu için de bunun farkında değildi. Frisch kurallara aşırı mı aşırı bağlı bir bürokrattı.

"Ben de yere bağlandım." Alçıma işaret etmiştim. Her ne kadar ona katılsam da Curt buradan gitmeliydi ki Frisch'le konuşabileyim. "Helen ve Mikey'nin olayla bağlantısını incelemek istemeleri akıl dışı değil."

Sanki bağıracakmış gibi derin bir nefes aldı, sonra, iç geçirdi, pazularının üzerindeki parmakları gerildi. Güzel pazuları vardı fakat konudan sapmayalım.

Frisch başıyla onayladı. "Bu soruşturmayı olabildiğince etkin bir şekilde yürüteceğiz."

Curt yere bakıyordu, dudakları büzüşmüştü. "Peki, şu anda aktif bir pilotumuz var mı?"

"Evet. Tabii ki." Ay kolonisinin yöneticisi uzun, çıkıntılı alnına düşen bulaşık suyu sarısı saçlarını geriye attı. "Daha sıkı bir rotasyon uygulamak zorunda kalacağız ama baş edemeyeceğimiz bir şey değil."

Beynin bağlantılar kurması ne şaşırtıcı bir şey. Eugene gıda zehirlenmesi denilerek aşağıdaydı. Curt, Mikey ve Helen de çıkmıştı. Şu an için burada olan pilotlar vardı fakat iki hafta sonra Dünya'ya döndüklerinde ekip açısından sıkıntı yaşayacaktık. Dahası, Frisch, pilotluk ikincil kalifikasyonu olan çaylakları göreve çağırmak zorunda kalabilirdi.

Buradaki niyet, normalde bir gemiye erişimi olmayan bir pilotu aktif hâle getirmek miydi? Yoksa hepimizi iniş sırasında öldürmeye çalışmalarının bir yan etkisi miydi sadece?

Sonra, insanları manipüle etmede çok iyi olduğum için aklıma bir şey daha geldi. İtici arızası varmış gibi numara yapabilir miydim? Pilotluk bende olsaydı kaza gibi görünen kontrollü bir iniş yapabilir miydim? Muhtemelen. Evet. Curt, bir ay çaylağına göre çok zorluyordu şartları. Yardımcı pilotu ve seyrüseferci hesaplayıcısı için gerçekten bu kadar kaygılanıyor muydu yoksa kendisinin de iyilerden olduğunu "ispatlamaya mı çalışıyordu?

Bazen beynimden nefret ediyordum. Fakat bana iyi hizmet ediyordu beynim, ben de Curt'ü göz önünde bulundurma kararı aldım.

Klasörümü çıkardım ve AKY Frisch'e uzattım, içinde sıradan bir dizi kâğıt vardı. "Artık Icarus Programı'nı konuşmak için iyi bir zaman mı?"

Göz kapakları birkaç kez hızla ve kırpıldı. Erkekler poker suratında neden bu kadar kötüydüler ki?

"E....Evet..." Yutkundu, öyle gülümsüyordu ki bununla kimseyi aldatamazdı. "Bize müsaade eder misiniz Teğmen Frye?"

"Tabii efendim." Curt topukları üzerinde döndü, Ay'ın düşük yerçekiminde dengesini kaybetti. O bunu telafi etmeye çalışırken, ben de onu tutmak üzere uzandım. Bana gergin bir bakış attı ve başıyla teşekkür etti. Daha dikkatli hareket ederek plastik kaplamayı açtı ve yönetici ofisini terk etti.

Frisch bakışlarımı ince bir gülümsemeyle karşıladı, kapıya bakıyordu. İkimiz de sessizlik içinde, kauçuğu döven ayak seslerinin uzaklaşmasını bekledik. "Affedersiniz fakat sizin Icarus Programı'nda olduğunuzdan haberdar değildim."

"Başkan Clemons ayrılmamızdan hemen önce beni bilgilendirdi." Sandalyeyi işaret ettim. "Oturabilir miyim?"

"Tabii ki." Ufacık odanın içinde dikkatli bir şekilde ayakta durmaya devam etti. "Size bir çay teklif edebilir miyim? Yeni bir basınçlı su ısıtıcı aldım, böylece artık kaynar suyum oluyor."

"Teşekkürler." Sandalyeye oturdum ve klasörü kucağıma koydum. "Başkan Clemons sizin için bir paket yolladı, ne var ki bu paket hâlâ gemide."

"Ah. Mühendislerin söylediğine göre, yüzeydeki yakıtın yeterince arıtılması lazımmış, ancak bundan sonra gemiyi istikrarlı bir hâle getirip kargosunu indirebileceğiz."

"Anlıyorum." Güneşin yüzeyde gezinmesi ve bütün gölgelere değmesi bir Ay günü sürecekti ki bu da yaklaşık iki hafta demekti. "Hazır olduğunuz anda siz sözlü raporumu sunabilirim".

Döndü, karga burnu yandan görünüyordu. "Raporunuzu sunun lütfen."

Ona Sirius IV kazasından bahsettim. Uçağımdan da bahsettim. KIYEÇ'in hidrolik hattında. UHK ve çevresinde yaşanan diğer ufak tefek "kaza'lardan," mesela kısa devreler, yakıt sızıntıları ve sıkışmış vanalar. Ona kaydırağın argon tankından bahsettim.

Su kaynayınca Frisch çay fincanına benim için su koydu. "Şeker mi krema mı?"

"Almayayım, teşekkürler."

"Hmmm..." Fincanı bana verdi ve oturdu. "Binbaşı Lindholm'ün benimle konuşmanızı istediğini söylüyorsunuz?"

Başımla onayladım. "Her şeyden bağımsız olarak, o sabotajdan şüpheleniyor. Onu dinlemenizi kuvvetle öneririm."

AKY kendi fincanına bir çift şeker attı ve başını iki yana salladı. "Şimdi değil. Başkan Clemons'la bu konuyu konuşacağım."

"Bu da bizi konumuza geri getiriyor. Şifreli kitaplar hâlâ gemide." Sıradan kâğıtların altındaki bir yaprağı aldım ve uzattım. "Bunun için bir çözüm önerisinde bulunabilir miyim? Kazadan sonra Kenneth'e bir mektup yollamam zaten beklenen bir şey, kimse buna dönüp de bakmaz."

Masanın karşısından uzanıp kâğıdı aldı, kaşlarını çatmıştı. O okurken her daim bizimle olan fanlar da havayı hareketlendiriyordu, her ne kadar mektubu ona veren en olsam da kocamla özel yazışmalarımızı paylaşmak beni biraz germişti. Frisch bir yudum çay aldı, kaşları hâlâ çatıktı.

Nihayet çay fincanımı masaya koydum ve konuştum, "Her cümlenin ilk harfi." Şifreler söz konusu olduğunda bunun bön bir şifre olmasından endişeliydim fakat bir şifre olduğunu Kenneth'e nasıl haber vereceğimden de emin değildim.

"Ha!" Fincanı yana koydu ve başını yukarı aşağı salladı. "Çok güzel. İpucu vermeseniz şifreyi fark etmeyebilirdim. Sizce o fark edebilecek midir?"

"Bilmiyorum." Sayfayı aldım ve klasöre yerleştirdim, teletip makinesine ulaşıncaya kadar da burada, güvende kalacaktı. "Kenneth şifre beklemiyor olacaktır."

Tabii, çiçekler hakkındaki sorum da bir şifreydi. Kenneth eğer ilk işareti görmeyecek olursa Nathaniel referanslarımın, onun bir

bakış daha atmasına sebep olacağını umuyordum. Fakat Frisch'e bunların ikisini de anlatamazdım. Sırlar sırlar içinde.

"Binbaşı Lindholm'ü de dâhil edecek şekilde mesajı değiştireyim mi?"

"Şimdilik gerek yok." Frisch fincanını altlığa koydu. "Burada çok sorun yaşamadık, o yüzden de şifre kitabını alana kadar bekleyebiliriz diye düşünüyorum."

Beklemek mi? Bunun bekleyebileceğini mi düşünüyordu? Klasörümü dizlerime bastırdım ve altıymış gibi konuşmam gerektiğini hatırladım çünkü Frisch hiyerarşiye önem veriyordu. "Özür dilerim efendim. Sanırım sözlü raporum yeterince açık değildi... Göstergelere göre Icarus Ay'a geldi."

"Düzeltiyorum. Icarus'un bir noktada geminize girmiş olma *olasılığı* var. Ay'da olup olmadıkları tamamen başka bir soru." Fincanını aldı ve arkasından bana gülümsedi. "Bu işin bir parçası olmak eminim çok heyecanlıdır fakat hayal gücümüzün bize hükmetmesine izin vermiyelim, ha?"

Öfkeyi kontrol etmekte o kadar çok deneyimim olmuştu ki elimdeki klasörü alnının ortasına indirmeden bir ısı dalgasının içimden geçip gitmesine izin verdim. Ama ucu ucuna.

13 Nisan 1963

Sevgili Kenneth,

Bu daha sana yazdığım ilk mektup fakat şimdiden sorun bildiriyorum.

Söz veriyorum ki bu bir alışkanlık hâline gelmeyecek fakat inişimizle ilgili olayları hâlihazırda bildiğini varsayacağım. Buradaki herkes Eugene'in bir mucize gerçekleştirdiğini düşünüyor, fakat oradaki gazetelerin sözlerini tam olarak yazacağını düşünmüyorum, şöyle demişti, "Hassiktir, işe yaradı." Sevgilim, umarım bana çiçek alacak kadar kaygılanmamışsındır. Fakat tabii seni durduramam da.

Kolum kırıldığı için strese girdiğinin farkındaydım. Şans eseri sadece ufak bir kırık. Yine de buradaki tıp personeli inceleyecek gerçek bir kırık buldukları için –esprimi bağışlarsan– uzaya çık-

mış kadar sevindiler. Bu benim de ilk kırığım ki geçmişimde bunca diz soyulması ve incinme olduğu düşünülürse bu şaşırtıcı. Bunun bir sürpriz yan gelişmesi de Ay'daki ilk kırık kollu insan olarak tarihe geçecek olmam. Söylememe gerek yoktur, bu bir gurur sayılmaz pek. Yine de insanların imzalayabileceği bir alçım olacağı için tuhaf bir şekilde heyecanlıyım.

Daha az heyecan duyduğum şey ise Ana Teresa'nın Santrifüj çemberinde günlük tedaviye girmemi istemesi. Nasıl iyileştiğimi gözlemlemek için de günlük röntgen çekimi de cabası. Santrifujlar Ay'daki uzun süreli hayatta kalışımız için gerekli fakat şeytani şeyler. Kinetik olarak oldukça ilginç sayılır. Yeni öğrendiğim bir bilgiye göre, bir kemiğin düzgün bir şekilde iyileşmesi için kemiğe stres yüklemeliymişsin. Yerçekimi burada, Santrifüj eklenmeden önceki ilk uzay istasyonuna nazaran daha iyi bir etki yapar. Herkes sürekli şu ana kadar ellerinde olan tek şeyin kemirgenler üzerinde yapılan deneyler olduğunu söyleyip duruyor, öyle ki neredeyse yaralandığıma sevindiklerini düşünürsün.

Şanslıyız ki ekibimizin yerleşmesi iyi gidiyor ve ben de eğitimlerine araya giren bir pürüz olmadan devam edebileceğim. Ah, senden küçük bir iyilik isteyebilir miyim? Buradaki birileri Kipling'in *Just So Stories'inden* bahsetti de armadillolu hikâyenin adını hatırlayamadık. Buradaki kütüphanede kitabın bir kopyası yok, o yüzden eve bakabilir misin ya da Nathaniel'a da sorabilirsin, onda bir tane olduğunu biliyorum.

Sevgiler,
Nicole

ON YEDİ

UHK DESTEKÇİLERİNE MARS GÖREVİNDEKİ ÖLÜMLE İLGİLİ BİLGİ VERİLDİ

KANSAS CITY, 14 Nisan 1963 – Üç yıl sürecek olan Birinci Mars Görevi henüz ilk ayındayken Uluslararası Havacılık Koalisyonu'ndan yüksek mevkili bir yetkili, geçen kasımda yaşanan trajik olayla ilgili ilk raporu bugün aldı. Uzay ajansının yöneticisi Norman Clemons, bütün günü dokuz kişilik sorgu kuruluyla geçirdikten sonra raporun detaylarını UHK'nın sekiz üye ulusunu temsil eden diplomatlarla paylaştı. Başkan Clemons, toplantının öncesinde ve sonrasında herhangi bir beyanda bulunmayı reddetti.

Küçükken Paskalya pazarı yeni bir elbise ve bone demekti. Dadım ayakkabılarımı ayna parlaklığına getirirdi. Kiliseden sonra, büyük aile Kuzen Walter'ın evinin önündeki çayırlıkta buluşur Paskalya yumurtası avına çıkardı. Bir ergen olarak, yumurtaları boyar, daha genç kuzenlerimin bulması için saklar ve kendi çocuklarımın onların peşinden ava çıkışını hayal ederdim.

Evlendiğimde insanlar çocuk yapıp yapmayacağımı sormaya başladı. Fakat sonra... Bu durdu.

Ay'da yumurta avlayacak çocuk falan yoktu. Yahu, hatta, ilk tavuklarımızı geçen altı ayda buraya getirmiştik, yumurtaları da gıda rotasyonuna yeni girmişti. UHK'nın bunları eğlence için boyamamıza izin vereceğini hayal bile edemiyordum.

Yeni bir elbisem yoktu, hatta hiç elbisem yoktu. Boneler ve şapkalar ise burada aptalca bile görünmezdi. Boynumun etrafına dolamak için çok zarif, yeşil ipekten bir eşarbım vardı, bir de beyaz ketenden bir blüz ki uçuş elbisesi ve güvenlik kaskı giydiğimiz yılların ardından Ay kolonisinde serbest kıyafete geçişimizi kutlamak üzere getirmiştim bunu. Böylece, yapabildiğim kadar iyi giyinip kiliseye gittim.

Paskalya olduğundan değil fakat Eugene ve Myrtle benim arkadaşımdı ve bu olay onlar için önemliydi. Rahiplerimiz, hahamlarımız ya da imamlarımız yoktu –en azından resmi olarak– fakat bütün bu inançların inanları vardı aramızda ve hepsi de ibadetlerini yerine getirmenin bir yolunu bulmuştu. Kilise yoktu. Cami yoktu. Kutsal bir yer yoktu, tabii Ay Görev Kontrol'ü saymazsak.

Örneğin "kilise" bu seferliğine Ortaşehir'de bir restorandı.

Hatta "Le Restoran" çünkü Ay'da sadece bir tane vardı ve isimlendirme konusunda pek de yetenekli olmayan fakat çok iyi aşçı olan bir Fransız çift tarafından işletiliyordu. "Baker Sokağı'ndaki" hava kilidinden dışarı adımımı attım ve köstebek tüpünden geçerek Ortaşehir'e vardım, ava kilidinden geçtikten sonra bunu arkamdan kapatmamak için kendimi zor tutmuştum. Ay kolonisinde artık elektromanyetik kapakçıkları vardı ve sızıntı ihtimaline karşı kapıları kapatıyordu.

Ortaşehir'in büyük kubbesini geçerken göğsüm genişledi. Işık hep ilk dikkatimi çeken şey oluyordu. Kubbeyi yarı saydam yapan filtrelere rağmen Ay günü esnasında Ortaşehir canlı bir beyaz ışıkla dolu olurdu. Bu ışık kabinlerin köşelerini ortaya çıkarır, kauçuk duvarları gümüşi bir renge boyardı. Bir zamanlar Ortaşehir tek yaşam alanımızdı ve her şey buraya sıkışmıştı. Şimdi, üst kat rekreasyon sahası işlevini görüyor, burada, duvarları çevreleyen kişisel alanları çepeçevre dolaşan bir de koşu pisti vardı.

Pazar gününde dahi insanlar bu pistte koşuyor, UHK'nın zorunlu kıldığı egzersizlerini yapıyorlardı. Depo konteynerlerinden oluşmuş "sokaklar'da" gitar müziği duyuluyordu. Hepsinin ortasında Merkez Park vardı. Dünya'dan geldiğimiz düşünülürse, bu yama gibi duran zavallı yeşil alana park demek yersizdi. Altı adet yükseltilmiş toprak yatakta çeşitli bitkiler vardı.

Fakat hâlâ dünya gözlüklerim gözümdeydi. Gelecek haftaya kadar burası gözüme cennet gibi görünmeye başlayacaktı. Bitkiler, mineral açısından zayıf bu topraklarda akıl karıydı. Birden fazla kez buradan gelen karahindiba yaprağı ya da kızartılmış frenkinciriyle lezzetli yemekler yemiştim.

"Nicole!" Myrtle yanında Helen'le birlikte karahindiba yatağının yanında duruyordu.

"Yardım et de şu tartışmamız bir sonuca varsın." Sanki Brezilya'nın zenginliğinden yeni gelmemişiz gibi Helen çiçeklere bakıyordu. "Sence ayin şarabı üzümden mi olmak zorunda yoksa karahindiba şarabı da iş görür mü?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Yanlış insana soruyorsunuz. Ben neredeyse uyumaya devam edecektim."

"Ben de tam diyecektim ki..." Helen somon pembesi keten bir üst ve koyu turkuaz bir etek giymişti ki uzaydaki tek etek muhtemelen buydu. "Galiba seni kilisede hiç görmedim."

"Eugene dün davet etti onu." Myrtle gülüyordu. "Bu bizim Paskalya mucizemiz olabilir."

Eugene'in olması gereken boşluğa bakmamaya çalışıyordum. "Sanırım asıl mucize kocanı yerinde kalmaya ikna etmen."

Myrtle gözlerini devirdi. "Çoktan geldi o."

"Ha..." Le Restoran'a baktım, Merkez Park'a bakan bir kabindi burası. "Ne kadar titrediğini insanların görmesini istemiyor."

"Ben neden bir pilotla evlendim bana hatırlatabilir misiniz?" Lacivert bir bluz giymiş ve bunu belinde beyaz rugan bir kemerle bağlamıştı, altında da bunlara uyumlu lacivert bir ay pantolonu vardı. Ayak bileklerimden pantolon, yine uyumlu lacivert düğmelerle yumuşak kumaşın altında sıkıca kapatılmıştı. Bir şekilde yanında lacivert bir dantelli şapka getirmişti. Şapka onun kafasında aptalca durmuyordu ve dantel ve çiçek detayları harikuladeydi ve gardırobumu sorgulamama yol açmıştı. "Bu adam... Tanrı yardımcım olsun, onu seviyorum ama ölümüm onun elinden olacak."

Le Restoran'a doğru yürürken sesimi alçalttım. "Durumu nasıl?"

"Daha iyi. Fakat bunun ne kadarı yerçekiminden kaynaklanıyor emin değilim."

"KM'de olduğundan daha iyi olduğu kesin." Kaygı Helen'in kaşlarına oturdu. "Kusmuk torbamız bitecek sandım."

Sıfır-g'yle ilgili sorun yemeği midede tutacak hiçbir gücün olmayışıydı. Yani eğer gazınız varsa katı maddelerin arasından sıyrılıp dışarı çıkmaz, onları dışarı iterdi. Geğirmek bir parça da öğütülmüş yemeğin çıkışı anlamına geliyordu. Bu yüzden de sindirim sistemi gerilimi çok hızlı bir şekilde çok berbat bir hâle dönüşebiliyordu. 1/6 g bile gazın yükselip yemeklerin aşağıda kalması için yeterliydi.

Mrtle ve Helen için kapıyı tuttum. Ay'a son gelişimden bu yana Arnaudlar Le Restaurant'ı boyamışlar gibi görünüyordu. Plastik zeminin damarlı ahşap görünümlü kaplaması vardı, kaplama bazı yerlerde eskimiş ve savaş gemisi grisi ortaya çıkmıştı. Iskartaya çıkmış birörnek malzemeden yapılmış mavi ve beyaz renkli örgü minderler, koloninin her yerinde görülebilen bu gri sandalyelere bir şekilde bahçe mobilyası havası katmıştı.

Odanın önündeki Eugene daha iyi görünüyordu fakat saçınızdan kusmuğu temizleyince zaten böyle görünürsünüz. Oturmuş birkaç kişiyle konuşuyor, içten bir şekilde baş sallıyordu. Ne yalan söyleyeyim, bana meclis bileşenleriyle konuşan Kenneth'i hatırlatıyordu.

"Bir ara kocalarımız hakkında konuşalım."

"Neden? Seninki ne yaptı?" Myrtle küçük, altı masalı restorana girdi ve aynen bir güneş panelinin güneşe göre konumlanması gibi Eugene'e göre konumlandı.

Ona anlatmak için ağzımı açtım fakat korkum ağzımı doldurdu. Konuşmadan önce yutkunmam gerekti. "Hiç..."

"Bana hiç deme." Bir elini kaldırmıştı. "Beni ilgilendirmeyen bir şeyse öyle söyle. Ama yalan söyleme. Paskalya'da yapma bunu."

Dudağımın içini kemirip iç çektim. Bakışlarımı sahte ahşap zemine dikip hafifçe omuz silktim. "O... Son buraya gelişimde sağlık sorunu yaşamış. Bana da söylememiş."

"Ah, Tanrım..." Myrtle kaşlarının arasındaki boşluğu çimdikledi. "Erkekler çok... Ergenliği nasıl atlatıyorlar ki acaba?"

"Evrenin büyük sırlarından biri bu." Helen dilini şaplattı. "Reynard yatağın altının süpürülmesi gerektiğini asla anlamıyor. Size nasıl bir dehşet olduğunu anlatamam..."

Kadınlarla birlikte güldüm fakat dürüst olmak gerekirse bunu ben de bilmiyordum. Bir dadı ve bir hizmetçiyle büyümüştüm. Kendi kıyafetlerimi kendim asıyordum ve sosyeteden bazı arkadaşlarım bu yüzden ilerici olduğumu düşünüyorlardı.

Küçük kilise ahalisi mekânı dolduruyordu. "Bütün sandalyeler bitmeden bir tane kapayım."

Myrtle odanın önünü işaret etti. "Gel bizimle otur. Eugene birkaç dakikaya kalkar, yerine sen otursun."

"Sorun değilse arkada daha rahatım." Göz kırptım. "Ayrıca, her ihtimale karşı... Sıçratma çemberinde bulunmak istemiyorum."

Burnundan güldü. "Ona bunu anlatmaya çalıştım..."

Helen kolumu sıktı ve Myrtle'la birlikte küçük odanın önüne doğru yürüdü. Ben arka köşede bir sandalyeye iliştim, buradan kapıyı görebilir, kimin girip çıktığını sayabilirdim. Manifestoyu yazan kişi bir Hristiyan'dı.

Şu an da Paskalya pazarıydı.

Deana Whitney ayin ilahisini okumaya başladığında kabul etmeliyim ki ağzım açık kaldı. Temiz ve yüksek bir soprano sesi vardı ve yerçekiminin en ufak bir etkisi yokmuş gibi süzülüyordu bu ses. Onunla birlikte eğitim görmüştüm ve böyle bir sesi olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

Bir çeşme dolusu kan çekilmiş Emmanuel'in
damarından;
Bu sele dalan günahkârlar kurtulmuşlar suçluluklarının
damgasından;

Ayine katılanlar birer birer ayağa kalktı ve öne birikti. Aldrin kişisel yük sınırının bir kısmını aya ekmek ve şarap getirmek için kullanmıştı.

Ben arka köşede oturdum ve katılan herkesi not ettim. Ayağa kalkanlar ve benim gibi oturanlar. Ay vatandaşlarının kaçının Hristiyan olduğunu bilmiyordum fakat kiliseye elli üç kişi gelmişti.

Bizim roketten on bir kişi katılmıştı, Lindholmleri, Helen'i ve kendimi saymıyorum tabii. Doğrusu, beklediğimden fazlaydı bu fakat öyle sanıyorum ki ölüme yaklaşma deneyimi ile büyük bir dini bayramın kesişimi en şüpheci ruhlara bile takva ekmişti.

Öleyazan hırsız mutluydu yaşarken göreceği için bu
çeşmeyi;
Her ne kadar vahşiysem de onun kadar, günahlarımdan
yıkayacağım kendimi;

Bu on bir kişilik listeden Clemons'ın bizim takımımıza verdiği kişileri ayırdım. Ana Teresa, Ingram, Tierra ve Faustino. Usa vurumuma göre bu kişiler fazladan soruşturmadan geçmiş ve Ay'da birden fazla kez bulunmuşlardı. Eğer sorun çıkartmak isteselerdi bunu daha önceden yaparlardı.

Tabii, eğer örgüte yeni girmiş değillerse ya da bu olayların Dünya'dakilerle eş zamanlı yapılması gerekmiyorduysa.

Elimde sekiz kişilik bir liste kalmıştı.

1. Kadyn Murphy
2. Imelda Korona
3. Vicky Hsu
4. Ruben du Preez
5. Danika du Preez
6. Curtis Frye
7. Luther Sanchez
8. Catalina Suarez Gallego

"Kalkmayacak mısın?" Faustino önümdeki sıraya sokulmuştu.

Kocamın kilisesinde ayine katılırdım çünkü bunu yapmamam soru işaretleri doğururdu. Burada ise... Katılmam saygısızlık olur gibi hissediyordum. Başımı iki yana salladım. "Teşekkürler, hayır."

"Onun gerçek bir rahip olmadığının farkındayım ama sana söz, bu sebepten ateşlerde yanmazsın." Faustino başını yana eğdi. "Dur bir dakika. Kiminle konuştuğumun farkında değilim galiba."

"Ayinin geri kalanı boyunca sandalyeni tekmeleyeceğim."

Sırıttı ve sandalyesini geri devirdi ki düşük yerçekiminde bu çok kolaydı. Kolay ve aynı ölçüde rahatsız edici. Sandalyesini tekmeledim.

Onu yeterince uyarmış olmama rağmen irkildi ve dengesini iyi kuramadı. Sandalyesi gerisin geriye düştü. Faustino'yu tutmak için uzanınca da sandalye alçıma çarptı.

Bir yıldırım kolumun içinde dolaştı, nefesim kesildi. Fakat onu yakalamıştım. Ne şans ki on kilodan daha ağır değildi. Yine de sandalyesini düzelttiğim anda kolumu vücuduma bastırdım ve sanki zonklamayı durdurabilecekmiş gibi sağ elimi bileğime bastırdım.

"Nicole!" "İyi misin?" "Ne oldu?"

İşte böylece, arkadaki gizli köşem şimdi bir insan yığını dolmuştu. Sanki bir yardımı olacakmış gibi, Luther bir su torbası uzatmıştı.

"Hey! Sandalyemi o tekmeledi." Faustino ciddi değildi fakat mizah duygumu bu kubbenin dışında bırakmıştım.

"Ya sandalyeni tekmeleyecektim ya da hayalarını." Kelimeler ağzımdan döküldüğü anda buna pişman oldum. Her ne kadar uydur kaydır olsa da burası yine de içindeki insanlar için kutsal bir yerdi. "Özür dilerim. Özür dilerim. Biçimsiz oldu."

"Of..." Faustino omuz silkti. "Yok. Ben özür dilerim. Seninle uğraşmamam lazımdı, yaralısın falan."

Kendimi doğrulttum. "Ben iyiyim. Seni faka bastırdım ama değil mi?"

"Pilotlar..." Myrtle koridorda durmuş, sanki bir çocukmuşum gibi başını bana sallıyordu. "Hepiniz aynısınız."

Odanın önünde, Aldrin elini havaya kaldırdı. "İsteyen herkes ekmek ve şarap alabildi mi?" Bir süre bekledi. "Harika. Demek ki bu kadar."

Curt ileri atladı. "Iıı. Dostlar? Gitmeden önce. Ben... Ben burada yeniyim ama ailem Paskalya'da hep yumurta avı yapmıştır, o yüzden de... O yüzden de birkaç yumurta şeker getirip buraya, parka gizledim."

Neredeyse kitlesel bir çıkış oldu, bu çıkanlara ben de dâhildim fakat Faustino el sallıyordu. "Durun! En azından bir kapanış duası."

Çok yaklaşmıştım. İnsanlar tekrar sandalyelere otururken Vicky küçük not defterimi bana verdi, düşmüş ve ayak altında kalmıştı. "Galiba bunu düşürdün."

"Teşekkürler." Defteri aldım ve Faustino öne çıkarken dikkatimi ona vermiş gibi yaptım.

"Bugünkü kapanış duamız Şükran Duası olsun." Bütün kilise başlarını eğmeye başladı ve Faustino'nun sesine onların elbiselerinden gelen hışırtılar karıştı. "Tanrım, Cennetteki Babamız, Oğlun İsa Mesih'in erdemleri ve ölümü aracılığıyla senden tevazuyla bizi bağışlamanı istiyoruz ve O'nun kanından doğru..."

Başımı eğdim, dua etmek için değil, ayine katılanların kimler olduğuna dair notlarımı tazelemek için.

Fakat sayfa gitmişti.

Küçük defteri arayıp taradım. Eğilip bükülmüş ve sayfalar kıvrılmıştı fakat sadece bir tanesi yırtılmıştı. Etrafımda, bütün kilise ayağa kalktı.

"Paskalya yumurtaları parkta!" Curt'ün sesi inanılmaz genç ve enerjikti. "En çok toplayan için bir de ödülüm olacak."

Eğildim ve yere bakmaya başladım. Sayfa burada olamazdı fakat olmasını istiyordum. Çok suçlayıcı bir şey yoktu üzerinde, öyle değil mi? Sadece bir isim listesi. Üstüne "ŞÜHELİLER LİSTEM" falan yazdığım yoktu.

"Her şey yolunda mı? Curt sandalye sıralarının sonunda duruyordu.

Topuklarım üzerine oturdum. "Ah, evet. Teşekkürler. Az önceki hayhuy esnasında bir şey düşürdüm de."

"Yardım edebilir miyim?"

Elimi sallayıp onu savuşturdum. "Teşekkürler ama iyiyim. Ayrıca senin yumurta araman gerekmiyor mu?"

Omzunun üzerinden baktı, ağzının köşelerinde gamzeler oluşmuştu. "Yumurtaları saklamanın böyle bir yanı var. Nerede olduklarını biliyorum." Gülümsemesi iyice yayıldı ve lanet olası herif yere eğildi. "Ama bak ne diyeceğim. Sen bir şey kaybettin, bu da yumurta avı gibi bir şey. Ne arıyoruz?"

Dünya'da olsaydık en kolay söyleyebileceğim yalan bir küpe düşürdüğüm olurdu. Fakat burada küpe takmıyordum. Ben de neredeyse doğruyu söyledim, bulma ihtimaline karşı. "Bir liste. Briç gecesi düzenlemek istiyorum da, olası adayları yazdığım bir liste yaptım."

"Kıyakmış." Sandalyeleri bir kenara çekti ve zemine bakmaya başladı. "Listede ben de var mıyım?"

Normalde olsa gelişimizi takip eden pazartesi günü Meşgul Arı'yla bir ısınma uçuşu yapıyor olurdum, oysa şimdi bir daktiloyla boğuşuyordum. Parlak siyah canavardan kâğıdı çıkardım ve baktım. Bir şekilde, karbon kâğıdını ters koymayı başarmıştım. Yine.

Teoride, Frisch'in sekreteri rolü yapmam mantıklıydı...

Pratikte ise kolum kırık olmasa bile berbat bir daktilograftım. Dünya'da kendi özel sekreterim vardı. Daktilo kullanmayı öğrenmeye niye ihtiyacım olsundu ki? Ya da karbon kâğıdı kullanmayı öğrenmeye?

Koridorun aşağısında, Danika ve Ruben du Preez, ayın yeni sakinlerine has o aşırı kendine güvenli adımlarla küçük masama doğru yürüyorlardı. Birinci gün herkes çok ama çok yavaş yürürdü. İkinci gün ise olayı çözdüklerini sanırlardı. Onları uyarmak hiçbir işe yaramazdı, o yüzden de bekledim ki...

Aşırı büyük bir kuvvetle öne doğru atılınca Ruben'in kafası tünelin çatısına vurdu. Beyaz Güney Afrikalı bu mühendis dengesini bulmak için aşırı hareketler yapınca, tatlı eğimli duvara doğru düşeyazdı. Danika da onu kurtarmak için çok hızlı hareket ediyordu, çift, uzuv yumağı hâlinde yere yığıldı.

Masamdan kendimi iterek kalktım, düşük hızda ay yürüyüşüyle yürüdüm. Onların yanına geldiğimde topuklarıma bastırıp karşı kuvvet uyguladım ve sanki Dünya'da hiç yaşamamışım gibi şık bir şekilde durdum.

"İyi misiniz?" Kalkmalarına yardımcı olmak için elimi uzattım.

Danika dizleri üstünde doğruldu ve kocasını kontrol etmek için öne eğildi. "Eh, teşekkürler. En azından burada düşmek daha yumuşak."

"Kendi adına konuş." Ruben karısını yanağından öptü ve elimi görmezden geldi. "Senin üzerine yığılan bir melek yoktu."

"Eğer bir melek olsaydım uçardım."

"Göğün yedi kat üstünde değil miyiz ki?" Ruben dikkatle ayağa kalktı. Karısının kalkmasına yardım ederken gülümsüyordu. "Ama gerçekten iyi gidiyoruz."

"Bunu duyduğuma sevindim." Melekler. Yerin yedi kat üstü. Dün de kiliseye gitmişlerdi... İncil'den alınma pasajlarla dolu bir manifesto yazmış olabilirler miydi?

Danika uzun siyah saçlarını başının etrafında bir taç gibi tutan firketelerini kontrol etti. "KIYEÇ'e hiç benzemiyor, değil mi?"

Güldüm, başımı salladım ve onları masama doğru yöneltirken şüpheci zihnimi olabildiğince düşürmeye çalıştım. "Pek benzemiyor. Bu herkese olur. Unutmayın, yavaş..."

"Hızlıdır." Danika gözlerini devirdi. "Yavaş hızlıdır. Biliyorum. Ona söyleyip duruyorum ama..."

"Ama burada olduğum için çok heyecanlıyım." Ruben sırıttı fakat sonra gülümsemesi söndü. Gırtlağını temizledi. "Yönetici içeride mi?"

"Üzgünüm ama AKY şu anda müsait değil." İyi daktilo edemiyor olabilirdim fakat bir sekreterin neler diyeceğini biliyordum. "Benim yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

Ruben alt dudağını çiğnedi ve ağırlığını diğer ayağına verdi. "Aslında hiç önemli değil."

"Öyleyse çözmek de kolay olacaktır." Koltuğuma gömüldüm ve bir not defterini kendime doğru çektim. "Durun tahmin edeyim. Ayın on beşi olduğunu fark ettiniz ve verginizi daha ödemediniz."

"Ne?" Ruben tamamen kaybolmuş gibiydi.

"Birleşik Devletler'de vergi günü bugün..." Başımı iki yana salladım. FBI Icarus'un Amerikalı olduğundan şüpheleniyordu ve bu ikisi Güney Afrikalıydı. "Neyse, önemli değil. Nasıl yardım edebilirim?"

Parmaklarını birleştiren Danika yüzünü buruşturdu. "Bunu yapmayı istemiyorum ama..."

"Ama ülkemizin bazı kuralları var. Bizim bir sorunumuz olmadığını anlayın lütfen." Ruben elini ileri uzattı. "Gerçekten de. Fakat bunu yapmamız lazım..."

"Bir şikâyette bulunacağız." Danika yutkundu. "Evli çift uyku modülünde ırk ayrımı yok."

"Myrtle ve Eugene'i seviyoruz ama Güney Afrika Havacılık ve Uzay Yönetimi'nin kurallarına göre..."

Elimi masaya koydum, neredeyse masaya vuracaktım. "Ay'da ırk ayrımı yok. Bu uluslararası bir koloni ve yerel kanunlar burada geçerli değil."

Ruben rahatlamayla bir nefes verdi. "Tanrıya şükür. Biz sadece..." Elini öfkeyle salladı.

"Bu şikâyeti yapmak zorundaydık." Danika'nın yanakları kızarmıştı. "Aşağıda sorun yaşamamamız için bunu kayıtlara geçirebilir misin?"

Bir şikâyet kaydını nasıl alacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen bunun için bir form vardı. UHK'nın formları meşhurdur, üstelik bu seferkinin şüphesiz bir kısaltması da vardı. "Ne yapabileceğime..."

Işıklar söndü. Omega kol saatimin fosforlu parıltısı dışında, koridor antik bir mezar kadar karanlıktı.

Sessizlikte, Danika'nın sesi iğne gibiydi. "Sence bu..."

Işıklar geri geldi.

Ani parlaklık karşısında yüzümü buruşturdum. Acil durum ışıkları. Tam yandığı esnada bir tanesine bakıyordum. Pille çalışan ışık sarı renkliydi ve Danika'nın beyaz tenine sarımsı bir hava vermişti.

Ruben gergin bir şekilde güldü, omzunun üzerinden ışığa bakıyordu. "Güneş enerjisi genellikle..."

"Şşş..." Karanlığa dönmek işe yarayacakmış gibi gözlerimi kapadım ve dinledim. Uzaklardan mırıltılar duyuyordum, insanlar neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Onları açıkça duyabiliyordum. Duyamamam lazımdı. Fanların süreğen uğultusu bunları maskeliyor olmalıydı.

Bütün enerjiyi kaybetmiştik.

ON SEKİZ

ZENCİLER VE BEYAZLAR KINLOCH'DA YORUM İSTEMİYOR

ST. LOUIS, MO, 15 Nisan 1963 – Kinloch'ta bu hafta yaşanan ayaklanmaların ırk temelli isyanlar olduğu yorumları beyaz ve zenci liderleri kaygılandırdı. Rahatsız olmalarının en temel sebebi, özellikle göktaşından sonraki on yılda St. Louis'in ırklar arası ilişkilerde yaşadığı gelişim. Bu sahadaki başarılarının devamının, şehrin gelecek yıllardaki refahında önemli olduğunu düşünüyorlar. Şehrin sorumluluk sahibi vatandaşları, ayaklanmaları Dünya'dan ayrılma fırsatı bulamayacağını düşünen geri bırakılmış gençlerin öfkesine bağlıyor.

Sadece on beş dakika olmuştu. Elektrik kesintileri söz konusu olduğunda hiçbir şey sayılmazdı bu. Oda ısısının değişmesi ya da havanın karbondioksitle zehirlenmesi için yeterli bir zaman değildi, ufak şakalaşmalarla iki yeni ay sakinin dikkatini dağıtmak için koşturmama da gerek yoktu.

"Mezun olduğunuz UHK sınıfının dışında insanlarla tanışmak için harika bir fırsattır briç partileri."

Danika baş parmağının kenarını çiğniyordu. Konuşmayı kesmemle birlikte göz kırptı. "Ha. Bu... kulağa harika geliyor."

Söylediğim hiçbir şeyi duymadığına bahse girerdim, sadece verdiğim araya tepki vermişti. Olabildiğince kaygısız devam et-

tim. "Cuma gecesi için plan yapalım mı? Birkaç başka çift daha çağırabilirim."

Ruben koridorun sonundaki acil durum ışıklarına baktı yeniden. "Yardıma gitsem iyi olacak."

Başımı iki yana salladım. "Hava kilitleri kilitlenmiştir." Eğer bir sızıntı olursa düşüş alarmı çalacaktı. Yani sızıntı falan yoktu, yine de acil durum maskemin yokluğunu içimde hissettim. "Görev başındaki elektrik mühendisleri durumu kontrol altına alacaktır."

Danika tırnaklarıyla etinin birleştiği yere bakmaya başladı. "Yapmamız gereken bir şey var mı?"

Kesintinin üs genelinde mi yoksa sadece yönetimde mi olduğunu bile bilmiyordum. Eski zamanlar olsa 49.a no'lu kılavuzu açar, 137.c no'lu kısma gider ve takım arkadaşlarımla birlikte sorunu çözmeye çalışırdım. Şimdi ise... Şimdi güç dalgalanmalarıyla uğraşmak için bir ekibimiz vardı.

Tabii, koloninin çok ama çok eski zamanlarından beri kesinti falan yaşamamıştık. Bu bir tesadüf olamazdı.

"Tam olarak yapmamız gereken şeyi yapıyoruz. Olduğun yerde kal ve panik yapma." Bunu biliyor olmalıydılar. Eğitimleri bunu da kapsıyordu. "Ne kadar az hareket edersek o kadar az oksijen tüketiriz."

"Konuşmamız normal mi?" Danika'nın gözleri yine büyümüştü.

"En iyisi mi biz..."

Işıklar tekrar geldi. Hava tatlı bir uğultuyla hareketlendi. Bir rahatlama nefesi kaçırdım ağzımdan çünkü birilerinin güç modülünü tamamen bozduğunu düşünmüştüm. Omega'ma baktım. On altı dakika.

On altı dakikalık bir enerji kesintisiyle ne gibi bir kötülük yapılabilirdi?

Masamın arkasından ayaklandım. "Gelin. Gidip hava kilidini kontrol edelim."

Onları koridorun aşağısına, hava kilidine yönlendirdim fakat Aahana çoktan oradaydı. Kapıyı açık tutan elektromıknatıstan kurtarıp kapatıyordu. Parlak bir gülümseme oturdu yüzüne ve hava kilidini gösterdi. "Bakın! İlk enerji hattı tamirim. Delta-v basıncını kontrol ettim ve görsel olarak da teyit ettim. Nasıl, iyi iş çıkarmış mıyım?"

"Harika görünüyor Aahana." Hava kilidine sahte bir heyecanla baktım çünkü aklımda bir soru vardı ki... Neden oradaydı? Aahana bir jeologdu ve YönMod'da olmak için hiçbir sebebi yoktu. Güney Kutbu'ndaki madencilik uç yerleşkesine gitmek üzere hazırlanıyor olması gerekiyordu. "Seni buraya hangi rüzgâr attı?"

"Seni görmeye geliyordum. Curt'ün söylediğine göre bir briç partisi düzenliyormuşsun ve... Eh, eğer küstahlık saymazsan ben briçe bayılırım."

"Mükemmel! Seni listeye ekleyeceğim." Ben de ona gülümsedim, bir yandan da benim içten görünmek için çabaladığım kadar onun da çabalayıp çabalamadığını merak ediyordum. Çoğu insan çabalamazdı. Elimle cebimi karıştırıp bir kalem çıkardım. "Hah! İşte burada. Alçımı imzalamak ister misin? Aslında, hepiniz imzalamalısınız. Ay'daki ilk kırık kol. Hep beraber tarih kitaplarına geçebiliriz."

Bu işlem süresince Aahana ve Danika'nın sağ ellerini kullandığını gördüm. Ruben ise benim gibi solaktı.

Bir de Aahana'nın tırnaklarının arasında toprak vardı. Bir jeolog olduğu için bu herhâlde normaldir.

16 Nisan

Sevgili Nicole,

İlk mektuplar gizemli ve harikulade şeylerdir.

Ay'a bunca defa gitmiş olman hiçbir şey değiştirmiyor, her uçuşunda sanki ilk sefermiş gibi kaygılanıyorum. Tabii, bu seferkinin bir yaralanmayla sonuçlanmış olması rahatsız edici fakat bunun UHK sistemlerinin başarısını gösteren bir örnek olduğun düşünerek avutuyorum kendimi. Can kaybı olmadı ki ortamın ne kadar vahşi olduğunu düşünürsek bu bir mucizedir. Bir arıza çıktığı anda olası her türlü önlem alınmıştı ve ekibin aldığı eğitim de karşılık verdi.

Canını sıkmak pahasına, senden bir kez daha dikkatli olmanı isteyeceğim. Buradan dahi bana gözlerini devirdiğini duyar gibiyim fakat lütfen tatlım, mezarına getirecek çiçek almak istemem. Doktorların sözünü dinle ve sana dediklerini yap. Muhtemelen bu isteğimi de görmezden geleceksindir, o yüzden de kısa keseceğim ve keşke kendini, benim seni sevdiğim kadar sevsen diyeceğim.

Cuma günü o konuştuğumuz konuyu halledeceğim, bunu erteleyebilmeyi isterdim fakat bazı arkadaşlarımız bunu yapmanın zamanının geldiğini oldukça şiddetle söylüyor. "Oldukça şiddetle" demek az kalır. Bu öğlen en az beş kişi telefon etti ve harekete geçmemi istedi. O yüzden de korkarım ki senden bir iyilik istemek zorundayım. Bu hafta evi aradığında yanımda bir eşlikçim olsa olur mu? Ay'dan bir telefon almayı çok romantik bir şey olarak görüyor ve bu fikre meftun oldu, o yüzden umarım aradığında onunla da biraz konuşursun.

Bunun için beni bağışlayabilecek misin? Ev sensiz çok boş görünüyor. Marlowe da seni özledi, odadan odaya ağlayarak dolaşıyor. Kediler göründükleri kadar gizemli değiller. Bu arada, yavru kedi sezonu geldi ve Marlowe'a arkadaşlık etmesi için bir tanesini eve getirmenin cazibesine kapıldığımı kabul etmeliyim.

Fakat evden başka haberler de almak isteyeceksindir. Nathaniel'ın sağlık durumuyla ilgili olarak seni güncelleyeyim. Son ziyaretimizde hem ruhen hem de fiziken çok daha iyi bir durumdaydı ki bunu tamamen Herhsel'in ona iyi bakmasına bağlıyorum. Astronot Kocaları Kulübü üyelerinden bazıları onun için bir hediye sepeti yapmak istedi fakat şu an için rejimini doktorların eline bırakmanın en iyisi olduğunu söyledim. Tabii ki homurdandılar fakat sebeplerimi de anladılar. Kansas City'ye her gittiğimde ona da uğramaya çalışıyorum. Nathaniel'ın dediğine göre, doktor Hamursuz'dan sonra günde yarım saat çalışmasına izin vermiş. Yarım günle kalsa...

Çok çalışan insanlardan konu açılmışken –ki burada kendimden bahsetmiyorum– Eugene'in uçuş esnasında hastalandığını duydum. Ona selamlarımı ilet, tez zamanda iyileşmesi dileklerimi de. Ah, onun yavaşlamasını beklemiyorum tabii, senin yavaşlamanı beklemediğim gibi. Gerçekten, siz astronotlar insanlığın en iyi ve en parlakları olmalıydınız fakat aranızdan birinin bile kendi sağlığını umursadığını düşünmüyorum. Her gece bulutlara bakıyor, aralarından Ay'ın parlaklığını seçip seni düşünüyorum. Kalbim sadece seninle...

Kenneth

On altı dakika. Elektrik kesintisinin üzerinden yirmi dört saatten fazla zaman geçmişti ve başka hiçbir şey yaşanmamıştı. Fakat on altı dakikada ne kadar çok kötülük yapılabileceğini düşünmeden edemiyordum.

Bu süre içinde su kaynağını zehirleyebilirdim. CO2 temizleyicileri bozabilirdim. Bu süre içinde oksijen tanklarını boşaltabilirdim.

Frisch'in masasının üzerine eğildim ve Kenneth'in mektubunu üzerine koydum. "Clemons patlayıcı depolarını kontrol etmeni istiyor."

Karga burnunu kaldırdı, üzerindeki kaşları sanki savaşa hazırlanır gibi çatılmıştı.

"Maden yerleşkesindekileri mi?"

"Başka bir yerde var mı?"

Frisch homurdandı ve başını eğdi, mektuba bakıyordu. Sanki yaralanmış gibi alnını ovuşturuyordu. "Sebebini söylüyor mu?"

"Bu mektupta değil." Duvar takvimime baktım. İnişimizin üzerinden dört gün geçmişti. "Gemiden paketimi almakla ilgili bir gelişme var mı?"

"Hâlâ iskele kuruyorlar." Elini indirdi ve çayına uzandı. "Patlayıcıların envanter sayımı yapılması için emir vereceğim."

"Kim sayacak?"

Naif biriydi fakat aptal değildi. Eğer Icarus Ay'daysa ve kim olduklarını bilmiyorduysak o zaman envanter konusunda kolayca yalan söyleyebilirlerdi. Bu farkındalığın gözlerinden ve çöken uzuvlarından geçtiğini gördüm. Frisch öne eğildi ve başını ellerinin arasına aldı. "Pekâlâ... Envanter işini ikimiz yöneteceğiz." Arkasına yaslandı ve kolumdaki alçıya baktı. "Bu kolla Meşgul Arı kullanabilir misiniz?"

"Ne şanstır ki evet. Kontroller sağ elini kullanan pilotlara göre dizayn edilmiş." Kontrolüm istediğim kadar ince olmayabilirdi fakat kabul edilebilir sınırlar içindeydi. "Ne zaman yola çıkmak istersiniz?"

Frisch takvimini kendine doğru çekti ve sayfaları karıştırmaya başladı. Günler. Takvimin sayfalarını çevirdikçe günler akıyordu. "Haftanın geri kalanında bir sürü toplantım var ve... *Gott im Himmel.* Sanırım yirmi yedisi cumartesi günü hiçbir programım yok."

Bugün on altısıydı. "Saygılarımla efendim ama durumun aciliyeti takviminizi boşaltmanız için yeterli."

"'Saygılarımla.' Bu kullanımın saygı ifade ettiğini hiç görmedim." Yumuşak sarı saçlarını geri attı. "Yirmi yedisine kadar bekleyeceğimi söylemedim, sadece o gün hiçbir programım yok. Bugün yola çıkmak için çok geç. Yarın ise erteleyemeyeceğim toplantılarım var."

"Efendim..."

Elini kaldırıp beni durdurdu. "Üç yüz yirmi sekiz insanın sağlığı ve güvenliğinden sorumluyum. Ana uzay limanı düşmüş bir roket tarafından bloke edildi ve her yere yakıt sızdı. Geminizdeki malzemeler hâlâ geminizde. Yarınki programımı iptal edemem dediğimde bir engel koymaya çalışmıyorum. Önceliklerimi belirliyorum çünkü bu koloninin yöneticisiyim. Anlaşıldı mı?"

Cevap vermeden önce sakinleşmek için Elma'dan bir numara çaldım ve kafamın içinde ona kadar saydım. "Evet, teşekkürler. Lütfen gitmek istediğiniz zamanı haber verin, ben de Meşgul Arı için gerekli ayarlamaları yaparım."

"İki gün sonra. On dokuzunda." Takvimini çevirip bana gösterdi. "Sen de benim sözde sekreterim olduğuna göre... Randevularımı iptal edersin, olur mu?"

ON DOKUZ

100 LİDERDEN ŞİDDETE SON ÇAĞRISI

Mississippililer İsyancıların Yargılanmasını İstiyor

JACKSON, Miss, 17 Nisan 1963 – New York'tan tahliye edilen göktaşı mültecileri ile Jackson sakinleri arasında süregelen çatışmalar, şehri çevreleyen banliyölere yayılıyor. Mississippi'nin önde gelen iş adamları, endüstri ve profesyonel hayat liderlerinden 100 aşkın isim bugün eyaletteki şiddet olaylarının sona ermesi ve çete ayaklanmalarından sorumlu olanların yargılanması için bir çağrıda bulundu.

İletişim modülünde Kenneth'e yapacağım aramayı beklerken her yerde hazır ve nazır bulunan plastik sandalyelerden birine oturmuş herkesten şüphe ediyordum. Elektrik kesintisinin üzerinden iki gün geçmişti ve hiçbir şey olmamıştı.

Wafiyyah Zinat Abbasi'nin yanına oturmuştum. Genç botanikçi üçüncü ay rotasyonundaydı ve ekip değişikliği sonucu bizim roketteye de bulunmuştu. Teorik olarak, Clemons onu seçmişti çünkü ona güveniyordu fakat ben onun hakkında hemen hiçbir şey bilmiyordum. Bu sefere kadar farklı rotasyonlarda bulunmuştuk.

"Bu seferde mağaraları ziyaret edebildin mi?" Başörtüsüyle çevrili teni, benim ancak her gece sürdüğüm avuç dolusu kremle ulaşabildiğim bir gençlik parlaklığındaydı. "Son seferimden bu yana bitki ışıklarını çekmeyi bitirdiler. Ah! Çok heyecan verici."

Alçımı kaldırıp göz kırptım. "Şu anda beni ana üsten pek salmıyorlar."

"Ha, tabii." Wafiyyah'ın yüzüne ciddiyet oturmuştu ve yaptığım şakadan pişman olmuştum. "Kolun nasıl?"

"İyi, teşekkürler." Dürüst olmak gerekirse, alçı, çene bandajından daha kötüydü. En azından onda yalan söyleyerek eğlenebiliyordum. "Kocamı sakinleştirmede bana şans dile. Sen kimi arayacaksın?"

"Laboratuvar partnerimi. Huda. Çok ciddi astımı var, o yüzden de uzay seyahati için uygun değil ama toprağı iyileştirme konusunda tanıdığım en zeki insandır. Bazı hesapları ona danışmak istiyorum."

"Bunun için kişisel hakkını kullanmana gerek yok! Yönetim ofisine gel, sana oradaki hattı kullandırayım."

"Ah, hayır... Bu kendi başıma çözmem gereken bir şey."

"Yine de iş." Pantolonumun baldır cebine daldım –bu arada, ayla ilgili en iyi şey bir sürü cebinin olması– ve küçük defterimi çıkardım. "Haftada bir kişisel görüşme hakkın var. Bunu iş için harcama."

Kızardı. "Yani, bu... Biz... Biz çok iyi arkadaşız, yani bu sosyal bir arama sayılabilir. Hesaplamalar sadece bir bahane."

Parçaları yerine oturtunca kendime gülümsedim. Küçük kalemi ona uzatırken, bunun romantik bir telefon olduğunu fark etmemişim gibi yaptım. "Henüz alçımı imzalamadın, değil mi?"

Kimlerle konuştuğumu takip etmenin daha kolay yolları vardı muhtemelen fakat bu notları kaybetmem gibi bir tehlike yoktu. Wafiyyah sağ elini kullanıyordu ve küçük, şık bir imzası vardı.

"Nicole Wargin." Faustino beni çağırıyordu.

"Faustino... Neden iletişimde çalışıyorsun?"

Omuz silkti. "Brigit nezle olmuş, ben de yerine geçmeyi teklif ettim."

"Peki... Gıda zehirlenmesi mi?"

"Hayır. Sadece ağrısı varmış söylediğine göre." Tekrar omuz silkti, belli ki böyle iletişim kuruyordu. "Beşinci kulübe senindir."

Telefon kulübeleri Dünya'dakilerden pek farklı değildi. Küçük kutulardı bunlar, bir tabure alacak kadar büyüklerdi ve duvara bir telefon monte edilmişti, tek farkla ki ahşap ve cam yerine plastik ve

alüminyumdan inşa edilmişlerdi. İnce duvarların arasından mırıltı şeklinde gelen konuşma parçacıkları duyuluyordu.

"...resitaline gelemedim..."

"...doktor ne diyecek bir bak..."

"...iki kaşık tereyağı, bir fincan..."

"...Bayan Which ne yapmış dedin?"

Kapıyı açıp plastik sandalyeye oturdum. Son konuşmacının dokunuşuyla hâlâ ılıktı. Ahize Dünya'daki gibi düz siyahtı, o yüzden de bunu kaldırınca hafifliği sizi şaşırtırdı.

"Operatör." Hattın diğer ucundaki ses *Lunetta* yörünge istasyonundaki genç bir kadındı.

"Dünya, Kansas, uzun mesafe lütfen."

"Tabii." Kulağımda, sanki Dünya'nın yerçekimi duyulabilirmiş gibi ses incelikle değişti ve başka bir kadın sesi duyuldu, "Uzun mesafe."

"Operatör, Topeka'yı aramak istiyorum: Oldfield üç yedi iki üç dört."

Bir sessizlik anı oldu, sesim uzayda ona doğru iletiliyordu. Çok uzun sürmedi fakat farkı hissedebilecek kadar uzundu. "Tabii."

Jeton atmamı istemedi. Bu haftalık aramaları UHK ödüyordu ve evi her aradığımda buna minnettar kalıyordum.

Telefon çaldı ve düdüğün ortasında açıldı. "Alo, ben Kenneth Wargin."

Telefon kulübesinin yanına yaslandım çünkü bir tarafımla Kenneth'in başka bir kalp krizi daha geçirdiğine ve o mektubu bunu gizlemek için başka birinin yazdığına inanmıştım. Sesim rahatlamayla titriyordu. "Merhaba aşkım."

Bir boşluk oldu, hattın kesildiğini düşüneceğim kadar uzundu bu boşluk, yine de sesimin Dünya'ya gitmesinin 1,3 saniye, bana dönmesinin de bir başka 1,3 saniye sürdüğünü biliyordum.

"Nicole." Sesi benim ismimin ağırlığını taşır gibi yorgundu. "Ben çok... Kaygılandım."

"Üzgünüm. Ben iyiyim, gerçekten." Eğilip alçıma baktım, bir yandan da "eşlikçisinin" hâlihazırda odada olup olmadığını merak ediyordum. Bu muhabirlere taktığımız kod adıydı. Eğer "misafir"

diyecek olursa bir çeşit diplomat olduğunu anlayacaktım. Yalnız olmama ihtimaline karşı ihtiyatla cevap verdim. "Yaşadığım en can sıkıcı şeylerden biri."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Bana çiçek aldın mı?"

Kıkırdadı. "Hayır. Umarım bu seni germez."

Telefon kablosunu parmağıma doladım. "Hem de hiç. Zaten Ay'da çiçeği ne yapayım ki?"

"O zaman... Belki bir kitap istersin? Nathaniel son zamanlarda okuduğu şeylerden bahsetti bana."

Onunla gönlümce konuşmak istiyordum fakat bu özel konuşmamız Icarus Programı'nın hizmetine girmek üzereydi. İnsanlar bir de evliliğimizin neden sallantıda olduğunu merak edip duruyorlar. Kendimize en son ne zaman zaman ayırabilmiştik ki? Fakat işimi biliyordum ve sesimi alçak tuttum. "Aklında bir kitap var mı?"

"Var. Leigh Brackett'ten *The Long Tomorrow*. Bunu sana yollayamayacağım için de ay kütüphanesinde bir kopyası var mı diye baktım. Oradaki basımdan aldım kendime, böylece birlikte okuduğumuzu hayal edebilirim. Sadece ikimiz."

"Çok romantiksin..." Bu beklenmedikti işte. Eğer onu doğru anladıysam, *bizim* için bir kitap şifresi koymak istiyordu, UHK işlerinden bağımsız. İki tepkiyi aynı anda verdim. İlki, onunla bir çeşit mahremiyet sağlayabilmekten duyduğum heyecandı. Sonraki tepkim ise şifreye ihtiyaç duymasını gerektiren nelerin yanlış gittiğine dair bir korkuydu. "Burada işim biter bitmez bakacağım."

"Sonraki mektubumuzda bunu konuşuruz, ha?"

Telefonu yanağıma bastırdım ve o anda da sanki bir karikatürde bir yay boşalmış gibi *zıbank* diye bir ses çıktı. Bunu duydun mu?"

"Boşalan yay sesini mi?"

"Evet..." Aramızdaki sessiz boşlukta bir soru uzanıyordu: Bu öylesine bir ses miydi yoksa birileri konuşmamızın arasına mı girmişti? Clemons Icarus'un iletişimde adamı olduğunu söylemişti. Dünya'dan Ay'a radyo dalgaları yollamak için Dış Uzay İzleme Ağı'na ihtiyaç vardı. İlk başladığımız zamanlarda ise UHK'nın sadece bir adet radyo vericisi vardı ve Kansas'ın Ay'a dönük olduğu zamanlar

hariç, Dünya'nın dönüşü sinyal kaybına sebep oluyordu. Şu anda DUZİZA'nın Dünya'da üç geniş aralıklı radyo vericisi vardı ve bunlar uydularla eşleştirilmişti. Bunların hiçbirinin bizim konuşmamıza bir ses yollamaması gerekiyordu. "Amma da tuhaf."

Muhabirin ofisime kurduğu aparattan kaynaklanıyordur muhtemelen." Kenneth derin bir nefes aldı ve konuşması yavaşladı, kelimelerinin arasındaki boşluklar gerilim yüklüydü. "Ben... Onları çağırmak zorunda kaldım. Üzgünüm Nicole. Ama adaylığımı açıklamam yönündeki baskı çok büyük. Denley sıkıyönetim ilan etti ve bu... Pek iyi değil. Bence... Resmi bir aday olmam gürültünün üstüne çıkmamı sağlayacak. Biraz da olsa."

"Anlıyorum." Bir zamanlar bu aramalarda operadan konuşurduk. "Seninle ilgili konuşmalarda bilmem gereken yeni noktalar var mı?"

"Her zamanki gibi. Belki Dünya'dan çıkamayacak olan vatandaşların geriliminin gerçek olduğunu belirtip, o esnada da barışçıl protestolarla Önce Dünyacılar'ın uç hareketleri arasına bir çizgi çekmek gerek. Tabii Önce Dünyacılar'dan..."

"Önce Dünyacılar'dan ismiyle bahsedilmeyecek. Biliyorum..." İç geçirdim ve gözlerimi yumdum. "İşimi biliyorum. Tatlı ve destekçi uzay karın olacağım."

"Nicole..."

"Sorun yok." Burnumu çektim ve sanki hattın diğer ucundaki kişi beni görebilecekmiş gibi kulübede doğruldum. Görüntülü görüşme yapma teknolojimiz de vardı fakat sadece mühendisler ve uçuş kontrolörleri kullanıyordu bunu. Özel işlerim için buna erişimim yoktu. "Muhabirle şimdi konuşayım istersen."

Frisch'in ofisinde çalışmanın iyi tarafı personel dosyalarına kolayca erişebiliyor olmamdı. Alçıma danışıp kimi atladığım a baktım ve Kadyn Murphy'nin dosyasını dosya dolabından çıkardım. Dosyasına göre boş zamanlarını değerlendirdiği aktivite satrançtı.

Ben de satranç kulübümüzün buluştuğu kafeteryaya yöneldim. İkamet Modülünün ana katının yarısını işgal eden uzun ve alçak tavanlı bir odaydı burası. Yüzeydeki ışık bacaları sağ olsun, kıvrımlı duvarlar iki haftalık Ay günü boyunca parlıyordu. Yarın, geceye

döneceğimiz için ışık sert bir şekilde düşecek ve daha az insanın burada toplanmak için bir sebebi kalacaktı.

Lahana ve sulandırılmış fasulye kokularının arasında, erkekler ve kadınlar, bir duvar boyu dizilmiş satranç tahtalarının üzerine eğilmişlerdi. Bazı oyunların sessizce gevezelik eden izleyicileri de vardı. Helen'in oyunu da bunlardan biriydi ve bu şaşırtıcı bir şey değildi. Sandalyesinin arkasına yaslanmış ve gülümsemeye başlamıştı, rakibinin çoktan kaybettiğini anlamasını bekliyordu. Ah, tabii ki arada sırada birileri onu yeniyordu fakat bu kadın UHK'ya katılmadan önce Tayvan'ın satranç şampiyonu olmuştu.

Ben kafeteryayı boydan boya aşarken kafasını kaldırdı ve bana doğru el salladı. "Nicole! Seni buraya hangi rüzgâr attı?"

Gizliliğim buraya kadarmış. Kulübün yarısı dönüp bana baktı. "Öğle yemeği alayım dedim."

Çocuklardan biri bir kaşını kaldırdı. "Öğle yemeği için biraz geç değil mi?"

"Meşguldüm ve yemek yemeyi unuttum." Omuz silktim. "Nasıl olduğunu bilirsin... İçini rahatlatacaksa buna erken bir akşam yemeği diyelim."

"Lahana var!" diyerek sırıttı buranın uzatmalılarından biri. "Bir de Bahçe'den marul."

"Bir bakayım." Orada bulunmak için geçerli bir sebebim varmış gibi görünmek adına yemek tezgâhına gittim ve hoşuma gidecek bir şey var mı diye baktım. Kadyn Murphy'yi görmek çok zor olmasa gerekti. İki metrelik boyuyla en uzun kolonistler arasındaydı. Eğitim esnasından onunla konuşmayı severdim çünkü aksanı Karayip aksanından can acıtacak kadar steril fakat çok güzel bir *posh* Kraliçe İngilizcesine kayıyordu ve harika bariton bir sesti. Onu bir kere şarkı söylerken yakalamıştım. Sadece bir kere, bundan sonra, ona tekrar şarkı söyletmeyi kafama koymuştum.

Helen'in masasının yanında durdum ve oynama sırası bitene kadar bekledim. Satranç bana göre değildi fakat gördüğüm kadarıyla Helen beyaz oynuyordu ve tahtada pek fazla siyah parça kalmamıştı. "Kadyn'i gördün mü?"

Başını iki yana salladı. "Dünkü Ay arabası kontrolünden beri görmedim."

"Araba eğitimi mi veriyorsun?" İnsanlara Ay'da nasıl araba süreceklerini öğretmek buradaki işlerin en kötüsü değildi fakat Helen'in yeteneklerinin o kadar altındaydı ki neredeyse gülünçtü.

"En azından yerleşkeden çıkarıyor beni." Gözleriyle odayı tarayıp kaşlarını çattı. "Ama Kadyn'in burada olmamasına şaşırdım. Dünya'da birkaç kez oynamıştık, kötü oynamıyor."

Uzatmalılardan biri ıslık çaldı. "Üff. Hatırladın da onunla oynamayayım, Gergedan onun kötü oynamadığını düşünüyorsa fena oynuyor demektir. Affınıza sığınarak söylüyorum."

"Gergedan mı?"

Rakibi bir piyona uzandı ve eli piyonun üzerinde öylece kalakaldı, somurtuyordu. "Gergedan, fil gibi. Fil tahtadaki en güçlü parçalardan biridir fakat kimse onu fark etmez çünkü herkes vezire odaklanır. İnsanlar Helen'in geldiğini asla göremiyor."

İki masa aşağımızda hesaplayıcı departmanındaki kadınlardan biri öne eğildi. "Kadyn hasta."

"Of of of! Sen bunu nereden biliyorsun Garnet?" Başka bir hesaplayıcı onu dürtmüştü. "Kancaları attın galiba, ha?"

"Yok! Öyle bir şey değil." Garnet'in yüzünün kızarması aynen öyle bir şey olduğunu söylüyordu. "Biz sadece arkadaşız. Kadyn'i Dünya'dan tanıyorum ama ben önce geldim buraya. Birlikte satranç oynadık. Hepsi bu."

Beynim onun yokluğuna odaklanmıştı. "Hasta olmasına üzüldüm. Uçuşta uzay hastalığına tutulmuş gibi değildi."

Burnunu kırıştırdı. "Sadece midesini bozmuş. Binbaşı Lindholm'ün hastalığına tutulmuş olabileceğini düşünüyor."

"Aman bu çok kötü." Birileri yemekleri bilerek mi bozuyordu? Damarlarımda bir ürperti dolaştı. "Öğrencilerimden biriydi o, en iyisi mi gidip bir durumuna bakayım. Yatağında mı?"

"Ben de seninle geleyim." Helen sandalyesini geriye kaydırmıştı.

Rakibi piyonu bir kare ileri oynadı. ""Bu çekildiğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır. İki hamlede şah ve mat." Filini tahta boyunca oynattı ve son kalesini de aldı. "Sıra sende."

Görünüşe göre Kadyn yatağında değildi. Erkekler lavabosunda duyulabilir bir şekilde öğürüyordu. Bu, nasıl desem, onu sorgulamak için uygun bir zaman değildi.

Batı Yerleşkesi'nin erkekler alanına gitmek için koridoru geçerken, gemide Eugene'in ne kadar da hasta olduğunu düşündüm. Ayn şey miydi bu? Yoksa birileri onu Nathaniel'ı zehirledikleri gibi zehirlemiş miydi? Eğer öyleyse, kim neden Kadyn'i hedef alsındı? O bir botanikçiydi.

Erkekler ve kadınlar alanlarının arasındaki koridorda, Helen koluma dokundu ve modülün merkezindeki spiral merdivenlerde durdu. "Neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsun?"

Dudağı titredi. "Nathaiel ve FBI meselesini bana anlattıktan sonra ve fırlatmadan önce Clemons'la bir dizi toplantı yaptın. Seni sekreter olarak atadı. Sen daha daktilo bile kullanamıyorsun. UHK bir dizi takvim değişikliği yaptı ve özellikle personeli değiştirdi. Bütün bunlar sıra dışı bir şeylere işaret ediyor."

"Bir roket kazası yaşandı." Gülüp geçiştirmeye çalışıyordum fakat Helen boşlukları doldurabilecek kadar zekiydi. "Gelmesini istediğin bir satranç oyuncusu mu vardı?"

İncinmiş gibi iç çekti. "Sırlara saygı duyarım fakat bana yanlış bilgi vermektense bu işin benim sınırlarım dışında kaldığını söylemeni tercih ederim. Veride boşluk, işte bununla baş edebilirim."

İstemediğim zamanlarda yalan söylemek de güçleşiyordu. "Veride bir boşluk lafı Elma'nın saçma çift anlamlı laflarına benziyor."

"Senden bilgi sızdırmaya çalışmamamı takdir etmeni isterim." Merdivenin kıvrımlı trabzanına parmaklarını tıklattı. "Merakım çok güçlüdür."

"Tahmin edebileceğinden daha fazla takdir ediyorum bunu." Ayrıca bununla bağ da kurabiliyordum. Eğer onun ayakkabıları içinde olsaydım sırrına yapışır ortaya çıkarana kadar çekiştirirdim. Bu konudan uzaklaşmam lazımdı, ben de mekân değişikliğinin yardımcı olacağını düşünerek Doğu Yerleşkesi kadınlar alanına yöneldim.

"En azından Kadyn'in gerçekten de hasta olduğunu teyit ettik." Helen beni DYK lobisine kadar takip etti, bu lobi, kendini çevrele-

yen ekip alanlarına ortak bir mekân oluşturan dairesel bir yerdi. Üs daha yeniyken ranzalarda uyumuştuk fakat genişlemeyle birlikte özel odalar gelmişti. Aslında bunlar minik yüklükler gibiydi.

Omuz silktim ve sohbetimizin odağını Icarus Programı'ndan iyice uzaklaştırdım. "Doğru. En iyi şartlar altında bile erkeklerin doğru bir sağlık durum raporu vermelerini sağlamak zor. Tek bildiğim "hafif hasta" demek ölmek üzere demek bile olabilir. Hepsi de mikropları maçoluk yaparak savuşturabileceklerini düşünüyor."

"Kenneth'le neler yaşadığını anlatmak ister misin?" Helen bir tekmeyle ayakkabılarını savurdu ve odacığının kapısına yerleştirdi. Ortak odamızın ortasında devasa bir örgü halı, gri zemini yumuşatıyordu. Artık her kim getirdiyse sağolsun, bu boya sayesinde, birörnek mavi ve beyaz kumaş, leylak, lavanta ve koyu mor renklere bürünmüştü.

Kapalı odacıkların kapılarına baktım. Her ne kadar ortak oda şu anda ikimize ait olsa da insanların odalarında olup olmadığının bir garantisi yoktu. Deneyimlerim plastik "kapıların" ne kadar az ses yalıtımı yaptığını söylüyordu. "Ah, o çok... Tipik. Hastaymış ve bana söylemedi." Fakat onunla göz göze geldim ve dudaklarımla, sessizce "kalp krizi" dedim."

Gözleri kocaman oldu. "Peki şimdi... Şimdi iyi mi?"

Sanki bütün kızgınlığımı çevreleyecekmişim gibi kollarımı açtım. "Bana söylediğine göre iyi."

Helen bir an için daha bana baktı. Ne gördüğünden hiç emin değildim ya da satranç oynarken yaptığı gibi olası senaryoları kafasında geçirip geçirmediğinden. Tek bildiğim küçük odayı aşıp beni kucakladığıydı.

Ağlamak istememiştim. Fakat en azından sessizce ağlamıştım.

YİRMİ

AY'DA BİR FIRST LADY?

Haber Julie Holderman,
The National Times Özel Haber

TOPEKA, Kan., 19 Nisan 1963 – Bugün, Vali Wargin'in başkanlık yarışı için demokratik yarışta partisinde adaylığını ilk açıklayan isim olmasıyla birlikte pek çokları Vali'nin eşinin etkinliklerde olmamasına dikkat çekti. Muhabiriniz Ay kolonisindeki Bayan Wargin'e ulaşarak, kocasının hedeflerine ulaşması durumunda First Lady'lik görevlerini Ay'dan yürütüp yürütemeyeceğini sordu. "Doğal olarak," diye cevapladı Wargin, "ulusumuzun ihtiyaçları önce gelir. Her ne kadar buradaki çalışmalarımla gezegenime hizmet etmeyi sevsem de eve, Kansas'a dönmek için sabırsızlanıyorum."

Bayan Wargin mavi bir döpiyes giydiğini, üzerine annesinin verdiği bir broşu taktığını ve saçlarının da son moda "ay" tıraşı olduğunu söyledi.

Cuma sabahı çantamı 3 no'lu hava kilidine taşıdım, burada Ay otobüsleri ya da Meşgul Arılar olurdu. Alçımın bir sorun çıkartmayacağından oldukça emindim fakat yapılabilecek en akıllıca şey, kokpit bağlamında hareket kabiliyetimdeki sınırlamaları anlamak için bir simülasyon gerçekleştirmekti.

Meşgul Arılar, en temelinde, motoru olan birer tüptü, Ay'a yaptığım diğer seferlerde günde birkaç kez uçururdum bunları, inşaat

işçilerini, madencileri ya da jeologları farklı alanlara götürürdüm. Elma'ya göre bu abartılmış bir otobüs şoförlüğüydü.

Fakat yine de... Zanaatın hafifliğine rağmen uçuş neşeli bir şeydi. Vakumda uçmak Dünya'da uçmaya hiç benzemiyordu. Bu kısmen rüzgârın olmayışından kaynaklanıyordu, doğrudur, fakat büyük çoğunluğu kütle ve hız tamamen kendine özgü bir hâl alıyordu. Dahası, uzayda uçmak da Ay'da uçmaktan farklıydı. İkisi de vakumdu şüphesiz fakat Ay coğrafyasının berraklığı, gerçek uzayda olmayan bir hız hissi veriyordu size.

Tabi bir de yıldızları gördüğünüz gece uçuşları vardı. Dünya yüzeyinden yıldızları gördüğümü hatırlıyorum fakat ben hep bir şehir kızı olmuştum, yani yıldızlar benim için sadece sodyum buharı lambalarıyla aydınlanan gökte puslu soluk şeylerdi. Ay'da ise, eğer gece uçuyorsam, sanki birileri siyah kadife üzerine elmaslar dökmüş gibiydi. Uzayda görünen yıldızlara benzeyen bir gecelik için adam bile öldürebilirdim.

Ayrıca, büyük roketlerden birini uçurabilmek için de adam öldürürdüm. Fakat şimdilik beklemedeydim.

Frisch kafasını kabine daldırdı. "Ah, güzel. Buradasınız." Ekip Tercihli Seti'ni omzundan attı ve dolaplardan birine yöneldi. "Uçuş öncesi kontrollerinizi bitirir bitirmez elbiselerimizi giyebiliriz."

Seyir defterini elastik tutucusuna bıraktım ve ayaklandım. "Hazır."

"Hiç şaşırmadım doğrusu." ETS'Sini dolaba koydu ve depolama zincirleriyle bağladı. "Güney Kutbu uç yerleşkesiyle başlamayı düşünüyorum zira burası en uzaktaki yerleşke, sonra, diğer yerleşkelere uğraya uğraya geri döneriz."

"Kulağa mantıklı geliyor." Meşgul Arı'dan çıkıp onun peşinden hava kilidinin yanındaki soyunma odasına yöneldim.

Gündüz vardiyasındakilerin güne hazırlandığı oda cıvıl cıvıldı. Kimisi Marius Tepesi'ndeki yeni yerleşke inşaatına gidiyordu, diğerleri ise Güney Kutbu'ndan su toplamaya. Üs yeniyken, yerden kazanmak için soyunma odası karma kullanılmıştı. Sanırım bir noktada, ekip alanlarında yaptıkları gibi burayı da kadın erkek olarak böleceklerdi fakat bu asla bir öncelik kazanmamıştı. Ayrıca, araç içi basınç elbisesi giymek için çıplak olmaya da gerek yoktu zaten.

Eğer tam bir araç dışı hareket birimi giyecek olsaydık durum farklı olurdu fakat transitlerde giydiğimiz AİB elbiseleri sadece basınç düşmesine karşı bizi koruyordu. Sıvı soğutma sistemine, havalandırma örtüsüne ya da pil çiftine ihtiyacımız yoktu, hava, güç ve iletişim için bizi ana gemiye bağlayan bir göbek bağı yeterliydi.

Aya yaptığım ilk seyahatte, aygıtlarla dolu uzay gemisinde giyinmek için birbirimize yardımcı olmuştuk. Bugünlerde ise astronotların elbise teknisyenleri gibi bir lüksü vardı Ay'da. Kolonistlerin tam astronotlar kadar kapsamlı bir eğitim almadığı gerçeğinin bir yan getirisiydi bu. Birilerinin elbiseyi kontrol edip hazırlaması daha güvenliydi.

Benim AİB elbisem 6B soyunma standında, başka birkaç elbiseyle birlikte duruyordu, iş emrinde istediğim üzere yüzey görevi için hazırlanmıştı. Ben ona yaklaşırken Florina Morales de gülümsedi ve bir çift eldiveni bana uzattı. "Günaydın. Dünya nasıldı?"

"Ateşli." İnce ve sıcak yünden eldiveni aldım, elbisemin içinde beni koruyacak olan buydu, bir yandan da sorusuna cevap veriyordum. "Astronot Kocaları Kulübü'nde kocanı gördüm. Durumu iyiydi."

"Terfi kazanmış!" Gülümsedi, yanakları gururla parlıyordu. "Proje lideri oldu."

"Müthiş!" Nathaniel'ın zehirlendiği gece kocası da oradaydı. Bu durumda ondan da mı şüphelenmeliydim? Bay Morales roketlere erişimi olan bir mühendisti. Potansiyel olarak, karısını evde istediği için yanlış insanların peşine düşmüş olabilirdi. Ya da belki bütün Ay'dan şüphelenmeden bir saat geçirebilmeliydim. "Bir sonraki roketle aşağı iniyorsun, öyle değil mi?"

"Uzay limanını ne kadar çabuk temizlediklerine bağlı." Odanın karşısına doğru baktı, Frisch eldivenlerini giyiyordu. "Sen hiçbir şey duydun mu bu konuda?"

Oldukça fazla şey duymuştum. "Pek sayılmaz." Kumaş eldiven alçımı sımsıkı sarmıştı. Ne şans ki AİB eldivenleri modülerdi, yani bunları yaptığınız aktiviteye bağlı olarak değiştirebiliyordunuz. "Soluma XL eldiven mi verdin?"

"Evet, sen neden..." Alçıma bir daha baktı ve el işaretiyle eldivenleri geri istedi. "Olmaz. Hayatta olmaz."

"Bağlantılarda değişen bir şey yok."

"Olmaz." Florina iyice yaklaştı ve alçımı ellerinin arasına alarak sıkışmış eldiveni geri çıkarmaya çalıştı sanki ben bir çocukmuşum gibi. "Her şeyden önce, doktordan uçuş izni aldın mı."

Almamıştım fakat yere bağlandığımı söyleyen de olmamıştı. "AKY Frisch'le uçuyorum."

"I-hı. İkincisi. Elbise içinde sert alçı olacak şekilde tasarlanmadı."

"Benimle elbise arasında yün olacak."

"Hayır. İçinde sert herhangi bir şey olacak şekilde tasarlanmadı. Hem de hiç. Olmaz. Hayatta olmaz." Benimle elbise arasına girdi, sanki onu itip yola koyulacakmışım gibi kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Çark ettim, Frisch'i arıyordum. Meşgul Arılar yolcular için gündelik elbise ortamı sayılıyordu. Pilotlar bile kaskları açık sürüyordu bunları, yani belki de elbisesiz gidebilirdim. Ben bunu düşünürken, beynimin daha zeki, daha profesyonel tarafı bunun çözemeyeceğim bir sorun olmadığını söylüyordu. Uzay tehlikeliydi. Gündelik elbiselerle, kafeteryalarla, sinema geceleriyle keyfimiz yerindeydi fakat yine de uzaydaydık.

B duvarların ötesinde vakum vardı.

Frisch elbisesinin önündeki fermuarı çekmişti. Teknisyeni elinde dış eldivenlerle hazır bekliyordu. Eldivenleri alan Frisch teknisyenin üzerinden bana baktı. Soru sorar gibi başını yana eğdi.

Yüzümü buruşturdum ve alçıyı gösterdim. Bakışları alçımdan elbiseye, oradan da eldivenlere yöneldi. Kafasını geri atıp tavana bakmaya başladı. İç geçirerek eldivenleri teknisyene geri verdi ve beni çağırdı.

Yutkunarak onun istasyonuna yanaştım, o esnada o da elbisesinin dış fermuarını çözüyordu. Yanaklarım atmosfere giriş aşamasında plazma alanı gibiydi. "Üzgünüm, size başka bir pilot bulurum."

İç fermuarı da çözdü, omzumun üzerinden duvardaki saate bakıyordu. "Ben ofisime gidiyorum. Eğer öğlene kadar birini hazır edebilirlerse planı terse çevirip en yakındaki uç yerleşkeden başlarız." Omuz silkip elbiseyi üzerinden attı ve yere bakmaya başladı. "Bunu yapamazsak pazartesi için tekrar plan yaparız."

Bu üç gün sonraydı. "Belki yarın..."

"Size kısıtlamalarımı söyledim ve bu konuyu burada tartışmakla ilgilenmiyorum." Frisch elbisesinin içinden çıktı ve bu ağır şeyi kaldırması için teknisyene bıraktı. "Eğer bugün gitmeyi öneriyorsanız bana uçabilecek bir pilot bulun."

Spiral merdiveni tırmanıp evli çiftlere ayrılan alanın ortak bölümüne girdim. Daha az kapı vardı burada çünkü her odacık iki kişilikti. Lindholmlerin kapısının önünde, Myrtle'ın ıskartaya çıkmış ekip çantalarının şeritlerinden yaptığı bir paspas vardı. Bunun üzerine çıkıp kapıyı çalmak üzere elimi kaldırdım ve tereddüde düştüm. Çok erkendi. Hâlâ uyuyor olabilirlerdi.

Kapıyı çaldım. İnce plastiğin arkasından Eugene'in sesi duyuldu. "Kim o?"

"Benim, Nicole."

Myrtle mırıldandı. "Bu saatte uçuyor olması gerekmiyor muydu?"

Kumaşın hışırdadığını ve yatağın gıcırdadığını duydum. Bir an sonra da, bir yandan sabahlığını bağlayan Eugene örtüyü açtı ve bana baktı. "Sorun ne?"

Alçımı kaldırıp olabildiğince açık ve direkt olmaya çalıştım. "Elbise giyemiyorum. Frisch'e öğlene kadar bir pilot lazım."

Doğruldu, anlayışla başını kaldırdı. "Göreve denmek için hazır olduğumu söylediler ama doktor gelecek haftaya kadar uçmama izin vermiyor."

"Üzgünüm... Aslında, Myrtle'ın müsait olup olmadığını öğrenmeye gelmiştim."

Odacıklarının içinden, yatak tekrar gıcırdadı ve bir çift ayak plastik zeminde pat pat yürüdü. Myrtle gelip Eugene'in arkasında durdu, saçını bir eşarpla bağlamıştı. "Neye ihtiyacın var?"

"Frisch'in onu madencilik yerleşkelerine götürecek bir pilota ihtiyacı var."

Omuz silkti ve başıyla onayladı. "Olur. Bana bir dakika ver."

Eugene kaşlarını çattı ve elini karısının omzuna koydu. "Rotasyonda başka pilotlar da var... Tam olarak ne yapmasını istiyorsun?"

Myrtle kaşlarını kaldırdı. "Benim adıma karar mı vereceksin?"

"Sadece bir soru sordum."

Myrtle homurdandı ve ona baktı, sabahlığının omzundaki askısıyla uğraşıyordu. Dudaklarını büzdü, benimle yüzleştiği ve benim neredeyse geri adım attığım o zamandaki bakışlarını koruyordu. Doğrusu, Eugene'in yanıp kül olmamasına şaşırıyordum.

"Bize bir dakika ver." Myrtle plastik örtüyü kapattı.

Kapının ardından öfkeli fısıldaşmaları duyabiliyordum. Bir adım geri çekildim ve odayı aşıp uzak uçtaki plastik sandalyelerden birine oturdum. Oturunca alçıma baktım, üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Latin alfabesiyle yazılmış isimler alçının üzerini çepeçevre kaplamıştı, bir miktar Arapça ve Çincenin çetrefilli ve sert izleri. Hâlâ Kadyn'le, Imelda'yla ve Luther'le konuşmalıydım. Belki de gerçekten de bir briç partisi vermeliydim. Myrtle'a benimle birlikte partiye ev sahipliği yapıp yapmayacağını da sormalıydım. Ortak odalardan birini kullanabilirdik ya da belki galeride küçük bir parti verebilirdik.

Plastik örtü kayarak açıldı. Ayağa kalktım ve yürüdüm, ortak odaya çıkan Myrtle'la buluştum. Elinde bir ETS çantası vardı, başını iki yana sallayarak bakışlarını yere indirdi. "Bunu benden neden istediğine dair tahminlerim var ve bunu bize söylemediğin için sana çok kızıyorum. Fakat gerekliliğinin de farkındayım."

"Bunu tartışmayı bitirmedik." Eugene de dışarı çıkmıştı, sanki karısının yerine uçacakmış gibi bir uçuş elbisesinin fermuarını çekiyordu. "Bu ailede pantolonu kim giyiyor?"

"Ay'da mı?" Myrtle ETS çantasını omuzladı. "İkimiz de giyiyoruz."

Yönetim Modülü'nün koridorunda koşturdum ve Frisch'in dış ofisinden içeri girdim. "Sizin için bir pilot buldum... Pardon." Kapısının hemen eşiğinde durmuştum. Frisch'in masasının hemen karşısında Ana Teresa oturuyordu ve omuzları, sanki bitap düşmüş gibi sarkmıştı. "Myrtle Lindholm sizinle buluşmak için hava kilidine yöneldi."

Frisch masasının üzerinden kafasını kaldırdı, bir sayfa kâğıda bakıyordu. Saatine baktı ve iç geçirdi. "Dr. Brandão, üzgünüm ama başka bir randevum var."

Ana Teresa başını kaldırdı, gözleri küçülmüştü. "Bu bekleyemez."

"Bunu anlıyorum." Frisch parmaklarını masanın üzerinde bir dizi teletip sayfasının yanında tıkırdattı, sayfalar açılmamış, hâlâ

akordiyon gibi katlı duruyordu. "Gerektiği gibi önlem almak için izniniz var fakat karantina protokollerine sadece son anda başvurun. Kısa sürelilerin dönüşü kaza yüzünden zaten gecikti. Taleplerinizde ve takvimi temizlemede Wargin size yardımcı olacaktır."

Karantina mı? Hasta bazı insanlar olduğunu biliyordum fakat bunun bu kadar ciddi bir durum olduğundan haberim yoktu. "Tabii ki. Yönetici gider gitmez oturup gerekli ayarlamaları yaparız."

Ana Teresa'nın burnu hayal kırıklığıyla oynadı. "Bu durum öncelik arz ediyor."

Sandalyesini geri iten Frisch, bir uzatmalının zarafetli hareketleriyle ayağa kalktı. "Pazar günü uç yerleşkelerden dönmüş olurum ama acil dikkatimi gerektiren bir şey olması ihtimaline karşı telsizden bağlantıda kalacağım."

Çıkabilmesi için geriye çekilerek küçük ofisten çıktım. "Sizi haberdar ederim."

"Durun." Ana Teresa Frisch'ten daha tuhaf bir hareketle ayağa kalktı, kendini çok fazla itmiş ve hızlanmanın kuvvetiyle parmak uçlarında dikilmişti. "Uç yerleşkelere mi gidiyorsunuz?"

"Evet... Sizce grip buradan mı geliyor?"

"Hayır. Okumadınız mı... Grip benzeri semptomlar, grip değil. Yüksek ateş. Boyunda sertlik, bacakta kramplar." Masanın üzerine eğildi ve ben girdiğimde Frisch'in okuduğu raporun bir sayfasını açtı. "Yüksek ihtimalle çocuk felciyle karşı karşıyayız."

Oda hem buz kesti hem de ateşe düştü. Her geçen sene rakamlar yükseliyordu. Bir zamanlar çocuk hastalığı olan bu şey giderek daha yaşlı insanları hasta ediyordu. Herkesin tanıdığı birileri bu hastalıktan mustaripti... "Biz aşı olduk."

Kaşlarını çatan Frisch tekrar masasına oturdu ve sayfayı taramaya koyuldu. "Biz Ay'dakiler olmadık."

"Kimse mi? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Tam olarak söylemek gerekirse: Ay'daki on dört kişi aşı oldu." Ana Teresa'nın bitkinliği artmış gibiydi. "Dr. Sabin'in aşısı henüz çok yeni, stoklar yetersiz, fırlatma takvimine göre aşı yapıyorduk, orijinal fırlatma takvimine göre. Yeni işe alımlar henüz aşılanmadı ve ay sakinleri için getirilen aşılar kaybettiğimiz roketteydi."

"Siz bunu... En azından tıbbi personelin aşılandığını söyleyin lütfen."

Kaşlarını çatışı bile bitkindi. "Ben gelmeden önce aşılandım. Buradaki diğer personel ise... Bu bir problem."

Frisch dokümanın bir başka sayfasını çevirdi. "İlk vakaların hepsinin sizin gemidekiler olduğunu ve sonrakilerin de onlarla temasa geçenler olduğunu söylüyorsunuz, doğru mu?"

"Doğru. Virüs sindirim sistemi üzerinden yayılıyor –mideden– ve Eugene'in hastalığı esnasında onu yalıtımımız olması gerektiği kadar iyi değildi."

"Dur bir dakika. Eugene'inkinin gıda zehirlenmesi olduğunu söylemiştin." Onu birinin zehirlediğine eminim. Eğer hastalığı çocuk felciyse seyrüsefer koşullarını değiştirirdi bu.

Ana Teresa Frisch'in elindeki sayfalara baktı ve belki de ilk defa karasız göründü. "Hastalık sıfır g'de daha farklı davranır, yani yanılıyor olabilirim ama... Daha büyük sorun şu ki Dr. Sabin'in aşısı canlı bir virüs kullanıyor. Bazen, nadiren de olsa, bu virüs midede iki haftadan fazla hayatta kalabiliyor. Eğer orijinal fırlatma planına bağlı kalsaydık bunların hepsi Dünya'da yaşanıyor olurdu.

Ofiste bir sandalye daha olsaydı da üzerine çökseydim. "Yani, aşılanmış biri diğerlerine hastalık bulaştırabilir mi?"

Elini kaldırdı. "Hayır. Kusmuk gerekli vektörü oluşturdu. Benim asıl kaygım aşılanmamış bireyler, mesela inişten sonra Eugene'le doğrudan temas kuran AKY.

Frisch sanki tatsız bir şey yemiş bir leylek gibi başını geri çekti. "Ben mi? Ama ben hasta değilim ki?"

"Taşıyıcı olmak için hasta olmaya gerek yok." Ana Teresa iki elini açtı. "Aslında, en tehlikeli olduğunuz an semptomların görünmesinden önceki zamanlardır."

Sandalyesinde çöken Frisch doktora baktı. "*Mein Gott...*" Sayfalar sanki solmuştu elinde. Yönetici dudaklarını yaladı ve bakışlarını rapora indirdi. "Uç yerleşkelerde herhangi bir vaka görülmedi mi?"

"Henüz değil."

Başını yukarı aşağı salladı, daha söylemeden ne söyleyeceğini biliyordum ve onunla tartışamazdım bile. "Öyleyse gidemem."

YİRMİ BİR

BAŞKENTTE İSKÂNA YENİ YAKLAŞIM AĞIRLIK KAZANIYOR

Metruk Binaların Rehabilitasyonu ve Kira Yardımı İçin Sübvansiyonlar Teklif Edildi

KANSAS CITY, 19 Nisan 1963 – Başkan Denly'nin iskân danışmanları, ihtiyaç sahibi ailelerin nezih birer eve kavuşması için, göktaşı sonrasının yer değiştirme politikalarından güçlü bir kopuş üzerinde çalışıyor.

İletişim aygıtları yönetim modülünün bir parçasıydı, Frisch'in minik ofisinden açılan koridorda yer alıyorlardı. Bunlar her ne kadar birbirlerine bağlanabilir olsa da ofisle güvenli bir bağlantı garanti değildi, bu da onların yanına gitmem gerektiği anlamına geliyordu. Aygıtların önündeki küçük odada birkaç kişi sandalyelere oturmuş evlerini aramayı bekliyordu. Bekleyenlerin çoğu Avrupalı gruplardandı çünkü buranın zaman dilimi, Kansas zamanıyla sabah çağrısına uygundu.

Frisch resepsiyonistin masasına yöneldi ve kadının üzerine eğildi. "UHK'yla güvenli bir hat istiyorum, derhâl."

Kadın gözünü bile kırpamadı. "Evet efendim."

"İki kulaklık." Frisch'in tepkisine aldırmadım, bu aramayı tek başına yapmasına izin vermeyecektim çünkü her şeyi olduğundan küçük gösterirdi.

"Evet." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "İki kulaklık lütfen."

"Tabii. Ah, Bayan Wargin, kutunuzda size bir mektup var." Dönüp parmağıyla listesini aşağı doğru takip etti. "O kulübe kullanımda. Bir dakikaya boşa çıkarırım."

O güvenli kulübeyi boşaltmaya gittiğinde ben de odadaki insanların bir şeylerin döndüğünü anlayıp hareketlendiğini hissettim. En son ihtiyacımız olan şey, doğru düzgün anlatılmadan önce çocuk felciyle ilgili haberlerin koloniye yayılmasıydı. Beden dilimi olabildiğince rahat bir şekle soktum fakat Frisch'in omuzları uzun boynunun iki yanında çökmüştü. Her ne kadar kutumdan mektubumu almak istiyorduysam da onu sahipsiz bırakmak istemiyordum.

Beklerken mırıldandım, "Eugene Myrtle'la gitse nasıl olur? Elbise içinde kalabilirler."

Dudaklarını buruşturdu ve başını iki yana salladı, sesi en az benimki kadar alçaktı. "Başkan Clemons'la konuşup durumun aciliyetini görmek istiyorum."

Bir öfke çığlığı gırtlağımda birikiyordu fakat beş dakika içinde Clemons hatta olacaktı. Tabii eğer ofisinde olduğunu varsayarsak. Gülümsemem uysal ve cesaret vericiydi. "Çok sağduyulu bir karar."

"AKY Frisch?" Resepsiyonist, peşinde bir grup mühendisle tekrar ortaya çıkmıştı. "Kulübeniz hazır."

Kulübeye giden Frisch'i takip ettim, küçük koridorda ilerlerken Fransızca, İsviçre Almancası ve İspanyolca konuşmalar duydum. Dili bir kenara bırakırsak, konuşma örüntüleri sıradan bir ev çağrısı gibiydi. Yemek tarifleri, Doğum günleri ve özlem ifadeleri.

Frisch kapıyı açtı ve güvenli kulübeye girdi. Diğerlerinden daha büyüktü, anahtar personeli barındırıp Dünya'daki UHK'yla konferans görüşmeleri yapmak üzere tasarlanmıştı. Kapıyı kapattım – gerçek bir kapıydı bu– ve her daim mevcut fanların uğultusu dışında koloninin bütün sesleri yalıtıldı. İkinci ahizeyi aldım ve Frisch'i beklemeye koyuldum. *Lunetta*'dan Dünya'ya, oradan Clemons'ın sekreterine ve nihayet de Clemons'a bağlanıyorduk.

"Otto." Clemons'ın İngiliz aksanı yöneticinin ismindeki "o'ları" yuvarlıyordu. "Yapmanızı söylediğim envanter sayımıyla ilgili mi arıyorsunuz?"

Program dışı bir çağrı gerçekleştiğinde lafı döndürüp dolaştırmaya vakit olmazdı. Frisch çenesini göğsüne bastırdı. "Korkarım ki bunu yapmaya henüz fırsat bulamadım."

"Hayal kırıklığına uğradım."

Clemons'ı öpebilirdim fakat çenemi tuttum ve Frisch'e "gördün mü?" demedim.

"Bu sabah gidecektim fakat bir durumumuz var. Özetlemek gerekirse... Özetlemek gerekirse, muhtemel bir çocuk felci salgını yaşıyoruz."

Hattaki sessizlik, Dünya ile Ay arasındaki kilometreler gibi uzuyordu. Ahizenin kordonuna elimi doladım ve sanki sessizliğin içinden bir şeyler süzebilirmişim gibi kulaklığı kafama bastırdım. Kelimelerin Başkan'a ulaştığını gözümün önüne getirebiliyordum, puro dumanı dehşetli bir şaşkınlık ifadesi olarak tütüyordu.

Clemons'ın sesi uzayı aşıp bize ulaştı. "Kaç vaka var?"

"Hastanede beş, artı, ateşi olan üç kişi daha. Dr. Brandão, hastalığı kontrol altına almak için Bilim Modülü'nü yalıtmamızı ve yerleşkeleri karantinaya almamızı istiyor."

"Ama çocuk felci olduğundan emin değil, değil mi?"

"Doğru. Henüz felç görülmedi. Hatta, doğrusu, çocuk felci değil de grip olabilir." Frisch Ana Teresa'nın raporuna baktı. "Daha büyük sorun şu ki bu kadar fazla hastaya bakmak için yeterli tesisimiz yok. Tavsiyem odur ki bir sonraki uçuştaki inşaat malzemeleri boşaltılsın ve yerine yardım malzemeleri konulsun."

"Listeyi teletip üzerinden gönderin, ben gerekli ayarlamaları yaparım... Ama eminin farkındasınızdır, en erken iki hafta sonra olacak bu."

"Evet, farkındayım. O zamana kadar elimizden gelenin en iyisini yapacağız." Frisch kaşını ovuşturdu. "Karantina protokolleri için fikriniz nedir? Genişlemeyi durdurmamız gerekecek."

"Dr. Brandão buradaki uçuş doktorlarıyla konsültasyonda bulunsun, ne tavsiye ederlerse onu yaparız."

Telefonda bir şey yay gibi boşaldı. Frisch ahizeyi biran için kulağından uzaklaştırdı. "Bu da neydi?"

İki farklı düşünce aklımda birleşti. Clemons iletişimin içinde böcek olduğunu söylemişti ve bu duyduğum Kenneth'le birlikte muhabirle konuşurken duyduğumla aynı yaydı.

Not defterime *ICARUS* yazdım.

Frisch kaşlarını kaldırdı ve kelimeyi sesli okudu. Bu adam asla poker oynamamalıydı.

Fakat kaydedildiğimizden ölümüne emindim. Sesimi alçalttım ve kaygısız bir ton takındım. "Ha, uyduların devir sesi o."

Bir dakika sonra Clemons'ın sesi bize ulaştı. "Yüce Tanrım! Wargin hatta mı?"

Frisch gırtlağını temizledi. "Evet efendim, çocuk felciyle ilgili ekleyecekleriniz olması ihtimaline karşı onun da burada bulunup notlar almasını doğru buldum."

"Ha... Çok iyi." Clemons zeki bir adamdı, hattın diğer ucunda bulmacanın parçalarını birleştirdiğini hissedebiliyordum. Nihayet konuştuğunda şöyle dedi, "Uydu konusunda da haklı olduğunu düşünüyorum. Güneşin ısısından bir şeyler genleşiyor falan."

Frisch'in bakışları defterime karalanmış "ICARUS" kelimesine indi.

"Katılıyorum." AKY kâğıtlarını düzeltti. "Dr. Brandão'yla karantina konusunu derhâl konuşacağım ve size listeyi yollayacağım."

Frisch konuşmayı noktalamaya hazırlanıyordu ve envanter konusunu es geçmişlerdi. Icarus dinlerken bunu konuşmak daha zordu fakat imkânsız değildi. Olabildiğince zarif girdim araya. "Başkan Clemons, bana öyle geliyor ki istediğiniz envanter sayımını hâlâ gerçekleştirebiliriz, ekibin elbiseleri içinde kalması yeterli."

"Hmm. Evet... Lütfen böyle yapın. Hele ki yollayacağımız şeyleri değiştireceksek tam bir envanterin elimizde olması iyi olur. Ayrıca uç yerleşkelere malzeme de götürebilirler." Clemons iç geçirdi, ağzından çıkan dumanın onu çevrelediğini hayal edebiliyordum. "Otto. Bu salgınla çok meşgul olacaksın, o yüzden de envanter yönetimiyle ilgili her şeyi Nicole'e veriyorum."

Yöneticinin burun delikleri titredi. Clemons'ın bakışlarını yakalar gibi kulübeye bakıyordu. "Kolunun kırık olduğunu bildiğinizden eminim."

"Ki usa vurma ve yönetme kabiliyetlerimi etkilemez bu durum." Tenimin altında muzaffer olma duygusu kıpırdanırken ona gülümsedim. "Bu işi alarak elinizi hafifletmekten mutluyum. Lindholmleri yollamayı düşünüyordum çünkü her ikisi de aşılı. Envanter sayımının hedefleri için onları bilgilendirmek konusunda izninizi alabilir miyim?"

Tavana yükselen duman gibi uzuyordu sessizlik.

"Detaylarla onları yorma, iyi bir iş çıkarmak için ne bilmeleri gerekiyorsa onları anlat sadece."

"Tabii ki." Demek ki her ne kadar bütün konuyu açamayacak da olsam biraz da olsa onlara sabotajcıdan bahsedebilecektim. Bu da bir şeydi. "Teşekkürler. Bu işleri kolaylaştırır. Bir de karantinanın modüller arası seyahati durduracağına dikkat çekmek isterim. Önleyici bir güvenlik tedbiri olarak görebiliriz bunu."

Seslerin Dünya'ya gidip gelmesi için gereken 2,6 saniyeden daha uzun bir süre bekledik. Bu sessizliğin, Icarus'u yalıtmak için karantina prosedürlerini devreye sokmak istediğimi Clemons'ın anlamış ve değerlendiriyor olmasından kaynaklandığını umuyordum.

"Evet... Evet, güvende kalmak isteriz. Dr. Brandão buradaki uçuş doktorlarıyla konuşurken karantina prosedürlerini uygulayın."

"Çok güzel efendim. Uygun bir şekilde hazırlanmak için fırsat bulur bulmaz bunu yapacağız. Ayrıca, size o malzeme listesini de yollayacağım. İyi günler." Frisch çağrıyı sonlandırdı ve bana döndü. "Bir daha asla sözümü bu tavırla kesmeyin."

"Sadece bir soru sordum."

"Yapmayın ama." Ayağa kalktı ve beni itip geçti. Sizi gayet iyi tanıyorum. Asla 'sadece bir soru' sormazsınız."

İletişimden aldığım mektup cebimde alev alev yanıyordu. Tek yapmak istediğim Kenneth'in sözlerini okumaktı fakat onun yerine, iki yanımda birer Lindholm'le limana giden koridoru arşınlıyordum.

Myrtle biteviye bir mırıltıyla başını iki yana sallıyordu. "Peki bunu ne zamandır biliyorsun? Dua et de seni dizlerime yatırıp annenin sana verdiği aklı, pataklaya pataklaya geri yerine oturtmuyorum."

İhanete uğradığını hissettiği için onu suçlayamıyordum bile. Onlara bir kelime gerçek olmayan bir şey söylememek için dikkat etmiştim fakat onları ihmal ettiğimden bile isteye yalan da söylemiştim.

"Myrtle." Eugene elini onun omuzuna attı ve biraz yavaşladık. "Savaş zamanında senden sır saklamak zorunda kaldığımı biliyorsun. Nicole bundan farklı bir şey yapmıyordu."

"O sırlar benim hayatımı tehlikeye atmıyordu. Bunlar attı."

İç geçirdim. "Sana katılmam bir şeyi değiştirmez muhtemelen ama katılıyorum." Limana giden köşeyi döndük. "Şu an için bilmen gereken her şeyi bildiğini hissediyor... Curt!"

Curt yarı eğilmişti, ayakları yere tuhaf açılarla bakıyordu. Tişörtü terden sırılsıklam olmuştu. İki eli de tünel boyunca uzanan kılavuz raylara tutunmuş, kendini yukarı çekmeye çalışıyordu.

"Siktir." Eugene çantasını yere bıraktı ve öne atıldı.

"Ha." Curt bize gülümsedi, lanet olası pilotlar. "Selam millet."

"Selam ahbap." Eugene yanına eğildi. "Neler oluyor?"

"Sadece yeni bir şınav deniyorum." Üst gövdesini birkaç derece oynattı, bacakları neredeyse hareket etmişti. "Gördün mü?"

"Curt." Bir elimi alnına koydum. Sanki kafasını bir motordan yeni çıkarmış gibi teninden ısı yayılıyordu. "Bacaklarını hareket ettirebiliyor musun?"

Gülümsemesi soldu. "Edebiliyordum... Kramp giriyordu. Yürürsem geçer sandım ama..." Yüzünü buruşturdu, bacaklarına bakıyordu. "Hafiften ayvayı yedim."

Curt'ün kafasının üzerinden Eugene ve Myrtle'la bakıştık. Çocuk felci hızlı saldırırdı. Ben küçükken kasabamızda bir aile vardı, sabahleyin iyilerdi. Öğlen olduğunda ise en yaşlı kız çocuklarının ateşi çıktı. Gece çöktüğünde ölmüştü. Birbiri ardına dokuz çocukları da hastalandı. Üçü hayatta kaldı. İkisinin belden aşağısı felç olmuştu. Elimi Curt'ün omzuna koyup sordum, "Bu ne zamandır böyle?"

"Bilmiyorum..." Başını iki yana salladı, bir gülümseme daha tutturmaya çalışıyordu. "Bu sabah yürüyordum."

Myrtle ellerini birleştirmişti ve dudakları bir duanın sessiz kelimelerini biçimlendirerek kıpırdanıyordu.

"Peki, hadi revire gidelim, Dr. Brandão bize neler olduğunu söyler." Dudaklarımı ıslattım ve Eugene'e baktım. "Sen ve Myrtle Meşgul Arı'ya gidin. Reviri oradan arayabilirsiniz."

Myrtle söze girdi. "Bu çocuğu burada bırakamayız."

"Ben iyiyim!" Curt ona el sallıyordu. "Sadece biraz iğne batar gibi, o kadar."

"Pekâlâ." Omzunu sıktım ve ayağa kalktım, inkârını biraz daha yaşamaya bıraktım onu. Myrtle'a doğru eğildim ve fısıldadım, "Frisch'e göre karantina sadece bir önlem. Epey de ayak sürüdü ama eğer bunu duyarsa kalkmanıza izin vermez. Haklı olduğumu biliyorsun."

"Sen de onu böylece bırakamayacağımızı biliyorsun." Başını eğip Curt'e baktı, sanki ayağa kalkabilecekmiş gibi kılavuz raylara uzanmaya çalışıyordu hâlâ.

"Ben onu revire götürürüm. Gidin hadi."

Revirde, hastalığın pis havası filtrelerden kurtulmuştu. Beş yatak da doluydu. Ay'da geçirdiğim yıllar boyunca, hastanelik olacak kadar hastalanan kimseyi görmemiştim. İncinmeler. Kesikler. Yara bere. Arada sırada uzay tutması kötü geçen bir çaylak. Bazen nezle. Fakat yukarı çıkmadan önce karantinaya alınmamızın bir sebebi vardı. Ay kolonisi, paranın sağlayabileceği en temiz ve sağlıklı yerdi.

Fakat bugün... Imelda iki büklüm, kusuyordu. Kadyn'in gözlerinin üstünde ıslak bir bez vardı. İletişimden Birgit. Gemiden çıkmamıza yardım eden madencilik ekibinden Hans. Curt... Bütün yataklar inleyen ya da battaniyeler altında titreyen insanlarla doluydu.

Curt. Kadyn. Imelda. "Şüphelilerim'den" üçünü çocuk felci devirmişti. Arkamdan, hoparlörlerden gelen klik ve hışırtıyı duydum. "Yönetici Frisch? Dr. Brandão konuşuyor."

Frisch'in duvardan gelen sesi ince ve hışırtılıydı. "Buyurun."

"Bir hastamız var, sol bacakta felç ve sağda da ciddi zayıflık." Ana Teresa derin bir nefes çekti, her ne kadar hâlihazırda biliyor olsam da bundan sonra söyleyeceği şeyin ağırlığını hissedebiliyordum. "Artık bir şüphem kalmadı. Paralitik poliomyelit bu."

"Kim?" Frisch doğruca prosedürlere girebilirdi fakat her türlü eksikliğine rağmen adam sorumlu olduğu insanları umursuyordu.

"Curtis Frye efendim."

Curt yatağından mırıldandı, "Sorsanıza hâlâ yere mi bağlıymışım?"

İnildememi içeride tutmak için yanağımı ısırdım. Muhtemelen bir daha asla uçamayacak olmasına rağmen şaka yapıyordu.

Frisch'in sesi biraz titrekti fakat konuştukça düzeldi. "Sizi duydum Yüzbaşı. Önce iyileşmenize bakalım, ha?"

"Evet efendim."

Bir ürperti dolaştı içimde.

Patlayan roket koloni için çocuk felci aşısı taşıyordu. Plan bu muydu? Ay kolonisinin çoğunu bilerek bulaştırılmış çocuk felcine karşı savunmasız bırakmak?

Kadyn'in yatağı kapının yanındaydı, yanına gittim, sesim alçak ve yatıştırıcıydı. "Selam Kadyn, ben Nicole. Satranç kulübünden Garnet senin için gerçekten endişeleniyor." Hastaydı. Aynı zamanda da Icarus olabilecek insanlar listemdeydi. Eğer Icarus oysa ve yalnız hareket etmiyorduysa kiminle iş birliği yaptığını bilmek faydalı bir bilgi olurdu. "Bak ne diyeceğim, kiminle temas kurduğunun bir listesi olsa tıp personelinin işine yarar muhtemelen."

Gerçekten de çocuk felci olmuş birini sorguya mı çekiyordum? Nasıl bir canavardım ben?

Elini kaldırıp ıslak bezi gözünden aldı, şaşı şaşı bakıyordu, kahverengi derisi küle kesmişti. "Garnet hasta değil, öyle değil mi?"

"Yok yok." Fakat hastalığı ondan almışsa henüz hasta olmaması normaldi. İlk semptomların ortaya çıkması için, ilk temastan sonra yedi ila on dört gün geçmesi gerekiyordu. Basit bir grip vakası gibi görülecekti. Önce iyi olacaktı fakat sonra aşırı semptomlar ortaya çıkacaktı. Tek bildiğim şu anda ateşi olabileceğiydi. "Onu dün gece gördüm."

"Ona benim iyi olduğumu söyle. Sadece biraz baş ağrısı."

Ana Teresa'nın sesi dikkatimi çekti. "...derhâl yalıtılma talep ediyorum. Hava kilitlerini kapatın. Tıbbi geçmiş alana kadar herkesin bulunduğu yerde kalmasını söyleyin."

Hava kilitleri kapandığında burada olursam kapanma süresince hastane görevinde olacaktım. Böylece Icarus hiç gözetlenmeden özgürce çalışabilecekti. Frisch'in sesi duyuldu. "Haklısınız. İstasyon geneli bir duyuru yapacağım."

"Kadyn, ben gidip Garnet'e senin iyi olduğunu söyleyeyim." Kapıya kadar sakince yürüdüm fakat eşiği geçer geçmez Ortaşehir'e koştum. Bir modülden diğer modüle geçmek için genellikle Ortaşehir'den geçmeniz gerekirdi.

Fakat Icarus olsaydım Ay Yer Kontrol'ün Ortaşehir'de olmasıyla ilgilendirdim asıl. Buradan her şey kontrol edilebilirdi.

Eğitim aldığım ilk zamanlardan bile daha perişan hissediyordum, içimden bir parçam, Ortaşehir hava kilidinin arkamdan kapanmasını bekliyordu. Kapanmadı. AKY ve Ana Teresa hâlâ konuşuyor olmalıydı. Frisch kapıları kapamadan önce ne kadar zamanım vardı?

Sağlam elimin parmaklarıyla baldırım üzerinde tempo tutunca kâğıt hışırtısı duydum.

Kenneth'in mektubu. Bu sabah olan biten onca şeyin arasında, ona ancak şöyle bir göz atabilmiştim fakat bu bile, telefonda konuştuğumuz üzere bana şifreli bir mesaj yolladığını anlamama yetmişti. Bahsettiği kitaba ihtiyacım vardı, böylece önceliklerimi oluşturdum. Kütüphaneye gidecek, *The Long Tomorrow*'u alacak ve sonra da Frisch'e yerimi bildirecektim.

Kütüphane Ortaşehir'in dış yayına inşa edilmişti. Le Restoran ya da küçük galerinin aksine, UHK tarafından bu amaçla inşa edilmiş bir yerdi. Her ay, küçük bir miktar kitap buraya yollanıyor ve kütüphaneye ekleniyordu.

Plastik kapıyı itip açtım, kâğıt, mürekkep ve yapıştırıcı kokusunu duyunca omuzlarım gevşedi. Duvarlar boyunca uzanan raflarda soğan zarı kâğıdına basılı kitaplar vardı. Son rotasyonumdan bu yana, birileri odanın ortasına yeni bir kitaplık eklemişti, bu kitaplık plastik panellerden ve yaşam alanı genişlemesi esnasında boşa çıkan payandalardan yapılmıştı.

Catalina Suarez Gallego katlanır bir masaya oturmuş bir çapraz bulmacayı çözmeye çalışıyordu. Benim olasılar listemdeydi fakat henüz onunla sohbet edememiştim. Küçük odanın karşısında, Danika katalog kartlarını karıştırıyordu, dudağını dişlerinin arasına almıştı.

Huzurlu sükûnetleri Frisch anonsunu yaptığı anda bozulacaktı.

Kurgu rafına yönelip diğer kadınlara el salladım. Raflar alüminyumdan iskeletlerdi ve dış duvarın uzun yayına bağlıydılar. Kitapların altındaki raf boyunca gezdirdim parmağımı. Bates, Bouzerous, Brackett... Kafamı yana devirip kitapların başlıklarını okudum ve... *The Long Tomorrow* burada değildi. Geri çekilip sanki kitabı yoktan var edebilecekmişim gibi rafa baktım. Dürüst olmak gerekirse, gözlerim yaşlandığı için araya mesafe koymak bazen işe yarıyordu.

Üstündeki ve altındaki raflara baktım. İki yandakileri taradım.

Kitap mitap yok.

Görevli bir kütüphaneci yoktu. Buradan kitap almak onur sistemine bağlanmıştı, tabii geri getirmek de. Fakat kitapları ille de ait oldukları rafa geri bırakmak şart değildi. Ah, eskiden, kitapları rafa kendimiz iade ederdik fakat birkaç yıl önce UHK bir iletişim operatörünü işe almıştı ve bu kişinin aynı zamanda kütüphanecilik lisansı da vardı. Bu kadının kitapların katologlanmasına duyduğu öfkeyle roket bile çalıştırılabilirdi. Artık bir iade sepetimiz vardı.

Sepete gittim ve içindeki her kitaba baktım. Hiç. *The Long Tomorrow'un* popüler bir kitap olduğunu söyleyip duruyordum kendi kendime, başka biri de almış olabilirdi, telefondaki yay sesi sadece bir tesadüftü.

Midem burulana kadar bu teraneyi kendime satıp durdum. Ben ararken diğer kadınlar da bana bakıyordu fakat Ay'da bile, kütüphanecimiz olmasa da kütüphanede kimse konuşmuyordu. Delirmiş gibi görünmemeye çalışarak katoloğu alıp kütüphaneden ödünç alınmış kitapların listesine bakmaya başladım, *The Long Tomorrow'u* arıyordum.

Buldum da. Minicik harflere odaklanmaya çalışırken gözlerim ağrıdı fakat bir hata yoktu. Evvelsi gün alınmıştı kitap, Kenneth'le konuştuğum gün.

Vicky Hsu almıştı.

Bazen tesadüfler olurdu fakat bu sıra dışıydı. Ayrıca, neden ismini yazarak kitabı kendi aldığını duyursundu ki? Yazmak! Alçımı çevirdim ve Vicky'nin imzasını aradım.

Dirseğim civarını imzalamıştı. Kartı imzanın yanına tuttum. Yazılan yüzeylerdeki farklılıkları ve yazı gereçlerini hesaba katsak bile kartın üzerindeki el yazısı Vicky'ye ait değildi.

Peki öyleyse kime aitti? Kartı alçım boyunca kaydırıp bir eşleşme aradım. Hepsini iyi göremiyordum, üstelik bazılarının üzerine başka imzalar atılmıştı. Catalina ve Danika bana bakıyordu. Doğrusu, ille de şüphe uyandıran bir durum değildi bu, çünkü ben tuhaf davranıyordum *zaten*. Utanmış görünmek o kadar da zor değildi, onlara alçımı gösterdim ve fısıldadım, "Kaşınıyor da."

Danika kart katalog çekmecesini kapattı ve bana doğru yürüdü. Uzaklardan metalik bir klik sesi geldi, bunu üç ses daha takip etti birbiri ardına. Hava kilitleri kapanıyordu. Danika ve Catalina kütüphane kapısına baktılar. Yahu, ben bile baktım. Bunun olacağını bilmeme rağmen, bu ses beni ürpertmişti.

Ortak ses sisteminin aktive oluşuyla beraber üç zil çaldı. "Bütün istasyonun dikkatine, bütün istasyonun dikkatine, bütün istasyonun dikkatine." Frisch'in sesi uyanıktı fakat aceleci değildi. "Bu bir tatbikat değildir. Tekrar ediyorum. Bu bir tatbikat değildir. Yalıtım prosedürlerini uyguluyoruz ve geçici kapanma kipine geçtik. Tam protokol için, lütfen, acil durum kılavuzunun 141.a maddesine bakınız."

Danika elini ağzına götürdü, gözleri irileşmişti. Catalina'nın ifadesi ise değişmemişti.

"Koloni bir çocuk felci salgınıyla karşı karşıya ve bir önlem olarak modüller arası geçişi kısıtlayarak bunun ölçeğine bakacağız. Kolooninin herhangi bir üyesi ateş, ağrı, kusma ya da boyunda sertlik çekecek olursa derhâl haberleşme sistemini kullanarak revire haber versin."

"Ruben hasta." Danika aceleyle bana doğru koşturdu. "Dün bütün gece kustu. Çocuk felci mi oldu?"

Catalina Danika'dan bir adım uzaklaştı, onu suçlayamazdım. Danika kocasıyla beraberdiyse büyük ihtimalle şu anda bir taşıyıcıydı. Danika'nın omzuna yapıştım. "Ruben nerede?"

"Odamızda." Dizleri üzerine çekti, bir an için bayılacağını sandım. "Hava kilitleri kapandı."

"Sorun yok..." Sorun vardı fakat onu bir sandalyeye oturttum. "Danika, bana bak. Hey. Hey, bana bak. Nefes al."

"Üzerine titrenmesini sevmez. Bana yanından gitmemi söyledi."

Önünde diz çöktüm. "Çocuk felci konusunda uzman mısın?"

Başını iki yana salladı. "Güney Afrika'da pek vaka görülmedi."

"Kesinlikle. Revire onun bakıma ihtiyacı olduğunu söyleyeceğiz, orada olsaydın bile yapabileceğin pek bir şey yoktu." Konuştukça yüreğim parçalanıyordu çünkü bunlar Kenneth'in bana sunduğu argümanların aynısıydı. "Yapabileceğin en iyi şey burada kalmak ve işini yapmak."

YİRMİ İKİ

JAVA BÖLGESİNDEKİ KITLIK BİNLERİN CANINI TEHLİKEYE ATIYOR

SEMARANG, Endonezya, 19 Nisan 1963 –(UPI)– Bölgeden geçilen raporlara göre, merkez Java bölgesindeki binlerce insanın hayatı kıtlık tehdidi altında. Yaklaşık 12.000 kişi hasta seliyle karşı karşıya olan hastanelerde ve Endonezya devleti tarafından kurulan acil durum kamplarında açlık tedavisi görüyor. Okyanus seviyesinin yükselmesi sonucu, binlerce mülteci yerinden olmuş ve Java merkezine gelerek ellerindeki pek az kaynaklarını yiyecek karşılığında takas etmişlerdi. Bu, hâlihazırda aşırı nüfuslu şehirler Göktaşı Kışı dönemindeki ilk göçlerden sonra yoksul düşmüştü, şimdi yaşanan yeni göz dalgası bölgeyi çöküşün eşiğine getirdi. Yetkililerin açıkladığına göre, tıbbi tedavi esnasında 50 kişinin öldüğü biliniyor. Resmi tahminler, kıtlığa bağlı ölümlerin ayda 500 kişi civarında olduğunu söylüyor.

Kapanma prosedürü 12'deki 47. madde, Yalıtım konulu fıkra 3.a uyarınca Baker Sokağı'ndaki hava kilidindeki hoparlörün başında dururken etrafımda insanlar birikmişti. Ortaşehir'deki kıdemli astronot olarak, hava kilidi kapandığında benimle birlikte kalan insanlar üzerinde yetkim ve onlara karşı sorumluluğum vardı.

Hatta yahu... Ay'daki en kıdemli astronot bendim. Programda benden uzun süredir bulunan sadece altı kişi vardı ve onların hiçbiri burada değildi.

Astronotlar ve kolonistler gergin bir bekleyişle bekliyorlardı. Bertuska ve Abdullah koşu pistinde oturmuş elele tutuşmuşlardı, o kadar sıkıyorlardı ki ellerini acıyor olsa gerekti. Chaffe başparmakalrını birbirlerinin etrafında çevirerek hava kilidinin duvarına yaslanmıştı. Benimle uçmuş olan bir yığın insan vardı ve Ay Yer Kontrol'e giden merdivenlerin başında duruyorlardı.

Bir politikacı karısı olarak mükemmele eriştirdiğim rahat bir duruş ve sakin bir ifadeyle dikiliyordum. Aslında hiçbir şey yapmazken sahnede nasıl duracağımı ve sanki faydalıymış gibi görüneceğimi biliyordum. Bu koşullarda bile bu da kendince faydalı bir şeydi.

Frisch'le ofis olarak dikilmiş küplerden birinde ya da küçük galerimde konuşmayı tercih ederdim fakat protokol gereği, AKY bu hoparlörden bağlanacaktı çünkü burası merkeziydi.

Hoparlörün vızıltısı başladığında tenimin gerildiğini hissettim. "Ortaşehir istasyonu, Frisch. Rapor verin."

"Nicole Wargin konuşuyor, Ortaşehir istasyonundan rapor veriyorum." Hoparlörün ızgarası parlak pirinçtendi ve köşelerinden parça parça toz tutmuştu. "Protokol gereği yoklama yaptım. Burada otuz yedi kişiyiz. Personel listesi istediğinizde haber verin."

Bir alt katımızda kilitli kalan AKY de kendi yoklamasını yapmış olsa gerekti. Onların altında, hesaplayıcı departmanı da aynı şeyi yapmış olmalıydı. Ortaşehir kubbesinin altında şu anda muhtemelen altmış kişi vardı ve bunlar birbirinden yalıtılmıştı çünkü hepimiz ayrı gemilerdeydik.

"Ateşi olan var mı?"

Arkamda, kalabalık rahatsız hareketlerle kıpırdandı, insanların ellerini koltuk altlarına sokarak, hastalığı olanlarla teması kesmeye çalıştıklarını görebiliyordum. "Şu anda yok fakat Garnet Cunningham ve Vihaan Bhatrami geçtiğimiz hafta içinde ateşleri çıktığını rapor ettiler. Ayrıca, bilinen hastalarla son yedi gün içinde temasa geçmiş on dört kişimiz var."

"Anlaşıldı. Yatak alanlarını ayarlarken temaslı bireyleri grubun geri kalanından ayırın." Devam ediyordu, bilinçsiz bir gerginlikle insanların birbirinden nasıl ayrıştığının farkında bile değildi.

Bir dakika... Yanlışım vardı. Temaslı on dört kişi birbirlerini bulmuş ve diğerlerinden ayrılmaya başlamışlardı.

"Cunningham ve Bhatrami'yi şu an için yalıtın ve izleyin."

Diğer kolonistler kümelendi ve sanki uyku düzeni üzerinde çalışıyormuş gibi hareketler yapmaya başladı. Bu insanlarla gurur duyuyordum. Dehşet içindeydiler fakat yine de sorunu çözmek için çalışıyorlardı. Parmağımı iletişim düğmesine basıp konuştum, "Ayarlamaları şu anda yapıyoruz."

"Fazladan beş kişiyi barındırabilir misiniz?"

Mevcut mekânı hesaplayıp grupları nasıl izole edebileceğimi düşündüm. Bir zamanlar Ortaşehir'de yaptığımız gibi eski usül hamaklar kullanabilirdim. "Sorun olmaz."

Elim hâlâ konuş düğmesindeydi ki yalnız bir adam mırıldandı, "Öyleyse karantinanın ne anlamı kaldı?"

Kim olduğunu görmek için döndüm. Brooklyn. Tenor. Hafiften burnundan konuşuyor.

"Püf noktası riski en aza indirgemek." Frisch'in sesi Ay'ın gölgesi kadar soğuktu. "Ay araçlarında eğitim gören insanlardan bir hava kilidine ya da yüzeye park etmiş bir araca sığınmalarını istemezsek daha güvende olurlar. Umarım kimsenin bununla ilgili bir sorunu yoktur."

Kalabalık sessizdi.

"Araç ekibini ağırlamaktan memnun oluruz. Duyduğunuz üzere, burada epey bir seyircim var ve insanlar iş arkadaşlarını merak ediyor. Uç yerleşkelerden bir haber var mı?"

Bu söylediğim bu senaryoda normal cevap setlerim arasında olmazdı fakat Eugene ve Myrtle'ın rapor verip vermediğini merak ediyordum.

"Evet, onlarla konuştum ve yolda olan pilotlarla da. Her şeyin nominal olduğunu rapor ettiler."

Bu bağlamda "nominal'i" Lindholmlerin envanter sayımını ilk durakta tamamladıkları ve hiçbir şeyin kayıp olmadığı olarak aldım. Derinden rahatlamıştım fakat pireyi deve mi yapıyorum diye de meraklandırmıştı beni.

Öte yandan, daha bakılacak iki yerleşke daha vardı.

Sevgili Nicole,

Bayan Denley'nin Kansas City'de, Mayflower Salonu'nda düzenlediği doğum günü kutlamalarına katılma şerefine eriştim, tabii katılımcılar arasındaki pek az eşi olmayan erkekten biri olduğum düşünülürse bence senin şerefine çağırdılar beni. Başkan Denley çok nazikti, yine de yarışa bunca erken girdiğim için bana sataştı ve bunu kişisel bir hakaret olarak görmemek için çaba sarf ettiğini söyledi. Sonra da, sanki senin Ay'da olduğun kamuya açık bir bilgi değilmiş gibi senin nerede olduğunu sordu.

Red Skelton gösterisi de vardı, dev bir hediye paketinden çıktı ve rutinini tekrarlayarak yüzlerce gerçekten iyi şakayla hepimizi eğlendirdi. Bayan Denley'i sahnede ona katılması için davet etti ki bu Bayan Denley'i korkuttu bence, sahneye çıkarken üç hanım arkadaşını yanında getirdi. Onu izlerken senin onun yerinde olduğunu hayal etmemek güçtü doğrusu. Etkinlik gerçekten müthişti, bir de bir grup vardı ki en az dokuz trompetleri vardı galiba. Elbisesini görsen severdin sanıyorum, şu aralar çok yaygın olan çiçekli motiflerden uzak durmayı başarmıştı. Senin yerine kumaşını sordum ona, Fransız brokarmış.

Ki bu da bana şunu hatırlattı... Chu'yla birlikte hesapların üzerinden geçiyorduk ve emin olamadığım bazı ödemeler var. Sana bu kadar sıkıcı bir şeyden bahsetmek istemezdim ama bu sayılara bakıp ne için ödendiklerini söyleyebilir misin? Elbise mi? Şapka mı? Eldiven mi? Seni Dünya'da giydirmenin aşırılığını hep unutuyorum. En azından kafa karışıklığımı anla lütfen.

6'sında 191,14$
1'inde 47,19$
3'ünde 10,01$
12'sinde 215,20$
10'unda 73,09$

Başka ne var ne yok dersen, yavru kedi alma cazibesine bir tamam kapıldım. Ekibimden biri büyük bir gaddarlık sergileyerek ofise bir koli içinde bir tüy yumağı getirdi. Ben de eve, senin broşların gibi yanar döner gözlü, gri bir pofuş getirmiş oldum. İsmi

şimdilik Minik Canavar ama onun için daha zarif bir isim düşüneceğim. Tekliflerine açığım. Marlowe'un kafası onu görünce epey karıştı ama acemice saldırılarını şimdilik tolere ediyor.

Onu seninle tanıştırmak için sabırsızlanıyorum.

Bütün kalbimle,
Kenneth

Günü yatak düzenlemesi yaparak, yemek öğünlerinin dağıtımını koordine ederek ve revirden hangi erken semptomlara dikkat etmek gerektiğini öğrenerek geçirdim fakat Ortaşehir karantina bölgesindeki insanlar o kadar profesyonel ve odaklanmıştı ki görevleri bir kez dağıtınca tek yapmam gereken pineklemekten ibaretti. Bana uğraşacak somut bir şey lazımdı.

Galeriye bir resim asmak alakasız bir hareketti fakat diğer Her şey kontrolüm dışındayken başaracak bir şeye ihtiyacım vardı. Sağ elimle bir Usta Tabancası kullanmak sinir bozucuydu fakat yapabileceğim bir şeydi.

Galerinin kapısı açıldı ve içeri biri girdi. Gözleri loş odaya alışırken durakladı. Tavan penceresi ve kendi ağırlık hakkım dâhilinde getirdiğim beş galeri lambası dışında galeriyi karanlık tutuyordum. "Seni burada bulabileceğimi düşündüm."

"Helen?" Sesinin duyunca içim ferahladı. Üzerinde dikildiğim banktan atladım ve UT'yi indirdim. "Araç eğitim grubunda mıydın?"

"Doğrudur. Peki... Neden Yönetim Modülü'nde değilsin?"

"Eee"Hafifçe gülümsedim ve omuz silktim. "Bir angaryayı halletmem gerekiyordu ve hava kilitleri kapanmadan önce Yönetim Modülü'ne dönenemem tamamen bir tesadüf."

"I-hı..." Kendini banka bıraktı. "Yeni eser mi?"

"Çoktan asılması gerekliydi. Ben yokken yapılmış bir iş." Ayrıca, Dünya'daki simsarım Ariela Housman'ın astronot portre kaligrafileri için iyi fiyatlar almıştı. Elimle yüzümü sildim ve oturdum, dünyanın geri kalanı engin karanlığa saklanmıştı. "Şimdi ne halt yiyeceğiz?"

"Küratör asistanı tut."

Elimi indirdim. "Ne demek istediğimi biliyorsun?"

"Evet. O yüzden de bunun gibilere şaka denir." İç geçirdi ve elini duvara dayadı. "Bunun çözebileceğimiz bir sorun olduğunu düşünmüyorum."

Galerideki küçük bankta oturmuş, minik odanın ortasındaki heykele bakıyorduk. Fernando Botero ay bazaltından pürüzsüz ve insana musallat olan bir figür oymuştu. Bir doğurganlık figürünün yuvarlak hatlarına sahipti fakat uzay yürüyüşçülerini temsil ediyordu, figür oturuyordu. Botero Paris'ten bir sanatçı programıyla gelmişti çünkü Fransa hâlâ medeniydi ve kaynaklarını Ay'a bir sanatçı yollamak için kullanmışlardı.

Heykellerinin geri kalanı Dünya'ya geri yollanmış ve tam anlamıyla astronomik rakamlarla satışa çıkmıştı. Bu parçayı ben satın almıştım. Galeride sevdiğim başka parçalar da vardı fakat hiçbiri bunun kadar dinlendirmiyordu beni.

Bu dinlenmeye de ihtiyacım vardı, hem de çaresizce.

Fakat dinlenemeyecektim. Kenneth'in mektubunu cebimden çıkardım ve Helen'e verdim. Icarus Programı kocamdan şifreli mesajlar gelmesini yasaklamıyordu. "Ne görüyorsun?"

İnce kâğıdı en yakın ışık hüzmesine tuttu ve kaşlarını çatıp mektuba baktı. "Bu... Bir kitap şifresi mi?"

"Evet."

Kocanızdan bir mektup alıp, bunda bir şifre olduğunu bilmek, *bilmek* fakat okuyamamak nasıl bir şeydir bilir misiniz? Yolladığı muhasebe rakamları bana metin içinde sayfa, satır ve kelime yerini veriyordu. Altı kelimeli bir mesaj yollamıştı bana.

"Hangi kitap?"

"*The Long Tomorrow.*" Yorkların şifresi kadar basit değildi bizimkisi. Onlar kitabı bir Sezar şifresi için anahtar seçmeye kullanmışlardı. Gerçek bir kitap şifresini ise ihtimalleri deneyerek çözemezdiniz. Kitap olmadan, sadece rastgele rakamlardan oluşmuş bir diziydi bu. "Öyle görünüyor ki Vicky kitabı kütüphaneden almış."

"Ah, olamaz."

"'Öyle görünüyor.' Elyazısı ona ait değil." Dünya'da bir şeyler yolunda değildi, kocamın hayatında bir şeyler ciddi ciddi ve derinden kötü gidiyordu ve ben ne olduğunu bilmiyordum. Bunun doğrudan Icarus'la bağlantılı olmadığını düşünmeye meyilliydim çünkü tele-

fonda konuşurken bu sohbetin sadece ikimiz için olduğunu özellikle vurgulamıştı. Mektupta, Kenneth, elbisede çiçek motifleri olmadığını söyleyerek bir kalp krizi daha geçirmediğinin altını çizmişti, böylece geriye bir dolu başka sağlık sorunu ihtimali kalıyordu.

Kütüphaneden aldığım kartı çıkardım ve Helen'e verdim. "Diğer el yazılarında eşleşme var mı? Benim açım görmemi engelliyor."

"Diğer el yazıları mı?" Alçımı ona gösterince sesi de giderek alçalmıştı. Başıyla onaylayarak kartı aldı ve alçımın üzerine görev bilinciyle eğildi.

Gözlerimi heykelin üzerinde dinlenmeye bıraktım ve kol çizgilerini takip ettim, tavan penceresinden gelen ışık koyu bazalt üzerine yıldızlar yerleştiriyor gibiydi. Tavan penceresi diyorum ama bu aslında yarı saydam bir paneldi, depo küpünün tepesine bunu ben yerleştirmiştim. Ay takviminin bu zamanında yapay bir ışıktı bu fakat bağlam içinde, dış dünya odayı gümüşi ışıklarla boyuyor gibiydi.

Dünya'da neler olup bitiyordu? Mektuba baktım, onu sıkıp anlamadığım anlamını çıkartmak istiyordum. Yokluklarla baş başaydım. Ne kadar düşünsem, bu yokluklardan birini o kadar derinden hissediyordum.

Nathaniel'dan bahsetmemişti.

Helen iç geçirdi. "Belki Curtis Frye ya da Imelda Corona. Fakat ikisinde de *C* ve *I* dışında ortak harf yok."

"Üstelik ikisi de çocuk felci oldu." Hastaymış gibi yapmaları mümkün müydü? Ateşi, terlemeyi ve kusmayı nasıl taklit edebilirdiniz ki?

Tabii bu sonuncunun nasıl yapılabileceğini biliyordum.

Helen başını iki yana sallayıp alçıya baktı. "Bir ihtimal daha var ki Arapça ya da Çince imzalayanlardan biri de olabilir."

"Ya da henüz konuşmadığım biri." Yüzümü ekşittim ve alçıyı tekrar kucağıma aldım. "Demek ki daha çok insanla görüşmeliyim ve daha uzun İngilizce örnekler toplamalıyız." İroniktir ki eğer Yönetim Modülü'nde olsaydım dosyaları açabilirdim ve böylece çeşitli raporlar ve belge içinde yazı örneği bolluğuna kavuşurdum. İnsanlar bir şeyler yazması için bir bahane bulmalıydım. "Bir envanter çıkarma..."

Işıklar kesildi. Fanlar durdu. "Siktir. Yine mi?"

YİRMİ ÜÇ

İSRAİL TRANS-AY YOLCU GEMİSİ FRANSA'DA İNŞAA EDİLİYOR

TEL AVİV, 19 Nisan 1963 – Fransa uzay tersanesinde inşa hâlinde olan Trans-Ay yolcu gemisi *Shalom*, yolcularına koşer ve koşer olmayan yemekler sunmak üzere tasarlanıyor. Gelecek sene, Marius Tepeleri'ndeki yerleşim bölgesi tamamlanınca, gemi, kolonistleri Ay'a taşıyacak. *Shalom* Sirius IV roketleriyle yörüngeye taşınacak ve montajı uzayda gerçekleştirilecek. Geminin inşasında ve tasarımında İsrail Hahamlığı da rol oynadı, Hahamlık, gelecekteki Mars'a giden uzaygemilerinin bir de koşer seçeneği olmasın umuyor, araç, bunun dışında, gezegenler arası yolculuklarda Yahudi olmayan yolculara da hizmet verebilecek.

Galerinin dışında, sohbet teklemiş ve durmuştu. Acil durum ışıkları devreye girdi fakat galeri neredeyse tamamen karanlıktı. Bankın yanındaki Usta Tabancası'nı aldım ve motorunu çalıştırdım. Namlunun altındaki kılavuz ışığı yandı ve böylece bir el fenerimiz olmuş oldu.

Helen ayağa kalkmıştı bile, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. "Sence yine istasyon geneli mi?"

"Öyle olduğunu varsayıyorum." Kapıya yöneldim ve elim tokmakta kalakaldım. Helen'e bilgi verilmemişti fakat başka birine

daha ihtiyacım vardı. Bağlam vermeden direktif verdim ve noktaları birleştirmesi için onun parlak zekâsına güvendim. "Baker Sokağı hava kilidine git. Oradan gelen kimse var mı söyle."

Bir süre gözlerini dikip bana baktı, sonra, başıyla onayladı. "Yön-Mod'dan gelen kimse var mı bilmek istiyorsun."

"Evet." Kapıyı açtım, UT'nin ışığı yerde yuvarlak bir parlaklık sağlıyordu. "Ben AYK'yı kontrol edeceğim."

Bir zamanlar, her şey Ortaşehir'deyken bütün kontroller de buradaydı. Ay Yer Kontrol hâlâ burada olan tek operasyondu, Operasyon Modülü'nde sadece bazı "arka odaları" bulunuyordu. Her iki yandaki insanlar da koloniyi yönetebilirdi.

"Wargin, neler oluyor?" Faustino önüme çıkmıştı.

"Ben de onu bulmaya çalışıyorum." Yana çekildim, önümü kesti. "Elektrik kesintileriyle ilgili protokolü biliyorsun."

Koluma yapıştı ve sesini alçalttı. "Başka bir şeyler oluyorsa bilmek işimize yarar."

"Daha sonra." Kolumu ellerinden kurtardım ve iter gibi geçtim onu.

Faustino'nun arkamdan iç geçirdiğini ve bağırdığını duydum, "Pekâlâ millet. Bu ilk kesintiniz değil, o yüzden de bebekler gibi mızıldanmayı kesin. Olduğunuz yerde kalın ve enerji ekibinin işini yapmasına izin verin."

Öne doğru eğildim, bacaklarımın her itişi beni havalandırıyor, kafam ve omuzlarım bedenime liderlik ediyordu. Koşarken, acil durum ışıklardan oluşan ışık havuzlarına girip çıkıyordum, UT'nin ışığı da arkamda sallanıyordu. İnsanlar kesişim noktalarında birikmiş, ben geçerken geri çekiliyorlardı.

Ta ki önümde bir kapı açılana kadar. Yönümü aniden değiştirmeye çalıştım fakat sanki bir çiviye basmışım gibi ayağım zorlandı. Ay'dayken, ayağımda artrit olduğunu unutmak kolay olabiliyordu çünkü Dünya'dakinden altıda bir oranında daha hafif çekiyordum, gel gör ki kütlem aynıydı.

Öne doğru yalpaladım ve kapıya çarptım.

"Tanrının Kutlu Annesi aşkına..." Luther yanımda diz çökmüştü. "İyi misin?"

Başımla onayladım, boş ciğerlerime nefes çekmeye çabalıyordum.

Bir elini sırtıma koydu. "Çok üzüldüm. Ben de tam... İyi olduğuna emin misin?"

Tekrar şişen ciğerlerimden gelen hırıltı gırtlağımı yakıyordu ve sanki göğsüme binlerce minik bıçak saplanıyormuş gibi hissediyordum. "İyiyim," diye cıyakladım.

"Sesin iyi gelmiyor."

O da listemdeydi. Luther listemdeydi ve ben koşarken önüme çıkıvermişti. Şüphe uyandırıcı bir durumdu, doğru fakat gerçekçi olursak nasıl olup da beni bekleyeceğini bilebilirdi ki?

Icarus birden fazla kişiyse çok da zor olmazdı. Bir telsiz yeterli olurdu bunun için.

"Sadece nefesim kesildi." UT'yi bıraktım, yerdeki açısından dolayı ışığı zemini yalıyordu. Sağlam elimi ona uzattım ve beni kaldırmasına izin verdim. Şüphelerimi ona açık edecek şekilde davranmak yapabileceğim en kötü şey olurdu. Gülümsedim ve UT'yi aldım. "Teşekkürler. Gerçekten çok yardımcı oldun."

İknâ olmamış gibi bakıyordu bana ya da belki de daha sert çarpmış olmayı istiyordu. Kim bilir? Ay Yer Kontrol'e inen merdivenlere yöneldim. "Yavaş hızlıdır" mottosunun var olmasının bir sebebi vardı ve koşarken bunu tamamen yok saymıştım.

AYK'nın kapısı kapalıydı, olması gereken de buydu, o yüzden biraz rahatladım. AYK'da çalışan birisinin kimse fark etmeden enerjiyi kesmesinin olasılığı düşüktü. Görev başındaki herkesin bir listesini alabilir ve sorgu esnasında kayıtların üzerinden geçebilirdik.

Tekrar merdivenlere yöneldim ve AYK'nın hemen üstündeki modüle yollandım. Benim odamdan daha küçük olan Uzaktan Güç Kontrolü Ünitesi eski bir sistemdi ve sigortalarla şalterler burada bulunurdu. Hâlâ buradaydı çünkü UHK bolluğa inanırdı.

Kapıyı açtım, kolayca açıldı. İlk defa Ay'da asma kilit olmasını diledim. İçerideki tek ışık UT'mden gelen ışıktı. Ufak odayı, üzerinde ince kablolar olan raflar doldurmuştu. Gerektiğinde YönMod'daki sigorta kutusuna yeni hatlar çekerek koloninin genişlemesine olanak tanıyacak şekilde tasarlanmıştı.

Fakat buradaki bir şeyi kesmek, bir sigortayı patlatmak ya da yeni şalterlerden birini indirmekle aynı etkiyi yapardı.

Dudağımın içini kemirerek UT'min ışığını raflar üzerinde gezdirdim ve karmaşık etiketlere baktım. Loş ışıkta gözlerimi odaklanmakta zorlanıyordum. Biraz uzaklaşmak da işe yaramıyordu çünkü yazılar çok ufaktı. Hafızama danıştım ve ana güç kontrolünü bulmaya çalıştım.

Komuta ve kontrol, iletişim, ışıklandırma, hayat desteği...

Dışarıdaki yoldan gelen beyaz bir el feneri ışığı beni kör etti. "Nicole?" Genç bir kadın sesiydi. Kültürlü. İngiliz aksanı gibi fakat daha yuvarlak...

"Aahana?" Elimi kaldırıp ışığı bloke ettim.

"Ne yapıyorsun?" Feneri indirdi, artık doğrudan bana bakmıyordu.

Amma da yerinde bir soru. Yeterince gerçeği söylersem muhtemelen işin içinden sıyrılabilirdim. "Eski sistemler. Koloni daha yeniyken bunların yerleştirilmesinde çalıştım." Dışarı çıkıp ona katıldım, bir yandan da elimle içerisini işaret ederek konuştum. "Bir sorun varsa fark edebileceğimi düşündüm." Kapıyı kapatmamıştım çünkü böylesi şüphe çekerdi.

"Protokol bu değil..."

"Vay! Eğitimini hatırlaman çok hoş. Beni gururlandırdı... Doğrusu, ilk enerji kesintisinde protokolle sorunu çözemediğimiz için ikinci seviye sorun giderme yöntemine başvurdum." El fenerini işaret ettim, "Peki ya sen?"

"Faustino UGKÜ'yü kontrol etmemi söyledi..." Önce modüle baktı, sonra bana, daha sonra da elimdeki matkaba. "İçeride matkapla ne yapıyordun?"

"El feneri niyetine." UT'yi kaldırıp ışığını ona gösterdim. Fakat aynı zamanda, bunun ona nasıl görünebileceğinin de farkındaydım. Çaktırmadan konuyu benden uzaklaştırmalıydım ve bunu yapmanın en iyi yolu onu da müttefikim kılmaktı. "Galeriden geliyordum ve en iyi seçenek buydu, yine de çok iyi değil. Bir yardım eder misin?"

Tereddütte kaldı, küçük odanın girişine bakıyordu. "Ne arıyoruz."

"İlk önce en belirgin olandan başlayıp bunları eleyeceğiz." Bir adım geriye çekildim, onun Faustino'nun bir piyonu olduğunu

umuyordum ve tabii Faustino'nun da sadece işgüzarlık yaptığını. "Işığınla gelip etiketleri okumama yardım eder misin?"

Aahana, Dünya'da olsak iki kişi için çok küçük sayılacak bu alana girdi fakat zaten Ay'da kişisel alan tanımınız dramatik olarak değişir. Işığı rafların üzerine tuttu ve işe yaradı fakat hâlâ gözlerimi kısıp bakmak zorundaydım.

Parmağımı rafların üzerinde gezdirerek yan gözle ona baktım ve sohbeti benim eylemlerimden iyice uzağa çekmeye çalıştım. "Bu arada... Çaylak gibi görünmek istemiyorsan buna UT de."

İç geçirdi ve yumuşadı. "Biliyorum... Biliyorum. Usta Tabancası ama yine de sadece bir matkap."

"A benim canım, UHK'nın bilgeliğini ve kısaltma aşkını mı sorguluyorsun? Şükret ki başladığımız zamanlardaki gibi elli sayfalık kısaltmayı ezberlemek zorunda değilsin." En iyi kızlar okulu karizmamla güldüm. "Bu işte en zorlanan Elma'ydı. Hatırlayamadım, ayrılmadan önce Dr. York'la tanışabildiniz mi?"

"Bizim sınıf kabul aldığında verilen resepsiyonda tanışmıştık." Gözleri, Meşhur Astronot Hanım'dan bahseden herkesinki gibi parladı. "Çok iyi bir insan."

"Elma öyledir gerçekten de. Bak, bir keresinde..." Işıklar geldi. Göz kırparak kolumu kaldırdım ve saatime baktım. "On altı dakika."

Geçen seferki gibi. Bu on altı dakikalık aralarda Icarus ne yapıyordu? Dahası, bir sonraki kesinti ne zaman olacaktı?

Karantinanın ikinci günü. Herkes gergin ve sinirliydi ve bir sabotajcı olduğunu bilmiyorlardı bile, ben de bir taşla iki kuş vurmaya karar verdim. Bahsedip durduğum briç partisi yoldaydı. Le Restoran'da Danika'nın karşısında oturuyordum. Ensesini ovuşturup duruyordu, sinirli bir tik mi yoksa boynu mu ağrıyordu karar veremiyordum.

"Konuşuyorum," dedi Danika, "hepsi koz." Hepimiz pas geçtik ve skor tablosuna elin anlaşmasını yazdı ki böylece bana el yazısının minik bir örneğini vermiş oldu fakat "Vicky'yle" uyumlu değildi.

Sağımda, Luther kartlarına bakıyor ve sırasının gelmesini bekliyordu. "Aklımdaki soru şu: Acaba Ay mağaraları, Kaynama Sonrası Dünya için, Dünya mağaralarından daha mı iyi bir model?"

"Eh, daha zorlu bir çevre, değil mi?" Catalina kartlarının üzerinden baktı. "Dünya'da mikroorganizmalar ve nefes alınabilir bir atmosfer var. Eğer Dünya'nın, okyanuslar kaynayacak kadar ısınacağını kabul edersek bunların ikisinin yok olacağını da kabul etmeliyiz."

"Kabul edersek mi?" Kaşlarımı kaldırdım. Göktaşı, Cheseapekae Körfezi'ne çarptığından beri en iyi zihinler, kendimizi içinde bulduğumuz sera etkisinden kaçmak için yollar arayarak bir on yıl geçirmişlerdi. Öyleyse, o bir Önce Dünyacı mıydı yoksa sadece lafın gelişi mi böyle konuşmuştu? "Veriye yeni bir açılım mı getirdin?"

Catalina omuz silkti, hâlâ kartlarını inceliyordu. "Demek istediğim şu ki okyanuslar kaynayacak, tabii bir mucize olmazsa, o yüzden de burada mikropların yokluğunun önemli olduğunu düşünüyorum. Dünya'nın derinliklerinde ne yapacağımıza dair bir fikir veriyor."

Danika kaşlarını çattı. "Dur bir dakika. Galiba bir şeyleri ıskalıyorum. Neden Dünya'da mağaraya ihtiyacımız olsun ki?"

Catalina başını kaldırdı ve sanki üçüncü bir eli oluşmuş gibi Danika'ya bakmaya başladı. "Ayrılamayacak olan insanlar için. Burası ya da Birinci Mars Görevi ne kadar başarılı olursa olsun fırlatmayı kaldıramayacak insanlar var."

Mesela Kenneth.

"Doğru. Özür dilerim..." Danika ensesini ovuşturdu. "Özür dilerim. Bugün aklım biraz havada."

Etrafımızdaki mırıltılar herkesin keyfinin yerinde olduğunu söylüyordu. Hepimiz de hiçbir şeyde bir hata yokmuş gibi davranmakta çok iyiydik, ne var ki... Kartlarımı kapadım. "Tatlım... Boynunda sertlik mi var?"

Omuzları çöktü ve masaya bakmaya başladı. Luther kafasını geri çekti, olayı anlayınca burun delikleri titremeye başlamıştı. Boyunda sertlik çocuk felcinin ilk belirtilerinden biriydi. Catalina, sanki onlardan çocuk felci kapabilirmiş gibi kartlara bakmaya başladı. "Buraya gelip hastalık kapabiliyorsak neden Dünya'da karantinaya alınıyoruz?"

"İşin içinde bir çapanoğlu olduğunu anladım." Luther, sanki savaş zamanından kalma, patlamamış bir bombaymışçasına bakı-

yordu Danika'ya. "Orijinal takvimde karantina yoktu. Brezilya da yoktu."

Sandalyemi geriye kaydırdım. "Orijinal takvim patlayan roketle birlikte yok oldu."

"Peki ya Brezilya? Şunu anlayın, ben evdeyken mutluydum ama..." Catalina yüzünü buruşturdu. "İnsan UHK'nın bir şey gizleyip gizlemediğini merak ediyor."

"Örneğin?" Sohbetin devam etmesini sağlamak istiyordum fakat Danika'yı yalıtmak gibi bir sorumluluğum da vardı.

"Sadece, son zamanlarda çok fazla arıza oldu." Ellerini pantolonuna sildi. "Ya bir parçayla ilgili bir sorun olduğunu biliyor ama bunu görmezden geliyorlarsa?"

Luther kartlarını masaya attı ve başını iki yana salladı. "Eğer komplo teorilerine inanacaksak bunu hakkıyla yapıp yeşil peynir madeni kazmaya başlayalım."

"Bunlar inandığım şeyler değil, insanlar bu soruları kendine niye soruyor anlayabiliyorum diyorum sadece." Omuz silkti. "Ya da belki gerçekten de uzay mikropları vardır."

Burnumdan güldü. "Yapma. Basının tutunduğu ve gerçekle hiçbir ilişkisi olmayan bir şey bu."

Luther sandalyesini arkaya yatırdı ve parmaklarıyla çenesini tıklatmaya başladı. "Aslında... Yüksek radyasyon bunun sebebi olarak tutulabilir..." Elini sallayarak bütün karantina sürecini parantez içine aldı. "Aşının etkisinin azalması da buna bağlanabilir."

"Dünya'da da oluyor bu." İki gün öce virüsün eski hâline dönebileceğini bilmiyordum fakat Ana Teresa'nın raporunu okuduktan sonra öğrenmiştim. "Sık olmuyor ama olduğu biliniyor."

"Olabilir ama belki de olasılık burada yükseliyordur. Araştırmaya değer bir konu bu, böylece, durum eğer gerçekten buysa insanlar buna göre plan yapabilir."

Elimi Danika'nın omzuna koyup öne eğildim. "Haydi Danika. Sana dinlenmen için bir yer bulalım."

Önce öne eğilip sonra ayağa kalktı. Yardımcı olmak için bir elimi sırtına koydum fakat irkildi. Teni mi hassastı yoksa sinirli miydi? Le Restoran'dan çıkışımız esnasında, sırf yakınlığıyla Danika onları

öldürebilecekmiş gibi bakıyordu insanlar. İronik olarak, buradaki herkesin çocuk felciyle enfekte olmuş olması ihtimali vardı.

Belli ki insanların yüzde 95'i hiçbir semptom geliştirmiyordu. Ne kadar hoş değil mi? Bir yürüyen hastalık vektörü çetesi ve sadece yüzde 4 ya da 5 fark edilebilecek kadar hasta olacaktı. İstatistik olarak, bu ayda on altı kişi ediyordu. Bir salgına göre fena değildi fakat iki kilit noktayı saymazsak.

1. Ay reviri on altı hasta insana bakmak üzere tasarlanmamıştı.
2. Söz konusu olan çocuk felciydi, yani sabah hiçbir şeyiniz yokken gece ölmüş olabilirdiniz.

Dışarıda, Merkez Park yakınlarında Danika durdu ve elini karahindibalara sürdü. "Sence AKY artık Ruben'e katılmama izin verir mi? Sonuçta ikimiz de hastayız."

"Sorarım. Şu an için uzanabileceğin bir yer bulalım, sonra onu ararım."

Herhangi bir semptom göstermeden önce insanlar on gün kadar enfekte kalabiliyordu *ve* iyileştikten sonra da altı hafta boyunca çocuk felci sıçabiliyorlardı. Bu karantina yakın vakitte bitmeyecekti.

YİRMİ DÖRT

AY'DA ÇOCUK FELCİ KARANTİNASI BAŞLADI

The National Times Özel Haber

ARTEMİS ÜSSÜ, Ay, 21 Nisan 1963 – Paralitik poliomyelit salgını Ay gelen ve Ay'dan dönen trafiği tamamen durdurdu. Hastalığın bir salgın boyutuna ulaştığını bildiren Ay Koloni Yöneticisi, Uluslararası Havacılık Koalisyonu yönetimiyle yaptığı istişareler sonucunda tam karantina kararı aldı. Artemis Üssü'nde bildirilen on dokuz var. Şimdilik, salgın üç uç yerleşkeye yayılmadı fakat Dr. Ana Teresa Almeida Brandão cuma günü UHK'dan yetkilerini kullanarak karantina uygulamalarını istedi. AYK Frisch'in geçen gece şu açıklamayı yaptı, "Ay sakinlerinin güvenliği ve sağlığı için elimizdeki bütün güçleri kullandığımız hususunda Dünya'daki aileleri temin etmek isterim."

UHK'ya göre, yeni çocuk felci aşısını bir sonraki gemiyle aya yollamak üzere planlar hazır. Durumun bütün aciliyetine rağmen, ikmal gemisinin aya varması haftalar sürecek. Uzay programının muhalifleri, salgına ve salgının ciddiyetine işaret ederek uzay mikroplarının Dünya'dakilere oranla daha tehlikeli olduğunu savundu. UHK konu hakkında yorum yapmayı reddetti.

Karantinanın üçüncü günü, iki kişide daha ateş şikâyeti görüldü. Wafiyyah Zinat Abbasi ve Eric Wright'ı revire yolladım. Todd San-

ders'ı eklemleri çatlayana kadar ellerini dezenfektanla yıkarken yakaladım.

Ortaşehir'de bir masanın üzerine eğilmiş, sağlam kolum neredeyse omzuma kadar havada, yılan gibi uzamış bir RF antenini yerine sokmaya çalışıyordum. Düşününce, alçımdan dolayı tuvaletleri temizleyemeyeceğimi fark edince sevinmiştim. Fakat Helen'le benim uzay elbisesi bakımı yapabilecek Ortaşehir'deki tek insanlar olduğumuzu fark etmeden önceydi bu. Tam karantina geçerli olduğundan beri, kullanımdan sonra elbiseleri temizlemekten sorumlu olan bizlerdik.

Uzay elbiseleri içeren bir karantinada harika bir nokta vardır. Kritik görevlerdeki aşılanmamış insanlar havakilitlerini aşıp normal işlerine gidebilirler, tabii bir elbiseleri olması kaydıyla. Uzay elbisesi aşırı bir önlem miydi? Evet. Çocuk felci havadan bulaşmazdı. Sadece dışkı parçacıkları ya da tükürük değişimi sonucu kapabilirdiniz bunu, ne var ki... UHK için çalışıyorduk ve bu kurum bolluğa ve her türlü önlemi almaya inanırdı, bu yüzden de aşılanmamış kişiler bulundukları yeri değiştirmek zorunda kalırsa uzay elbisesi giyiyordu.

Folyodan bir yemek paketi omzumdan sekti ve dönerek yere doğru yavaşça hareketlendi. Yakalamaya çalıştım fakat paket alçımdan sekti ve yere yuvarlandı.

"İyi yakaladın." Helen kendi paketini kaldırarak beni selamladı ve gelip masada yanıma oturdu. "Biliyorsun ki yemek arası vermene izin var."

"Sadece bu kablolamayı bitirmek istiyorum." Kablolara erişim tam bir baş belasıydı ve sil baştan başlamak istemiyordum. "Sonra yerim."

Beni izlemeye koyuldu, soğuk domates çorbasını pipetten içen biri tarafından hiç bu kadar sessizce yargılanmamıştım. "Belki de cevap veremeyeceğin bir sorum var sana."

"Peki..." Doğruldum, böylece bütün dikkatimi ona verebilecektim. "Şansını dene."

Helen yerdeki yemek paketimi ayağıyla dürttü. "Eugene ve Myrtle hangi yerleşkeye gitti?"

"Marius Tepeleri'nden başladılar ve Bahçe'ye gittiler, bugün de Güney Kutbu'nda bitirecekler." Folyodan paketi aldım ve yana koydum, Helen'in beni izlediğini hissedebiliyordum. En son ne zaman bir şeyler yemiştim? Hatırlayamıyordum ki bu asla iyiye işaret olmazdı. Gıda yakıttı. Folyoyu soydum ve kare kek yığınını çıkardım.

"Bahçe'de sıra dışı bir şeyler rapor ettiler mi?"

"Bu sorgulamada beni alarma geçiren bir şeyler var. Cevabı ise bilmiyorum. Frisch'le vardiya sonuna kadar konuşmayacağım." Kahverengi kek parçasını çiğnedim, ağzım salya doldu. Bu sıkıştırılmış karton tuğla lezzetli falan değildi fakat belli ki açtım. "Neden sordun?"

"Luther Sanchez anlattı, Bahçe'deki madencilerle temas hâlindeymiş çünkü 'onun' bitki yatakları üzerinde..."

"Onun mu?" Luther de listemdeydi. "Mülkiyet iddialarına bayılırım."

Başıyla onayladı fakat gülümsemedi. "Alandaki selenolojistler sismik bir olay kaydetmişler; ya bir patlama ya da göktaşı çarpması."

Yemek niyetine tuğlamı indirdim. "Ama..."

"Ama takvimde bir patlama görünmüyor. Üstelik, kesinti esnasında gerçekleşmiş, o yüzden de tam olarak nerede olduğunu söyleyemiyorlar."

Parçaları birleştirmek bir dakikamı aldı. Ana koloni çevrimdışıyken telemetri sinyallerini sadece sensörlerden alabilir ve tam yeri belirleyemezlerdi. "Sence bu kesintiye göre planlanmış bir patlama mı?"

"Ya da bir göktaşıdır ve biz çok erken sonuca varıyoruzdur." Helen kollarını göğsünde birleştirdi. "Oraya tam olarak niye gittiklerini bana söyleyebilir misin?"

"Madencilik malzemelerinin envanterini çıkaracaklardı."

"Karantina esnasında mı?" Helen gözlerini devirdi. "Dezenformasyon konusunda sana ne demiştim?"

Çenemi kilitledim. "Bu doğru bir beyan." Ona daha fazlasını anlatabilir miydim?" Nathaniel'ı biliyordu. FBI biliyordu. Ay'da muhtemel bir kötü adam olduğunu da biliyordu. Fakat manifestoyu bilmiyordu. "Envanter sayımında patlayıcı maddelere de bakılacak, o yüzden bir şey olursa Eugene ve Myrtle..."

Hava kilidinden çıkan "sokak'ta," Faustino köşeyi döndü, Ay'daki mimarlardan biri olan Paulo Mendes da Rocha'yla konuşuyordu. Her ikisi de fırlatma ve atmosfere girişlerde kullanılan elbiselerden giymişlerdi, koloninin diğer taraflarına giderken bunlar kullanılırdı.

"...bize briç partisi için ne gerekli olduğunu söylerler." Faustino ve Paulo'ya gülümsedim. "Briç oynayanınız var mı?"

Faustino oyundan bahsedildiğine incinmiş gibiydi, elbisesini benim çalıştığım masanın yanındaki masaya koydu. "Hâlâ bundan mı bahsediyorsun?"

"Stres zamanlarında moral önemlidir."

"Öyleyse dünyanın en sıkıcı oyununda vakit harcamamızı neden istiyorsun? Neden bir yetenek gösterisi düzenlemeyelim?" Pazularını sıktı ve göğsünü dışarı çıkarıp poz verdi. "Ben güçlü adam olabilirim."

"Yapma." Geri kalan keki tekrar folyoya sardım. "Ay'da herkes güçlü adammış gibi yapabilir."

Omuz silkti. "Müzik ve komedi birkaç ahmağın kâğıt oyunu masasına oturmasından daha iyi olabilir."

"Ahmak mı?" Yemek paketini dikkatle kalça cebime koydum ki kafasında paralamayayım. "Değerlendirmende nerede olduğumuzu bilmek güzel."

Topukları üzerinde yaylandı, kaşları birleşmişti, ellerini havaya kaldırdı. "Dur bakalım... 'Ahmak' sessiz insan demek değil mi?"

İç geçirdim. "Aptal demek."

Kızarmasına şaşırmıştım. "Çok özür dilerim." Duvardaki hoparlörü işaret etti. "Dahası, az önce Frisch'e ne kadar ahmak olduğunu söyledim."

Tabii ki, briç oyuncularına ahmak dediği için kızarmamıştı, yine de özür özürdür. "Eh, eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa Frisch'in de ana dili İngilizce değil, muhtemelen kelimenin tanımını yanlış bildiğini farz etmiştir."

"Hmm..." Başını iki yana salladı, Paulo'yu omzundan dürttü ve Portekizce'ye geçti. *"Do jeito que conversamos?"*

"Eu ainda acho que você está sendo uma 'ninny,' *mas, para você, eu digo."* Paulo gözlerini devirdi ve Helen'e döndü. "Söylendiğine

göre satrançta berbatmışım ve yardım istemem gerekliymiş. Bu konuda yardımın dokunur mu?"

Helen, cevap vermeden önce, ihtiyacından bir saniye daha uzun düşündü. "Bana izin verir misin Nicole?"

Ona hayır demek her ne kadar cazip gelse de Faustino'nun ne istediğini merak ediyordum. Fransızca ve Almancayı akışkan konuşabiliyordum fakat sadece "uzay Portekizcesi" biliyordum. Brezilya'dan uçacağımız zamanlarda roketlerden konuşabilirdim fakat bu adamların konuşmasından tek anladığım bir sohbetle ilgili bir şeylerdi, ha bir de "ahmak". "Tabii ki. Zaten on beş dakikalık molan geldi."

Sanki daha şimdi yemek molası vermemiş gibi. "Teşekkürler." Paulo'ya döndü. "Hadi Merkez Park'a gidelim. Orada bir tahta var."

Faustino arkalarından baktı, alt dudağını kemiriyordu. Paulo ve Helen "sokağın" köşesini döner dönmez Faustino bana yaklaştı ve sesini alçalttı. "Frisch seni görmek istiyor.

Kaşlarımı kaldırdım ve hoparlöre baktım. "Ama beni aramadı."

"Böyle daha uygun olduğunu söyledi. Sen onun sekreterisin falan filan." Elektrik kesildiğinde hiçbirimizin bilmediği bir şeyi biliyordun sen. Bana 'sonra anlatırım' dedin ve bir açıklama borçlusun."

Tanrım, ona hiçbir bok borçlu olmadığımı yüzüne çarpmak istiyordum fakat bu işin hararetini almak ve onu tekrar yönlendirmek zorundaydım. İç geçirdim ve beden dilimi gevşettim, başımı havaya kaldırdım ki kıçımdaki çubuk belli olmasın. "Eski sistemlerle bir alakası olabileceğini düşünmüştüm." Omuz silktim. "Yanılmışım. Üzgünüm ama elektriğin neden gittiğini bilmiyorum."

Tanrım, keşke bu söylediğim doğru olmasaydı.

Modüller arasında yolculuk yapmak, aşılı birisi olsanız dahi devasa ölçülerde antiviral sabunlanma gerektiriyordu. Frisch'in ofisine gittiğim zamanın ellerime hâlâ iğneler batıyordu. Kapısının plastik kaplamasına vurdum.

"Girin." Frisch'in sesi yorgunluktan çatlıyordu.

Kaplamayı kenara çektim ve içeri girdim. Odacığındaki hava, temizlik işe yaramamış gibi ter ve bayat nefes kokuyordu. Frisch'in yanaklarına solgun bir ton oturmuştu, sandalyesinde iki büklüm

oturuyordu. Masasının üzerinde raporlar yığın olmuştu, yanlarında da yenmemiş yemek paketleri birikmişti. Bir köşede bir battaniye topak topaktı.

Ben içeri girerken beni izledi, gözleri kanlanmıştı. "Nicole. Oturun lütfen."

Battaniyeyi aldım ve salladım. "Burada mı uyuyorsunuz?"

Hoparlörü belli belirsiz işaret etti. "Biri arar da burada olmazsam..."

"Birini bu işle görevlendirebilirsiniz."

Battaniyeyi katlayışımı izlerken dudağının kenarı titredi. "Evet ama... Sekreterim Ortaşehir'e bakıyor."

"Sekreterlik havuzunuz var."

Teni sarılıklı gibiydi. "Şu anda elemanları işe atamak gibi bir öncelik yok. Oturun da konumuza girelim, olur mu?"

"Belki sorunu birlikte çözebiliriz."

Frisch gözlerini kapadı ve burnunun kemerini ovuşturdu. "Olmaz."

"Anlamadım?"

"'Olmaz' dedim. Sorun her neyse bana söyleyin ve ben icabına bakarım fakat *siz* hiçbir sorunu çözmeye çalışmayacaksınız."

"Bir saniye, bir saniye..." Parmağımı ona doğrulttum. "Clemons'ın özellikle belirttiği üzere Icarus..."

"Kapa çeneni!" Frisch elini masaya vurmuş ve beni şok ederek susturmuştu. "Senin zorbalıklarını ve gösterişçiliğini yıllarca tolere ettim ve nihayet..."

"Zorbalık ve gösterişçilik mi? Sesimi duyurmak için savaşmamdan mı bahsediyorsunuz? Tek bir hareketimi gösteremezsiniz ki eğer Stetson Parker olsaydım bunu arzulamıyor olasınız."

"Haddini aşma..." Frisch doğruldu ve masasındaki sayfaları düzeltti. Burun delikleri kısılmış ve ağzı düz bir çizgi hâline gelmişti. Bir süre sonra, derin bir nefes aldı ve savaş zamanında İngiliz subaylarda duyduğum sakin, yüksek tabakadan bir sesle devam etti. "Lütfen oturun. Sesimi yükselttiğime pişmanım. Sizi buraya nezaketle çağırdım fakat nezaketsizlikte bulundum. Sizinle iş arkadaşıyız ve bu konuşmanın sizin için kolay olmayacağının farkındayım." Masasından geriye itti kendini ve su kaynatıcısına yöneldi. "Lütfen oturun. Çay yapacağım."

Aklıma gelen ilk düşünce Kenneth'e bir şeyler olduğuydu. Kalbim gırtlağıma taşmış, beni boğmaya çalışırken sandalyeye gömüldüm. Beynimin parçaları birleştiren kısmı, Frisch'in "haddimi aştığımı" söylediğine dikkat çekti, işle alakalı bir durum vardı.

İşle alakalı olmalıydı. Bu kabul edilebilir olurdu. Konuşarak bu sorunu çözebilirdim. Bir kalp krizine "zorbalık" yapamazdım.

Frisch su ısıtıcıyla oynadı, basıncı almak için vanasını yavaşça açtı. Buhar fısıldayarak çıktı. Kaşlarını çatarak kapağı açtı ve iki fincana sıcak su doldurdu. "Başka bir şey ister misiniz?"

"Hayır. Teşekkürler." Poşet çayları iki fincana da batırmasını beklerken sağ kürek kemiğime bir bıçak saplandı.

Bir parçam ondan gelecek hiçbir şeyi istemiyordu fakat durumun hararetini almalıydım. Şu an için, bana karşı duyduğu olumsuz hisler çocuk felci salgını ya da Icarus kadar aciliyet taşımıyordu.

Fincanı alırken tam olarak gülümsedim sayılmaz fakat ifademin yumuşak olmasına gayret ettim. "Teşekkürler. Eugene ya da Myrtle'dan haber aldınız mı?"

Frisch sandalyesine yerleşti ve fincanının üzerine eğildi. "İşin özünü size anlatıp ondan sonra da cevaplayabileceğim sorularınızı cevaplayacağım. Size hatırlatmak isterim ki bu konuşmamızın konusu en yüksek gizlilik derecesindedir." Çayına üfledi ve kenara koydu, doğrudan bana bakmaya başladı. "Şifreli mesajlar yollamakla itham ediliyorsunuz."

Kaşlarım birleşti. "Evet... Bunu yaptığımı zaten biliyorsunuz. Clemons beni aya şifre çözücülerle birlikte yolladı... Bu arada, onları kurtarabildik mi?"

"Görevlendirildiğiniz şifreli mesajlardan bahsetmiyorum. Şu anda ortaya çıkmış bulunuyor ki yolladığınız ya da aldığınız tek şifreli mesajlar bunlar değil."

Çayımdan bir yudum aldım, hâlâ sadece sıcak su sayılırdı, konuşmadan önce seçeneklerimi değerlendirdim. "Kocamla benim, onun politik kariyerine dair özel mesajlar paylaşabilmemiz için bir şifremiz var."

"Bu da endişe verici fakat benim asıl bahsettiğim Birinci Mars Görevi'ne Dr. Nathaniel York'un giriş kartını kullanarak yolladığı-

nız mesajlar. Bunlar basına sızdı ki bu durum Önce Dünyacı komplo teorilerine saygınlık kazandırıyor. Frisch parmaklarını birbirine eklemledi ve üzerlerinden bana bakmaya koyuldu. "Buna mukabil, karantina kalktığı anda Dünya'ya giden ilk gemiye bindirileceksiniz. O zamana kadar, ücretsiz olarak askıya alındınız ve yaşam bölgenizden çıkamayacaksınız."

Oda etrafımda karanlığa gömülüyor gibiydi, geriye sadece elimdeki seramik fincanın ısısı kalmıştı. Bir cevaplar ağı aklıma geliyordu ki hepsi de dikkatimi çekiyordu. Çenemi kaldırdım. "Bizi aptal yerine koyuyorlar."

"Mesajları yolladığınızı inkâr mı ediyorsunuz?" Sandalyesinde arkaya yaslandı ve çayını aldı.

Ben bir politikacıyla evliydim, bu da suçu hiçbir zaman doğrudan kabul etmemek anlamına geliyordu. "Bu sorunun şimdi ortaya çıkması soruşturmamızı kösteklemek içindir diyorum. Zamanlama manidar."

"Öyle de olsa basın bu konunun üzerine atladı. Ne kadar zarara yol açtığınızın farkında mısınız?" Çayından bir yudum daha aldı ve sanki elinden artık bir şey gelmezmiş gibi omuz silkti. "Clemons'tan direktif aldım. Yaşam alanınızda yalıtılacaksınız."

Ben de ona misilleme olarak bir yudum aldım çaydan. "Çocuk felci aşısı olmuş ve elbise bakımı yapmayı bilen kaç kişiyiz?"

Frisch bana bakıyordu, fincanından buhar tütüyordu. Gözlerini kırpıştırdı ve sanki listesini çıkarır gibi masasındaki kâğıtlara bakmaya başladı. Muhtemelen çıkarıyordu da.

Sorduğum sorunun cevabını biliyordum çünkü görev dağılımını iletişim sistemi üzerinden birlikte yapmıştık. "Sadece beş kişiyiz. Hafızanızı tazelemek için söylüyorum bunu." Öne eğildim ve fincanımı masasına koydum. "Beni nereye hapsederseniz hapsedin, tavsiyem odur ki yaşam alanım bu iş için uygun bir yer değil. Saygılarımla."

YİRMİ BEŞ

UZAYDA GİZLİ MESAJLAR: KOMPLONUN HEDEFİNDE WARGIN'İN OLDUĞU DÜŞÜNÜLÜYOR

KANSAS CITY, 26 Nisan 1963 – Kansas Valisi Wargin'in eşinin Birinci Mars Görevi'ne şifreli mesajlar gönderdiği düşünülüyor. UHK içindeki bir kaynaktan The National Times'la paylaşılan bir belgeye göre Bayan Wargin'in eylemleri bir iç soruşturma konusu hâline gelmiştir.

Ne var ki Demokratik Eyalet Senatosu çoğunluk lideri William J. Reed, bu sızıntının, Vali Wargin'in adaylığını lekelemek için Denley Yönetimi'nce gerçekleştirildiğini öne sürdü. Vali, 1964 seçimlerinde Başkan Denley'nin en büyük rakibi olarak kabul ediliyor.

Bay Reed FBI ajanlarının "bir komplonun soruşturulması kılığı" altında eyaletin kuyusunu kazdığını söyledi. Reed ayrıca, ajanların çalışmasının "bolca yasadışı dinleme" ve "aşk mektubu olduğu açıkça belli olan yazışmaların bile isteye yanlış yorumlanmasından" ibaret olduğunu da belirtti.

"Federal Yönetimin gaddarlığı inanılabilecek gibi değil." Buradaki amaç, Bay Reed'in söylemlerine göre, "büyük bir Amerikalıyı küçük düşürmek'tir." Reed Denley Yönetimi'nin Bay Wargin'den korktuğunu da sözlerine ekledi.

Yaşam alanıma kapatılmadım, bilim modülüne kapatıldım ki çocuk felci hastaları koloninin geri kalanından burada yalıtılıyordu.

İşlevi değiştirilmiş biyoloji laboratuvarının yanında, Guillermo'nun yatağının başucuna eğildim ve sol ayağını sağ elimle tuttum. Alçım dev bir makinist eldiveninin içine gömülmüştü çünkü bunu gerekirse yıkayabiliyordum. Hijyenikti fakat bir çizgi roman kötüsü gibi görünüyordum ve manyak kahkahalar atmamak için kendimi zor tutuyordum. "Elime doğru bastır..." Hiçbir şey hissetmedim fakat yine de "Güzel," dedim.

Alçımı dizinin altına nazikçe koyarak, Ana Teresa'nın bana gösterdiği gibi bacağını havaya kaldırdım. Yatakların üzerine eğilip erkekler koğuşundaki hastaların egzersiz yapmasına yardım etmekten sırtım ağrıyordu. Ter ve kusmuk kokusunun üzerine bir de tavşanların kokusu eklenmişti. Tavşanlar şu anda ay tavuğu kümesimizle beraber Ortaşehir'deydi, yerlerinde altı çocuk felci hastası vardı.

Bazılarının sadece basit kas zayıflığı vardı. Diğerleri... Daha kötüydü. "Şimdi çek. İşte böyle..." Elimin altında bir kas gerildi. "Güzel!"

Çaprazımızdaki koridorda Kadyn beni izliyor ve egzersizleri taklit ediyordu. Korkudan yüzü gerilmişti fakat battaniyenin altından sol dizi biraz yukarı kalktı. Ateş düştükçe bacaklarının işlevini geri kazanıyordu.

Guillermo homurdandı, yumruğunun arasına battaniyeyi almıştı. "Acınası, ha?"

"Dünden iyi." Ana Teresa koğuşa girince ona baktım, daha önceden tezgâha koyduğum sandığın yanına gitmişti. "Bakalım gerçek doktor ne diyecek?"

"Teşekkürler... Hey, doktor! Maçı unutmadın, değil mi?"

Guillermo'yu başıyla onaylayıp eliyle beni çağırdı. "Egzersizlerden şikâyet etmeyi bırakırsan bir radyo getiririm ve maçı dinleyebilirsiniz."

Radyodan fazlası gerekliydi. Normal bir radyo, Dünya'dan bir istasyonu çekecek değildi, hele ki regolitin altına gömülüyken. Uydu sistemimizi aracılığıyla aşağıdan gelen beş radyo istasyonu seçmiştik. Maçı dinleyebilmek için Ana Teresa UHK'ya talep gönderip yeni bir istasyon eklemelerini istemeliydi. Fakat oğlanların kendi vakitlerinde yapacak bir şeyleri yoktu. Clemons'ın bunu onaylayacağından şüphe etmiyordum. UHK kendinin olanlara bakar.

"Fransa'nın kaybedişini dinlemek gibisi yoktur. Brezilya onları hırpalayacak." Felçli bacaklarını örten battaniyeyi çekti.

"Çalışmak için gerçek bir sebep." Bacaklarına pat pat vurup ayağa kalktım ve Ana Teresa'ya doğru yürüdüm.

Sandığı kurcalayıp içinden yıpranmış bir yalıtım bandı çıkarmıştı. "Eh, yaparız."

Sandığa bakıp verdiği direktifleri karıştırdım diye kaygılandım. "On santimlik bantlar istemiştin, değil mi?"

"Evet, evet. Bunlar iş görür." Sandığı kaldırmadan önce havayı temizlemek için elini salladı. "Tek istediğim yün. Ama yok. Kalın ve emici. Tek bir katman. Şimdi ise çift katman yapmak zorundayım."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Sıcak su? Alçılı kolunla?" Gürültülü ve renkli bir şekilde burnundan güldü. "Santrifüj odasını kullan. En son ne zaman oradaydın?"

"Alçıyla mı?"

Bana öyle bir baktı ki annem görse gurur duyardı. "Santrifüj odasına, en son, ne zaman, gittin?"

"Ben...Hatırlamıyorum."

Bu uzay teriyeri beni dişlerinin arasına alıp sarsmak üzereydi. "Git. Şu anda en son ihtiyacım olan şey yalış kaynamış bir kemiğin iyileşmesini sıfırdan başlatmak."

Olay şu ki Dünya yerçekiminde koşmak ayaklarımı ağrıtıyor. Ay'da ise artiritim hâlâ mevcut fakat hareket etmek çok daha az efor gerektirdiğinden parmaklarım o kadar esnemiyor ya da o kadar ağırlığı hissetmiyor... Bunları Ana Teresa'ya söylesem dosyama artiritim olduğunu yazardı. Clemons zaten moruk olduğumu düşünüyordu. Bu cezanın bitiminde tekrar uzaya dönmek istiyorsam bedenimin bu söylediğini ispatlamasına hiç ihtiyacım yoktu. Küçük bir izci kız gibi ona gülümsedim. "Hemen yaparım."

"Güzel." Sandığı tekrar Guillermo'nun yatağına taşıdı. "Pekâlâ... Biraz daha işkenceye hazır mısın?"

Başka bir yataktan biri güldü. "Bence sen bundan hoşlanıyorsun."

"Öyle." Ana Teresa sandığı Guillermo'nun yatağının yanına koydu ve battaniyeleri kaldırdı.

Koridora çıktım ve bir an için pürüzsüz, kauçuk duvara yaslandım. Koridorun öteki ucunda, beslenme uzmanlarından biri başını duvara yaslamıştı. Çocukken çocuk felci geçirmişti, tamamen iyileşmiş fakat kız kardeşini kaybetmişti. Gel gör ki hayat boyu bağışıklık kazanmıştı, o yüzden de aynı benim gibi hastaların bakımına verilmişti.

Başını kaldırdı ve eliyle yüzünü sildi. "Wargin. Nasıl gidiyor?"

"Ah, bildiğin gibi." Gözlerinin kırmızı ve yanaklarının ıslak olduğunu fark etmemiş gibi yaptım ve alçımı kaldırdım. "Santrifuj odasında yürüyüş yapma emri aldım."

Burnundan güldü. "Eğlenmene bak."

"Bakarım..." Eşyalarımın olduğu malzeme dolabına yöneldim. Tavandan bir hamak sarkıtmıştım, battaniye, salin ve neşterlerle dolu bu yerde göreceli olarak özel alan mahremiyetine kavuşmuştum. Koşu malzemelerim burada değildi, sadece uçuş elbisem. Ama tabii bu pek de önemli değildi. Bilim modülündeki herkes o kadar yorgundu ki çıplak koşsam bile kimse fark etmezdi.

Santrifüj pisti boyunca yürüdüm, zemin önümde asla tırmanmayacağım bir tepe gibi uzanıyordu. Tempolu yürüyüş yapıyor olmam lazımdı fakat santrifuj odasında kimse yoktu ve ayağımı kollamak istiyordum. Bir saat boyunca Dünya normali bir ağırlıkta olmak nefret edilecek bir şeydi. Genellikle, bu eğim boyunca yürüyüş yapan insanlar olurdu fakat salgın başlayalı bir hafta olduğundan görünürde kimse yoktu. Zaten, egzersiz yapan bir hemşire ya da doktor olsaydı bile odanın eğimi, motorun zayıf uğultusu ve uçan çember bana bir mahremiyet illüzyonu oluştururdu.

Şanslıysam, bütün bir saati koşmak zorunda olmadan geçirebilirdim.

Önümde, bir çift ayak görüntüye girdi, eğimli zeminde dikiliyordu. Aman ne hoş. Yüzümü ekşiterek hafif tempoda koşmaya başladım. Her bir adımımda kemiklerim birbirine giriyordu. Bir metre daha gittikten sonra, dikilenlerin üç kişi olduğunu anladım. İki kadın ve bir erkek. Eugene eğildi ve tavanın kıvrımını aşarak bana baktı. El salladı ve ayağa kalktı, onlara yetişmemi bekliyordu.

Myrtle ve Helen de onunla birlikte dikiliyorlardı, sıkı bir muhabbet içindeydiler. Yavaşladım ve hem bir rahatlama hem de acı

hissettim. Envanter gezisinden sağ salim döndükleri haberini almak, onları yüz yüze görmek gibi değildi.

"Seni burada görmek ne hoş." Onların yanında durdum, baklayı ağızlarından çıkarmalarını bekliyordum. Öylesine bir tesadüf sonucu Santrifüj odasını kendimize ait bulduğumuzu sanmıyordum. "Neler oluyor?"

Helen beni kısaca kucakladı. "İyi misin?"

"Yorgunum ve şu anda da endişeliyim." Üstelik, ayaklarım nabzımla birlikte atıyorlardı. Başımı onlara eğdim. "Burayı nasıl boşa çıkardınız ve neden?"

Eugene'in gülümsemesi masumaneydi. "Bazıları aşılı olduğundan malzemeleri revire bizzat götürmek mantıklı geldi. Hazır buraya kadar gelmişken de egzersiz rutinimizi yapmak daha da mantıklı."

"Hazır konusu açılmışken..." Myrtle pisti gösteriyordu. "Hadi bakalım."

Bön bön baktım ona. "Taze haberleriniz varken koşmamı mı istiyorsun?"

Myrtle başını iki yana salladı ve alçımı işaret etti. "Bunun doğru iyileşmesi lazım, Ana Teresa'yla yaptığımız anlaşma böyle."

"Yani o da biliyor..." Ben daha sözümü bitiremeden Myrtle düşük tempoda koşup benden uzaklaştı. Helen ve Eugene'de ona katılıp beni takip etmeye zorladılar. "Pekâlâ. Demek Ana Teresa da biliyor... Ama neyi biliyor?"

"Konunun Kenneth'le ilgili olduğunu ima ettim ve arkadaşların olarak seninle özel konuşmak istediğimizi." Myrtle'ın saçlarının başladığı yerde ufak bir çizik vardı ve yanağında da ufak bir bere. "Bu her ne kadar doğru da olsa şimdilik erteleyelim. "

"Seni hızlıca bilgilendireyim." Eugene, sanki envanter gezilerinde yanlış bir şey bulduklarını söylemeyecekmiş gibi rahat koşuyordu. "Sonra soruları alırız."

"Dökülün." Beynim yavaş yavaş sahneyi anlamış ve Helen'in neden burada olduğunu, kimin bizi duymasından kaygılandıklarını sormaya başlamıştı.

"İlkin, görevlendirildiğimiz iş, yerleşkelerdeki patlayıcıların envanterini çıkarmak. Her şey yerli yerindeydi ve belgelerde ne söy-

lendiyse öyleydi. Bize verilen envanter listesiyle uyumluydu, ayrıca, sahadaki listelerle de. Ne var ki..." Eugene Myrtle'a baktı. "Sevgili karım bir soru attı ortaya."

"Bir kimyasal şirketinde hesaplayıcıydım. Çoğunlukla güzellik malzemeleri yapıyorduk, saç düzleştiriciler, güzellik kremleri ve bunun gibi şeyler fakat bazı malzemeler dikkatle izlenmeliydi çünkü patlayıcı ya da yıpratıcı özellikler gösteriyorlardı. Benim de aklıma düştü, depoları patlatmak isteyen biri bu gibi malzemelerle izini daha kolay kaybettirmez mi?"

"Biz de her sahadaki gübrelerin ve oksitleyicilerin sayımını gerçekleştirdik." Eugene derin bir nefes aldı. "Rakamlar tutmuyordu."

Myrtle ekledi, "Buradaki kimya laboratuvarında da bir şişe perklorik asit eksik."

"Siktir." Icarus bunlarla kolayca bir bomba yapabilirdi. Hatta, birden fazla bomba. "Başka?"

"İlk durağımıza, Marius Tepeleri'ne giderken sağ el kontrolörü arıza yaptı. Eugene yardımcı pilot kontrollerini kullanarak bizi yol üstündeki acil durum istasyonlarından birine indirdi.

"Frisch bunu rapor etmedi."

"Buradaki kesintiler esnasında oldu bu," dedi Eugene. "Biz de iletişimi kaybettiğimizi sandık ve durumun böyle olmadığını fark edene kadar, bunu rapor etmemek için de bir sebep geliştirdik. Myrtle'ın el kontrolörüne çabucak ve acemice hasar verilmişti." Eugene'in ağzı düz bir çizgi oldu. Derin bir nefes aldı ve temposunu düşürdü. "Yahu neyse. Bunu görmelisin."

Koştuğumuz beş dakikanın ardından kalbim hızla çarpıyordu. Helen'in kolları göğsünde birleşmişti.

Eugene cebini karıştırdı ve dikdörtgen şeklinde sarılmış mendilini çıkardı. Mendili dikkatle açtı. "Bu kontrol konsolunun altındaki bölmeye düştü. Sırf tamirat için paneli açtığımdan bulabildim bunu."

Yıpranmış bir İsveç ordu çakısıydı, penseli, tornavidalı olanlardan. Dibinde, gümüş kakmayla müthiş bir "F" harfi işlenmişti.

"*The Long Tomorrow*'u buldum," dedi Helen. "Frisch'in ofisindeymiş."

Hâlâ koşuyor olsaydık muhtemelen tökezleyip kafa üstü çakılırdım. Frisch envanter çıkarmaya, hatta Icarus'un Ay'da olduğu fikrine ayak diremişti. Fakat aynı zamanda, yıllardır Ay'da yaşıyor ve çalışıyordu. Önce Dünyacılar'la neden aynı hizaya geleceğini bulamıyordum.

Dudaklarımı ıslattım. "Anlıyorum. Frisch'in ofisinde neredeydi? Öylece açıkta, bulması kolay mıydı yoksa derine dalıp kurcaladın mı?"

"Kurcalamak mı?"

"Aramak." Eugene bir an için bana baktı sonra açıklamasına devam etti. "Odayı aramak zorunda kaldın mı yoksa bariz bir yerde miydi bunu bilmek istiyor."

"Ha. Kurcaladım." Bıçağı işaret etti. O sabah Meşgul Arı'ya erişimi olan ve ismi 'F'yle başlayan üç kişi var. Faustino. Curtis Frye ve Otto Frisch. Her üçünün de yaşam alanlarını kontrol edip bununla kesişen nesneler var mı diye kontrol ettim, Frisch AYK'da değilken ofisine de baktım. Gözüme çarpan, alakalı tek şey kitaptı fakat yetersiz veri var elimde."

İç geçirerek başımla onayladım. "Biliyorum. Teşekkürler."

"Kitap masasının altına düşmüştü ve içinde Kenneth'in sana yazdığı mektubun bir kopyası vardı."

O kadar hızlı döndüm ki ona doğru santrifüj odasının merkezkaç etkisi neredeyse düşmeme sebep oluyordu.

Sendelediğim anda Myrtle beni tuttu. "Belki de gerisini anlatmandan önce oturmalısın."

"Dahası da mı var?" Elimi omzuna koydum. "Tabii ki var... Bana mektubun içeriğinden bahsetmek üzeresiniz."

"Oturmak ister misin," dedi Helen.

"Oturmak isterim yahu." Myrtle eğimli piste oturdu. "Ay'da yaşıyorum çünkü 1g'yi artık sevmiyorum."

Eugene güldü ve o da karısının yanına oturdu. "Onu koşturmayı isteyen sendin."

"Koşturduk da. Daha sonra devam edebilir."

Cevabı böyle bekletmeli verdikleri için onları boğabilirdim. Dizlerimi çekip oturdum ve onlara bağırmamak için yanağımın içini kemirdim.

Helen de önüme diz çöktü, ellerini baldırlarına koymuştu, omurgası harikulade bir düzlükteydi. "EVDE ZEHİR ÇIKTI HÜKÜMET BENİ SORUŞTURUYOR."

"Tanrım. Daha neleri gizliyorlar?" Gözlerimi kapadım. Icarus her kimse evimize fare zehri yerleştirmek çok öngörülü bir hareketti, yine de Nathaniel'ın burada zehirlendiğinden artık şüpheliydim. Reynard onu bize sürüklemeseydi gelip gelmeyeceği belli olmazdı. Bu sağlanmış bile olsa bir insanı işte zehirlemek daha kolaydı.

Helen söze girdi. "Kim bu 'onlar' Nicole?"

Elimle yüzümü sıvazlayıp, düşüncelerimi düzene sokmaya çalıştım. Eğer Frisch Icarus ise neden biz gelmeden değil de şimdi harekete geçmişti? "Bence Frisch'in bir komploya kurban gittiğini ve bizim de oyuna getirildiğimiz ihtimalini yabana atmamalıyız."

Eugene dudaklarını büzdü ve beni inceledi. "Her iki nesne de bulunması kolay yerlerde olduğu için mi? Hemen söyleyeyim ki bıçağı bulmak zor oldu."

"Zamanlama da buna dâhil. Makamlar arasında anlaşmazlık yaratmak dikkat dağıtmak için etkili bir yol. Frisch'ten şüphelenmemizi sağlamak bu tanıma uyuyor." Buna alternatif olarak, iki suçlu olabilirdi ve Frisch de suç ortağının bizim gemimizle gelmesini bekleyen bir uykuda hücre olabilirdi.

Eugene bana sanki simülasyonda parçalara ayırması gereken bir problemmişim gibi bakıyordu. "FBI seni tam olarak niçin yolladı?"

Kaşlarımı çattım, kafamı eğdim ve bir kahkaha attım, neredeyse refleksif olarak yapmıştım bunu. İçimde ise buz kesmiştim çünkü her ne kadar Clemons gelişimle ilgili benle konuşmuş olsa da ve FBI'la işbirliği yapsa da bunu buradaki kimseye söylememiştim. "Daha şimdi FBI'ın kocamı soruşturduğunu söylediniz. FBI beni aya niye yollasın ki?"

"Kenneth 'hükümet' dedi."

"Şifremizde 'FBI' olduğunu hiç sanmıyorum." Bir parçam kıvırmayı bırakıp onlara her şeyi anlatmak istiyordu. Diğer, tamamen nefret dolu parçam ise Önce Dünyacılar'ın Frisch gibi bir uyuyan hücre bulabiliyorsa arkadaşlarımdan biriyle neden iş birliği yapmasın diyordu. Lindholmler ve Helen Icarus'un faaliyet gösterdiği her yerde bulunmuşlardı. Bu kulağa inanılır gelmiyordu fakat uyuyan

hücreler de tam olarak bunu yapardı. Ayrıca, Eugene'in Önce Dünyacılar'ın bazı motivasyonlarına sempati duyduğunu biliyordum. "Bütün bunlar dikkatimizi dağıtmak için. Motivasyonlara takılmayıp, bu fırsatı teşhis ettiğiniz kişiler için kullanalım. Zaten motivasyonlar nadiren tahmin unsuru olarak önemlidir."

Eugene Myrtle ve Helen'e döndü. "Beni Nicole'le bir saniye yalnız bırakabilir misiniz?"

Myrtle ağzını açtı ve Eugene'e döndü. Çenesinin kıvrımlarında ya da omuz hattında ne gibi nüanslar okudu bilmiyorum fakat ağzını kapattı ve olduğu yerde kaldı. "Hadi Helen."

Helen onu takip ederken sadece bir kez geri dönüp baktı, beni Eugene'le yalnız bıraktılar. Onlar köşeyi dönene kadar bekledi, sonra, öne eğilip kısık bir sesle, "Savaşta ne yaptın?"

"Yaban Arı'sıydım. Bunu sen de biliyorsun." Parlak görgü okulu gülümsemesi burada işime yaramayacaktı, ben de kaygılı görünmeye koyuldum.

"Yapma..." Eugene biraz geri çekildi, beni inceliyordu. "Sürekli aklıma takılan bir şey var, Clemons neden *seni* gönderdi? Neden, bu her neyse, onu senin araştırmanı istedi de benden istemedi? En basit cevap senin beyaz olman. Benden üstünsün. Fakat bunların hiçbiri sana Çok Gizli bilgilere erişim vermez. Bunlar sana 'uyuyan hücreler' gibi lafları öğretmez. Bir grubu bölmek için gerekli stratejileri göstermez. Yani..."

"Kocamın kim olduğunu unutuyorsun."

"Unutmuyorum. Bir eyaletin *first lady*'si otomatik olarak gizli belgelere erişemez." Eugene dudaklarını ıslattı. "Savaşta bir 'kuş' düşürdüm, biliyor musun? Sadece bir kere, çünkü Tuskegee havacılarını ırka göre ayırıyorlardı ama bu unutabileceğin bir şey değildir. Kuş casusa benzemiyordu ki işleri de budur, öyle değil mi? Küçük, beyaz bir kızdı. Sarışın, mavi gözlü. Tamamen üst tabakadan. Almanca da biliyordu. Paraşüt kullanmayı biliyordu. Şifre yollamayı ve kırmayı da biliyordu. Tahmin et bütün bunları nerede öğrenmiş?"

Gırtlağım kurumuştu ve yutkunmak iş yaramıyordu. Söyleyebileceğim hiçbir şey buradaki hiçbir şeyi düzeltmezdi.

Gülümsemesi neredeyse hüzünlüydü. "İsviçre görgü okulunda."

YİRMİ ALTI

AFGAN SEL BİLANÇOSU 107'Yİ BULDU

KABUL, Afganistan, 26 Nisan 1963 –(AP)– Afgan Kızılay'ının bugünkü açıklamasına göre, Batı Afganistan'daki Herat'ta yaşanan sel felaketinde ölü sayısı 107'ye yükseldi. Sellerin daha da kötüye gitmesi bekleniyor, UHK'nın iklim uzay istasyonundaki meteorologların verdiği raporlara göre, yeni bir fırtına sistemi sellerle boğuşan bölgeye doğru ilerliyor. Bu seneki yağmur yoğunluğu, son kaydedilen rekorun iki katı seviyesinde.

Hayatta öyle anlar vardır ki sadık olduğunuz iki şey arasında seçim yapmanız gerekir. Bazen bu seçim zararsızdır, mesela bir vaftiz töreniyle mezuniyet arasında kalırsınız. Bazen de kocanızla işiniz arasında.

Değer ve zarar hesabıdır bu.

Eugene casus olup olmadığımı sorduğunda ve bunu bilerek sorduğunda bir seçimim vardı. Tutmaya söz verdiğim sırları tutmaya devam edip onun arkadaşlığını harcayabilirdim. O bir askerdi. "Sana bunu söyleyemem," deseydim beni anlardı.

Fakat ona değer veriyordum. Sırları açıklamanın ne gibi bir zararı olabilirdi? Muhtemelen kariyerimden olurdum. Muhtemelen Kenneth'ten.

Icarus'la ilgili sırları tutmaktan ne gibi bir zarar gelirdi. Muhtemelen Ay'daki herkesin hayatı tehlikeye girerdi. Eğer Clemons'la konuşabiliyor olsaydım kararım başka olabilirdi.

Eugene'e Myrtle ve Helen'i çağırmasını söyledim ve Clemons'tan aldığım "işlerini iyi yapmak için ne gerekiyorsa" anlatmam yönündeki zayıf izne dayanarak onlara her şeyi anlattım. Kırk beş dakika sonra, sanki bütün bu süre boyunca kusmuşum gibi bitaptım. Ki bir bakıma kusmuştum da. Üzerine oturduğum santrifüj odasının zemini altımda titriyordu, dizlerimi karnıma doğru bükmüş ve kollarımı onlara dolamıştım. Üç kişilik dinleyici grubum, ben konuşmayı bitirince sessiz kalmaya devam etti.

Gerçekten de bir Yaban Arısı'ydım. Beni orada seçmişlerdi. İsviçre görgü okuluna gelince... İki okula gitmiştim. Birincisi varlıklı bir yeniyetmeyken. İkincisi ise İsviçre'de değildi ve bambaşka maharetler öğretmişti.

Önce Myrtle konuştu. "Kenneth bunları biliyor mu?"

Başımı kaldırdım ve ona baktım. "Tabii ki biliyor."

"Bazı kadınlar kocalarına anlatmaz..."

Omuz silktim. "Ona güveniyorum." Evliliğimiz her yönüyle sallantıdaydı fakat bir şeyi kesin olarak biliyordum ki o da şuydu, Kenneth arkamı kollardı. "Pekâlâ... Artık bir casus olduğumu biliyorsunuz. Icarus'u da biliyorsunuz. Size başka ne anlatabilirim?"

Eugene iki eliyle kafasının tepesini ovuşturdu. "Benim anladığım şu ki Icarus seni de Kenneth'i de köşeye sıkıştırdı. Bize bir bok yapmış değil."

Myrtle, tek eliyle kocasının omzuna bir şaplak attı. "'Sabotajı ne çabuk unuttun."

"Eğer Nicole uzay elbisesi giyebilmiş olsaydı bunlar onun ve Frisch'in başına gelecekti."

"Ayrıca, gıda zehirlenmesi de var."

Eugene gözlerini devirdi ve duruşunu dikleştirdi. "Yok. Haklısın. Belli bazı kişiler hedef alınıyorsa bunun ardında stratejik sebepler var demektir. Nicole ve Kenneth'i açığa aldırmak için hedef aldılar. Meşgul Arı sabotajıyla da envanter sayımını durdurdular. Nathaniel'ı hedef aldılar çünkü onu kaybetmek programı mahvederdi. Peki beni neden zehirlediler?"

Helen başını kaldırdı ve bazı seçenekleri sıraladı. "Bilinçli olarak çocuk felcini yay. Ay'a uçuşu iptal ettir. Belli bir pilotu göreve ata."

Çocuk felcini yaymanın daha kolay yolları vardı ve doğrusu, bize yöneltebilecekleri daha kötü hastalıklar da. Grip daha bulaşıcıydı ve daha yüksek ölüm oranı vardı. Dudaklarımın içini kemirip düşündüm. "Sonuncusu... Sizce Görev Kontrol neden Michael Lin'i yardımcı pilot olarak seçti."

"Yani senin veya Myrtle'ın yerine mi?" Eugene pür dikkat kesild. "Yani... Benim için endişelendiğinden dikkati dağınık olabilirdi."

Myrtle burnunu çekti. "Sanki bir pilot karısı olarak her günüm böyle geçmiyormuş gibi..."

"Sen de bir pilotsun!"

"Hayır. Ben uçmayı biliyorum. Arada büyük bir fark var." Başını iki yana salladı. "Mikey'ye ne diyorsunuz?"

Gözlerimi sıkıca yumdum ve bir baş ağrısının oluşmaya başladığı burnumun kemerine masaj yaptım. "Bu sohbeti 1g de mi yapmak zorundayız gerçekten?"

"Madem yerçekiminden şikâyet ediyorsun..." Myrtle ayağa kalktı ve kollarını başının üzerinde gerdi, parmaklarımı alçak ve kıvrımlı tavana değiyordu. "Hadi koşarak konuşalım. Kokpite girebilmek için Mikey Eugene'i zehirlemiş olabilir mi?"

Koşarak uzaklaşınca sesi de alçalmıştı.

"Senden nefret ediyorum." Fakat yine de ayağa kalktım ve onu takip ettim. Ne yani arkadaşlarım olsa bile onlara ayağımın acıdığını söylese miydim? Ben hâlâ bir pilottum. "Belki Curt'ün pilot koltuğuna geçmesi gerekliydi."

Helen yanımda kolayca koşuyordu. "Amacı ne olabilir ki?"

"İticiyi arıza yapmış gibi gösterebilir miydim diye merak ediyorum." Myrtle'ın yanında koşan Eugene'e baktım. "Sen gösterebilir miydin?"

Eugene başını yana eğdi ve usulca başıyla onayladı. "Yapabilirdim. Oldukça eminim."

"Sen oradayken yanlış ateşleme oldu mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır ama aynı zamanda, roketi dik tutmama yardım edebilecek bir durumda değildi ve ben de onu göz ardı ettim bilerek."

"Müthiş bir pilotluk örneği."

"Teknik olarak uçuş değildi yaptığım. Yere kondurmak mı desek?" Omuz silkti. "Ama evet, bunu arıza yapmış gibi gösterebilirdim. Ya sen?"

Başımla onayladım. "Hey, Helen. Sen Curt'le birlikte KM'deydin. Sen ne düşünüyorsun?"

"Ben hesaba odaklanmıştım." Seyrüsefer hesaplayıcısı olarak, güzergâh değiştiği anda iki kat çalışmaya başlamış olmalıydı. Durumu değerlendirirken ayakları pisti eşit aralıklarla dövüyordu. "Kulaklıktan duyduğum ya da göstergelerde gördüğüm hiçbir şey iticinin yanlış ateşleme yaptığını düşünmeme yol açmadı. Sonra bir de kırık iniş ayağı konusu var. O kesinlikle gerçekti."

"Doğru... Ama sert bir iniş buna yol açabilir." İniş ayağını bilinçli kıracak şekilde geminin indirilebileceği bir açı hayal etmeye çalıştım. "Sanırım bunu bilerek yapamazdım. Güvenilir olmazdı."

Eugene başını iki yana salladı. "Evet. Vakumda yanlış ateşleme yapan bir iticiyi taklit etmek kolay. Ama yere değdiğin anda... Çok fazla değişken var. Ayakları sakatlamaktansa roketin yanında bir delik açman daha olası. Üstelik, böyle bir şeye nasıl hazırlanırsın ki?"

Cevaben homurdandım, yanlarında koşuyor ve her adımımla birlikte aşırı ağır etimin ayaklarım üzerinden yere baskı yaptığını hissediyordum. "Curt Icarus ise sorunumuz kendi kendini çözmüş olabilir çünkü çocuk felcinden yatıyor."

Myrtle tek gözle bana baktı. "Amma soğuk bir laf bu."

"Fakat yine de haklı," dedi Helen. "Curt hastalandığından beri tek bir arıza olmadı."

"Bir elektrik kesintisi oldu," dedi Myrtle.

"Zamanlayıcı koymuş olabilirler," dedi Helen.

Kesintiler ve tuhaf süreleri hakkında ben de aynı şeyi düşünmüştüm.

"Yani belki de planları altüst oldu, eğer çocuk felcini bilinçli olarak..." Karahindibaların arasındaki Paskalya şekerleri gelivermişti aniden aklıma. "Hassiktir. Curt Paskalya yumurtası niyetine şekerler getirip kilise ayininden sonra insanlara dağıtmıştı. Çocuk felci virüsünün vektörü ya buysa?"

"Böyle bir şey mümkün mü?" Helen bir an için yavaşlamıştı. "Eğer mümkünse ilk vakalar yumurtaları yiyen insanlar olsa gerek."

"İlle de öyle olmak zorunda değil." Geçtiğimiz hafta içinde çocuk felci hakkında ilgimi çekenden daha fazla şey öğrenmiştim. "Bazıları semptom sergilemeyen taşıyıcılar olabilir. Ana Teresa'ya sorabilirim... Sanırım çok açıklamadan bu olayı çıtlatabilirim."

"Ama planı bu olsaydı Curt gelmeden önce kendini aşılatmaz mıydı?"

İyi bir noktaya değinmişti. Eğer vektör yumurtalarsa o neden hastalar arasında olsundu ki? "O zaman belki de Curt değildir. Belki de Icarus'u durduran karantinadır. Zarar verebilmek için uygun bir modülde değillerdir."

"Durum buysa karantina kaldırılınca başımız yine belada demektir."

Santrifüj odasının bitmek bilmez yokuşu üzerinde gümlüyordu adımlarımız. Eugene önce biraz yavaşladı, sonra bize yetişti. "Doküman İncil'den alıntılarla dolu dedin? Hangileri?"

"Çıkış 32:27, Vahiyler 16:21 ve Çıkış 22:24." Suratımı buruşturdum, alıntıların içerdiği kan gölü ve vahşet gelmişti aklıma.

"Üf." Eugene bunların ne olduğunu tam olarak biliyormuş gibi bir ses çıkarmıştı ki Myrtle'la birlikte burada İncil dersi aldıklarını düşünürsek bu şaşırtıcı değildi. "Hangi edisyondan olduğunu hatırlama şansın var mı acaba?"

"Hayır. Üzgünüm. Neden sordun?"

"Sanırım FBI bunu çoktan düşünmüştür ama kitabın edisyonu kişinin hangi mezhepten olduğunu ve Tanrı'yla ilişkisinin nasıl olduğunu söyleyebilir."

Myrtle içten bir gülümsemeyle ona baktı, sonra bana döndü. "Kocam savaştan önce rahip okulundaydı, ondan çok iyi bir rahip olabilirdi."

Eugene yumuşacık gülümsedi. "Ama sonra uçaklarla tanıştım. Kilisenin hiç olamayacağı kadar yakındı Tanrı'ya."

"Clemons bir dizi şifre kitabıyla birlikte Manifesto'nun da bir kopyasını yolladı, ama hepsi ETS çantamda, o da hâlâ gemide, yani bilmiyorum ki nasıl..."

"Geminin kargosu indirildi. Dün değil evvelsi gün." Helen kaşlarını çattı, muhtemelen benimle aynı şeyi düşünüyordu. Neden kim-

se bana haber vermemişti? "İnsanların alması için bagajlar limanda bekliyor."

"Frisch şifre kitaplarını biliyor, onun almış olduğunu tahmin ediyorum." Koşmaya devam ediyordum, topuklarım kıvrımlı zemine değdikçe titriyordu. "Muhtemelen ofisindedir. Sen alabilir misin Helen?"

Başını iki yana salladı. "Çok zor olur. Ofisinde uyumaya başladı."

"Ben alırım," dedi Myrtle.

"Nasıl?" Kaşlarımı kaldırmıştım. "Darılma ama ben bunu yapmaya alışkındım ve ortada biri varsa..."

"Bende sende olmayan bir şey var." Ellerini kaldırıp sesinin perde değişimlerini biraz kaydırdı, *t'leri* biraz *d^ye* doğru itti ve sesine oynak bir hava kattı. "Bu ellere bir elektrikli süpürge tutuştur ve temizlik vardiyasında olmadığıma kimse ihtimal bile vermez."

Ana Teresa'yı yalnız yakalamam neredeyse iki günümü aldı. Nihayetinde ise Helen'in bana uyguladığı taktiği devreye sokmam gerekmişti. Doktora bir yemek paketi fırlattım. "Hadi gel."

Paketi elinden kaçırdı, revir tezgâhının üzerinde, içinde ayrıştırdığı kumaş parçaları olan kutuyu devirecekti neredeyse. Havada dönen tuğla gibi paketi aldı ve daha önce hiç böylesini görmemiş gibi bir ifadeyle baktı ki bu beni endişelendirdi. "Geleyim mi? Nereye?"

"Mola veriyoruz." Kendi yemeğimi kaldırdım ve ona rastladım. "Beni takip et."

"Bunları bitirmem lazım..." Kumaşları gösteriyordu.

"Hayır, bitirmen falan gerekmiyor." Çok iyi bildiğim bir senaryoydu bu, gel gör ki genelde diyalogun öbür tarafında olurdum. Bugün ise Kenneth'in rolünü oynuyordum, yanına gittim ve kolumu Ana Terasa'nın koluna geçirdim. "Başka birine de verebilirsin bu işi. Hatta, bu işi birine verme işini de başka birine verebilirsin. Ama her şeyden önce bedenine gıda alman lazım ki zeki olman gerektiğinde açlıktan zihnin bulanık olmaz."

"Çok uzun sürmez, hem çalışırken de yiyebilirim." Fakat en azından onu kumaşlardan uzaklaştırmama müsaade ediyordu.

"Azalan verim ilkesini hatırla." Neredeyse lavaboya kadar getirmiştim onu fakat burada konuşlandırılmış yatakları geçince adımları da yavaşlamaya başlamıştı. "Örneğin, yemek yerken yapabilirim dediğin iş çocuk felci olan hastaların bedenlerine sarılmış kirli kıyafetleri ayıklamak. Ter. Dışkı. Merhem."

"Merhem toksik değil."

"Ona inanma," Garnet yataklardan birinden inlemişti. "Dümdüz, sırtüstü yatıyordu fakat yine de bir yerlerden bir gülümseme bulmayı başarmıştı. "Merhem fena batıyor, en kötüsü o."

"Üstelik kokuyor da." Birgit yatağına oturmuştu, okuduğu kitabı indirdi. "Çocuk felci işin bir yönü ama o merhem var ya, muhakemeni sorgulamama yol açıyor."

"Evet doktorcuğum. Bir mola ver." Wafiyyah yastığın üzerinde kafasını çevirdi. "Bir yere gittiğimiz yok zaten."

"Ellerini yıka." Ana Teresa'yı lavabonun önünde durdurmuştum. "Yüzünü de. Karşılıklı oturacağız. On beş dakika. Hepsi bu, sonra dönüp bakarsın zamanını geçirmenin en iyi yolu hâlâ bu mu diye."

Gerçekten de haklı olduğumu bilmesi işe yarıyordu. Ellerini ve yemek paketinin dışını yıkadı, yüzüne su vurdu ve evyenin üzerinde iki büklüm kalakaldı. Çenesinden ve burnundan akan su giderde kayboluyordu.

Tüplerden ve borulardan geçip dönüştürücüye gidiyordu, burada filtrelerden geçecek, radyasyondan arındırılacak ve canı çıkana kadar geri dönüştürülecekti. Icarus için İyi bir hedef olurdu burası. Hepsini boz ve ay kolonisi kapansın. Dikkatinizi çekerim, çocuk felcinden değil, susuzluktan. Güney Kutbu uç yerleşkesi buz çıkarıyordu fakat bunu eritip de içebilirsin gibi bir durum yoktu.

Ana Teresa'nın burnundan akan suya bakarken on altı dakikada su geri kazanım sistemine ne denli zarar verebileceğimi düşündüm.

Bir nefes aldı, doğruldu ve havalı kurutucuya döndü. Isınmış havanın altında ellerini hızla kuruturken gözleri bir yapılacaklar listesi çıkartır gibiydi.

Plastik yemek bloğuyla kolundan dürttüm. "En sevdiğin şarkı?"

Ana Teresa'nın dişleri, sanki beni ısıracakmış gibi ortaya çıktı. "Ne?"

"Mola veriyoruz. En sevdiğin şarkı ne?"

Yemek paketini tezgâhın üzerinden alırken pekâlâ beni bununla öldürebilirdi de. Muhtemelen Birgit'in söze girmesi kurtardı beni, "Benimki '*When the Roll is Called Up Yonder*' her ne kadar tercihimden daha doğrucu olsa da böyle."

"Benimki bu arızayı düzeltir." Garnet nefessiz kalana kadar güldü. "*Chattanooga Choo Choo.*"

Wafiyyah da yatağından seslendi, "*Hymne à l'amour.*"

Odanın dört bir yanından kadın sesleri şarkı isimleri şakıdı. Onlara sırıttım. "Bakalım bunlardan bazılarını buraya getirebilecek miyiz hanımlar" Yemek paketini kaldırıp Ana Teresa'ya doğrulttum. "Ya seninki?"

"Bilmiyorum." Yemek paketine bakıyordu. "Artık gidip yiyebilir miyiz?"

Şarkı meselesini daha fazla zorlamadım çünkü kazanmam gereken çarpışma bu değildi. Onu koridora çıkardım. Tam yere oturacaktı ki kolundan yakaladım. "Hadi ama. Gerçek bir mola. Üst katta."

Ya benimle tartışmazsa daha hızlı ilerleyeceğini fark etti ya da beyninin bir kısmı gerçek bir molaya her şeyden çok ihtiyaç duyduğunun farkındaydı. Bunu onu yalnız yakalamak için bir bahane olarak kullanıyordum fakat haksız olmadığımı da biliyordum. Beni merdivenlere doğru takip etti ve üst kata çıktık.

Büyük ay modüllerinin her biri aynı plan uyarınca inşa edilmişti ki bunu yapmanın en verimli yolu da buydu fakat çeşitli varyasyonlar da vardı çünkü farklı zamanlarda inşa edilmişlerdi ve önceki modüllerin inşası esnasında öğrenilen bilgileri uygulamışlardı. Ortaşehir Ay'ın yüzeyinin altına gömülmüştü, büyük bir yarı saydam kubbesi vardı. Bilim modülü ayın yüzeyinin üzerindeydi ve onu hemen hemen gömmek için ay regoliti yığmıştık üzerine. Ortaşehir'in yarı saydam kubbesi burada yoktu, böylece çeşitli deneyler yürütülürken ısıyı kontrol etmek daha kolay oluyordu.

Pencereleri vardı. Modülün en tepesi salon olarak düzenlenmişti, Ay manzarasına bakan pencerelerle çevrelenmişti. Geceydi ve Dünya Apennienes dağlarına gümüşi mavi bir renk kondurmuştu.

Ana Teresa durdu, Apennienes'in Mare Imbrium'dan siyah kadife gibi yükselen yumuşak ve yuvarlak yokuşlarına bakıyordu. İki hafta süren gece boyunca, Dünya'dan gelen ışıkla, Ay'ın peri ülkesi gibi manzarası mavilerle, gümüşlerle ve uzaya meydan okuyan siyahlarla dolup taşardı. Biliyordum ki Ana Teresa hem Dünya'da hem de *Lunetta*'da uçuş doktorluğu yapmıştı fakat bu Ay'da ilk seferiydi. Salonu daha önce de görmüştü fakat biz geldiğimizde vakit sabahtı ve o zamandan beri de kriz hâlindeydik. Büyük bir ihtimalle Ay'ı gece hiç görmemişti.

Sandalyelerden birine bıraktı kendini ve öyle bir rahatlama nefesi verdi ki onu revirden çıkarmakta çok haklı olduğumu anladım. Bu bağlamda, benim verdiğim nefesin de aşağı kalır yanı yoktu.

İnişi çıkışlı tepelere bakarak yemek paketini parçaladı Ana Teresa ve bir ısırık aldı. Ben de onu takip ettim ve bu kare dilimi ağda gibi yapışkan sardı. Öylece oturup izlemeye bıraktım onu. "Bıraktım" derken, benim de başka bir şey yapmaya pek gönlüm yoktu. Ay'a bakmaktan asla yorulmazdım.

Yutkundu. "Teşekkürler. Bu..." Manzarayı işaret ediyor ve sanırım ilk seferimizde herhangi birimizin olduğu kadar belagatle konuşuyordu.

"Öyle." İç geçirdim ve sandalyeye iyice yerleştim.

"Kolun nasıl?" Alçıya bakıyordu.

"Dün ve bugün vardiyam başlamadan önce santrifüj odasındaydım." Bu doğruydu. Myrtle beni zorlamıştı, acısa bile egzersizin benim için ne kadar iyi olduğunu hatırlatmıştı. Şimdi, Ana Teresa konuşmaya başladığına göre, sohbetin kontrolünü ele almalı ve kendi soruma doğru kanalize etmeliydim. Elimde artık her ne vardıysa ondan bir ısırık daha aldım. "Yemek hoşuna gitti mi?"

Ana Teresa homurdandı. "Vereceğim tek övgü annemin yemeklerinden daha iyi olduğu."

"Ah tatlım. Ben de bütün anneler mutfakta birer erdem timsalidir sanıyordum."

"Hmm. Heyhat. Savaştan sonra İtalyan yemeklerine sardı ve İtalyan yemek kitapları, dergileri toplamaya başladı." İçten bir gülümsemeyle gözlerini devirdi. "İtalyanca konuşamıyor."

"Peki... O zaman nasıl?"

"Resimlerdekine benzer yemekler yapmaya çalıştı. Mesela ben makarna sevmediğimi sanırdım." Yemek külçesini kaldırdı. "Bu, en azından başka bir şeymiş gibi yapmıyor."

"Doğru. En azından bunu atlatmışsın." Burnumu kırıştırdım. "İlk zamanlarda tüplerdeki bazı yemekler... Bazı şeylerin püresi asla çıkarılmamalı. Bizi zehirlemeye çalıştıklarını düşünüyordum."

"Besin değeri tam demek iyi olduğu anlamına gelmez."

"Zehir gibi yemek demişken... Bu işin bulaşması konusunda endişelenmeli miyiz? Mesela, çocuk felci bir şekilde yemeğe bulaşabilir mi?"

"Hayır. Doğrudan dışkı ya da tükürük alman gerek vücuduna. Çocuk felci insan bedeni dışında hayatta kalamaz ve UHK'nın yemekleri geçirdiği işlemlerden de kesinlikle sağ çıkamaz."

"Tabii, bunu anlayabiliyorum. Fakat insanlar ETS'leriyle aya yemek getiriyorlar, mesela..." Sanki ilk defa aklıma gelmiş gibi parmakları şıklattım. "Mesela Curt insanlarla paylaşmak için Paskalya yumurtası şekerlemeleri getirdi. Bunları ucuza almıştı. Belki böyle bir şeyle bulaşmıştır."

Ana Teresa yüzüme kahkaha attı. "Şekerleme yumurtalar ha?" Daha da sert güldü, bir insan iyiden iyiye yorgunken gerçekte komik olmayan bir şey duyduğunda nasıl gülerse öyle. "*Viajar na maionese*... Çocuk felci öyle bulaşmaz. Şekerleme yumurtalar ha... Hahahaha..."

Onunla birlikte ben de güldüm, teslim olur gibi ellerimi kaldırdım. "Sadece sordum. Pilot! Doktor değil!"

"Bu çok açık.!" Gözlerini sildi, hâlâ kıkırdıyordu. Derin bir nefes alıp gerindi. "Bunun için teşekkürler. Havanda su dövmeyi bırakıp bezleri ayıklama işini iyileşen insanlardan birine vermeme lazım."

Çocuk felciyle ilgili sıkıntılı bir durum, insanlar daha iyi hissettikten sonra bile virüsü yayabilirlerdi, bu yüzden onları yalıtıyorduk. Başımla onayladım ve parafine benzer küpümün etrafına folyoyu sarmadan önce bir ısırık daha aldım. "Gitmeden önce..."

"Şekerleme yumurtalar gibi başka hipotezlerin de mi var?" Ayağa kalktı, duruşu daha öncekinden biraz daha az süklüm püklümdü.

Böyle bir densizliğe cevap verebilecek gibi hissetmedim, ben de arkamızda duran uzun pencereler kıvrımını yürüdüm ve onu çağırdım. Beni takip etti ve Dünya'yı görebilecek kadar pencereye yaklaştığından bunu sesinden anladım.

Arkamdan yumuşak bir iç çekiş geldi. "*Mãe do Céu...*"

Işık düğmesini kapattım. Ayın karanlık köşesinin tepesinde asılı duran gezegenimiz, bir yıldız kristali tarlasında dışbükey bir solgun mücevher gibi görünüyordu. Omzumun üstünden Ana Teressa'ya baktım. Mavi ve gümüşi Dünya ışığı yanaklarındaki gözyaşlarını evimizdeki nehirler gibi aydınlatıyordu.

YİRMİ YEDİ

CEZAYİR KANADA'YA 500 MİLYON DEĞERİNDE BUĞDAY SATMAYI PLANLIYOR

OTTAWA, 30 Nisan 1963 – Cezayir Kanada'yla 500.000.000 Dolar değerinde yabacı yardım kapsamında buğday anlaşması yapmak üzere, bu Cezayir tarihindeki en büyük anlaşma. Kanada delegasyonuyla 250.000.000 kile buğday satışı için bir anlaşma yapıldığına dair önümüzdeki hafta başlarında resmi bir açıklama yapılması bekleniyor, satış geçen sonbahar boyunca tekrar eden dolu fırtınasının verdiği zararı tazmin etmek için gerçekleştiriliyor. Anlaşma üç yıl boyunca geçerli olacak ve en büyük buğday teslimatı önümüzdeki on iki ay içinde gerçekleştirilecek.

Çalışma tezgâhının yanına iliştirdiğim lamba, üstünde çalıştığım kask üzerinde parlıyordu. Bilim modülünde tek bir işim olduğunu sanan yanılır. Elbiselerin temizlenip düzenlenmesi gerekiyordu ve bilim modülünde bu işi yapmak üzere eğitim görüp kalifiye olan ve hâlâ iyi durumda olan bir ben vardım.

Bu yüzden de kaskın mührünü yerleştirirken kıpır kıpırdım.

Helen ve Lindholmlerle konuştuğumdan beri daha... Hafif hissediyordum, üstelik bunun tek sebebi Santrifüj odasından çıkmış olmam da değildi. Bir planımız vardı. Konuşmuş, sorunu çözmüş ve iyi bir takımın yapması gerektiği şekilde iş bölümü yapmıştık. Bir ay dolusu üstün zekâlı insan, çoğunun da birden fazla doktorası vardı fakat Federaller bunların hiçbirine güvenmemeyi seçmişti.

Yıpranmış, terli mührü biyolojik atık torbasından kurtuldum, arkama yaslandım ve yatak örtülerinden ve iplerden uyduruverdiğimiz perdeye baktım. Bir tabela insanları benim çalıştığım bölgeye girmeden önce sözlü izin almaları yönünde uyarıyordu, böylece henüz temizlediğim bir elbiseye hastalık bulaşması tehlikesinin önüne geçmiş oluyorduk.

Fakat gerçekte, biraz olsun mahremiyetim olsun diyeydi bu kural. Gözlerimi kapayım dinledim. Fanların sesi. Soğutma sıvıları tavandaki borulardan geçerken metalin gıcırtısı. Koridorun aşağısında, bir insan sesi mırıltısı duyabiliyordum fakat kimin konuştuğunu anlayabileceğim kadar yüksek değildi bu sesler.

Tatmin olmuş bir hâlde gözlerimi açtım ve kaskı kendime çektim. Ters çevirdim ve içindeki pedi çıkardım. Tekrar yerine yerleştirmeden önce yıkamam gerekiyordu. Hijyen için önemliydi bu. Daha önemlisi, en azından şu an için, hijyen sorunu değil fakat pedin arkasına yerleştirilmiş bir parça kâğıttı.

N–

Nasıl sekreter olarak atandığımı bilmiyorum ama işte öğrendiklerim.

Önce limanı kontrol ettim, ETS çantan hâlâ oradaydı. İçindekiler elimizde.

E. diyor ki alıntılarda kullandıkları tercüme 1899 Douay-Rheims edisyonundanmış. Bir Katolik metni bu.

H. diyor ki orijinal listendeki sadece üç kişi Katolik: Imelda Corona, Curtis Fry ve Catalina Suarez Gallego.

H. baş harfi F olan, Meşgul Arı'ya erişimi olabilecek ve bizim uçuşumuzda olan insanların bir listesini yaptı. Bu da listene Faustino Albino Rios'u bir olasılık olarak ekliyor ve Curt olasılığının altını çiziyor.

AYK'daki son vardiyamda uçuş seyir defterlerini inceledim ve iki listede olup da geldiğimizden bu yana Bahçe'ye giden biri var mı diye baktım gübreleri kimin çaldığını görmek için. Bizim dışımızda, bizim gemimizden kimse buraya gitmemiş.

Düşünüyorduk da... Limana giderken Curt'ü gördük, yani oradan geliyor olabilir. Meşgul Arımızdaki sabotaj aceleyle, acemice yapılmış, bu da hasta birinin işi olabilir.

Aradığımız kişinin muhtemelen Curt olduğunu düşünüyoruz. Orada seninle birlikte. Bu konuda ne düşünüyorsun?

Bu arada, Santrifüj odasına git. Bir şeyler ye. Biraz dinlen.

M–

Şifre kitaplarının muhtemel kaderleri arasında öylece hangarda bekliyor olmalarını görmüyordum. Fakat bunun böyle olduğu gerçeği, Clemons ve benim umduğum üzere, belki de radarlarından kaçtığını gösteriyordu. Sorun şuydu ki... Frisch bunların var olduğunu biliyordu. Ay Koloni yöneticisinin bunları almamış olması fazlasıyla endişe uyandırıcıydı. Clemons'a güvenli raporlar yollamak için elinde bir fırsat vardı fakat bunu yapmıyordu.

Sebebini anlayamıyordum.

Erkekler koğuşuna girdiğimde radyo açıktı. Guillermo yatağının köşesine oturmuştu ki bu müthiş bir gelişmeydi. "Yapma! Eusébio'yu yeniyetme Pelé'yle mi kıyaslıyorsun? İzle bak. On gol attı ama ballıydı ve bu... Ah." Beni görmüştü, aniden nereye bakacağını bilemiyor gibiydi. "Selam Nicole."

"Merhaba." Ona gülümsedim ve bütün erkeklerin ya gözünü üzerime diktiği ya da ihtimamla bakacak başka bir yer bulduğu gerçeğini fark etmemiş gibi yaptım. "Maç nasıldı?"

"Of, müthişti. Gerçekten çok iyiydi." Gözlerini Kadyn'e çevirdi, Kadyn de bakışlarıyla "hadi" der gibi bir işaret yapıyordu. Guillermo başını iki yana salladı. "Hiç futbol izler misin?"

"Genellikle izlemem, hayır." Elimde bir dosya panosu taşıyordum. İster Dünya'da olun ister Ay'da, sizi çok resmi bir havaya sokar bu. Sanki bir nota bakıyormuş gibi panoda bir sayfayı çevirdim. Gerçekten de çocuklarla terapi yapmam gerekiyordu fakat herhangi birinden başlayabilirdim. Icarus'un Curt çıkmasını istemiyordum fakat Ay'da olup da Icarus çıkmasını isteyeceğim birini de düşünemiyordum. Dünya kaynaklı olup onun yapamayacağı işler vardı fakat bunlar bir işbirlikçi aracılığıyla çözülebilirdi.

Gübre malzemelerini alabilmesi için bir yol yoktu. Fakat listemizdeki diğer isimler için de bu geçerliydi. Panoyu Curt'ün yatağının ucuna koydum ve ona gülümsedim. "Bugün nasılsın?"

Arkamdan fısıltılar duyuyordum, "Sorsana ona," bir de "Hayır, sen sor."

"Eh, hâlime şükrediyorum." Fakat Curt kaşlarını çatmış, seslere doğru bakıyordu, yani duymamış gibi yapamazdım.

"Ne soracaksınız çocuklar?" Saçma görünen siyah kauçuk eldivenlerimi giydim ve Curt'ün bacaklarındaki bezleri soymaya başladım. Sadece iki hafta geçmişti fakat kaslarını kaybetmeye başlamışlardı bile.

Curt gözlerini devirdi. "Sen gelmeden önce haberler açıktı." Sesi bugün daha güçlü geliyordu ki bu iyi bir şeydi çünkü nefes felciyle uğraşacak kapasitemiz yoktu. "Şifreli mesajlar? Onlara bunun onları ilgilendirmediğini söyledim."

Ha... Frisch olayın haberlere çıktığını söylemişti. Topluluğumuzu tamamen dolaşmasının ne kadar süreceğini merak ediyordum ben de. Çocuklara radyo getirmenin kötü tarafı da buydu.

"UHK onu bizim hakkımızda casusluk yapmak üzere yolladıysa tabii ki bizi ilgilendirir," dedi Guillermo bir çırpıda.

Uzak köşede, Hans Kadyn'in yatağına oturmuştu, kâğıt oynuyorlardı. "Aslında, ben ilk buraya gelmeye başladığımda sağlık gözetleyicileri giyiyorduk ki yaptığımız Her şey hakkında telemetri sinyalleri alıyorlardı."

Hans için sana şükürler olsun. Benim kadar uzun süredir aya gelmiyordu fakat yeterince eskiydi. Hans'a göz kırptım ve Curt'ün ayağını sağlam elime aldım, sonra, kauçuk destekli alçımı dizine dayadım. "Mikrofonları da unutma. Söylediğin her şeyi UHK'nın dinlemesi ve kaydetmesi gibisi yoktur. Bir keresinde KAPİLET'teyken erkek bir astronotun çiş vanasını çok erken kapadığını duydum ve..."

Odadaki erkeklerin erkekliklerini vakum vanasına kaptırdıklarını hayal ederken çıkardıkları nefes tutma sesini duymak çok tatmin ediciydi.

Curt'ün ayağını esnettim. "Elime doğru bastır."

"Ama bu şifreli mesaj yollamakla aynı şey değil." Kadyn sanki özellikle ona ihanet etmişim gibi bana bakıyordu. Tabii mevzubahis ihanet çiş hikâyesi de olabilirdi. Ki muhtemelen değildi.

İç geçirdim çünkü gerçek oydu ki *gerçekten de* casusluk yapmak üzere yollanmıştım. Dizini kırması için Curt'ün bacağını iterken

Frisch'e kullandığım aynı cümleyi kurdum. "Doğru. Politik kariyeri hakkında konuşmak için kocamla bir şifre geliştirdik."

"Mars Görevi'ne bir mesaj yolladığını söylüyorlar." Guillermo öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayamıştı. "Bunun politikayla ne ilgisi var."

Kenneth de evde bu ipi iğneye geçirmek için çok çalışıyor olsa gerekti. Konuşabilseydik ona beni kurtların önüne atmasını söylerdim. Yapılacak en akıllıca İş buydu çünkü bir kadın olarak onun beceremeyeceği şekilde aptalı oynayabilirdim. Bunu Dünya'da Vali Wargin'in karısı olarak yapabilirdim. Fakat Ay'dan yapamazdım.

"O olayda, Dr. York adına bir mesaj yolladım çünkü kendisi hastanedeydi. Eşlerimizden uzun süreli ayrılıklarımızda benzer stratejilerimiz var, o da benden yardım istemekte bir beis görmedi." Yardım etmeme izin vermesi için Nathaniel'ı zorladığım kısmı dışarıda bıraktım. Bir an için bakışlarımı Curt'ten çevirdim ve Guillermo'ya hüzünlü bir gülümsemeyle baktım. "Evde özlediğin biri vardır herhâlde?"

"Evet! Tabii ama ben şifreli mesajlar yollamıyorum."

"Evdeyken peşinde muhabir ordusu dolaşıyor mu? İnsanlar çöplerini kurcalıyor mu? Köşe yazılarında seninle ilgili fikirlerini yazıp giydiğin kıyafete göre seni yargılıyorlar mı?" Gözlerinin büyümesinden anladım ki hayır, tabii ki bunları yapmıyorlardı. Hiçbirine orijinal astronotlara yapılan kadarı yapılmamıştı. Aynı zamanda bir politikacı karısıydım. Guillermo'ya söyleyebileceğim en dürüst sözler bunlardı. "Kamunun dikkati önünde olmadığım bir dakikam bile yok. Kocamla bir parça olsun mahremiyeti bana çok görme. Elma'ya da öyle."

Fanların uğultusu etrafımızı sarmıştı ve radyoda The Shirelles'in sıkı armonileriyle "*Will You Love Me Tomorrow*'u" çalıyordu. Guillermo sanki dünyanın en önemli şeyini inceler gibi ayaklarına bakıyordu. Bir hayırsever gibi düşünmem gerekirse artık ayaklarını hareket ettirebildiğine göre belki de öyleydiler.

Nefesimi yavaşlattım ve reçete edilmiş egzersizler doğrultusunda Curt'ün bacağını hareket ettirdim. Yukarı. Aşağı. Dışarı. İçeri. Yukarı. Aşağı. Dışarı. İçeri.

Curt elime dokundu. "Üzgünüm."

Bacağını indirdim. "Boş ver."

Fakat aklım benden ilerideydi. Eğer şifreli mesajlar bulunduysa insanlar İlk Harf mesajlarımızı kolayca bulmuşlardır. Bu da patlayıcı depolarına bakmamı istediklerini bildikleri anlamına geliyordu. Gerçekten de Ay'daki operasyonlarını izleyen bir casus olduğumu biliyorlardı.

Eminim Clemons teletip yazışmalarımızın kopyasını Dünya'da kimin sızdırdığını araştırıyordu fakat benim de hâlâ Ay'da Icarus'un kim olduğunu bulmam lazımdı. Dahası, her ne kadar tatlı biri de olsa en iyi tahminimiz Curt'tü.

Diğer bacağına geçtim. "Peki ya sen? Evde şifreli mesaj yollayacak kadar özel biri var mı?"

Bir irkilme, nefesini tutuşu, artık ne olursa bir şey bekliyordum fakat Curt sadece güldü. "Evet. Annem."

"Gerçekten mi?" Dizini yukarı hareket ettirmeden önce durakladım. "Annene şifreli mesaj gönderir miydin?"

Şimdi tereddüt etmişti. "Bunu söylememeliydim..." Curt nefesini verdi ve yüzünü duvara döndü. "Yani... Evde bazı sağlık sorunlarımız var. O mahremiyetine çok düşkündür. Teletipe geçirmek için UHK'dan birilerinin mektubunu okuması gerektiği gerçeğini pek sevmiyor. Bir şifre... Bilirsin. Sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum."

Ah, bunu pekâlâ biliyordum. Dayanışmayla ayağını sıktım. Aynı zamanda da onun da evde gezegeni asla terk edemeyecek birisi olduğunu not ettim. Benim durumum beni uzay programını sonlandırmak için çalışmaya yöneltmemişti fakat stres öğelerine herkesin tepkisi farklıdır. "Duyduğum kadarıyla *İHA*'yla mektup dağıtımı üzerinde çalışıyorlar. Demek istediğim, artık fiziksel mektup da yollayabilirsin, sadece daha yavaş sürer."

Ben bacağını hareket ettirmeye devam ederken Curt de battaniyesini çekiştirdi. Yukarı. Aşağı. İçeri. Dışarı. Yukarı. Aşağı. İçeri... "Hey... Senin modüller arasında dolaşmana izin veriyorlar, değil mi?"

"Ben aşılandım, yani evet." Frisch'in beni odam yerine bilim modülüne kapattığını es geçtim çünkü Curt'ün sorusunun nereye varacağını merak ediyordum.

Beni iyice yakınına çağırdı ve ben eğilene kadar bekledi, hiç de ustaca yapmamıştı bunu. "Bak... Eğer gerçekten casussan benim için bir şeye bakar mısın?"

"Curt."

Başını iki yana salladı. "Lafa böyle girdiğimi unut. Sadece aklıma takılan bir şey var."

"Bir şey." Bir kaşımı kaldırdım. Bunu daha önce ben de yapmıştım. Bir kaygı uyandırarak birinin bir yere gitmesini sağla, orada "tesadüf eseri" bir bilgiyle karşılaşsınlar ve bunun sonucu olarak da başka birinden şüphelensinler. "Devam et."

"Sen beni bulduğunda... Çok hastaydım, değil mi? Durmadan yürüyüp bacaklarımı açmaya çalışıyordum... Biliyorsun. Ortaşehir'deki pistte yürümeye çalıştım. Limana gittim. Orada dolaştım."

İşte bu noktada ya İsviçre ordu çakısını kaybettiğini söyleyecek ve buna bakmam için bağlam oluşturacak ya da çakıyı Frisch'te gördüğünü söyleyecekti. Bacağını aynı istikrarlı hızda oynatmaya devam ettim.

"Her neyse, karanlık bir şeye çarptım. Üzerinde düşündükçe bunun bir karbondioksit emici filtre olduğuna daha çok inanıyorum." Bana baktı, kaşlarının arasında bir hat oluşmuştu. "Ama böyle bir şey niye yerde olsun ki? Şimdi burada yatmış merak ediyorum... Ya emicilerle ilgili bir sorun varsa?"

"Eğer böyle düşünüyorsan..." Bacağını tekrar yatağa bıraktım. "Neden bir şey söylemedin?"

Çünkü haberleri duyana kadar bunun bir hezeyan olduğuna derinden inanmıştım." Parlak gri gözleriyle bakıyordu bana, üzerlerinde bir çizgi. "Ama bir şeyler dönüyor. Öyle değil mi? Bize söylemedikleri bir şeyler var ve bu da tuhaf şeyleri göz ardı etmemem gerektiğini söylüyor."

"Anlıyorum..."

"Bir şey değildir. Biliyorum. Teknisyenlerden biri düşürmüştür, hepsi bu. Ama üzerinde düşünmeyi bırakamıyorum, kendim de kontrol edemem... Malum." Acı bir tavırla bacaklarını işaret etmişti, onda gördüğüm tek acı ifadesi buydu.

"Bakarım." Eğer doğruyu söylüyorduysa gerçekten de bakmaya değerdi. Tabii Lindholmler ya da Helen'den bunu yapmasını istemeliydim. Eğer doğru değilse o zaman yanlış ipucu verdiğini bilmek de bir şeydi. Püf noktası bu seçeneklerden hangisi olduğunu bulmaktaydı.

YİRMİ SEKİZ

BM ALACAKLARINI TOPLAMAYI PLANLIYOR

Haber Thomas J. Hamilton,
The National Times Özel Haber

BİRLEŞMİŞ DEVLETLER, Kansas City, 1 Mayıs 1963 – BM Genel Sekreteri U. Thant, Birleşik Devletler'deki Birleşmiş Milletler askeri güçleri için ödenmemiş vergileri toplamak için özel bir girişimde bulunma kararı aldı. Birleşik Devletler göktaşından en çok etkilenen ülkeydi ve yeniden yapılanma çabalarını destek için BM güçlerinden yardım almıştı. Barış Gücü için ödenmeyen vergilerin toplamı 104.000.000 Dolara yaklaşıyor. Eğer bu borç ödenmezse BM yıl sonunda güçlerini bölgeden çekebilir.

N–

Emicileri kontrol ettik. Her şey olması gerektiği gibiydi. E. bir bubi tuzağına doğru gittiğimizden emindi ve bir dizi önlem aldı, bunun için onu daha sonra utandıracağım. Her şey yerli yerindeydi. Gübre bombası falan yoktu. Kablolar kesilmemişti. Eksik filtre de yoktu.

Curt'ün bahsettiği filtreyi bulduk, merdivenlerin altında bir köşeye tekmelenmişti. Bir teknisyen onu işlemeye götürürken düşürdü diye tahmin ediyoruz.

H. Bilim Modülü'ndeki salondan limanı görüp göremediğini soruyor. Eğer görebiliyorsan şu anda limana yanaşmış duran Meşgul Arıları sayabilir misin?

–M

Bir sonraki molamda salona giden merdivenlere koşturdum. Yürüyüş hızında merdivenler Dünya'dakilerle aynıdır çünkü dizin anatomisi rahat olanı dayatır fakat koşarken onları üçer üçer atlıyordum. Merdivenlerden uzaklaşıp salona girdim, Ay'da şafak söküyordu.

Hâlâ gece kadar siyah, uzun keskin gölgeler uzanıyordu manzarada. Erken sabah güneşinin ışığında kraterlerin köşeleri beyaz beyaz parlıyordu. Yüzeyde, çok önceden kalma lav akıntıları ve göktaşı çarpmalarının etkilediği yerler küçük cam küreleri hâlindeydi. Ben ise yalnız değildim.

Frisch kapının karşısındaki pencerenin dibinde, bir sandalyede oturuyordu, bir battaniyeyi omuzlarına dek çekmişti. Uyuyor gibi görünüyordu. Çok kafa karıştırıcı bir durumdu ve sadece tek bir basit cevap vardı. Hastaydı. Gözlerimi yumdum ve bir dakika daha gizlendim olası hastalıktan.

Ona kızgındım fakat kimsenin bu duruma düşmesini istemezdim. Babalanıp çözümü ertelemek yerine Bilim Modülü'ne gelmişti en azından.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükselerek limana bakan pencereye gittim olabildiğince sessiz. Dışarıda, ay kolonisinin diğer modülleri çok uzun zamanlar önce yok olmuş bir deniz tarafından yenilip tüketilmiş görkemli bir kumdan kale gibi görünüyordu. Regolite gömülü kubbeler ve pencereler sabah güneşiyle parıldıyor ve şafağa kendilerine has bir parlaklık katıyordu. Kuzeydoğuya doğru, liman modülü çoğunlukla gömülü vaziyetteydi, sadece yaklaşanları görmek için küçük bir gözetleme alanı açıktaydı.

Sekiz Meşgul Arımızdan dördünü görebiliyordum fakat ay toprağından oluşmuş tepe liman kubbesini kaplıyor ve geri kalan her şeyin görünmesini engelliyordu. Buradan roketimizi de görebilmem gerekirdi fakat hâlâ yana yatıktı. Diğer iki uzun roket limanın çevresindeki rampalardaydı fakat ana rampa kaza yapan roket tarafından işgal edildiği sürece bunları yükleyemezdik.

Ki muhtemelen hedef de buydu. İç geçirdim ve ne dokunabileceğim ne de düzeltebileceğim bu manzaraya baktım.

"İyi misiniz?" Frisch'in sesi çatallıydı.

"Şimdi de bundan mı endişeleniyorsunuz?"

İç geçiriyordu ki öksürüğe dönüştü. "Ih." Bunu takip eden inleme ona dönmemi sağladı. Frisch'in gözleri kapalıydı ve konuşurken bir eliyle midesini tutuyordu. "Bağırdığım için özür dilerim. Bunu yapmamalıydım ve evet, umurumdasınız. Burada bulunan herkes umurumda."

Ellerinin üzerinde kırmızımsı-morumsu bir kızarıklık vardı, saçlarının bir kısmını da kaybetmişti. Çocuk felcine benzemiyordu bu. "Neyiniz var?"

"Dr. Brandão emin değil."

Bir adım daha yaklaştım, yanaklarının altındaki gölgeler ve omzundaki acı ifadesi fark edilmeyecek gibi değildi. "Peki... Zehir olup olamayacağını sordunuz mu?"

Başını kaldırdı, beni izliyordu. "Bu ihtimali de değerlendiriyoruz."

Zehrin dozunu kendini hasta edecek fakat öldüremeyecek dereceye ayarlamak mümkün müydü? Bazen beynimden nefret ediyordum çünkü burada dikilmiş, yıllardır tanıdığım bir adama bakarak bizi peşinden düşürmek için kendini mi zehirledi diye düşünüyordum. Uzun ve derin bir nefes aldım. "Yapmamı istediğiniz bir şey var mı?"

Frisch alnını ovuşturdu. "Sanırım kâğıt işinden bahsetmiyor olacaksınız."

"Gerekiyorsa onu da yaparım." Dudağımın içini kemirdim. "Şifre kitaplarını neden almadınız?"

"Şifre kitapları mı? *Mein Gott...*" Battaniyeyi omuzlarına kadar çekti, kamburunu da çıkarınca yuvasına giren bir leyleğe benzemişti. "Aklımdan çıkıvermiş herhâlde. Ben... Odaklanmakta biraz güçlük çekiyorum."

"Anlıyorum." Yanındaki sandalyenin kolçağına oturdum ve bu söylediklerindeki doğruluk payını hesaplamaya çalıştım. Zehirlendiği için mi böyle yarım akıllı konuşuyor yoksa Icarus'u bulma çabamızı bilerek gölgelemeye mi çalışıyordu? Her iki durumda da en iyi şansım onunla ittifak yapmaktı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Frisch'in gözleri yaşardı. Hızla göz kırptı ve bakışlarını benden uzağa kaçırdı. Yutkunduğunda âdem elması oynadı ve tekrar ko-

nuşmaya başladığında sesi daha boğuk çıkıyordu. "Görev dağıtımı yapmam lazım." Gırtlağını temizledi ve sandalyesinde biraz doğruldu. "Yarın yardım gemisini yolluyorlar. *Lunetta* cuma günü ay mekiğine hızlandırılmış kargo transferi yapacak, salı günü inişlerini bekliyoruz, yedisinde. Eugene'i vekil yönetici olarak belirledim fakat formları bilmiyor ve... Ona işlerin nasıl yürüdüğünü gösterir misin?"

"Tabii ki." Tabii ki bana sadece sekreter olarak ihtiyaç duyuyordu. Bir adamı bu işe vermektense benim yapmama izin vermesinin çok daha verimli olacağından bahsetmiyorum bile. Fakat Eugene iyi bir adamdı, Frisch'in yerine iyi bakacaktı, üstelik kariyeri için de iyi olacaktı bu, yani her şey iyiydi.

Ertesi sabah, Eugene'e üç nüshalık formlarda yardım etmek üzere Bilim Modülü'ndeki kafesimden salındım. Frisch'in masasının yanında duruyordu, Eugene derin bir nefes alıp oturmadan önce bir elini sandalyelerden birinin sırtına koyup biraz durdu. O oturunca Myrtle başıyla bir onaylama işareti yaptı, sanki yerinin burası olduğunu söyler gibiydi. Ona katılıyordum. Tabii bu şartlar altında değil.

Parmaklarını masaya tıklattı, yığın hâline gelmiş belgelere bakıyordu. "Her şerde bir hayır vardır. Bunları okumak için fazladan bir günüm var."

Dünya'dan bugün fırlatılacak olan kargo bir sonraki emre kadar ertelenmişti. Bir gösterge olması gerektiği gibi değilmiş. Olağan bir erteleme sebebiydi bu. Göstergeler yüzünden ertelenen bir düzine uçuşta bulunmuştum.

Eugene'in karşısındaki sandalyeye oturdum ve bacak bacak üstüne attım, bunu normal göstermeye çalışıyordum. "Ertelemenin Önce Dünyacılar'dan kaynaklandığını benden başka düşünen var mı?"

"Kesinlikle." Eugene yüzünü buruşturmuştu. "Halim o şeyi buraya indirene kadar rahat edemeyeceğim."

"Âmin." Myrtle tavana doğru bakıyordu. "İlk uçuşundan bu yana herhangi bir fırlatma için bu kadar endişelenmemiştim."

Bilim uğruna dev bir bombaya bağlanıp uzayın vakumuna fırlatılmamız hakkında şaka yapar dururduk hep. Bu artık kulağa daha az komik geliyordu.

"Pekâlâ..." Myrtle dosya dolabına doğru döndü. "Konuşmanıza bakın ben burayı biraz kurcalayacağım."

Helen kollarını göğsünde kavuşturmuş ve kapıya yaslanmıştı, birisi onunla satranç oynuyor olsaydı daha şimdiden kaybetmiş demekti. "Nicole? Meşgul Arılarla ilgili sorumun cevabı nedir?"

"Sadece güneybatı yönünü görebiliyordum. Birden beşe kadar olan yataklarda sadece dört Meşgul Arı görünüyordu."

"Hah!" Helen baldırına bir şaplak attı. "Beşinci yatak boştu, doğru mu?"

"Evet..." Yüzündeki parlamaya baktım. "Bu heyecanının sebebini anlamak için sabırsızlanıyorum."

"Gemi olmadan kim nasıl Bahçe'ye gidebilir diye merak ediyordum, bu da beni kimse fark etmeden bir Meşgul Arı almanın yolu olup olmadığını düşünmeye sevk etti. Envantere göre bir gemi orada bakım bekliyor olmalıydı. Kapakçık göstergesi arkasında bir geminin olduğunu söylüyor. Fakat liman penceresi donmuş, yani diğer tarafta ne olduğunu söylemenin imkânı yok. Ama... Işık yanlış. Arkada gemi olmadığını *düşündüm* ama emin olmanın tek yolu kapakçığı açmak ve..." Sanki basınç düşmesi tanımlar gibiellerini kocaman açtı. "Çok kötü bir gün olur o zaman."

Alçak sesle bir ıslık çaldım. "Bir şey daha var... İrtifanı sabit tutmazsan o yatağa yaklaşım esnasında AYK'nın görüşü dışında kalıyorsun."

Dosya dolabının başındaki Myrtle başıyla onay verdi, benimle aynı uç yerleşkelere giden otobüs rotalarında uçmuştu. "İyi bir pilot gözlerden uzak kalabilir, hele ki gece uçuşuyla arası iyiyse."

"Bütün bunlar harika." Eugene parmağını kaldırdı. "Peki gemi nerede?"

Sessizliğimiz fanların uğultusuna katılıp aramıza oturdu. Bu çok yerinde bir soruydu. Eğer Icarus gemiyi Bahçe'ye götürdüyse neden geri getirmemişti? Curt ve Frisch'in tam olarak nerede olduğunu biliyorduk. Fakat listemizde üçüncü bir isim daha vardı. "Faustino'nun nerede olduğunu bilen var mı?"

"Yok... Ama insanlara o kadar çok yer değiştirttik ki kim nerede artık bilemiyorum." Eugene duvardaki Frisch'in defterlerini sakla-

yan rafa döndü ve parmağıyla taradı. "Ama yazılı olduğunu tahmin ediyorum."

"Müsaadenle." Masanın üstüne eğildim ve mevcut görev dağılım listesini çıkardım. "Madem sekreterin olarak buradayım, bu kadarını yapmama izin ver. Çünkü daktilo işlerine bakmamı istemezsin."

Ben sayfaları kontrol ederken Myrtle da dosya dolabının başka bir çekmecesini çekmişti. "Bunlar karman çorman... Britanyalı birinden daha iyisini beklerdim."

"İsveç Almanı. Sadece aksanı İngiliz." Bir başka sayfayı açtım. "Bir de sattığı caka."

"Çay tezgâhı da bu yüzden sanırım, ha?"

Eugene masadan söze girdi, "Çay tezgâhı mı?" Sandalyesinde döndü ve parıldayan krom aleti gösterdi. "Basınçlı bir su ısıtıcısı. Vay anasını."

"Diline dikkat et." Myrtle kafasını dosya dolabından kaldırmamıştı bile.

"Bir oda dolusu pilotuz! Yoksa hanımefendilerin biraz baharatlı bir dili kaldıramayacağını mı söylüyorsun bana?" su ısıtıcıyı kaldırdı ve çay malzemelerini kurcalamaya başladı.

"Ağzından çıkana dikkat etmeni söylüyorum sana. Bir mezar hırsızı gibi adamın çay malzemelerini kurcalamayı da bır..." Nefesini tutmuştu ve dönüp çayı işaret etti. "Bütün bunları Ana Teresa'ya götürüp test ettirmemiz lazım."

Eugene çay poşeti kutusunu bıraktı. Hepimiz de bu kutuya patlamak üzere olan bir bombaymış gibi bakmaya başladık. Zehirli olabilirdi. Belki de hiçbirinde zehir yoktu. Ya da belki ısıtıcı zehirliydi. Hatta belki Frisch'in şanssızlığıydı bu sadece, rastgele karaciğer rahatsızlığı geliştirmişti.

"Siktir. Hepsinin canı cehenneme." Eugene alnını ovuşturdu ve gözlerini yumdu. "Nicole, burada işimiz bitince, bunları Bilim Modülü'ne götürür müsün?"

"Tabii." Kafesimden salınmıştım fakat az sayıdaki aşılı insandan biriydim hâlâ ve Ana Teresa'nın bana ihtiyacı vardı. Bu haftaki görev dağılımının son sayfasına gelince tekrar ilk sayfayı açtım. "Faustino bu hafta herhangi bir göreve atanmamış."

Bu tek başına tuhaf bir şey değildi çünkü karantina birçok görevin askıya alınmasını gerektiriyordu. Fakat bir ufak problem vardı. Helen'e baktım, o da tam olarak aynı şeyi düşünür gibiydi.

"Eğer hiçbir görevi yoktuysa neden hizmette olması gereken bir uzay elbisesi vardı?"

O gece rüyamda yağmur yağdığını gördüm. Uyandığımda, yüzüm hamağımın yastığının ıslak bir köşesine bastırıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, uykumda salya akıttığım gerçeği, en az çekici yönlerimden biridir ve 1/6 g'de olduğumuz düşünülürse bunun daha yavaş olmasını beklersiniz fakat heyhat, öyle değildi. Vücudum hamağımın kumaşını pek de düzleştirmiyordu fakat akışkanlar dinamiği salyamın kaçmasına ve yastığımı ıslatmasına hâlâ izin veriyordu. Küçük odada çok sıcak hissediyordum. Havayı sirküle edecek bir fan olmaksızın, Dünya'da bir yaz gecesi kadar sıcak ve bunaltıcıydı. Karanlıkta, dolabımdan bir şeyler atmış gibi bir ses geldi. Revirden odama sızan gümüşi ışıkta saati tahmin edemiyordum. Fakat yeterince uyumuş olmalıydım ki fosforlu etiketler görünmez olmuştu.

Gerindim ve dikkatle yuvarlanarak Omega saatime baktım, saati salin poşetlerinin olduğu bir rafa koymuştum.

Sabahın ikisi. Sadece üç saat uyumuştum. Saati yerine koydum, altındaki raf nemliydi. Homurdanarak ayaklandım. Eğer salin poşetlerinden biri sızdırıyorsa başka nelerin ıslandığı belli olmazdı.

Ayağa kalktım. Zemin de nemliydi. Yüzüme su akıyordu.

"Bu da ulan..." Işığı açtım.

Her yerden nem akıyordu. Ben orada aptallaşmış dikilirken ağır bir damla tavandan düştü. Boncuk boncuk sular borularda asılı duruyor ve metal raflardan aşağı akıyordu. Bu dolabın içinde insan uyuması üzerine tasarlanmadığı ortadaydı fakat nefesimle bu kadar nem üretmiş olamazdım. Çevre kontrolleriyle ilgili çok yanlış bir şey vardı.

Curt'ün bahsettiği karbondioksit filtresini düşünmeden edemiyordum, yine de bu filtrelerin nem kontrolüyle ilgili bir işlevleri yoktu.

Kapıyı açtım ve yağmura çıktım. Gerçek yağmur değil tabii ki fakat Ay'da havadan düşen her su o kadar anormaldi ki yarattığı duygusal etki yağmur gibiydi. Revirin ana odasında sadece gece

lambasının loş ışığı vardı, fakat borulardan suyun istikrarlı bir biçimde damladığını gösterecek kadar yeterli ışık vardı. Garnet beni gördü ve yatağında rahatladı. Sesi ancak bir fısıltı kadar çıkmıştı. "Şükürler olsun. Birgit yere düştü."

Bir yatak boştu.

"Birgit?" Ilık su koluma düştü ve tenimden aşağı süzülerek alçıma gelince kayboldu. Yüzümü buruşturdu. Bu iş sorun yaratacaktı.

"Buradayım." Sesi duvarın yanındaki bir karanlık bölgeden geliyordu.

Acele edince ıslak zeminde kaydım ve Wafiyyah'ın yatağına tutundum. Yatağında doğrulmuş yüzündeki suyu siliyordu. "Neler oluyor?"

"Nem filtreleri arıza yapmış gibi görünüyor." İnsanlar karbondioksit verirler nefesleriyle, doğru fakat aynı zamanda su buharı da verirlerdi. Zaten o yüzden ilk nesil uzay kaskları buharlanırdı. "Endişe etme. Operasyondaki çocuklar bunu derhâl çözecektir."

Birgit'i buldum, elleri ve bir dizi üzerinde duruyor, diğer bacağını da kendine doğru çekiyordu. Doğrulup oturdu, zayıf bacağı önünde uzanıyordu, bana gülümsedi. "Neredeyse varmıştım." Duvarı işaret ediyordu. "Fakat mikrofona nasıl erişebileceğimi henüz bulamadım."

"O iş bende." Elimi uzattım. "Önce seni yatağına götürelim."

Birgit başını iki yana salladı. "Şu anda iyiyim. Operasyonu ara ki çalışmaya başlayabilsinler."

Başımla onayladım ve onlara anlatmak için odadaki detaylara göz gezdirdim. Burası daha kötü bir durumdaydı, durmadan damlıyordu, metal ve plastiğin üzerine düşen su damlaları. "Sorunu belirlediğinizi söylerim onlara."

O anda da onun soyadı aklıma düştü. Birgit Furst. İsviçreli. İletişimde çalışmış. Muhtemelen sadece bir tesadüftü fakat aklımın içinde dönüp duruyordu. Kiliseye gitmediği doğruydu fakat Frisch de gitmemişti. Belki de listeme onu da almalıydım. Belki de listeme herkesi almalıydım. Durup mikrofonun düğmesine bastım.

Binlerce arı elimi soktu. Işıklar patladı.

Her şey karardı.

YİRMİ DOKUZ

KUTUP KAŞİFİNİN CESEDİ BUZULLAR ERİYİNCE AÇIĞA ÇIKTI

Haber John Schwartz,
The National Times Özel Haber

NUUK, Grönland, 3 Mayıs 1963 – Bu kuzey ülkesinin buz örtüsü bugün sırlarından birini açığa vurdu ve bilim adamı, kâşif Alfred Wegener'in cesedi, geri çekilen kar ve buz örtüsünün altından çıktı.

Kıta kayması konseptinin mucidi Alfred Lothar Wegener, 1930'da Grönland keşif seferi esnasında can vermişti.

Wegener 1912'de Dünya'nın kıtalarının bir zamanlar bir arada olduğunu fakat zamanla kırılarak birbirlerinden uzaklaştığını ortaya atmıştı. Güney Amerika'nın doğu kıyılarının Afrika'nın batı kıyılarına oturduğunu ilk gözlemleyen Wegener değildi fakat teoriyi desteklemek için tatmin edici düzeyde jeolojik ve fosil kanıtı bulan oydu. Her ne kadar bir okul çocuğu dahi Güney Amerika'nın doğusunun Afrika'nın batısının koynuna yumuşak yumuşak yatabileceğini görmesi kolay olsa da Wegener gerekli jeolojik ve fosil verisini bir araya getirerek, iki bağımsız kıtanın bir zamanlar Pangea adından bir süper kıta olarak bir arada olduğunu gösteren çok sayıda bitki ve hayvan fosilleri örnekleri buldu. Ne var ki ana akım jeologlar teoriye karşı çıktılar ve teori 1960'lara kadar gölgede kaldı, bu

tarihte, artık gelişmiş olan plaka tektoniği sahası, kıtaların hareketinin mekanizmalarını ortaya çıkardı.

"İklim değişimi küresel bir kriz fakat bize iyi haberler de getirebilir," dedi Wegener'in torunu Peter Harrer. "Dedemin naaşını kasvetli Kutup bölgesinden kendi evine getirebileceğimiz için sevinçliyim."

"Buldum onu. Yumuşak eller omzuma dokundu ve ilerleyip sağ bileğimden tuttu. "Nabız var."

Karanlıktı. Ne kadar göz kırparsam kırpayım karanlıktı.

Sol kolum nabız gibi atan, batan, sıcak ve soğuk bir ağrıdan ibaretti. Yüzüme su damlıyordu ve hava yıldırım fırtınası zamanı gibi kokuyordu. "Piknikte yağmur var." Bu laf daha ağzımdan çıktığı anda bile hiçbir anlam ifade etmediğini biliyordum. Kaşlarımı çattım ve karanlığın sebebini çözmeye çalıştım. Bulutlar yıldızları gizliyor da ondan, diye tahmin ettim.

"Dr. Brandão'yu bulayım." İsviçre Alman aksanlı genç bir kadın sesiydi, odanın diğer ucundan konuşmuştu.

Başka bir kadın, belki Arap'tı, lafa girdi, "Dikkatli ol da sen de şok olma! Her yer ıslak."

"Elektrik yok."

Sanki beynimi tortulaşmış çamurun içinde çekiyor gibi hissediyordum fakat sonunda biraz olsun sürtünme elde edebildim. Şok. Şok olmuştum. Yutkundum, gırtlağım acıdı. "Ben iyiyim. Sadece biraz donakaldım."

"Dona mı kaldın?!" Nabzımı ölçen kadın alınmış gibiydi. İsmini biliyordum. Arizonalıydı. Imelda. "Odanın karşı ucuna kadar uçtun. Çizdiğin yay gözlerime kazındı."

"Bir brendi verin gerisi kolay." Sağ dirseğimle kendimi itip doğruldum. Vücudumdaki her kas ağrıyordu fakat sol kolumda bir şey vardı ki iyiden iyiye yanlıştı.

"Brendi mi?" Imelda'nın sesi akıl oyunlarıma ikna olmuşa benzemiyordu.

"Annemin söylediği bir laf. Üç kere yıldırım çarpmıştı." Oda çok karanlıktı, kenarlarda hayaletimsi renk flaşları görüyordum. "Teyit etmek için soruyorum... Işıklar gitti mi?"

"Evet." Eli hâlâ bileğimdeydi. "Doktor gelene kadar dinlen, olur mu?"

"*Stärneföifi.*" Bu Ana Teresa'yı bulacağını söyleyen Birgit'ti. "Kapı kapalı."

"Evet. Elektrik kesik." Bileğimin etrafını sarmak, onu korumak istiyordum fakat ayağa kalktım, biraz daha var hissettim kendimi böylece. Bir sebepten Birgit'in gitmesini istemiyordum fakat aklımın keşmekeşinden bunun sebebini bulup çıkartamıyordum da. "Hava kilitleri otomatik olarak kapanır."

"Yine de açabilirsin ama, öyle değil mi?" Fısıltı sınırında bir sesti bu konuşan. Garnet. Kadyn Murphy'yle flörtleşen hesaplayıcı.

"Evet ama Delta-v basıncını göremiyoruz." Göstergeyi görebilseydik bile pek güvenilir olmayabilirdi. "Bunun ne zaman başladığına dikkat eden oldu mu?"

Mırıltılar hâlinde özürler ve tereddütler revirde dolaştı. Dizlerimin üstünde döndüm, sağ elim sığ bir sıvı birikintisinin içindeydi. Alçımın içindeki pamuktan dolgu tenime ıslak ve soğuk değiyordu. İç geçirdim, kafam düştü. Yağmur yağıyordu. Çalışan bir iletişim sistemimiz yoktu ve yürüyebilen tek kişi bendim.

En azından teorik olarak yürüyebilen. Henüz ayağa kalkmayı denememiştim ve annem bir yıldırım çarpmasından sonra bir süre sersemlemiş olurdu hep. Dahası, kendisine yaslanabileceğim bir golf sopam bile yoktu. En azından, ben kalçalarım üzerine oturmaya çalışırken beni gören kimse yoktu, ayağa kalkmanın bir dakika daha bekleyebileceğine karar verdim. Bir damla düştü kafama ve saçım boyunca süzüldü.

"Pekâlâ hanımlar... Sorunu inceleyelim." Gözlerimi kapadım, karanlık bir odada olsak bile tuhaf bir şekilde düşünmemi kolaylaştırdı. "Yoklama ve durum raporu."

"Birgit Furst. Hasarsız... Çocuk felcinden bahsedecek miyiz?"

Yüzümü buruşturarak sesine doğru döndüm, sağımdaydı, muhtemelen kapının yanında. "Sadece durumunuzda değişiklik varsa ya da acil tıbbi yardım istiyorsanız." Odada çocuk felci olmayan bir tek bensem bundan bahsetmeye ne gerek vardı ki?

"Imelda Corona. Hasarsız." Hâlâ sağımda, yanımdaydı.

"Garnet Cunningham. Hasarsız." İronik olmuştu bu çünkü hesaplayıcı en ağır darbe yiyenlerden biriydi ve sesi ancak bir fısıltı gibi çıkıyordu. Ana Teresa ona saf oksijen veriyordu fakat buradaki normal havadan çok da farklı değildi bu. Yangın tehlikesini düşürmek için argon-oksijen karışımı kullanıyorduk fakat buradaki havada oksijen oranı yine de Dünya'dakinden fazlaydı.

Ürperdim, çizdiğim kavisi eski oksijen kapsüllerinden birinde hayal etmiştim.

"Wafiyyah Zinat Abbasi. Hasarsız." O da hâlâ yatağında ve biraz arkamdaydı, böylece odada nerede olduğuma dair bir zihin haritası çıkarabilmeye başlamıştım.

Hoparlörlerle dış kapının paylaştığı duvara belki bir metre mesafedeydim, yani odanın diğer ucuna kadar uçmamıştım. Muhtemelen geriye düşmüştüm ve oturma süreci olduğumdan daha geride olduğum izlenimini uyandırmıştı bende. Bu da demekti ki malzeme dolabı solumda, diğer kısa duvarın içindeydi.

"Güzel." Damlayan suların, kolumun ve kesintinin dışında da yolunda olmayan bir şey vardı. Kesinti ise... Acil durum ışıkları yanıyor olmalıydı. Bu kadar karanlık olmamalıydı. "Daha büyük problemlerle başkaları uğraşacaktır, o yüzden de bu odadaki işi çözelim. Işık. Su. Kapı. Bu sırayla. Bir ihtimal üzerinde el feneri olan var mı?"

"Dr. Brandão'nun gözlerimizi kontrol etmek için kullandığı el feneri pille çalışıyor," dedi Imelda. "Sanırım dolaplardan birinde olacak."

"İyi buldun." Eğer kapı sağımda ve malzeme dolabı da yataklarla birlikte solumdaysa tek yapmam gereken kapıyı bulmak ve onun sağındaki dolaplara ulaşmaktı. "Birgit, kapıyı buldun mu?"

"Evet ama bir şey yapamadım."

"Güzel. Fener solundaki çekmecelerden birinde olmalı." Tek elimle, su birikintilerinin arasından geçerek onun sesine doğru süründüm, karanlıkta ayağa kalkacak kadar kendime güvenmiyordum henüz. "Sen gelişigüzel konuşmaya devam et ki sesini takip edebileyim."

"Ben fenere bakarım." Hırıltılar çıkararak konuşmuştu, bunu takiben kumaş hışırtıları geldi. "Hangi çekmecede?"

Sesi olduğundan daha yukarıdan geliyordu. Durdum. "Sen ayağa mı kalktın?"

"Evet, kendimi sürükledim." Sanki tezgâhın yanında sekiyormuş gibi geliyordu sesi. "Ayrıca, sol bacağımdaki kuvvet de geri geldi ama beni desteklemeye yeterli değil. Tamam. Hangi çekmece?"

Sanki hafızam daha berrak bir hâle gelecekmiş gibi gözlerimi kıstım. Tanrım, canım yanıyordu. "Kapıdan sonraki kinci. En üst çekmece. Sanırım."

Metal tıngırtısı duyuldu, o tarafa doğru süründüm. Bir şey daha vardı. Üzerinde düşünmem gereken bir şey daha. Eğer şok olmamış olsaydım bile sıcak ve boğucu hava yine de düşünmeyi zorlaştırırdı. Gerçekten de Dünya'da bir yaz gecesi gibi hissediyordum, yanımda annemin ahşap yelpazelerinden olmasını diliyordum.

Sürünmeyi bıraktım. "Fanlar çalışmıyor."

"Ne?" Imelda ne dediğimi anlayınca nefesini tuttu. "Ne kadar solunabilir hava kaldı burada?"

Garnet yatağından fısıldadı. "Oksijen tanklarımız var."

"Bravo kızım." Fakat kolonideki geri kalan insanların yoktu ve nihayet kapıdaki gözlem penceresinden ışık gelmediğini de fark etmiştim. Koridorda da ışık kesikti yani. Odalar yeterince büyüktü, daha birkaç saat daha sorun olmazdı fakat ileride bir soruna dönüşebilirdi. "Pekâlâ, iyi durumdayız, bir kez ışık sağladık mı suyla uğraşmaya başlayabiliriz. Elektrik sorununu bakımla görevli ekibe bırakalım."

"Buldu... *Gopferdammi.*" Metal tıngırtılar çıkararak sekti. Camın kırılma sesi geldi. Metal bir şey yerde yuvarlandı. "Ne kadar aptalım... Özür dilerim. Düşürdüm."

Lamba kırılmış gibi bir ses çıkmıştı. Aman ne hoş. "Kolay. Yatağına dön ve cam kırıklarına dikkat et."

"Ama çok... Karanlık." Garnet'in sesi biraz titrek gibiydi. "Ne yapacağız?"

Çaresiz insanların başına gelen bir hâl vardır. Normal hayatlarında hiç etkilenmeyecekleri şeylerden korkmaya başlarlar. Garnet muhtemelen çocukluğundan beri karanlıktan korkmamıştı fakat şimdi, bir kutu içinde kapana kısılmış, hareket etmesi mümkün değilken, üzerine sular yağıyorken nasıldı durum? Karanlık çözülebilecek bir sorun gibi duruyordu.

"Başka lamba vardır... Hatta yahu, muhtemelen bu göz şeylerinden bir kutu vardır çünkü UHK bolluk sever." Yönümü değiştirdim ve malzeme dolabına doğru gitmeye çalıştım. Sular sırtıma akıyordu. "Hey, Garnet, benimle konuş ki malzeme odasını bulabileyim. Nerede büyüdün?"

Kelimeler daha ağzımdan çıkar çıkmaz yüzümü buruşturdum. O kadar ambale olmuştum ki göktaşından sonra sormayı bıraktığımız sorulardan birini sormuştum ve cevabı biliyordum.

"Ben... Delaware'de büyüdüm." Artık var olmayan eyalet. Karanlıkta göktaşının Chesapeake Körfezi'ne çarptığı günü hatırlıyorduk hepimiz. Konuştukça sesi gürleşmişti, yani bu da bir şeydir. "Tuhaf, küçük bir evdi, beyaz, ahşap. Büyük büyük dedem inşa etmiş, sonra lazım geldikçe bölmeler eklemiş. En iyi hatırladığım şey, evin önündeki yolun iki kenarındaki iki devasa manolya ağacı. Onlar çok eskiydi. Gövdeleri o kadar büyüktü ki onlara yetişemiyordum, hatta başımı kabuğuna yapıştırınca bile. Dalları yere doğru eğilmişti ve içi boştu. Orada evcilik oynuyorduk."

Omzumu yatağının metal çerçevesine çarpmıştım ve sol kolumdan bileğime doğru bir acı yıldırım gibi yayılmıştı. Homurdandım ve sanki sesim böyle kesilecekmiş gibi kafamı eğdim. İsa aşkına... Sanki kolumu tekrar kırmıştım. Fakat alçım vardı. Bir nefes aldım ve sesimin sıradan çıkmasına gayret ettim. "Buldum."

"Ben bir apartman dairesinde büyüdüm. Balkonlarımız vardı ama ağaç yoktu," dedi Wafiyyah. "Evin çok güzelmiş gibi geliyor kulağa."

"Öyleydi." Hafiften güldü. "Kimse artık bunu sormuyor, o yüzden de o gün varlığı son bulmuş gibiydi. Yani... Ne dediğimi anlarsınız."

"O gün neredeydin?"

"Kuzenim Teksas'ta evleniyordu, biz de oradaydık." Karanlığa sordu. "Ya siz? Göktaşı çarptığında nerede olduğunuzu hatırlıyor musunuz?"

Tanrım. Tabii ki. Ailemle birlikte kahvaltı odasında oturmuş gazete okuyordum ki uşağımız gelip radyoyu açmıştı. Hiçbir şey söylememişti, sadece yüzü masa örtüsü kadar beyaz ve keskin, açmıştı radyoyu. İlk başta yeni bir savaş çıktı sanmıştık. Kendimi o odanın radyo dinledikçe küçülen anısına bıraktım ve Garnet'in yatağından geçip duvarı buldum.

"Ben Constantine'de okuldaydım. Eğitmenlik yapıyordum," dedi Wafiyyah. "Okulun hemen yanından kamyonların geçtiğini duydum. Öğrencileri hatırlıyorum, neler olduğunu görmek için pencerelere üşüşmüşlerdi, aynen savaş zamanında orduların şehir içinden geçişi gibi. Tabii kamyon falan yoktu. Sonra, müdür okul radyosunu açtı ve ne duyduğumuzu anladık."

Duvar. Malzeme odasının kapısını bulana kadar duvara tıklattım.

"Duyabildiniz yani? Ta Cezayir'den... İsa aşkına." Imelda'nın sesi yatağına dönmüş gibi geliyordu ki yolda neden ona çarpmadığını açıklardı bu. "Ben nişanlımla birlikte yoldaydım. Eve geri döndüğümüzde annesi bizi verandada karşıladı. Ağlıyordu. O andan önce onun da bir insan olduğunu hiç düşünmemiştim."

Kendimi sabitlemek için kapının çerçevesini tuttum ve kendimi çekerek ayağa kalktım. Astronotlara çölde verdikleri hayatta kalma eğitiminden bu yana hiç bu kadar bitap düşmemiştim. Kaslarım her hareketimi protesto ettiğinden inlemelerimden birini pek de öyle kendime saklayamadım.

"Nicole, iyi misin?" Birgit'ti bu konuşan.

"Sadece vokal egzersizi yapıyorum. Ooooooeeeeeeooooo..." Malzeme odasına girdim, tıp personelinin neyi nereye koyduğunu hatırlamaya çalışıyordum, mavi-yeşil birtakım yıldızı odanın duvarlarında yüzüyordu. Rahatlayarak güldüm. "Oh, UHK'ya ve onun bolluk sevdasına şükürler olsun."

"Ne?" Garnet'in battaniyesi hışırdadı. "Ne oldu?"

"Her şey karanlıkta parlayan boyayla etiketlenmiş." Daha önce, dışarı çıkmadan burada ışıkları açmıştım, o yüzden de kısa devreden önce şarj olabilmişlerdi. Fakat revirin tepe ışıkları kapalıydı, o yüzden de parlama minimaldi. "Eh, bir şey yoluna girdi."

"İki şey! Sen de ölmedin." Imelda'nın sesi belirgin bir şekilde daha neşeliydi.

"Biraz zaman verin bana..." Sol kolumu karnıma bastırarak göz feneri şeysi ve pillerini bulmak üzere rafları taradım. "Ben bu işi yaparken siz de su işini çözebilecek misiniz bir bakın? Önceliklerimiz, güvenliğiniz ve malzeme hasarını en aza indirmek."

"Anlaşıldı." Eğer Wafiyyah'ın bir not defterine erişimi olsaydı eminim çoktan not tutmaya başlamıştı.

Revirde, kızlar ortaya fikirler atıyor ve problemleri tanımlayıp çözümler öneriyorlardı. Raflara tutundum ve bir an için nefeslendim, sonra o göz şeylerini gördüm, üzerlerinde "ENT cep feneri" etiketi vardı.

Feneri dışarı çıkardığımda kızlar alkışladı. Bir tanesini çenemin altına tutup yüzümü aydınlattım. "Astronot Hanımlar pijama partisine hoş geldiniz!" Kati karanlıktan sonra, oda binlerce ince mum tarafından aydınlatılan bir akşam yemeği partisine benzemişti. "Su için bir çözümümüz var mı?"

Imelda ve Wafiyyah baş parmaklarıyla onayladılar. "Evet, var." Köşede duran, Ana Teresa'nın tekerlekli tuvaletini işaret etti. "Şunu getirirsen yardım bile edebiliriz."

"Dün gece elektriğe kapıldın ve seni anca şimdi mi görüyorum?" Ana Teresa eldivenlerini giyerken bana bakıyordu. Ortaşehir'de, Le Restaurant'da, emprovize bir revirde olduğumuz gerçeği bakışlarındaki öfkeyi yumuşatmıyordu ki bu adil gelmiyordu bana, sonuçta ona kendi ayaklarımla gitmiştim.

"Teknik olarak, şok oldum. Elektriğe kapılmanın sonu ölümdür." Muayene yatağının etrafına çekilmiş perdeler bizi buradaki kadınların gözünden pek de gizleyemiyordu. "Dahası, teknik olarak, olay bu sabah yaşandı."

Eğer hijyeni bozacak olmasaydı bence yere tükürürdü. Onun yerine uzun uzun Portekizce mırıldandı.

"Pardon?" Sanki bana alenen küfretmemiş gibi ona gülümsedim. "Bir daha tekrar etsene, anlamadım."

Perdenin diğer tarafından Birgit konuştu, "Diyor ki pilotlar berbatmış ama en kötüsü astronotlarmış. Vücuduna pervane girse iyiyim diye dolaşırmışsın ortalıkta. Senden daha akıllı eşek kıçı..."

"Tercümeye ihtiyacım yok, çok teşekkürler." Ana Teresa bir eli belinde perdeye döndü. "Katır götü dedim, kıçı değil. Ayrıca, alçın rezil bir durumda, yenilememiz gerekecek."

Sırıtmamı gizledim. Birgit'le konuşmam gereken bir şey vardı fakat yahu, hatırlayamıyordum.

"Pardon. Her yerde su vardı." Muayene yatağında oturdum ve sanki bitap ve acı içinde değilmişim gibi ayaklarımı salladım.

"Su, işte onun için seni suçlayamam." Sol elimi eline aldı, çevirdi, nefesimi tuttum.

Ana Teresa hızla bana baktı, sonra sanki bir kuklaymışımcasına dikkatle parmaklarımı oynattı. Hafif bir yara olan işaret parmağıma vurdu ve tatmin olmuş bir edayla ünledi. "Ooo! Jellinek işareti."

"Ne?"

"Elektrik sana buradan girmiş." Diğer parmaklarıma baktı. "Kitaplar dışında bunu hiç görmemiştim."

"Ha." Ana Teresa'yı gülümsetmenin yolunun ilginç bir semptom geliştirmek olduğunu not ettim.

"Ölmediğin için ne kadar şanslısın, herhangi bir fikrin var mı?"

"Evet." Kısa devre bilim modülünün tamamında elektriği kesmişti. Ekipmanı o denli pişirmişti ki bakım ekibi işini bitirene kadar herkesi Ortaşehir'e taşımak zorunda kalmıştık. Ki bu tamirat modül kuruyana kadar beklemek zorundaydı ve tamamen kuru olması gerekiyordu, duvarların içi de dâhil, yoksa başka bir kısa devre olabilirdi.

Eh, mekân değiştirmiş olmak da hoştu. Erkekler kütüphaneye yerleştirilmişti. Kadınlar ise Le Restoran'a. İdeal bir durum değildi fakat en iyi seçenek de buydu. Eugene'in operasyonu organize edip yürütmesini izlemek keyifli olmuştu. Gitmem gerektiği söylenen yere gitmekten mutluydum.

Kolumdaki ağrı basit bir sızlamadan kurşun yarasına kadar değişkenlik gösteriyordu. İyileşmesine yardımcı olabilecek her çaba durumu daha da kötüleştiriyordu.

Muayene yatağının arkasına doğru yürüdü. "Gömleğini çıkar lütfen."

Dondum. Kirli sepetine attığınız bir şeyin böyle odağa gelivermesi ne komikti. Yemek yemiyordum. "Ha, ama sadece kolum."

Ana Teresa uzun ve sinirli bir iç geçirdi. "Gömlek. Çıkart."

Olay şu, eğer onunla çok fazla savaşırsam bunu bir kenara yazardı. Ben de gömleğimi kafama kadar çıkardım ve sanki korumam gereken bir şey varmış gibi göğsüme bastırdım.

Sol kürek kemiğimin yanında bir noktaya dokundu. Ana Teresa elini çekti ve arkamda bir dakika boyunca sessizce bekledi. Sonra, sesini yükseltti ve perdenin arkasına doğru bağırdı. "Kendiniz hakkında konuşursanız kulak misafiri olmaktan daha memnun kalırım."

Perdenin arkasındaki sessizlik sanki bir tavşan açıkta yakalanmış gibiydi, sonra, sohbetleri Garnet'in ekşi mayasıyla ilgili bir konuya döndü, revirde olduğundan beri bunu yiyememişti.

"Gömleğini tekrar giy."

Ben giyinirken dışarıdan gelen sohbet, ekmek yapımı değil de favori ev hayvanları üzerine gibiydi. Ki sanırım durum da buydu. Ay'da ne gibi hayvanlar besleyebilirsin? Maya.

Ana Teresa tekerlekli tezgâhına döndü ve bir çekmeceyi açtı. Folyo bir kese içinde *beykın* küpleri çıkardı, parçalayıp açtı ve bana uzattı. Direnmedim fakat aldığım nefes normal olmak için çok kısa ve hızlıydı.

"Ah, ben aç..."

Elini havaya kaldırdı. "Yapma. Bir şehir dolusu astronotu tedavi etmek zaten yeterince yorucu. Bu... Ben kız okuluna gittim. Bana bunun bir sorun olmadığını ispatla."

Yutkundum. "Evet efendim. Özür dilerim." Paketi aldım. Hayvansal ve sıvı yağdan oluşmuş küp elimde parlıyordu. Çenemi kaldırdım ve bir ısırık aldım. Bu da bir kontrol biçimiydi.

Ben çiğnerken Ana Teresa da beni izliyordu ki bu sadece ağzımdaki şeyi daha da katılaştırmaya yarıyordu, her yere yapışıyordu. *Beykın* bir küp şeklinde olmamalı. Kolumu işaret etti. "Şu alçıyı çıkaralım. Bunu dün gece yapmış olmam lazımdı."

Alçı parmaklarımın etrafında ufalanmıştı. Altında, pamuklu gazlı bez rezil bir gri-kahverengi renk almıştı. Alçının üzerinde, birbirine geçen imza şeklinde notlarım vardı, bir de ayraç gibi yerleştirdiğim yıldızlar. "Ha... Ah. Ama senin çok işin var. Üstelik bu hâlâ işlevsel."

"Bunun bir hakaret olması bir yana, alttaki dolgu da muhtemelen ıslanmış. Hastalıkların listesine bir de 'enfeksiyon'u eklemek istemiyorum."

"Âlâ. Hatıra olarak saklayabilir miyim?"

"Bir gün ıslak kaldı, kokacaktır ama sen bilirsin." Malzeme arabasını biraz daha yaklaştırdı ve içinden bir döner testereye benzeyen bir şey çıkardı. "Bu titreşimle çalışır, teni kesmeyecektir."

"Müthiş. Şu ana kadar bunun için endişelenmiyordum."

"Oldukça güvenilir. Gördün mü?" Ana Teresa aleti fişe taktı ve çalıştırdı, sanki ikna edilmesi gereken bir çocukmuşum gibi avcuna tuttu. Bir adım yaklaşıp alçıya dayadı.

Başımı çevirip perdeye baktım. Vızıltının üstünden herhangi bir kelime seçemiyordum fakat seslerin yükselip alçalışını duyuyordum.

Yine de sesimi alçalttım. "AKY Frisch nasıl?"

Ana Teresa'nın dudakları büzüştü fakat vızıltılar içinde kolumdaki alçıyı kesen aletten ayırmadı bakışlarını. "Hastalarımı başkalarıyla tartışmak adetim değildir."

"Neden sorduğumu biliyorsun." Çiğnemeye ve onu izlemeye devam ettim. "Çaydan bahsetsek daha rahat konuşur musun?"

Testere alçı boyunca titremeye devam ediyor, yumuşak toz bulutlarını yavaşça havaya saçıyordu. Ana Teresa, bana iyi dileklerini sunmak için alçıya yazan insanların isimlerini kesti. Gırtlağını temizledi. "Çay iyiydi. Küp şekerler ise değildi."

"Talyum mu?" Nathaniel üzerinde de bunu kullanmışlardı.

Testere yavaşladı. Göz kapakları bir an için titredi fakat alçıdan başını kaldırmadı. "Evet."

Oda bir anda soğumuştu. Tek düşünebildiğim Nathaniel'ın kanamalı ülserine şükreden Dünya'daki doktordu. Ülseri olmasaydı tedavi görmeyecek ve belki de ölecekti. "Prusya mavisiyle tedavi ediliyor, değil mi?"

"Evet."

"Boya gibi olan."

"Pigmentle aynı şey, tek fark yağ yok falan. Ne şans ki fırlatma ertelendi, böylece onu da yollayabilecekler. Halim, doğrudan komuta modülünde taşıyacak." Ana Teresa testereyi elimin tersinde gezdirdi, yüzünü buruşturmuştu. "Bir erteleme için ilk defa sevindim, gerçi sevindim yanlış kelime oldu çünkü çocuk felci aşıları da oradaydı ve onları geç almaktansa erken almayı tercih ederim."

Bu dediğini duymazdan geldim. "Bende Prusya mavisi var."

Doğruldu ve elindeki testere sustu. "Boya mı? Nerede?"

"Ham pigment." Serbest elimi salladım. "Ben resim yapmam. Sadece sanatçılar için gerekli malzemeyi bulunduruyorum. Galeride."

"Ne kadar var?"

Omuz silktim, bir kurabiye tutuyormuş gibi parmaklarımı birbirinden ayırmıştım. "Bir kutu?"

Ana Teresa derin bir nefes aldı ve gözlerini yumdu. "Başıyla onaylayarak alçıma döndü. "Güzel."

"İyi, hadi gidelim!"

Dudağının kenarı sırıtır gibi kıvrıldı. "Seni alçı yapmadan yollarsam bir daha bulamam. Son ihtiyacım olan kolundaki işe sıfırdan başlamak." Alçıyı ayırdığında çıkan kokuyu duyunca burnunu kırıştırdı. "Ama adamın hayatını kurtarmış olabilirsin."

"Buna memnun... Ah!" Alçı bir çıt sesi çıkardı ve bileğimi zorladı. Beykın paketini düşürdüm. Buz gibi acı yayılıyordu.

"Acıttı mı?" Ana Teresa ellerini hareket ettirmiyordu.

"Evet." Nefesim hâlâ düzensizdi. Başımı iki yana sallayıp göz kırparak gözyaşlarımın akmasını engelledim. "Şaşırdım, o kadar. Devam et."

Çenesinin kenarındaki kasları çalıştı. Parçalanmış alçıyı dikkatle bıraktı ve malzeme dolabına döndü. Bir çekmeceyi çekti ve içinden bir şırınga çıkardı. "Devam etmeden önce bölgeyi uyuşturacağım.

"Sorun değil." Kalbimin her atışıyla zonkluyordu. "Gerçekten."

"Bazı nadir vakalarda, elektrik şokundan kaynaklı tetanik kasılmalar kemik kırılmasına yol açabilir." Ana Teresa başka bir çekmeceden bir ilaç şişesi çıkardı ve sanki beni duymamış gibi konuşmasına devam etti. Sesi aynı anda hem klinik hem de öfkeliydi. "Özellikle de kolda, kemikleri kırılgan küçük çocukların başına gelir bu. Uzayda yaşadığı için kemik yoğunluğunda düşme olan birine de. Ya da anoreksiya kaynaklı kemik erimesi durumunda."

Beykın küpleri onları düşürdüğüm yerde duruyordu.

Ana Teresa şişeyi doldurdu. "Röntgen makinam Bilim Modülü'nde. Kolunu olabildiğince iyi yerleştireceğim ama bu acıtacaktır."

Yutkundum. "Peki ya Frisch?"

Ana Teresa şişeyi çekmeceye koydu ve bana yaklaştı. "Sonra. Şimdi ne mi? Yirmi dakika boyunca sağlığın önemliymiş gibi yapacaksın."

OTUZ

VALİ WARGİN'İN KARISI AY'DA ELEKTRİĞE KAPILDI

ARTEMİS ÜSSÜ, Ay, 4 Mayıs 1963 – Dün gece geç saatlerde, Ay kolonisinin nem giderme sistemlerindeki bir arıza sonucu nem oranı dramatik oranlarda arttı, o kadar ki koloni ilk yağmurunu tecrübe etti. Bu tuhaf vaka etkileyici olmaktan çok uzaktı, Ay sakinlerini ve kuru ortamda çalışması gereken sistemleri büyük bir tehlikeye soktu. En rahatsız edici olan ise bu olaydan en çok etkilenen yerin çocuk felci kurbanlarının olduğu revir kanadı olmasıydı.

Bayan Wargin, Demokratik başkanlık yarışının en önemli adayının karısı, yağmuru fark ettiğinde kadınlar çocuk felci koğuşunda gece görevindeydi. Yardım çağırma girişimi bir kısa devreyle sonuçlandı ki rapor edilene göre bu kaçak valinin eşini odanın karı yakasına kadar fırlattı. Elektrikteki dalgalanma modülün birden fazla kesicisini devre dışı bırakarak koloniyi saatlerce elektriksiz bıraktı. Buna rağmen, Bayan Wargin kadınları bir araya topladı ve arama-kurtarma çalışmalarında etkin rol oynadı.

Ana Teresa gerçeği söylemişti. Acıttı.

Çok... Çok acıttı.

Bana ağrı için bir şey vermesine izin verdim ve yine de yeni alçımın içinde kolumun zonkladığını hissedebiliyordum. Acı boğulmuştu fakat kalbimin her atışıyla oradaydı.

Tek yapmak istediğim, yatağıma gitmek, bir Miltown almak ve uzanmaktı. Fakat envanter formlarının üzerinden geçmek için Eugene'le sözleşmiştik.

Eğer eğitimler esnasında bu kadar acı çeksem vazgeçer miydim? Hayır.

Çöldeki dayanıklılık eğitimim boyunca her gün uyandığımda o kadar parlak ve mutluydum ki erkekler iyice perişan olmuştu. Bu görünümün ne kadarının sahte olduğuna dair hiçbir fikirleri yoktu. Bu yüzden de postürümü düzelttim, biraz ruj sürdüm ve Yönetim Modülü'ne yöneldim.

Eugene kafasını masasındaki belge yığınından kaldırdı. "Daha iyi görünüyorsun."

Ruj öyledir. Savaştayken, bir keresinde bir klasör ve bir ruj sayesinde Alman muhabere dairesine girmiştim ve...

Aniden kafamın içinde bir fikir bütünüyle oluşunca gözlerimi kırpıştırdım. "Eugene..." Bu fikri Almanya'ya kadar takip ettim ve tekrar Ay'a getirdim. "Eugene. Galiba Icaurs'u nasıl yok edeceğimizle ilgili bir fikrim var."

Planlarımızın üzerinden sanki bir simülasyonmuş gibi dikkatle geçtik. Pazartesi sabahı Eugene, Myrtle, Helen ve ben iletişim modülüne girdik, masanın ardındaki genç kadın kafasını kaldırdı ve doğal bir hoş geldin gülümsemesiyle gülümsedi fakat gözleri dördümüzün üzerinde dönüyor, önündeki takvimde bizi görmeye çalışıyordu.

Bakışlarına aynı derecede doğal bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Vekil yönetici güvenli hattan UHK'yla görüşmek istiyor, derhâl. Dört kulaklık."

Bu noktaya gelene kadar herkes Eugene'in bu hafta sonu yardımları dağıtırken üstlendiği role aşina olmuştu. Kadın tereddüt etmedi. "Evet efendim." Listesini önüne çekti ve bir kalemle tarayarak yanına bir tik işareti koydu. "Güvenli kulübe kullanımda. Bir dakika müsaade ederseniz boşaltayım."

O telefon kulübelerinin bulunduğu koridora bize yer açmak için giderken bir Güney Afrikalı mırıldandı, "Zenci bir yönetici..."

Eugene döndü ve benim önüme geçti. "Philippus Fourie. İnşaattan. Doğru mu? Cape Town Üniversitesi'nden malzeme bilimi doktorası." Sesi cana yakındı, sonra, kollarını göğsünde kavuşturdu. Eugene alttan alan biriydi. Komik ve etkileyiciydi. Sadece bir pilot olmadığını unutmak kolaydı. O bir *avcı uçağı pilotuydu.* Öylece ayakta dikilip adama bakıyordu, müthiş dik bir omurga ve hafiften havaya kaldırılmış bir çene.

Beden dilinin gördüğüm en iyi kullanımlarından biriydi. Eugene *hiçbir şey* yapmadı. Sadece duruşundaydı bütün olay. Öylece bekledi ve adamın tehdidi kendi kafasında kurmasını sağladı. Solunumu biraz hızlanmıştı, oturuşunu düzeltti.

Bunu yapar yapmaz da Eugene gülümsedi. "Görüşürüz."

Askeri bir hareketle döndü ve bize doğru yürüdü. Zavallı Fourie oturduğu yerde soldu ve *Popular Mechanics*'in bir sayısını alıp içine gömüldü ki kesinlikle okumayacaktı. Myrtle dudaklarını ıslattı ve elini kocasının koluna koydu. Odadaki bütün kadınların ve erkeklerin de azımsanamayacak bir oranının ona imrendiğine emindim.

"AKY Lindholm?" Genç kadın geri gelmişti. "Kulübe kullanımınıza hazır."

Kulübeye doğru koridorda ilerlerken Eugene kadına bir baş selamı verdi, "Teşekkürler Anne."

Kaşlarımı kaldırdım ve mırıldandım, "Herkesin adını biliyor musun?"

"Masasında yazıyordu." Kulübenin kapısını açtı ve bizim için tuttu. "Ayrıca, buradaki Güney Afrikalıları incelememiz gerektiğini de not et. Çoğu iyi insanlar ama bazıları... En hafifinden 'doktrine maruz kalmışlar' diyebilirim."

Myrtle masadaki yerini aldı. "Irkçı göt oğlanları demek istiyor."

Helen'in ardından kulübeye giren Eugene bir kahkaha patlattı, "Diline dikkat et!"

"Küfretmenin de yeri ve zamanı vardır. Yanılıyorsam söyle." Myrtle masanın üzerine bir dosya klasörü koydu ve burnunu çekti.

"Yanılıyorsan söyleyeyim mi? Hayatta olmaz. Bu tuzağa düşmeyeceğim." Eugene Helen ve benim için sandalye çekti ve konuyu

topladı. "Pekâlâ. Aramayı başlatmadan önce son bir soru sormak ya da düşüncelerini gözden geçirmek isteyen var mı?"

Şakalaşmalar odanın dışında kalmıştı. Başımı iki yana salladım ve sandalyeye yerleştim, alçımı rahat edebileceğim bir şekilde yerleştirebileceğim bir pozisyon arıyordum. Klasöründen ajandaları çıkaran Myrtle'ın dudakları incelmişti. Helen'in ise yüzüne satranç ifadesi oturmuştu.

Eugene çağrıyı başlattı. Kulaklıklarımızı takıp bekledik, önce *Lunetta'dan* Dünya'ya, oradan da Clemons'ın sekreteri ve nihayet kendisi.

"Eugene." Clemons gırtlağını temizledi." Durum raporu ver, sonra da seni malzeme gemisiyle ilgili güncelleyeyim."

Bu arama boyunca, Icarus'un mevkîdaşının da bizi dinlediğini varsayıyorduk.

Ya *Lunetta*'da ya da Dünya'da bir istasyonda, iletişimde bir adamları olduğunu biliyorduk. Yay sesinin aramaların kaydedildiğini gösterdiğini tahmin ediyorduk, böylece daha sonra çağrıları gizli mesaj var mı diye inceleyebiliyorlardı. Teoride, kayıt başlamadan önce birkaç saniyemiz vardı.

Onları paniğe sevk etmeyi planlamıştık.

"Anlaşıldı. Rhode Island protokolünü devreye sokuyoruz. Şifre dört üç dört eko papa. Tekrar ediyorum. Şifre dört üç dört eko papa." Eugene kafasını kaldırdı ve Helen'i işaret etti. "İşte mesaj."

Helen başıyla onayladı ve ajandasını kaldırarak Tayca konuşmaya başladı. Sesi berraktı ve her bir heceyi sanki bir satranç taşıymışçasına kullanıyor, bir kareden diğerine aktarıyordu. Ana diliyle konuşmasını neredeyse hiç duymamıştım, sadece stres anlarında küfür etmek için bu dile dönüyordu. Şimdi onu dinlerken kullandığı her karakterin amacını ve gücünü hissedebiliyordunuz.

Bilmediğiniz ise "Şarap Kadehinde Kırmızı Balık Yetiştirilmez" adlı bir Tayvan şarkısını araya UHK kısaltmaları ve rastgele rakamlar katarak okuduğuydu. Rhode Island protokolü diye bir şey yoktu.

Önce Dünyacılar'ın Amerikan vatandaşı olduğunu biliyorduk, yani büyük bir ihtimalle ellerinin altında Tayca konuşan biri yoktu. Yarattığımız çöpü deşifre etmek için yapmaları gereken araştırmayı potansiyel olarak arttırıyorduk.

Kulaklığımdan bir yayın attığını duydum. Dinleyicilerimiz olduğunu teyit etmek için baş parmağımı kaldırdım. Myrtle, Omega Üç'teki kronometreyi çalıştırdı ve Helen'e devam etmesini işaret etti. Dünya'da bir yerde sözleri delicesine kaydediliyordu analiz için. Birileri metnin kaçırdıkları yerlerini tekrar yaratmak için uğraşacaktı.

Bu Tayvan efsununu otuz saniye daha dinledik, sonra, Myrtle başıyla onay verdi. Onları yeterince uğraştıracak şey vermiş olduğumuzu umuyorduk, aynı zamanda Clemons'a da neler olup bittiğini anlayacak zaman tanımıştık.

Helen konuşmayı bıraktı.

Eugene parmaklarını çapraz yaptı, hâlâ ajandaya bakıyordu. "Mesajı aldığınızı teyit edin. Tekrar ediyorum. Mesajı aldığınızı teyit edin."

Aradaki boşluk beni neredeyse öldürecekti, bütün bunların Dünya'ya gidişini ve Clemons'ın cevabını bekliyorduk.

Gırtlağını temizledi. Purosunu indirdiğini görebiliyordum, etrafında dumandan bir hâle, duvara bakıyordu. "Mesajın alındığını teyit ediyorum."

Eugene havaya bir yumruk salladı. Myrtle ellerini sessizce çırptı ve dudaklarıyla, "Teşekkürler Tanrım," dedi tavana doğru.

Clemons bize oyunumuza katılacağını söylemişti. Gözlerimi yumdum, rahatlayarak sessizce bir nefes verdim ve sandalyemde gevşedim.

"Rhode Island protokolünün yirmi dördüncü adımı gereği, ulaşımın yokluğunda operatörünüz sözlü bir rapor sunacak." Eugene bana baktı. "Devam et."

Mevkiler arası dezenformasyon yayıp ve uyuşmazlık yaratmak bir düşmanın istikrarını bozmak için iyi bir yoldur. Onların kafasını karıştırın. Kendi mevkilerinde bir köstebek bulmaları için onları zorlayın.

"Ja." Sesimi bir zamanlar olmam gerektiği düşünülen bir kız gibi ayarlamıştım. Birkaç İsviçre Almanı UHK çalışanıyla karıştırılabilirdi, mesela Johanna Lehrere ya da Birgit Furst. En önemlisi de benim sesime benzemiyor oluşuydu. Icarus hesap hatası yapmış gibi duyuluyordu.

Umut ediyorduk. Ayrıca, Clemons'ın az sonra söyleyeceğimiz her şeyin yalan olduğunu anlamasını da umut ediyorduk.

"Çocuk felci salgınının bir de olumlu tarafı var, Önce Dünyacı ajanlardan biri de hastalar arasında. Bizimle işbirliği yapmayı kabul ettiler, Dünya'daki üstlerine yanlış raporlar yollayacaklar. Tamamen öne çıkmalarını beklemiyoruz tabii ki fakat diyalog başladı. Yine de bir iyi dilek göstergesi olarak kayıp aracın yerini göstermeyi vaat ettiler. Bu on altısında olan olaya denk geliyor ki bizi diğer ekipmana götürüyor. Bundan bağımsız olarak, araştırmalarımın ortaya koyduğu bulgulara göre Herr Frisch, bazı üst düzey yöneticililere ay kolonisinde sığınma vermek için ABD hükümetiyle temas kurmuş, bunların arasında, öteki türlü uzay yolculuğu için uygun olmayan Başkan Denley'nin ailesi de var." Kenneth "hükümet" demişti ve her ne kadar bu Denley demek değilse de onun ismini geçirmek kafaları bulandırabilirdi. "Şifreli mesajlar ile ilgili son haberleri göz önüne alınca ki bunlar Bayan Wargin ile ilgilidir, sanırım kimliğim hâlâ gizlidir. Devam etmek için izin istiyorum. Tekrar ediyorum. Radyoda sessizliğe dönmek ve Rhode Island protokolüne devam etmek için izin istiyorum."

2,6 saniye boyunca ensemi ter kapladı. "İyi iş çıkardınız. Evet, ne gerekiyorsa yapın. Rhode Island protokolünü devam ettirin. Siyah kitabın yirmi yedi alfa bölümünü takip etmenizi öneririm."

"Evet efendim." Yaptığı süslemeyi içten içe alkışlıyordum.

"Binbaşı Lindholm, bu prosedürü yerine getirmek için gerekli her şeye sahip misiniz?"

"Evet efendim." Eugene bize bir kez daha baş parmağını gösterdi.

Konuşmamızın özeti şuydu, "Burada işler bütünüyle berbat. Size rapor vermeden kendi başımıza hareket etmek için izin istiyoruz." Clemons da bize güvendiğini söylemişti.

"Güzel. Rhode Island protokolüyle ilgili tartışmamız gereken başka bir konu var mı?"

"Şimdilik hayır. Eğer sohbetimizin bu bölümünü bağlamak için gerekli kaynaklara sahipseniz Vekil AKY olarak rolümle ilgili bazı sorularım olacak."

Şu ana kadar yaptığımız her şey bir kandırmacaydı. Fakat "sağlamak için gerekli kaynaklara sahipseniz," Clemons'ın yolladığı şifre kitaplarından bir pasajdı. Gerçek şifrelerden pasajlar kullanmanın

Önce Dünyacılar'ın bu kısma daha fazla ilgi göstermesini sağlayacağını umuyorduk.

"Teyit edildi. Lütfen bir sonraki konu başlığıyla devam edin."

Nefes verdim ve rahatlamayla birlikte kafam düştü. Şifre kalıbını tanımış ve karşılık vermişti. Helen ve Myrtle sandalyelerine iyice yaslandı.

"Karantina kalkınca Bahçe'yi gezmek ve erken yetişen hasada bakmak istiyorum." Bunların hiçbiri şifrede yoktu ve hedefi diğer başka kalemlerle birlikte Dünya'ya yolladığımız envanterin gayet sıkıcı bir teletip dökümüydü. Eugene'in yaptığı şey Clemons'a neye bakacağını söylemekti.

"Hmm... Tarım departmanına bu işe bakmasını..."

Işıklar kesildi.

Bir hattın sessizlik içinde ya da ölü olması arasında fark vardır. Bu hat ölüydü. Koridorda acil durum ışıkları yandı, telefon kulübesinin penceresinden loş sarı bir ışık sızmaya başladı. Kesintiyi ölçmek için saatime baktım. Yine on altı dakika mı sürecekti? "Eh, bu çok barizdi."

"Onların panik olmasını istemiştik." Helen hayali bir satranç taşını tahtada ileri itti. "Şah."

On altı dakika sonra elektrik geri geldi. Euegene yanan ışığa baktı ve homurdandı. "En azından tutarlılar."

"Evet ama stratejik olarak yanlış bir hamleydi." Helen parmaklarını masada tıpırdattı. "Ellerini açtılar, artık onların bizi dinlediğinden kesin olarak eminiz."

"Belki de hata sonucu yapmışlardır." Rahatsız edici derecede beyaz olan alçımın köşesine bakmaya başladım. "Aptalca olması şart değil, eğer elektrik ve kayıt aynı merkezden kontrol ediliyorsa birisi yanlış bir düğmeye basmış olabilir. Sadece bir dinleme karargâhları varsa daha az operatörle bu işi yürütebilirler."

"Tek dinleme karargâhı..." Eugene sandalyesinde doğruldu. "Bizi dinleyen kişinin Dünya'da, iletişimde olduğunu varsayıyorduk... Faustino bir üs kurmaya yetecek kadar yukarıda bulundu. Diyelim ki acil durum istasyonlarından birini dönüştürmüş olsun."

Dört gündür Faustino'yu arıyorduk ve onu kimse görmemişti. Kimse kaygılanmamıştı çünkü karantinayla birlikte herkes yalıtılmıştı. İnsanlar onun başka bir modülde olduğunu varsayıyorlardı.

Fakat Myrtle yalıtım bölgelerinin her birinin yolladığı yoklamaları alınca onun hiçbirinde olmadığını gördük. Nasıl olur da Ay'da kaybolabilirdin ki? Tabii bir Meşgul Arı çalmazsan. Fakat nereye gidebilirsin ki?

"Eninde sonunda geri dönmek zorunda," dedi Myrtle.

"Öyle mi?" Öne doğru eğildim. "Savaşta bir 'kuşun' ortalama yaşam ömrü altı aydı. Bunu bilerek yazılmıştık."

"Ama hayatta kaldın."

Tanrım, hiçbir fikri yoktu. "Olay şu, buraya gelirken eve dönmeyi hesaba katmamış olabilir."

Aramızdaki sessizlik ölü bir telefon hattı gibi uzadı. Eugene ıslık çaldı ve başını iki yana salladı. "Eğer patlama saklandığı delikle ilgiliyse onu durduran şeyin nerede biliyoruz demektir ki onu tetikleyen de bu olabilir." Kapıya, sonra da saatine baktı. "Bir anons yapıp insanların güvenini tazeliyeyim. Birinizden biriniz..."

Helen başıyla onayladı. "Ben Clemons'ı arayıp ışıkların durumunu bildiririm."

Tereddüt içinde sandalyemde kaydım. "Eugene... Kenneth'i arasam sorun olur mu?"

"Ne? Tabii ki ara."

Myrtle tam ayağa kalkacakken durmuştu, bana bakıyordu, ağzı açık kalmıştı. "Ah, Pete aşkına. Sen... Tatlım en son ne zaman konuştunuz?"

Sizi iyi tanıyan arkadaşlarınızın olmasının iyi tarafları da vardır kötü tarafları da. Yutkundum ve tuhaf tuhaf katladım elimdeki ajandayı. "Şifreli mesaj şeyinden beri onunla konuşmama izin yoktu."

"Of, Nicole, üzgünüm." Eugene kolunu omzuma attı. "Tamam. İletişimdekilere söylerim, sorun olmaz."

Bir nefes aldım ve başımı yukarı aşağı salladım. "Teşekkürler."

Myrtle'la birlikte onu koridora doğru takip ettik, Helen'i arkamızda, "güvenli" kulübede bıraktık. Elektrik kesintisinin iyi yanı, kesinti esnasında kulübelerde olan insanların bunları terk etmiş olmasıydı.

En yakındaki kulübeyi açtım ve içeriye oturdum. Myrtle kapıyı tıklattı. Ben kapıyı açınca temiz bir mendil verdi ve ben daha bir şey diyemeden uzaklaştı. Çok iyi arkadaşlarım var.

Telefonu sağ elimle açmak zorunda kaldım.

"Operatör." *Lunetta'dan* genç bir kadın cevap verdi. O da Önce Dünyacılar'dan mıydı? Kimi aradığımı rapor edecek miydi?

"Dünya, Kansas, uzun mesafe lütfen."

"Tabii." Operatörle konuşma ritüeli sakinleşmek ve adrenalinin bir kısmını atmak için bana zaman verdi. Başka bir kadın konuştu, "Uzun mesafe."

"Operatör..." Yoksa Dünya'daki görevli daha olası bir kaynak mıydı? Bir seçeneğim var mıydı ki? Kansas City'de pazartesi sabahıydı. Kenneth Topeka'daki ofisinde olsa gerekti. Genelde çarşamba akşamı arardım onu. Bir gündüz çağrısı onu endişeye sevk edebilirdi. "Topeka'yı aramak istiyorum: Bir beş iki beş sıfır."

"Tabii."

Telefon bir kez çaldı ve Kenneth'in sekreteri açtı. "Vali Wargin'in ofisi, nasıl yardımcı olabilirim?"

Telefonun kordonunu parmaklarıma doladım. "Ben Bayan Wargin. Vali orada mı?"

"Üzgünüm Bayan Wargin. Bir mitinge katılmak için çıkmak üze... Oh!"

Telefon hışırdadı. Sonra Kenneth çıktı. "Nicole? İyi misin?"

"Kedi nasıl?" Neden bunu sorarak başladığımı sormayın. "Çiçek falan devirdi mi?"

"Çiçekler gayet iyi... Yok, bir dakika. Hiç yok. Kedi bütün çiçekleri çaldı. Hiç çiçek yok. Ki... Nicole. Ben... Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Elektriğe mi kapıldın? Ciddi misin? O işe annen bakıyor sanıyordum."

Zırıltı kutusuna lanet olsun. Beni duyamıyordu fakat AYK'yı dinleyebiliyordu ki o epey aktif bir gün olsa gerekti. "Öncelikle, şok oldum çünkü elektriğe..."

"Elektriğe kapılırsan ölürsün. Evet. Annenin bunu söylediğini duymuştum. Öyleyse şöyle diyeyim... Bütün modülü kesintiye uğratacak kadar bir elektrik geçti vücudundan."

"Belki. Yani, muhtemelen bu olmadan önce temasım kesilmişti." Sanki ona sarılıyormuş gibi yakınıma çektim telefonu. "Endişelendiysen özür dilerim."

"Bunun için kaygılanma. Tatlım... Neredeyse seni kaybediyordum."

"Beni kaybetmek çok zordur." Yüzümü buruşturdum. "Manşetler çok mu kötü?"

Homurdandı. "VALİ WARGİN'İN KARISI AY'DA ELEKTRİĞE KAPILDI. Halkla İlişkiler ekibim bir koğuş dolusu çocuk felçli kadını kurtarmana ek olarak bir de küçük çocuğu kurtarırsan kahramanlık destanın tamamlanacak diyor."

Gülme sırası bendeydi. "Karın olarak, diğer konulardan onları uzak tutacak sansasyonel haberler sağlayarak destek olmak benim görevim."

Kahkaha attı, kafasını arkaya atarak, tavana bakarak attığı kahkahalardan biriydi bu, iç geçirmeyle sonlanan. Bu dostluk dolu sessizlikte sonsuza kadar kalabilseydim kalırdım. İç geçirdim ve kafamı duvara dayadım. "Konu açılmışken... Son mektubun bir süre için kayboldu. Kitabı da başka biri kütüphaneden almış."

İki dakika altı saniye sonra, iç geçirdiğini duydum. Bir sessizlik anı daha yaşandı, sonra dedi ki, "Anlıyorum. Aynı kişi ikisini de aldı sanırım, ha?"

"Öyle görünüyor." FBI'ın nasıl bir araştırma yürüttüğünü sormak istiyordum. Fakat Icarus dinlemiyor bile olsaydı, Federallerin ofisine böcek yerleştirmek için izin aldığını varsaymak yerinde olurdu.

"Nathaniel tekrar hastaneye yatmak zorunda kaldı."

"Peki..." Zehirleniş miydi? Yoksa sadece yemeyi mi bırakmıştı? "Durumu nasıl?"

"Sadece karın ağrısı. Sebebini anlamak için testler yapıyorlar." İç geçirdi. "Hershel buraya uçacak yine."

"Bunun yardımı dokunur." Eve gitmek istiyordum. Ay'dayken Kenneth'i özlerdim fakat bu kulübede oturduğum bu an kadar *eve* dönmeyi istememiştim hiç. Kelimelerime dikkat etmeden kocamla konuşabilmek istiyordum sadece. "E, yavru kedinin bir adı var mı?"

"Maggie." Benimle birlikte vites değiştirdi. "*Kızgın Damdaki Kedi*'den Maggie."

"Elizabeth Taylor'ın oynadığı mı?"

"Yavrunun gözlerini görmelisin. Tırmanmak istemediği bir yüzey henüz olmadı. Koltuk sırtı. Perdeler. Bacağım." Kenneth gırtlağını temizledi. "Bir de... Marlowe çok su içiyor. Biraz letarjik."

"Eh, on dokuz yaşında." Sesim yumuşaktı fakat bu bir inkâr yöntemiydi sadece.

"Morali iyi ama. Sadece... Sadece hazırlıklı olmanı isterim."

"Teşekkürler."

"Ne için?"

"Benden saklamadığın için." Yutkundum ve gözlerimi sildim. "Mitinge gitmek üzereydin. Yola çıksan iyi olacak."

"Başlamışım mitinge."

"Kenneth... Git. Bilge bir adamdan alıntı yapayım. Ben iyiyim. Oradan benim için yapabileceğin bir şey yok, tek ki aşağıda kendi işini yapmaya devam et."

2,6 saniyeden daha uzun sürdü sessizliği ve tekrar konuştuğunda sesi çatallıydı. "Sen zalim bir kadınsın Nicole Wargin, benim sözlerimi böyle bana karşı kullanıyorsun."

"Yanlış olduğumu söylersen eve dönen ilk rokete binerim." Şu anda bir şey fırlatabileceğimiz yoktu tabii fakat bir yolunu bulurdum. "Şimdi o mitinge git ve beni gururlandır."

Gitti. Gitmesi gerektiği gibi. Onun yerinde olsam yapacağım gibi. Yaptığım gibi.

OTUZ BİR

FIRTINA ZAMANI FLORİDALILARI HAREKETLENDİRDİ

İklim Ofisi Lunetta'nın Yardımıyla Hazırlanıyor

Haber R. HART PHILLIPS
The National Times Özel Haber

MIAMI, Fla., 7 Mayıs 1963 – Geçen hafta Miami'ye 2.400 kilometre mesafede, Fransız Antilleri'nde yaşanan kuvvetli iklim hareketliliği, Floridalıların dikkatini bir kez daha Birleşik Devletler İklim Ofisi'nin operasyonlarına çekti. Uzay istasyonu *Lunetta*'daki rasathaneyle bağlantılı çalışan iklimbilimciler, bu alışılmadık derecede erken fırtınayı başarıyla öngörüp izleyebildi.

Sadece Icarus'a odaklanabilseydim iyi olurdu fakat "yağmurlu gün'den" kalma tamiratlarla uğraşmamız gerekiyordu hâlâ. Bu iş için eğitilmiş bütün ekip üyeleri Bilim Modülü'nü temizlemekle uğraşıyordu, bunun sonucu olarak da hastaların bakımına atanmış bizlere gündelik bakım işleri kalıyordu. Ortaşehir'de yere uzanmıştım, kafam ve omuzlarım duşların içindeydi. Yanağım plastik duvara yaslıydı, sağ elimle filtreye takmaya çalıştığım mandala şaşkın bakıyordum.

"Nicole?" Eugene'in sesini duyunca zıpladım ve mandalı düşürdüm. Tekrar. Normalde kullanmadığım sağ elimle bunu yapmaya çalışmaktan nefret ediyordum fakat sol elimi kullanmak için yaptığım her girişim... Sinir bozucuydu.

"Of ya..." İç geçirdim ve mandalı arandım. "Efendim?"

"Bir dakika bana bakabilir misin?" Açıklığın yanına çömeldi fakat tek görebildiğim UHK için özel yapılmış ayakkabılarıydı.

"Bir saniye izin verirsen..." Parmaklarım mandalı kavradı. "Neredeyse bitti."

"Tamam." Ayağa kalktı ve duvara yaslandı.

Dudağımın içini kemirdim ve filtrenin üzerindeki soketi ararken gözlerimi yumdum. "İstersen konuş, seni duyabiliyorum."

Tekrar çömeldi. "Faustino'ya dair bir ipucu bulduk."

Mandal elimden kaydı ve düştü. "Açıklığın kenarına tutunup kendimi dışarı çektim, böylece yüzünü görebiliyordum. "Ama?..."

"Danika ve Ruben du Preez." Dudaklarını büzdü. "Beyaz bir kadınla konuşurlarsa daha rahat edecekler."

"Anlaşıldı. Hazır başlamışken onlarla bir 'konuşmamı' da ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Onlar iyi niyetli ve inkârcı kategorilerine giriyor. Senin konuşmandaki asıl hedefimiz onları rahat ettirmek."

"Tamamdır." Ortaşehir'in yarı saydam tavanına baktım. Öğle vaktiydi ve güneş gökyüzünde tam tepedeydi. Polarize cama rağmen doğrudan bakmak için fazla parlaktı, aynen göktaşı öncesi evimizde olduğu gibi. Bunu tasarlayan mühendisler cama mavi bir renk vermişlerdi, uzayın siyahlığı burada kırılıyordu. Yeterince uzun kalırsanız gölgelerin hareket ettiğini de görebiliyordunuz fakat "öğlen" üç gün sürüyordu.

Erişim panelinin kenarını tuttum ve mandala bakmak için kendimi tekrar içeri çektim. Tek bir görev. Basit. Kontrol edilebilir. "Ruben ve Danika'yla ilgili başka bilgin var mı?"

"Çok bir şey yok. Söylentiye göre ortadan kaybolmadan önce Faustino'yla konuşmuşlar."

Mandal sekip durdu ta ki soketin kenarına yapışana kadar. Dikkatle gevşettim ve yerine oturana kadar ittim. İçim rahatlayınca iç geçirdim. Neredeyse orgazm kadar iyiydi. "Ne çıkacak bir bakarım."

"Karizmanı kullan ve..." Eugene yavaşça doğruldu. "Dışarı gel. Bir sorun var."

Sürünerek duvardan çıktım. Myrtle, Eugene'in ofisinin önündeki hava kilidinden bize doğru yürüyordu. Gözleri kırmızıydı ve

şişmişti. Yüzünde biri öldüğü zaman takındığımız bir ifade vardı. Havacılıktaki herkesin bildiği bir ifadeydi bu çünkü hepimiz bir tanıdığımızı kaybetmiştik.

Ayağa kalktım ve erişim panelini alarak yerine taktım. Onun yanımıza gelmesini beklerken kapı sürgüsünü çevirdim, panelin yerine oturmasına konsantre olmuştum. Bundan sonra her ne olacakdıysa bir işi yarım bırakmak veher şeyin daha kötüye gitmesine sebep olmak istemiyordum.

"Myrtle?" Eugene karısının ellerini tuttu. "Bebeğim? Ne oldu?"

"Mars Görevi'nde bir kaza olmuş." Myrtle kocasının ellerini sıktı. "Estevan Terrazas öldü."

Sanki onun sözlerini havadan içime çekebilecekmiş gibi derin bir nefes aldım. Terrazas orijinal *Artemis* astronotlarından biriydi. Onunla uçmuşluğum vardı. Onunla *buraya* da uçmuşluğum vardı. Eugene'in yanaklarındaki kan çekildi. Sanki ısı kalkanlarını kapatır gibi yumdu gözlerini ve ellerini Myrtle'ın kollarına koyup onu kendine çekti.

Donuk bir vaziyette duş tesisinin yanında dikiliyordum. Etrafımda, ay kolonisinin hareketliliği hiçbir şey olmamışçasına devam ediyordu. Danika koşu pistinde sekerek adım atması için Birgit'e yardım ediyordu. Ana Teresa kütüphaneden galeriye yürüyor, hemşirelerden biriyle konuşuyordu. Guillermo ve Kadyn tavşan kümesinin yanındaki alçak bir banka oturmuştu.

Bu insanların hiçbiri Terrazas'ı tanımıyordu. Ah, ayak üstü tanışmış olabilirlerdi fakat Mars Görevi, Dünya'dan ekim ayında ayrılmıştı ve yeni yazılanlar ancak bir altı ay görebilmişlerdi onları. Onun bir İspanyol film yıldızına benzediğini biliyor olabilirlerdi. Ay'ın etrafındaki ilk görevde onun etkileyici sesini duymuş olabilirlerdi.

Radyo tiyatrosuna olan aşkını ise bilemezlerdi. Bütün bedeniyle nasıl güldüğünü bilemezlerdi. Küçük kız kardeşinin onun hayatını aydınlattığını bilemezlerdi. Tanıştıkları gün Stetson Parker'ı yumruklamasının hikâyesini ondan dinlemiş olamazlardı. Onun *paella'sını* hiç tatmış olamazlardı. Bu şapşal devin KAPİLET'te oturup sanki Flash Gordon'muşuzcasına görevimizi sunuşunu duymuş olamazlardı. Onunla mikro yerçekiminde hiç dans etmemişlerdi. Ay yörüngesindeyken onunla sessizlik içinde boşlukta asılı kalıp aynı mihraba tapınmamışlardı.

Eugene kafasını çevirdi ve kolunu uzattı. Beni yakaladı ve kucaklarına çağırdı. Kollarımı onlara sardım ve iyice sokuldum.

Tepemizde, yorulmak bilmez öğlen, ışıklarını saçıyor ve acımızı görmezden geliyordu. Bedenlerimizde oluşturduğumuz gölgede kalmak istedim. Fakat ellerini iyice sıktı. Karanlıkta mırıldandı, "Gidip bilgi alayım ve koloniye açıklama yapayım."

"Tamam bebeğim." Myrtle başıyla onaylamıştı. "İletişim haberi doğruca ofisine getirdi. Sen açıklama yapana kadar kimseye söylememe direktifi almışlar ama... haber yayılacaktır."

"Helen." Başımı kaldırdım. Elma'yı onun yerine atamalarından önce Helen Terrazas'la Mars'a gitmek için eğitim alıyordu. "Gidip Helen'i bulayım."

Birisi, kim hatırlamıyorum, Helen'in kütüphanede olduğunu söyledi, çocuklardan biriyle satranç oynuyormuş. Merkez Park'ı aştım, insanların bana baktığını hissedebiliyordum. İfademe çekidüzen vermeye çalıştım fakat gözlerimle ilgili yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Dünya'da olsam bir güneş gözlüğü takardım ve kimse bakmazdı bile.

Belki de öğle güneşinin olduğu günler için bu modayı aya getirmeliydim.

Ben önlerinden geçerken, Kadyn'le birlikte oturdukları banktan Guillermo elini uzattı. "Hey. İyi misin?"

Dudaklarımı büzdüm ve başımı iki yana salladım. "Kötü bir gün oluyor."

Kaşlarını çattı ve galeriye doğru baktı. "Üzgünüm."

Siktir. Frisch'in öldüğünü sanmıştı ki cidden kötü bir durumda olduğu düşünülürse bu bir sürpriz değildi. Ya da belki Guillermo zehirlemiştir onu. "O..." İyi değil. "O değil. Eugene yakında bir duyuru yapacak."

Kadyn ayağa kalktı, artık Le Restoran'a doğru bakıyordu, kadınlar burada kalıyordu. "Kim?..."

"Buradan biri değil." Hepimiz gibi paniğe kapıldığımızda yaptığımız o şeyi yapıyordu, yani ölmüş olabilecek insanların ismini aklından geçiriyordu. Ne zaman ne olduğu belli olmayan kötü bir

haber alsam Kenneth'in başına geldiğini düşünürdüm. Şimdi Ay'da çocuk felci salgını varken şu anda burada olan yakın arkadaşlarının listesini gözden geçiriyorlardı. "Eugene bir duyuru yapacak."

Helen'e ulaşmalıydım çünkü o bu şekilde öğrenmemeliydi. Ellerimi ceplerime soktum ve yürüdüm, başım önümde, olabildiğince hızlı ilerledim kütüphaneye.

İçerideki masaları kaldırmışlardı. Raflardaki kitaplar temiz kalsın diye plastik bir örtü örtülmüştü. Operasyondan Lance Woolen ateş ve sol kolunda zayıflık şikâyetleriyle gelince Ana Teresa bir yatak daha eklemişti buraya. Bir köşede yatmış, duvara bakıyordu. Diğer yataklardaki insanlar ya kitap okuyor ya da uyuyordu. Bir köşedeki radyo "Chattanooga Choo Choo" çalıyordu, adamlardan biri müzikle uyumlu bir şekilde ayağını oynatmaya çalışıyordu. Tek bir ayağını. Diğer ayağı battaniyenin üzerinde tuhaf bir açıyla duruyordu.

Helen Curt'ün yatağına oturmuştu, sırtı kapıya dönüktü, satranç tahtası bir sandığın üzerinde duruyordu. Curt arkasına yastıklar almıştı tahtaya erişebilmek için, görünüşe göre Helen onu süpürüyordu.

Helen tahtayı incelerken o da kahkahalar atıyordu, belli ki komik bir hikâyeyle dikkatini dağıtmaya çalışıyordu Helen'in. "İşte memur da bana bakıp dedi ki, 'Ama sütü almazsan olmaz," ben de dedim ki..." Benim geldiğimi görünce sesi sönümlendi ve elini Helen'in koluna koydu. Tabii ki bir pilot yüzümün ne anlama geldiğini bilecekti. "Helen."

Başını kaldırıp Curt'e baktı. Kendine destek oluyormuş gibi omurgası dikleşti. Sonra döndü ve beni gördü. Yüzünden kavrayışın geçişini gördüm, bunu nötr bir maskenin arkasına gizledi. Geri döndü ve şahını devirerek oyundan çekildi.

Kalkıp bana doğru yürümeye başladığında Curt de gözlerine oturmuş kaygıyla onu izliyordu. Helen durdu ve omurgasında çelikten bir sopa varmış gibi dimdik bana baktı. "Dışarı çıkalım mı?"

Odadaki erkekler kitaplarını indirdi. Lance bile bizi görmek için yana doğru yuvarlandı. Başımla onaylayıp ona dışarı kadar eşlik ettim ve sonra... Onun için mahremiyeti nereden bulacaktım?

Helen sağa sola baktığımı gördü ve elini omzuma koydu. "Söyle yeter."

Dudaklarımı ıslattım ve başımla onayladım. "Birinci Mars Görevi'nde bir kaza oldu. Estevan..."

Gözlerini yumdu, o kadar sıkı yumdu ki acı dolu birer çizgiye dönüştüler. Elini kaldırıp ağzını kapadı. Öne doğru bir adım atıp kollarını onun o incecik formuna doladım. Helen bana yaslandı, nefes almıyordu. Elimi sırtında dolaştırdım, bütün kasları gerilmişti.

Nefes aldı ve göğsü sarsıldı. Köprücük kemiğime yaslandığı için onu hem duydum hem de titreşimini hissettim. "Nasıl?"

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum." Gırtlağımdaki kırık camlardan fırsat bulup da konuşabilmek güç şeydi. "Eugene şimdi öğreniyor."

Helen başıyla onayladı ve kollarını bana doladı. Anonsu beklerken o mu beni tutuyordu yoksa ben mi onu söyleyemem. Kıpırtısız güneşin altında dikiliyorduk, Mars yolundaki arkadaşımızın nasıl öldüğünü öğrenmeyi bekliyorduk.

Bunun da bir sabotaj olabileceğini biliyordum.

OTUZ İKİ

ESTAVAN TERRAZAS, 1924-1963

KANSAS CITY, 7 Mayıs 1963 – Mars görevindeki ikinci ölüm, ekibin yarı yolu geçmesinden hemen hemen bir ay sonra gerçekleşti. Eleştirmenler, Estevan Terrazas'ın ölümünü UHK'nın tarafından bir yetersizliğe bağlıyorlar. İsminin açıklanmasını istemeyen organizasyonda yüksek mevkide bir kaynağa göre, Albay Stetson Parker deneyimsizliğini sebep olarak göstererek Terrazas'ın göreve katılmasına karşı çıkmış fakat Başkan Clemons tarafından itirazları geçersiz sayılmış.

UHK'nın başkanı bu ölümü tuhaf bir kaza olarak yorumladı. Raporlara göre, Terrazas bir tamirat yaparken amonyaklı soğutma sistemine batmış. Onu kurtarmaya çalışan ekip amonyak hattını kesmiş. Trajik bir tesadüf sonucu, hatalı bir gösterge hattın boş olduğunu gösteriyormuş fakat bu hat kesildiğinde metal hattın keskin ucu basınç yüzünden elbisesine çarpmış ve demiş. Elbise direncini yitirerek Terrazas'ı uzayın vakumuyla baş başa bırakmış.

Karantina prosedürlerini uygulamıyor olsaydık bile 326 kişi birden toplanmamız için kolonide bir yer yoktu. Bu yüzden de herkes bulunduğu modülün en büyük kamusal alanında toplandı ve Eugene'in sistemden yaptığı anonsu dinledi.

Anonsunda bir şekilde acıya ve umuda aynı anda yer verebilmişti. Kendimizi iyi hissetmemizi sağladığını ya da fedakârlık ve kendini feda etmek hakkında basmakalıp aforizmalara sığındığını

söylemek istemiyorum. Bizim burada yaptığımız iş, Estavan'ın orada yaptığı iş ve Dünya'dakilerin Dünya'da yaptığı işler arasındaki bağlantıyı görmemizi sağlamıştı. Yas tutuyorduk, evet fakat devam etmeliydik çünkü insan olmak böyle bir şeydi.

O gece geç bir saatte, Ortaşehir'in kubbesi üzerine gölgelerin çökmesinden çok sonra, artık aynı günü yaşamazken Helen ve ben Eugene'in ofisinde oturduk. Eugene ve Myrtle koloniyi turluyor, yas zamanlarında politikacılar ne yaparsa onu yapıyorlardı. İnsanları avutuyorlardı. Dinliyorlardı. Bunun gibi turları sayamayacağım kadar çok yapmıştım.

Göktaşından sonra avutulması gereken çok fazla insan vardı ve hepsine yetişememiştim.

Helen ayağımı ayağıyla dürttü. "Estevan'ın Baloncuk'a *Casablanca* filminin isminin 'beyaz ev' anlamına geldiğini açıkladığı zamanı hatırlıyor musun?"

Kıkırdadım. "Baloncuk'un ağzı amma da açık kalmıştı. Estevan gülerken dilini yutacak sanmıştım."

Tanrım, gerçekten de iyi gülmüştü. Plastik örtü kıpırdadı ve Eugene iyice açtı örtüyü, Myrtle için açık tutuyordu. Myrtle içeri girdi, bir elinde bir şişe, diğer elinde dört kahve kupası vardı. Gözleri fazla g'ye maruz kalmış gibiydi.

Eugene onu takip etti ve Frisch'in koltuğuna gömüldü. Öne eğildi ve yüzünü masadaki kollarının içine gömdü. Elimi omzuna attım. Söyleyecek hiçbir şey yoktu. Kenneth'in de böyle hırpalanmış hâllerini görmüştüm, tek yapabileceğiniz şey beklemekti.

Ya da Myrtle'ın çözümünü denemek. Şişenin kapağını açtı. "Karahindiba şarabı? Tadı hakkında söz veremem."

"İçinde alkol var mı?" Elimi kaldırdım. "Öyleyse ben alırım."

"Ben de öyle." Helen de elini kaldırmıştı.

Eugene doğruldu, burnunu çekerek yüzünü ovuşturdu. "Tanrım, evet."

Parlak sarı bir sıvıyı kupalara doldurdu ve dağıttı. Tatlı bitki notaları taze toprak kokusuna karışmıştı. Myrtle kahve kupasını kaldırdı. "Estevan'a."

Çarpışan kahve kupalarının küçük odada çıkardığı ses çok toktu. Sıvıdan bir yudum aldım, tadının sert ve cafcaflı olmasını bekliyordum. Tatlı ve mayhoştu, ilk yaptıklarında olan etil alkol tadı bunda yoktu. Kaşlarımı kaldırdım. "Myrtle. Bu gayet iyi."

"En azından şaşırmış gibi yapmamaya çalış." Bir yudum daha aldı. "Tarif üzerinde çalışıyordum ve fermentasyonu durdurmak için hava kilidinde soğuttum.

"Pekâlâ, bozuk vananın bir kaza olduğunu kimse inanmıyor herhâlde, değil mi?" Eugene kupasına bakıyordu. Büyük bir yudum aldı. "Hepimiz aynı fikirdeyiz, değil mi? Bu tamamen bir zırva."

Helen başını iki yana salladı. "Eğer söylediğin Leonard ya da Rafael'in Önce Dünyacılar'la iş birliği..."

"FBI Leonard için böyle düşünüyor. Bizi de bu yüzden araştırıyorlar." Myrtle ve kendini işaret etmişti. "Neden olmasın yahu? Muhtemelen Frisch'i zehirleyenlerden biriyle daha yeni el sıkıştım. Leonard ya da Rafael niye olmasın?"

"Olmaz." Helen'in burun delikleri oynuyordu. "O ekipten hiçbiri olamaz. İki gemidekiler de."

"Olmak zorunda da değiller." Parmağımı kahve kupamın ağzında gezdirdim. Üç yıllık bir görevde bir şeylerin aksamaması için bir mucize olması gerekir. Bunun olmasını sağlamak mı istiyorsun? Birisi bir şeyi yanlış monte etse yeterli. Bir yerde fazladan gerilim. Bozuk olduğunu bildiğin bir vanayı monte et ve onayla."

"Ama bu bir kaza değildi." Eugene kahve kupasını devirdi ve son yudumuna kadar içti. Oturduğu yerde doğruldu ve kupasına sağlam bir ölçü daha koydu. "Biri onu öldürdü. Bile isteye."

"Normalde bir uzay yürüyüşü bile olmayacaktı." Başımı yavaşça iki yana salladım. "Burası... Burası uzay. Bazen insanlar ölüyor."

"Sence o görevde birilerinin ölmesini planlamamışlar mıydı? Sence onların sağ salim geri dönmesini istiyorlar mı? Sence Ay'dakilerin hayatta kalmasını istiyorlar mı? Sence..." Durdu ve kahve kupasını masaya koydu. "Müsaadenizle."

Ayağa kalktı ve ofisten dışarı yürüdü, elleri yanlarında yumruktu. Myrtle, kocasına doğru uzandı fakat ona değmeden geri çekti elini. O ofisten çıkınca da sallanan plastiğe bakmaya başladı. Yut-

kundu ve bize doğru döndü, sonra da gördüğüm en sahte gülümsemelerden birini takındı.

Ellerini pantolonuna silerek ayağa kalktı. "Daha şarap isteyen?"

"Sen de onunla gitmek ister miydin?"

Myrtle başını iki yana salladı ve kupasına biraz daha şarap döktü. "Sadece biraz zamana ihtiyacı var." Oturdu ve kupasını masanın üzerinde bıraktı. "Sorunu incelemeye devam edelim."

"Peki." Kupamı ellerimde sıkıca tutmuştum, alçım kupaya sürtünüyordu. "Söylemek istediğim şuydu, Mars Görevi'ne ajan yerleştirmek zorunda değillerdi. Herhangi bir ölüm zaten onların amacına hizmet ederdi. Belki de Meşgul Arı'daki hedef siz değildiniz ve bu olay önceden ayarlanmıştı."

Homurdandı ve kupasını çevirdi, kupanın kulpu masanın kenarına hizalanmıştı.

Onu izlerken sordum, "Peki... Ne kadar kötüydü? Hiç detaylı anlatmadınız."

"Kötüydü." Cebini kurcaladı ve bir mendil çıkararak eline doladı. "Oradan sağ çıkmamamız gerekiyordu."

Fanlar uğuldadı ve masanın üzerindeki kâğıtlar kıpırdandı. Helen sandalyesinin üzerinde oynadı ve bir yudum karahindiba şarabı aldı, kupanın üzerinden bana bakıyordu. Şarabı indirdi. "İki tip saldırı mı yaşıyoruz? Önceden planlanmış olanlar bir de doğaçlamalar?"

Eugene perdeyi açtı ve sanki hiçbir şey olmamış gibi içeri girdi. "İyi düşündün." Yerine yürürken Myrtle ona mendili uzattı. Kafasını eğip mendile baktı ve aldı, sandalyesine oturdu ve mendili sağ elinin kanlı boğumlarına sardı. "Meşgul Arı doğaçlamaydı ve karmaşık bir işti."

Başımla onayladım ve dışarıda olduğu üzre içinde bir şeyi yumrukladığı gerçeğini görmezden geldim. Bu hissi anlıyordum. Tabii ben daha çok bir şeyleri fırlatmaya yatkındım. "Nem filtresi konusunda da akla yatkın bu. Herkesi etkilemişti."

"Kısa devre..." Helen kupasının kenarına parmağıyla vuruyor, düşünüyordu. "Nicole'ü hedef almak için bir plan mıydı?"

"Bunu nasıl olup da yapabileceklerini..." Fakat bir şey vardı burada. Dondum, o şeyi bulunduğu gölgeden çıkarmaya çalıştım, Eu-

gene'in ofisindeki hoparlöre bakıyordum. Bunu nasıl olmuş da yapabilmiştim? "Her yerde su vardı, kim dokunsa kısa devre olacaktı. Yani... Yani öyle bir durum yaratacaksın ki asıl hedefin ilk müdahaleyi yapacak kişi olacak."

"Örneğin, bir koğuş dolusu çocuk felci hastası." Helen oturduğu yerde ayaklarını kavuşturmuştu. "Eğer yürüyebilen tek kişi sensen başka kim hedef olabilirdi ki?"

"Ana Teresa? Hemşirelerden herhangi biri? Bazı hastalar..." İşte bulmuştum... Yalımların öte tarafında. "Birgit."

"Ne?" Myrtle öne doğru eğildi ve beni izlemeye başladı.

Kahve kupasını indirip parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. Boş mideyle içmemeliydim. "Birgit'in bacakları tekrar işlev kazanmaya başlamıştı. Hoparlöre gitmeye çalışıyordu ama düşmüştü... Hoparlöre ilk ulaşanın ben olmamı bekleyebilirlerdi ama... Neredeyse o ulaşıyordu. Yok... Bir dakika. Öff. Çok kafam karışmıştı. Bir şey vardı..."

"O da İsviçreli." Myrtle gözlerini kırpıştırdı ve ayağa kalkarak dosya dolabına gitti. "Birgit Furst. İsviçreli ve iletişimde çalışıyor. Köstebek o olabilir."

"Radyoyu ayarlamayı bilmekle bir bubi tuzağı kurabilmek aynı şeyler değil," dedi Helen.

Myrtle kahve kupasını dosya dolabının üzerine koydu ve dolabı açtı. Dosyalar arasında dolaşmaya başladı. "Hayır ama..." Tatminkâr bir ses çıkararak dosyalardan birini aldı. "A-ha!"

Sayfaların hışırtısı fanların uğultusuna benziyordu, sonra, Myrtle dosyayı Eugene'in masasına fırlattı. Muzaffer bir edayla parmağını bir satırın üzerine götürdü. Eugene de bunu okumak için eğildi ve bir ıslık öttürdü.

"Bir şeyde anlaşalım. Orada İsviçre görgü okuluna gittiği yazıyorsa birilerini bıçaklarım." Kahve kupasını indirdim. "Kaleme ihtiyaç var mı?"

Myrtle homurdanarak sayfayı tıklattı. "İsviçre ordusu. Mühimmat."

Bir titreme omurgamda dolaştı. Kahve kupamı tekrar kaldırdım ve derin ve gerekli bir yudum aldım. "Öyleyse, teorimize göre, hoparlöre gitmiyordu ama tuzağı kurmaktan dönüyordu." Alnımı ovuşturarak yorgunluğu geri itmeye çalıştım. "Geriye Faustino so-

runu kalıyor. Onunla beraber mi çalışıyordu? Demek istediğim... Faustino tartışmasız bir şekilde kayıp ama ikisi de roketin el kontrolörüne bir şey yapabilecek durumda değildi."

"Curt yapabilirdi. Ya da belki uçuş öncesinde yapılmıştır." Eugene sandalyesine yaslandı. "Icarus'un bir kişi olduğunu düşünmemiz için hiçbir sebep yok."

"Öyleyse hepsi birden mi?" Helen ayak ayak üstüne attı. "Önce Dünya tek bir gemiye üç kişiyi bindirmeyi başardı ve hepsinin isminde de *F* harfi mi var? Şeytan *F'lerin* saldırısı gibi. Fazla karışık. İsviçre Çakısı yüzünden isminde *F* olanlara odaklanıyoruz ama baş harfinin işlendiği bir çakı taşımak fazla ahmakça bir hata."

Nasıl ki başka birisi bağırıp çağırınca alarma geçersiniz, Eugene'in suskunluğu da böyleydi. "Kusura bakma ama sen orada değildin ve kontrollere yapılan yerleştirmeyi de hasarı da görmedin, muhakememe güvenmeni isteyeceğim. Şu çok açık, çakı düşmüştü çünkü Icarus acele ediyordu ve kontrollere zarar vermeden bıçağı olduğu yerden almak mümkün değildi."

Myrtle elini onun koluna koydu. "Ama çakıyı çalmış olabilirler."

"Kimse kayıp bıçak rapor etmedi..." Dosya dolaplarının dizildiği duvarı işaret ettim. "Bak... Frisch'in sekreteri olmam görevimi gizlemek içindi ama yine de bir sürü kâğıt işi gördüm. Yahu, insanlar bir kutu ataç kaybedince bile rapor ediyor. Eğer tamamen masum bir insan o çakıyı kaybetmiş olsaydı biri bir şeyler söylerdi."

Eugene omuz silkti. "Öyleyse bunu sahibine kavuşturmayı deneyelim. Icarus kendilerinin olduğunu inkâr edecektir ama eminim birileri bunu bir ara görmüştür. Myrtle ve benim Meşgul Arı'dan sağ çıktığım biliniyor, yani çakının bende oluşu anlaşılabilir bir şey. Dahası, onları başka birinin değil de benim peşime düşmeye cesaretlendirebilirsem o da iyi."

"İşte başlıyor..." Myrtle uzanıp kupasını aldı.

Gözlerini devirdi ve bana döndü. "Faustino'yu düşünüyordum. Frisch'le ilgilendiğimiz için ona sadece tek gözle baktık ama..." Olayla ilgili de olsa Frisch artık hastaydı ve oyun dışıydı. "Vekil yönetici olarak, bir ekip üyesinin kayıp olduğunu bildirmezsem sorumsuzluk yapmış olurum. Bütün gözleri Fautino'nun üzerine çevirelim."

"Akıllıca."

"Ama yine de Danika ve Ruben'le konuşup Faustino'nun nereye gitmiş olabileceğiyle ilgili bir bilgileri var mı bakmanı istiyorum."

Başımla onayladım. "Helen'e katılıyorum, büyük bir ekip aramıyoruz ama hem onun hem de Meşgul Arı'nın kaybolduğu gerçeği... Bir problem oluşturuyor." Parmağımı kaldırdım ve Helen'e döndüm. "Paulo'yla konuşabilir misin? Elbiseyi geri getirdiğinde Faustino'yla birlikteydi, yani nerede olduğunu biliyor olabilir."

Helen başıyla onayladı. "Tabii. Satrancı bahane edip konuşabilirim."

"Güzel. Ben de bakım ekibine roket kazasıyla ilgili raporu tahmini ne zaman vereceklerini sorayım." Eugene kupasını indirdi ve not tutmak üzere bir kâğıt yığınını yanına çekti. "Ayrıca nem gidericilerin arıza bilgisini de toplayalım, bunların ikisini de vekil yönetici olarak icraatlarımın arkasına gizleyebiliriz."

"Gizlemek..." Elimde kupamı çevirerek düşündüm. "Acaba olan biteni gizlemeyi bıraksak daha mı iyi? Sessiz kalmanın ilk amacı kötü adamların FBI'ın peşlerinde olduğunu bilmelerini engellemekti ama benim şifreleri buldukları anda o iş tuzla buz oldu."

Helen başını yana eğdi, olasılıkları değerlendirirken gözleri küçülmüştü. Myrtle sandalyenin kolçağına parmaklarıyla vuruyordu ve Eugene de "Hmm," dedi.

Dünya'dayken Clemons'a gizliliğin hayranı olmadığımı zaten söylemiş fakat yine de o an için kabul etmiştim. Fakat şimdi, Icarus'u Ay'dan temizlemenin en kolay yolu onlara saklanabilecek hiçbir yer tanımamakmış gibi geliyordu. Dünya'da işler farklıydı, orada kaçabilecek yerlerin vardı. Bir Meşgul Arı çalmak kaynak sorununu bitirmezdi ve eninde sonunda, eğer yaşamak istiyorlarsa geri dönmek zorundalardı.

Eugene sandalyesinde geri yaslandı ve tavana bakmaya koyuldu. "Asıl mücadele... Asıl mücadele şurada, sabotajın tek kanıtı benim ifadem ve ben zenciyim. Daha yüksek seviyede bir kanıta ihtiyacımız var." Sandalyesinde doğruldu ve önündeki kâğıdı inceledi. "Bakalım bakım ekibinden işe yarar bir şey çıkacak mı?"

Tanrı biliyor ya yanılıyor olmasını diliyordum.

"Ben... Kenneth'den sana arka çıkmasını isteyebilirim." Çok da ikna etmemi gerektiren bir şey değildi bu. "Dikkatlerini dağıtmak için çoklu arama yaparsak sabah ona bilgi verebilirim. Politik olarak doğru zaman çünkü insanlar bunlarla Estevan arasında bağ kurmaya çalışacaklardır. Eğer beklersek insanların zihnindeki bağlantılar çözülür."

Eugene derin ve uzun nefes aldı, kahve kupasına bakıyordu. Başını salladı ve masanın karşı ucundaki Myrtle'a baktı. Myrtle da hafifçe omuz silkti ve bundan daha hafif onayladı başıyla.

"Evet... Muhtemelen en iyisi bu. Pekâlâ. Yarın sabah dört arama yapalım. Ben Clemons'ı arayacağım. Myrtle sen Nathaniel'desin. Helen..."

"Ben de Reynard'ı ararım. İki koca olursa Nicole'ün aramasını daha iyi gizleriz."

"Anlaşıldı. O esnada gözümüz Birgit ve Curt'ün üzerinde olsun." Yüzü ekşidi ve bir yudum karahindiba şarabı aldı. "En azından bu kısmı kolay olacak."

Tabii Birgit göründüğü kadar hasta değilse durum farklıydı.

Ertesi sabah elimde ahizenin soğukluğunu hissediyordum. Belli ki o kulübeyi kullanan ilk kişiydim ve Myrtle'ın şarabının baş ağrısı hâlâ sürüyordu. Bir aspirin almıştım ve sonra da eğer sorarsa dürüst cevap verebileyim diye, kahvaltı için bir elma sosu tüpü. Dilimle ne kadar temizlemeye çalışırsam çalışayım yapışkan, tatlı posa hâlâ dişlerimin kenarında duruyordu.

Kulübede, her iki tarafımda ekip arkadaşlarım kendi aramalarını yapıyordu. Dün Kenneth'in de uzun bir gün geçirmiş olduğunu varsayarak önce evi aradım. Ofise gitmeden önce, biraz da olsa uyumuş olmasını umuyordum. Eğer yanılıyorsam Chu Kenneth'in programını söylerdi.

Telefon ikinci kere çalıyordu ki Chu telefonu açtı. "Vali'nin Konutu. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Günaydın Chu."

"Bayan Wargin. Bu ne hoş bir sürpriz." Sesi hiçbir zaman şaşırmış gibi çıkmazdı, hatta ben Ay'dan ararken bile. "Vali kahvaltı odasında, bir dakika müsaade ediniz."

"Teşekkürler. İyi olduğumu söyle lütfen." Kordonu parmaklarıma doladım, kordonun siyahlığı yeni alçımın pürüpak beyazı üzerinde yüksek bir karşıtlık oluşturmuştu. Ahizeyi kulağıma bastırdım ve evin belli belirsiz duyulan seslerini dinlemeye koyuldum. Şu uzaktan gelen bir kuş sesi miydi yoksa hayal gücüm Dünya'ya mı hasretti?"

Telefon hışırdadı. "Nicole? Sorun ne?"

"Chu'ya sana iyi olduğumu söylemesini söylemiştim."

"Tahmin ettiğin kadar iç sağaltan bir açılış değil bu." Fakat sesindeki gerilimin bir kısmı akıp gitmişti. "Genellikle bunu takiben, 'Atmosfere girişte şansım yaver gitti" ya da "sadece 8 g," gibi bir şeyler geliyor."

"Beni fazla gözü kara sanıyorsun."

"Çünkü... Maggie, yapma! Gel buraya. Dur." Güldü ve ahizeyi indirince kulağıma kumaş hışırtıları geldi. "Seni küçük çakal."

"Ne yaptı?"

"Bir parça *beykın* çaldı." Hafifçe homurdandı. "Şimdi büfenin altına girdi... Marlowe ise tam bir centilmen gibi sandalyesinde oturuyor."

Yemek masasında Marlowe'un da bir sandalyesi vardı ve bizi köşeden izlerdi. Ona masadan yemek vermezdik asla fakat bize katılmayı severdi. Arka planda, benim ihtiyarın kedisinin miyavladığını duydum.

"Doğru dedin, Marlowe. Bu kızın gerçekten de hiç onuru yok." Kenneth telefona iç geçirdi. "Terrazas'a çok üzüldüm. Çok iyi bir adamdı."

Tuzlu su gırtlağımı yaktı ve beni boğdu. "Gerçekten de öyleydi. Helen epey dağıldı ama iyi gizliyor."

"Tahmin bile edemiyorum... Onu da dualarıma eklerim."

Yapabildiğimiz her anda kontrol illüzyonlarına sığınmak hepimizin yaptığı bir kendini rahatlama yöntemiydi. Yutkundum. Ağlamak ve anıları yad etmek için vaktim yoktu. "Aslında, ben de seni bunun için aradım. Burada olanlarla ilgili seni bilgilendirmek ve... Politik ağırlığını kullanman için yardım istiyorum."

Telefon bir an için hışırdadı, Kenneth eliyle ahizeyi kapatmıştı. "Chu, bu sabahki programlarımı iptal et ve beni yalnız bırak." Hattın sesi tekrar değişti ve Kenneth'in nefesi boşluğu aşıp aya ulaştı. "Peki. Neye ihtiyacın var?"

"Hızlıca büyük resmin detaylarını vereceğim, sonra sormak istediğin konularda daha fazla bilgi veririm. Estevan'ın ölümünün kaza olmadığını, Önce Dünyacılar'ın eylemleri sonucu olduğunu düşünüyoruz. Burada, Ay'da da benzer eylemler yaptılar. Gelirkenki arızalı iticiler, nem gidericiler, beni çarpan kısa devre. Bunlara ek olarak, birkaç başka..."

Sözlerim ona ulaşınca hattın diğer ucunda Kenneth kısa bir nefes aldı, şok olmuş gibiydi. "Lanet olsun hepsine."

İrkilip sessizliğe gömüldüm. Kocamın sesinde daha önce hiç bu kadar çıplak bir öfke duymamıştım.

"Tatlım..."

"Onları yok edeceğim... Eğer kıyamet istiyorlarsa onların oyununa göre oynayacağım." Sert nefes alıyordu. "Devam et. Not alıyorum."

Dudaklarımı ıslattım, şu anda evde olmayı diliyordum. Onu ateşlemeye çalışmıştım ve ateşlenince doğanın bir gücüne dönüşüyordu o. Göz bebekleri genişledi, omuzları kapıyı dolduracak kadar irileşmiş gibiydi. Bu hâle girince mükemmel seks yapardık hep. Yutkundum ve gırtlağımı temizledim. "Pekâlâ. Bir de aleni bir sabotaj girişimi..."

Telefondan bir yay sesi geldi.

Tam da zamanında. Tam da en açık örneği anlatırken. İçimden küfrettim ve sesimi yumuşattım. "...Bahçe partilerindeki gibi. Kadınlar güllerine ne kadar düşkündür bilirsin. İşte Bayan Smith kurumuş gülleri toplamaya gitmiş..."

"Onu ben de duydum." Kenneth'in sesi derindi, yankılanıyordu ve olmasını isteyebileceğim kadar erotikti. Güçlü erkeklere düşkünüm, doğrudur. "Sen konuş. Benimkiler ilgilenir."

Tereddütte kalmıştım. Ekibi çok iyiydi, olay sadece habercileri atlatmak olsaydı kaygılanmazdım fakat fare zehiri konusunda Kenneth'i FBI soruşturuyordu. Şimdilik bu hâlâ ortaya çıkmamıştı. Fakat eğer Icarus'u yakacak bir duruma gelirsek hemen hemen kesinlikle bu haberin basına sızmasını sağlarlardı ki bu da başkanlık yarışında onun işini zora sokardı.

"Nicole." Kenneth'in sesi yumuşamıştı. "Bırak da işimi yapayım. Lütfen."

Hay lanet. Evde olsaydım amma seks yapardık.

İşte bu yüzden Ay'da bir vibratör bulunduruyorum.

OTUZ ÜÇ

IREK GÖZCÜLERİ İSYANA SEBEP OLDU

CLEVELAND, Ohio, 8 Mayıs 1963 – Ağırlık olarak ergenlerden oluşan ve sloganlar atan birkaç bin beyaz kişi, bu sabah Cleveland'da, bir White Castle arabalı lokantasının dışında Irksal Eşitlik Kongresi gözcülerini taşa tuttu. İsyan haberi 60 kadar polisin bölgeye sevk edilmesine sebep oldu. En az iki gözcü yaralanarak hastaneye kaldırıldı. İçlerinden birinin Robert Waldron adlı bir zenci olduğu belirlendi. Diğeri ise kimliği belirlenemeyen bir beyaz. Polisin söylediğine göre, Bay Waldron gençler tarafından yere devrilmiş ve yerde tekmelenmiş.

Kenneth'le konuştuktan sonra yatağıma dönmedim. Heyhat. Tam aksine, ekip arkadaşlarımla müzakerelerde bulundum. Bir tek Eugene ve benim aramalarımda yay sesi duyulmuştu fakat konuşmalarımızın farklı farklı noktalarında gerçekleşmişti bu. Görüşüme göre, hatlar arasında değişim yaptıkları ki o da tek bir dinleme istasyonu olduğu anlamına geliyordu. Bu konu hakkında yapabileceğimiz çok bir şey yoktu, sadece Clemons'a haber vermekle yetinebilirdik.

Danika ve Ruben'i Ortaşehir'deki pistte yavaşça yürürken bulduğumda birden fazla sebepten öfkeliydim. Danika şanslılardan biriydi, sadece biraz ateş ve biraz ağrısı olmuş, sonra da basit bir gribe yakalanmış gibi iyileşmişti. Revirde sadece iki adet baston vardı, bu yüzden de Ruben bir su borusuna yaslanmıştı, boru, bir tutacağı

olacak şekilde kıvrılmış, bez ve bantla sarılmıştı. 1/6 g'de sürtünme sağlamak için bir paketleme sandığını kesip altında geniş ve düz bir yüzey oluşturulmuştu.

Sol ayağı arkasından sürünerek geliyordu. Dişlerini kenetlemiş, pistle savaşıyordu.

Başımla selam verdim ve arkalarından piste çıktım. Şimdi tek yapmam gereken Eugene'in anonsunu beklemekti, sohbete giriş için iyi bir sıçrama tahtası olacaktı bu. "Günaydın."

"Günaydın." Danika saçlarını yine örmüştü fakat bu sefer genelin aksine basit bir örgüydü. "Ben... Albay Terrazas'a çok üzüldüm."

Onu unutmamıştım fakat bu bilgiyi bir kenara kaldırabildim. Başımla onaylayarak başımı yana eğdim. "Teşekkürler." Önümüzde, normalde Bilim Modülü'ndeki biyoloji laboratuvarında duran tavşan kümesi vardı, pistin yanına konuşlandırılmıştı. "Tavşanları gördünüz mü?"

Başıyla onayladı ve konuyu değiştirmeme izin verdi. "Her turda yanlarında duruyoruz. Harikuladeler."

Ruben piste bastonuyla vurdu. "Ayrıca, tavukların yanında da. Galeride. Boş bulduğumuz ilk bankta."

"Ama iyi görünüyorsunuz." Daha bir hafta önce sırt üstü yatar hâlde olduğu düşünülürse böyle ayakta ve dolaşıyor olması harikaydı. Doğrusu, "yağmurlu gün" her ne kadar kötüydüyse de hastaları oradan Ortaşehir'e almak onlara iyi gelmişti. Bilim Modülü'ndeki salona gitmeleri imkânsızdı ve egzersiz yapmak için santrifüj odasına gidebilmeleri de söz konusu değildi.

Ruben yüzünü ekşitti. "Dünya'ya dönünce yürüyebilecek miyim şüpheli."

O ana kadar, bedeninin ağırlığı evdekinin altıda biri olduğu için yürüyebildiği aklıma hiç gelmemişti doğrusu.

"Tabii ki yürüyebileceksin." Danika parmak uçlarında yükselip kocasını yanağından öptü. Tekrar topuklarının üzerine düştüğünde ileriyi işaret etti. "Bakın! Tavşanlar amma da şapşikler."

Ay'da tavşanlar. Hem koloninin uzak geleceğinde protein kaynağı olup olamayacaklarını görmek hem de düşük yerçekiminde gebeliğin nasıl geliştiğini incelemek için buradaydılar. Fakat bugün,

küçük bir grup insan toplanmış onların oyunlarını izliyordu. Burada doğmuş olan tavşanlar yaylıymış gibi ekonomik hareket ediyorlardı. Kümeslerini aşmak için bir iki zıplayış yeterliydi. Bunlardan Dünya'ya götürülenler perişan olmuş ve kafeslerinin dibinde bezgin bezgin uzanmaktan başka bir şey yapmamış, odun yongalarının üzerinde kendilerini itmeye çalışmışlardı.

Hoparlörden üç zil sesi duyuldu ve herkes gerilerek Eugene'in konuşmasını dinlemek üzere hoparlöre döndü. "Günaydın. Binbaşı Eugene Lindholm konuşuyor, Artemis Üssü'nün vekil yöneticisi. İki haftadır geçirdiğimiz stresli zamanlardan sonra dün özellikle Ay'daki ailemiz için zordu. Birçoğunuzla konuştum ve Estavan Terrazas'ın kaybının yasını tutarken gösterdiğiniz şefkat ve sergilediğiniz ruhtan dolayı ne kadar gurur duyduğumu söylemeliyim."

Diğer insanlar, sanki onu görebilecekmiş gibi hoparlöre bakarken ben de hedeflerimi inceledim. Danika kolunu Ruben'e sarmış ve ona dikkatle yaslanmıştı. Ruben ise bastonunu tutan elini iyice sıkmış, yanağını karısının kafasına dayamıştı.

"Karantinanın sizi öfkelendirdiğini, kafanızı karıştırdığını çünkü çalışmak istediğinizi tekrar ve tekrar dile getirdiniz bana. Burada, Ay'dasınız çünkü insanlığa hizmet etmek istiyorsunuz. Dahası, modüller ayrıldığı için kendinizi yalıtılmış hissediyorsunuz. Ben de sabah anonsları uygulamasını başlatıyorum." Sesinin tonunu değiştirdiğinde gülümsemesini hissedebiliyordunuz. "Evet, aynı lise günlerindeki gibi."

İnsanlar kıkırdadı ve gerilim kaybolmaya başladı.

"Kayıp ve bulunan eşyalarla başlayalım. Bulundu: Kırmızı bir İsveçire Ordu Çakısı, üzerine *F* harfi işlenmiş. Eğer bu sizinse sekreterim Bayan Wargin'e başvurarak alabilirsiniz. Kayıp... Faustino Albino Rios. Lütfen Ortaşehir'deki üstünüze rapor verin. Bütün personelin dikkatine, bu şansı kullanarak size karantinanın henüz kalkmadığını hatırlatmak isterim. Önceden yetki almadığınız sürece lütfen modüller arasında dolaşmayın."

Gözümü devirip bunlar yeni haberlermiş gibi yaptım ve Danika'ya döndüm. "Yemin ederim bu Faustino haylaz kardeşime benziyor."

Danika eğilip parmaklarını kafesin içine soktu ve yumuşak, gri bir tavşanı okşadı. "Öyledir herhâlde."

"Sizce şimdi ne gibi bir haylazlık peşinde?" Eugene Halim'in geleceği uçuşu anons ederken Ruben'e dönmüştüm, Halim'in yarın inmesini bekliyorduk.

Ruben suratını buruşturdu, yumruğunu bacağına bastırdı ve kütüphaneye doğru baktı. "Faustino'nun nerede olduğunu bilmiyorum."

Sıradan sorumun uyandırabileceğinden daha katı bir tepkiydi bu. "Herhangi bir tahmin?"

"Yok." Başını iki yana sallayıp tavşanlara sırtını döndü. "Yok, hiç yok."

"Umarım iyidir." Kubbeye doğru işaret ettim, hâlen daha öğle güneşi vardı. "Burada birçok şey ters gidebilir."

"Sana nerede olduğunu bilmediğimi söyledim. Ben..." Ruben'in eli ev yapımı bastonundan kaydı ve adam ağır çekimde yere düşmeye başladı.

Hafif yerçekiminden onun kolunu tutmayı başardım. Onu sabitlemeye çalışırken bir süre dans ettik. Danika da sıçradı fakat çok hızlıydı, o da bize katıldı.

Üçümüz birlikte yere düştük. Sol dirseğimi yere çarptım ve kolumdaki kırıkta bir yıldırımın dolaştığını hissettim. Bir an için gözlerimi kapadım ve acının geçmesini bekledim. Geçmedi fakat yana doğru dönüp oturdum. Acaba sırt üstü yatıp nefesimi toplasam daha mı iyi olacaktı? Evet. Fakat bir pilot olmasaydım bile, bir kadın astronot olarak erkeklere benim zayıf olduğumu düşündürecek bir şey vermemeliydim.

Danika Ruben'in yanına diz çöktü. "İyi misin?"

Sert ve kuşkucu yanım, onun bilerek düştüğünden neredeyse emindi. Başka insanlar etrafımıza toplanırken ben de dizlerim üzerinde doğruldum. Birisi yardım için elini uzatınca elimle onu savuşturdum. "Ruben'e yardım et."

Ayağa kalktım ve popomdaki tozları silktim. Kolumdan hâlâ acil durum sinyalleri yollanıyor, nabzımla beraber zonkluyordu.

"Nicole?" Birgit yanımda dikiliyordu geniş, ağır bir zemini olan bir ay koltuk değneğine yaslanmıştı. "Şu İsviçre çakısı. Sanırım Curt'ün."

"Ha?" Alçımın üzerinden kolumu ovuşturdum, Birgit'e doldurması gereken bir sessizlik kalmıştı.

"Eğitimde çakıyı onda gördüğümü hatırlıyorum, bana evimi hatırlatmıştı." Değneklerinin üzerindeki ağırlığı değiştirdi. "Şimdi de kayıp."

"Öyle mi?" Sanki söylediği her şey koca bir yalan değilmiş de faydalı bilgilermiş gibi gülümsedim ona. "Eh, ona kesinlikle sorarım bunu."

Birgit'ten ayrıldığım anda, asıl isteğimin, topunu Dünya'ya gönderene kadar bir hava kilidine kapatmak olduğunu kabul etmeliyim. "Basınçsız ortamın" insan vücudu üzerindeki etkisi üzerine bir sohbet açılacak olursa da...

En iyi hâlimde değildim. Son zamanlarda da pek fazla iyi zamanım olmamıştı. Elimden bir şey gelmeyecek konular yerine operasyon önceliklerimize odaklandım.

Curt ve Frisch'le konuşmalıydım ve kolay olan bir diyalogu tercih ediyordum. Tabii, "Sizi kim zehirledi," sorusu kolay bir diyalog sayılmazdı.

Galerinin kapısını açtım ve sanatın loş güvenliğine sığındım. Frisch'in yatağını, Bean'in Taurus dağlarını gösteren manzara resmine bakacak şekilde ayarlamışlardı. Zemin, aşı ve kök boyalarından oluşmuş, uzanıyordu, aralarda canlı yeşiller de vardı.

Frisch sırt üstü uzanmış, sırtı desteklenerek hafifçe doğrulmuştu. Ana Teresa bir şeyleri değiştirip AKY'nin derme çatma bir kampette değil de gerçek bir hastane yatağında yatmasını sağlamıştı.

Galeri lambalarından gelen ışık kafa derisinin çıplak bölgelerinde parlıyordu. "Nicole..." Galiba İngilizce konuştuğunu sanıyordu fakat bundan sonra söylediği Her şey İsviçre Almancasıydı. "Benim için bir durum güncellemeniz mi var?"

Aynı şekilde cevap verdim. "Birkaç kişi bacak işlevlerini geri kazanıyor ki bunu görmek çok hoş. Siz nasılsınız?"

"Ben Icarus'u kastetmiştim."

"Ha..." Bir nefes aldım ve dudağının kenarında oluşmuş lezyonlara baktım. Eğer gerçekten kendi kendini zehirlediyse hesabı epey şaşırmış olmalıydı. Olayla bağlantılı olsa bile şu anda bir tehdit

oluşturmuyordu. "Curtis Frye, Faustino Albino Rios ve Brigti Furst. Bu kişiler hakkında herhangi bir fikriniz var mı?"

"Faustino hep çok çalışkan olmuştur." Başını iki yana salladı. "Diğer ikisi yeni geldi... Fräulein Furst'le tanıştığımı bile sanmıyorum, ne var ki geldiğiniz zaman tanışmış olmalıyım."

"Kazadan sonra yaşanan kaosu düşünürsek belki de tanışmamışsınızdır."

Başıyla onayladı, gözleri düşüyordu. "Hmm... Belki de. Ya siz? Elektriğe kapıldığınızı duydum? İyi misiniz?"

"Elektriğe kapılma" tanımımı içimde tuttum. "En yeni egzersiz modası bu." Uyku güçlüğünden ya da yemek yemediğimden bahsetmedim ki bu sonuncusunun gayet farkındaydım. "Küp şekerlerle ilgili bir sorum var."

"Nereden mi aldım?" İç geçirdi ve uzun, acı dolu bir öksürük krizine dönüştü bu. Frisch küçük bir topa dönüşmüştü, bir elini ağzına bastırmış, diğerini beni durdurmak için uzatmıştı. Ayak parmaklarımın üzerinde doğrulmuştum ki donup kaldım ve nefesini toplayıp doğrulana kadar onu izledim. "Kusura bakmayın. Prusya mavisi için teşekkür ederim."

Ağzımı açtım ve politikacı karısı zırvalarım odanın ortasına saçıldı. "Cesaretiniz hanenize yazılacaktır. Yapabileceğim bir şey olursa lütfen haberdar edin."

"Dünya'dan. Şekeri çayımla birlikte ithal ettim." Başını iki yana sallayan Frisch'in gülümsemesi hüzünlüydü. "Bunlar son gemiden. Kendimi iyi hissetmiyordum ama sadece strestendir sanmıştım. Şimdi... Burada uzanmış karanlığa sorular soruyorum: Bütün bu zaman boyunca yavaş yavaş zehirleniyor muydum yoksa birileri küp şekerleri mi değiştirdi?"

Buna nasıl cevap verebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Kütüphanede köşede duran radyo "Ring of Fire" çalan bir istasyona ayarlıydı. Guillermo radyonun durduğu masayı yatağının kenarına çekmiş, Kadyn'e bakıyordu. "Uluslararası Oyunlar'da Fransa'yı mı destekliyorsun? Yani, geçmişte iyilerdi ama bu sene felaket durumdalar. Sen mazoşist olabilir misin?"

"Benim de..." Kadyn beni gördü ve sesi söndü. "Başın sağ olsun."

Başımı eğdim, kaygı ve empati maskesini takındım. "Teşekkürler. Estevan hepimiz için bir kayıp."

Curt'ün yatağında satranç tahtası hâlâ kuruluydu, şah kenara devrilmişti. Curt sırt üstü uzanmıştı, yumruğuyla örtüleri tutmuştu ve nefesi olması gerektiğinden daha güç çıkıyordu. Gülümsemesinde acı vardı. "Sanırım seninle çakım hakkında konuşmalıyım."

Onun yerinde olsam nasıl idare edebileceğimi düşünmüştüm. İlk tepki mutlaka inkâr olurdu fakat... Eğer birileri onu bu çakıyla görmüşse kaybettiğini söyleyip geri istemek en iyi ikinci adımdı.

"Ben de kime ait olduğunu merak ediyordum." Yatağının kenarına otururken sesimi olabildiğince yumuşak kullanmıştım. Birgit'in çakının ona ait olduğunu söylemesinin yalan olmadığını aklıma not ettim. "Kaybettiğinde rapor etmemene şaşırdım."

"Eh, ne diyebilirim ki..." Durdu ve bir süre için gözlerini yumdu. Yutkundu, gözlerini tekrar açtı ve gülümsedi. "Yani. Kayıp değildi."

"İyi misin?"

"Sadece fazla dans ettim."

Çocuk felciyle ilgili berbat şeylerden sadece biri budur. Hareket etme kabiliyetinizi yok eder fakat uzuvlarınızdaki hislerinizi yok etmez. Bu kulağa pek de berbat gelmeyebilir, ta ki bacağına kramp giren fakat bunun acısını dindirmek için bacağını geremeyen insanları izleyene kadar. Fiziksel terapiyi dün es geçmiştik. Terrazas haberi gelince herkesin tek düşündüğü bu olmuştu.

Dudaklarımı büzdüm, ayağa kalktım ve malzeme arabasından kauçuk eldivenlerimi aldım. "Dans diyorsun?"

Beti benzi attı. "Ha... Aslında öyle demek istememiştim. Siktir. Pardon... Sadece şaka yapıyordum. Albay Terrazas'ın kaybını hafife almak istememiştim."

"Anlıyorum. Ayrıca, dans etmeyi o da çok severdi, o yüzden de onun anısına dans etmiş olsaydık buna bayılırdı." Eldiveni giydim ve yatak örtülerini açtım. "Ama dans diyorsan Ruby Donaldson'ı görmeliydin. Birinci Mars Görevi'ne katılmadan önce dans yarışmalarına katılıyormuş."

"Öyle mi?" Ayağını sağ elime alınca biraz kasıldı. "Ben fasulyeden bir dansçıyım. Yani... En iyi dans ettiğim günde bile."

Bir daha dans edebilecek miydi? Dizini göğsüne doğru çektim, alçımı kılavuz olarak kullanıyordum. Bütün bu süre boyunca, "o yatakta yatan ben Icarus olsaydım ne yapardım," diye düşünüyordum. Sempatik mi görünmeye çalışırdım? Zayıflığım daha çok belli olsun diye uğraşır mıydım? Çakımı birine ödünç verdiğimi mi söylerdim? "Peki, çakım kayıp değil derken ne demek istiyorsun?"

"Nerede olduğunu biliyordum... Yani, en azından bildiğimi sanıyordum. Faustino'ya ödünç vermiştim."

İşte bu ilginç bir seçimdi. "Neden istediğini söyledi mi?"

Curt başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok."

Radyodaki şarkı yarıda kesildi. "Yayınımıza ABC Radyo'nun son dakika haberine bağlanmak için ara veriyoruz. Kansas City'den bir son dakika haberimiz var. Bugün, Vali Wargin içeri girerken Birleşik Devletler Kongre Binası'nda dört el ateş edildi."

Curt'ün bacağını bıraktım ve radyoya döndüm. "Hayır."

"Kansas City'de ABC Radyo'dasınız. Bugün Birleşik Devletler Kongre Binası'nda Vali Wargin'e dört el ateş edildi. Kansas City'deki bu olayın gelişmelerini size aktarmaya devam edeceğiz. ABC'den dahasını öğrenmek için bizde kalın. Şimdi normal yayın akışımıza geri dönüyoruz."

Sonra, Doris Day şarkı söylemeye başladı.

OTUZ DÖRT

BİRLEŞİK DEVLETLER HAİTİ'DEKİ SUBAYLARINA AİLELERİNİ EVE YOLLAMALARINI SÖYLEDİ

Fırtınadan Kaçmak İçin 220 Kişi Bugün Havadan Tahliye Edilecek

Bölgedeki Diğer Amerikalılara Yardım Önerisi

KANSAS CITY, 8 Mayıs 1963 – Flora Kasırgası yaklaşırken Birleşik Devletler bugün personeline bakmakla yükümlü oldukları kişileri Haiti'den çıkarması için emir verdi. Ayrıca, adadaki diğer BD vatandaşlarının da tahliyesi için yardım teklifinde bulunuldu. Pan American World Havayolları uçakları, yarın Haiti'nin başkenti Port-au-Pince'e uçarak 220 kişiyi Birleşik Devletler'e taşıyacak. 1.100 diğer Amerikalının da katılım göstermesi bekleniyor. Yörüngedeki *Lunetta* istasyonundan gelen uyarının ardından, Eyaletler Departmanı ailelerin tahliyesi için yaptıkları planı duyurmuştu.

Koloni boyunca koştum, köşeleri savrularak döndüm, içimden sürekli şunu tekrar ediyordum: *Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen.* İletişim modülüne hızla girdim. "Bana bir telefon lazım."

Resepsiyonist aptalcasına sabırlı gülümsemesiyle bana baktı "Bayan Wargin..."

"Kocam vurulmuş. *Bana bir telefon lazım.*"

Yüzü o anda değişti. Sandalyesini geriye itti ve kapıya yöneldi. "Beni takip edin."

Konferans arama kulübesinin kapısını açtı ve içeri girmem için işaret etti. "Bir... Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Yok." İçeri girdim ve telefonu kaptım, masanın formika yüzeyinde sürükledim. "Bir saniye... Var. Bir radyo lütfen."

Ben ahizeyi kaldırırken o daha kapıyı kapatıyordu. Hattın diğer ucunda, yörüngedeki *Lunetta'dan* genç bir kadın cevap verdi, "Operatör."

Bizi dinleyen casus bu muydu? Hâlâ ayaktaydım, alçımı masanın üzerine dayamıştım. Sesim titremedi. "Dünya, Kansas, uzun mesafe lütfen."

"Tabii." Kulağımdaki ses belirgin bir şekilde değişti, sanki sesim Dünya'nın yerçekimine kapılmış da düşüyormuş gibiydi. Çığlıklarımı bastırmaktan gırtlağım ağrıyordu. Başka bir kadın konuştu, "Uzun mesafe."

"Operatör, Topeka'ya bir arama yapmak istiyorum: Bir beş iki beş sıfır."

Sesim uzayı aşıp ona iletilirken bir sessizlik anı oldu, bu gecikmenin onun suçu olmadığını biliyordum. "Tabii." Kenneth'in Topeka'daki ofisine bağlanmak için bekledim. Onlar neler olup bittiğini bilirlerdi. "Üzgünüm hanımefendi fakat hat meşgul."

Ofisinde dört hat vardı. Ekibi gelen ve giden çağrılarla boğuşuyor olmalıydı. Başımı öne eğdim. "Acil durum var, araya giremez misiniz?"

"Üzgünüm hanımefendi... Burası valinin ofisi, yapabileceğiniz en iyi şey..."

"Ben valinin karısıyım. Valiyi vurdular. Ay'dan arıyorum." Çok iyiydim. Çığlık atmıyordum fakat bütün kelimelerim buza gömülüydü. "Lütfen acil durum sebebiyle araya girin, ben Nicole Wargin. *Lütfen.*"

O duraklama. Neden olduğunu biliyordum fakat bu bekleyiş beni öldürebilirdi. "Tabii."

Beynimdeki tuhaf, sakin ve rasyonel bir yerde, kötü haber alacağım ve en iyisinin oturmam olduğu düşüncesi doğdu. Sandalyeyi çektim ve gömüldüm.

"...basın toplantısı düzenlememiz lazım. George'u bulabiliyor musun bir bak..." Kocamın ekip şefi hep sakin konuşurdu, Medgar Davis'i böyle iş hakkında konuşurken duymak nefes alabileceğim bir boşluk yaratmıştı.

"Acil durumdan dolayı hattı kesiyorum. Operatörünüz konuşuyor. Hattın diğer ucunda Ay'dan Nicole Wargin var."

Bay Davis nefesini tuttu. "Scott. Hattı boşalt." Her kimle konuşuyorduysa tereddüt etmeden telefonu kapattı. "Bayan Wargin. Çok üzgünüm, daha şimdiden duymanızı beklemiyordum. Sizi aramak için ayrıntılara ulaşmayı bekliyordum."

"Radyoya çıktı. Tek bildiğim, kongredeyken valiye ateş edildiği." Cevabını merak ettiğim tek soruyu sordum. "Hayatta mı?"

Sessizlik. Bekleyiş. Bay Davis derin bir nefes aldı ve o nefesle beraber odamdaki bütün hava çekildi. "Bilmiyorum."

"Nasıl olur da bilmeyebilirsin?" Masanın üzerine eğildim. Ekibe bağırma. Bağırma.

"Orada değildim. Üzgünüm. Zaten bu yüzden sizi aramak için bekledim çünkü hâlâ ne olduğunu öğrenmeye çalışıyorum. Şu an için tek bildiğim valinin iki kere vurulduğu." Sesi titredi, onu tanıdığım yıllar içinde tavrındaki tek boşluk bu andı. Fakat o da beni aynı süre boyunca biliyordu ve şımartmaya niyeti yoktu. "Raporlara göre bir kurşun kafasına gelmiş."

Nefes alamıyordum, iki büklüm oldum, başımı masaya bastırıyordum. Telefon kulübesinin kapısı açıldı. Doğrulamıyordum. Eugene yanıma çömeldi, derin nefes alıyordu, kollarını arkamdan doladı.

Kaburgalarımdaki sıkışmayla savaşıyordum. "Korumaları vardı. Böyle bir şey nasıl olabilir?"

"Bilmiyorum. Şu anda bunu bulmaya çalışıyoruz."

Ona bağırmak, bir basın toplantısı düzenlemek üzereyken bile kocama olanın nasıl olduğunu bilmediğini haykırmak istiyordum. Hayatta olup olmadığını bile bilmiyordu. Bunların hiçbirini söylemedim çünkü onların da en kötü olasılıklar için planları olduğunu biliyordum. Benim de vardı.

Ölüm tehditleri almayan politikacı olmazdı. Kocanızın Birleşik Devletler başkanlığına adaylığını koyduğunu izliyorsanız suikastın

bir ihtimal olduğunu da bilirdiniz. Medgar Davis sadece Kenneth'in ona bıraktığı direktifleri takip ediyordu ki bu yüzden ondan nefret ediyordum.

Araması gereken insanlar olsa gerekti. Hattın boşalmasına ihtiyacı vardı. "Hangi..." Gırtlağım düğümlendi, konuşmaya devam etmek için yutkunmam gerekiyordu. "Hangi hastane?"

"Washington Memorial." Sesi yine titredi, bu seferki daha kötü gibiydi. "Radyodan öğrendiğiniz için çok üzgünüm."

"Bir şey öğrenir öğrenmez beni arayın. Ne kadar basit bir şey olursa olsun." Telefonu kapadım ve kollarımın ördüğü karanlıkta oturdum. Eugene omzumu sıktı ve alnını sırtıma dayadı. Başımı yana devirdim. "Vurulmuş. Kafadan. Raporlar böyle." "Raporlar böyle'ye" tutunmuştum çünkü bu gerçeğin henüz şüpheli olduğu anlamına geliyordu.

"Tanrım." Ellerini sıktı.

Şefkatinden sıyrılıp ayağa kalktım ve telefonu kaldırdım. Elim o kadar kötü titriyordu ki ahizeyi zor tutuyordum. Yüzümü manşetime sildim. "Radyo istemiştim. O işe bakabilir misin?"

Tereddüt etti. Radyonun mu yoksa beni yalnız bırakmanın mı kötü bir fikir olduğunu düşünüyordu bilmiyorum fakat başıyla onayladı ve ayağa kalktı. "Başka neye ihtiyacın var?"

"Odamda..." Gırtlağımı temizlemek zorundaydım. "Doğu Yerleşkesi'nde, odamda bir klasör var. Onu bana getirir misin?" Onu dalga dalga saran isteksizliğin farkındaydım fakat gideceğini biliyordum. Neye ihtiyacım olduğunu bildiğime güvendiğine güveniyordum.

Telefonda *Lunetta*'dan casus olabilecek başka bir genç kadın cevap verdi, "Operatör."

"Dünya, Kansas, uzun mesafe lütfen."

"Tabii." Telefondaki ses değişti, ben ise ayaklarımı sandalyenin altına çekmiş, karşıdaki duvara bakıyordum. Başka bir kadın konuştu, "Uzun mesafe."

"Operatör, Kansas City'ye bir arama yapmak istiyorum: Elmwood sekiz sıfır dört sıfır üç."

"Tabii ki." Hat el değiştirirken ses yine değişti ve başka bir kadın cevapladı. "Washington Memorial Hastanesi. Kiminle görüşmek istiyorsunuz."

Kocamın nerede olduğunu sormak istiyordum fakat bir telefon operatörünün bunu bilmesine imkân yoktu. "Hastalarınızdan birini arıyorum. Nathaniel York lütfen."

"Tabii."

Bir dakika sonra telefon çaldı. Çaldı. Çaldı.

Neredeyse vaz geçecektim. "Alo, ben Nathaniel York."

"Ben Nicole." Kendimi topladım, sesimin titrediğini ve Elma'nın başına kötü bir şey geldiğini düşüneceğini biliyordum. "Kenneth vuruldu. Detaylarını bilmiyorum ve bunu senden istemek istemezdim ama başka kime gidebilirdim bilmiyorum..." Aşkından yüz binlerce kilometre uzakta olmanın ne demek olduğunu başka kim bilebilirdi? "Onu da Washington Memorial'e getirmişler. Sen de... Acaba rica etsem..."

"Tabii. Şimdi ilgileniyorum."

"Teşekkürler. Onun... Onun yalnız kalmasını istemiyorum." İşte o anda da kırıldım.

Hafif ayak sesleri koridoru koşarak aştı ve telefon kulübesinin önünde savrularak durdu. O kapıyı açarken ben de koridorda başka bir ses duymadığımı fark ettim. Saçları dağılmıştı ve yanakları koşmaktan dolayı kızarmıştı.

Ağzımı açtım fakat kelimeler çıkmak bilmedi.

"Beni Eugene yolladı. Biliyorum. Bir şey söylemene gerek yok." Yanıma oturdu ve elimi avuçlarına aldı. "Sessizliği mi tercih edersin yoksa kafanı dağıtmayı mı?"

Ben ise eve gitmek istiyordum. "Kafamı dağıtmayı."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başıyla onayladı. "Amcam bir klasik müzik şarkıcısıdır, bir tenor. 'Şarap Kadehinde Balık Yetişmez' şarkısını bana o öğretti, aslında bir içki âlemi şarkısıdır fakat o bunu operaymış gibi söylerdi. Ben küçükken, bize geldiğinde beni şarkı söyleyerek uyuturdu, bir şarkıyı çok seviyordum, 'On Sekiz Dokunuş,' bu şarkıyı sürekli istiyordum. Sonradan öğrendim ki bir fahişeye dokun-

makla ilgiliymiş fakat sözlerini değiştirip oyuncaklarımla ilgili bir oyuna çevirmişti. Okulda, bahçede söylerken öğrendim bunu."

"Yapma." Yüzüme bir gülümseme yapıştırdım ve sanki onu dinliyormuşum gibi yaparak Helen'e döndüm. Vücudumun geri kalanı sessiz telefonun oluşturduğu maskona doğru çekiliyordu.

"Öğretmenim melodiyi tanıdı ve bozuk bir tavırla ailemle konuştu, bunun üzerine babam şöyle dedi, 'Peki *siz* bu şarkıyı nereden biliyorsunuz?'"

Burada gülmek gerekiyor gibiydi. Güldüm. "Radyo istemiştim. Sence..."

"Getirmeye çalışıyorlar fakat buraya uzanacak bir uzatma kablosuna ihtiyaçları var galiba." Helen alt dudağını ısırdı ve sonra elimi sıktı. "Bırak radyoyu başka biri dinlesin."

Başımı iki yana salladım. "Orada değilim."

Bakışlarını aşağı indirdi, bir süre çenesini oynattı. "İşte, amcam bir yemekli kulüpte harika bir orkestrayla çalışıyordu, biz de giyinip kuşanıp..."

"Paulo'yla konuştun mu?"

"Nicole, bunu yapmana gerek..."

"İşe yara bir şey yapmazsam dağılacağım." Bütün vücudum sorunu incelemek arzusuyla titriyordu fakat bu inceleyebileceğim ve çözebileceğim bir sorun değildi. "Paulo'yla konuştun mu?"

Bütün boynunu kullanarak başını yukarı aşağı salladı, dudaklarını ısırmıştı yine. Benim için o kadar üzülmüş gibiydi ki elimi hızla çekip ona bir ağız dolusu küfür etmek istedim. "Evet. Konuştum. Hatta, Eugene beni bulduğunda satranç oynuyorduk." Helen, bana yaklaşmak için sandalyesinde yer değiştirdi. "Eugene Faustino'nun kaybolduğunu anons ettiğinde Paulo epey gerildi."

Dikkatimi toplayıp ona odaklandım ve buna bir can simidi gibi tutundum. "Faustino'nun nereye gittiğini biliyor muymuş?"

"Söylemedi. Ama bence biliyor."

"Ben de Ruben'le konuştum." Başımı yukarı aşağı salladım ve olabildiğince nazik çektim elimi elinden, sonra da sandalyede doğruldum. "Eugene anonsu yaptığında ben de ona bir fikri olup olmadığını sordum, o kadar düz inkâr etti ki düpedüz kabullenme sayılır. Peki ya uzay elbisesi?"

"Paulo'ya göre, o olay farklıymış, yine de fazla ikna olmadım. Dediğine göre, Faustino başka birinin vardiyasını üstlenmiş çünkü bu kişinin sevgilisi hastalanmış, o da taşıyıcı olduğundan korkuyormuş ve elbiseyi enfekte etmek istememiş." Başını iki yana salladı. "Devamını öğrenme şansım olmadı."

Çünkü Eugene onu bulmuş ve Kenneth'in vurulduğunu söylemişti.

"Bunu öğrenmek kolay olacaktır." Alnımı ovuşturdum. Fanları duyamıyor olsaydım kapalı olduklarına yemin edebilirdim. Kulübedeki hava çok durgun ve boğucuydu. "Ayrıca, Frisch'in ofisindeki görev listelerine de bakabiliriz."

Myrtle omzuyla kulübenin kapısını açtı, bir elinde bir ETS çantası vardı. Bunu masaya bıraktı ve gelip beni tuttu. "Ah tatlım. Çok üzgünüm."

Yüzümü boynuna gömdüm, talk pudrası leylak kokuyordu. "Başka bir haber çıkmadı." Bu hem bir soru hem de bir beyandı.

"Eugene radyoyu takip ediyor."

Helen söze girdi, "Birimiz başka bir kulübeye girip dinleme yapabiliriz..."

"Bırak kendi dinlesin." Myrtle geri çekilmiş ve Helen'e ürkütücü bir bakış atmıştı. "Savaş zamanında Eugene okyanus ötesindeyken, insanlar gazeteleri ve radyoyu hep elimden almak istiyordu. En kötüsü bilmemektir."

"Teşekkürler." Fakat bunu sesli olarak mı söyledim bilmiyordum.

Omzumu sıktı. "Neye ihtiyacın var?"

"Onun için... Onun için dua eder misin?"

"İnanmadığını sanıyordum... Tabii tatlım. Duyduğumdan beri zaten ediyorum."

"İnanmıyorum." Yarıda bıraktığı sözüne cevap vermiştim. Tanrı'ya inanmıyordum. "Ama Kenneth inanıyor."

En kötüsü bilmemektir. Myrtle haklıydı. Radyo da bu konuda yardımcı olmuyordu. Eugene beş istasyondan hangisine dönerse dönsün, hiç haber vermeden öylece bir köşede duruyordu.

En kötüsü beklemektir. Kenneth'in ofisini tekrar aramamak için ellerimin üstüne oturmak zorunda kalmıştım. Alçı sol baldırıma dinmek bilmez bir baskı yapıyordu. Şimdiye kadar nasıl bir şey öğ-

renmemiş olabilirlerdi? Fakat saatime bakınca, Nathaniel'la konuşmamın üzerinden sadece kırk beş dakikanın geçtiğini gördüm.

En kötüsü güçsüz olmaktır. Eugene'in bana getirdiği dosya klasörüne bakıyordum. "Bir kaleme ihtiyacım var. Lütfen."

Eugene radyonun yanında bakındı. Onunla ilgili en sevdiğim şey, bunun şimdi zamanı olmadığını söylememesiydi. Doğruldu ve kol cebini karıştırıp bir kalem çıkardı. Ellerim hâlâ titriyordu ve kalemi bana verince elimden kaçırdım. Ağır çekimde düştü, masadan sekti ve yere uçtu.

Myrtle eğildi ve kalemi yerden alarak klasörün üstüne koydu. ETS çantasına döndü ve açtı. "Bir şeyler yemelisin."

"Aç değilim."

"Biliyorum." Tüp içinde bir şeyler bıraktı önüme. "Ama gücünü toplamak için yemelisin."

"Aç değilim."

"Tatlım... Seninle başka bir şeyin kavgasına girmem. Ama bir şeyler yemek zorunda..."

Tüpü kaptım ve ayağa kalkıp küçük odanın karşı duvarına fırlattım. "*Aç değilim!*" Sandalyem savruldu ve arkama düştü. Tüp duvara çarptı ve tavana sekti.

Myrtle onu havada yakaladı.

Titreme, ellerimden bütün vücuduma yayılmıştı. "Lanet olsun. Yemek yemek istemiyorum. Kongreye gitti çünkü ben gitmesini istemiştim. Bir şeyler yiyerek 'daha iyi' hissetmeyeceğim. Telefon çalarsa ve bana bir şeyler söylerlerse iyi hissedeceğim."

Sözlerim odada geri kalan oksijeni de tüketmişti. Bağırmaya devam etmek istiyordum. Eğer yemek yersem tuvalete de gitmek zorunda kalacaktım ve aradıklarında odada olmayacaktım. Kenneth'in bana ihtiyacı olduğunda odada olamayacaktım. Arkadaşlarımdan hiçbiri patlamamdan dolayı şok olmadı, kızmadı ya da incinmedi. Sadece benim için üzülüyormuş gibi görünüyorlardı. En kötüsü de buydu.

Myrtle eğildi ve sandalyeyi kaldırıp tekrar ayakları üstüne dikti. Tüpü de klasörün ortasına koydu. "Adil davranmayacağım ve bunun için özür de dilemeyeceğim." Elini tüpün yanına koydu ve tüpe baktı. "Bunu yiyeceksin çünkü Kenneth yemeni isterdi."

"Hiçbir fikrin..."

"'Gıda yakıttır,' sana bunu hatırlatmalıyım." Bana baktı, gözleri yaşlarla ıslak, parlıyordu. "Bunun nedenini bana söylemedi ama ben zeki bir kadınım. O yüzden de oturacaksın ve bunu yiyeceksin. Tüpün yarısını yemeni kabul ederim ama daha aşağısı olmaz."

Ondan nefret ediyordum. Kenneth'ten de. Oturdum ve lanet tüpü yedim. İçinde ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Kendimi daha iyi hissetmedim.

Yarı dolu tüpü masanın karşısına ittim. Geri kalanı midemde jöleleşmiş bir yığın hâlinde duruyordu. "Bakımdan iticilerle ilgili herhangi bir şey duydun mu?"

Eugene radyonun başındaki sandalyesini geri itti ve başını kaldırdı. Bir an için uyuya kalmış olduğunu sandım fakat sonra birleştirdiği ellerini gördüm ve dua ettiğini anladım. "Hayır... Hayır. Hâlâ temizlik yapıyorlar çünkü püskürttüğümüz yakıt o kadar kemirici ki güneş tepeye çıkınca elbiselerle yanında olmak istemiyorlar."

İnsanlar Ay'ı soğuk ve tehlikeli bir yer olarak bilirler. Fakat iki hafta süren gündüz esnasında yüzey 127 dereceye kadar ısınabilir.

Yüzünü ekşitti. "Ayrıca, karantina yüzünden işçi eksikleri var."

"Güneş... On altısında mı batıyor?" O zamana kadar her şey çıplak güneşe maruz kalacak ve buharlaşacaktı. "Halim'in inişi için ne yapıyorlar?"

"Onu Güney Kutbu'na indireceğiz, sonra, bir Meşgul..."

Telefon çaldı.

Çalan zille birlikte hepimiz irkildik. Ahizeyi aldım ve kulağıma götürdüm. Myrtle yerini değiştirip arkama geçti ve elini omzuma koydu. Eugene radyonun sesini kıstı fakat kapatmadı.

"Ben Nicole Wargin." Sesimde İsviçre görgü okulunun bütün yumuşaklığı ve kararlılığı vardı.

Sesimin Dünya'ya gittiği süre içinde arka planı duyabiliyordum. Bir hastane yaygarası duyuyordum. Dışarında gelen bir siren sesi. Feryat figan dikkat çekmeye çalışan sesler.

"Nicole." Nathaniel York'un sesinde. İsmimin iki hecesinde. Biliyordum. "Çok üzgünüm."

ÜÇÜNCÜ KISIM

OTUZ BEŞ

BAYAN WARGİN KAMUYA AÇIK YAS TÖRENİ BOYUNCA SABIRLI BİR HAYSİYET VE TUTKU SERGİLEDİ

Haber ANTHONY LEWIS
The National Times Özel Haber

KANSAS CITY, 11 Mayıs 1963 – Bayan Nicole Wargin kamusal yasın son saatlerine cesurca girdi. Merhum Vali'nin eşi Ay kolonisinden, teletip aracılığıyla zarif ve tutkulu bir konuşma yaptı. Üç gün önce, Vali Wargin'in Birleşik Devletler Kongresi'nde suikasta uğramasının ardından, Ay'da bulunan ve diğer 300 Ay sakini gibi oradan ayrılamayan Bayan Wargin cenazeye katılamadı. Ay'a giden ve Ay'dan dönen trafiğin patlayan çocuk felci salgınıyla ilgili olduğu düşünülüyordu fakat Bayan Wargin, Önce Dünya üyelerinin yürüttüğü bir komplodan ve sabotajlardan dem vurdu. Valilik ofisi merhum valinin vurulduğu esnada, bu konuya dair bilgilerle kongreye gitmek üzere olduğunu doğruladı.

Bununla beraber, birçokları Bayan Wargin'in kocasının hayatına mal olduğu iddia edilen sebebi ilk defa duymuş oldu. Nicole Wargin Ay'daki bir telekonferans odasından konuştu. Yayın, Topeka Birinci Birleşik Metodist Kilisesi'nde, kocasının naaşını bulunduran tabutun arkasındaki altı metre yüksekliğinde bir ekrana yansıtıldı.

Bayan Wargin, belinde bağladığı basit bir siyah elbise giyinmişti, elbisenin truvakar kolları sol kolundaki alçıyla

keskin bir karşıtlık oluşturuyordu. Boynuna boncuklu bir kolye takmıştı ve bu kolye Ay yerçekiminde ancak sarkıyordu.

Bayan Wargin'in şöyle konuştu, "Kocam operayı severdi, poker oynardı ve yavru kedilere zaafı vardı. O bir insan hakları ve haysiyet savaşçısıydı. İnsanlığa uzayda ayak basacak bir yer sağlama düşüncesine tutkuyla bağlıydı, üstelik gezegenden ayrılmasına engel olacak bir kalp hastalığı olmasına rağmen böyleydi bu. Hizmet ettiği insanların geleceği için savaşmaya inanırdı. İşte bu son sebep onun öldürülmesine yol açtı."

Burada sesi titredi, itidalini kaybettiği iki andan biri buydu. Görenlerin unutmayacağı bir görüntüydü. Kamera yüzünü yakın plan çekiyordu ve yüzü devasa ekranı doldurmuştu, Bayan Wargin aniden elini ağzına bastırdı ve kendisinden birkaç adım ötede duran Artemis Üssü vekil yöneticisi Binbaşı Eugene Lindholm'e döndü. Mavi gözleri dolmuştu ve bir an için yüzü valinin karısıymış gibi değil de ızdırapla dolu bir dulun yüzüymüş gibi göründü. Binbaşı Lindholm elini onun omuzuna koydu. Wargin bir nefes aldı ve kameralar karşısında tekrar doğrularak ekranda kocasının üstündeki yerini aldı, yanaklarında akan yaşları parlıyordu.

"Kenneth öncelikle kelimenin tam anlamıyla bir politikacıydı. Halka hizmet etmek için yaşadı. Halka hizmet etmek için öldü. Onun ölümünü acıyla anmanızı istemem. Ay'daki ve Dünya'daki sabotajlarını örtmek için kocamı öldüren korkakları bulun. Beni burada, Ay'da mahsur bırakan, son anında yanında olmamı engelleyen insanları bulun. Sırf korkularından insanlığı Dünya'ya mahkûm edenleri bulun."

"Kocam beni aya yolladı çünkü insanlığın gelişimi için olanaklar görüyordu. Dünya'yı isteyerek terk etmemiz gerektiğini ya da terk edeceğimizi söylemiyordu o, onun söylediği uzayın bize, bireyler olarak en iyi hâlimize ulaşmamızı sağlayacak araçları, hedefleri ve en önemlisi umudu vereceğiydi."

Konuşması bittikten sonra, Wargin kiliseyi izlemeye devam etti ve kiliseye doğrultulmuş bir kamera aracılığıyla kocasıyla vedalaştı. Böylesi sancılı bir yas portresiyle karşılaşıp da etkilenmeyecek çok az insan vardır.

Şanlıyım ki yoğun hisler uyandıran olaylarda tepkilerimi erteleyebiliyordum. Düşen bir uçaktaysanız işe yarardı bu. Politik bir sohbette gafil avlandıysanız da. Kocanız öldürüldüğünde de işe yarardı.

Televizyon kameraları durdu ve ben yüzümü ellerimle örttüm. Takındığım kararlılık maskesi çatlıyordu ve henüz düşmesine izin veremezdim. Eugene'in eli bir kez daha sırtımdaydı, beni kucağına çekmeye çalıştı.

Doğruldum, derin bir nefes aldım ve uzaklaştım. "Ben iyiyim."

Eugene kameraların arkasından bizi izleyen Myrtle'a baktı. Helen de orada, gölgelerin arasındaydı, kollarını vücuduna dolamıştı. Dudaklarını sımsıkı büzmüştü ve yüzündeki gözyaşı izleri neredeyse tekrar patlamama sebep olacaktı.

Aşağı baktım ve aceleyle boyanmış elbisemin marşetini düzeltim. Ay'da yas kıyafeti yoktu fakat Myrtle bir zamanlar saç boyası yapan bir şirkette çalışmıştı. Kimya departmanından birilerini bulmuş ve ellerine bir formül tutuşturmuştu. Helen de bir zamanlar hesaplayıcıydı ve ekipten birinin bir zamanlar terzilik yaptığını hatırladı. Galerimdeki sanatçılardan biri, göktaşı etkileriyle toz hâline gelmiş ve birbirine kaynaşmış kayalar olan Ay breşinden bir kolye yaptı. Ay'daki bu tek gün boyunca Kenneth Wargin'in eşi gibi görünüyordum.

Yanaklarım ıslaktı, elimin hızlı bir hamlesiyle nemi sildim. "Klasörüm sende mi?"

"Belki biraz ara vermelisin?" Myrtle klasörü koltuk altından çıkardı.

Başımı iki yana salladım. Klasörü açarak bir sonra yapacağım şeye baktım. Ben bir astronot ve bir politikacı karısıydım. Bir politikacı dulu. Biz olasılıklara karşı plan yapardık. Ölümle ilgili bütün işler klasörün içindeki sayfalarda yazılıydı, yani düşünmeme gerek yoktu. İlk sayfada bir isim ve telefon numarası listesi vardı. Akrabalar, cenaze evi, avukatlar. Hepsinin yanında da bir tik işareti vardı. Kediler Nathaniel'la kalıyordu. Nakliye firması valilik konutunu boşaltmıştı. Sayfaları çevirdim ve yasla ilgili eylem listesine geldim.

"Cenaze" yazısının yanına bir tik attım.

Sırada defin vardı fakat Kenneth'i Wichita'ya götürecekler ve burada aile mezarlığına defnedilecekti. Bu uzak mezarlıktaki defin işlemini izlemem sağlanabilirdi fakat onun Dünya'daki ailesi için zaten zor olan böyle bir güne fazladan bir katman karmaşıklık katmak istememiştim.

Ondan sonra... Ondan sonra hiçbir şey yoktu. Boş sayfaya bakakaldım. Eğer evde olsaydım... Peki ev tam olarak neresiydi?

Gırtlağıma taş oturmuş gibiydi, yutkundum. Dünya'da olsaydım yapabileceğim şeyler vardı fakat buradayken ölümle ilgili bütün işler bitmişti. Dünya'da, yokluğumda işleri halledebilecek insanlar vardı. Telefonlar açıp kararlar vermiş ve çeşitli işleri çeşitli kişilerle buluşturmuştum fakat *varlığım* gerekli değildi.

Peki ya şimdi? Klasörü kapattım.

Odadaki fanlar etrafımda uğulduyordu. Görüşümün kenarında gri kar taneleri uçuşuyordu ve lanet olsun ki bunun ne olduğunu biliyordum. Fakat bayılmaya zamanım yoktu. Televizyon kamerasının kablolarına baktım ve nefes alarak baş dönmesini atmaya çalıştım. Yerdeki kablolar, bantlanmadıkları yerlerde yılanlar gibi kıvrılmış ve kablonun borusunu bastıracak ağırlığı bulamayıp havaya kıvrılmışlardı. Kar taneleri kayboldu ve fanlar yumuşak bir vızıltıya döndü.

Kameraları çalıştıran genç adama döndüm. "Teşekkürler." Bir ismi olsa gerekti. Onunla daha önce tanışmıştım fakat şu anda mühendislikteki gençlerden herhangi biriydi benim için. Ona doğru yürüdüm ve bir içtenlik illüzyonuyla ellerini sıktım. "Bugünkü yardımların için teşekkürler."

Gözleri ıslaktı. "Hanımefendi, başınız..."

"Teşekkürler." Başınız sağ olsun diyecek olsaydı ona bağırırdım ve ekibe bağırmamalıydınız. "Bana bir dakika verir misin, ben..." Sesim cümleyi tamamlayamadan soldu.

Başını eğdi ve odadan çıktı, Myrtle, Eugene ve Helen'le baş başa kalmıştık. Genç adam kapıyı kaparken arkasından baktım, sonra, "Icarus'da neler oluyor?"

Yanımdaki Myrtle gerildi. Bunu onaylamıyordu ve neden durup dinlenmem gerektiğine dair bütün sebeplerini biliyordum, ben de

o yüzden Eugene'e döndüm. Yüzü sabit ve sakindi. Bir an için Myrtle'a baktı, ağzıyla sessiz direktifler verdiğini hayal edebiliyordum.

Eugene kafasını yana eğdi, "Nicole..."

"Kocamı öldürdüler. Sakın bu cümleyi neler kaçırdığıma dair bir şeyler söylemeden bitirmeye cüret etme." Klasörü iki elimle tuttum, alçı kâğıda süründükçe bir hışırtı çıkıyordu. "Geldiğimiz ay gemisinin kontrolleriyle ilgili ne öğrendiniz?"

Yumruklarını sıktı ve yere baktı. Dudaklarını büzdü, sanki sessiz bir tartışmayı kaybediyormuşçasına başını iki yana salladı. Sonra omuzlarını dikleştirdi ve bana baktı. "Kesinleşmiş bir şey yok. İtici iyi durumda. El kontrolünün içinde moloz var, aralıklı arızaya da bu sebep olmuş olabilir. Yine de kontrolleri açtıklarında bu moloz hiçbir şeye değmiyordu. Darbe esnasında yer değiştirmiş olabilir ki benim bir sorun yaşamamamı açıklar bu ya da darbe sonucu oluşmuş olabilir."

"Faustino?"

Arkamdaki Myrtle konuştu, "Bu sohbeti kafeteryada yapsak ya."

Kaşlarımı çattım. "Açık değil."

Myrtle ve Helen bakıştılar. Helen gırtlağını temizledi. "Bu sabah tekrar açıldı. Halim aşılarla perşembe günü indi, biz de karantinayı kaldırabildik."

"Ha. Doğru." İndiğini söylemişlerdi. Sadece aklımda kalmamış. Son üç günü Yönetim Modülü'nde aramalar yaparak ya da bir Miltown yorganının altında uyuyarak geçirmiştim. Kafeterya bana taziyelerini sunmak isteyen iyi niyetli insanlarla dolu olsa gerekti. "Güvenli değil."

"Değil ama yayında söylediklerini düşünürsek güvenliğin önceliklerimizden biri olduğunu sanmam." Myrtle kapıya yürüdü. "Üstelik, yemek yemek hepimize iyi gelecektir."

"Ben aç değilim."

Myrtle kapıda durdu ve başını eğdi. "Kenneth yemeni isterdi."

"Keneth yememi istemiyor. Kenneth cennetten beni izleyip kaygılanmıyor. Kenneth *öldü.*" Ondan tek seferde üç ay ayrı kaldığım oluyordu. Ay'dayken sesini haftada bir duyuyordum. Aldığım her nefesle onun yokluğunu hissetmem saçmaydı.

Dahası, bazen hissetmiyordum da. Bazen, başka bir işle meşgulken o hâlâ bu Dünya'da oluyordu. Hâlâ Dünya'da oluyordu, ofisinde, çalışıyor ya da yavru kedisiyle oynuyor ya da bir delegeyle konuşuyor ya da operaya gidiyordu. Ellerimi sıkıp yumruk yaptım, acı ve öfkeyle savaşmaktan gırtlağıma bir taş oturmuştu. "Ne... Faustino'yla ilgili son durum nedir?"

"Yas tutmak için kendine zaman tanı."

"Ben böyle yas tutuyorum." Sesim gırtlağımı parçalamıştı. "Onu öldüren insanlar ellerini kollarını sallayarak dolaşıyor, kim bilir ne planlıyorlar, sen de benim gidip uyumamı mı istiyorsun? Biraz atıştırayım mı? Kıyafetlerimi yırtıp ağlayayım mı?"

Helen gölgeden çıktı. "Evet. Bunu istiyoruz. Biz çalışıyoruz ve sana söz veririm ki o insanları bulup durdurana kadar da çalışmaya devam edeceğiz."

Onların da yas tuttuğunu kendime hatırlatmam gerekliydi. Kenneth bütün bu insanların yakın arkadaşıydı. Terrazas'ı da kaybetmiştik. Dudağımı ısırdım ve klasöre baktım, işe yaramaz sayfalar içinde dolaştım. "Bakın size söylüyorum, benimle iki ihtimaliniz var: Ya yeterince işlevli ve meşgul olacağım ya da duracağım. Tamamen."

"Bunu bilemezsin."

"Ah, biliyorum." Son düşüğümden sonra yaşadığım aylar süren uyuşuk çaresizlik büyüdü ve Evelyn Marie'yi kaybetmenin acısı kocamın kaybına bağlandı. Yaşasaydı işler daha mı kolay olurdu? Gözlerim tekrar yandı, elimin tersiyle sildim. "Yemek yiyeceğim. Sizi memnun edecek kadar yemem belki ama yiyeceğim."

Gıda yakıttır. Yapmam gereken bir iş vardı ve yemek yememenin sonuçlarını biliyordum. Hangi yolda yürüdüğümün farkındaydım. Fakat farkında olmak ve bu yoldan çıkabilmek iki farklı şeydir.

"Nicole..."

"Cevap vermekten kaçınmanızdan anladığım kadarıyla Faustino ölmüş."

Eugene bana doğru bir adım attı. "Evet." Elini uzattı, parmak boğumlarında yaralar vardı. Bu yaralar yeni mi yoksa o günden kalma mıydı? Hani gündü o? Çarşamba mı?

Terrazas'ın haberini aldığımızdan beri dört günün elimden kayıp gitmesine izin mi vermiştim? "Nasıl olduğunu anlatacak mısınız?"

"Ruben'in dediğine göre, kayak yapmaya gitmiş."

"Kayak mı?" Kaçırdığım bir şeyler vardı. "Ay'dayız."

"Faustino aya daha önce de gelmişti. Regolitin toz hâline geldiği yerler var. Ahşap kayak takımı tabii ki buna dayanamaz ama Ruben'in arkadaşlarından birinin malzeme biliminde doktorası varmış ve paketleme sandığından bir kayak takımı yapmayı başarmış. Birçok kişi kapılmış bu dalgaya."

Tenimin altında dolaşan öfke ve şüphe o denli yoğun kaynıyordu ki bununla biftek bile pişirilebilirdi. "Dalga mı geçiyorsun amına koyayım?"

Eugene tatsız bir şekilde gülümsedi. "Ben de aynı şeyi dedim. Ruben de sadece âtıl materyal kullandıklarını söyleyerek kendini savundu. Sorunun bu olmadığını açıkladım ama..."

Bu... Bu *bebeler* Ay'ın ne kadar tehlikeli bir yer olduğunun farkında değillerdi. Kolonistler buraya uçuyor ve dinlenme alanı olan bir kubbenin altında kalıyorlardı, biz de onların yeterince eğitim almadan gelmelerine izin veriyorduk çünkü UHK için Ay'daki nüfusu arttırmanın tek ekonomik yolu buydu.

"Gittiğini biliyorlarmış ve hiçbir şey söylememişler mi?"

"Ruben bilmiyormuş. Ya da en azından bu seferlik. Zaten önce çocuk felcinden yatıyordu, sonra da Faustino'nun başka bir modülde olduğunu düşünmüş, ta ki biz anonsu yapana kadar, sonra acaba demiş." Eugene elini saçında dolaştırdı. "Faustino'yu olduğunu söyledikleri yerde bulduk. Yürüme mesafesinde. KHDÜ'sünün üzerine düşmüş ve oksijen kaçırmış."

Ürperdim. Kişisel Hayat Destek Üniteleri aya ilk gelmeye başladığımız zamanlara oranla daha az hantaldı, yine de oldukça kallavi bir paketti. Kütleyi dengelemek için öne eğilmek zorundaydınız. Düştüğünüz her seferde, bu kez elbisenizdeki bir dikişi attıracağınız ya da KHDÜ'nüzde bir delik açacağınız kaygısı vardı. Bu ölmek için hızlı bir yoldu fakat ani değildi. Faustino'nun neler olduğunu anlayacak zamanı olmuş olsa gerekti.

"Siktir... İnsanlara söylediniz mi?"

"Sen uyurken." Myrtle... Iıı... Myrtle senin odandaki..."

"İşte yine beni kötü adam yapıyor." Kollarını göğsünde kavuşturdu, dalga geçer gibi bir bakış attı ve tekrar bana döndü. "Senin odandaki hoparlörleri kapatmalarını sağladım. İstersen bana kızabilirsin ama uzun bir süreden sonra daha yeni uyumuştun."

Ben karşı çıkamadan Eugene söze girdi. "Sorularının önüne geçmek adına söylüyorum: Kaza yerinde Meşgul Arı falan yoktu. Nerede olduğunu hâlâ bilmiyoruz."

Ay'da yürüyüp de arkanda iz bırakmamak mümkün değildi. İzlerini silecek rüzgâr ya da hava yoktu. Gölgelerin dik indiği öğle yaşanan günlerde ya da iki hafta süren gecelerde bir şeyleri görmek güç olabiliyordu fakat bununla bile hava kilidinden çıkan izler ortada olmalıydı. "Hava kilidindeki izlere baktınız..."

Eugene başıyla onayladı. "Bütün hava kilitlerine baktık. Uzaklaşan hiçbir iz yok, sadece Faustino'nunkiler. Başka kayıp kimse de yok. Bizce ya Curt aldı ya da Birgit, kuvvetle ihtimal Curt."

"Ya onlar..."

"Emin olmak için ikisini de kapattım, sürekli gözlem altındalar." Euegene yürüdü ve yanıma gelerek elini omzuma koydu. "Sana hepsini anlatacağım. Söz. Hatta sana iki seçenek de sunacağım, kafeterya ya da senin odan ama bu odadan çıkman lazım. Dur bir saniye... Hemen karşı çıkma. Meşgul olman lazım. Bir amaca ihtiyacın var. Bunu anlıyorum. Ama şu anda yas tutan ve dehşete düşmüş bir üs dolusu insan var elimde. Senin bir örnek oluşturmanı istiyorum."

Tam da bu. Kenneth'in yapmamı isteyeceği şey tam da buydu. "Hay lanet Eugene Lindholm. Hiç adil oynamıyorsun."

"Doğru." Gülümsedi fakat gözlerinde yaşlar birikmişti. "Doğru, adil oynamıyorum."

OTUZ ALTI

ÖNCE DÜNYACILAR SUÇLANIYOR

Uzay Karşıtı Figür Tutuklandı

Haber GLADWIN HILL
The National Times Özel Haber

KANSAS CITY, 11 Mayıs 1963 – 20 yaşında bir otomobil tamircisi olan ve Katolik Kilisesi aracılığıyla göktaşı mültecileri için hayır işlerinde çalışan Shane James Cox, dün gece Vali Wargin'e suikast düzenlemekle suçlandı.

Cox cuma sabahı saat 7.15'de, valinin vurulduğu alana beş kilometre mesafedeki White Cliff mahallesinde tutuklandı. Emniyet Müdürü Alex Charlemagne, saat 13:40'ta Cox'a kendisine atfedilen valinin ölümünden suçlandığının tebliğ edildiğini duyurdu. Tebliğ Emniyet müdürlüğündeki cinayet bürosunda, sulh hâkiminin önünde gerçekleştirildi. Cinayet bürosu komiseri Komiser Dennis Poole, Cox'dan aşırı sağcı örgüt "Önce Dünya'nın" üyesi olarak bahsetti. Bu örgüt, Vali Wargin'in dulunun cenazedeki konuşmasında bahsettiğiyle aynı örgüt, Bayan Wargin'in suçlamalarına göre, örgüt uzay programını sabote etmeye çalışıyor.

İş arkadaşlarımın çemberinden geçmeyi bitirene kadar ağzımdan kolayca dökülen bir dizi cevap hazırlamıştım.

"Teşekkürler, çok naziksin."

"Evet, gerçekten de hayatımın aşkıydı."

"Ya sen nasılsın?"

Bu sonuncu beni kurtarıyordu çünkü geriye çekilip onların çocuk felcinden ya da Faustino'dan bahsetmesini, Kenneth'in yanında geçirdiğim on yıllar sonucunda öğrendiğim kaygılı bir ifadeyle dinleyebiliyordum. Doğru zamanda başımı sallamak ya da ne dediklerini anlayamayınca bile işe yarayan, ses tonlarındaki bir değişimin ardından başımı yana eğmek gibi birtakım numaralar öğrenmiştim. Daha iyi göründükleri gerçeği bunaltıcı mıydı yoksa bana cesaret mi aşılıyordu bilmiyorum.

Eugene'in beni götürdüğü konferans salonunda bir sandalyeye çöktüm. Masayı kaplayan pürüzsüz formikaya başımı dayamak çok çekici geliyordu fakat bunu yapsaydım bir daha kaldıramayacaktım. Myrtle önüme emilerek içilen su torbalarından bir tane koydu.

Ona baktım fakat suyu da alıp içtim çünkü ağzım çok kuruydu ve çatlayacak gibiydi. Başım ağrıyordu. Sağ gözümün üstündeki boşluğu ovuşturarak odaya bakındım. "Ofisini mi değiştirdin?"

"Bir haritaya ihtiyacım vardı." Eugene karısı için bir sandalye çekti ve başıyla duvardaki Ay haritasını işaret etti, haritanın üzeri parlak kırmızı raptiyelerle işaretlenmişti. "Sekreterim bunu önerdi."

"Sekreterin mi?" Elimi indirdim. "Yani ben kovulmuş mu oldum?"

"Darılmaca yok ama daktilon berbat."

Sanki onsuz daha iyiymişim gibi alçımı gösterdim. "Karşı çıkamam."

Helen haritaya doğru yürüdü ve Artemis Üssü'nün çevresindeki Mare Imbrium'u çembere alan bir daire çizdi. "Varsayımımıza göre, kayıp Meşgul Arı'nın pilotu gemiyi bıraktığı yerden yürümüş olmalıydı. Bu da demektir ki ana koloniden ve her yol istasyonundan iki kilometre açılan bir çapa sahibiz."

Artemis Üssü ile Bahçe'yi ve Marius Tepeleri'ni düz geçen çizgiler oluşturan kırmızı raptiyeleri işaret etti. Yol istasyonları aslında kabuktan ibaret, motorsuz Meşgul Arılardı ve iki kilometrede bir yerleştirilirlerdi ki bu ay uzay elbisesi içindeki bir astronotun geri yürümesi için UHK'nın resmi mesafesiydi.

"Fakat fazladan hava taşıyorsa bu mesafe artar." Sanki bir yerçekimi kuyusunun dibindeymişim gibiydi başım. Eğer hareket etmeye devam etmezsem sandalyeme gömülecek ve uyuya kalacaktım.

Myrtle bir kraker paketi açtı ve önüme sürdü. "Pekâlâ. Kayıt defterlerine bakınca, sanırım Meşgul Arı nisanın on altısında alınmış, inişimizden üç gün sonra."

Krakerleri önümden ittim ve Helen'e döndüm. Saki oda hareketimden daha yavaş dönmüş gibiydi. "Bir Meşgul Arı'yı üç hafta boyunca nasıl kaybedebiliriz?"

Eugene sandalyesinde öne eğildi. "İşte bu... İşte bu yüzden Frisch'i muhtemelen ilişik kişiler listemde tutuyorum. Hâlâ Curt'ün aradığımız kişi olduğunu düşünüyorum ama Frisch'in Meşgul Arılarla ilgili kayıtlarının eksik olduğu gerçeğini de görmezden gelemiyorum. Her yerleşkeden ve buradaki hangardan envanterler gelir. Prosedür icabı, birilerini bu işe koşup bunları takip etmesi gerekirdi. Ama etmedi."

"Sence bunu bilinçli mi yaptı yoksa zehirden dolayı aklı mı pusluydu?" Hangi senaryoyla karşı karşıya olduğumuzu kestirmeye çalışırken gözlerimi aşağı indirdim. Klasör masanın üzerindeydi. Bir an için, kaburgalarım katlanıp ciğerime batar gibi oldu.

Hay lanet. Sadece bir saat. Hatırlamadan sadece bir saat geçirmek istemiştim. Klasörü buraya niye getirmiştim ki? Yumruğumu ağzıma bastırdım. Hâlâ konuşuyorlardı ve benim tek yapabildiğim solunumumu kontrol altına almaya çalışmaktı.

Gırtlağımı temizledim ve gözyaşlarım kaçana kadar başımı öne eğik tuttum. "Başka kayıp ekipman var mı?"

Myrtle başıyla onay verdi. "Bazı şeyler doğal olarak eksilir, örneğin ofis malzemeleri, borular ya da kablolar. Kitapların ve oksijen tankları, CO2 emicileri gibi kaygı verici şeylerin izlemesini yapsınlar diye sekreteryayla birlikte çalışıyorum. İki de kayıp telsiz istasyonu var."

Kafamı o kadar hızlı kaldırdım ki odanın içinde gri noktacıklar yüzmeye başladı yine. Gözlerimi kırpıştırıp bunları savuşturdum, bir elimi de stabil kalmak için masaya dayadım. "Uzaktan kumandalı bomba."

Eugene'in kaşları kalktı ve ağzı açık kaldı. "Aklına ilk bu mu geliyor? Dinleme ünitesi olamaz mı? İki kişinin olayla ilişkili olmasının soru işareti de bir yana."

"Boru. Kablo. Gübre. Asit." Bir şey daha vardı. Aklımın ücralarından sinyal veren bir şey fakat odaklanamıyordum. "Bir telsizle sinyal yollarsın."

Eugene elleriyle yüzünü ovuşturdu ve tavana bakmaya başladı. "Müthiş. Ben de bu işi kontrol altına aldığımızı sanıyordum."

Kapı açıldı ve Cezayirli bir film yıldızı edasıyla Halim Malouf girdi. Bütün orijinal astronotlar gibi o da tam paketti, bir test pilotu olarak yeteneklerinin yanı sıra fotojenik yönü nedeniyle de seçilmiş gibiydi. Şimdi bile, saçlarını düzleştirmişken ve kafasında bir "Astronot" başlığı varken yakışıklıydı. "İşe yaradı. Silmeyi başardım... Ah." Beni gördü ve yüzündeki bütün neşe silindi.

Odayı aştı ve yanımda diz çekerek sağ elimi iki elinin içine aldı. "Kenneth'e çok üzüldüm. Biz o esnada yoldaydık ve inene kadar bir şey söylenmedi. Tatlım... Yapabileceğim herhangi bir şey varsa bırak da yapayım."

"Teşekkürler, çok naziksin." Gözlerim yine yanmaya başlamıştı.

"Kenneth iyi bir adamdı ve fena poker oynardı. Onu çok özleyeceğiz."

"Evet, hayatımın aşkıydı."

"Neyin içinde olduğunu tahmin bile edemiyorum." Bana bakarken yüz hatlarına keder oturmuştu. Dikkat odağı olmaya aldırmıyordum fakat acıma kaynağı olmaktan nefret ediyordum.

"Ya sen neler yapıyorsun?" Alçılı kolumu omzuna attım. "İyi haberlerin var gibiydi."

Tereddütte kaldı ve tavsiye almak ister gibi Eugene'e döndü. Myrtle sandalyesinde geriye yaslandı, Güneş Sistemi'nde olan toplam yargıyla bana bakıyordu. "Dinlenmek istemiyor. Sanırım bayılana kadar çalışmasına izin verip sonra onu bağlayacağız."

Güldüm ve dilimi çıkardım. Elimi Halim'in elinden çektim, gülümsemem hâlâ yerindeydi. "Hayır ama cidden. Yolunda olan ne? Çünkü iyi habere ihtiyacım var."

"Yani... Aslında, haberler karışık." Ayağa kalktı ve ellerini beline yasladı. "Adımlarımı gizlemek için birkaç değişik metot denedim. Acil durum oksijen tankından yaptığım kontrollü bir salınım izlerimi kaybetmeye yetti. Üç metre sürdü bu ama sadece bir tank. Böylece bir kraterin ucuna kadar geldim ki böylece izimi gizleyebildim."

Helen haritaya baktı ve yüzünü ekşitti. "Öyleyse demek ki Meşgul Arı her yerde olabilir."

"Eğer bombaya dönüştürülmüşse olamaz." Haritaya bakarak sandalyemi geri ittim ve ayağa kalktım.

Oda yana doğru yattı. Sendeledim ve masaya tutundum. Alçım kenarına çarptı ve kaydı. Tekrar dengemi sağlarken Halim de beni kucaklamıştı. Sanki yüksek g etkisindeymişim gibi oda bir tünele dönüşmüştü, kalbimin deli gibi atışını kulaklarımda duyabiliyordum.

Yutkundum ve Halim'in elini sıktım. "Ben iyiyim."

Diğerleri ayaktaydı. Myrtle ve Eugene ne ara benim yanıma gelmişlerdi ki? Halim sandalyeme kadar bana eşlik etti, yüzü kaygıyla asılmıştı.

"Özür dilerim." Başımı iki yana salladım. "Özür dilerim. Ayağım takıldı. Ben iyiyim."

"Sen iyi falan değilsin." Myrtle krakerleri bana fırlattı. "Gıda yakıttır."

"Siktir git." Krakerleri geri ittim. Anlamadığı sözleri papağan gibi bana tekrarlamaya hakkı yoktu. "Sendeledim. Hepsi bu."

Ellerini beline yerleştirdi ve bana bakmaya başladı. "Herkes dışarı çıksın."

Eugene, sanki bir patlamadan kendini sakınır gibi ellerini kaldırdı ve Myrtle'dan uzaklaştı. Hain Helen arkasını döndü ve kapıya doğru yürümeye başladı. Sadece Halim tereddütte kalmıştı. "Acaba yapabileceğim..."

"Dışarı. Şef astronot olduğunu biliyorum ama dışarı." Myrtle kapıyı işaret ediyordu.

Gözlerimi devirdim. "Myrtle, yapma ama. Ay'da olduğumuz için dengemi kaybettim. Böyle şeyler olur, bilirsin."

Kapı Halim'in arkasından kapandı. Myrtle bir sandalye aldı ve benimkiyle karşı karşıya gelecek şekilde yerleştirdi. Oturdu ve elinde krakerlerle öne doğru eğildi. "Astronot programına girebilmek için ne kadar kilo kaybetmem gerektiğini biliyor muydun?"

Göz kırpıştırdım, Myrtle'ın eski hâlini hatırlamaya çalıştım, Elma'nın kadınları astronot programına aldırmaya çalıştığı zamanlardaki hâlini. Kıvrımlı bir kadındı o zamanlar, üç erkek çocuk doğurmuştu ve yemek yapmayı severdi, fazladan dolgu onu rahatsız etmezdi. Şim-

di ince ve atletikti, yanaklarında, gülümsediği anlar hariç, fazladan bir yuvarlaklık yoktu. Ki şu anda gülümsemeyeceğine de emindim.

"On sekiz kilo. Üç ayda. Benim vücudum yuvarlak olarak tasarlanmış. Bir Fransız fırınını yedikten sonra hâlâ ergen bir oğlan gibi görünen Helen'inki gibi tasarlanmadığına gayet eminim. Uçuşlardan önce tartılacağım vakitler bir hafta oruç tutuyorum ve her şeyi berbat etmemiş olmak için dua ediyorum." Krakerleri tekrar bana uzattı. "İyi değilsin."

"Kilo kaybetmeyi takmıyorum."

"Neden böyle yaptığın umurumda değil." Krakerler ikimizin arasında, elinde asılıydı. "Eugene'in en son ihtiyacı olacağı şey senin gerçekten çökmen. Lanet olası krakerleri ye."

Gözlerim irileşti. "Diline dikkat etmeyecek misin?"

"Siktiğimin krakerlerini ye yoksa Tanrı yardımcım olsun Ana Teresa'ya seni uyuşturmasını, bağlamasını ve koluna bir serum takmasını söylerim."

Krakerleri aldım.

Uzlaşmamıza göre ben krakerleri yiyecek ve yatağa gidecektim. "Uzlaşma" kelimesini kullanıyorum çünkü Myrtle Lindholm bir avcı pilotuyla evliydi ve benden biraz olsun çekinmiyordu. Benden daha inatçıydı ve elimdeki tek alternatif...

Ana Teresa'yı arayacak olursa doktor hiç şüphesiz beni yatıracaktı. Kenneth... Kenneth çok daha erken devreye girerdi. Bir elma sosu tüpünden başka bir şey yememiştim ki o da ta...

Yatmaya gittim çünkü haklıydı. Her şey kontrolleri altındaydı. Benim yapabileceğim her şeyi yapıyorlardı. Halim'in gelişiyle birlikte fazladan bir pilotları bile vardı, gerçekten uçabilecek durumda olan bir pilot. Eugene'in çöküşüme ihtiyacı yoktu ve ben de gerçekten bunun eşiğindeydim. Bir Miltown aldım. Uyudum.

Doğu Yerleşkesindeki yaşam alanındaki yatağımda uyandım, tamamen sersemlemiş bir hâldeydim. Geçtiğimiz birkaç gün boyunca pek uyumamıştım ve ağlayarak uyanmaktan da yorgun düşmüştüm. Marlowe'un sırtıma oturmasını ve beni yatağa çivilemesini istiyordum.

Odanın dışında birilerinin fısıldadığını duyabiliyordum ki beni de uyandıran muhtemelen buydu. Herhâlde Myrtle ya da Helen'di. Kalkmalıydım ki kaygılarının önüne geçip hayatlarına devam edebilsinler.

Sırtımın üstüne doğru yuvarlandım, vücudum Dünya normalindeki gibi ağırdı. Tavana baktım, ortak odadan sızan bir ışık şeridiyle aydınlanıyordu sadece. Her şey loş ve griydi. Gözlerimi tekrar yumdum. Sonra. Sonra kalkacaktım.

Alnıma bir su damlası düştü.

Gözlerim küt diye açıldı. Oturdum, oda etrafımda dönüyordu. Bacaklarımı yataktan dışarı sallayarak elektrik düğmesini buldum ve o anda da kendimi durdurdum. Kafam karışıktı fakat aptal değildim.

Duvara yaslanıp ince plastik kapıyı açtım. Ortak odanın duvarları ve tavanı su içindeydi. Helen ve Aahana dikilmiş fısıldayarak bir şeyler konuşuyorlardı. İki kadın da pijamaları içindeydi, odanın ışıklandırması her şeyi loş bir turuncuya boyamıştı.

"Hiçbir şeye dokunma." Sesimde, uygun bir şekilde, ölümü andıran bir şey vardı.

İkisi de sıçradı. Helen, hiç vakit kaybetmeden tavanı işaret etti, düşmeye hazır damla damla suyla doluydu. "Yarım saat önce fark ettik. Eugene'e ve bakım ekibine haber vermesi için birilerini yolladım."

"Bütün yaşam modülü mü?" Aslında sadece kadınlar bölümü olacak kadar şanslı olduğumuzu düşünmüyordum, Helen'de bunu baş sallayarak onayladı. "Saat kaç?"

"Neredeyse altı." Helen tavandaki su birikintisine bakıyor ve alt dudağını şaplatıyordu. "Günlerden pazartesi. Bütün pazar uyudun."

"Eh." Yatağa oturdum ve ayakkabılarımı almak için eğildim. Geçen sefer çıplak ayaktım ve kauçuk tabanlarımın olması iyi bir fikir gibiydi. "Ölü gibi uyumak bu olsa gerek."

"Ben alt kata iniyorum." Helen Aahana'ya döndü. "Batı yerleşkesinden birilerine söyle de insanları uyandırmana yardım etsin, ışık düğmeleri ya da akım taşıyan hiçbir şeye değmediklerinden emin ol. Birlikte Ortaşehir'e gidin."

"Bir dakika ver de ben de seninle geleyim." Aslında çişimi yapmak istiyordum. Ben ayakkabılarımı giyerken bir damla su enseme damladı ve bu isteğime güç kattı.

"Sen de herkes gibi Ortaşehir'e git." Helen kapıya doğru yürümeye başladı.

O kadar hızlı kalktım ki bütün modül etrafımda dönmeye başladı. Duvara tutunup kendimi sabitledim. Helen sırtı bana dönük olduğu için bütün bunları kaçırmıştı. Aahana ise görmüştü. Ona gülümsedim ve göz kırptım. Yanından geçerken kapıyı işaret ettim. "En iyisi bunları açmak, böylece kimse içgüdüsel olarak düğmelere yönelmez."

"Peki." Alt dudağını çiğnedi. "İyi misin?"

"Yetenek gösterisindeki dans numarama hazırlanıyorum da." Helen'le birlikte odadan çıkmak için döndüm fakat bir kere ayağa kalkınca bir günden fazla uyuduğum gerçeği fena bir şekilde mesaneme baskı yapmaya başlamıştı.

Sessizce küfrederek banyoya yöneldim ve karanlıkta işedim. Eğer bir MEK giyiyor olsaydım eminim ki "Maksimum Emicilik Kıyafeti" ne demekmiş iyice bir anlardım.

Beş yılın ardından tekrar koridordaydım ve dikkate değer ölçüde daha az sınırlı hissediyordum. Koridordaki yoğunlaşma çok da kötü değildi, içinde daha az insan nefes alıyordu. Batı yerleşkesi Erkekler bölümüne giden kapı açıktı ve Aahana'nın birisiyle konuştuğunu duyabiliyordum. Spiral merdivenlerden aşağı süründüm, her ihtimale karşı metal tırabzanı ya da destek direğini ellememek için dikkat ediyordum.

Bu modülün ekipman odası bütün alt katı kaplıyordu. Kulağa çok büyükmüş gibi gelebilir fakat bu kubbeler aslında balon gibi olduğundan en alt kat ve en üst kat en ufaklarıydı. Merdivenler ortadaydı, modülün çevresini dolaşan bir yürüyüş yoluna açılan dört koridora iniyordu. Piller, nem giderici, oksijen, karbondioksit emiciler... Hepsi de kompakt paketler içinde buraya yollanmış ve düzenli bölümlere yerleştirilmişlerdi. Başka modüllerde basınç düşmesi ihtimaline karşı her modül kendi kendine yetecek şekilde düzenlenmişti. Güç ve su arıtma gibi şeylerde merkezi işlem yapılıyordu fakat temel yaşam desteği birden çoktu. Oda alçak ve iyi aydınlatılmıştı fakat olması gerektiğinden çok daha fazla nemliydi.

O kadar iyi ışıklandırılmıştı ki ekipmanı ve koridorun sonunda yatan Helen'in bedenini hemen görebiliyordunuz.

OTUZ YEDİ

KANSAS PARLAMENTOSU VERGİ REFORMUNU ONAYLADI

Wargin'in Önerdiği Yasa Tasarısı 118'e Karşı 7 Oyla Meclise Yollandı

TOPEKA, Kan., 13 Mayıs 1963 –(AP)– Bugün toplanan özel oturumda, Senato, 118'e karşı 7 oyla, eski Vali Wargin'in kabul edilmesi için çalıştığı ve çok zenginlerin vergi muafiyetini kaldıran vergi reformunu kabul etti. Meclise gönderilen yasa tasarısı, takip eden üç yıl boyunca eyalet gelirini arttıracak.

Merdivenden çıktım, kalbim deli gibi atıyordu. Ne cehennem yaşanmıştı burada? Helen anca beş dakika önümdeydi. Bir elektrik akımı arkı da görmemiştim. Havada durumu anlatan ozon kokusu da yoktu. Gözlerim yanıyordu. Neden yerdeydi? Nefesimi zar zor toplayabiliyordum ve oda etrafımda dönüyordu. Gücümü toplamalıydım çünkü Helen...

Helen yerdeydi. Yüzüstü uzanmıştı, merdivenlere erişmeye çalışmıştı.

Karbondioksit.

Bütün oda sert bir şekilde kaydı. Burada bir yerde acil durum maskeleri olmalıydı. Ama nerede? Düşünemiyordum. Odaklanmamı sağlayan tek şey bunun çalışmasını yapmış olmamızdı. Gerekli manevraları biliyordum. Ben de yıkılırsam ekip arkadaşımı kurtaramaz-

dım. Geri bastım, merdivenlere yönelirken sendeledim. *Haydi Wargin. Zil zurna sarhoşken bile fokstrot yapabilirsin sen, bu iş sende.* Nefesimi tuttum, hâlâ bedenimde olan oksijeni salmamaya çalıştım.

Merdivenler önümde yüzüyordu. Helen arkamdaydı. Onun için dönmeliydim. Bu fikri kafamdan savuşturdum ve merdivenlere gittim. Tırabzanı tuttum, bir sebeple bundan daha önce çekiniyordum... O niyeydi peki? *Yukarı. Yukarı çık Wargin. Karbondioksit yere çöker.*

İkinci kata geldiğimde dört ayak üzerindeydim, belki de aşağıdan beri böyleydi. Üzerine her yük yükleyişimde sol kolum isyan ediyordu ki bu da odaklanmama yardımcı oluyordu, ben de emeklemeye devam ettim. Nefes almak için duyduğum acil ihtiyaç ciğerlerimi yakıyordu, ikinci katın sahanlığında bunu göze aldım. Karbondiokistle ilgili en şeytanca şey sanki bir hava varmış gibi hissedilmesidir. Nefes alınca çok rahatlamıştım.

Oda hâlâ dönüyordu fakat daha öncekinden iyiydi. Aklım bulanıktı fakat acil durum maskelerinin nerede olduğunu hatırlayabilmiştim. Bunun asıl sebebi de merdivenlerin hemen karşısında olmaları ve üzerlerinde açıkça "Acil Durum Oksijen Maskesi" yazmasıydı.

Duvara kadar süründüm ve ADOM kompartmanının koluna tutunup kendimi yukarı çektim. Sırf açabilmek için bile bacaklarımı olabildiğince ayırarak dikilmek ve duvara yaslanmak zorunda kalmıştım. Bir maske çıkardım. Daha önceden çalışılmış, tanıdık maske takma operasyonu, yanlış elle işe koyulunca çok zordu. Maskeyi aktive etmek için gerekli vanayı beceriksizce aramıştım. Saf oksijen soğuk ve metalik bir görkemle, tıslayarak akışa geçti.

Beynimdeki örümcek ağları geri çekilmeye başladı, hâlâ küme küme hissediyordum, ahtapot gibi beni sıktığını fakat ne yapmam gerektiğini de biliyordum. Bir maske daha aldım. Bunlar ufak paketlerdi, güvenliğe ulaşmanız için size on dakika kazandırmak üzere tasarlanmışlardı. Helen ne kadar süredir orada yatıyordu? Bundan emin değildim ve merdivenlerden aşağı koşturdum.

Her şey hâlâ dönüyordu, neredeyse son basamaklardan düşecektim. Duvara tutundum. *Yavaş hızlıdır.* Koşacak kadar bedenime hâkim olmadığımdan Helen'e doğru yürüdüm. Yanında diz çöktüm, maskeyi kafasına geçirdim ve vanayı açtım.

Ancak bundan sonra kontrol ettim yaşayıp yaşamadığını.

Nabzı sanki koşuyormuş gibi delicesine atıyordu. Üzerine yattım ve yerde rahatladım. Maske yüzüme bastırıyordu. On dakika. İkisini kullanmıştım bile.

Ayağa kalktım ve bir itfaiyeci gibi taşımak üzere Helen'in kolunu yakaladım. 1/6 g'de, sadece dokuz kilo gelirken bile, onu kaldırmaya çalışırken az kaldı düşüyordum. Uzuvlarım jöle gibi olmuştu ve şu anda bunun sorumlusu CO2 değildi. Alçıdan da değildi. Bu benim hatamdı. Dudaklarımı ıslattım ve onu sırt üstü çevirdim.

Berbat bir yöntemdi fakat diğer kolunu da yakaladım ve onu merdivenlere doğru sürüklemeye başladım. Peki ya sonra? Şu andaki durumumla onu merdivenlerden çıkaramayacaktım. Başka bir gün olsa mikrofonu denerdim fakat duvarda bu kadar nem varken olmazdı. Merdivenin ilk basamaklarına dayadım onu.

Spirale baktım. Bir kat yukarıda ofisler vardı, onun üzerinde de ekip yaşam alanları. İki kat inip çıkmıştım ve ayakta bile zor duruyordum. Kalan altı dakikada burayı tırmanabilir miydim? Hayır. Fakat bir üst kattın zemininden bağırabilirdim ki eğer aklım doğru çalışıyor olsaydı bunu ilk etapta yapardım.

Aklımda öncelik sıralamamla birlikte merdivenlerden tırmanmaya başladım. Ofis katına gelince maskemin içinde derin bir nefes aldım ve maskeyi çıkardım.

"İmdat! İmdat! İmdat!" Yüzümü maskeye gömdüm ve bir nefes daha aldım, kafama geçirmekle uğraşmamıştım. "Karbondioksit! Maskeyle gelin. Tekrar ediyorum. Karbondioksit. Maskeyle gelin."

Yukarıdan Aahana bağırdı. "Anlaşıldı."

Metal gibi bir havadan bir nefes daha. "Helen düştü. Onu kaldıramıyorum. Makine odasında."

"Anlaşıldı. Yoldayız. Dayanın."

Kiminle geldiğini görmek için beklemedim. Ekip arkadaşlarıma işlerini yapmakta güveniyordum fakat beynimin şeytan yanı, eğer ikisinden herhangi birisinin Icarus'la bağlantısı varsa merdivenlere giden kapıyı kapatmalarını bekle diyordu. Eğer bu olursa sanırım iletken olmayan bir şey bulup mikrofonu deneyecektim.

Ki tekrarlayayım, daha önce aklım başımda olsaydı bunu denemiştim bile. Yine patlayabilirdi fakat en azından pişip kızarmazdım. Maskemi tekrar taktım ve ADOM kabinine döndüm, Aahana'nın doğru işler yapacağına güveniyordum. Maskemi tazesiyle değiştirdim ve tekrar merdivenlere yollanmadan önce Helen'e de bir tane aldım.

Merdivenden aşağı inince ADOM kabinini burada da gördüm, merdivenin tam karşısındaydı. Gerçekten de aklım başımda değilmiş. Ayrıca, alarmalar neden çalmıyordu ki?

Helen'in yanına diz çöktüm ve üzerine eğilip maskesinin vanasını kontrol ettim. Gözleri açıktı. O kadar rahatlamıştım ki kalbim durabilirdi. Hareket etti ve doğrulmaya çalıştı fakat dirseğini altına alacak kadar iyi değildi beden koordinasyonu.

Beni gördü ve bir şeyler mırıldandı, o kadar boğuk söylemişti ki İngilizce mi Tayca mı yoksa Fransızca mı anlamamıştım. Eğer benim gibi düşünüyorsa "Neler oldu?" gibi bir şeyler söylemiş olsa gerekti.

"Karbondioksit. Yardım geliyor." Taze maskeyi uzattım. "Nefesini tut."

Başıyla onayladı, derin bir nefes aldı ve üzerindeki maskenin kayışlarını gevşetmek için elini uzattı. Maskeyi çıkarmasına yardım ettim, siyah saçları fena dağılmıştı. Yeni maskeyi taktık. Yukarımızda, ayak sesleri merdiveni dövüyordu. Dakikalar sonra, pijaması ve kauçuk ayakkabıları içinde Aahana ve hesaplayıcılardan bir kadın merdivenlerin son basamaklarını indi.

İkimizi de kaldırıp güvenli bir yere götürdüler çünkü yalan söylemenin lüzumu yok, benim de yardıma ihtiyacım vardı.

Helen, kafasında bir buz torbasıyla konferans masasında, karşımda oturuyordu. Gözleri kapalıydı ve başını duvara yaslamıştı. "Curt ve Birgit'in yalıtılmış durumda olduklarını düşünmeden edemiyorum."

"Evet..." Bende de bir buz torbası vardı, şakaklarımdaki zonklamayı idare edilebilir bir seviyeye çekmeye çalışıyordum. "CO2 emicileriyle ilgili neyin ters gittiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Gözlerini açtı ve bana baktı. "Kapalı bir şey gördüğümü hatırlamıyorum ama bu bir sürpriz de olmadı."

Ana Teresa sözünü geçirebilmiş olsaydı şimdi ikimiz de revirde olacaktık. Ki burada işler karışıktı çünkü Bilim Modülü hâlâ su hasarı sonucunda kapalıydı ve eğer böyle olmasaydı bile çocuk felci hastaları olacaktı.

"Seni yerde yatarken görmeseydim... Ben de düşerdim." Hatta, muhtemelen daha da hızlı olurdu.

Önümde, kafeteryadan bir tepsi yemek vardı. Beykın. Tereyağlı kızarmış ekmek. Bir uzay tavuğundan gerçek bir rafadan yumurta. Bir şişe Tang ve bir fincan kahve.

"Sizce Icarus hepimizi bir modülde toplamaya mı çalışıyor?"

İyi bir soruydu bu. Ortaşehir'de Eugene ve Myrtle, genelde Yaşam Modülü'nde uyuyan insanları organize ediyordu ki bu kolorinin büyük bir çoğunluğuydu. Bilim Modülü hâlâ kapalı olduğundan geriye sadece üç adet işlevli yaşam modülü kalmıştı. Yönetim, Ortaşehir ve Operasyon Modülü. Limanda pilot yaşam alanı da vardı fakat herkesi ikame etmeye yetmezdi bu.

Hepimizi bir araya topla sonra da bombayı patlat, bu muydu? Yüzümü buruşturdum. Savaşta Icarus bendim. Çeşitli yerlere girmiş ve güvenlerine ihanet etmek üzere çeşitli kişilerle yakınlıklar kurmuştum. "Ben olsam böyle yapardım..."

Kapının açıldığını duydum ve rafadan yumurtayı aldım. Masaya vurup kabuğunu kırdım ve yumurtayı soymaya odaklandım.

Ana Teresa girmişti içeri, bir malzeme sandığı taşıyordu. Onun arkasından gelen Halim'in omzunda birkaç hamak vardı. Arapça konuşuyorlardı ki lafın yarısında İngilizceye döndüler. "*...almar'at al'akthar eanadaan alty qabalatha ealaa al'iitlaq* ama yakın sayılır. Hamakları iki uzak köşeye koyalım."

"Hamak mı? Burada uyuyacağız sanırım." Kabuk yumurtaya yapışık kalmaya meyilliydi, düşmesini sağlayacak yeterli yerçekimi yoktu.

Ana Teresa sandığı masaya koydu. "Tali C Reviri'ne hoş geldiniz."

Çıplak yumurta tepe ışıklarının altında parlıyordu. Yumurtayı tepsiye bıraktım, doktorun beni izlediğini hissedebiliyordum. Çatal ve bıçağı aldım. "Dışarıda işler nasıl?"

Köşede, Halim bir sandalye çekti ve odanın destek payandalarının birinin altına koydu. "Aslında, iyi. Herkes birlikte çaba gösteri-

yor ki bu..." Hamaklardan biri hâlâ omuzunda, sandalyeye tırmandı. "Doğrusu, kolonistlerle ilgili şüphelerim vardı."

Yumurtayı ikiye doğradım, ortadaki güneş sarısı küre göründü. "İyi insanlar." Bıçağımı bırakıp tuz ve karabibere uzandım. Kalbim hiç yoktan yere hızlanmıştı. "En azından çoğunlukla iyiler."

"Ki bu da..." Önce bana sonra Ana Teresa'ya baktı ve yüzünü buruşturdu. "Ki bu da Eugene'e saygı duymama sebep oluyor, onları motive etmekte iyi iş çıkarıyor."

Odada yalnız olsaydık ne söylerdi acaba? Helen'in bakışları benimkileri buldu, gözlerinde aynı soru vardı. Çatalımla yumurtayı biraz döndürdüm, düşünmeye çalışıyordum. Bu kadar korkunç yorgun olmasaydım Ana Teresa'yı yollamak için zekice bir yol bulurdum muhtemelen fakat şu anda yapabileceğim en iyi şey sessiz kalıp, işini bir an önce bitirmesini ummaktı.

Halim de aynı fikirde gibiydi. Destek payandasına gömülü inşa edilmiş reseptöre bağladı hamağı ve çekme-çevirme testi yaptı. Ana Teresa da konferans masasının diğer tarafındaki payandaya doğru çekiyordu bir sandalyeyi.

Yumurta hâlâ çatalımın ucundaydı.

Yumurtayı ağzıma götürmek için gerekli olan irade gücünü tarif edebilmem zor. Bazen, böyle güçlükler çektiğim zamanlarda Kenneth... Gözlerimi yumdum ve nefesimi düzene sokmak için savaştım. Göz kapaklarımın arkasında... *Gömleğiyle dikilmiş, bir kâseye çiğ yumurta kırarak benim için Sezar salatası yapıyor. Kollarındaki kaslar bir gerilip bir gevşiyor. Saçları briyantinden kurtulup öne düşüyor.*

"İyi misin?" Ana Teresa'nın sesi yumuşaktı ve sandalyenin üzerine çıkınca yukarıdan gelmeye başlamıştı.

"Evet." Gözlerimi açtım ve yumurtadan bir ısırık aldım.

Beyazı ağzımı macun gibi kapladı. Öğürdüm. Peçetemi kaldırdım, ağzımı kapadım ve burnumdan nefes aldım. Doktor sandalyesinden aşağı atladı ve o anda yanımda bitti. Yutkunmaya çalıştım. Tekrar öğürdüm.

Ben minnacık yumurta lokmasını peçeteye tükürürken o da elini sırtıma dayamıştı. Gözyaşları görüşümü kapatıyordu. Bakışları-

mı aşağıda tuttum, böylece Helen ve Halim'in bu küçük sahneyi izleyişine tanık olmak zorunda kalmadım.

Ana Teresa yanıma diz çöktü ve peçeteyi aldı. "Elma sosunu daha kolay idare edebilir misin?"

"Olabilir. Evet." Sesim utançtan kabalaşmıştı. "Özür dilerim."

Akşam üstü oldu, Eugene konferans salonunun kapısından içeri baktı. Işıklarımızın yandığını görünce kapıyı açtı ve eşikte durdu. Helen'e ve bana bakarken kaşlarını kaldırmıştı, muhteşem hamaklarımızın üstünde, tavandan sarkıyorduk.

Helen parmaklarını oynattı. "Sürpriz."

Üzerinde karalamalar yaptığım not defterini indirdim, hareketimle birlikte serum lastiği havada titredi. "Malikaneme hoş geldin..."

"Halim beni uyarmıştı ama..." Myrtle'a döndü. "Konferans salonuma ne yaptıklarını görüyor musun?"

Myrtle kocasının poposuna vurdu. "Öyle ağzını açıp bakacak mısın yoksa benim için kapıyı mı tutacaksın?"

Sırıtarak yana çekildi ve karısı için kapıyı tuttu. Seçeneklerim fazla değildi, kıskançlıkla onları izleyebilir, gözyaşlarına gömülebilir ya da tavan payandasındaki mekanik reseptörleri sayabilirdim. Beş adetlerdi. İki tanesine hamak bağlıydı, bir tanesine de serumum.

Eugene masanın ortasına bir CO2 filtresi koydu. "Kendinizi öldürtemeye çalışmayı bırakırsanız memnun olurum."

"Başarmamızı mı tercih edersin?"

Bir anda çarpılmış gibiydi ki sanırım onun yaptığı şakadan pişman olmasından fazla pişman oldum ben yaptığım şakadan. Kaşlarını çatıp masayı döndü ve hamağımın yanına geldi. "Çok özür dilerim."

"Yaptığım ilk şakaydı bu. Boş ver." Masadaki filtreyi işaret ettim, onu bu andan çıkarmaya çalışıyordum çünkü yaptığım şakaya rağmen kalbim içimde iki boyutlu bir kareye dönüşene kadar katlanıyordu. "Bu emicilerle ilgili ne buldun?"

Sanki hâlâ özür dilemek ister gibiydi fakat Myrtle söze girdi, "Sahteymiş."

Helen sesli ve öfkeli iç geçirdi. "Bu da bir bahis kaybettiğim anlamına gelir ki bu hiç de hoşuma gitmiyor." Bana baktı. Omuz

silktim, öyle komik bir kederli ifadeyle tavana bakmaya başladı ki gülmemek elde değildi. "Sahte filtre mevcut kaynaklarla mı yapılmış, mesela bant?"

Eugene'in ağzı açık kalmıştı, dönüp Helen'e bakmaya başladı. "Sen bunu hangi cehennemden biliyorsun?"

"Diline dikkat et." Myrtle'ın sesi ne kadar eğlendiğini ortaya koyuyordu.

Helen suçlar gibi parmağını bana doğrulttu. "Nicole'e listesinde neler olduğunu sorun."

"Liste." Eugene bana bakmaya başladı ve bakışları karalamalar yaptığım not defterine indi.

Doğrulup oturmaya çalıştım fakat bir hamaktayken bu çok kolay değildi, ben de gırtlağımı temizlemekle yetindim. "Burada işleri zora sokmak için ne yapardım diye düşünmeye başladım. Savaştaki görevim bu olsaydı mesela."

"En akla yatkın Icarus adayının ben olduğumu açıklamasına bakın şimdi."

Helen'e sırıttım çünkü gözyaşlarına boğulma isteğimi maskelemenin en kolay yolu buydu. "Her şeyde en iyisi olmayı sevdiğini biliyorsun."

Myrtle bir sandalye çekti ve oturdu. "Ah, bunu dinlemeliyim."

"Helen Katolik, buraya gelirken de kokpitteydi. Ay araçlarını kullanabilmeleri için insanlara eğitim veriyor yani kolaylıkla bir Meşgul Arı bulabilirdi."

"Beni Mars görevinden çektikleri için UHK'ya garezim de var." Doğruldu ve benim bahsetmediğim bir şeyden bahsetti. Bu az sonraki şeyi ben de düşünmüş müydüm? Evet fakat dile getirmemiştim. O ise getirmişti. "Ayrıca, Mars Görevi gemilerine de erişimim vardı."

Eugene'in kaşları birleşti, hesabı yapınca bir şüphe kuranderinde kaldı. Fakat bundan çabuk çıktı ve başını iki yana sallayarak bana döndü. "Herkesten şüpheleniyor musun?"

"Sürekli. Açık olmak gerekirse sizden de şüpheleniyorum."

Myrtle burnundan güldü. "Öyle olmasaydı hayal kırıklığına uğrardım." Eugene'i ayağıyla dürttü. "İsminin aslında Ferdinand olduğunu öğrenince gör bak neler olacak."

Benimle eğlendiğini fark etmeden önce bu olasılığı kafamda geçirmiştim bile. Tam isminin Eugene Simmons Lindholm olduğunu biliyordum çünkü dosyasını okumuştum. Herkesin personel dosyalarını okumuştum çünkü doğrusu, herkesten şüpheleniyordum.

Fakat onlara güvenebileceğime dair hiçbir şüphem yoktu.

Tabii bu tip güvenlerin savaş yıllarımda insanların ölümüne sebep olduğunu da unutmuyorum. Öte yandan, Myrtle şu anda bana açık açık gülüyordu. "Hah, yakaladım seni."

"Yakaladın." Filtreyi işaret ettim. "Peki... Icarus bir filtreyi çıkardı ve geri kalanları yerinde bıraktı. Bu da geri kalanların daha hızlı tükenmesine yol açtı ve alarmlar da devre dışı bırakılınca, bakım ekibi fark etmeden önce karbondioksit birikmesi oldu. Bu da bir çeşit zaman ayarlı bomba, olay esnasında başka bir yerde bulunabilirsin. Yani sorumlu hâlâ Curt ya da Birgit olabilir."

Eugene başıyla onayladı. "Bu da şu soruyu doğuruyor ki Curt liman merdivenlerindeki karbondioksit filtresinden neden bahsetti?"

Kalemimle alçıma vurdum, düşünüyordum. Düşünmek daha kolaylaşmıştı, ateşle geçirdiğiniz bir gecenin sabahı gibi. İyi değildim fakat en azından zihnim açıktı. Eğer bir bubi tuzağı kurmuş olsaydım bunu açık edecek bir ipucunu kime niye verirdim? "Güven kurmak için mi? Yatağa bağlı kaldığı hâliyle karbondioksit zehirlenmesinden kaçmak için mi?"

"Pekâlâ. İşte bulmacanın bir diğer parçası." Eugene filtreye tıklattı. "Bunun çerçevesi Faustino'nun kayaklarıyla aynı malzemeden yapılmış."

Tam anlamıyla ağzım açık kalmıştı. Böyle bir şey daha önce hiç başıma gelmiş miydi emin değilim. "Yani... Ya Curt ve Birgit Faustino'yla aynı kişiye imal ettirdiler ya da... Ya da Faustino Icarus'tu, aptalca öldü ve bize bir dizi zaman ayarlı bomba bıraktı. Makinisten ne haber?"

"İletişimdeki Güney Afrikalı adamı hatırlıyor musun? Uzun süredir burada olan, onun bundan önce bu işe fırsatı vardı ama tam uymuyor." Eugene şakaklarını ovuşturdu, yemin ederim ki geçen haftaya göre daha fazla beyazı vardı. Bazen bu Kenneth'e de olurdu. Bütün bu işler...

Parmak boğumlarımla gözlerimin altını sildim. "Öyle varsayıyorum ki bunu bütün modüllerdeki emicilere yaptı ama ilk bu ortaya çıktı."

"Evet. Listene bir bakabilir miyim?" Elini uzattı ve not defterini benden aldı.

"Ben de görmek istiyorum." Myrtle eliyle kocasını yanına oturması için çağırdı. Listemi okurken Eugene'in yüzü değişti. Önce meraklıydı, sonra düşünceli ve en sonunda da dehşete düşmüş bir ifade.

Kafasını kaldırıp bana baktı. "Tam anlamıyla korkunçsun, bunu biliyorsundur sanırım."

"Bunu bir iltifat olarak alacağım, ayrıca, düşüncelerimi değiştirmeye çalışma."

Yanında duran Myrtle konuştu, "Ah, bu bir iltifat, evet."

"Şşş."

"Bana şşş deme."

Eugene onu duymazdan geldi ve dirseklerini dizlerine yaslayarak öne doğru eğildi, listeye bakıyordu. "Bunların çeyreğini bile yapmışsa boku yedik demektir."

"Onlarda sorun yok. Bulup engelleyebiliriz." Alçımın kenarını çekiştirdim. "Bizi öldürürse düşünmediklerim öldürür."

OTUZ SEKİZ

GREVLERİN VE İSYANLARIN YAYILDIĞI ŞİLİ'DE ORDU DEMİRYOLLARINA EL KOYDU

SANTİAGO, ŞİŞİ, 20 Mayıs 1963 – Gıda kısıtına karşı gelişen ve binlerce vatandaşın katıldığı protestolar sonucunda, hükümet demiryollarını ordu kontrolüne verme kararı aldı. Hükümet ayrıca, stratejik noktalara güvenlik görevlileri yerleştirerek şehirde basınçlı su toplarıyla vardiya gezen polislerin sayısını da arttırdı.

Sonraki hafta boyunca, bir Quaker arkadaşımın söylemiyle, en iyi hâlimde değildim. Bana yardımcı olmaya çalışan insanlara çattım, davranışlarım hakkında ne kadar az konuşulursa o kadar iyidir.

Ben kelimenin tam anlamıyla ortada salınırken Eugene de listem üzerinde çalıştı. Icarus'un nem gidericilerin göbeğine perklorik asitle dolu bir çelik kâse sakladığını buldu. Asit kâseyi kemirmiş ve kabloları yakmıştı. Icarus su kaynaklarını kirletmek fikrimi kullanmamıştı ki bu da iyi bir şeydi çünkü bu çok zekice bir hamleydi ve hepimizin canına okurdu.

Fakat Icarus yakıt tanklarına tortu yerleştirmişti. Icarus duman detektörlerini devre dışı bırakmıştı.

Bütün makine odalarındaki acil durum oksijen maskelerini boşaltmışlardı. İronik olarak, bizi kurtaran şey, onların nerede olduğunu hatırlayacak kadar kendimde olmamamdı.

Eugene listeden bir maddeyi temizledikçe benim aklıma başka bir madde geliyordu. Hepsi de arıza yaratmanın basit yollarıydı. Sanki astronot eğitiminde dikkat etmemiz gereken şeylerin üzerinden geçiyor ve yapmamak üzere eğitildiğimiz her şeyi tavsiye ediyordum. Eugene önerdiğim bir şeyi bulduğunda, bir an için kendimi kaynakları tüketen biri gibi değil de gerçekten faydalı biri gibi görüyordum.

Kişisel bir not vermek gerekirse, üç gün boyunca bir yemek günlüğü tutmamın ardından Ana Teresa serumu çıkarmıştı. Fakat işe dönmeme izin vermemişti. Ondan nefret ediyordum. Günlükten de nefret ediyordum. Etrafım çok hareketliydi.

Bunun dışında, hafta başka bir olay olmadan geçti. Tabii Meşgul Arı'nın nerede olduğunu hâlâ bilmiyorduk, güneş batana kadar Halim onu arıyordu. On sekizine gelindiğinde, olası yerlerin hiçbiri günışığı altında değildi.

Öyleyse soru şuydu, Icarus'u durdurmuş muyduk yoksa acelesi mi yoktu?

Işıkları kapattık, sadece fanların uğultusu kalmıştı, Helen hamağında yer değiştirdi. Koridordan gelen ışık kapının altından sızıyor ve Helen'in karakalem bir eskizini çıkartıyordu. "Sana bir soru sorabilir miyim? Ama kişisel."

"Tabii ki."

"Yemekle ilgili sıkıntılarında sana yardımcı olacağını düşündüğün bir şey var mı?" Bunu sanki ben bozukmuşum gibi değil de çözülmesi gereken bir sorunmuş gibi sormuştu.

"'Sıkıntılar' ninemin söyleyeceği bir lafa benziyor. Anoreksi desen olur. Sorunumun ne olduğunu biliyorum." Buna bir isim vermek neden sohbetin kontrolü bendeymiş gibi hissettiriyordu bilmiyorum fakat böyle olmuştu. Yastığın üzerindeki kafamı oynattım ve karanlığa bakmaya başladım. En son böyle bir çöküş yaşamamamın üzerinden on yıl geçmişti. "Şunu söyleyerek başlamak lazım belki, bu süregelen bir sorun değil, genellikle işlevliyimdir."

"Biliyorum ya da şöyle diyeyim, işlevli olduğunu biliyorum çünkü senin... Anoreksin olduğunu bilmiyordum."

"Yine 'sıkıntılar' mı diyecektin?"

"Tabii ki hayır, İngilizcenin ana dilim olmamasından kaynaklanıyor bu."

Güldüm, Tanrım, ne de güzel gelmişti. Bunun bir dil sorunu olduğuna bir an için bile inanmamıştım. Tanıştığımızda İngilizce, Tayca ve Mandarin konuşuyordu, sonra, Reynard'a âşık olunca bunlara Fransızcayı da eklemişti. Güvenilir kaynaklardan duyduğuma göre Reynard'ın da Taycası anlaşılabilir ve etkileyiciydi.

Karanlıkta takılıyorduk, ona cevap vermeden konuyu değiştirmeme izin verirdi sanıyordum. Sorun şuydu ki benim 'sıkıntılarım' geçen hafta onu tehlikeye atmıştı. Onu kaldırabilmem gerekliydi. En azından, ayağa kalkarken sıkıntı yaşamamalıydım.

Ona doğru yuvarlandım, hamağım sallanmaya başlamıştı. "Öğle yemeğinde ne yediğimi sor. Polislik yapma. Kabadayılık da yapma..." İç geçirdim. "Myrtle ve Ana Teresa'nın yaptığı şey... Bu gerekli. Şimdi. Yani şu anda, Kenneth'in 'durum' dediği şeyin içindeyken gerekli. Fakat sürdürülebilir değil. Zaman içinde ayak dirememe sebep olacaktır. O yüzden de ne yediğimi sor."

"Bu seni rahatsız etmeyecek mi?"

"Ah, edecek. Nefret edeceğim hatta ama ne yediğimi düşünmemi de sağlayacak. Ayrıca diğer insanlara sıradan bir konuşmaymış gibi gelir." Yine ağlıyordum fakat en azından karanlıktaydık ve sesimde bunun emaresi yoktu. Kenneth bunu her gün sormazdı, sadece baskı altında olduğumu bildiği zamanlara saklardı, en çok böyle zamanlarda yemeyi 'unuturdum'. On yıldır bu kadar kötü bir duruma düşmediğimi söyleyebiliyorsam sebebi muhtemelen Kenneth'ti. "Sana çatmamaya çalışacağım."

"Pöf... Ben astronot programında Tayvanlı bir kadınım. Senin draman beni korkutmaz."

Pazartesi, dulluğumun on ikinci gününde, alelacele inşa edilmiş revirdeki eziyetimden nihayet salındıktan sonra kafeteryanın uzak bir ucuna oturdum ve geçen hafta işe dönüş iznini almış olan Helen'le birlikte yemek yedim. Tekrar uçmasına izin vermişlerdi, giydiği astronot başlığı yüzünden saçları düz bir hâl almış alnına darmadağın dökülmüştü.

Hem sevinçliydim onun için hem de fena kıskanıyordum. Hatta, mikrofon kollarının tenine bastırıp yanaklarında çıkardığı izleri bile kıskanıyordum.

Sırtım odaya dönük oturuyordum, böylece kimseyle göz teması kurmak zorunda kalmıyordum. Kayıt defterindeki, Ay'ın uzak bölgelerini gösteren haritayı parmağıyla bir çember içine aldı, kayıtları uçuş saatleriyle doluydu. "Uzak uçta neredeyse öğlen oldu yani gölgeler var ve bu kötü fakat gözlemevinde hiçbir şey yoktu."

"Bende fikir bitti." Sandalyemde arkaya yaslandım ve bir bisküviden minik parçalar koparmaya başladım. Bütün uç yerleşkelerin çevresindeki bölgeleri kontrol etmiş, Icarus'un Meşgul Arı'yı bunlardan birinin yanına bırakıp bırakmadığına bakmıştık. "Biz yaptık, biz ettik" diyorum fakat asıl kastettiğim Halim, Helen ve Myrtle. Bana listeler yapma ve not tutma görevi verilmişti.

Nihayetinde, Meşgul Arı'yı tuhaf yerlerde arama önerisinde bulundum, örneğin Ay'ın uzak ucundaki radyo teleskobu, burada sabit bir ekip yoktu. "Gelecekte Meşgul Arıları parlak turuncuya boyamak için bir teklif sunacağım."

"Cırtlak pembe. Böylece erkeklerin hiçbiri yanlarına yanaşmaz." Helen göz kırptı. "İş güvenliği."

"Tepesine de bir kurdele." Bisküviyle oynayışımı izlediğini hissedebiliyordum, ben de bir sonraki parçayı ağzıma attım.

"Belki biraz da dantel mi?" Kayıt defterini katladı ve tekrar uçuş kıyafetine koydu.

Güldüm fakat aklım Meşgul Arı'yı bulmak için yeni yöntemler peşine düşmüştü bile. "Belki de en büyük zararı nerede vereceğini düşünüp oradan izleri geriye doğru takip etmeliyiz."

Helen şaşırmış gibi bakıyordu. "Ama zaten baktığımız yerlere bir daha bakmayı..."

Işıklar kesildi.

Kafeteryadaki insanlardan toplu bir homurdanma yükseldi ve acil durum ışıklarının yanmasıyla birlikte bunu daha zayıf bir alkış takip etti. Aydınlıktaki Helen saatine bakıyordu, ben de öyle.

"Bunun nasıl ve niye olduğunu bilmemek beni çok rahatsız ediyor." Helen kayıt defterini çıkardı ve takvime küçük, siyah bir daire

çizdi. Kaşlarını çatıp bir hesaba koyuldu ve sonra da başını iki yana salladı. "Bu aralıklar çok kafa karıştırıcı. Dört gün. On beş gün. Sekiz gün. Sekiz gün."

Kaşlarımı çattım çünkü bir tane fazla saymış gibiydi. "Beş etti."

Başıyla onayladı ve sonra kafasını kaldırdı, gözleri kaygıyla büyümüştü. "Ah. Evet. Pazar günü bir tane daha oldu, on ikisinde. Sen uyuyordun."

Kenneth'in cenazesinden sonraki gün. "Anlıyorum." Bakışlarımı aşağı indirdim ve yemek tepsisini ittim. Masanın karşısındaki Helen gerildi. Dişlerimi gıcırdatarak tepsiyi tekrar önüme çektim ve bir çatal dolusu kremalı ıspanak aldım. "Keşke birinin bana bunu söylemiş olsaydı."

"Pardon. Yaşam Modülü'ndeki sorunlar... Aklımdan çıkmış."

Onu haksız yere zorladığımı hissederek ürperdim. "Benim hatam. Rastgele aralıklarla on altı dakika mı?"

"Elektrik kesintileri esnasındaki Dünya'nın ve Ay'ın birbirileriyle ilişkili konumlarının geometrisine bakmak istiyorum. Eğer Dünya hep aynı yöne bakıyorsa..." Kalemini masada tıkırdattı. "Hipotezimin doğru olduğundan emin olabilmek için örnek hacmi çok küçük ama eğer Dünya'nın hep farklı tarafı bize bakıyorsa en azından bu hipotezi reddedebiliriz."

Çatalım tabak yolunu yarılamıştı ki Helen'e bakakaldım. Bu sorunu matematik kullanarak çözmek hiç aklıma gelmemişti, zaten Helen bu yüzden bir büyücüydü.

Çarşamba günü Ana Teresa beni Bilim Modülü'ndeki gerçek revire çağırdı, nihayet kurutulmuş ve suyun oluşturduğu hasar giderilmişti. Ortaşehir'den uzanan bütün yeraltı tüneli boyunca neden bir yemek günlüğü tutmak istemediğimin ve işe dönmeme izin verilirse nasıl da daha iyi hissedeceğimin detaylı bir açıklamasını geliştirdim. Yaptıkları müdahaleye ihtiyacım var mıydı? Evet, nefret etmiştim fakat vardı. Ne var ki şimdi mükemmel bir durumdaydım ve sürekli beni kontrol altında tutmak, çocuk felci hastalarına harcanması gereken kaynakların ziyanıydı.

Parlayan odaya doğru kapıdan girerken Ana Teresa, elinde küçük bir testereyle yolumu kesti. "Gel. Röntgen cihazım çalışmaya başladı. Koluna bakmak istiyorum."

"Sana da merhaba." İçimde geliştirdiğim tiradı sonra kullanmak üzere rafa kaldırdım. Kolumun kırık olduğunu unuttuğum falan yoktu tabii fakat alışmıştım. Ağrı dinmişti ve arka plana geçmişti. Benim için çıkardığı tabureye oturdum ve kolumu tezgâha koydum.

"Röntgen cihazları alçıdan da görebiliyor sanıyordum."

Testereyi alçıma yerleştirdi ve vızıltısını bastırmak için sesini yükseltti. "Alçısız daha temiz görüntü olur."

"Ha." Başımla onayladım. "Peki. Gelecek kuşaklar için. İlk kırılan kemik falan."

Ana Teresa kaşlarını çattı. "İkinci kırık işi bulandırıyor. Ayrıca bir de kemik yoğunluğun var."

"Yani. Hayal kırıklığına yol açtığım için üzgünüm."

Homurdandı. "Sen bir astronotsun. Daha azını zaten beklemiyordum ki..."

Işıklar kesildi.

Bir an sonra acil durum ışıkları yandı. Ana Teresa öfleyerek testeresini bıraktı, sanki kişisel alıyordu bunu. "Çıldırtıcı bir şey bu."

"Bekle biraz." Sanki kesintiye neden olan şeyi görebilecekmiş gibi tavana baktım. "On altı dakika sonra gelecek."

Malzeme arabasından korkunç derecede endüstriyel bir makas aldı ve bana doğrulttu. "Eğer yaşam desteğe bağlı hastalarım olsaydı... Yöneticiye söyle bu iş hastalarım için tehlikeli."

"Yeri gelmişken." Revire bakındım, yataklar boştu, kaşlarımı kaldırdım ve alçımın geri kalanını keserken çıkan kulak tırmalayıcı seslere takılmamaya çalıştım. "Herkes nerede?"

"Hmm." Çalışırken başıyla Ortaşehir'i işaret etti. "İyileşmeleri için açık hava daha iyi, ben de buraya en kötü vakaları alacağım."

"Fakat..." Tekrar odaya bakındım. "Yataklar boş."

"Evet..." Kocaman makası bıraktı ve alçıyı kolumdan soydu. "Tamirat esnasında Eugene burayı tekrar organize etti ve uzun dönem hastalar için alan yarattı. Koridorun sonundalar."

"Kimler?"

"Binbaşı Lindholm şimdilik Curtis, Birgit, Ruben, Garnet ve AKY'yi barındırmamı istedi."

Ana Teresa gazlı bezi çıkarmak için daha küçük bir makas aldı. Fanlar yokken revir tuhaf bir şekilde sessizdi. Makasın metal uçlarının birbirine sürttüğünü duyabiliyordum.

Gazlı bez yere düştü. Bileğim alçının içinde bozunuma uğramıştı ve yanında hatırlamadığım bir yumru vardı.

Ana Teresa buna bakınca üfledi ve ellerini kalçalarına koydu. "Avucunu yavaşça çevir."

Haftalardır hiç dönmemiş kaslarım bu durumu protesto etti, döndürürken ön kolumun yanının gerildiğini hissedebiliyordum. Baş parmağım tam olarak tavanı işaret etmiyordu ki bileğim durdu. Kemiğin merkezi düşük yoğunluklu bir sancıyla zonkluyordu.

Kaşlarımı çattım, döndürmeye çalışıyordum. Acıdan dolayı durmamıştım, sadece bileğim daha fazla dönmemişti.

"Bu pek de..." Yutkundum ve masanın üzerinde rahatlattım kolumu. Avucum tam düz değildi. Odaklanarak bir daha çevirmeye çalıştım. Kırk beş derecelik bir döngü. Ancak o kadar. "Ben... Ben bunu yapmakta güçlük çekiyorum."

Ana Teresa iki parmağını avucuma yerleştirdi. "Sık."

Parmaklarım hareket etti fakat sanki alçı hâlâ yerindeymiş de harekete engel oluyormuş gibiydi. "Bu çok... Atrofi bu, değil mi?"

"Bu tam da kitaplardaki gibi..." Işıklar yandı. Keskin ışık altında Ana Teresa'nın somurtkan ifadesi daha belirgindi. Geri çekildi. "Röntgenle bir bakalım, ne kadar kötü bir durumda?"

"Fizyoterapi işe yarar mı?" Ne yapmıştım kendime? Sanki gemi kontrolünü tutar gibi tekrar sıkmaya çalıştım. Parmaklarım cevap verdi fakat çok küçük bir hareketti. "Uçabilecek miyim?"

"Önce röntgeni çekelim. Sonra konuşuruz."

İnkâr etmekte çok iyiyimdir. Bazı günler ayakta kalmamı sağlayan tek şey bu oluyor. Bazı günler tek kontrol edebildiğim şey. Bazı günler sorunun çözüm olduğunu söylerim kendime.

Eugene'i perşembe günü yakaladım. Frisch'in ofisindeki masada kahvaltı yapıyordu ve önünde de bir rapor açıktı. Bir eliyle yumurta

dolu bir çatalı tutuyor, diğer eliyle sayfadaki yerini takip ediyordu. Açık kapının yanında durup onu izledim, orada olduğuma dair hiçbir fikri yoktu.

Gerçekten kendini kaptırmış gibiydi. Kaşları arasında var olduğunu hatırlamadığım çizgiler ve gözlerinin altında karanlık torbalar vardı. Masaya gömülmüş, kaşlarını çatmış okuyordu.

Eşiğe yaslandım. "Bu sabah kaçta işe başladın?"

Sıçradı, yumurta masaya saçıldı. "İsa aşkına Wargin." Peçetesini aldı ve yumurtayı rapordan temizledi. "Altı mıydı? Uyuyamadım da."

"Hmm..." Onu izleyerek alt dudağımı çiğnedim. "Bir tavsiye verebilir miyim?"

"İstemesem de vereceksin." Peçetesini tepsiye attı. "Şıı-öyle." "Sık" kelimesini "Söyle'ye" çevirmeye çalışırken sesi çaresizce titremişti.

Biraz zamanımı aldı fakat "sık" demesinin bana Kenneth'i hatırlatacağını düşündüğünü anlamıştım. Hatırlatmazdı fakat bunu telafi edişi hatırlattı.

"Kenneth kahvaltıya iş taşımadığı zamanlar daha çok işi hallederdi." Tabii bunu benim en az bir öğün yediğimden emin olmak için yapardı fakat sonuç değişmiyordu. "Güven bana... Devam ettiremeyeceğin bir hız belirleme kendine."

Eugene parmaklarıyla masaya takırdatarak beni izledi. Raporu kapattı ve sandalyesini çevirip bana baktı. "Sen nasılsın?"

Bir trajediden sonra insanların içtenlikle ve yakınlık duygusuyla sordukları bu soru aynı zamanda hem hoş hem de yorucudur. "İki hafta daha alçıda kalacağım. Daha az ağlıyorum. Daha çok yiyorum. Canım da sıkkın." Kollarımı göğsümde bağladım ve savaşa hazırlandım. "Curt hakkında konuşmak istiyorum."

Gözlerini kıstı. "Ne konuda?"

"Uçuş." Kendime bana acınmasına hazırladım. "Sol kolumda kalıcı rotasyon kaybı var. Kırıldığı için. Çocuk felci değil belki ama ona yaklaşmakta farklı bir açı bulmuş olabilirim. Sonra ne olacağına bakarız."

Eugene başını iki yana salladı. "İşe yaramaz."

İç geçirdim, bunu dile getirecek olmaktan dolayı sıkıntı duyuyordum. "Ortak zemin suiistimal edebileceğin bir yakınlık kurmana sebep olur. Bu örnekte ikimizde uçuş..."

Işıklar kesildi.

"Of, Pete aşkına." Acil durum ışıkları yanmaya başlarken ben de kollarımı yana atmıştım. "Yine mi?"

Eugene sandalyesini çevirip loş ampule baktı. "Sonuncudan bu yana yirmi dört saatten az zaman geçti."

"Evet..." Bu hafta bu üç olmuştu. Helen'in istatistiksel analizi bu konuda ne derdi acaba? "Bu kaygı uyandırıcı."

"Öyle. Frekansın artması hoşuma gitmiyor."

Benim de gitmiyordu. Bir şeye yaklaşıyormuşuz gibi hissediyordum. "Curt'le konuşmak istememin sebeplerinden biri de bu."

Eugene bana bakmak üzere döndü, ellerini birleştirmişti. Duruşunda belirgin bir farklılık vardı, boynunun çizgilerinde ve çenesinin kapanışında arkadaşım olarak konuşmayı bırakıp tamamen iş odaklı olacağını söyleyen bir şeyler. "Bu isteği reddedeceğim. Henüz tam olarak çalışacak durumda değilsin."

Ellerimi kenetledim, sol elimi yumruk yapamamamın sebebinin yeni alçım olmadığını biliyordum. "Onun önünde çökecek değilim."

İç geçirdi. "Doğru. Ama cenazedeki konuşmanda sabotajdan açıkça bahsettiğini unutuyorsun. Eğer Icarus Curt'se sen odaya girdiğin anda gardını kaldıracaktır." Eugene öne eğildi, gözlerini üzerimden ayırmıyordu. "Eğer onunla konuşacaksak bu doğrudan sorgu olmalı."

"Pekâlâ... Oldukça haklısın. O zaman hemen bunu ayarlayalım."

"Eğer odaya girdiğinde bunu istemiş olsaydın tabii ki ayarlardım." Eugene başını iki yana salladı. "İyi değilsin ve bu kötü bir tercih olur. Sözümü kesme. Üzerine uyu bunun... Haklı olduğumu biliyorsun."

Biliyordum. Hay lanet. İnkârda iyiydim fakat o kadar da iyi değil. Yerdeki aşınmış noktalara baktım, gözlerim ağrıyordu. Yanaklarım utançla kızarmıştı. Başımla onayladım, sesime güvenmiyordum.

"Bak...." Dönünce sandalyesi gıcırdadı ve masasındaki sayfalar havalandı. "Üssün teknik kullanım kılavuzunun üzerinden geçersen yardımı dokunur. Sömürdükleri bir zafiyet var mı bakarsın."

Tekrar başımla onayladım ve uzattığı klasörü aldım. Bunun faydalı olması için bir şans bile varsa yapardım fakat zorlu işi de görür görmez tanırdım.

Cuma gününü galeride geçirdim. İlk Ay üssünü kurduğumuzdan beri yazılmış bütün teknik kılavuzları kurcaladım. Fakat gözlerim minicik harfleri seçmekte güçlük çekiyor ve durmadan akıyordu. İnsanlar astronot eğitiminin güçlüklerinden bahsedip durur fakat doğrusu, işimizle ilgili en büyük güçlük şöyle cümleler okurken uyanık kalmaktadır...

> FV hücrelerinin performans özellikleri nedeniyle dizi çıkış voltajının düzenlenmesi gereklidir, yani çıkış voltajı hücrelere yerleştirilen yükün bir fonksiyonudur ve İKÜ'nün gücü doğrudan FV dizisinden alarak ve çıkış voltajını 130 ila 173 V arasında belirli bir aralıkta tutarak elde ettiği değişken bir güç kaynağıyla sonuçlanır bu. DC (normalde "birincil güç voltajı" olarak adlandırılan 160 V DC'dir.)

Bunun 222 sayfalık bir dokümandaki tek bir cümle olduğunu göz önünde bulundurun lütfen ki bu 222 sayfanın yirmi dört sayfası kısaltmalar indeksiydi. Bunların bazılarını her gün kullanıyordum ve harflerin ne anlama geldiğini bile unutmuştum, örneğin AKSCS ki bu nedense "aksak" diye telaffuz ediliyordu. Ana Kılavuz, Seyrüsefer ve Bir şey Bir şey. Diğerleri daha anlaşılmazdı. Şuna bir bakın...

> İkincil güç bir DCU'dan kaynaklanır ve daha sonra ikincil güç dağıtım düzenekleri (İGDD'ler) ve uzak güç dağıtım düzenekleri (UGDD'ler) olarak adlandırılan bir ORU ağı aracılığıyla dağıtılır, burada modalite İGDD'ler ve UGDD'ler esasen bir veya daha fazla RPCM içeren muhafazalardır.

En sevdiğim ise hiçbir normal isim içermiyordu.

> "Kalıcı ETCS çalışır hâle geldiğinde EETCS devre dışı bırakılır ve bu noktada EETCS'nin bazı kısımları PVTCS'deki bileşenler olarak kullanılır."

İşe yarar bir şey bulmayı umuyordum.
Bulamadım.
Fakat iki kez daha elektriğimiz kesildi.

OTUZ DOKUZ

UHK'NIN ŞEF ROKET BİLİMCİ VALİ WARGİN'İN ONU ZEHİRLEDİĞİ İDDİALARINI YALANLADI

KANSAS CITY, 24 Mayıs 1963 –(AP)– Başkan Denley'in ofisinden sızan bilgilere göre eski Vali Wargin, Uluslararası Havacılık Koalisyonu şef roket bilim adamı Dr. Nathaniel York'un zehirlenmesi olayından soruşturuluyormuş. Sızan bilgilere göre vali, karısıyla ilişki yaşadığından şüphelendiği Dr. York'u kıskanıyormuş.

Eşi Birinci Mars Görevi astronotlarından olan Dr. York ise bu iddiaların "hakaretamiz" olduğunu söyleyerek, kendisiyle Vali Wargin'in uzun süredir arkadaş olduğunu belirtti. Dr. York sözlerine şöyle devam etti, "Bu, hükümetin Bayan Wargin'in saygınlığını zedeleme girişimidir. Herkese zamanlamayı gözden geçirmeleri çağrısında bulunmak istiyorum. Bunu bir dula niye yapıyorlar, hem de *şimdi*? Önce Dünya'nın uzay programını etkisiz hâle getirmesine dair soruşturmayı neden gölgelemeye çalışıyorlar?"

Cuma gecesi geldiğinde çok küçük yazıları okumaktan başım çatlayacak gibi ağrıyordu. UHK'ya başladığımda fontun bu kadar küçük olduğunu hatırlamıyorum. Halim akşam yemeğinde burnumun üstünü ovuşturduğumu fark etti ve evet, artık her yemekte bir eşlikçim oluyordu.

Gırtlağını temizledi. "Okuma gözlüğü."

Tatlı patatese çatalımı geçirdim. "Ben yaşlı değilim."

"Takvime bakacak olursak senden iki yıl daha gencim ama son iki yıldır okuma gözlüğü kullanıyorum." Omuz silkti ve tavşanını bıçağıyla böldü. "Eğer bundan kaygılanıyorsan beni yere bağlamadılar."

Her ne kadar mikro yerçekiminden dolayı birçok astronotun okuma gözlüğü kullandığını pekâlâ biliyor olsam da bunların çoğunluğunun erkek olduğunu da biliyordum. Uçuş doktorları için bir gizemdi bu, kadınların gözü uzaya daha kolay adapte oluyordu. Yani okuma gözlüğüne olan ihtiyacımın uzayla bir alakası yoktu. UHK'ya moruk olduğumu hatırlatmak istemiyordum.

Tabii bunun bir fark yaratacağı falan da yoktu. Gelinen noktada, Dünya'ya ayak basar basmaz kalıcı olarak yere bağlanacağımdan oldukça emindim.

Cumartesi sabahı pes ettim ve revire gidip Ana Teresa'dan okuma gözlüğü istedim. Mevcut üs kılavuzunu bitirmiş ve eski bir sistemin varlığı ihtimaline karşı bir önceki sürümü okumak istiyordum. Zorlu bir işti fakat kendime acımaya başlayıp da ekip arkadaşlarıma daha fazla yük olursam kahrolurdum. Bana tamamen yararsız bir iş vermemesi için Eugene'e güveniyordum.

Fakat gözlerim benden hâlâ nefret ediyordu.

Revirin kapısını açtığımda Ana Teresa gözlem masasının önünde, bir perde arasında belli belirsiz görünüyordu. Hastasına çiçeklerle ilgili bir şeyler söyledi, tam olarak ne dediğini hatırlamıyorum. Geri dönüp odadan çıkmak zorunda kaldım.

Kenneth'in kalbiyle ilgili onca kaygı ve bela, sonuçta hiçbir önemi kalmamıştı. Alnımı kauçuk duvara bastırdım, sanki çökmemizi engelleyen regolit benmişimcesine yaslandım ona. Gırtlağım kurumuştu ve aldığım her nefesle yanıyordu. Dünya'da o olmadan geçen on yedi gün. Nefesim düzelene kadar kauçuk duvara baktım, yüzümü sildim ve tekrar içeri girdim.

Perde açılmıştı, Ana Teresa'nın hastasının Curt olduğunu fark ettim. İkinci gelişimle beraber sohbetleri sönümlendi ve doktor etrafa bakmaya başladı.

Curt başını bana doğru çevirdi, kaşları kaygıyla birleşmişti. "Sen iyi misin?"

Muhtemelen gözlerim kızarmıştı fakat bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Evet. Sadece seninle uğraşırken içeri gelmek istememiştim." Gülümsememi cana yakın fakat neşeli olmayacak şekilde ayarlamıştım. Eugene onu sorgulamamamı söylemişti ve sorgulamayacaktım da fakat işte şimdi buradaydım ve kaçmak anlamsız geliyordu. "Mahremiyet önemlidir."

Curt bir elini alnına koydu ve ıstırap çekiyormuş taklidi yaptı. "Ah, ya biri çocuk felci olduğumu öğrenirse, utancımdan ölürüm." Elini indirdi ve gülümsedi, içten bir gülümsemeydi. "Ama cidden, iyi hissettiğine sevindim."

Bir an için panikle Ana Teresa'ya baktım, anoreksimden ona bahsettiğini sanmıştım fakat sonra anladım ki sadece kocamın ölümünü kastediyordu. Gözlerim yanıyordu, sanki buna ihtiyaçları varmış gibi perdeyi düzelttim. "Kramplar hâlâ o kadar kötü mü?"

"Hayır. Büyük oranda durdular." Bacaklarını işaret etti. "Havalı tellerimi gör de ondan sonra konuş."

"Müthiş haber." Bir merak ifadesiyle ona döndüm ve nefesim boğazıma yapıştı. Onu görmemin üzerinden geçen iki haftada Curt'ün bacakları görünür biçimde bozunuma uğramışlardı. Hastalığın ciddiyetini abartıyor diye düşünmüştüm fakat bu ihtimal şimdi listemden çıkmıştı. İki bacağında da alüminyumdan teller vardı ve ekipman ipleriyle bağlanmışlardı. "Vay canına. İyi iş çıkarmışlar. Bunu kim yaptı?"

"Gerçek roket bilimciler!" Sesi neşeli çıkıyordu fakat tavana bakıyor ve biraz hızlı göz kırpıştırıyordu. "Sağ bacağım titreşiyor, umarım yakında durur."

Ana Teresa elini Curt'ün omzuna koydu. "Eve döndüğünde daha iyi olacak."

"Harika." Başını çevirip doktora baktı. "Burada, eğer çabalarsam kendimi bunlarla ayakta tutabilirim. Ya Dünya'da? Bir tekerlekli sandalyeye mahkûm olacağım ve bundan kaçış yok."

Bu beni şaşırtmıştı. Eğer Icarus ben olsaydım biraz olsun hareket edebildiğimi açık etmezdim. "Sandalye Roosevelt'e engel olmadı."

Bunu söylemiştim fakat Franklin'in sakatlığını kamuoyundan gizlemek için pek çok yol denediğini de biliyordum. Basın onu fotoğrafla-

mamak için bir centilmenlik anlaşması yapmıştı. Kürsüye gelip ayakta konuşma yapmasının onun için ne denli zor olduğuna dair kimse haber yapmamıştı. "Geri döndüğünde istediğin her şeyi yapabilirsin."

"Uçamam."

Haksız değildi. Eğer Eugene planımı kabul etmiş olsaydı bu iyi bir başlangıç noktası olurdu.

Ana Teresa bir tekerlekli sandalyeyi yanaştırdı, bir fırlatma koltuğuyla ofis sandalyesinin istenmeyen çocuğuna benziyordu. Bunu kullanarak Curt ayağa kalkabilecek ve hareket edebilecekti fakat tamamen başkasının merhametine bağımlı olacaktı. Ana Teresa Curt'ü tekerlekli sandalyeye aldı, o kadar basit ve verimli görünmüştü ki hareketleri kıskandım.

Doktor sandalyenin arkasına geçti. "Biraz izin ver hemen geleceğim."

"Teşekkürler. Ben sadece okuma gözlüğü istiyordum."

"Ha. Tabii. Göz kontrol..."

Işıklar kesildi.

Acil durum ışıkları titredi ve yandı. Saatime baktım fakat on altı dakika süreceğini de biliyordum. Bu kesintilerin frekansının böyle artması hiç hoşuma gitmiyordu.

Ana Teresa kaşlarını çatmış ışıklara bakıyordu. Curt başını çevirip ona baktı. "Hey, doktor, Nicole götürsün beni çocuk felci koğuşuna. Sen de böylece kurulabilirsin."

Vücudum adrenalin pompalıyordu, doğal duruşumu bozmadım. Curt neden benimle yalnız kalmak istiyordu? Ayağa kalkamıyordu yani bana saldırmak istemediğine emindim. "Tabii! Böylece elektrik gelene kadar zaman kazanmış oluruz."

Ana Teresa başını iki yana salladı, alçıma bakıyordu. "Onu yatağa aktaramazsın."

Curt elini salladı. "Aslında, bir süre oturmak istiyorum. Tavana bakmaktan sıkıldım."

Doktor daha fazla itiraz etmeden Curt'ün sandalyesinin arkasına geçtim ve kapıya doğru itmeye başladım. "Bir dakikaya dönerim."

Sandalyeyi kapının eşiğinden aşırtmak biraz zaman aldı. Tekerlekleri eşikten aşırtmaya çalışırken alçım baş parmağımın dibine

baskı yapıyordu fakat Ana Teresa yardıma koşmadan önce Curt'ü koridora çıkarmayı başarmıştım.

Kapıdan çıktığımız anda Curt kafasını yana çevirip beni görmeye çalıştı. "Acil durum ışıklarının pilleri ne kadar dayanıyor?"

Omuriliğim boyunca hem sıcak hem soğuk bir dalga yayıldı. Şu anda Ay gecesini yaşıyorduk ve koloni enerjisinin önemli bir kısmını güneşten alıyordu. Devasa listemi yaparken acil durum pillerini bitirmeyi düşünememiştim. Eğer ana enerji santralini bir şey bozacak olsaydı güneşi tekrar görmek için bir hafta beklememiz gerekecekti. "Bu iyi bir soru..."

"Sandalyeyi bir an için durdurur musun?"

Durdurdum, nereye varmak istediğini merak etmekle birlikte Eugene'in haklı olabileceğinin bilincindeydim. Tamamen çalışmaya dönmemiştim daha. "Ne oldu?"

Pijamasının göğüs cebine uzandı ve katlanmış bir kâğıt çıkardı. Yerel basın ofisimizin, Dünya'dan gelen bütün haberlerden oluşturduğu gazetemizden kesilmiş bir kupürdü. "Bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

Bana verdiği sayfaya baktım. *VALİNİN EŞİ KOCASININ ÖLÜMÜNDEN TERÖRİSTLERİN SORUMLU OLABİLECEĞİNİ İDDİA ETTİ.* Yutkundum ve dudaklarımı ıslattım. "Nesini konuşacağız?"

"Bundan benim sorumlu olduğumu düşünmeni." Ellerini ışıklara doğru sallamıştı.

Kâğıdı ona geri verdim. "Neden böyle düşündün ki?"

"Bir bakalım... Haberde bahsettiğin olaylardan biri de inişimiz. Demek ki kontroller ya önceden sabote edildi ya biri bunu seyahat esnasında yaptı ya da bozulmuş gibi davranıldı. Bu senaryoların ikisi beni, Mikey'i, Helen'i ya da Eugene'i işaret ediyor. İndiğimizde pilot bendim."

Doğru. Bizim de yaptığımız çıkarım böyle gelişmişti. Bunun ne kadar imkânsız olduğunu mu anlatacaktı? "Bozulmuş gibi yapabilir miydin?"

"Tabii ki. Ben bir test pilotuydum. Yaptığımız işin yarısı hava araçlarını bilerek arıza yapmasını sağlamaktır, böylece kurtulma teknikleri geliştiririz." Kafasını tekrar çevirdi. "Öne gelebilir misin? Seni görmekte zorlanıyorum."

Zorlanıyordu ki bu işime yarıyordu. Öte yandan, onu görmekte güçlük çekiyordum. Önüne doğru yürüdüm ve acil durum ışıklarında gölgemi izledim. Kafamın gölgesini çenesinin hemen altına düşürdüm, böylece yüzünü açıkça görebilirken acil durum ışıklarını gözlerinde tutabilmiştim. "Amacını anlarsam işimiz kolaylaşır."

İç geçirdi ve parmaklarıyla sandalyesinin kolçaklarında ritim tuttu. "Yardımcı olmaya çalışıyorum." Işıkları işaret etti. "Karartmalar daha sık yaşanmaya başladı, sizin sabotajcıların sistemi bozmaya çalıştıklarını tahmin ediyorum."

"Mümkün." İç geçirmesine müdahale etmedim. Düşünceler içinde dudaklarımı büzdüm ve dediklerini değerlendirirken başımı yana eğdim. "Sen benim yerimde olsan ne yapardın? Bu senaryoda?"

"Ağzımdan çıkan bir kelimeye bile güvenmezdim." Gelen ışığa karşı gözlerini kıstı. "Bunu nasıl değiştirebilirim?"

Eğer Icarus oysa işinde çok ama çok iyiydi. Tam olarak işe dönmemiş olabilirdim fakat Nathaniel hastaneden arayıp da ismimi söylediği andan beri hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Zamanın uzayıp gitmesine izin verdim, sessizliği o dolduracaktı.

O da beni bekledi.

Yemi yutmadım. Sadece gülümsedim ve sandalyenin arkasına geçtim. "Söz veriyorum ki söylediklerini düşüneceğim."

Eugene karşıma kule gibi dikilmişti, elleri belindeydi ve ben çok ama çok küçük hissediyordum kendimi, sanki konferans salonunun masası altında kaybolup gidecek gibiydim. "Sana onunla konuşmamanı söylemiştim."

Grubumuzdaki diğer insanlar ya mimariyi inceliyordu ya bir haritayı ya da tırnaklarını. Helen kayıt defterine bir giriş yaptı. Omurgamı dik tutmaya çalışıyordum fakat dürüst olmak gerekirse, asıl korkunç olanın Myrtle olduğunu nasıl düşünebilmiştim? Yok, öfkeli olmasından değildi bu, Eugene'i *hayal kırıklığına* uğratmıştım.

Çenemi kaldırdım. "Zaten o yüzden sohbeti olabildiğince çabuk kestim."

"Hayır. Kesmedin. Onu odadan çıkarmanı istediği an bunu yapabilirdin." Eugene alçımı işaret etti. "Bu da sana çooooook geçerli bir sebep olurdu. Sen bilinçli bir tercih yaptın."

Alt dudağımı ısırdım. Curt'ü odasına bırakır bırakmaz durumu Eugene'e rapor etmiştim. Okuma gözlüklerini bile almamıştım. "Yanlış davrandım. Özür dilerim. Manipüle edilmiş olabileceğimi kabul ediyorum. Ama olan oldu, şimdi bu bilgiyle ne yapacağız?"

"Ne bilgisi? Sabotajı araştırdığını bilmesinden mi bahsediyorsun? Bu yeni bir haber değil."

İç geçirdim. "Piller ve güç kaynağıyla ilgili bir soru atmasından bahsediyorum. Onun Icarus olduğunu varsayalım. Güç kaynağıyla ilgili, onun yapamayacağı bir şey olmasını istiyor. Eğer Icarus o değilse o zaman kesintilerin pilleri bitirmek için bir girişim olduğu konusunda haklı olabilir."

Helen defterinin üzerinden somurttu. "Öyleyse neden on altı dakikadan daha uzun sürmüyor?"

"Hiçbir fikrm yok."

Çalışmaya devam etti, ara ara birtakım sayılar yazıyordu.

Masada, karşımda, Myrtle dirseklerini çapraz yapmış oturuyor, bir Ay haritası inceliyordu. "Neden iki senaryoyu da incelemiyoruz? Halim'le ben 'Curt masum' senaryosunu alalım." Kafasını kaldırıp kocasna baktı. "Sen ve Nicole de 'Curt Icarus' senaryosuna çalışın."

"Bir seçenek daha var." Alçımın kenarından bir parça kopardım. "Karineye dayalı yöntem nedir biliyor musunuz?"

"Hayır," dedi Halim.

"Onu itiraf etmeye zorlamaya çalışmak yerine, onun düşman ajanı olduğu karinesiyle hareket edeceğiz. Bu senaryoda..." Işıklar yine kesildi. "Hay lanet."

Bir süre sonra acil durum ışıkları yandı, hepimiz de saatlerimize bakıyorduk. Halim bakışlarını bana çevirdi. "Peki acil durum pillerini bitirmek için ne kadar zaman geçmesi gerekli?"

"Ne kadar güç çektiğine bağlı ama yaklaşık doksan dakika." Demek ki kılavuzları okuyarak faydalı zaman geçirmişim. "Helen kaç kesinti..."

Parmağını kaldırıp beni susturdu. Diğer eliyle sayfanın bir kısmına bir metin karaladı, sonra, başka bir yere sıçrayıp birtakım sayılar yazdı. "Dünya haritasına ihtiyacım var."

Eugene *hareketlendi*. Bir koşu tutturarak kapının arkasında gözden kayboldu.

Helen bağırdı, "Bir de cetvel!"

"Tamamdır," diye bir ses geldi koridordan.

Helen seyrüseferci hesaplayıcı işlerini yaparken geri kalanlarımız tamamen sessiz ve hareketsiz bekledik. Yanağımın içini kemiriyor, onun işlem yapmasını izliyordum. Eugene'in ofisine giden iki kapıyı aşıp, bir harita kapıp, geri koşması için gerekli dört dakika boyunca pekâlâ kalkışı da bekliyor olabilirdik. O denli gergin ve aşırı farkındalıklıydık.

Fanlar çalışmazken ayak seslerini rahatlıkla duyabiliyordum. Bir an sonra, kapıya tutunup vektörel durumunu değiştirdi ve konferans salonuna salınarak girdi. Eugene ileri momentumunu masaya tutunarak sıfırladı ve Helen'in önüne bir atlas, bir de cetvel yapıştırdı.

Helen yarım gözle ona baktı ve hepimizin onu izlediğini gördü. "Bu bir uydu."

"Uydu..." Myrtle doğruldu. "Buradan sinyal mi sektiriyorlar?"

Eugene'in gözleri büyümüştü. "Ne için sinyal? Nereden?" Bakışları haritaya indi. "Sessiz olup bunu çözmeni bekleyeceğim."

On altı dakika sonra ışıklar tekrar yandı ve Helen fazladan iki referans kitabı istedi. Kendisinden böyle bir şey istenmemişti fakat Myrtle sarı renkli, çizgili bir bloknot getirip Helen'in üzerinde çalıştığı kayıt defterinin yanına sürmüştü. Helen hiçbir zorluk çekmeden, sanki bu bloknot hep buradaymışçasına geçiverdi ona.

Birleşik Devletler'in büyütülmüş bir haritasına bir çember çizdi. "Kansas. Eldeki malzemeyle daha fazla detaya giremiyorum ama tümdengelimim bana bunun neredeyse kesin olarak Kansas City olduğunu söylüyor. Bana bir uydu ve yörüngeleri listesi getirin de size tam olarak hangi uyduyla çalıştıklarını söyleyeyim."

"Ama *Lunetta* değil diyorsun."

Başını iki yana salladı. "*Lunetta*'nın farklı bir yörünge örüntüsü vardır."

Eugene masaya eğildi, haritaya bakıyordu. "Neden olduğunu biliyor musun?"

Helen boynunu kütletti, sandalyesinde geriye yaslandı ve gerindi. "Neden on altı? Evet. Uydu hizada bu kadar kalıyor ki bu da bize

sadece bir üsleri olduğunu söylüyor, tam da düşündüğümüz gibi. Eğer bu sinyalle yukarıya ne yolladıklarını soruyorsanız buna cevap veremem."

"Yani 'elektriği kes' dışında ne," dedi Eugene.

"Elektriği kesmenin daha verimli yolları var, mesela Ay'da bir adam bulundurmak. Elektrik arızaları inişten iki gün sonra başladı, çocuk felci salgınından önce." Karaladığı notlara baktı ve yüzünü buruşturdu. "Bugün bir, yarın da dört kesinti yaşayacağız diye düşünüyorum. Niyetlerinden bağımsız olarak, bu kesintiler acil durum pillerinin bitmesi için yeterli."

Eugene iki elinin parmaklarını birleştirdi ve parmak uçları ağzında, öne eğildi. Dua ediyor gibi değildi çünkü gözleri açık ve konsantrasyonla kısılmıştı, sorunu kafasının içinde çeviriyordu. "Pekâlâ... Işık işini çözmek için yedek pilleri depodan çıkarıp anahtar önemdeki yerlere yerleştiririz. Acil durum jeneratörlerini ana kubbenin yaşam destek sistemlerine bağlarız. Kesintileri engellemek için birçok şeyi feda ederdim."

Aklımın derinliklerinde bir yerlerden bir fikir kaşındırıyordu. Uydu protokolleriyle ilgili bir şeyler. Ay üssünün önceki sürümlerine ait, okuduğum kılavuzu aldım, fikri açığa çıkarmaya çalışıyordum. Yakın zamanda okuduğum bir şeye benzemiyordu aslında. Bildiğim bir şeydi sanki.

"Ay üssünün ilk kılavuzunun bir kopyası var mı?" Ayağa kalktım. "Neyse. Kütüphanededir."

Eugene kafasını kaldırdı. "Aklında bir şey olduğunu söyle bana."

Tereddüt ettim çünkü burada sadece altı kişi olduğumuz zamanlardan yarı hatırladığım bir şeydi. Üssün yeni sürümleriyle birlikte bu bilgi de çöpe atılmış ve üzerine başka şeyler yazılmıştı. "UGDD'nin orijinal özelliklerine bakmak istiyorum."

"*Uzaktan* Güç Dağıtımı Derleyicisi..." Myrtle başını iki yana salladı. "Ama bu sadece merkez bir kaynaktan gücü hareket ettirmekle alakalı."

"Şimdi öyle. Ama aynı zamanda bir ya da daha fazla UGKM'si de var ki bu da 'Uzaktan Güç Kontrol Modülü' demek." Konuştukça eski bilgiler çığlıklar ve tekmeler atarak ön beynime hücum

ediyor, kalbim biraz daha hızlı atıyordu. Grubumuz içinde –hatta şu anda Ay'da olan insanlar içinde– Ay üssünün ilk sürümünde yer almış olan tek kişi bendim. "Acil durum planlarından birine göre, bir felaket senaryosuyla karşılaşırsak Kansas Yer Kontrol uzaktan kontrolü eline alacaktı. Bunun tetikleyicisi enerji kaybıydı, bu durumda sistem Dünya'dan uydu sinyali arayacaktı."

Anladıklarını görebiliyordum, derin nefesler alıp yerlerine yerleşmişlerdi, artık olayın dallanıp budaklanmasına hazırlardı. Hepimiz de Ortaşehir'deki o kutuyu düşünüyorduk, eski sistemlerden kalmaydı ve UHK'nın bolluk sevdasıyla hâlâ kullanımdaydı.

Kütüphaneye gidip o kılavuza bakmak istiyordum. Yanlış hatırlıyor olmayı istiyordum. "Sanırım... Sanırım üssün her şeyini uzaktan kontrol edebilirler... Sadece Elektriği değil."

KIRK

HAVA KUVVETLERİ UZAY PROGRAMINDAKİ ROLÜNÜ ARAŞTIRIYOR

Haber JACK RAYMOND
The National Times Özel Haber

KANSAS CITY, 26 Mayıs 1963 – Hava Kuvvetleri uzayda dramatik yeni görevler mi alacağını yoksa mevcut rollerini ve görevlerini keskin bir şekilde azaltacağını mı görmek için bir dizi araştırmaya başvuruyor.

Bu aşamada, rapor edilene göre, Yönetim hırslı ve askeriyeden arındırılmış uzay öngörülerinden tatmin olmamıştır. Araştırmalar sürekli gelişen hava silahları teknolojileri ve Hükümet'in nükleer silahlara dair stratejileri üzerinden yönlendiriliyor. Fakat bu yeniden değerlendirmenin önemli bir sebebi, Denley Yönetimi'nin gezegenin kaynaklarının tükendiği ve Amerika'nın uzayda hâkimiyet kurması gerektiğine dair inancı.

Araştırmalar Öngörü Raporu olarak adlandırıldı. Çalışma, Dr. Nathaniel York ve eşinin on yıl önceki göktaşı krizi esnasında yazdıkları ünlü "Yıldızlara Doğru" raporuyla kıyaslanıyor.

O zamanlar Başkan Brannan tarafından ısmarlanan eski rapor ile şu anda hazırlık hâlinde olan yeni raporun farkı, o zaman uluslararası iş birliğinin öncelendiği bir ruh hâlinin bulunuyor olmasıdır. Şimdiki ruh hâli ise yaklaşan bir varoluş savaşının eşiğinde olduğumuza dairdir. Başkan

Denley'nin 6 Mayıs'ta ısmarladığı Hava Kuvvetleri'nin yeni raporuyla ilgili hiçbir açıklama yapılmadı.

Carcar konuşup, kahve içip, dondurulmuş *donatlar* üzerine gevezelik yapan mühendislerin doldurduğu konferans salonundaki hava saatler önce ağırlaşmıştı. Sabahtan beri aynı sandalyede oturmaktan kıçım ağrıyordu. Eugene masanın başına oturmuştu, elleri çenesinde, Ay'daki bütün departmanların şeflerini ve baş mühendisleri dinliyor, neyin, hangi sırayla bağlantısının koparılması gerektiğini tartışıyordu.

"Eğer su sirkülasyonunu bu aşamada keserseniz fazla ısıdan kurtulmak için hiçbir yolumuz kalmayacak." Christian Godfrey, elektrikli sistemler baş mühendisi yatılı okulda canı çıkarıldığına hiçbir şüphe duyamayacağınız mükemmel bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu.

"Peki ya EDIKS?" Soru benden gelmişti. Erken Dış Isı Kontrol Sistemi koloninin ilk altı ayında var olmuştu sadece, ondan sonra kalıcı dış ısı kontrol sistemini yerleştirmiştik. Kenarlarına notlar aldığım Ay üssünün ilk kılavuzunun kendi kopyamın elimde olması için adam bile öldürürdüm, yine de kütüphane kopyasını kurcalamak hafızamı tazelemeye yardımcı olmuştu. "Bazı parçaları KVIKS döngüsünde kullanılmıştı, değil mi? Yama olarak bunu kullanabilir miyiz?"

"Belki. Bakın... Ay'daki yönetimimiz oldukça iyi ama daha önce de söylediğim gibi, önce Kansas bunu bir simülasyonda test ederse kendimi çok daha güvende hissedeceğim," diye karşı çıktı. Yine.

Eugene elini indirdi. "Parametrelerimizi en başta söylemiştim. Ay'daki arka kapılarını bulduğumuzu Önce Dünyacılar'a duyurmadan Kansas'tan yardım isteyemeyiz. Eğer bunu bir kez daha gündeme getirirsen asistanını senin yerine koymanı bekleyeceğim."

"Rahatlığımla ilgili bir beyanda bulunuyorum ki bu benden istediğin görevle doğrudan alakalı. İnsanların sadece evet demesini bekliyorsan felakete kapı açıyorsun demektir." Ekmek kadar beyaz bu adam dudaklarını ıslattı ve bana bir bakış attı. "Histerik bir paniğin hiçbirimizin işine yarayacağını sanmıyorum."

"Histeri mi?" Dolma kalemimle onu öldürebilirdim. Hayatta olmasının tek sebebi Ay'da bir dolma kalemimin olmayışıydı. "Harikulade bir kelime seçimi."

Eugene çenesini biraz aşağı çektiği şu numarasını yaptı, yüzü iyice sertleşmişti fakat başka da bir hareket yapmadı. "Asistanın Mavis Davis'ti, öyle değil mi?"

"Ben... Şimdi, bakın..." Odayı tarayıp destek aradı fakat diğer mühendisler aniden defterlerinin büyüsüne kapılmıştı. "Kaygılarımı dile getirmezsem sorumsuzluk yapmış olurum."

"Daha sabah açıkladığım bir parametre üzerinden iki saat içinde beş defa." Eugene saatine baktı ve parmağını havaya kaldırdı. "Otuz saniyen var."

"Her şeyi açıklamak için bu süre..."

"Hayır. Elektrik kesintisine bu kadar var." Eugene kapıyı işaret etti. "Bu olmadan önce Ortaşehir'in hava kilidinin öbür tarafında olmak isteyeceksindir. Koşmanı öneririm. Yirmi saniye."

Koştu. Bundan yirmi saniye sonra, Helen'in öngördüğü takvime uygun bir biçimde elektrik kesildi. Bunun üzerinden on altı dakikadan biraz fazla zaman geçmişti ki Mavis bize katıldı ve "histeri" ile ilgili başkaca sorun yaşamadık.

Ayrıca, EDIKS hakkında kesinlikle haklıymışım. Bazen moruklamış olmak işe yarıyor.

Her ne kadar acele etmek istiyorduysak da verimlilik ve acele arasında fark vardır. "Yavaş hızlıdır" uzay programının her yerinde geçerliydi. Biz de bütün pazarı eski sistemleri nasıl çevrimdışı kılacağımızı konuşarak geçirdik.

Pazartesi sabahı, Mavis Davis –eminim ailesi harika insanlardı– eski Uzaktan Güç Kontrolü Modülü'nden dışarı eğildi. Geniş omuzlu bir kadındı, yoğun bir Tennessee aksanı vardı ve elektrikli her şey karşısında şeytan kadar anlayışlıydı. "Nicole? Bir etiketi benim için okuyabilir misin? Bence eski sistem için bile çok eski bu."

"Tabii ki." Böyle bir şey olma ihtimaline karşı UGKM yanında bekliyordum. Her şeyi belgelememiz bekleniyordu fakat bir en iyi olası pratik vardı bir de fiili pratik. Örneğin, her ne kadar aklım daha iyisine eriyor olsa da eğer Eugene'le çalışmıyor olsaydım bu sabah kahvaltı yapmayı muhtemelen unuturdum.

Yanındaki boşluğa sığıştım ve el fenerinin ışığını takip ederek alt modüldeki bir donanıma bakmaya başladım. Kendi el fenerimi

de yaktım ve söz konusu etikete doğrulttum gözlerimi kısarak. İç geçirdim ve yepyeni okuma gözlüklerimi kafamın tepesinden indirdim, etiketin üzerindeki el yazısı netleşti.

VRCS – Yetki Verilmediği Takdirde Ayrıştırmayın

Beynimde bunun tanıdık olduğuna dair bir şimşek çaktı, sadece... VRCS'nin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Buna bir dakika daha baktım ve sonra aniden gerildim. *V*'nin yukarı çizgileri, *S*'nin belirgin kıvrımları, biraz fazla geniş olan *u*. Bütün bunlar *The Long Tomorrow*'un kütüphane kartında, Vicky Hsu'nun sahte imzasının parçasıydı. Tabii ki yanılıyor olabilirdim, örnek hacmi çok küçüktü fakat bağlamı düşününce paramı haklı olduğuma yatırırdım. Aygıttan geri çekildim ve yüzüme olabildiğince rahat bir ifade vererek Mavis'e döndüm. "Emin değilim."

"Ah." Bunun kötüye işaret olabileceğini bilecek kadar bilgisi vardı durumla ilgili.

Öyleydi de. İki yönden hem de. Olayların akışına kapılmış ve Frisch'e kitabı ve onun ofisine nasıl geldiğini hiç sormamıştık. Bu kötüydü. Fakat daha kötü olan *Icarus'ın UGKM'de bulunmuş olmasıydı* ve yerleştirdikleri bu şeyin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

UGKM'den çıktım ve gözlüklerimi tekrar kafama kaydırdım. "Ben Eugene'i arayacağım. Hiçbir şey yapma ama bunu sökmek için ne gerekli onu incele."

Eugene UGKM'ye kadar beni takip etti, bulduklarımı dinlerken başı öne eğikti. İkimiz de o kadar hızlı hareket ediyorduk ki momentumumuzun üzerine eğilmiştik. İnsanlar yönetimden gelen tüpün içinden çıktığımızı görünce yoldan çekilmişti.

Saatine baktı. "Helen'e göre, iki saat içinde bir kesinti daha yaşayacağız, tabii takvime uyacaklarını hesaplarsak. Sence elektriği kesmek için bu şeyi mi kullanıyorlar?"

Başımı iki yana salladım. "Gerçekten bilmiyorum. Uydu bağlantısını sömürüyorlar sanıyordum."

UGKM'de, Mavis'in takımı kapının etrafını sarmıştı. Adamlardan biri modülün yanında, yere bir şema açmıştı. Başka bir kadın ise Mavis'le birlikte kapıdan sarkmış, ciddiyetle baş sallıyordu. Üçüncü bir elektrik teknisyeni büyük bir alet çantasını yerleştiriyordu, etrafına bakınca bizim geldiğimizi görüp Mavis'in omzuna dokundu ve bizi işaret etti.

Mavis UGKM'den çıktı, elinde el feneri, bizi karşıladı. "Çıkartabiliriz. Bu bir telsiz."

Böyle bir şey yapmayacaklarını bilmeme rağmen "*sakın dokunmayın,*" diye bağırmak istedim. Kalbim, göğsüme yanlış yerleştirilmiş bir makineymiş gibi çarpıyordu. "İletişime mi bağlı?"

Başını iki yana salladı. "EGS'ye."

Elektrik Güç Sistemi. Zaten kontrolün altında olan elektrik sistemine telsiz bağlamanın sadece bir sebebi olabilirdi. Yavaşça nefes verdim. "Pekâlâ... Daha önce bir bombayı etkisiz hâle getirmiş kimse var mı?"

Yerdeki şemaya bakan adam o kadar hızlı kaldırdı ki kafasını UGKM'ye, sendeleyip düştü.

Mavis eğilip onun kalkmasına yardım etti, başını iki yana sallıyordu. "Patlayıcılar burada değil aptal şey." Bana baktı. "Doğru diyorum, değil mi? Uzaktan kumandalı bir bubi tuzağı olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bunu çıkartırsak bir yerlerde bir şeyler mi patlayacak?"

Başımla onayladım, o esnada, Eugene bir çember etrafında dönerek, Ortaşehir'de işine gücüne bakan insanları izliyordu. Bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi, çalışmaya hazırdı.

"Milletle konuşmam için bir dakika verin bana." Mavis, bu bir simülasyonmuş gibi sakin, takımına döndü, "aktif sabotaj'ın" eğitiminin bir parçası olmadığına garanti verebilirdim.

Eugene onları izledi ve eğilip mırıldandı, "Yetkin insanlar için Tanrı'ya şükürler olsun." Kafasını kaldırdı ve tekrar etrafa bakındı. "Sence bu Meşgul Arı'ya mı bağlı?"

"Bundan korkuyorum, evet."

Yumruklarını sıktı. "İnsanları boşaltmak istiyorum ama onları nereye gönderebileceğimi bilmiyorum çünkü bu lanet şeyin nerede olduğunu bilmiyoruz."

"Birgit." Tırnaklarımı sağ baş parmağımın kenarlarına bastırdım. "Mühimmatta çalışmış ve ayağa kalkabiliyor."

"Ama uçuştan önce ya da uçuş esnasında kokpitte değildi." Eugene alnını ovuşturup yüzünü buruşturdu. "Tabii sürekli Curt *ya da* Birgit diyoruz ama pekâlâ Curt *ve* Birgit olabilir."

"Onunla konuş ve..."

"Tamamdır!" Mavis bize dönmüştü, mavi gözlerinde bir planın ışığı vardı. Elektrik teknisyenlerinden ikisi büyük alet çantalarına gitmişti, üçüncüsü ise şemanın başına çökmüş, büyük kâğıdın üzerine notlar alıyordu. "Telsizi yanıltacak bir maket koyabiliriz yerine. Püf noktası şu ki bunu çıkartabiliriz ama en iyisi kesinti esnasında yapmaktır. Patlamayacağı bir şekilde gücün kesildiğini söyleyen bir mekanizması olsa gerek. Eğer o zaman kesersek ve boşluğu aşmak için bir hat çekersek, rezistanstaki değişimleri telafi edecek payımız olur falan filan, bundan sonra da telsizin hâlâ orada olacağı yanılgısına kapılacaktır."

Eugene dudaklarını büzdü, seçeneklerini vurduğu terazileri görebilecektiniz neredeyse. "On altı dakika. Bunu yapabileceğinize emin misin?"

Dürüst olmak gerekirse, Mavis gücenmiş gibiydi. "Evet. Günün uzun olması gibi eminim ve bir Ay günü iki hafta sürüyor." Parmağını omuzunun arkasına doğru çevirdi. "Bizimkiler kuruluyor ama siz söyleyene kadar başlamayacağız."

Bir süre Eugene'in çenesi oynadı, sonra, başıyla onayladı. "Yapın."

Mavis ve ekibinin çalışmasını izledik, bütün vücudum, bir şeyler yapma isteğiyle kaskatı kesilmişti. Yapabileceğim tek şey UGKM'nin derinliklerinde tuhaf bir şey olması ihtimaline karşın orada olmaktı, ben de "katılımcı eş" pozuma büründüm... Onunlayken olduğum gibi. Başımı arkaya attım ve kubbeyi izlemeye koyuldum, böylece gözyaşlarımın çoğunun sinüslerime akmasını umuyordum.

Yarı saydam kubbe karanlıktı, sadece altında parlak bir küre vardı. Dünya. Kubbenin koruyucu filtresinin ardından, bulutların ardından Ay'a bakmak gibiydi.

"Sen iyi misin?" Eugene'in sesi alçak çıkmıştı.

Başımla onayladım ve gözlerimin altını sildim. "Gitmelisin." Cebimden bir mendil çıkardım ve burnumu sildim. "Bunun işe yaramama ihtimaline karşı ikimiz aynı odada bulunmamalıyız."

Tartışmak istediğini fakat söylediğimi takip edebilecek kadar akıllı olduğunu görebiliyordum. "Kabul. Yine de bu hoşuma gitmiyor." Eugene ellerini beline koydu ve başını salladı. "Esas olmayan personeli boşaltacağım. Meşgul Arılara binecekler, böylece bir şeyler yanlış giderse güvenliğe ulaşabilirler."

Güvenli bir liman olmama ihtimalini ikimiz de açmadık. Icarus belki de bir yere bomba koymamış fakat bütün yerleşkelere yerleştirmişti. Bir karşısında plan yapabileceğiniz olasılıklar vardır ve bir de yakınlarınızın plan yapmasını gerektiren olasılıklar.

Mavis'in takımı iki saat içinde kesin bir plan yaptı ve UGKM'ye bağlı telsize dokunmadan yapabilecekleri kadar çok deneme yaptı. Ortaşehir boşalmıştı. Aşağıda, Ay Yer Kontrol hava kilidini kapamıştı, herkes AİB elbiseleri içinde çalışıyordu, kesinti başlar başlamaz vizörlerini indirmeye hazırlardı.

Mühendislik ekibi ise elbise giymiyordu. UGKM uzay elbiselerine göre tasarlanmamıştı. Alçım yüzünden ben de astronot tulumu içindeydim, kafama bir de acil durum oksijen maskesi geçirmiştim. Alet olarak sadece saatim ve bir telsizim vardı. Halim'de de bir telsiz vardı ve alt katta bizi bekliyordu, işler göktaşı kıyameti seviyesine gelirse boşaltmaya hazırdı. Eugene de bir telsizle birlikte Yönetim Modülü'ndeydi. Helen ve Myrtle'ı Meşgul Arılara pilotluk yapmaya göndermişti ki bunun yan etkisi olarak karısı olabilecek en güvenli yerdeydi.

Doğru karardı bu. Myrtle'ın yerinde ben olsam döndüğümde onu öldürürdüm.

Konuş düğmesine bastım, Eugene ve Halim beni duyabilecekti fakat aslında mühendislere konuşuyordum. "İşaretimle birlikte otuz saniyeden geri sayıyorum."

"Anlaşıldı, otuz saniye." Mavis'in sesi makinenin derinliklerinden geliyordu. O ve mühendislerinden biri ışıkları kesilir kesilmez çalışmaya başlayacaktı. Bir başka eleman malzemeleri onlara vermek için hazır bekliyordu, bir üçüncü ise elektrik teknisyenlerinin KAPİLET'i gibi işlev görüyordu, önceden yazdıkları prosedürü okuyordu, böylece zaman kritik bir önemde olursa durup düşünmeleri gerekmeyecekti.

Saniye kolu saat boyunca döndü. "İşaret."

Bütün nefesler tutulmuştu. "Yirmi."

Ortaşehir'i çevreleyen ışıklar fanlarla birlikte uğulduyordu. "On."

Işıklar gidince bunu anlayabileceklerdi. "Dokuz, sekiz, yedi." Bu onlara hazırlanmak için zaman veriyordu. "Altı, beş, dört."

İçeride, Mavis dizleri üzerinde doğruldu, ellerini uzattı.

"Üç, iki, bir..."

Işıklar kesildi.

Etrafımızda, hava kilitlerindeki elektromanyetik yakalayıcılar serbest kaldı ve kapılar kapandı. Kilitlenen kapıların sesi karanlıkta yankılandı. UGKM'nin içinde, pille çalışan iş fenerleri karanlıkta daha belirgin parlıyordu. Mavis ve takımı hareket ettikçe dev gölgeleri duvarlarda geziniyordu.

Bir an sonra, acil durum ışıkları yandı. Dürüst olmak gerekirse, içimden bir ses bu sefer kesinti olmayacağını ya da acil durum ışıklarının arıza yapacağını söylüyordu.

"Ayarlar on bir papa papa juliet üç." Loş ışıkta bütün bunlar neredeyse simülasyon gibiydi. Herkes soğukkanlı ve verimliydi.

"Teyit edildi. On bir papa papa juliet üç."

Gözümü saatten ayırmıyordum ki buradaki tek gerçek işim de buydu. Saniye kolu kalbimle koşut döner gibiydi fakat beni görseniz, plastik bir sandalyede oturan alelade bir kadındım sadece.

Dudağımın içini kemirerek bekliyordum. Sırtımdaki bütün kaslar gerilmiş, neredeyse her nefesimle birlikte gıcırdıyordu. Yelkovan attı. "Beş dakika oldu."

"Anlaşıldı, beş dakika."

İçeride, neredeyse tamamen sessiz çalışıyorlardı, sadece belli bir şey isterlerse konuşuyorlardı.

"Ayarlayın, juliet on dörtten papa on dört."

"Anlaşıldı. Ayarlanıyor."

Kapıdaki mühendis bir kablo yığınını aldı ve açık kapının yanındaki masanın üzerine koydu. Pürüzsüz bir hareketle soluna uzandı ve bir parça aldı ve onu kompartımana uzattı. Bir büyücü grubunu dans ederken izlemek gibiydi. Ki uçak bakımı yapabildiğimi hatırlatmak isterim. Uçurduğum bütün uzaygemilerindeki elektrik sistemleri üzerine eğitimliyim. Orijinal birimin yerleştirilmesine de yardım etmiştim. Yine de benim elektronik bilgimle onlarınkinin kıyaslanması bir uçurtmayla bir T-38 jetin kıyaslanması gibiydi.

"On dakika geçti."

"Anlaşıldı, on dakika."

Terliyordum, oysa tek yaptığım orada oturup, elim saatte, izlemekti.

"J106 alfa yerinde."

"Bu konfigürasyonla VRCS'yi ayrıştırmaya hazırsınız."

Ayakkabılarımın içinde, parmaklarım, bir balerin gibi parmak ucuna çıkacakmışımcasına kıvrılmıştı. Harflerin ne demek olduğunu bilmemek beni delirtiyordu. Yine de şunu biliyordum ki görenin ona dokunmamasını sağlayacak rastgele dizilmiş harflerdi, uzak tutuyordu çünkü kimse ne olduğunu bilmiyordu.

"Tamamdır." Mavis'in sesi güçlü çıkıyordu ve bana yönelikti. "Temizledik."

Onu ayakta alkışlamak istiyordum. "Anlaşıldı. On dört dakika oldu." Telsizin düğmesine bastım. "Temizlediler. UGKM'den ayrılıyoruz."

Boşlukta Eugene'in sesi hışırdadı. "İyi iş çıkardınız."

Mavis ve diğer mühendis UGKM'den çıktı. Malzemelerini ortada bırakmak canlarını sıkıyordu fakat işlem önceliklerini tartışmadılar. Acil durum oksijen maskelerini onlara verdim ve merdivenlere doğru koşarken ADOM'ları taktık. Plana göre, ana kubbede sızıntı olması ihtimaline karşı alt kata, AYK'ye gidecek ve hava kilitlerinden geçecektik.

Alt kata indiğimizde, Halim AİB elbisesinin içinde bekliyordu, kapakçığı bizim için açtı. Grup olarak hava kilidine doluştuk ki burası beş kişi için tasarlanmamıştı. Kapıyı üstümüze kapatan Halim bizi selamladı. Onun da içeride olmasını istiyordum. Onu bu devasa alüminyum yığınının arka tarafında bırakan planı sevmemiştim, üzerinde elbisesi olsa dahi.

Minnacık boşlukta, fosforlu saatim doğal olmayacak denli parlak görünüyordu. Hepimiz sessizdik, sadece nefes alıp verişimizin sesleri. Işıklar gelince anlayacak olmamıza rağmen saatimi hepimizin görebileceği şekilde kaldırdım. Hava kilidine bir dakika erken girmiştik, gevşeyip tazelenmek için yeterli bir zamandı. Mühendislerden biri eklemlerini kütürdetip duruyordu. Mavis, ADOM'unun kayışını yoluyordu.

Yelkovan on altıncı dakikayı gösterdi.

Işıklar geri gelmedi.

KIRK BİR

ÖNCE DÜNYA BİR MANİFESTO YAYINLADI

Vali'nin Öldürülmesini Üstlendiler

KANSAS CITY, 27 Mayıs 1963 – Önce Dünya örgütü bu ayın başlarında Vali Kenneth T. Wargin'e düzenlenen suikastı üstlendi. Ülke çapında birçok gazeteye yollanan manifestoda, örgüt Birleşik Devletler'in uzay programıyla olan ilişiğini kesmesi için diplomasi yöntemlerini denediğini fakat bu başarısızlığa uğrayınca taktik değiştirdiklerini iddia etti. Manifestonun tam metnini aşağıda bulabilirsiniz.

"Çıkış 32:27 – Musa şöyle dedi: İsrail'in Tanrısı RAB diyor ki, Herkes kılıcını kuşansın. Ordugahta kapı kapı dolaşarak kardeşini, komşusunu, yakınını öldürsün."

"Dünya gezegeni göktaşının yaralarını sararken Birleşik Devletler yozlaşıyor. Yoksul ve unutulmuşların pahasına kendilerini zenginleştirmek isteyen bir avuç elitin Ay idolü uğruna Amerikalı yurttaşlarımızın ihtiyaçları görmezden geliniyor..."

Kırk beş dakika sonra, elektrikten hâlâ yoksunduk. Mavis, histerik Godfrey'i geri getirmek için Eugene'den izin istemişti çünkü sistemleri o biliyordu ve acil durum pilleri ölmeden önce yarım saatleri vardı sadece. Hırgürü seven küçük adam, çenesi yukarıda Ortaşehir'i uzun adımlarla aştı.

Bana bir bakış attı ve dudakları biraz kıvrıldı fakat mühendislerin yanına varınca çenesi indi. "Mavis. Nasıl yardım edebilirim?"

Mavis, diğer elektrik teknisyenleriyle birlikte üzerine eğildikleri şemadan kafasını kaldırdı. "Christian, teşekkürler." UGKM'den çıkardıkları parçalarla birlikte masaya geldi. "Vandel Heuvel yaması yapıp çıkardığımız parçalar bunlar. Kesinti esnasında sinyal gönderemeyeceğini düşündük ve..."

"Yüce Tanrım." Yüzü tamamen değişmiş, kutuyu eline alırken bütün rengi çekilmişti. "Bu bir uzaktan kumandalı fünye."

Mavis başıyla onay verdi ve hiçbirimiz, "Sana söylemiştik," demedik.

Parçayı masaya bıraktı. "Göster şunu."

Genelde volta atan biri değilimdir fakat Mavis ve takımı sorunu incelerken volta atmayı isterken buldum kendimi. Eugene ise volta atmaya başlamıştı bile. Çok uzun gitmiyor, sadece küçük bir çemberde dönüyordu, bir kolu göğsünü çaprazlamasına aşıyor diğer kolunun dirseğini tutuyordu.

Godfrey UGKM'den geri çekildi, başını iki yana sallıyordu. "İyi iş çıkarmışsınız. Yaptığınız hiçbir şey buna sebep olmuş olamaz."

Mavis'in omuzlarından bir gerilim kalktı. "Peki." Yüzünü buruşturdu. "Ama bu en kolay çözüm olurdu. Esasların üzerinden geçelim mi?"

"Anlaştık."

Eugene volta atmayı bıraktı. "Durum?"

Godfrey ağzını açtı fakat sonra minik bir mucize oldu ve Mavis'i işaret etti. "Ben daha yeni geldim. Bayan Davis'de daha taze bilgiler vardır."

Mavis'in kaşları hafifçe titreyip yukarı kalktı ki bu anlaşılabilir bir şeydi çünkü sonuçta o patronuydu. "Kesintiye neyin sebep olduğunu bilmiyoruz. O yüzden de en basit çözümlerden başlayıp oradan yol alacağız." Tereddütte kaldı ve UGKM'ye baktı. "Olay şu ki... Aslında iki sorunumuz var. Telsizi çıkartmaya öncelik verdiğimiz için mevcut uzaktan kumandalar hâlâ yerinde. Elektrik geri gelince bunlar uzaktan kontrol edilebilecek."

Bu da Önce Dünyacılar'ın bütün koloniyi kontrol edebileceği anlamına geliyordu. Eugene yüzünü buruşturarak parmaklarını baldırlarında tıkırdattı. "İki takım oluşturmak için neye ihtiyacınız var?"

"Meşgul Arı'yla gönderdiğimiz elemanlardan bazılarına. Size bir liste verebilirim."

Eugene başını iki yana salladı. "Meşgul Arılar..." Saatine baktı. "Dört saat daha yoklar, sonra, birtakım yollayıp bizi kontrol edecekler."

Hassiktir! Şimdi neden gergin olduğunu ve volta attığını anlayabiliyordum. Koloniyi radyasyondan koruyan kalkan aynı zamanda radyo sinyallerini de kesiyordu. Elektrik olmadan dışarıyla iletişimimiz de yoktu. Myrtle bir Meşgul Arı'daydı ve tek bildiği ana Ay kolonisiyle iletişim kuramadığıydı. Meşgul Arılar birbirleriyle ve uç yerleşkelerle konuşabilecek fakat bize ulaşamayacaktı. Bu bakımdan, koloninin geri kalanında herhangi bir şey olup olmadığını bilmiyorduk.

Mavis alt dudağını çiğnedi ve onu destekleyen insanlara baktı. "Birtakım üç kişilik, diğer takım iki kişilik mi olsa?" Eugene'e döndü. "Nicole'ü alabilir miyim?"

Onun yerine ben cevap verdim. "Evet. Kesinlikle."

"Olmaz. Ona ihtiyacım var." Eugene Bilim Modülü'ne doğru bakıyordu. "Oturarak yapılabilecek bir işse Ruben'i alabilirsin. Yok eğer değilse elektrik geri gelene kadar AYK'dan birini çekebiliriz."

Eugene'e doğru bir adım attım, ilişkili olabileceğini açıkça söylemeden rahatsızlığımı nasıl ifade edebileceğimi bilmyordum. Evet, departman başlarına bir sabotaj olduğunu söylemiştik fakat belli bir kişiye işaret etmeden bunu yapmayı da becermiştik. "Bundan emin misin?"

"Evet." Mavis'e bakarken sadece kafasını çevirmişti. "Bu işine yarar mı?"

"Evet efendim."

"Güzel. Onu sana gönderirim. Takımını ikiye böl. İhtiyacın olan diğer her şey için Halim'i kullan." Bilim Modülü'ne doğru yürümeye başladı. "Wargin, benimle gel."

Kimsenin kulak misafiri olamayacağı bir noktaya kadar ilerlememizi bekledim ki irademi sonuna kadar kullanmam gerekti bunun için. "Ne yapıyoruz?"

"İnce hareket ediyoruz." Başparmağıyla acil durum ışıklarını gösterdi. "Cevaplara ihtiyacımız var ve Curt, Birgit ya da Frisch'te bu cevaplar var."

"Ruben olmadığından *eminsin* yani?"

"Evet. Onunki başka türden bir götlük." Hava kilidinde durdu ve basınç göstergesine el fenerini tuttu, sonra, pencereden bakıp görsel

kontrol yaptı." Ama diğer Güney Afrikalılarla birlikte onun dosyasını da okudum, belli ki çok iyi bir elektrik teknisyeni."

Eğer Eugene eminse onun fikrini sorgulamayacaktım. Yani şimdiye kadar yaptığımdan daha fazla sorgulamayacaktım. En azından yüksek sesle. "Benden ne istiyorsun?"

"Sen casussun." Cırcır kolu pompalayıp, kapıyı mühürleyen on eş sürgünün hepsini açtı. "Onu nasıl sorgulamaya başlamak istersin?"

Kapağı açmadan önce onu elimle durdurdum. "Bir soru. Acele etmenin sebebi ne kadar Myrtle'dan kaynaklı?"

Cırcır kolundaki eli gerildi. "Eğer aklımda olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum."

"O iyi."

Bir an için dudakları büzüldü ve göz temasını kesti. "Ama o benim iyi olduğumu bilmiyor."

"Peki..." Kapağı tuttum. "Işıklar geri gelince Icarus sorunu çözdüğümüzü anlayacak. Böylece, kendini muzaffer hisseden birinin tökezleyip tökezlemeyeceğini görmek için önümüzde bir pencere açılacak."

Eugene hava kilidini tek başıma açmama izin vermedi ve kolu tuttu. "Kiminle başlayacaksın?"

Cevaplanmamış sorular ve UGKM'deki el yazısını düşünüyordum. Fakat diğer ikisiyle konuşmadan önce Ay Koloni Yönetcisi'nin kitabı nasıl aldığını öğrenmek istiyordum. "Frisch."

"Curt değil mi?" Dış kapıyı çekip açtı, lumbardan acil durum lambasının ışığı yansıyordu.

"Eugene... Meşgul Arılar ana koloninin görüş açısında mı hâlâ?"

"Evet. Yani en azından buradan bir şey püskürmediğini görüyordur." Başını iki yana salladı. "Ben iyiyim, gerçekten. Senin gibi..."

Benim gibi eşini kaybetmemişti. Bu düşünceyi bir kenara attım. "Buradaki salonun 360 derece penceresi var. Sende de bir el feneri var. Işığın gücünü yükseltmek için revirden bir ayna al..."

"Mors." Kafamı tuttu ve alnımdan öptü. Bir insanın bir yandan prosedürü harfiyen takip ederken, öte yandan hava kilidinden bu kadar hızlı çıktığını hiç görmemiştim.

Yukarıda, salonda Eugene Meşgul Arılara HMİD sinyali yolluyordu. Herkes Mevcut ve İyi Durumda. Uzay otobüslerinin oluştur-

duğu küçük filoda herkesin rahatlayarak iç geçirdiğini hayal edebiliyordum.

Ana Teresa Ruben'i Ortaşehir'e götürmüştü, Eugene'in haklı olduğunu ve Icarus'a istediği malzemeleri kendi ellerimizle vermediğimizi umuyordum.

Frisch'in jeoloji laboratuvarındaki derme çatma yaptığım sorgu odasına gelmesine yardım ettim. Daha yakın olan biyoloji laboratuvarını tercih ederdim fakat bir kümes dolusu tavşan aradığım hissi sağlamıyordu. Jeoloji laboratuvarında ise aletler vardı.

Bu aletleri Icarus üzerinde kullanabilir miydim? Evet. Kocam ölmüştü ve en iyi koşullar altında bile sevecen bir kadın değildim. Bunu iyi saklarım fakat intikamcı ve bencilimdir. Icarus'un kim olduğunu öğrenmek için bu aletleri kullanabilir miydim?

Hayır.

"Nasılsınız?" Frisch'i odanın ortasındaki bir sandalyeye oturttum ve ben de karşısına oturdum. Yanımda bir masa vardı, üzerinde de demir testereleri ve çekiçler.

Cildi kuru ve soluktu. "Kayda değer ölçüde daha iyiyim, teşekkürler." Acil durum lambalarını işaret etti. "Neler olduğunu bana anlatabilir misiniz?"

Ona Icarus olma ihtimali yokmuş ve doğrudan ilişkili değilmiş gibi yaklaşacaktım. Akıl dışı bir yaklaşım değildi bu. Eğer Icarus o olsaydı ve izini kaybettirmek için kendini zehirlemiş olsaydı tıp laboratuvarında Prusya mavisi olmasını sağlardı. Ayrıca, olan biten şeyler bizim gelişimizden sonra başlamış gibi görünüyordu. "Icarus UGKM için hazırlanmış eski bir prosedür üzerinden, bir uyduyu kullanarak Ay kolonisine müdahale ediyor. Şu anda ışıkları geri getirmek için çalışıyoruz."

Kaşlarını çattı, beni dinlerken gözleri kısılmıştı. Tek başına bu bile bir sağlık göstergesiydi. "Anlıyorum. Benden ne istiyorsunuz?" Arkamızdan kapattığım kapıyı işaret etti. "Öyle varsayıyorum ki benim bir işlevim var, aksi takdirde burada olmazdık."

"Ofisinizde bir kitap vardı. *The Long Tomorrow.* Bu kitaptan haberdar mısınız?"

Yavaşça başıyla onayladı, beni izliyordu. "Şifre kullanımınız sonucu UHK'nın başını belaya sokan öğelerden biriydi bu. Diğerlerini kırmak daha kolaydı fakat fark edilmeleri güçtü. Bu ise barizdi. Ga-

zeteler günlerini gün etmişti *çünkü* kırılamıyorlardı ve herhangi bir şey olabilirlerdi."

Gerçekten de bu sorgulama yönteminin bir çıkmaz sokak olduğunu düşünmüştüm. Kitabın ofisinden çıktığını bilmemesine kendimi hazırlamıştım. Masanın altında olduğu düşünülürse Icarus'un bunu yerleştirdiğini düşünmüştüm. "Şifre, evet. Ama ya kitap... Neden sizdeydi?"

"Ha... Vicky Hsu getirdi onu bana."

Oda buz kesmişti. "Vicky." Kilisedeki ayinde. Şüpheliler listemle birlikte. Fakat el yazısını gizlemiş olmasına rağmen, kütüphaneden kitabı alırken neden kendi ismini vermişti? Yoksa bu bir çeşit çifte blöf müydü? Alnımı ovuşturdum. "Kitabı size verirken ne dedi?"

"Kitabı kullanarak deşifre ettiğiniz mektubu bulmuş ve benim de bilmem gerektiğini düşünmüş. Avlanan bir leylek gibi burnunun üzerinden bana baktı. "Kafanız karışmış gibi görünüyor. Sebebini öğrenebilir miyim?"

"Deşifre etmedim." Cevap vermeden önce dudağımın içini kemirmeye başladım, hâlâ bütün bunların nasıl bağlandığını anlamaya çalışıyordum. "Kütüphaneye gittiğim zaman *The Long Tomorrow* çoktan alınmıştı. Kitabı nereden aldığını söylemiş olma ihtimali var mı?"

Başını iki yana salladı. "Mektubu bulduğunda kitabı okuyor olduğunu söyledi sadece. Ona sormalıydım aslında ama... Zihnim biraz pusluydu, şimdi anlıyorum ki bunun sebebi zehirleniyor olmammış." Frisch gırtlağını temizledi. "Şunu da söylemeliyim... Talyumun fare zehri olduğunu ve üzerimde kullanıldığını öğrendiğimde karanlık bir süreç yaşadım, bu süreç boyunca neden çayınızla beraber hiç şeker kullanmadığınızı merak ettim. Icarus'la birlikte çalışıp çalışmadığınızı."

"Kulağa adil bir şüphe gibi geliyor. Kitabı ofisinizde bulunduğumuzda ben de aynı şeyi sizin için düşündüm." Icarus olmadığına dair ipuçları olduğuna dair ipuçlarından daha kuvvetliydi. Şimdi artık zihni berraklaştığına göre yardımcı olabileceği şeyler vardı. Ona İsviçre Ordu Çakısı ve Birgit'ten bahsetmeliydim, hastane odasında Birgit'le beraber kaldığına göre söyleyecek şeyleri olabilirdi. "Fikrinizi ne değiştirdi?"

"Kaşları birleşti ve gerildi. "Kuzum... Kocanız."

Frisch'le konuşmayı sonlandırdıktan sonra koridorun duvarına yaslandım ve tavana bakarak kalbimi içinde tutmam gereken küçük

kutuya tekrar yerleştirdim. Yasın beni ne zaman vuracağı hiç belli olmuyordu. On dokuz gün. Bir noktadan sonra saymayı bırakacaktım. Büzdüğüm dudaklarımdan bir nefes üfledim ve doğruldum.

Sıradaki. Birgit ya da Curt. İkisiyle de bir odada yalnız kalmayacak kadar akıllıydım. Ki bu da Meşgul Arılara sinyal yollayan Eugene'i çağırmam gerektiği anlamına geliyordu.

Onu almak için salona yöneldim, merdivenleri üçer üçer aşmak kolaydı. Hani bazı anlar vardır da ne kadar hasta olduğunuzu anlarsınız. Dünya'dan yansıyan ışıkla aydınlanan salona son adımı attığımda, *hareket etmek* o kadar keyifli gelmişti ki gülümsüyordum.

Dışarıda, Dünya'dan gelen gümüşi-mavi ışık ipek bir halı gibi yeri okşuyordu. Siyah gölgeler kraterlerin ağızlarını ve Appennine dağlarının kenarlarını belirgin hâle sokuyordu. Eugene bir silüet hâlinde ayakta duruyordu, her iki eliyle cama tutunmuş, alnını da cama yaslamıştı.

"Eugene?"

Kuklacının doğrulttuğu bir kukla gibi doğruldu ve müthiş bir askeri poz aldı. Bir nefes aldı ve döndü. "Nicole." İnsanların ismimi bu tonda söylemesinden hiç hazzetmezdim. "Myrtle bir patlama gördüklerini söylüyor."

Bu cümledeki tek iç ferahlatan parçayı aldım. *Myrtle diyor ki...* Yani iyiydi. Fakat beden dilindeki hiçbir şey yolunda giden başka şeyler olduğunu söylemiyordu. "Nerede?"

"Bahçe. Çağrılarına cevap vermiyorlarmış." Eliyle yüzünü ovuşturdu. "Uç yerleşkelerin hiçbiri cevap vermiyormuş."

Bir sandalyenin arkasına yaslandım, alçım sert plastiğe sürtündü. Küçük bir kolonideki en büyük sorun herkesi tanımanızdır. Bilinmedik, uzak bir yerdeki herhangi bir patlama değildi bu. Tanıdığım insanlar çalışıyordu orada. Luther Sanchez Bahçe'de olacaktı ve Aahana da. "Danika. Ruben'in karısı."

"Biliyorum."

El feneriyle mors sinyali gönderip detaylı bir rapor almak zordu. Detayları atlıyor olabilirdik. "Onlar da bizim gibi elektrik kesintisi yaşıyor olabilir."

"Peki ya patlama?"

Göktaşları bir ateş topu oluşturacak denli kinetik enerjiye sahipti, Ay'da bile. Fakat bu kadar şanslı olduğumuzu da sanmıyordum fakat bunu ağzımdan kaçırmadım. "Meşgul Arılar dönüyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Helen'i Bahçe'yi kontrol etmeye yolladım ve geri kalanına elektrik gelene kadar beklemelerini söyledim."

"Ne yapmak istiyorsun?"

Eugene boynunu eğdi, yere bakıyordu, başını çevirdi, tam olarak sallıyor değildi, ya da esnetiyor da, daha çok kendini yatıştırmaya çalışıyor gibiydi. "Eğer beklersek Curt'le elektrik kesintisi esnasında konuşma şansını kaybederiz." Alnını ovuşturdu. "Bilim Modülü'ndeki elektriği keselim, böylece her yerde elektrik gelince orası karanlık kalmaya devam eder. Bu bize biraz zaman..."

Işıklar yandı.

Kafasını geri attı ve tavana baktı. "Tanrım, biliyorum bunun için dua ettim ama zamanlan var ya..." Eugene iç geçirdi ve önce merdivenlere sonra da camın yansıması arkasında belirsizleşmiş manzaraya baktı. "Curt'le ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"AYK'ya gitmelisin. Elektrik gelmişken Meşgul Arıları geri getirmek için bir kılavuza ihtiyaçları olacak." Planlarıma ışığı dâhil etmek için düşünmek zorundaydım. "Halim'den bana destek olmasını isteyebilirim."

"İyi fikir. Teşekkürler." Merdivenlere doğru baktı. "Benimle birlikte yürü de Frisch'le neler olduğunu anlat."

"Tabii. Kitabı Vicky'den almış, Vicky'de mektubu kitabın içinde 'bulmuş' ve..."

Arkamızda, hoparlör vızıldadı. "Eugene Lindholm, lütfen AYK'yla derhâl bağlantıya geçin."

Odayı koşarak aştı ve dururken momentumunu kontrol edebilmek için bir koluyla duvara tutundu. Diğeriyle ise konuşma düğmesine bastı. "AYK, Lindholm. Rapor verin."

"Hiçbir uydu cevap vermiyor." Deana Whitney'in KAPİLET'ten gelen sesi sarsılmış gibiydi ki böyle bir şeyi hiç duymamıştım. "Dünya'yla bağlantı kuramıyoruz."

KIRK İKİ

Artemis Üssü Görev Kayıtları, Vekil Yönetici Eugene Lindholm:
27 Mayıs 1963, 1355 – Bağlantı protokolleri tamamlandı. UHK'yla iletişim yeniden tesis edilemedi. Uydu İletişim ve İzleme departmanı elektrikle bağlantılı sorunu gidermeye çalışıyor.

Ay Yer Kontrol'ün odağı Kansas'taki Görev Kontrol Merkezi'yle aynıydı. Ay'da bir de Güney Kutbu madenlerinden gelen kargo roketleri ve Meşgul Arılar için trafik kontrolü de yapıyorlardı ve beni hep eve dönmüş gibi hissettiriyorlardı.

Bugün ise eve döndüğümde evi soyulmuş bulmuşum gibi hissediyordum.

Odanın arkasında oturdum, ilk dönem kurulumla ilgili bütün belgeleri okuyor, yazılı olmayan bir şeyleri hatırlayabilecek miyim diye bakıyordum. Mikrofonlu kulaklık giymiştim, yani birileri bunu sağlayabileceğimi fark ederse "tarihi bakış açısı" sunabilirdim. Mükemmel bir dünyada uzaktan kumandayı çıkartırken yanlışlıkla tetiklediğimiz bir arıza ve onu gidermek için yazılı bir prosedür bulurdum.

Metalik mavi konsolların yarısında yanıp sönen kırmızı uyarı ışıkları vardı. Fakat etrafımda, insanlar normal bir günmüş gibi aynı ses tonuyla işlerini yapmaya devam ediyorlardı. Sadece ne dediklerini dinlerseniz durumun ne kadar vahim olduğu ortaya çıkıyordu.

"Kansas, Artemis Üssü. Bizi duyuyor musunuz? Kansas, Artemis Üssü. Bizi duyuyor musunuz?"

"Meşgul Arı 6, Yer Kontrol. Tahliye ettiğiniz kişilerin görev dağılımı için inişten sonra kafeteryaya başvurmasını sağlayın."

"Düşük kazanç bağlantısındaki uydudan cevap gelmiyor."

Eugene Uçuş Yöneticisi masasında durmuş, bir elini konsola dayamıştı. O da bir mikrofonlu kulaklık takmıştı, sorun üzerinde çalışan bütün istasyonların çağrılarını ve cevaplarını dinliyordu, Meşgul Arılar rapor veriyor, hepimiz sakin kalıp işimizi yapıyorduk.

"Artemis Üssü, Meşgul Arı 2." Myrtle'ın sesini duyunca, Eugene sanki onu görebilecekmiş gibi başını kaldırdı. "Patlamayı gördüğümüzü düşündüğümüz yerin üzerinde uçtuk fakat bir şey görmek için çok karanlıktı."

Eli iletişim ünitesine gitti fakat yolda bir yumruğa dönüştü ve elini geri çekti. Yer Kontrolörüne baktı ve sanki hatta girmesini engellemenin tek yolu buymuş gibi dudağını ısırdı.

YK uygun bir şekilde cevap verdi. "Anlaşıldı Meşgul Arı 2."

"Üsse dönmek ve tahliye ettiğimiz personeli boşaltmak için izin istiyoruz."

"Teyit edildi. Üsse dönebilirsiniz."

Eugene yumruğunu çözdü ve elini konsolun kenarına dayadı. Ölçülü bir kolaylıkla başını indirdi ve çalışmaya devam etti.

AYK'da duvarda büyük bir saat vardı. Ne zaman bir roket Ay ve Dünya arasında seyahat etse bu saat geçen zamanı gösterirdi. Eugene saati Dünya'yla ne zamandır bağlantımızın kesik olduğunu gösterecek şekilde ayarlatmıştı. Beş saat elli bir dakika.

Zihnimi kemiren düşünce Icarus'un ve Önce Dünya'nın strateji değiştirdiğini söylüyordu. Şimdiye kadar ortaya zor çıkartılabilecek sabotajlarla programı kötü gösterip onu durdurmaya çalışmışlardı. Şimdi ise aktif saldırıya geçmişlerdi.

Onların paniğe kapılmasını istemiştik. *Buna* onları zorlamamız mı sebep olmuştu diye düşünüyordum, midemi asit basıyordu. Burnumu fazla kaldırmasaydım Kenneth hâlâ hayatta mı olacaktı? Ah, hayatta kalma sendromunu tanırdım, savaştan sonra hepimiz yeterince tanık olmuştuk buna. Göktaşından sonra da.

Fakat yine de...

Eugene masamın arkasında durdu. "Nicole. Bir mola ver."

Okuma gözlüklerimin üzerinden, göz kırpıştırarak baktım. Geçen süre, yedi saat yirmi dört dakika. Tabii bu sayaç bağlantıyı kaybetmemizden önceki yoğun geçen bir buçuk günü hesaba katmıyordu. Eugene'in duruşu mükemmeldi. Tek oyunbozan sürekli yumruk hâline gelen sağ eliyle olan mücadelesiydi, sanki zorla rahatlıyormuş gibi yumruğunu açıp duruyordu.

Odanın geri kalanını işaret edip konuştu, "İkinci vardiya başlamak üzere."

Mola vermek için hassas bir zamandı. Ana takım tarafından bilgilendirileceklerdi. Ana ekibin bir kısmı tabii ki etrafta olacaktı fakat muhtemelen birkaç dakikalığına bana ihtiyaç olmayacaktı. İkimize de.

Gözlüğümü çıkardım. "En son ne zaman bir şeyler yedin?"

Gözlerini kısıp bana baktı. "Bunu benim sormam gerekmiyor muydu?"

"Myrtle beni iyi eğitti. Ortaşehir'de bir sandviç istasyonu açtılar." Kıyısından köşesinden bile aç değildim fakat yemek günlüğümü dolduruyordum ve bu sayede öğle yemeğini atladığımı biliyordum. Ayağa kalkıp gerindim ve belim yaylım ateşi gibi kütürdedi. "Oraya gidersek Ortaşehir'deki takıma da moral verebilirsin..."

İç geçirdi ve Uçuş Yöneticisine döndü. "Poppy, on beş dakikaya dönerim. Sandviç?"

"Varsa yumurta salatası." Sanki sıradan bir gün yaşıyormuşuz gibi bu kadınlar ve erkekler çalışıyorlardı.

Eugene beni hava kilidine doğru takip etti, bunu her ihtimale karşı kapalı tutuyorduk.

İçeri girene kadar bekledim, biz ve ekibin geri kalanı arasına metal bir duvar çekilene kadar. "Myrtle'ın gördüğü patlamanın yörüngeden çıkan bir uydu olduğu fikrini ne zaman değerlendirmeye alacağız?"

"Yörüngeden çıkmak" Ay yüzeyine çarpmanın nazik bir ifadesiydi.

"Korkunç olan şu ki ben de tam bunun için dua ediyordum." Cırcır kolunu tuttu ve kapıyı açtı. "Çünkü öbür türlüsü Bahçe anlamına gelir."

"Helen'den haber yok mu?"

Başını iki yana salladı ve kapıyı çekti. "Görüş alanına dönene kadar bir saat daha geçeceğini tahmin ediyorum."

Uydular olmadığı için görüş alanındakilerle iletişim kurabiliyorduk. Dünya'dayken sinyalleri üst atmosferden sektirebilirdiniz fakat Ay'da böyle bir seçenek yoktu. Eski günlerde, yörüngede bir kumanda modülü ve yüzeyde de bir iniş aracı varken iniş aracından sinyal yollayıp Kansas'taki Görev Kontrol'e ulaşırdık ve onlar da sinyali tekrar KM'ye yollardı. KM Ay'ın uzak ucuna her döndüğünde pilot tamamen sinyalsiz kalırdı. Elma bu süreci müthiş huzurlu olarak tasvir etmişti hep.

Planlanmış sinyal kaybıyla bizim şu anda yaşadığımız şey arasında belirgin bir fark var.

Üst katta, mühendisler Ortaşehir'e kurulmuş, bitmek bilmez sorun listeleri üzerinde çalışmak üzere konferans masaları ve beyaz tahtalar kurmuşlardı. Eugene ilk masaya doğru gidiyordu ki kolundan yakaladım.

"Deneyim konuşuyor... Önce sandviç. Yoksa işe kaptırır unutursun."

Yüzünden geçen acıma dalgasını görmeseydim de olurdu fakat bu konuda bir şey *söylemedi* ve sadece basitçe baş salladı. "Teşekkürler."

Yine de Le Restoran'a gitmek başlı başına bir işkenceydi. İnsanların elini sıkmak zorundaydı, omuzlarına vurmak ve birisi işlerin iyi gidip gitmediğini sorunca ciddiyetle baş sallamak. Bir yandan da yürümeye devam edebiliyordu. Gerçekten de *iyiydi*. Bunun gibi küçük şeyler yüzünden Kenneth Eugene'i politikaya girmesi için yüreklendirmişti. Şimdi görse çok gurur duyardı.

Elimi cebime soktum ve Le Restoran'a doğru yürüdüm. Eugene kendi işleriyle ilgilenirken ben de onun ve Poppy için sandviç alacaktım. Kapılar ardına kadar açıktı ve sandalyeler kadın reviri olarak kullanıldığı zamandaki gibi duvara, çift sıra dizilmişti. Bilim Modülü'ne taşınalı bir hafta olmuş muydu gerçekten?

Jeanette Arnaud bana bakıp gülümsedi. "*Bonjour!* Aşağıda işler nasıl?"

Fransızcaya döndüm, kısmen dili sevdiğim için fakat çoğunlukla da beynimin kısıtlamalar içermeyen bir bölümünü çalıştırmak için. "İlerleme. Bazı olasılıkları eledik, o yüzden de kesinlikle bir çözüm bulacaklar."

"İyi." Başını yukarı aşağı salladıktan sonra sandviçlere baktı. "Özel bir şey istemiyorsun, öyle değil mi?"

Özel mi? Dondum, paniklemiştim. Öğürme refleksimi tetiklemeyecek özel bir şey mi? İnsanların anoreksimi bir sır olarak tuttuğunu sanıyordum. Ben bu kelimeyi kullanıyordum, evet. Fakat aynı zamanda, bu ortaya çıkarsa Kenneth'in kariyerine neler olacağını da biliyordum, gözlerimi yumdum. Hay lanet. Ağlamaktan çok yorulmuştum. Herkesin bilip bilmemesi umurumda değildi.

"Helâl ya da koşer bir şey aramıyorsun herhâlde." Bir tepsiyi bana doğru uzattı. "Salam ve kaşar olur mu?"

Bütün gereksiz korkumu ve gırtlağımın arkasına yapışan balgamı yuttum. "Harika olur, teşekkürler." Yaşaran gözlerim iyice ortaya serilmesin diye başımı önüme eğdim. "İki adet, bir de mümkünse yumurta salatası."

Sandalyelerin altında üzeri numaralarla kaplı bir parça kâğıt vardı, eğilip aldım, herkese ağladığımı göstermeden gözlerimi silebileceğim bir bağlam olmasına sevinmiştim. Dahası, iletişimi tekrar sağlamakla ilgili bir şeyse kimsenin yaptığı hesapları kaybetmesini istemiyordum.

"Buyurun *madame*." Folyoya sarılı sandviçleri bana uzatmıştı. "Her zamanki gibi, sizi görmek bir zevkti."

Elimdeki şeyleri çevirip durdum ve sonunda iki sandviçi alçımla vücudumun arasına sıkıştırdım, Poppy Northcutt'ın yumurta salatasını da uçuş elbisemin kıç cebine koydum. Eugene'i bir mühendisle konuşurken bulmuştum, bir şemanın üzerine eğilmişti. Beni görünce başını yukarı aşağı salladı ve uzattığım folyo paketi aldı. Bir bana bir sandviçe baktı, bir yandan da mühendisi dinliyordu. Gözlerimi devirdim ve folyoyu onun için soydum. Gıda yakıttır... Eugene'le göz temasımı bozmadan sandviçten okkalı bir ısırık aldım.

Bana sırıtarak baktı ve tekrar masanın üzerindeki şemaya eğildi. Eğer hâlâ bana bakıyor olsaydı ona dil çıkarırdım. Fakat o odadan birkaç dakikalığına olsun çıkmanın iyi geleceği konusunda haklıydı. Keşke Eugene'e *gerçek* bir mola aldırabilseydim fakat politikacıların bunu ancak kapalı kapılar ardında yapabileceğini deneyimlerim sonucu biliyordum.

Ortaşehir'in karşısında liman hava kilidi tıslad ve on beş sürgünün harekete geçişine özgü o sesle birlikte kapandı. Eskiden modüller arası hava kilitlerini hep kapalı tutardık fakat kapıların açık kalmasına alışmıştım ve sesi duyunca döndüm.

Bir grup mühendis limandan gelen "sokağın" kıvrımını dönüyorlardı. Arkalarından, omzunda ETS çantasıyla birlikte Myrtle Lindholm geliyordu. Hâlâ şemanın üzerine eğilmiş olan Eugene'i gördü ve yolcularının arasından sıyrılıp ona doğru yöneldi.

Myrtle'ın geldiğini söylemek üzere ağzımı açmıştım ki Eugene onun varlığını hissederek başını kaldırdı. Sandviçi karnıma fırlattı ve karısına doğru koşturdu. Myrtle da çantasını bırakmış, koşmaya başlamıştı. Merkez Park'ın yanındaki boşlukta buluştular, Eugene'in momentumu ve kütlesi Myrtle'ı birkaç adım geriletmişti fakat sonra vücutları birbirlerinin kucağında hareketsiz kaldı.

Eugene kafasını eğmiş, karısının boynunun yanına gömmüştü. Myrtle'ın elleri kocasının uçuş elbiselerinin kumaşına kilitlenmişti. Eugene'in omzu bir kere titredi, gergindi, sonra, bir nefes kurtuldu adamdan. Bir adım geri attı, ellerini karısının omuzlarındaydı. Kadın başını kaldırdı, göz göze geldiler, kocasına gülümserken yanakları ıslaktı. Bulunduğum mesafeden ne olduğunu duyamayacağım bir şeyler söyledi. Hâlâ gülümseyerek uzanıp yanaklarını sildi.

Eugene kafasını çevirdi ve kadının elini öptü, suratındaki gülümsemenin kıvrımlarını görebiliyordum. Aniden başını salladı ve omuz silkti. Karısını tekrar kendine çekti, bir eli kadının boynunda, şimdiye kadar gördüğüm en tutkulu öpücüklerden birini kondurdu. Myrtle'ın dizi yukarı kalktı ve ayak parmakları aşağı sarktı.

Birisi "Vaay," dedi ki bu kişiyi öldürebilirdim.

Eugene Myrtle'ı derhâl ayakları üstüne bıraktı. Geri çekildi, daha da geri çekildi ve onu tamamen serbest bıraktı. Hâlâ yüzünü göremiyordum fakat duruşu askeri bir hâl almıştı. Myrtle da ellerini çekmiş ve arkasında bağlamıştı, sanki rahat duruşta onun konuştuklarını dinleyecek gibiydi.

Onlar için o kadar mutluydum ki içim acıyordu. Yutkunarak mühendise döndüm, o da Eugene ve Myrtle'a ağzı açık bakıyordu. Görüş açısına girdim ve elimdeki sandviçle şemasını işaret ettim. "Burada yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Iıı! Ha..." Gürültüyle yutkundu. "Bütün bağlantıları ayırdığımızı ve tekrar yerleştirdiğimizi açıklıyordum sadece. Başka bir şey değişmedi."

"İyi iş çıkardınız." İki sandviçi de sol elime almaya çalıştım fakat nihayetinde ikisini de alçımın üstünde dengeledim. Biraz tuhaftı fakat elimi onun omzuna koyup sıkabilmiştim. "Binbaşı Lindholm'e bunu söylerim."

"Hey..." Dudaklarını ıslattı ve Myrtle'ı dinleyen Eugene'e doğru baktı. "Kimin yaptığını biliyorlar mı?"

Yavaş bir nefes aldım. Böylesi bir şüphe, bir bombanın verebileceği zarardan çok daha fazlasını verebilirdi koloniye. "O işi Binbaşı Lindholm'e bırakalım."

"Ah... Tabii." Kulağını çekti. "Bu konuda bir şey yapmamız gerekir mi?"

Eugene'e doğru baktım. Bize doğru yürüyor, uçuş elbisesinin koluyla gözlerini siliyordu. Genç adamın omzunu bir kez daha sıktım. "Çalışmanıza devam edin yeterli."

Bir soru daha soramadan yürüyüp Eugene'i karşıladım. Gırtlağını temizledi. "Myrtle'a bilgi verdim."

"Bir oda tutsaydınız yeriydi."

Bakın ne diyeceğim, Eugene Lindholm'ün yüzünü kızartmak güzel ve neşeliydi. "O sandviç benim mi?"

Sandviçi uzattım, tam alacaktı ki geri çektim. "Sandviç durum raporundan sonra. Gerçek durum raporu, bademciklerinin durumunu bilmeye ihtiyacım yok."

Teninin rengi harika bir koyu ton aldı. Sandviçi kaptı ve AYK'ya doğru yürümeye başladı. "Patlama ya da çarpma izi yok fakat senin de duyduğun üzere gece vakti orası çok karanlık oluyor. Geri gelirken üssün etrafında uçmuş. Dışarıdan her şey yolunda görünüyormuş."

"Bu iyi... Fakat elimizde belirgin bir şey olması işe yarar." İç geçirdim. "Gelecekte yaşayacağımız problemler açısından, bazı moral durumları..."

"Nicole, bu nedir?" Eugene yolda durmuştu. Elinde makine yağıyla lekelenmiş bir parça kâğıt vardı ve üzeri sayılarla doluydu.

Ya da daha doğrusu, çok kendine has bir el yazısıyla yazılmış bir şifreyle. "Sandalyelerin altındaydı. Ben sadece..." Bir nefes aldım ve dönüp Le Restoran'a baktım. "Hassiktir."

"Daha kötüsü mü var?"

"Burası kadınlar koğuşuyken... Birgit'in yatağı buradaydı."

Şifre ve bir not defteriyle birlikte kendimi konferans salonuna kapatmıştım. Bir şifreyi kaba güçle zorlayarak çözmek için hangi dilde yazıldığını bilmek işe yardı. Bir keresinde basit bir Sezar şifresi kullanan bir adamla tanışmıştım fakat şifrelerini Eski İngilizceyle yazıyordu. Çözülmeleri imkânsızdı.

Fransızcadan İngilizceye birçok dilde yazılmış olabilirdi bu. Birgit İsviçreli olduğundan Almanca da olabilirdi. Ne şans ki bu dillerden üçünü de konuşuyordum. Ya da belki de rastgele bir dilde yazılmıştı, bu durumda yapılacak bir şey yoktu.

Bir yerden içeri sızabilsen bütün yapı dakikalar içinde çökerdi. Asıl püf noktası sızıntı yapılacak çatlağı bulmaktaydı.

Birisi kapıya hafifçe vurdu.

"Gel." Doğruldum ve yakın gözlüklerimi burnuma kaydırdım.

Eugene kafasını içeri uzattı. "Helen döndü. Sen... Müsait misin?"

"Evet." Gözlüklerimi masaya attım ve burnumun kemerini ovuşturmaya başladım. Gözlerimin arasına bir buz kıracağı saplanmış gibi değil de sanki biri parmaklarını kafama sokmaya çalışıyor gibiydi.

Kapıyı tamamen açtı ve Helen, Myrtle ve Halim'in girebilmesi için tuttu. Myrtle bir ETS çantası taşıyordu, masanın ucuna bunu koydu. Ciddiyetle içinden yemek çıkardı ve yatay, dikey olarak bunları dizdi. Çenesi kilitliydi.

Kâğıtlarımı alıp ona daha fazla yer açtım. Myrtle başını iki yana salladı. "Yaptığın işin izini kaybetme. Burada yeterince yer var."

Helen'in saçları, giydiği astronot başlığından dolayı dağılmış ve kafasına yapışmıştı. Mikrofon kolunun izi hâlâ yanağının kıvrımındaydı, kapıya en yakın sandalyeye oturdu.

Benim karşıma oturan Halim burnunu kaşıdı ve sayfalardan birini aldı. Olduğum yerde kaldım, büyülü bir şekilde, "A-ha! Bu Arapça," demesini umuyordum.

Fakat böyle bir şey olmadı.

Eugene kapıyı kapadı. "İlkin: Vicky'yle konuşup ona *The Long Tomorrow'u* sordum. Birgit'in ona verdiğini söyledi."

"Can sıkıcı." Ki bu beyan durumun ciddiyetini yansıtmıyordu.

"Dahası da var. Sen devam et Helen."

"Büyük resim. Bahçe iyi durumda. Elektrikleri kesilmemiş fakat tesisin dışındaki yerlerle iletişimi kaybetmişler. Elektrikleri kesilmediği için uyduların ne zaman çevrimdışı kaldığını bize söyleyebildiler. Kesintinin başındayken yaşanmış."

Yüzüm seğirmişti. "Bizim ekibin telsiz fünyeyi ayırmasından önce bu. Yani... Yani uyduların kaybı bununla alakalı değil mi?"

"Öyle sanıyorum." Sesi Katherine Hepburn'ünki gibi zindeydi. "Aynı zamanda, telemetri cihazları beş adet patlama ya da çarpma sinyali almış. Zamanlama Myrtle'ın gördüğü ani ışıkla uyuşuyor."

Ay'ın etrafında beş uydu vardı. Şu anda hiç olmadığını tahmin ediyordum. Duası kabul edilmiş birine göre Eugene hiç de mutlu görünmüyordu.

"Oranın limanındayken, Meşgul Arılarla ilgili buradaki kayıtların eksik olduğunu düşündüm, sonuçta Yönetici Frisch zehirle boğuşuyordu." Helen ellerini kucağında birleştirdi. "Fırsattan faydalanıp Bahçe'nin kayıtlarına baktım ve kayıtlarda şüphelilerimizin oraya gidip gitmediğini araştırdım."

Myrtle başını yukarı aşağı salladı ve bir paket çorbayı Helen'e uzattı. "İyi düşünmüşsün. Olası patlayıcıların envanterini çıkarırken kayıtlara bakmamıştık biz."

"Kayda göre Birgit Furst iletişim departmanlarında bir iş yapmak üzere gelmiş. Tek yolcuymuş. Pilot ismi boştu." Dönüp bana baktı. "Senin uçak sabote edildiği gün Birgit de 99'lardaydı."

Vücudumdaki bütün kan çekildi ve buz kestim. "Bir Meşgul Arı uçurmakla uçak uçurmak arasında fark var."

Halim öne eğildi ve homurdanarak başını ellerine dayadı. "Ona simülatör zamanı tanımıştım."

Yahu... Bir Meşgul Arı'yı ilk uçurduğumda benim de elimde sadece simülatör zamanı vardı. Teoride, Birgit tek başına Bahçe'ye kadar uçmuş olabilirdi.

Saatime baktım: "22.36... Öyleyse onu yatağından çıkarıp sorguluyor muyuz yoksa yarını mı bekliyoruz?"

Eugene ayağa kalktı. "Dünya'yla bağlantı olmadan on dört saat. Onu şimdi sorgulayacağız."

KIRK ÜÇ

Artemis Üssü Görev Kayıtları, Vekil Yönetici Eugene Lindholm:
27 Mayıs 1963 – Bahçe ve Marius Tepeleri ile bağlantı Meşgul Arı aracılığıyla kuruldu. Saat 23:00'da Güney Kutbu yerleşkesine bir bağlantı uçuşu gerçekleştirildi. Pilot: Armstrong. Yardımcı Pilot: Aldrin. Seyrüseferci: El-Mohtar.

Birgit'i sorguladığımızda Eugene de orada olmayı *gerçekten* istiyordu fakat AYK'da ona daha çok ihtiyaç vardı. Jeoloji laboratuvarındaki lambalardan birkaçını gevşetmiştim, o yüzden de Halim Birgit'i içeri getirdiğinde sorgu odam doğru bir şekilde loştu.

Bir çift koltuk değneğine dayanarak yeterince iyi yürüyordu, sol bacağında derme çatma bir tel vardı. Beni beklerken görünce durdu, omuzunun üzerinden Halim'e ve kapıda bekleyen astronot güvenlik görevlisine baktı. "Ne oluyor?"

"Otur." Jeoloji laboratuvarındaki parlak alanlardan birine onun için yerleştirdiğimiz sandalyenin sırtına pat pat vurmuştum. "Bazı sorularımız olacak."

Gözleri biraz büyüdü. "Peki..." Sandalyeye kadar yürüdü ve sol bacağını önüne uzatıp oturdu.

O oturur oturmaz ben de karşısındaki masaya yürüyüp Not panomu aldım. Not panolarını severim. Halim kapıyı kapadı ve arkamda durdu, böylece gölgede kalmıştı. Kollarını göğsünde birleştirdi ve bacaklarını açarak geniş ve rahat bir duruş takındı. Masadan bir kalem aldım ve bir an için gülümsedim. "Hızlı olmaya çalışacağız."

"Ne hakkında hızlı?" Değneğinin kolundaki bezle oynuyordu. Sinirliydi, evet, peki durum tuhaf olduğu için mi yoksa yakalandığı için mi?

Hep bilinen ve doğrulanabilecek bir şeyle başlamak gerekir. Onları cevap vermeye alıştırmalısın ve sonra asıl zor sorulara geçmelisin.

"Personel dosyana göre savaşta İsviçre Ordusunun mühimmat bölüğünde görev almışsın." Kalemin silgisini dudağıma dokundurdum ve merakımın altını çizdim. "Bundan bahset biraz."

"Iıı..." Bir tutam saçı kulağının arkasına attı. "Yani mobilize oluyorlardı ve... İsviçre'de sağlığı müsade eden bütün erkekler için askerlik hizmeti zorunludur, biliyorsundur değil mi? İşte o zaman erkek kardeşlerimi orduya aldılar, ben de onlarla gitmek istedim ve gönüllü oldum."

Cesaret verir gibi başımla onayladım, sanki anlattığı şeyleri bilmiyormuşum gibi yaptım.

"Sonuçta, onların yakınında konuşlandırılmadım. Şimdi düşünüyorum da bunu ummam aptallıkmış ama daha çok gençtim. Sadece on dört yaşındaydım, tabii başvurumda yalan söyledim. Bir mühimmat tesisinde görevlendirildim." Omuz silkti. "Çok sıcak ve tozluydu, pek de şanlı bir şeyler yaptığım söylenemez."

Not panosuna söylediklerinin matematiğini teyit etmek için not aldım. Savaş zamanı aktivitelerine bakmak için yaşını kontrol etmek hiç aklıma gelmemişti. Dosyasına göre otuz sekiz yaşındaydı, yani... On dört. Savaş başladığında on dört yaşındaymış fakat savaş çok uzun sürmüştü. Yani doğrulanabilirlik açısından doğruydu fakat yanıltıcıydı çünkü bir mühimmat tesisindeki on dört yaşında biriyle yirmi yaşında biri arasında fark vardı.

"Mühimmat tesisinde ne yapıyordun?"

Değneklerinin üzerindeki bez parçasına bakıyordu. "Yerleri siliyordum."

"Efendim?"

"Sanırım yaşımın küçük olduğunu biliyorlardı..." Aniden kafasını kaldırdı ve öne eğildi, gölgeler arasındaki yüzümü görmeye çalışıyordu. "Buldukları fünyeyle ilgili bir şey mi bu? Ben... Bunu etkisiz hâle getirmek için birini arıyorsanız ben yapamam. Kalifiye değilim."

Bomba konusuna çabuk atlamıştı. Beni zorlayan şey büyük resmi görmeden bir yargıya varmamam gerekliliğiydi. Bir parça bilgi

yeterli değildi, ben de sessizliği daha fazla bilgiyle doldursun diye bekledim.

Birgit bir süre sandalyesinde kıpırdandı. "Özür dilerim. Bundan karmaşık işler yaptığıma inanmalarını sağlamamalıydım. Ama uzaya çıkmayı çok istiyordum. Aslında tek yaptığım mühimmat fabrikasında yerleri silmekti."

"Anlıyorum." Kalemimle klasöre vurdum, bir yandan da onu izliyordum. "*The Long Tomorrow* hoşuna gitti mi?"

Konu aniden değişince gözlerini kırpıştırdı, sonra, yüzünün rengi çekildi. "Mektup. Mektuptan bahsediyorsunuz." Kafası öne düştü. "Çok ama çok özür dilerim."

"Biraz açabilir misin?"

"Buldum onu, kitabı yani. Odamın kapısının dışındaydı. Üzerinde 'Vicky için' diye bir not vardı, ben de bunu bırakan kişinin yanlış yere bıraktığını düşündüm ve Vicky'ye verdim. O da konu hakkında hiçbir şey bilmiyordu, bir de bir mektup vardı ve..." Kafasını kaldırıp, güven tazelemek ister gibi Halim'e baktı, sonra, tekrar yere döndü. "Çok özür dilerim Nicole. Mektubun senin olduğunu anlayınca hemen sana getirmeliydim."

Kafamı kaldırdım. "Peki niye getirmedin?"

"Bir... Bir şifre vardı. Ben iletişimdeyim, bir şifre görüp de kırmayı istememem imkânsız." Bir nefes aldı ve doğruldu, doğruca bana bakıyordu. "Mahremine girdik ve bunun için çok üzgünüm. Affedilemez bir şey bu, her türlü disiplin soruşturması kabulümdür."

"Hmm." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silktim, doğrusu, bu bağlamda önemli değildi de. Asıl ilginç olan çoğul konuşmuş olmasıydı. "*Mahremine girdik.*" Evet, bu da doğruydu. Girmişlerdi fakat "mahremiyet" şu anda incelememi gerektirmeyen bir teğet çizgiydi. Fakat bu "biz"... "Sonrasında ne oldu?"

"İçeriği düşününce, en iyisinin Yönetici Frisch'e haber vermek olduğunu düşündük. Bu yüzden de Vicky kitabı ona götürdü."

Kitabı onun Vicky'ye vermiş olduğu söylemi Vicky'nin hikâyesiyle tutarlıydı. Yine de zamanlama tutmuyordu. "Anlamadığım bir dizi şey var. Bunları anlamama yardımcı olursan sevinirim."

"Tabii." Ellerini kucağında kavuşturdu ve gözleri istekle parlayarak öne doğru eğildi.

"İstediğin sırayla cevap ver." Tutarsızlıkları parmaklarımla saymaya başladım. "Bir: Kitap kütüphaneden Vicky'nin adıyla alındı ama üzerindeki el yazısı sana aitti. İki: Mektubu ancak o sabah aldım ve aynı öğlen hava kilitleri kapandı. Diyelim ki dört saat sonra. İşte bu yüzden mektubun kitaba nasıl girdiğini, senin kapına nasıl geldiğini merak ediyorum, üstelik, sonra sen Vicky'yi bulabildin ve hava kilitleri kapanmadan önce yeterli zaman bulup tercüme edebildin ki o da yöneticiye gitti."

Birgit gözlerini hızla kırpıştırdı. "İlki basit. Kitap kütüphanedeydi, biz de kayıtlara bakmanın kitabı kimin bıraktığını anlamamıza yardım edeceğini umduk. Ama hiçbir kayıt yoktu ve kitap hâlâ rafta görünüyordu. Ben de Vicky yöneticiye giderken onun adına kitabı kaydettim." Değneklerini sandalyesinin yanına hizaladı. "Ama... Ama kitabı hava kilitleri kapanmadan bir önceki gece aldım. İlk bakışta, hasta olduğumu bilen biri bıraktı sandım ama Vicky'nin adı yazılıydı."

"Hasta mı?"

"Ben grip sanmıştım." Ağzı çarpıldı ve bir elini sol bacağına dayadı. Pantolona rağmen, sol bacağının sağından daha ince olduğu belli oluyordu. "Birkaç gün hasta kaldım, sonra, bir hafta daha iyiydim ve sonra... Bu oldu."

"Hmm. Bu gizemli mektubun bir kopyasını benden önce almışsın. Sence bu nasıl oldu?"

"Bu da kolay. Yani... Mekanik olarak kolay. Mektuplar teletip üzerinden iletişime geliyor ve biz ayrıştırıyoruz. Sen posta kutunu kontrol ettikten sonra gelmişse bir sonraki güne kadar göremezsin." Başını iki yana salladı. "Ama onu kim almış olabilir bir fikrim yok."

"Yani diyorsun ki rastgele biri benim kutumdan bir mektup aldı, bunu deşifre edebileceğim tek kitabı da aldı ve *öylece* sana bıraktı."

"Ama bunu söyledim! Vicky için bıraktıklarını söyledim. Bana gelmesi bir yanlışlık."

Arkamda, Halim ağırlığını diğer tarafına verdi. "'Vicky için' diyen not hâlâ sende mi?"

"Kitapla birlikte ona verdim."

Onu neyle dolduracağını görmek için Birgit'e biraz daha sessizlik tanıdım. Jeoloji laboratuvarının fanları neredeyse sabit bir tıslamayla çalışıyordu. Odanın dışında bir araba koridor boyunca sürükleniyor, tekerlekleri gıcırdıyordu.

Birgit yutkundu. "Mektubu okuduğum için gerçekten çok üzgünüm. Ben sadece... Ateşim olduğu için yaptım desem?" Gergin bir tavırla güldü ve başını iki yana salladı, sandalyesine çöktü. "Özür dilerim. Daha iyisini yapmalıydım."

Ben kaç kere pişman kız rolünü oynamıştım, sayısını unutmuştum. Onun yorumu içten görünüyordu fakat benimki de öyleydi zamanında. Vücut dili okumanın püf noktası, bunun daha büyük bir bütünün parçası olduğunu bilmektedir. Yani kesinlikle suçluluk kokuyordu. Fakat yakalanışınızı uysallaştırmanın tek yolu, suçluluğunuzu suçlandığının Büyük Olay'dan uzak başka bir yere sabitlemektir. Kitabı gündeme getirmemle, "Ben kötü biriyim'e" atlaması bir olmuştu.

"Salı günü, nisanın on altısında Bahçe'ye gittin. Neden?" Helen'in bize büyük resmi özetleyen konuşmasından sonra verdiği detaylı brifingde Birgit'in iletişimde takvimde yer almayan iki saatlik bir çalışma yaptığı ve sonra da kendini iyi hissetmediği bahanesiyle çıktığı vardı. Meşgul Arı'yla oradan ayrılışı ise bundan altı saat sonra kaydedilmişti ki yine bir pilotu yoktu.

"İletişimde çalışmak için."

Bekledim. Birgit saçını kulağının arkasına attı fakat sessizliğini sürdürdü.

"Bahçe'ye sabah vardiyasının başlamasından sonra gitmişsin, neden o kadar geciktin? Üstelik, sadece iki saat orada kalmışsın."

"Duyuruyu zamanında almadım. Ben oraya vardığımda işe başka biri bakıyordu bile. Hasta gibi hissetmeye başladım ve bana ihtiyaçları olmadığı için de ayrıldım." Tekrar değneklerinin sargısıyla oynamaya başlamıştı, yüzünü buruşturdu ve omuz silkti. "Şimdi bakınca, zaten çocuk felci olmuşum bile. Bir başkası benim yüzümden kapmadığı için çok minnettarım. Bunu düşünüp duruyorum da... Kusmaya başlamadan önce odadan çıktığım için çok minnettarım."

"Takvime göre senin zaten çalışmıyor olman gerekiyormuş."

Başını kaldırdı, kaşlarını çatmıştı. "Hayır. Çalışıyordum."

Klasörümdeki bir sayfayı açtım, nisan on beşi haftasının ekip listesini gösteriyordu. "Takvim hemen burada."

Bakabilsin diye sayfayı uzatınca Birgit başını iki yana salladı. "Bu orijinal takvim, ben de zaten bu yüzden çalışmadığımı düşünüyordum. Roket kazasından sonra güncellediler fakat bunu görmem biraz..."

Işıklar kesildi.

Doğruldum. Bunun artık olmaması gerekiyordu, Mühendisler UGKM'ye giden uzaktan bağlantıyı çıkarmışlardı diye biliyordum. Acil durum ışıkları hafifçe titredi ve söndü. Kritik bölgelerdeki pilleri yenilemiştik fakat jeoloji laboratuvarı bunlardan biri değildi.

Elimi cebime soktum ve bir el feneri çıkardım. Arkamda, Halim'den gelen bir kumaş hışırtısı duydum. Onun el feneri benimkinden bir an önce yandı. Işığın halesinde yüzünü ancak görebiliyordum. Başıyla Birgit'i işaret etti ve ışığını ona çevirdi.

Elektriğin neden kesildiğini ne kadar bilmek istersem isteyeyim, her ne oluyorduysa bu koşturarak çözebileceğimiz bir şey değildi. Ben de el fenerimi not panoma doğrulttum ve düşüncelerimi toplamaya çalıştım. "Senin görevlendirildiğini söyleyen versiyonun kopyası sende var mı?"

"Hayır. Neden böyle bir şeyi tutayım ki?" Sandalyesinde ağırlığını değiştirdi ve ışığın altındaki gözünü kıstı. "Zaten bana ihtiyaçları yokmuş."

"Hmm." Kalemimi not panosunun üzerinde tıkırdattım ve ona rahatsız olacağı kadar bir süre tanıdım. "Bir sorum daha var. Sabahki Meşgul Arı seferini kaçırmışsın... Oraya nasıl gidebildin?"

Birgit dondu kaldı. Gözleri odayı taradı, gözüne giren el feneri ışığında kör gibi olsa gerekti. Hızla nefes aldı ve yutkundu. "Bir arkadaşım beni uçurdu."

"Bir arkadaş... Tuhaf. Pilot bildirilmemiş."

"Sanki beni belli bir şeyle suçluyormuşsunuz gibi hissediyorum ama sebebini anlayamıyorum." Birgit çenesini kaldırdı. "Darılmayın ama neden Yönetici Frisch'le değil de sizinle konuşuyorum?"

Savunmaya geçmişti ve Eugene'i değil de Frisch'i devreye sokmak istemesi çok ilginçti.

Halim ayak parmakları üzerinde yükselerek öne doğru biraz eğildi. "Hatırlatmak isterim ki ben şef astronotum."

"Departmanının da başısın ama ben..."

Işıklar yandı.

Birgit yukarı baktı ve şükürler olsun ki yüzüme yerleştiğine emin olduğum kafa karışıklığı anını kaçırdı. On altı dakikaya yaklaşmamıştık bile. Ne haltlar oluyordu? El fenerimi kapattım ve indirdim.

Kaşlarını çatan Birgit tekrar bize döndü. "Ben... Ben bir kolonistim. Farklı bir departmandayım."

Halim başını iki yana salladı, oyunda kalma işini mükemmelen yapıyordu. "Ay'da herkes astronotların astıdır çünkü sizi hayatta tutmak üzere eğitim alanlar bizleriz." El fenerini kapattı ve yerine koydu. "Ayrıca bu soru bir uzay gemisi ve bir de pilot içeriyor, bu da bunu benim departmanımla ilgili kılar. O Meşgul Arı'yı kim uçurdu?"

Ellerini birbirine kenetledi, tekrar yere bakmaya başlamıştı. "Kimsenin başını belaya sokmak istemem."

"Yani sen uçurmadın?"

Başını iki yana salladı, hâlâ yere bakıyordu. "Meşgul Arıları nasıl uçuracağımı bilmiyorum."

"Sen de bir pilotsun." Halim omuz silkti. "Simülatör zamanı almana izin vermiştim."

"Bu... Yapma ama. Bir simülatörün gerçek vakumla kıyaslanamayacağını bilecek kadar akıllıyım."

Çömeldim, kaygı gösteren bir duruş takındım ve onunla göz göze gelmeye çalıştım. Sesimi yumuşak ve sempatik çıkacak şekilde ayarlamıştım. "Seni kimin uçurduğunu söyle yeter. Bu durumu olduğundan kötü bir hâle sokma."

Gerildi ve sonra da öne eğilip dirseklerini dizine dayadı, yere bakıyordu. "Sanırım her hâlükârda ikimiz de yere bağlandık... Sadece... Sadece nezaket gösteriyordu. Bunu ona yansıtmayın lütfen." Birgit usul bir nefes aldı. "Curtis Frye uçurdu beni. Kayıt defterine girmedik çünkü zaten yere bağlanmıştı."

Curt. Curt Bahçe'ye mi gitmiş? Birgit en azından iki saat boyunca kayıtlara geçmişti fakat Curt'ün orada olduğuna dair hiçbir kayıt

yoktu. Peki gitmiş miydi gerçekten? Bir senaryoya göre Birgit kendi uçmuş ve bir Meşgul Arı'da olmamak için bolca sebebi olan birine tuzak kurmuştu.

Çenemi eğdim ve sordum, "Meşgul Arı nerede?"

"Bahçe'ye uçtuğumuz mu?"

"Çaldığınız."

Birgit'in ağzı açık kalmış, bana bakıyordu. "Çalmak mı? Sen neler... Ben..." Gözleri büyüdü. Nefes almadan bir kahkaha attı. "Önce Dünyacılar'la birlik olduğumu mu sanıyorsun? Yok! *Mein Gott*, aptalca davrandım ama ben... Yok. Hayır!"

"Tatlım." Yapabileceğim kadar soğuk bir tavırla gülümsedim. "Bunu söylediğinde sana neden inanmayacağımızı biliyor musun?"

"Neye inandığınız umurumda değil. Elektrik kesintileriyle bir alakam yok ya da Dünya'yla bağlantımız kaybetmemizle ya da Lindholmlerle..."

"Lindholmler derken neyi kastediyorsun?"

Birgit kestirip attı. "Onlar... Birileri onların Meşgul Arı'sına sabotaj düzenledi."

Küçük grubumuz dışında kimseye söylemediğimiz bir detaydı bu. Frisch hariç. "Bundan bahsettiğimi hatırlamıyorum."

"Başka biri bana söyledi."

"Kim?"

"Bilmiyorum!" Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve saçlarını kafatasına bastırdı. "Bununla alakam olduğunu düşündüğünüze inanamıyorum. Bende çocuk felci var. Nasıl yapmış olabilirim ki? Bütün bu berbat şeyleri yapmak için ortalıkta süründüm mü yani?"

"Yürüyebiliyorsun."

"Şimdi! Zar zor." Avuç içiyle değneklere vurdu. "Durumum Curt'ten de Ruben den de iyi fakat işim kolay değil. Bu bahsettiğiniz şeyleri yapmak için sinsice ortalıkta dolaşabilecek bir yapım yok."

"Şimdiye kadar bahsettiklerimizin hepsi hastalığından önce oldu." Klasörümdeki kâğıtları katladım ve şifrenin olduğu sayfayı açığa çıkardım, henüz çözemediğim bu şifreyi ona gösterdim. "Bunu açıklamak ister misin?"

İç geçirdi, tavana bakıyordu. "*Meinn Gott, ist ein Albtraum...*" Kâğıdı işaret etti. "Curt'le oynadığımız bir oyun bu. Yatağa bağımlıyken birbirimize kâğıtlarla mesaj veriyorduk. Yasak bir ilişki yaşıyorduk. İşte bu. Mutlu musun şimdi? Bütün kirli çamaşırlarımı öğrendiniz. Sırada ne var? Kurşuna mı dizeceksiniz? Hava kilidi mi?"

"Başka kimlerle beraber çalışıyorsun?"

"Kimseyle çalışmıyorum!" Sanki soruyu geri itebilecekmiş gibi ellerini ileri uzattı. "Curt'le ben... Onunla aynı odada kapalı kalmak nasıldı bilir misin? Üstelik ona dokunamıyordum bile. Şimdi de iş birliği yaptığımızı düşünüyorsunuz... Peki ne için bir iş birliği bu?"

Onu hüzünle gülümsedim. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Eğer her şey senin anlattığın gibiyse bunu ispatlamanın en kolay yolu şifrede ne yazdığını söylemek."

Birgit'in yanakları alev aldı. Kollarını göğsünde birleştirdi. "Yapamam."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yapamam mı? Gerçekten bize yardım etmek istiyorsan bu tuhaf."

"Deşifre etmemiştim."

"Ama şöyle bir durum var... Bu senin el yazın."

Burun delikleri genişledi. "Evet. Biliyorum. Çözememiştim, ben de tekrar başlamak için temize çekmiştim." Nefes verdi ve köşeye bakmaya başladı, iki yanağında alarm verir gibi kızıllıklar vardı hâlâ. "Ne yazdığını öğrenmek istiyorsanız kendiniz çözmeniz gerekecek."

KIRK DÖRT

Artemis Üssü Görev Kayıtları, Vekil Yönetici Eugene Lindholm:
28 Mayıs 1963, 0103 – Dünya'yla bağlantı hâlâ kesik. İletişim departmanına Dünya üzerinden veya çevresinden sinyal alıp almadığını kontrol etmek suretiyle ana radyo çanaklarının çalışıp çalışmadığının kontrolü görevi verildi. Söz konusu departmandan UHK harici kaynakların düşük SGO'su dolayısıyla herhangi bir kanalı yalıtamayacakları cevabı alındı. Yedek LGS, roket kazası sonucu oluşan korozyon sonucu operasyonel değil.

Birgit'i, ona sorular sormayı bitirince Eugene'in ekip odaları hâline getirdiği ofislerden birine kapattık. Kapı kilitlenebiliyordu. Halim kıdemli astronotlardan birinden kapıda bekçilik yapmasını istedi, tabii bu astronotun Önce Dünyacılar'dan olması hâlinde çoktan ölmüş olacağımızın da farkındaydı. Tamamen güven verici değildi bu düşünce.

Birgit jeoloji laboratuvarından çıkar çıkmaz duvardaki mikrofona yöneldim. "Bütün bunları duyabildiniz mi?"

Küçük hoparlörden hışırtıyla karışık Helen'in sesi geldi. "Elektriğin kesildiği kısım hariç gayet net duyduk."

"Işıklara ne oldu," diye sordu Halim.

"Mühendislik takımı bütün sistemi kapattı."

"Şaka mı bu? Hiç uyarmadınız." O dehşet verici karanlığa kendi ekibimizin sebep olduğunu öğrenince öfkemden bütün oda kızıla kesti. "Bunun ne kadar hasarla sonuçlanmış olabileceğini tahmin ediyorlar mı? Olası bir teröristi sorguluyor olmamız bir yana, acil durum ışıklarımız çalışmıyordu."

"Eugene onlarla konuştu."

Myrtle araya girdi. "'Konuştu' derken İncil'e yaraşır bir şekilde Tanrı'ya sığınmalarına sebep olan bir konuşma demek istiyorum."

Bunu duyunca kıkırdadım fakat elektriği kesmeye karar veren kişiyi bıçaklama isteğim sadece biraz azalmıştı. "Yahu neden sistemi kapatmaya karar vermişler ki?"

Helen'in sesi yavaşladı ve daha net bir hâl aldı. "Dünya'yla olan iletişim kanallarında mekanik bir hata bulamıyorlar ve sisteme tekrar enerji verince Dünya'yla olan bağlantının otomatik olarak tekrar kurulabileceğini umuyorlardı. Öyle olmadı."

"Öyle olmadı derken, enerji mi veremediler yoksa otomatik olarak bağlantı mı kurulmadı?"

"Sistem tekrar başladı ve doğru bağlantı prosedürlerini takip etti. Ne var ki ne sinyal yollayabiliyoruz ne de alabiliyoruz."

Yanımdaki Halim'in yüzü sertleşmişti ki kendi yüzümü de böyle hissediyordum. Saatine baktı. "Teyit etmek için söylüyorum... Son temasın üzerinden on beş saat on bir dakika mı geçti?"

"Teyit edildi."

Kansas'taki Görev Kontrol panik içinde olsa gerekti. Mühendisler tesise doluşmuş, hep birlikte sorunu çözmeye çalışıyor olmalıydılar, aklıma üşüşen bir düşünce sonucunda kendimi sabitlemek için bir sandalyeye tutundum. Her ne kadar saat sabahın biri de olsa Kansas City'deki UHK'da bütün ekip çalışıyor olsa gerekti. Astronotlar, mühendisler, teknisyenler, hesaplayıcılar... Herkes orada olmalıydı.

Önce Dünyacılar kan istedikleri bir manifesto yayınlamışlardı.

Halim dirseğime dokundu. "İyi misin?"

Gırtlağımı temizledim, aynı anda iki yerde birden olmak istiyordum. "AYK'da olmak ve onlara yardım etmek istiyordum fakat aynı zamanda burada kalıp Curt'le konuşmak da. "Görev Kontrol ya da *Lunetta* dışında bir yerden sinyal alıp almadığımızı kontrol etmelerini söyler misin?"

"Bunu yaptılar..." Myrtle'ın sesinde tereddüt vardı. "Aklında ne var?"

Dünya döner ve gezegenin etrafında 120 derece açıyla yerleştirilmiş radyo çanakları vardır. Eskiden sadece bunlar vardı fakat çanaklar dışında bir seçenek daha olsun diye buna uyduları eklemişlerdi.

Her şey çalışırken iletişim Dünya etrafındaki uydulardan *Lunetta'ya* ve oradan da Dünya'ya doğru işlerdi. Görev Kontrol Kansas City'deydi ve Brezilya ya da Avrupa'ya taşınabilirdi fakat sinyal kaybı olmadan Ay'la olan büyük mesafeyi aşmak için devasa radyo çanaklarına ya da uydulara ihtiyaç vardı. Bu seçeneklerden birini kaybetsek bile diğeri vardı. Öyleyse neden iletişim kuramıyorduk?

"Eğer Dünya'dan başka sinyaller alabiliyorsak –bunlara cevap veremesek bile– sorun bizim sistemimizde değil demektir."

"Nicole, tatlım... Bütün sorunları çözmek zorunda değilsin."

Orantısız bir öfke dalgası damarlarımda dolaşmaya başlayınca çenemi sıktım. Bunun farkında olup, içinden sağ salim çıkacak aklı selim sahibiydim ve aynı zamanda onun da bütün sorunları çözmek zorunda olmadığını, benim ise çözülecek bir sorun kesinlikle olmadığımı yüzüne haykırmak istiyordum.

Yutkundum ve bir nefes verdim. "Söylediğim şu, eğer burada her şey yolundaysa demek ki Dünya'da bir şeyler yanlış gidiyor. Şu anda herkes UHK'da toplanmış, bize yardım etmeye çalışıyor olmalı. *Herkes.*" Kendimi sabitlemek için bir nefes daha aldım ve devam ettim. "Dahası, öldürmeye niyetli olduklarını biliyoruz."

Hoparlör bir süre sessiz kaldı, sonra, Helen konuştu. "Diğer sinyaller konusunu soracağım."

Sesi o kadar sakindi ki acı veriyordu. Kocası Reynard bir mühendisti ve muhtemelen oradaydı. Önce Dünya UHK'yı bombalamaya karar vermişse yapabileceğimiz bir şey yoktu fakat en kötüsü bilmemektir.

Öyleyse ne yapabilirdik? Ayak parmaklarım üzerinde sektim ve düşünmeye başladım. Curt Birgit'i odadan aldığımızı görmüştü ve geri gelmediğini fark etmiş olmalıydı. "Curt'e gidelim. Işıkları söndürmemelerini söyleyin."

"Teyit edildi."

Halim durakladı. "Önce bir şeyler mi atıştırsak?"

Neredeyse not panosunu kafasına geçirecektim. Anoreksimi Helen'in ve Myrtle'ın bilmesi yeterince kötüydü. Peki ya Halim'in de bilmesi ve bana hemşirelik yapması? Onunla iyi çalışıyorduk. Adamı seviyordum. Hatta onu arkadaşım olarak bile görüyordum fakat o

kadar yakın bir arkadaş değildi. Daha önemlisi, o benim patronumdu. Bu zayıflığımı bildiğinin hatırlatılması hoşuma gitmiyordu.

Başımı iki yana salladım. "Sonra. Gecenin bir yarısı Birgit'i odadan niye aldığımızı düşünmesi için Curt'e daha fazla zaman vermek istemiyorum."

"O kadar da uzun sürmez." Omuz silkti ve sahici bir masumiyet çabası göstererek gülümsedi.

Hoparlörden Helen'in sesi geldi, "Bugün öğle yemeğinde ne yedin?"

"Unuttum. Ama akşam yemeğinde sandviç yemiştim. Eugene'le birlikte yedim yani şahidim var." Bu yalan ağzımdan rahatsız edici bir kolaylıkla çıkmıştı. Bir sandviç almıştım. Eugene bir sandviç aldığımı hatırlayacaktı. Bir ısırık aldığımı da öyle. O sandviçten iki ısırık almıştım ve sonra işimiz çıkmıştı. Geri kalanı paketlenmiş hâlde cebimdeydi.

Akıllıca olan sandviçi çıkarmak ve yemekti. Akıllıca olan sana yardım etmeye çalışan arkadaşlarından nefret etmemekti.

El çırptım. "Gidip Curt'ü alalım mı?"

Geçen seferkiyle aynı düzen vardı. Curt tekerlekli sandalyesinde, yüksek ışığın altında oturuyordu. Halim ve ben onun karşısında, bir masaya yaslanmıştık ve gölgedeydik.

Curt önce ışığa sonra bana baktı. "Eh... Sanırım bu gecemin sorgu bölümü."

Ona göz kırptım. "Öyleyse direkt konuya girelim, ne dersin?" Bilinen cevaplarla başla. "Dosyana göre Hava Kuvvetleri'ndeymişsin. Onlarla ne yapıyordun?"

"Odada bir avcı uçağı pilotu olduğunu nasıl anlarsınız?" Çarpık bir gülümseme tutturdu. "Sana kendileri söyler."

Yahu, eğer çarpışmaya girmeme izin verilseydi ben de avcı uçağı pilotu olduğumu herkese söylerdim. Nezaketen kıkırdadım ki aramızda bir bağ oluşsun, o da muhtemelen bunu sağlamaya çalışıyordu.

"Ama tabii dosyamı okuduğuna göre avcı uçağı pilotu olduğumu da biliyorsun. O zaman tamamen dürüst olmak adına ekleyeyim, Kore'de sadece bir çarpışmaya girdim, ondan sonra da göktaşı sebebiyle Birleşik Devletler'e çağrıldım. Orada da göçmenleri tespit edebilmek için gözcü uçağı kullandım. Sonra, Edwards HKÜ'de test pilotluğu okuluna gittim."

"UHK'ya niye katıldın?"

"İlginç uçuşlar için." Omuz silkti. "Yani, iş görüşmesinde verdiğim cevap, 'Ulusuma hizmet etmek için' gibi bir şeydi ve 'insanlığın hayatta kalabilmesi' falan ama asıl ilgilendiğim şey roketlerdi."

"Bahçe'de ne yaptın?"

"Alengirli bir soru..." Başını yana eğdi ve gözlerini kısıp gölgeler içinde beni izledi. "Bahçe'ye gitmedim."

İlginç. Birgit'i korumak için vakit geçirmiş olabilirdi. Doğrudan kabul de edebilirdi. Ya da... İnkâr. "Ne var ki seni orada gören bir tanığımız var."

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Oraya gitmedim." Alt dudağını kemirmeye başladı. "Kim olduğunu söylemezsiniz herhâlde... Ne zaman gitmişim onu söyleyebilirmisiniz?"

"On altı nisan. Salı. Bütün gün boyunca."

"Hmm." Çenesini ovuşturdu ve kaşlarını çattı. "Yeni gelenler arasında karıştırılabilecek kadar bana benzeyen biri var mı diye düşünüyorum... Her neyse, salı günleri, takvime işlendiği üzere, eve telefon açtığım gündür. Bütün günün muhasebesini verememe ama o süre boyunca annemle görüşüyordum."

"Bunu kolayca kontrol edebiliriz." Panoma bir not düştüm. "Annen nasıl?"

"İyi. Ne var ki Mike Venezuela'dan dönmüş ve zor zamanlar geçiriyormuş çünkü Bert'te rahim kanseri çıkmış." Bunları anlatırken sesi rahattı, sonra, birden gözleri büyüdü. "Ha! Bir dakika. Pembe dizilerden biri bu. Pardon. Önden açıklamalıydım. Annem *Guiding Light* dizisini çok sever, bu yüzden de konuşmalarımızın çoğu dizide ne olduğuyla ilgilidir. Anne'in vurulduğu son sezonu ondan dinlemeliydiniz. Üf! O aralar sadece bundan bahsediyordu. Galiba gerçekten yas tutmaya da başladı... Hassiktir. Hanımefendi. Çok ama çok özür dilerim. Bunu demek istememiştim...Siktir."

Komik olan şu ki Curt'ü okumaya o kadar odaklanmıştım ki aradaki bağlantıyı o ana kadar kuramamıştım. Benim sadece işimi yaptığım ve Kenneth'in hâlâ hayatta olduğu bir gerçeklikte yaşıyordum. Kalbim sağa sola çarpmaya, değmeye hiç hakkı olmadığı yerlere demeye başladı.

Yutkunup gırtlağımı temizledim ve not panosunu ona doğru çevirip, bulduğum şifreli mektubu gösterdim. Sesim fena sakindi. "Bana bundan bahset."

Curt tereddütte kaldı, hâlâ panonun üzerinden bana bakmaya çalışıyordu. Kahrolası herif. Yoldan çıkarma taktikleri söz konusu olduğunda yasım ortaya atması kolay bir hedefti fakat bunu *çok* iyi becermişti. "Yani... Bu bir şifre."

Bekledim, ona doldurması gereken bir sessizlik, gözlerime keşfetmeleri için bir fırsat yarattım.

Elini uzattı. "Görebilir miyim? Biraz gölgede kalıyor da."

Yaklaşmak için iyi denemeydi. Klasörü Halim'e uzattım. "Bak ama elleme."

"Yeterli." Curt başıyla onaylarken Halim de ona doğru yürüdü ve klasörü uzanamayacağı bir mesafede tuttu.

Bütün sayfayı kaplayan metni okumasını bekledik, fanlar uğulduyordu. Curt kaşlarını çattı, kendi kendine okuyormuş gibi dudakları oynuyordu. "Hangi dilde yazıldığını biliyor muyuz?"

"Sen nasıl tanımlardın?"

"Ortak harf kümelerine mi bakardım? Ama kriptografi pek de benim ilgi alanım sayılmaz. Sadece bir ders almıştım ve..." Omuz silkti. "Geçmiştim, yani iyiydi."

Ona bakması için biraz daha süre tanıdım, böylece kendi zihnimin de tekrar iz üzerine düşmek için zamanı olmuştu. Beni yoldan çıkardığında ne konuşuyorduk? Annesi. Bu zararsız bir konu başlığı gibiydi, peki o zaman ondan önce ne vardı? Takvimi. Bana kısmi işbirlikçisine işaret edebilecek bir bilgi vermiş, sonra da annesiyle ilgili sorumu bahane edip konuyu değiştirmişti.

"Bunun bir şekilde benimle ilişkili olduğunu düşündüğünüzü varsayabilir miyim?" Curt dirseklerini dizlerine dayamış, dikkatle sayfaya bakıyordu.

"Birgit bunu ona senin verdiğini söylüyor."

Curt gözlerini kaldırdı, kaşları da kalkmıştı. "Efendim?" Sayfayı işaret etti. "Ama bu benim el yazım değil."

"Söylediğine göre senin verdiğin metnin kopyasını çıkarmış."

"Benim verdiğim..." Tekrar sayfaya indirmişti bakışlarını, sanki odaklanmasına yardım edebilecekmiş gibi kafasını yana eğmişti. "Bunu hayatımda ilk defa gördüğüme dair sizi nasıl ikna edebileceğimi düşünüyorum da yerinizde olsam geçerli sayabileceğiniz hiçbir şey bulamıyorum."

"İkinizin bir yasak ilişkisi olduğunu söylüyor."

"Ne? Hayır!" Curt bana bakıyordu. "Hayır. O *evli* yahu."

"Öyle sanıyorum ki çıkmak ya da birlikte olmak yerine zaten bu yüzden yasak ilişki deniliyor buna."

"Bak..." Sanki sohbeti durdurmak ister gibi ellerini kaldırmıştı. "Bak, o benden on yıl daha yaşlı. Yani o çok tatlı ve evet, ilk tanıştığımızda kesinlikle onunla flörtleştim ama biz hiç... Yani evli olduğunu anlar anlamaz durdum çünkü aşmayacağınız çizgiler vardır."

Sanki karşı çıkmıyormuş gibi konuşmama devam ettim. "Dünya'yla gizli iletişim kurmanı sağlayan da o muydu?"

Gerildi, sanki bağıracak gibiydi. Fakat bağırmak yerine yumruklarını sıktı ve usulca sandalyesinin sırtına yaslanıp, rahatladı. "Her karşı çıkışım beni daha da suçlu gösteriyor. İlişkimizin olduğunu neden söyledi bilmiyorum, mektubu ona verdiğimi neden... Bir dakika. Geri çekilin. Beni Bahçe'de gördüğünü söyleyen de o mu?"

Ona evet diyebilirdim. Ona Birgit'i oraya onun uçurduğunu da söyleyebilirdim. Fakat eline hiçbir şey vermeyince nasıl oynayacağını merak ediyordum, ben de kalemimi not panomun köşesine vurmakla yetindim. "Neden soruyorsun?"

"Çünkü onu o sabah *gördüm*." Dudaklarını büzdü ve Halim'e baktı. "Ona simülatörde zaman vermişsin, astronot olmak için başvurmayı düşünüyordu. Benden bir Meşgul Arı'yı ona göstermemi istedi. Yere bağlanmış da olsam pilot olduğum için erişimim vardı. Zararsız bir şey gibiydi, ben de yaptım. Fakat ben... Hasta gibi hissetmeye başlamıştım, bu yüzden de onu içeride tek başına bıraktım."

Bu doğru bile olabilirdi. Curt'ü yerde buluşumuzdan dört gün önceydi bu. Çocuk felcinin zamanlamasına göre, felç olmadan önce grip benzeri semptomlar göstermiş olabilirdi. Ya da... Yaptığın büyük işten uzaklaştırmak için küçük bir şeyi kabul edersin. Asıl soru olayların hangi aktarımının doğru olduğuydu?

"Meşgul Arı nerede?"

Curt eliyle yüzünü ovuşturdu. "Ne Meşgul Arı'sı?"

"Çaldığınız Meşgul Arı."

Omuzları çöktü, yorgun görünüyordu. "Dinleyin... Yardım etmek istiyorum fakat Tanrı şahidim olsun ki neyden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Hiçbiri hakkında. Tahminlerde bulunabilirim ama yaptığım her tahmin beni suçlu gösterecektir, mesela, acil durum ışıkları konusunda haklıydım, öyle değil mi?"

Dudaklarımı büzdüm. "Pekâlâ... Oyununa katılacağım. Şimdi nasıl bir tahminde bulunurdun?"

Curt yüzünü ovuşturdu ve baş parmaklarının dibini gözlerine gömdü. "Peki... Peki, benim içinde olduğumu düşündüğünüze göre bu olaylar nisanda olmuş olmalı, gelişimizin hemen sonrasında, hastalanmamdan hemen önce. Çevre kontrolleri ve elektrik kesintileri gibi sorunlar vardı. Bu sonuncu kesinti on altı dakika sürmedi ve lütfen kesintilerin süresini bir tek benim ölçtüğümü söylemeyin bana."

Doğrusu, kolonideki birçok insan bunu ölçmüyorduysa hayal kırıklığına uğrardım. Dünya'dayken de sırf meraktan kesintileri ölçerdim.

"Demek ki önceden ayarlanmış birtakım şeylere bakıyoruz." Ellerini indirdi ve yere bakmaya başladı. "Bahçe'de bir şey oluyor. Birgit'in de içinde olduğu bir şey herhâlde. Kayıp bir Meşgul Arı var... Ha, bir de şifreli mesajlar, muhtemelen Önce Dünyacılar'a yazılmış. Yahu, su kaynaklarını zehirlemekten üssü havaya uçurmaya, roketleri sabote etmekten... Ah. Ah... Bak bu iyi."

Bir kaşımı kaldırdım. "İyi mi? İlginç bir kelime seçimi."

Curt ürktü. "İyi bir tahmin anlamında, çekici bir seçenek. Meşgul Arılar Trans-Ay roketlerinin kargo kompartmanlarına sığıyor. Bir tanesine Bahçe'den alınmış gübreleri yükle, onu bir bombaya dönüştür ve bir roketin içine park et. Böylece elinizde bir bomba olur, ayrıca itici yakıtların patlayacak olması da cabası. Doğru roketi seçersen her yeri yerle bir edebilirsin."

"Haklısın. Gerçekten de çekici bir seçenek." Ayrıca, bunun gerçekleşebilmesi için bir Meşgul Arı'nın bir ayı aşkın süredir orada

park hâlinde olması gerekliydi ki yer ekibinin bunu fark etmemesi kulağa mümkün gelmiyordu. "Meşgul Arı'nın bubi tuzaklarıyla dolu olduğunu da tahmin edersin herhâlde?"

"Hiç şüphesiz." Curt parmaklarını sandalyenin kolçağında tıkırdattı. "Ya da lav mağaraları. Mesela, üssün yanından geçen biri varsa falan. Ya da... yörüngede park hâlinde de olabilir, zamanı gelince ana üsse çarpacaktır ama tabii bu sonuncusundan ya da herhangi birinden nasıl geri dönersin bilemiyorum."

En azından bu sorunu çözdüğümüzü düşünüyorduk. Icarus yürüyerek geri dönmüş ve basınçlı havayla ayak izlerini silmişti. Geri kalanına gelince, Meşgul Arı'nın nerede olduğuna bir adım bile yaklaşamamıştım.

Fakat en azından ışıklar kesilmemişti.

KIRK BEŞ

Artemis Üssü Görev Kayıtları, Vekil Yönetici Eugene Lindholm:
28 Mayıs 1963 – 0300 – Bağlantı kesintisinin üzerinden geçen süre on yedi saat, otuz altı dakika. Mühendislikten, koloninin dış ışıklarını kullanarak Dünya'ya Mors alfabesiyle bir mesaj yollanabilmesi için çözüm geliştirmesi istendi. 24 saat içinde çözüm geliştirme sözü verdiler fakat bu gönderinin çıplak gözle görülemeyeceğine dikkat çektiler. Bu kabul edilebilir bir durum. Dünya merkezli en azından bir teleskobun Ay'a doğrultulmuş olduğuna inanıyorum.

"Aklıma bir şey düştü..." Eugene galerinin zeminine uzanmış ve ayağını banklardan birine atmıştı. "Diyelim ki Birgit ya da Curt Meşgul Arı'yla bir şey yaptı ama çocuk felci vurduğu için sonunu getiremedi?"

Bankta oturan Myrtle Eugene'in bileğine vurdu. "Yani nasıl ki ayağını mobilyalara dayamaman konusunda ısrar etmekten vazgeçtiysem bundan da mı vazgeçelim?"

"İkisi de hüsnükuruntu." Eugene ellerini kaldırdı ve elleriyle gözlerini kapattı. "Saat sabahın üçü Myrtle. Bırak da kahrolası ayaklarımı havaya kaldırayım."

Myrtle dudaklarını büzdü ve konuşmak üzere nefesini topladı.

Gırtlağımı temizledim ki bu ateş hattına ancak bu kadar girecektim. "Peki Halim. Birgit'in astronot eğitimine girmesini *gerçekten de* istedin mi?"

"Evet?" Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Şunu anla lütfen, tercihim herkesin astronot eğitiminden geçmesidir çünkü böylesi

daha doğru. Özel olarak ona söyledim mi... Belki? Birgit iletişimde çok iyi ve gelecek Mars Görevleri için buna ihtiyacımız var."

Ki bu söyledikleri Curt ve Birgit'in bize anlattıklarıyla tutarlıydı. Dahası, iletişimde iyi olmak demek zayıf bir sinyali çözebileceği ya da girmemesi gereken bir hatta kaynak yapabileceği anlamına da geliyordu.

Bunları kafamda çevirerek galeriden görünen ay manzarası tablosuna baktım, bir astronot ayağının dibindeki parlak turuncu, oksitlenmiş regolitten örnek alıyordu. Terrazas ve Halim bu turuncu kümeleri ilk keşfettiğinde ben de KAPİLET'teydim. Yaşadıkları şok ve duydukları heyecan Görev Kontrol'e kadar bulaşmış ve arka odadaki jeologları heyecandan altlarına kaçıracak hâle sokmuştu.

Gözlerimi kırpıştırıp başımı iki yana salladım, dağılmamaya çalışıyordum. "Nelerin üzerinde durmamız lazım?"

Kapının yanındaki sandalyede oturan Helen gerindi. "En akıllıca strateji bir dinlenme sürecine girmek olur. Azalan verim ilkesini unutmayın, bu eşikteyiz."

"Geçtik bile bence o eşiği." Halim ayağa kalktı ve homurtuyla tavana uzandı. "Pekâlâ millet. Şef astronot yetkilerimi kullanıyorum ve hepinizi yataklarınıza yolluyorum."

O kadar yorgundum ki galeri zeminine kıvrılıp uyuyabilirdim fakat aynı zamanda da beynimin kapanmayacağından emindim. "Ben Birgit'in şifresiyle biraz daha zaman harcayacağım."

Helen ayağa kalkarken duraklamıştı, yüzünde "şimdi buldum" der gibi bir ifade vardı. "Bunu deşifre etmek için hesaplayıcı departmanını kullanmamızın önünde bir engel var mı?"

Ağzımı açtım, işaret parmağımı uzattım ve gözlerimi kırpıştırdım. "Yok." Bunun önünde bir engel yoktu, hesaplayıcıların nelere kadir olduğunu unutmamdan başka. "Karşı karşıya olduğumuz şeyin bir homofonik ikame değiştirme şifresi olduğunu düşündüğümü söylesem bu bilgiyle ne yapacaklarını bilirler mi?"

Başını iki yana salladı. "Ama deşifre etmek için gerekli adımları onlara verirsen bunu yapabilirler fakat işi birden fazla masaya bölmek gerekir."

"Ben adımları yazayım ve..."

"Pardon. 'Hepinizi yataklarınıza yolluyorum'un hangi kısmını anlayamadınız?" Halim ters ters bize bakıyordu ki öfkeden içinin yandığı ortadaydı. "Çıkın. Uyuyun. Saat sekiz yüzde tekrar buluşalım ki bu ihtiyacınız olandan daha az bir uyku vakti. Kafeteryada buluşacağız çünkü yemek yememiz lazım."

Bu sonuncusu bana bir bakış atmayı gerektiriyordu, sonra da sanki fark etmezmişim gibi Helen'e baktı.

"Başka bir yerde..." Lafımı yuttum ve ayağa kalkmaya koyuldum.

"Yemeye ihtiyacın..."

"Sus." Sesimi yükseltmemiştim. Sesim tamamen sakindi. Sesim ölümcül derecede soğukkanlıydı. "Başımın etini yerseniz daha kötü olur. Yemekten bahsettiğimiz her ana fazladan bir önem katmanı eklemeseniz olur mu? Durumumu on yılı aşkın süredir kontrol edebiliyorum ve dağıldığım süreçte, bence, geçerli sebeplerim vardı. Bunu nasıl idare edebileceğimi biliyorum. Kaygınız için teşekkürler fakat durumu daha kötüye götürüyorsunuz."

Herkes susuyordu ve ilk kimin konuşması gerektiğine dair sessiz bir konferanstalarmış gibi birbirlerine baktıklarını hissedebiliyordum. Bütün bunların ortasında Eugene horladı.

Küçük bir horultu değildi bu. Sanki yer yarılmış da bütün ay kolonisini yutmuştu, öyle bir horultu.

Elleri yüzünün yanında gevşemiş, tam bir beyinsiz gibi yerde yatıyordu. Horultusuna "testereyle ağaç keser gibi" bile denilemezdi, tabi söz konusu testere, ayarı bozuk motorlu bir testere değilse.

Helen, benim yaşadığımla aynı dehşetle karışık şaşkınlıkla Eugene'e bakıyordu. "Sen bununla mı *uyuyorsun?*"

"Kulak tıkacı ve aşk." Myrtle kocasına içtenlikle bakıyordu. "Bırakacağım burada uyusun çünkü onu kaldırıp yatağa götürmeye kalksam tekrar çalışmaya çalışacak ve ben kavga edemeyecek kadar yorgunum."

"Yastık ve battaniye getireyim sana," dedi Helen.

Eugene'e bakmadan duramıyordum. "Neden bu hâlini beraber yaptığımız kapsül görevlerinden hatırlamıyorum? Kapsüller minnacıktı."

Myrtle başını iki yana salladı. "Sadece süt ürünü tükettiğinde böyle oluyor. Bunu ilk görevlerde fark edebildik çünkü menü çok kısıtlıydı."

Çekinerek konuştum, "Ona salam-kaşar sandviçi vermiştim."

"Ay, boş ver. Bu tamamen kendi suçu. Böyle yapmamalıydı ama adam kaşar seviyor, eh... Çoğu günler bunu hak ettiğini düşünüyorum."

Galeriden çıktığımızda bir grup mühendis buraya kaygıyla bakıyordu. Halim yanlarına gidip, çıkan sesin bir malzeme arızası değil, insan işi olduğunu açıklamak zorunda kaldı. Helen ise yastık ve battaniye getirmeye gitmişti.

Ben kafeteryaya gittim. Çünkü ben de böyle yapmamalıydım ve eğer bir sorun yaşayacak olursam –bu hafta bir sorun hâline dönüşecek olursam– tamamen benim suçum olacaktı bu.

Beş saat sonra tekrar kafeteryadaydım ve Eugene ile Halim'in görev dağılımındaki sorunları çözmeye çalışmasını dinliyordum ki bu da Dünya'yla hâlâ bağlantı kuramadığımızı teyit ediyordu ve koloninin gündelik işleyişi sürmeliydi.

Aynen benim işleyişimin sürmesi gerektiği gibi. Kurutulmuş süzme peynir, konserve şeftali, kızarmış ekmek ve yağda, tuzlu, biberli ve acı soslu çırpılmış yumurta.

Arkamda, Helen kayıtsızca bir parça kızarmış ekmeği çiğniyor ve hesaplayıcılar için yazdığım komut listesini okuyordu.

"Mevcut metindeki dörder kelimelik yinelemeleri İngilizcedeki dörder kelimelik yinelemelerle kıyasla... Pekâlâ. Aynı masada çalışmalılar, böylece, çalıştıkları esnada metnin ne durumda olduğunu görebilecekler." Başını yukarı aşağı salladı ve kâğıdı masaya bıraktı. "Bu çok açık. Algoritmayı metinle birlikte hesaplayıcı departmanına vereceğim. Ellerinde başka ne iş var bilmiyorum dolayısıyla bu işin ne kadar süreceğini de bilmiyorum."

Başını görev dağılımı listesinden kaldırmadan Eugene söze girdi, "Benim bunun öncelikli olduğunu söylediğimi söyle."

"Anlaşıldı." Tekrar komut listesine baktı. "Nicole... Bir sorum olacak."

Bir lokma şeftali yuttum ve kaşlarımı kaldırdım.

"Sen neden hesaplayıcı olmadın?"

"Şifre kırmak zevkli bir iş." Omuz silktim ve süzme peyniri çatalımla karıştırdım. "Sayılar sadece... Sayıdır. Onlarla çalışabilirim ama sana ya da Elma'ya olduğu gibi hayata geçmiyorlar bende."

Kafeteryanın uzak köşesinden biri bağırdı. "Ellerini üzerimden çek ulan."

Kahve kuyruğu yakınlarında bir itişme başlamıştı. Detayları seçmek güçtü çünkü düğüm hâline gelmiş bir grup insan ileri geri salınıyordu fakat bunun kafeinsizlikten kaynaklanmadığı açıktı. Kolonistler ve astronotlar oturdukları erden kalkmış etraflarında dalgalanıyordu. Eugene ve Halim kargaşaya doğru koşturdu, Myrtle da hemen arkalarındaydı.

"*HEY!* Kesin şunu!" Eugene'in kükremesi gürültüyü bastırmıştı.

İnsanlar ona yol verdi. İlk ikili şu anda yerdeydi, testosteron patlaması içinde birbirlerini tekmeliyor ve yumrukluyorlardı. Eugene ve bir astronot adamlardan birini tuttu, Halim de diğerini, Halim'inki sırt üstü düşmüş, nefes nefeseydi.

"Ne halt yiyorsunuz?" Eugene tuttuğu adamı zorla bir banka oturttu.

Bu adam Kadyn'di. Uzun boylu botanikçinin burnu kanıyordu ve kaşının üzeri de açılmıştı. "Bunun bizim hatamız olduğunu söyledi. Dünya'yla bağlantı kuramamamızın. Işıkların. Her şeyin. Buraya ait değilmişiz."

Sinirlerim bozulmuştu. Kadyn, Karayipli siyah bir İngiliz'di ve diğer adam ise beyazdı. Eugene çenesini sıkmıştı, şakaklarındaki kaslar nabız gibi atıyordu.

Halim diğer adamın yanına diz çökmüş, bir elini adamın göğsüne dayamış ve onu sabitlemişti. Onu beşinci astronot sınıfı mezunu olmasından tanıyordum, uzun süredir Ay'daydı. Beyaz cildi kanla lekelenmişti fakat bu kan ona ait değildi muhtemelen.

Eugene, bir elini Kadyn'in omuzunda tutarak yerdeki astronota döndü, sesi ürkütücü derecede sakindi. "Ne demek istediğini açıklamak ister misin?"

Adam Eugene'e bakıyordu. "Yapma ama ahbap. Bu hesabı herkes yapabilir. O gemi gelene kadar böyle şeyler olmuyordu. Ne zaman yeni bir kolonist ekibi gelse bir boklar ters gidiyor. Eğitimsizler, tedbir almayı..."

"Diline hâkim ol." Halim'in sesi ustaca kullanılmış bir neşter gibiydi. "Seni yere bağlıyorum, daha sonra bunu değerlendireceğiz.

Üstelik, mevcut duruma bakılırsa bir değerlendirme toplantısı önceliklerim arasında değil."

Uçamamama rağmen astronot-pilot ekip toplantısına gittim çünkü Eugene böyle istemişti. Eğer bir tercih hakkım olsaydı konferans salonunda kalıp, Meşgul Arı'yı bulmak için yeni bir strateji geliştirmeyi yeğlerdim. Halim odanın önünde, görev dağılımı listesiyle kaplı bir beyaz tahtanın yanında dikiliyordu. Kahve kupamı tutuyordum, kahvaltının etkisiyle tıka basaydım ve iğrenç hissediyordum, Helen ve Myrtle'la odanın arkasında oturmuştum. Etrafımdaki on iki astronot kümeler hâlinde oturmuştu, erkekler ve kadınlar, pilotlar ve seyrüseferci hesaplayıcılar, sanki saldırı altındalarmış gibi omuzları kaskatıydı.

Ki aslında saldırı altıdandık da.

Saat 9'da ortak duyuru sistemi üç kere çaldı ve Eugene'in sesi bize katıldı. "Ben Eugene Lindholm, Artemis Üssü vekil yöneticisi. Dün UHK'nın en iyi yüzünü göstererek, karşı karşıya olduğumuz birden çok sorunla boğuştunuz. Bunların birçoğu sıkı çalışmanız sayesinde çözüldü. Size büyük resmi biraz anlatmak istiyorum, ondan sonra bölüm şefleriniz bireysel görevlerinizi dağıtacak." Sanki herkesin tam dikkatini bekler gibi bir an için sustu. "Dünya'yla bağlantımız kesileli tam bir gün oldu."

Odadaki herkes bunu biliyordu fakat tahmin etmekle bir otoritenin ağzından bunu duymak iki farklı şeydi. Pilotlar çeşitli tepkiler gösterdi, kafalar kalkıp hoparlöre baktı ya da dua eder gibi öne eğildi ya da sandalyelerinde kaskatı oturmaya devam ettiler.

"Lafı döndürüp dolaştırmayacağım, şu anda zor bir durumdayız. UHK tarihindeki en uzun iletişim kesintisi üç saatin biraz üzerindeydi. Mühendislik ekibi zamana karşı yarışıyor fakat şu ana kadar bizim tarafımızda bir hata bulamadılar, sorunun Kansas'ta olabileceğini düşünmeye başladık."

"Dünya" değil de "Kansas" demesi dikkatimi çekmişti, sorunu daha küçük gösteriyordu bu. Biraz da olsa. Tabii UHK'daki ne kadar çok insanın Kansas City'de yaşayan ve çalışan aileleri olduğunu düşünene kadardı bu.

"Özellikle belirtmek istediğim husus sizin bu konuya nasıl yaklaşmanızı istediğimdir. Sorundan dolayı başka birini suçlama tuzağına düşmek kolaydır. Suçlamalar çözümlere yol açmazlar. UHK bizi buraya geleceğin dünyasını yaratmamız için yolladı. Bunu da yaptık. Mirasımızı yok etmek isteyen insanlar var... Açık olmak istiyorum. İnsanlığın Ay'daki fiziksel varlığı en gurur duymamız gereken başarımız değildir. Onları korkutan bu değil. Bizim burada yarattığımız bir toplumdur. İşte onların içimize birbirimize yönelik şüphe ve korku tohumları ekerek yok etmek istediği de budur. Bunu Dünya'da da gördük. Korkunun yol açtığı savaşları ve adaletsizlikleri gördük. Size sunduğum mücadele –üzerinde uğraşmanızı istediğim sorun– toplumumuzu bir arada tutmanın yolunu bulmaktır. İnanıyorum ki burada, Ay'da insanlığın en iyileri var ve inanıyorum ki –*biliyorum ki*– kolektif olarak önümüzdeki sorunları çözmeye muktedirsiniz."

Müthiş bir vaiz olurdu ondan. Erkek astronotlardan birinin sandalyesinde doğrulduğunu ve gözlerini gizlice sildiğini gördüm.

"Bölüm şefleri, sahne sizindir. Lindholm çıkar."

Halim odanın ortasına geldi ve bakışlarıyla bütün dikkatimizi topladı. "Özellikle bizim departmanımız önümüzdeki süreçte karşılaşacağımız işlerin asıl yükünü taşıyacak. Uydular olmadan ana koloniyle uç yerleşkeler arasında seyrüsefer daha karmaşık bir hâl alacak. İlk adım olarak, Dünya'dan yeni uydular beklediğimiz bu esnada..."

"Bir dakika." Aldrin sandalyesinde öne eğildi. "Lindholm mühendislerin 'arızalı bir şey bulamadığını' söyledi. Bunun çalışmayan uydularla ne gibi bir alakası olduğunu açıklayabilir misin?"

"Uzatan kumandalı fünyeyle de." Mikey kaşlarını çatmış tahtaya bakıyordu.

"Bunların hiçbiri Dünya'yla olan iletişimimizi etkilemiyor. Uydular tamamen seyrüseferle alakalı ve fünye her ne kadar kaygı verici olsa da çıkarıldı ve etkisiz hâle getirildi."

"Bu harika ama her ikisinin kaynağı hakkında da kaygı duyuyorum." Liz Hara hoparlörü işaret etmişti. "Bu heyecan verici konuşma bir yana, bunların ikisini de yapmış olan biri var aramızda. Suçlamakla alakalı bir şey değil bu fakat sırada daha ne var?"

Halim başını yukarı aşağı salladı ve bu soruyu meşru bir kaygı olarak kabul etti ki öyleydi de. "Bu işin önemini olduğundan küçük göstermeye çalışmayacağım. Bilmiyoruz. Ama size şunu söyleyebilirim ki özel olarak bu meseleyle ilgilenen bir birimimiz var. Yardım etmek istediğinizin farkındayım fakat dosyalarınızı okudum ve hiçbirinizin istihbaratta çalışmadığını biliyorum."

"Aynen öyle..." Myrtle'ın fısıltısı pek de gizli değildi.

"Hey! Ben bu söze katılıyorum" dedi Lovell ve bir demet kâğıdı ona doğru attı.

Myrtle yavaş yavaş yere süzülen kâğıdı havada kaptı ve tekrar Lovell'a fırlatır gibi yaptı. Bu şakalaşma odada yükselen tansiyonu yatıştırmıştı. Fakat yatışmış da olsa hâlâ mevcuttu.

Öne doğru eğildim. "Bakın cidden söylüyorum. Ne kadar iyi olduğunuzu bilecek kadar uzun çalıştım hepinizle, karakteri benzersiz şekilde güçlü ve zeki insanlarsınız. Siz de yeteneklerinizi boşa harcamayacaklarını bilecek kadar uzun bir süre Eugene ve Halim'le çalıştınız." Bir sonraki cümleye geçmeden önce durakladım çünkü ağlayacağımı biliyor gibiydim ve bunu istemiyordum. Fakat bunların söylenmesi gerekiyordu. Önümdeki masanın köşesini büyük bir ihtimamla incelemeye başladım. "Sanırım hepiniz biliyorsunuz ki bu işte sorumluluğu olan insanları bulmak için kişisel bir sebebim var. En çok işe yarayacağım yer KAPİLET ise bunu yaparım. Kılavuz okumaksa onu da yaparım. Büyük resmi görerek en iyi sebeplerle en doğru kararları verecek olan sizlere güveniyorum. Bana inanın ki... Kolay güvenmem kimseye. Fakat Eugene'e güveniyorum. Halim'e güveniyorum."

Helen elini sırtıma koydu. Sanki elinin ağırlığı gözlerimin kıyısındaki yaşları geri iter gibiydi. Gözlerimi yumdum, kendi kendime, ağladığım görülürse sözlerimin etkisi artar, diye düşünüyordum. Gözyaşı etkili bir manipülasyon aracıdır. Çenemi sıktım ve burnumdan nefes almaya başladım, rahatsız edici derecede ağlak bir hâle düşmemeye çalışıyordum.

Odanın önünde, Halim beyaz tahtaya vurdu. "Pekâlâ. Uydu İletişim ve İzleme departmanı yol istasyonlarının iletişim sistemlerini birbirine bağlayıp en yakın iki yerleşke için bir ağ oluşturacak bir

planla geldi, bu uç yerleşkeler Bahçe ve Marius Tepeleri'dir. Ekipleri oraya götürmek için gerekli uçuş takvimi ve görevlendirmeleri de işte burada." Kalemi tahtanın üzerinde gıcırtılar çıkardı. "Dikkat etmiş olacaksınız, artık Meşgul Arı uçuşları dâhil bütün uçuşlarda pilotun yanı sıra bir de seyrüseferci hesaplayıcı bulundurmak zorunlu. Güney Kutbu'na yapılan bütün uçuşlarda ayrıca bir de yardımcı pilot zorunluluğu var çünkü bu rotada seyrüsefer imleci olabilecek yol istasyonları yok, kaba pusula hesabıyla uçuyor olacaksınız. Her an iki gözün göstergelerde ve manzarada olmasını istiyorum. Buraya kadar sorusu olan var mı?"

"Dünya'yla iletişim konusuna geri dönecek olursak." Bu ses Mary Marguerite Harding'in sesine benziyordu. Müthiş bir pilottu. Ayrıca, galeriye kendisinden iş almaya çalıştığım bir cam sanatçısıydı. Ancak bir annenin olabileceği kadar dengeliydi. "Bilgi almak için soruyorum. Oturup bekliyor muyuz yoksa *Lunetta'ya* bir gemi gönderecek miyiz?"

"Her ikisi de. Aslen oturup bekliyoruz. Eğer sorun onların tarafındaysa tamir etmelerine yardım etmek için elimizden gelen bir şey yok. *Lunetta*'dan transit üç gün sürüyor yani bilmemizi istedikleri bir şey varsa onların bize bir gemi göndermesi daha mantıklı." Halim tahta kaleminin kapağını kapattı. "Fakat bir hafta içinde haber alamazsak Dünya'ya sapan etkisiyle bir uçuş için de hazırlanıyoruz."

Sapan etkisiyle uçuş. Yörünge mekaniğine dair harika bir şeydi bu. Bir gemiyi o denli hassas fırlatabiliyorduk ki bir gezegene varıp, etrafında dönüp, kütle çekimi yardımıyla ilk kaynağına dönebiliyorduk. Motorların arıza yapması durumunda ilk ay görevindeki plan da buydu, ekip Ay etrafında bir tur atacak ve Dünya'ya salimen dönecekti.

Odadaki kadın ve erkeklerin bunu anladığını görüyordum. Gerilimin geri geldiğini de. Onlar pilot ve seyrüseferci hesaplayıcılardı ve sapan etkisiyle uçuşun tam olarak ne demek olduğunu anlamışlardı. Dünya yolculuğunu böyle planlamanın tek gerekçesi inilecek bir liman olmayabileceğiydi.

KIRK ALTI

Artemis Üssü Görev Kayıtları, Vekil Yönetici Eugene Lindholm: 30 Mayıs 1963, 0941 – UHK'yla iletişim kuramayışımızın üçüncü günü. Güney Kutbu uç yerleşkesi iyi durumda olduklarını rapor etti. Hem Güney Kutbu'na hem de Bahçe ve Marius Tepeleri'ne düzenli uçuşları koruyoruz.

Yarın şafak söktüğünde, mühendislik ve astronot departmanları, seyrüsefer uydularının yokluğunda yolu daha güvenli kılmak için Güney Kutbu'na görsel uçuş güzergâhı hazırlamaya başlayacak.

Helen'e şifreli mektubu vermemden iki gün sonrasıydı, santrifüj odasından çıktım, 1g'deki egzersiz zamanımın ardından terliydim ve hâlâ nefes nefeseydim. Üzerine yerçekimi kuvveti uyulamadığım için Ana Teresa'nın bu alçıyı bir gün daha kolumda tutmasına izin verecek değildim. Eğer zamanında disiplinli davranmış olsaydım elektrik ilk çarptığında kırılmamış olacaktı.

Kapıyı açtığımda Eugene de kapıya uzanmıştı, birbirimizi görünce irkildiğimiz o anlardan birini yaşamıştık.

Hâlâ Dünya yerçekimine ayarlı olduğumdan çok fazla sıçradım ve başımın tepesini kapının çerçevesine çarptım. "Ah!"

Yere indiğimde Eugene beni sabitledi. "Pardon. İyi misin?"

Başımla onayladım, kafamı ovuşturmayı her ne kadar istesem de ellerimi yanımda sabit tuttum. Onu endişelendirmek istemiyordum ve o kadar da acımamıştı. "Ne var ne yok?"

"Deşifre ettik." Helen Eugene'in hemen arkasındaydı, bir elinde bir klasör vardı, diğeriyle baş parmağının derisini soyuyordu.

"Yukarı çıkalım." Eugene'in elinde taze bir bandaj vardı ve "etinin" tonu orta kahverengilikteki teniyle cırtlak bir kontrast oluşturuyordu.

Onları dinlenme salonuna kadar takip ettim. "Myrtle'la Halim yok mu?"

"Onları bu vardiyada uçuş görevine verdim." Saatine bile bakmadı. "17:30'da dönecek. Helen bu işin beklememesi gerektiğini söylüyor."

"Eugene'e sadece büyük resmi verdim. Detaylar için seni bekledim," dedi Helen.

Ne bu işin gidişinden hoşlanmıştım ne de Eugene'in elindeki bandajdan, daha dün yoktu böyle bir şey.

Salona girdiğimizde gece Ay manzarası etrafımızda gümüşi-mavi bir tablo gibi uzanıyordu, Apennine dağları gökyüzünün mürekkep karası üzerinde daha hafif tonda bir siyah leke hâlinde duruyordu. Bir an sonra, iniş pistindeki ışıklar ve geniş bir alana yayılmış çalışma lambaları koloniyi düzinelerce keskin gölgeye boğdu.

Bir yanıp bir sönüyor, ritmik bir dizinde, mors koduyla "HEMVİD" sinyali yolluyorlardı. Üç gün geçmiş ve hâlâ Dünya'ya ulaşamamıştık fakat en azından Herkesin Mevcut Ve İyi Durumda olduğunu onlara duyurabilirdik. Tabii birilerinin yörünge teleskobunu ya da bulutların ötesini görebilen herhangi bir teleskobu bize çevirdiğini varsayarsak. Bazen, Hawaii ya da Avustralya'daki teleskoplar geceleri temiz görüşe kavuşuyorlardı. Ay'ın karanlığında bu mesajın parlayıp söndüğünü görebilecek kadar temiz bir görüş.

Herkes Mevcut ve İyi Durumda.

Lütfen, lütfen aynı şeyin evimizde de geçerli olduğunu söyleyin bize. Çünkü zihnim zalimdi ve Kenneth'in mevcut olmadığını hatırlatıyordu bana. Göz kırpıp batma hissini geri attım ve dinlenme salonuna yerleştirilmiş kâğıt oyunu masalarından birine doğru Helen'i takip ettim. Masaya oturmuş ve klasörü açmıştı.

Eugene benim için bir sandalye çekti. Oturabilmek için hâlâ çok gergin ve terliydim. Başımı iki yana sallayınca omuz silkti ve Helen'in yanına oturdu.

Omuzlarının üzerinden klasöre göz attım.

Helen bir Ay haritası çıkardı, iki bölge daire içine alınmıştı. Bir daire Bahçe'nin yakınında, diğeri Marius Tepeleri civarındaydı. Yağ lekeli orijinal kopyanın yanına özenle çıktı alınmış bir çeviri yerleştirdi. "Belge üç kısımdan oluşuyor. Birinci ve ikinci kısımlar en çok sorun çıkaran kısımlar oldu çünkü üç hedef dilde de bir ilerleme kaydetmek imkânsızdı. Nihayetinde denemelerimizin içine sayıları da katmamız gerektiğini fark ettik ve bir uçuş planı ortaya çıktı."

Bir elim Helen'in omuzunda, öne eğilip belgeyi inceledim. İtiş, ateşleme zamanları... "Görünüşe göre bir Meşgul Arı için hazırlanmış."

"Benim de değerlendirmem bu yöndeydi." Kâğıda vurdu. "Bunu ve listelenen fırlatma konumları göz önüne alındığında, bir pilot bir Meşgul Arı'yı alçalan bir yörüngeye oturtabilir ve ana kubbeye çarptırabilir. Eğer listedeki zamanda fırlatılmışsa iki gün içinde çarpacak demektir."

Eugene sağ elini gerdi, o hareket ettikçe bandajı da kırışıyordu.

"Ne var ki belirtilen fırlatma zamanı Curt ve Birgit'in çocuk felci kapmasından sonra yani bir ihtimal fırlatma gerçekleşmedi. Eğer durum buysa başlangıç koordinatlarının bize Meşgul Arı'nın nerede olduğunu söylemesi mümkünatın kıyısında kalıyor."

"Biraz iyi habere gerçekten ihtiyacım var." Eugene ağzını sildi ve bakışlarını çeviriden Ay haritasına döndürdü. "Burası Marius Tepeleri civarı, değil mi?"

Helen başıyla onayladı. "Hemen yola çıkabileceğimiz bir uçuş planı yaptım."

"Peki ya orada değilse?" Kaşlarım çatık, hâlâ sayfalara bakıyordum. "Eğer fırlatılmışsa rotasının arasına girebilir miyiz?"

"Mümkün."

Eugene başıyla onayladı. "Burada işimiz bitince bunu bir olasılık olarak çalış. Bu bölümde başka bir şey var mı?"

"Şu anda yok." Sayfayı çevirip üç kısa dizini gösterdi. "Burada farklı bir koordinat dizisi var. Bunlar Bahçe'nin batısını gösteriyor, ay arabasıyla yakın mesafede. Bu mekânı büyük haritamızla karşılaştırdım, Meşgul Arı'yı aradığımız bölgenin içinde kalıyor, ne var ki hiçbirimiz kayda değer bir şey bulamadık."

"Hmm." Eugene çenesini ovuşturdu, hâlâ sayfaya bakıyordu.

"Çarpma." Helen'i görebileceğim şekilde etraflarında dönüp masaya eğildim. "İkinci kesinti esnasında bir çarpma olduğundan bahsetmiştiniz."

"Hmm... İlginç bir düşünce."

Eugene'in kaşları, yaşadığı kafa karışıklığıyla bir araya gelmişti. "Ne çarpması?"

"Sen ve Myrtle envanter çıkarırken, günlerden..." Helen klasörde birkaç sayfa çevirdi ve notlarına danıştı. "Cumartesi günü, nisanın on ikisi, Luther Sanchez Bahçe'deki yer telemetri istasyonun bir çarpma kaydettiğini söylemişti bana fakat tam olarak yerini saptayamamıştı çünkü Artemis Üssü çevrimdışıydı."

Başımla onayladım. "İnişimizden bir hafta sonraydı, Curt'ün çocuk felci kapmasından sadece bir gün sonra. Eğer –ki varsayım yaptığımın farkındayım– birileri paraşütle malzeme indirdiyse hasta olduğunu öğrenmeden önce bunu yapmış olabilirler. Çarpma bu olabilir."

Eugene bir gözünü kısarak beni inceledi. "Yani sence bu sert inişi kaldırabilecek bir şey olabilir, yollandı fakat alınmadı?"

"Ya da belki almışlardır. Birgit felç safhasına pazartesiye kadar geçmedi, yirmi ikisi." Alt dudağımı çiğneyerek Ay haritasına baktım ve çaresizce kolumun alçıda olmamasını diledim. "Ya da belki bir tuzaktır."

Eugene sandalyesinde geri yaslandı. "Pekâlâ... Bakalım doğru anlamış mıyım? Ay'da hiçliğin ortasında bir yere tuzak kurduklarını söylüyorsun ki sandviç sırasında beklerken bundan sadece tesadüfen haberdar olduk, ne işe yarayacak? İkimizi temizlemek için mi? Çünkü ay arabasına sadece iki kişi sığıyor, yani hepimize yönelik olamaz."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Hey. Benim buradaki rolüm paranoyağı oynamak ve bence bu işi hayranlık uyandıracak derecede başarıyorum."

Homurdandı ve tekrar masanın üzerindeki kâğıtlara döndü. "Son kısım?"

"Dedikodu." Helen sayfayı çevirdi. "Hedef dilin İngilizce olduğu ortaya çıktı ve bu sayfa UHK'daki çeşitli insanlar hakkında hasar yaratabilecek bilgiler içeriyor."

Eugene'in üzerinden uzanıp bir isme tıklattım. "Dedikodu değil. Şantaj."

Florina Morales –uzay elbisesi teknisyeni– Kocası proje şefliğine yeni terfi etti. Kumar borcu.

Başımı yana eğip sayfaya bakmaya devam ettim. Icarus olsaydım böylesine suçlayıcı bir yazıyı kime niye verirdim diye düşünmeye başladım. Kumpas kurmak için miydi? Çeviri konusunda yardım almak için mi? Peki bunu zaten bağlantıda olduğun insanlar yolladıysa çeviri için yardıma niye ihtiyaç vardı? "Birgit'in deşifre edemediğini söylerken yalan söylediğini varsayarsak elbiseye erişmek için Florina üzerinde kullanmış olabilir."

Icarus Florina'yla bağlantıya geçtiyse bize takvimde olmayan bir elbiseyi kime hazırladığını, bunu ne zaman yaptığını ve bu kişilerin yüzeyde ne kadar kaldığını anlatabilirdi. İlk defa gerçekten de Icarus'un bir adım önüne geçtiğimizi hissediyordum.

Eugene başıyla onayladı. "Peki. Harekât planı. Wargin, isim listesini al ve Icarus'un onlarla bağlantıya geçip geçmediğini öğren. Myrtle'ı da Meşgul Arı fırlatma sahasına bakması için Marius Tepeleri'ne göndereceğim. Helen, sen olası iniş sahasına gideceksin. İstediğin yardımcı pilotu yanına al, takvimlerini temizleriz."

"Solo olarak rahat rahat uçarım."

Eugene eliyle basit bir hayır işareti yaptı. "Kimse solo uçmayacak. Icarus'un bize bıraktığı bütün tuzakları temizlediğimize emin olana kadar olmaz."

Soyunma odası Marius Tepeleri'nden ya da Bahçe'den dönen ilk vardiyanın sesleriyle uğulduyordu. Terli astronotlar ve kolonistler AİB'lerinden sıyrılırken günün sonunda yapıldığı üzere havadan sudan konuşuyorlardı.

Florina Morales kendi istasyonu olan 6 no'lu soyunma standının başında durmuş kolonistlerin elbiselerinin ADA sonrası kontrolünü yapıyordu. Elleri mahirdi, ne yaptıklarını biliyorlardı, dikişleri ve mühürleri yırtık ya da aşınmış malzeme var mı diye kontrol ediyordu. Ben ona yaklaşınca kafasını kaldırdı ve bakışları hemen

alçıma indi. Doğrulurken gözlerini de kısmıştı. "Sana bir elbise giydirmem için beni ikna edebileceğini sakın sanma."

Güldüm. "İstemem, sağ ol. Ama alçının haftaya çıkması gerekiyor, o zaman bir daha konuşuruz."

"Hmm." Bir eldivenini çıkardı. Siyah lülelerinden biri saçlarını bağladığı at kuyruğundan kurtulmuş ve yanağına düşmüştü. "Peki sen buraya... Sadece ziyarete mi geldin?"

Eğilip yerdeki bir bilek aynasını aldım ve duvara astım. "Bir sorum var ama biraz hassas bir konu. Konuşabileceğimiz daha mahrem bir yer var mı?"

Termal elbise eldiveninin üzerine katlanmıştı, durakladı. "Bu türden soruları sevmiyorum."

"Anlıyorum. Ben de sormayı sevmiyorum."

Florina bakışlarıyla odayı taradı, sonra da başıyla arkayı işaret etti. "Gel böyle. Atölyenin fanları o kadar gürültülü ki birinin bizi duyabilmesi için tam tepemizde olması gerek."

Soyunma odasının arkasındaki atölye temiz, endüstriyel bir mekândı, ortasındaki bir masa ve bu masanın etrafında elbise tamiri ve bakımı yapan kadınlar odayı domine ediyordu. Tabii ki elbisenin bazı kısımları makinede dikiliyordu fakat eldivenler için o kadar hassas iş çıkarmak gerekliydi ki sadece elde yapılabilirlerdi. Her fazla kumaş parçası ya da kıvrım, elbiseye basınç verildiğinde katı bir kablo parçasına dönüşmüş gibi hissedilebiliyordu.

Florina kaskı ve sert üst gövdeyi çalışma masalarından birine koydu ve sırtını dikiş dikenlere döndü. "Evet?"

Buna yaklaşmanın birçok yolu vardı. Sakince girebilirdim konuya. Takvimde yer almayan elbise kullanımına dair bir suçlamayla onu şok edebilirdim. Ya da basitçe sorardım. Onu bir müttefik olarak istiyorduk, ben de seçebileceğim en dürüst yolu seçtim. "Elbiseleri takvim dışı kullanmak için kimse sana şantaj yaptı mı?"

Şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla kaşları birleşti. "Hayır... Nasıl şantaj yapacaklar ki?"

Sesimi alçalttım ve ona doğru eğildim. "Kocanın kumar borcuyla ilgili bilgiyi kullanarak?"

Florina'nın yüzü soldu. "Hayır." Kolumu tuttu. "Daha yeni terfi aldı. Lütfen. Bir çözümünü bulacaktır."

Ellerimi ellerinin üzerine koydum. "Eminim bulacaktır. Sorun yok. İlgilendiğim şey borç değil." Göz bebekleri korkuyla açılmıştı. O anda Birgit'in en azından bir konuda yalan söylemediğini anladım. Mektubu deşifre etmeyi başaramamıştı. Ya da Florina'ya yaklaşmamıştı. Yine de sordum. "Kimse sana baskı yapmaya çalışmadı mı?"

Başını iki yana salladı. "O iyi bir adam. Sadece... Bir mühendisin çek defterinin hesabını daha iyi tutmasını beklersin."

Kocası adına hissettiği dehşeti tanımıştım. Onun için her şeyi yapardı fakat herhangi bir şey yaptığını sanmıyordum. Çaresizliği başka bir biçimdeydi. Olası bir gelecekten duyulan korkuydu bu, yaptığı bir şeyin korkusu değil.

Elini tekrar sıktım. "Kimseye söylemem ve onu hizaya getirmek için gerekirse beni kötü adam olarak kullanabilirsin."

Güldü ve ayıldı. Sempatinin geldiğini gördüm fakat onu durduracak zamanı bulamadım. "Başın sağolsun."

"Teşekkürler, çok naziksin." Yere baktım ve ağlamadım. "Hayatımın aşkıydı o."

Dünya'yla bağlantı kuramadan geçen dördüncü gün. Eugene'in ofisine giden köşeyi döndüm ve sekreterine başımla selam verdim. Verimli çalışan siyah bir kadındı, sanki ona hakaret etmiş gibi saldırıyordu daktilonun tuşlarına.

Bana baktı ve kafasını yukarı aşağı belli belirsiz salladı. "İçeride."

Eugene'in ofis kapısının plastik örtüsünü iterek açtım. Masasının üzerinde buharı üstünde bir kahve, şakaklarını ovuşturarak bir rapora bakıyordu kısık gözlerle.

"Dikkat et yoksa suratın hep böyle kalacak."

Burnundan güldü ve sayfada kaldığı yeri işaretledi. "En önemsiz sorunum olur bu." Basınçlı su ısıtıcısının yanında duran bir termosa uzandı. "Kahve?"

"Değişir. Zehirli mi?" Masasının karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Değişir." Bir kahve kupası aldı ve kahve doldurdu. "Bana söylediğin şey hoşuma gidecek mi?"

"Değişir." Sandalyemde arkama yaslandım. "Icarus listesindeki herkesle konuştum. Hiçbiriyle bağlantıya geçilmemiş. Ne Birgit tarafından ne Curt tarafından ne de isimsiz not yoluyla.

"Hmm." Eugene kaşlarını çattı ve kahveyi bana verdi, şekersiz ve sütsüz içtiğimi hatırlamıştı. "Buna inanıyor musun?"

Başımla onayladım. "Şantaj konusunu açınca hepsi panikledi. Ama herhangi birinin onlara baskı yapıp yapmadığını sorduğumda hiçbiri bağlantıya geçildiklerine dair bir işaret göstermedi."

"Emin misin? Yalan söyledikleri senaryolar düşünebiliyorum."

"Neden bu soruları sorduğuma dair fazladan ve aşikâr bir kafa karışıklığı yoktu. Regresif hareketler yoktu. Samimiyetsiz bir ilgisizlik yoktu. Mesela manşetleriyle oynayarak öz-teskin de yoktu.

Eugene başını iki yana salladı. "Regresif hareket? Öz-teskin? Sormam bile gereksizdi herhâlde?"

"Yetkinlik sergilemeye her çalıştığımda ben de senin gibi oluyorum." Kahve kupamın üzerinden göz kırptım.

İç geçirdi, kendi kahve kupasını aldı ve sütlü derinliklerine bakarak ellerinde çevirdi. "Yani çeviremediğini söylerken Birgit doğru söylüyordu. Muhtemelen Curt de çevirememişti. Şifreli bir mesaj almalarına rağmen bir anahtar almamaları neden olabilir herhangi bir fikrin var mı?"

"Bir şeyler var. Ama beni tatmin eden bir şey yok." Muhteşem acı demden bir yudum aldım, içinde isteyebileceğiniz bütün tanen, karmaşık çikolata ve fındık katmanları vardı. Yemekle pek alakam yoktur ama içecek konusunda gerçek bir snob olabilirim. "Bir. Anahtar odalarındadır ve ararsak bulabiliriz. İki. Curt mesajı tercüme etti ve ona kumpas kurmak için Birgit'e verdi. Üç. İkisinden birisi tercüme etti ama şantaj yapma ihtiyacı hissetmedi. Dört. Tercüme ettiler ama şantaj yapamadan önce çocuk felcine yakalandılar. Beş. Icarus onlar değil."

"Yapma ama... İkisinden birisi Icarus olmak zorunda. Mektubu başka nasıl almış olabilirler."

Kahve kupasından işaret parmağımı kaldırdım. "Birgit Curt'ün ona notlar yolladığını söyledi. Curt ise böyle bir şey yapmadığını.

Peki ya Curt'tenmiş gibi yaparak ona notlar yollayan, ayrıca 'Vicky için' mesajını da bırakan üçüncü bir kişi varsa?"

"Ockham'ın usturası."

"Yani en basit açıklama, Birgit'le Curt'ün Icarus olmasıdır mı diyorsun?" Başımı iki yana salladım. "Eğer öyle olsalardı birbirlerini tehlikeye atmayacak bir hikâyede anlaşırlardı. Durum bu değil."

Eugene parmaklarını masada tıkırdattı, tekrar rapora göz atmaya başlamıştı. "Kansas karanlık."

Ani konu değişimi altımdaki zemini çekivermişti. "Efendim?"

Ağzını ve çenesini ovuşturarak masasındaki rapora bakmaya devam etti. Sanki çizmem gereken bir çizgiymiş gibi ona süre tanıdım. Ya da sadece kafasını toplamasını beklediğim bir arkadaşımdı. Otururken görüntüm sakin bir dikkatin resmi gibiydi fakat gerçekte kalbim deli gibi atıyordu.

"Astronomi departmanından Dünya'ya bakmalarını istedim." Eugene bir an için bakışlarını kaldırdı, ağzı yana doğru seğirmişti. "Başka bir göktaşı mı düştü bilmem gerekiyordu."

Bir zamanlar atom bombasından korkardık. Fakat onları en azından diplomasi yerinde tutabilirdi. Buydu umudumuz. Göktaşı ise... yutkundum. "Başka bir göktaşına dair işaret olmadığını sanıyorum."

Başıyla onayladı. "Ama Kansas karanlık. Kızıl ötesi gözlemevini kullandılar, bulutların ardından bile ışıkları görebiliyor. Elektriği. Bir şey... Şikago'yu görebiliyorlar. Illinois'in tamamını. Michigan. L.A. Parlayan bir kütle hâlinde görünüyorlar. Ama Kansas'ın bütünü... Missouri'nin çoğu... Karanlık."

KIRK YEDİ

Artemis Üssü Görev Kayıtları, Vekil Yönetici Eugene Lindholm:
31 Mayıs 1963, 1834 – UHK'yla bağlantı olmaksızın geçirilen dördüncü gün. Bugün tarım departmanıyla buluşuldu ve uzun süreli vaka planı açısından Bahçe'deki çalışmayı hızlandırma olasılığı konuşuldu. Altı ay yetecek kadar gıda stoğumuz var. Bu sürenin sonunda kendi gıdamızı yetiştirmemizin gerekliliği düşük bir olasılık fakat aynen göktaşı sonrası dönemde olduğu gibi, eğer gerekli olana kadar beklersek çok geç kalmış oluruz. Ay kolonisini kendi kendine yeter hâle getirip sonradan bunun gereksiz olduğunu görmeyi yeğlerim.

Kendisiyle bir şeyler yapabileceğiniz bilgiler vardır ve bir de yapamayacağınız. Kansas'ın karanlıkta olduğunu biliyorduk ya... Bu bilgiyle ne yapabilirdik ki? Kansas için hiçbir şey. Nathaniel için hiç. Helen'in kocası için hiç. Kedim için hiç. Ya da kocamın yavru kedisi için. UHK'da çalışan binlerce kadın ve erkek için hiçbir şey.

Fakat ay söz konusu olduğunda, ay kolonisini kendi başımıza geçireceğimiz uzayan süreç için hazırlayabilirdik. Icarus'un daha fazla şeyi yok etmesine izin vermemeye çalışabilirdik. Bunu olabildiğince sakin söylemeye çalışıyorum fakat içim korku ve çaresizlikle donmuş bir kütle hâlinde. Ay'daki bizler için endişelenmiyordum. Çünkü beraber çalıştığım insanlara güveniyordum. Zor olacaktı fakat sorunları daha ortaya çıkar çıkmaz çözecektik.

Korkum alamadığımız haberlerden kaynaklanıyordu. Kansas karanlıktı.

En kötüsü bilmemektir.

Otuz biri akşamı, Eugene'le birlikte iletişimde bir masaya oturmuştuk, kulağımızda kulaklıklar, Marius Tepeleri'yle hışırtılı bir bağlantı hâlindeydik. Eugene gözlerini kapamış, Myrtle ve Halim'i dinliyordu... Aslında kendimi kandırmayayım, Myrtle'ı dinliyordu.

"Meşgul Arı'nın buraya geldiğine dair hiçbir gösterge yok." Sesi yıpranmış gibiydi. "Birtakım ayak izleri var fakat onları takip ettiğimizde regolitte hiçbir ateşleme izine rastlamadık. Burası karanlık fakat... Bilmiyorum bebeğim. Buraya geldiğini sanmıyorum."

"Halim'in ayak izlerini sildiği gibi oksijen tanklarıyla izlerini silmiş olabilirler mi?" Eugene kafasını ellerinin arasına aldı.

Halim cevap verdi. "Hayır. Tozları dağıtsalar bile iniş ateşlemesinden kaynaklanan renk değişimlerini gizleyemezlerdi."

Bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar veremiyordum. Bir yandan, Meşgul Arı'nın kubbeye çarpmasından endişelenmemiz gerekmediği anlamına geliyordu. Fakat öte yandan, nerede olduğuna dair hâlâ hiçbir fikrimiz yoktu. Eğer şanslıysak, Icarus gemiyi bir yere park etmiş ve bir daha da ulaşamamış olacaktı.

Eğer şanssızsak, bizi asıl hedeften ulaştıran bir aldatmacaydı bütün bunlar.

Kafası hâlâ ellerinin arasında, Eugene konuştu, "Ayak izlerinden bahsedin."

"Bölgeyi arşınlayıp duruyor, çoğunlukla kuzeybatı-güneybatı yönünde ama kenarlara doğru da taşıyor bazen. İki grup iz olduğunu düşünüyoruz."

"İki kişi mi yoksa iki sefer yapan bir kişi mi," diye sordum.

"İki kişi. Muhtemelen."

Eugene gözlerini açtı ve bana baktı. "İki."

Curt ve Birgit. Muhtemelen. Ya da belki içlerinden biri ve bilinmeyen bir kişi daha. Birinden birinin masum olma ihtimali hâlâ olasıydı başka bir kişi işbirlikçi olabilirdi.

"İki kişi olmalarından emin olmamanızın sebebini söyler misiniz?" Kulaklığın kablosunu parmağıma doladım.

Sessizliği Halim doldurdu. "İki iz de orta boy bot giyiyor. Fakat yine de adım aralıkları farklı. Bir tanesi hafifçe zıplıyor. Diğer ise ayağını sürümüş. Ya iki kişiler ya da bir kişi bir şeyler taşıyor."

"Bu iyi bir gözlem." Öyleydi. Elbiseler modüler yapıdaydı, böylece olabildiğince her yönleri ayarlanabiliyordu, yine de sınırlı sayıda boyda geliyorlardı. Ekstra küçük, küçük, orta, büyük ve ekstra büyük. "Elbise teknisyenlerine Curt ve Birgit'in hangi boy giydiklerini sorayım."

"Buna fazla heveslenemeyeceğim," dedi Myrtle heyecansız bir sesle. "Birinden birinin ekstra küçük giymesi fazlaca şans gerektiriyor."

"Heyhat. Muhtemelen haklısındır." Çoğu insan orta ya da büyük boy kullanmaya meyilliydi yani ekstra küçük görmüş olsalardı izler daha dar olacaktı. "Peki ya adım aralıkları? Adımlar arasındaki mesafeyi ölçtünüz mü?"

"Ha-hayır...Üzgünüm. Hay lanet." Halim kendinden rahatsız olmuş gibiydi, iç geçirdi. "Bu bilgiyi boyu tahmin etmekte kullanabilirdin, öyle değil mi? Yeterince Sherlock Holmes okudum ama aklıma gelmedi."

"Sorun değil. Ay yerçekiminde olay yeri inceleme üzerine çalışma falan da yapılmışlığı yok zaten." Kordonu o kadar sıkı dolamıştım ki parmaklarım beyaza kesmişti. Orada olmak istiyordum. Onların baktığı şeye kendi gözlerimle bakabilmek ve kendimce değerlendirebilmek istiyordum. "Ayak izlerinin derinliğini ölçtünüz mü desem çok mu fazla şey istemiş olurum?"

Hattın diğer ucunda sessizlik vardı, Myrtle ve Halim'in birbirlerine bakıp, bana kimin cevap vereceğini tartıştıklarını görür gibiydim. Nihayetinde Myrtle konuştu, "Ona da bakmadık. Nasıl yapmalıydık?"

"Bir cetveli dik olarak izlere sokarsın. Zeminden tepeye kadar kaç milimetrelik bir derinlik olduğunu ölçersin." Başımı iki yana salladım, tabii beni görebilecekleri falan yoktu. "Sorun değil. Sadece merak ettim."

Eugene konuyu değiştirmeme izin vermişti ve şimdi de tekrar hedefe yöneltiyordu bizi. "Nereye gidiyorlar? Ayak izleri yani."

"Bir başlangıç noktası bulamadık." Halim gırtlağını temizledi. "Sorun şu ki... Burası oldukça karanlık. Dünya sadece bir hilal hâlinde ve batıyor. Yarın, yanımıza daha fazla çalışma lambası alarak buraya dönmek istiyoruz. Bu durumda gece de burada kalmamız gerekebilir fakat... Buradaki jeologlara lav mağaralarını sordum.

Belli ki büyük bir tanesinin bacasının birkaç düzine metre yakınındaymışız ki Marius Tepeleri'ne bağlanıyormuş bu."

Myrtle de ona katıldı, sanki içtenliğiyle Eugene'in koluna dokunabilecekmiş gibi öne eğilmişti. "Bir yere gidiyor olmalılar. Yasal iş yapan bir jeoloğun ayak izleri de olabileceğini tahmin ediyorum." Gülmüştü fakat sesinde hiç mizahi bir ton yoktu.

Eugene şakaklarını ovuşturdu. "Lav mağarasına girme yetkisini size vermeden önce net bir plan yapmanızı bekliyorum."

"Anlaşıldı. Sabaha bunu hazırlamış oluruz."

Eğer ben Myrtle olsaydım kocama daha bir sürü şey söylemek isterdim fakat telsizin hışırtılarında bizim de mevcudiyetimiz vardı. Halim ve ben onların arasındaki boşluğu işgal ediyorduk.

Gırtlağımı temizledim. "Hey... Ben bittim sayılır, o yüzden de akıllıca davranıp gözlerimi yummaya gidiyorum. Halim, sen de çift vardiya çalıştın, bu seferde ben sana hemşirelik yapayım da bir değişiklik olsun. Haydi yatağa."

"Ben iyiyim." Sesi o kadar ayık geliyordu ki bu adil değildi. "Myrtle benden uzun çalıştı. En iyisi bilgi vermeyi ben bitireyim de..."

"Halim." İnceliği bırakıp sözünü kesmiştim. "Evli bir çiftle karşı karşıyasın. İkimiz ayak altından çekilelim de biraz baş başa kalsınlar."

"Ha." Havadaki radyo dalgalarından yüzüne kan yürüdüğünü duyabiliyordum.

Eugene kafasını kaldırdı ve dudaklarıyla, "Teşekkürler," dedi.

Ona göz kırptım, neredeyse koşarak kaçacaktım odadan. Ben iyiydim. Yorgundum ama hepsi bu. Gövdemin ortasındaki boşluk sadece yorgunluktan kaynaklanıyordu. Tenimin altındaki titreşim kulak asacağım bir şey değildi. Kenneth öldürüleli yirmi üç gün olmuştu. Bunun etkisinin geçmesi için beklemem yeterliydi.

Koridorda durdum ve elimi duvara dayadım. Titreşim hissiyatı azalmamıştı.

Sonra, öz savunma ihtiyacını hâlâ karşılayan beynimin küçük bir kısmı şunu sordu: *Öğle yemeğinde ne yedin?*

En son ne zaman yemek yemiştim? Gözlerimi kapadım ve dişlerimin arasından soludum. Yemek günlüğüme en son ne zaman bir şeyler yazmıştım? Lafı açılmışken, günlüğüm neredeydi? Ben

rahatsız eden şuydu ki stresliyken yemek yemeyi unuttuğumu biliyordum. Bunda sürpriz yaratacak bir şey yoktu. Gel gör ki işte yine aynı durumdaydım.

Bir nefes aldım ve doğruldum. Pekâlâ. Kafeteryaya gidecektim. Yiyecek bir şeyler alacaktım. Yemek günlüğümü bulacaktım. Sonra da sıradaki hangi sorunla uğraşacağıma karar verecektim. Bütün bunları bu sırayla yapacaktım.

Yönetim Modülü'nden çıktım, Delta-V kontrollerinin küçük ayrıntılarını ve cırcır kolunun kapıyı yakalamasını içeren hava kilidinden geçiş işlemi için durakladım. Ortaşehir tarafı tıslayarak açıldı ve kendimi bağrış çağrışın ortasında buldum.

Kafamı havaya diktim, Ortaşehir kubbesinin hangi kesitinden bu seslerin geldiğini anlamaya çalışıyordum. Sesin uzak ucu galeriye doğru uzanıyordu. Öne doğru eğildim ve bir ay koşusu tutturmak üzere momentum kazandım. Galerime bir şey yaptılarsa onların derisini yüzecektim.

Sokaktan aşağı indikçe kubbenin altındaki açıklığa vardım. Merkez Park. Birileri Merkez Park'tan bitki koparmıştı. Bu bitkilerin sadece karahindiba ve firavuninciri olduğunu biliyorum ve evde olsak ot der geçerdim fakat burada sanki Yosemite Ulusal Parkı ateşe verilmiş gibi hissediliyordu.

Parkın karşısında kümelenmiş insanlar, kamburu çıkmış bir figürü sokağın aşağısına doğru sürüyordu. Grubun kıyısına kadar koşturdum, çaresizce Eugene'in de burada olmuş olmasını diliyordum.

"Hey! *HEY!*" Derin bir nefes aldım ve sanki bir maskeli baloyu başlatır gibi avazım çıktığı kadar bağırdım, "Bayanlaaaaaar ve baylaaaaaar!"

Bu uygunsuz davranışım ortadaki figüre odaklanmış grubun dikkatini dağıtmıştı, bu bir anlık sessizlikten faydalanarak atıldım.

"Burada bulunan kıdemli astronotlar! Kim bana bir durum raporu verecek? Derhâl." Döndüler, hızlı hızlı gözlerini kırpıştırıyorlardı, bağırmaktan yüzleri kıpkırmızıydı, sanki sorumluluğu üstlerinden atmak ister gibi birbirlerine bakıyorlardı. Kalabalığın arasında Jennifer Weaver'ı gördüm. Hosteslikten gelme bir astronottu, sarı saçlarını gevşek bir topuz hâlinde toplamıştı ve tehlikeli bir biçimde zıvanadan çıkmış gibiydi. "Jennifer. Durum raporu."

Doğruldu ve arkasını işaret etti. "Bağırmalar başladıktan sonra buraya geldim fakat Emmett'in söylediğine göre, Imanol bitki çalmaya çalışıyormuş." Genç, beyaz bir adam, kamburu çıkmış bir hâlde galerinin duvarına yaslanmıştı, elinde karahindiba vardı, kazık köklü bitki adamın suçluluğunun havada bıraktığı iz gibi uzuyordu elinde.

"Öyle olmadığını söyledim!" Başını iki yana sallıyordu.

Emmett Baldwin bir insan yığını tarafından tutuluyordu. Bir kolonistti fakat uzun süredir buradaydı. Astronomlardan biri. Siyah bir adamdı, alnında ve kollarında küçük, siyah yara izleri vardı. Göktaşı çarptığında Harlem'deymiş ve oradan çıkamadan, birkaç ay boyunca bir şekilde hayatta kalmış. "Bitki sende! Ellerinde!"

"Ben işimi yapıyorum!" Imanol bana doğru bir adım atmaya çalıştı fakat Jennifer bir elini göğsüne dayayarak onu durdurdu. "Bahçe'deki bitkilerle bunları rotasyon yapmam gerekiyor, böylece köksapları buradaki koşullara uyum sağlayacak hâle getiriyoruz."

"Öylece koparıyordun..."

"Zaten böyle yapmam gerekiyor seni koca..."

"Yeter." İkisinin arasına girdim, çaresizce Eugene'in de burada olmuş olmasını diliyordum. Siyah bir adam ve beyaz bir adam birbirine girmişti ve ben beyaz adamın tarafını tutmak üzereydim. Bu dinamik hoşuma gitmemişti. "Imanol, sen işine dön."

"Bitkileri fırlatıp atmasına izin mi vereceksin?" Emmett'in yüzü kırmızıya kesmişti, yumruklarını da sıkmıştı. "Gıdaları boşa harcayacak lüksümüz..."

"Dur bakalım. Dur. Bunu rapor edeceğim ve Binbaşı Lindholm geldiğinde ona bu olayı nasıl aktarmamı istediğini bir düşün." Konuşurken ona doğru yürümüştüm, gerektiğinden daha fazla yaklaşmıştım, aklının başında olduğuna güveniyordum. "Neyi tercih ettiğini düşünmen için sana biraz zaman tanıyacağım. Raporumu yazmadan önce, bu olayı bana açıklamak için bir şans ister misin?"

Eveleyip gevelemeye başladı, yardım için gruba bakıyordu. Bakışlarımı üzerinde tutmaya devam ettim, duruşumda hiçbir kararsızlık görmesine izin vermiyordum. Nihayetinde, onu tutan insan kalabalığının arasında omuzları biraz sarktı. Başını yukarı aşağı sallarken geriliminin bir kısmı da buhar olup uçmuştu. "Ama bunun

boktan bir idare tarzı olduğunu düşündüğümün kayda geçmesini istiyorum."

"Henüz konuşmaya başlamadık ama tamam, not ettim." Şimdi gruba bakıyordum. "Konuya dikkatinizi verdiğiniz için teşekkürler. Bundan sonrasını ben hallederim. Raporuma eklemem gereken bir şey olduğunu düşünüyorsanız... Jennifer, benim için beyanları toplayabilir misin?"

Ondan beklediğim sakin yeterlilikle baş salladı. Doğru söylüyorum, bunu hepsinden bekliyordum ki Emmett'in patlamasını daha rahatsız edici kılan da buydu.

Galerinin kapısına gidip açtım. "İçeri."

Imanol'ü tutan kalabalık istemeden de olsa onu bıraktı. Tutanlardan birinin çenesinde kırmızı bir yara vardı, darbe almıştı fakat sanki hiçbir şey olmamış gibi sakince Jennifer'a döndü. Emmett galeriye doğru yöneldi ve tam da eşiği geçince durdu.

Ben de içeri girdim ve kapıyı arkamızdan kapattım. Emmett uzaktaki, kaskı içindeki siyah bir kadın heykeline bakıyordu, heykel köşede, derme çatma bir kaidenin üzerinde duruyordu.

Yanına yaklaştım ve ben de onunla birlikte heykele bakmaya başladım. Ed Dwight son rotasyonunda, bir deney olarak yapmıştı bu heykeli. Kadın yukarı doğru bakıyordu, sanki uzayı gözler gibiydi, yalvarır gibi bir ifadesi vardı, belki de geri dönmek için yalvarıyordu. Regolit, su ve dolgu malzemelerinden bir karışımla oynamış ve buna pişmiş ay toprağı demişti. Normal pişmiş topraktan daha farklı işleniyordu bu malzeme, seramik kırıntısı oranı daha yüksekti fakat minik cam parçacıkları kilin ışıkta parlamasına yol açıyordu. Ona bayılıyordum.

Dünya'ya yapacağı bir yolculuğu atlatamazdı.

"Dışarıda ne oldu?" Sesimi yumuşak tutuyordum.

Emmett iç geçirdi ve bakışlarını yere indirdi. "Gerçekten de yemek çaldığını düşündüm."

"Onu anladım. Niye?"

Alnını ovuşturdu. "Aradan beş gün geçti... Kansas karanlık. Buraya kimse gelmeyecek, öyle değil mi?"

Ben "hangi hareketi onun bir şey çaldığını düşünmene yol açtı" diye sormuştum fakat o "neden bir insan hırsızlık yapar" sorusuna

cevap vermişti. Zeki insanlarla çevrili olmanın en büyük sıkıntısı onların da en az sizin kadar duruma hâkim olmasıdır fakat Emmett'in bakış açısı benimkinden farklıydı. Göktaşı çarptığında ben ülkenin ortasında, güven içindeydim. O ise yetkililerin tahliye etmeyi "unuttuğu" bir New York mahallesindeydi. Hayatta kalmıştı, sadece ilk çarpmadan sonra değil fakat sonrasında gelen asit yağmurlarından ve soğuktan ve aylar süren kıtlıktan sonra da.

Bir astronom olarak teleskoplara erişimi vardı. Karanlık lekeyi görebiliyor ve anlayabiliyordu.

"Tek bildiğimiz devasa bir elektrik kesintisi olduğu. Bu fırlatmaları da etkiler."

"Brezilya'yı etkilemez. Avrupa uzay limanlarını da."

"Doğru. Bak, kendin söyledin." İçimde hissetmediğim bir rahatlıkla söylemiştim bunu. Yer Kontrol'deki insanları taşıyabilirdik fakat Dış Uzay İzleme Ağı'nın röleleri Kansas'a inşa edilmişti. Kansas ise karanlıktı ve bize doğru gelen herhangi bir gemi, onları destekleyecek bir yer iletişim ağı olmadan yol almak zorundaydı. Bütün yük pilotun ve seyrüseferci hesaplayıcıların üzerinde olacaktı. "Onlara mors koduyla HEMVİD sinyali yolluyoruz, böylece Dünya'dakiler iyi olduğumuzu bilebilecek. Bize gelmeleri için duydukları aciliyeti de azaltacaktır bu. Altı ay yetecek kadar kumanyamız var, bunun üstüne bir de Bahçe var."

"Bahçe henüz üretime geçmedi." Ellerini indirdi, heykele bakmaya devam ediyordu.

"Bak, sana bunu tatlı dille söylemek istiyorum, insanların işini yapmasına engel olmak bu süreci hızlandırmayacak."

Başını öne eğdi ve bir an için çenesini sıktı. "Köksapları iyileştirme konusunda hiçbir şey söylemedi. Sadece bitkileri söküyordu. Tarım ekibinde çalıştığını söylemedi."

"Peki..." Seçeneklerimin neler olduğunu düşündüm. Emmet'le ben pek fazla kesişmiyorduk, sadece arada sırada onu gözlemevlerinden birine uçuruyordum. Uzun süredir Ay'daydı ve genellikle uyumlu biriydi. Geçtiğimiz son birkaç ay ise... Dehşetli geçmişti. "Eugene'le konuşacağım, gayri resmi olarak. Bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu söyleyeceğim ve yargımın bunun tekrarlanmayacağı yönünde olduğunu da belirteceğim. Bu söylediklerim doğru mu?"

Yutkundu. "Evet hanımefendi."

"Imanol'e söylemem gereken bir şey var mı?" Dönüp doğruca Emmett'e baktım. "Benim gördüğüm kadarıyla öylece yumruk savurmaya başlayacak biri değilsin."

Sanki bir seferde birçok cevap vermeye çalışır gibi ağzı oynadı. Gözünü kısarak kafasını kaldırdı fakat hâlâ bana bakmıyor, heykele bakıyordu. "Bazı şeyler söyledi. İlk söylediği bu olmadı. Ama... Neden ne yaptığını doğrudan söylemedi ki?"

"Anlıyorum." Imanol'ün tam olarak ne söylediğini anlatması için onu zorlamayacaktım. Yeterince açıktı. "Bu konuyu onunla konuşurum. Ben de ona bazı şeyler söylerim."

Hafifçe güldü ama bana tam olarak inanmış gibi değildi. O da yeter. Güven eylemlerle kazanılırdı. Kolektif eylemlerimizin, kendimizin güvene layık olduğunu ispatlamak için yüzyıllık iş yapılması gerekliliği anlamına geldiğini söylerdi Kenneth hep.

Geriledim ve kapıya yöneldim. "Benimle konuştuğun için teşekkürler." Durakladım, onu izledim, hâlâ heykele bakıyordu. "Sanat sever misin?"

Emmett etrafına bakındı, yara izleri alnında pütür pütürdü ve kaşlarından birinde bir nokta keldi. "Annem heykeltraştı. Bu parçayı görse çok severdi."

Pişmiş ay toprağından heykele baktım, bakışlarında umut ve hasret vardı. Hepimizin burada bulunma sebebi de bunlar değil miydi? Gelecek için bir yer inşa etmek. "Eugene ve Imanol'le işleri yoluna koymaya çalışayım." Derme çatma bankı işaret ettim. "İstediğin kadar kal burada."

Ben oradan ayrılırken o banka iyice yerleşiyordu, ellerini dua eder gibi kucağına koymuştu. O esnada ben de genç bir adamı eğitmek üzereydim, bu genç, ben üzerine haklı bir öfke kusarken neden başının belada olduğunu anlamayacaktı. Eugene haklıydı, toplumumuzu bir arada tutmak işin asıl zor kısmıydı.

Imanol'ü Merkez Park yakınında buldum, Jennifer da önünde dikiliyordu. Tam anlamıyla bir Valkür'e benziyordu, Guillermo da onu destekliyordu ki onu daha önce görmemiştim, hesaplayıcı departmanındaki siyah kadınlardan biri olan Christine de oradaydı.

Imanol başı öne eğik duruyor, tırnağını kemiriyordu. Karahindiba, birkaç başka bitkiyle beraber yerdeki bir paketleme kolisinin içinde duruyordu. Neden bir şeyleri rastgele kopardığını düşünmüşlerdi anlamak kolaydı.

"...bunun bir sorun olduğunda anlaştık mı?"

"Öyle bir kastım yoktu." Ağırlığını diğer ayağına verdi. "O kelime İspanyolcaya çok yakın."

Guillermo iç geçirdi ve bastonunu yere vurdu. "Hayır. Olmaz. Bu konu Birleşik Devletler'e gelen bütün İspanyol astronotlar için eğitimde işlenmişti. İşlenmemiş bile olsa neden ona bu bağlamda ırkı üzerinden seslendin ki?"

"Ama birileri çöp yaratıyor."

"Ah... Bunu söylemiş olamazsın." Christine ellerini öne attı. O anda da geldiğimi gördü, ben de daha hızlı hareket etmeye başlamıştım. Bir adım geri attı. "Vekil yöneticinin de siyahi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Öyle değil..." Guillermo'ya döndü ve İspanyolca bir şeyler söyledi.

Guillermo bastonunu genç adama doğru salladı. "Hayır. Bu konuda sana arka çıkmayacağım. Hatalıydın ve bunu dile getireceksin. İngilizce."

Yanlarında durdum. "Özrünü benim üzerimde deneyebilirsin, sonra da birilerini yanına takıp seni Emmett'e yollayacağım, orada bir daha dile getirirsin."

"Beni itti!" Genç adamın yüzü kırmızı ve sıcaktı.

"Öncesinde mi sonrasında mı?"

Ağzını açtı. Tekrar kapaması bir cevap sayılırdı fakat özür dilemedi. Diz çöktü ve çöp kutusundan bir şeyler aldı. "Bakın. Gördünüz mü? Karahindiba yatağında çöp var."

Ellerinde bir Paskalya yumurtası tutuyordu, çamura bulanmış selofanla kaplıydı.

Ona baktım ve yüzüne karşı güldüm. "Onları buraya kim bıraktı biliyor musun? Beyaz bir adam. Geçen ay, kiliseden..."

Beynimde bir şey attı, söyleyeceğim diğer her şeyi unuttum. Orada bir süre ağzım açık durduğumdan emindim. Curt Paskalya yumurtalarını niye gizlemişti?

İyi bir çocuk olduğu için mi?

Yoksa Merkez Park'ı kurcalamaya bahane olsun diye mi? Döndüm ve yatakların kıyısına kadar yürüdüm, Icarus gibi onlara bakmaya başladım. Onun ve Birgit'in odalarını ince eleyip sık dokuyarak araştırmış fakat suçlayıcı hiçbir şey bulamamıştık. Eğer ikisinden birinde şifreli mektubun anahtarı vardıysa bunu kendi eşyaları arasında tutmayacaklardı. Ben olsam ben de tutmazdım.

"Ne sıklıkla bitkileri değiştiriyorsunuz? Karantinayı hesaba katma. Takvim nasıl?"

"Iıı... Değişir. Ama nem seviyelerinin iyi olduğundan ve sulama sisteminin çalıştığından emin olmak için haftalık olarak gelmeye çalışıyoruz." Selofan elinde hışırdadı. "O yüzden de parka bir şeyler atmak sorun oluşturuyor."

Eğer ben olsaydım... Yataklar özenle iyileştirilmiş ay toprağıyla doluydu, kauçuk bir hazneyle çevrelenmişlerdi. Kauçuğun etrafına ay granitinden bir istinat duvarı yapmıştık hem güçlendirmek hem de güzelleştirmek içindi bu. Bu yeri evimiz hâline getirmek için çok çabalıyorduk. Sulama sistemi her şeyi ıslatacağı için bir sorundu fakat kauçuk ve duvar arası kuru olmalıydı. Bir köşe. Köşelerde biraz daha fazla yer olurdu. Köşeleri yürüdüm ve eğilerek içlerindeki boşluklara baktım.

İkinci yatak, üçüncü köşede küçük bir parça selofan belli belirsiz duruyordu, Kaskatı parmaklarımı boşluğa sokup kauçuğu ve toprağı geri ittim, bileğim sancıyordu, küçük köşeyi sağ elimle tuttum.

Selofan değildi bu. Plastik bir zarftı, altı ya da yedi sayfa kâğıtla doluydu. Sanki bir uçağı uçak gemisine indiriyormuş gibi nabzım koşturuyordu. Zarfı açtım ve sayfaları çıkardım.

İlk sayfa *Guiding Light*'tan karakterlerin bir listesiydi, bunu bir rakam dizini takip ediyordu. "Vay anasını..." Tekrar gruba bakmayı güç bela akıl edebildim. "Jennifer, raporunu sonra alırım." Başım önde, hâlâ okuyordum, afallamış grubu arkamda bıraktım ve doğruca Yönetim Modülü'ne yollandım.

Curt Icarus'du.

Curt'ün "annesi" telefonda bahsettiği karakterler üzerinden ona hangi şifreyi kullanması gerektiğini söylüyordu. Fakat iletişimde

birileri bu olayı fark etmeden şifreli kod dizilerini nasıl yukarı yolluyorlardı hiçbir fikrim... Ha.

Ha... Birgit'i bunun için işe almıştı. Yerde bir adamları olduğunu biliyorduk. Bu kişi, Birgit'in iş başında olduğunu bildikleri anlarda mesajları yolluyor olmalıydı. Aniden yasak ilişkileri anlam kazanmıştı. Birgit'in üzerinde kullanmak için böyle bir numara bulmuştu, kadının kabul edip adamın reddetmesi de bu yüzdendi.

Sonraki sayfayı çevirdim.

Kenneth'ten gelen bir mektuptu bu.

KIRK SEKİZ

Sevgili Nicole,

Umarım tavsiye ettiğim kitabı okumaktan zevk alıyorsundur. Kitabın merkezindeki iki karakter, on bir yıl önce, göktaşı zamanı gördüğümüz mültecilerden bazılarını hatırlattı bana. Yazarın bir nükleer savaş senaryosu hakkında yazdığının farkındayım fakat aradaki paralellikleri düşünmeden edemiyorum, tabii bunun okuduğum sadece üçüncü –kıyamet sonrası" kitap olduğunu da kabul etmeliyim.

Ayrıca bana öyle geliyor ki Yüzük çevrimi, özellikle de üçüncü opera kıyamet sonrası olarak düşünülebilir. Yedi alkürler (yoksa dokuz muydu) insanların bugün karşı karşıya olduğu sadakat sorunların pek çoğuyla karşı karşıyalar. Devlet mi aile mi? Görev mi aşk mı?

Bugün böyle tefekkürler içinde olduğum için beni bağışla. 115 kişilik büyük bir toplantıda, iştirakçilerden ikisi bana uzayın göktaşından sonra kendimizi toplamamızda asıl önemli olan alan olup olmadığını sordu. Uzay programının asıl odağı ise kendimizi toplamak değil, hayatta kalmak. "Peki bunun bana ne faydası olacak," diye her sorduklarında kenara bir kuruş atsaydım şimdi zengindim.

"İstihdam" ve "ekonomik büyüme" gibi laflar atıyorum ortaya fakat gerçekte biliyorum ki bazı insanları arkamızda bırakacağız. Bu bana acı veriyor. Doğru, Dünya'daki hayatı iyileştirmek ve canlandırmak için bir dolu programımız var fakat ay teknolojisini Dünya'da yer altı şehirleri kurmakta kullansak bile, bunlar herkesi barındıramayacak. Gördüğüm her üç kişiden biri ölecek. Yüce

Tanrım, sen burada olup da beni dengelemeyince melankolik bir adama dönüşüyorum. En iyisi mi hazır başlamışken bir kamçı alıp kendimi cezalandırayım, ne dersin?

Marlowe gayet iyi. Geceleri yastıkta, kafamın yanında uyuyor ama sanırım seni özlüyor. Bu ay otuz günün neredeyse on üçünde evde yoktum. Belki ikinci bir kedi almalıyız. Asistanlarımdan birinin kedisi yavrulamış.

Kendine iyi bak aşkım,
Kenneth

NOT. Eve çiçek almayı yine unuttum.

Yönetim Modülü'ne giden yolun yarısında diz çökmüştüm. Hafızamda diz çöktüğüme dair hiçbir veri yoktu. Elimde Kenneth'ten gelen, daha önce hiç görmediğim bir mektup vardı. Sayılarla doluydu, bu yazıda şifreli bir mesaj gizliydi ve bana *The Long Tomorrow* lazımdı. Elimdeki kâğıt hışırdıyordu. Görmek güçleşmişti.

Kenneth'ten bir mektubum vardı.

Curt kocamdan gelen bu mektubu çalmıştı, piç kurusunu öldürecektim.

Etrafımdaki insanlar bir şeyler söylüyordu. Birileri koşuyordu.

Daha sayfa vardı. Bir mektup daha.

Sevgili Nicole,

Evde hâlâ çiçek yok, böyle geçen arka arkaya en azından yüz on beşinci gün. Haftada yedi gün böyle, yine de bir şekilde her seferinde unutuyorum. Seni o kadar özlüyorum ki sanırım bütün istediklerimi anlatmak dünkü mektubun üzerine yarınkini de eklemekle olacak. O zaman bile eminim ki gecenin bir yarısı sana söylemeyi unuttuğum bir şeyin düşüncesiyle uyanacağım.

Dün verdiğin röportaj çok fazla dinlendi ki buna hiç şaşırmadım. Medgar 217 ayrı istasyonda oynatıldığını söyledi. Üç farklı kişi bana seni dinlediklerini söyledi ve bu sadece bu sabah dokuzdan bu yana. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum fakat aşkım, bu işte çok iyisin. Başkanlığa benim yerime senin aday olman gerektiğini düşünüyorum bazen.

Ama sonra hatırlıyorum ki sen aslında bir kedisin ve insanlara zar zor tahammül ediyorsun. Dünya'da gerçekten ilginç bulduğun anca yirmi yedi insan vardır herhâlde. Senin etkileyici yanlarından biri bu bence ama ben de taraflı sayılırım. Belki de sayıyı fazla vermişimdir. Anca on kişiyi seviyorsundur.

Yavru kedilere gelince. Asistanımın kedisinin altı yavrusu varmış. On haftalık olacaklarmış neredeyse, sahiplenmek için mükemmel bir zaman. Fena hâlde aklım çeliniyor. Kendim için değil tabii ki, fakat Marlowe için, böylece bir arkadaşı olacak. Senin gözünü korkutmak isteseydim üç tane sahiplenip her birine eski başkanlardan birinin adını verirdim.

Bütün ciddiyetimle söylüyorum, Nicole, bu seyahatte seni hiç olmadığı kadar özledim. Lütfen sağ salim eve dön.

Bütün kalbimle senin,
Kenneth

"Nicole." Eugene önümdeydi ve geri geri yürüyordu. "Nicole. Konuş benimle."

Her nefes alışımla birlikte solunum yollarıma iğneler batıyordu. Ortaşehir'in kubbesi, kenarları karanlık kırmızı bir tünele dönüşmüştü. İki mektup. Kenneth bana daha önce hiç görmediğim iki mektup yollamıştı. Kenneth bana Curt'ün çaldığı iki mektup yollamıştı. Curt kocamın öldürülmesi için ayarlamalar yapmıştı.

Yönetim Modülü'ne doğru yürüyordum. Curt Bilim Modülü'nde tutuluyordu. Döndüm. Etrafımızda başka insanlar vardı. Bir adam elinde bir bahçe küreği tutuyordu. Mektupları sol elime aktardım, tuhaf bir şekilde tutmuştum onları, küreği aldım. Adam irkildi fakat ben yola devam etmiştim bile.

"Nicole!" Eugene kolumu yakaladı. "Hey... Hey. Nicole? Nicole. Derhâl dur ve bana neler olduğunu anlat."

Kıvrılıp ondan kurtuldum, tam da öğretildiği biçimde tutuşundan sıyrılmıştım. Curt'te bana lazım olan cevaplar vardı ve Eugene yoluma çıkmıştı.

Dur bakalım.

Eugene'di bu. Onu korkutuyordum ki kötü b ir stratejiydi bu. Eğer Eugene'i kaygılandıracak olursam beni müşahede altına alırdı. Benden daha iriydi ve bunu başarabilirdi, tabii ona zarar vermezsem ki bunu istemiyordum da.

Tekrar önüme geçti, yolumu kesmişti. "Haydi ama Wargin. Rapor ver lütfen. Durrap nedir?"

Durum raporu.

Göz kırptım, göz kapaklarım kuru gözlerimi temizledi. Hâlâ önümde duruyor, durum güncellemesi geçmemi bekliyordu. Dudaklarımı ıslattım ve ona ilk sayfayı verdim, anahtarlar ve şifreler olan sayfayı.

Eugene bu sayfaya şöyle bir baktı, sanki bakışlarını benden uzaklaştırmak istemez gibiydi, sonra, bir daha baktı. "Yüce..." Yana doğru baktı ve kalabalıktan birini buldu. "Bunları karahindiba yatağında bulduğunu mu söylemiştin?"

Bana neden sormuyordu? Muhtemelen konuşmadığım için. Ki bu da şu soruyu doğuruyordu: Eugene ne zamandır buradaydı? Ben... Ben iyi durumda değildim.

"Peki... Wargin. Bana diğer sayfaları da göster." Uzanıp almak istedi.

Onlar benimdi.

Bir adım geri attım. Nefes almak canımı yakıyordu. Eugene'in gözleri kocaman açılmıştı ve alarma geçmiş gibi bakıyordu. Myrtle için endişelendiği zamanlardakine benzemiyordu bu bakışlar, daha çok bir tehdidi değerlendirir gibiydi.

Ha.

Küreği kaldırdım. Kötü bir tercih olmuştu bu.

İndirdim. Eugene'in beni bir tehdit olarak görmemesi gerekiyordu. Bir tehdit oluşturmamam gerekiyordu. Duruşumu gevşettim fakat yüzüm hâlâ kaskatıydı. Yapabileceğim en iyi şey bakışlarımı yere indirmekti. Kenneth'in mektuplarını kaldırdım, böylece Eugene onları görebilecekti fakat ellemesine izin yoktu.

"İsa..." Gözleri kocaman açılmıştı, bakışlarını sayfadan bana çevirdi, sonra da hâlâ etrafımızda olan insanlara. "Pekâlâ... Tamam. Nicole? Benimle birlikte Yönetim Modülü'ne gelmeni istiyorum. Bu konuyu iyice bir konuşacağız ve bir plan yapacağız. Anlaştık mı?"

Curt Bilim Modülü'ndeydi. Kürek mükemmel bir alet değildi fakat elimdeki tek aletti. Sağ elimle çalışmayı sevmiyordum fakat sadece sağ elim işlevliydi. Küreğin sapını çevirdim ve ağırlığını tarttım.

Eugene'in bakışları küreğe indi ve tekrar bana baktı. "Wargin. Teyit etmeni istiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı." Kelime ağzımdan pilotların uçuş öncesi konuşmalarında olduğu gibi otomatik olarak çıkmıştı.

"Tanrıya şükürler olsun." Kısa bir an için gözlerini kapadı, bu minik dikkatsizlik anında onu geride bırakabilirdim.

Fakat bu da stratejik bir hata olurdu. Hareketsiz kaldım. Yok, bir dakika, bundan daha fazlasına ihtiyacım vardı. Yardıma ihtiyacım vardı çünkü yere kapaklanıp ağlamaya başlayan bitap bir harabe olmamak için duygularınızı bastırmak da sorun yaratıyordu, o sorun da birinin gırtlağına bahçe küreği sokup, kendi kanında boğulmasını izlemeye hazır hâle gelmenizdi.

Eugene'i üzerdi bu. Myrtle'ı üzerdi. Helen'in anlayacağını tahmin ediyordum fakat yargımın tamamen doğru olduğundan emin değildim. Küreği elimde ters çevirdim ve sapı öne gelecek şekilde Eugene'e uzattım.

Usulca nefes aldı ve sanki ona bir tabanca uzatıyormuşum gibi yine usulca uzanıp aldı. "Teşekkürler."

Mezarımın derinliklerinden dili bulup çıkardım. "Özür dilerim, seni kaygılandırdım." Sesim vurgusuz ve yanlış geliyordu kulağa.

"Öyle olduğunu kabul etmeliyim." Bahçe küreğini birine teslim etti. "Konferans salonuna kadar eşli uçuş yapacağız. Önüme düş. Ben kanat pilotuyum. Anlaşıldı mı?"

"Üzgünüm Eugene. Muhtemelen şoktayım. Ama aptallaşmadım."

"Harika. Bunu duyduğuma sevindim." Gülümsemesi göstermelik değildi. "Yine de sözlü teyit etmen lazım. Yatıştır beni. Konferans salonuna gidiyoruz. Bu bir istek değil. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı." Gülümsemek canımı yakıyordu fakat omuzlarım biraz gevşemişti ki bu iyi bir şeydi. "*The Long Tomorrow* ofisinde mi?"

"Evet. Gidip alalım." Başını yukarı aşağı salladı, tekrar elimde sıktığım mektuplara bakmaya başlamıştı. "Başka neye ihtiyacın var?"

Kocama ihtiyacım vardı. İşi berbat etmemeye ihtiyacım vardı. "Bir elma sosu tüpü. Öğlen yemek yemeyi unuttum."

"Peki." Yanına doğru bir bakış attı ve baş salladı. Birinin koştururcasına kafeteryaya yöneldiğini duydum.

"Teşekkürler." Döndüm ve sol kanadımda beni takip eden Eugene'le birlikte Yönetim Modülü'ne yollandım. Bu sükûnet kubbesi çatlamadan önce bu sorunla uğraşmaya başlamalıydım.

Her harfin beş rakam seti vardı. Kocamın bildiğimden emin olduğuma çalıştığı on kelime.

HÜKÜMETİN BAŞI ÖNCE DÜNYA'YI KOLLUYOR
UZAYDAN GERİ ÇEKİLMEYİ SAĞLAMAK İSTİYORLAR

"Bildiğimi sanıyordu." Tercüme edilmiş sayfayı konferans salonunun masasının üzerinde Eugene'e doğru kaydırdım ve hareketimi takip ederek kafamı masanın üstüne, boş elma sosu tüpünün yanına indirdim. "Kenneth'e son mektubunu tercüme ettiğimi söylemiştim ama o bu iki mektubu aldığımı düşünüyormuş."

Kâğıt hışırdadı ve bir an sonra Eugene ıslık çaldı.

"Bilseydim..." Boğazım kurudu, acı ve öfke dalgası üzerime çullanana kadar masanın üzerinde gerildim.

"Neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu." Eugene'in sesi alçak bir tondaydı.

"Ama ben bilmiyordum." Alçımı masanın üzerine vurdum. "Başka çözümler de vardı. Başka..."

İki büklüm oldum ve tekrar nefes alabilene kadar böyle kaldım. Eugene bekledi. Sanki bana uzanıyormuş gibi yer değiştirdiğini duydum fakat sadece elini benim elimin yakınına koymakla yetindi, böylece ısısını hissedebiliyordum.

"Ağlamak iyidir."

Üç korkunç hıçkırık savunmamı aşıp dışa çıktı. İnsan gırtlağından gelmemesi gereken seslerdi bunlar. Nefesimi tuttum ve sesleri durdurmaya çalıştım. Solunumumu kontrol etme çabamdan sırtım titredi.

"İstemiyorum..." Yutkundum. "Ağlamak istemiyorum."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Gözlerimi sildim ve doğruldum, ellerim yüzümün iki yanındaydı, alçı soğuktu. "Bana duvara yumruk atmayı öğret."

Kaşları kalktı, bakışları bir an için ellerindeki bandajlara indi. Bunun alenen ortada olduğunun farkında değildi belli ki.

"Odanın karşısına sekmeden bunu nasıl yapabiliyorsun anlamıyorum." Göz kapaklarımı tekrar sildim ve ellerimi kucağıma indirdim. Eklemlerimde düğümlenmiş olan gerilim her yerimi ağrıtıyordu. "Curt'ü öldürmemek için gerçekten çok büyük çaba sarf ediyorum."

"Doğruya doğru... Öldüreceğini sandım."

"Muhtemelen yapacaktım."

Fanlar uğuldadı ve yanaklarımda kuruyan yaşlara hava üflediler.

"Dosya dolabını yumrukluyorum." Euegene sandalyesini konferans salonunun masasından uzaklaştırdı. "Çekmecelerden birinin kulpunu tut ve bir ayağını da karşıdaki duvara daya. Ama diğer elini de kıracak olursan bunu benden duymadın, hatta yakınında bile değildim."

"Eminim Ana Teresa ondan korktuğunu duyunca zevkten dört köşe olacaktır."

"Doktor olan mı?" Eugene kapıyı açarken bir yandan da başını iki yana sallıyordu. "Beni asıl Myrtle öldürür."

Öyle bir güldüm ki sanki biri beni bıçaklamış gibiydi. "Cinayet işini bana bırak." Kapıdan çıkmadan önce kolunu yakaladım. "Seni korkuttuğum için özür dilerim."

Eugene kolunu indirdi ve kapıyı nazikçe tekrar kapadı. "Wargin. Sorun Curt'ü öldürmek istemen değil. Cevap vermekten aciz olmandı. Yetkimi kullanarak seni paketleyip revire teslim edebilirdim ama bunu yapmıyorum çünkü... Kör öfkeni anlıyorum." Bakışları sabit ve ciddiydi. "Bana iyi olduğunu söyle lütfen. Yetkin olmayan bir şey yapmayacağına güvenebileceğimi söyle."

Göğsümün içinde bir şeyler kırıldı ve nefes aldıkça da parçalanıp dağıldı. Doğrulup mükemmel bir postür aldım, omuzlarımı dikleştirdim ve başımı yukarı aşağı salladım. "Evet efendim." Keşke bir de kalkan olarak rujum olsaydı. "Tam işlevsel değilim ama iyiyim."

"Tamam."

Bana duyduğu güvenden neredeyse yeniden dağılacaktım. Dudaklarımı ısırdım ve kapının yanındaki duvara bakmaya başladım, sinüslerimdeki yanma hissinin geçmesini bekliyordum. "Hoşunuza gitmeyecek bir şey önereceğim."

"Öyleyse hoşuma gidecek bir şey öner."

Burnumdan gülerek ona döndüm çünkü bunun için göz teması kurmam gerekiyordu. "Bence Curt'ü yalnız sorgulamama izin vermelisin."

Eugene tek heceli bir kahkaha attı, durdurmaya çalışırken de nefessiz kaldı. "Olmaz."

"Bir sorun çıkma ihtimaline karşı senin de kapıda durmanı istiyorum."

Sanki aklımı kaybetmişim gibi bana bakmayı sürdürüyordu ki bu gayet adaletliydi, başını iki yana salladı. "Onun sorun çıkarması mı yoksa senin sorun çıkarman mı?

"İkisi de olası seçenekler. Bu yüzden de beni içeri yollamak ilginç bir seçim olacaktır. Mektupları bulduğumuzu öğrendiğinde, ben senin olamayacağın kadar korkunç olacağım." Kollarımı vücudumun yanında rahat bir duruşta tutuyordum. "Muhtemelen onun daha kolay kırılmasını sağlayacak bir manevra bu ve buna ihtiyacımız var."

Dürüst olmak gerekirse bu tip şeyleri inceleyen bir istatistik olup olmadığını bilmiyordum fakat insan duygularını manipüle etmekte iyiydim ve Curt'ün üzerinde yapacağım etki konusunda da haklıydım. Eugene'i ikna etmeye çalışırken biraz suçluluk duyuyordum fakat olması gerektiğinden daha azdı bu duygu. İçinde sürtünmesiz hareket edebileceğim o güvenli ve sakin vakuma çekilmiştim. Atmosfere geri girişim berbat olacaktı. Fakat bu sonrasının sorunuydu.

"Yani senin öfkeyle içeri girmeni ve..."

"Hayır." Başımı iki yana sallıyordum. "İçeri buz gibi sakin gireceğim, öfkeyi doğru zamana saklayacağım. Öfkemin orada olduğunu bilecek. Beni tetikleme korkusu, bu motivasyonu kullanacağız." Başımı kaldırdım ve sesimin sakin ve akılcı çıkmasına gayret ettim. "İçeri girmeden önce sana bir soru listesi vereceğim. Öfke anı için de bir şifre cümlesi olacak. Eğer bu cümleyi duymazsan senaryodan saptığımı bilecek ve beni dışarı çıkartabileceksin."

Eugene hâlâ bana bakıyordu fakat fikrimin ona işlediğini görebiliyordum. Evet dememişti fakat bu olasılığın kapısını açmıştım.

Gülümsedim, doğru miktarda ve öz farkındalık içeren bir mizah tutturmayı hedefliyordum. "Hatta yahu, eğer beni tekmeler savurup çığlıklar atarken dışarı sürüklemek zorunda kalırsan Curt seni bir kurtarıcı olarak görür ve bu bağ sana konuşmasını kolaylaştırır. Yani, kendimi kaybetsem bile kazanırız."

"Tabii ben içeri giremeden onu öldürürsen durum değişir."

"Guru duydum." Omuz silkmiştim. ""İçeri girmeden önce beni silahlardan arındırırsın."

"Silaha ihtiyaç duyduğundan emin değilim. Bak... Seni gayet net görüyorum. Şu anda bunu zorlama." Elini kapıya götürdü. "Haydi gidip dosya dolabı yumruklayalım."

Eugene Bahçe yakınındaki koordinatların kontrolüyle ilgili güncellemeleri almak üzere Helen'i çağırdığında benim de toplantıya katılmama izin verdi. Önerim hakkında başka bir söz etmemişti, ben de ısrar etmemem gerektiğini biliyordum. Sağ elim dosya dolabına attığım yumruklar sonucunda ağrıyordu ve bu küçük, sınırlı ağrı ölçülebilir bir his veriyordu. Neden ağrıdığını biliyordum. Ne kadar süreceğini de.

Kontrol hissi baştan çıkartıcı bir şeydi. Fakat tabii çok sık başvurabileceğim bir güvenlik vanası da değildi.

Kontrol demişken, Helen'le konuşmaya giderken, yolda bir paket kraker almıştım. Çok bir şey değildi fakat bunu yaptığım için orantısız bir gurur duyuyordum. Aynı ölçüde utanıyordum da çünkü Eugene onu dinlerken krakerleri giderek daha ufak parçalara bölmekten başka bir şey yapmıyordum.

Eugene konuşmasını bitirdiğinde, Helen'in rapor veren sesi hattaki berbat bir parazitle hışırdadı. "Koordinatlar bir çarpma alanını göstermiyor. *Artemis 17'nin* iniş sahasını işaret ediyorlar ki sanırım bunu öngörebilmeliydim ama eski görevlere bakmak aklıma gelmemişti."

O görevde ben de vardım. Ben ve Terrazas, Elma da yörüngede seyrüseferci hesaplayıcı olarak bize eşlik ediyordu. Orada ne yap-

mış olabilirdik ki birileri burayı ziyaret etmek istesin? Yaptığımız deneyleri ve görev hedeflerini aklımdan geçirmeye başladım, bir şey bulup çıkarmaya çalışıyordum...

"Hassiktir." Kraker parçalarını masaya koydum ve paketi iterek uzaklaştırdım. "Ben de oradaydım. Bir giyilebilir jeti test ediyorduk."

"Hatırlıyorum." Eugene oturduğu yerde doğruldu. "Çok kıskanmıştım çünkü ben eğitimden çıkana kadar daha fazla giyilebilir jet yapmama kararı almışlardı."

"Tasarımı sorunluydu ve arabalar birçok konuda daha iyi işlev görüyordu. Jeti Ay'da bırakmıştık. Orada mı? Orta boy bir sırt çantası ve onu dengelemek için altlarından çıkan altı ayak. Bir örümceğe benziyordu."

Helen sessizdi, ziyaretinin ayrıntılarını gözden geçirdiğini görür gibiydim. "Hayır. Öyle bir şey görmedim. Ama şunu not ettim, uzaklaşan paralel izler vardı... Sanırım kayak izleriydi. Bahçe ile kargo gemisinin iniş sahası arasında arabanın izleriyle karışıyor ve siliniyorlardı."

Eugene alnını ovuşturuyordu. "Sadece bir kayak takımı mı?"

"Birden çok. Sayamayacağım kadar çok kesişmişler."

Curt şifreli mesajı deşifre etmediyse bile, eğer onu giyilebilir jeti almaya yolladıklarını biliyorduysa, bütün kamunun bildiği bilgilerden nereye gitmesi gerektiğini biliyor olsa gerekti.

Eugene tavana bakıyordu. "Bitmek bilmez sorular yerine birkaç cevap olsa iyi olur." İç geçirdi ve gözlerini yumdu. "Pekâlâ. Curt'ün bir işbirlikçisi olduğunu biliyoruz. Marius Tepeleri'nde iki çift ayak vardı. Helen... Sen Bahçe'desin. Kayıtlara bakıp kayak yapan birilerinin oraya gelip gelmediğini kontrol eder misin?"

"Kayak izlerini görünce ben de aynı sonuca vardım ve kontrol ettim." Doğal olarak bunu yapmıştı çünkü Helen eğlencesine aynı anda iki satranç oyunu oynayan müthiş bir insandı. "Kayıtlara göre, karantina kalktığı gün Philippus Fourie sabah mekiğiyle Bahçe'ye gelmiş ve öğlen mekiğiyle de dönmüş. O gün takviminde çalışması yokmuş."

Eugene elini yüzünde tepeden aşağı gezdirdi ve ağır bir iç çekti. "Tabii ya."

İsminden kim olduğunu çıkaracak gibiydim ama olmuyordu. "Kim?"

"O gün iletişimde olan Güney Afrikalı adamı hatırlıyor musun? Yönetici olmamdan hoşnut olmayan adam."

Bu anıyı hafızamdan bulup çıkardım ve kamburu çıkmış bu adamı *Popular Mechanics* dergisine gömülmüş, Eugene'in bakışlarından kaçmaya çalışırken gördüm. "Sarışın olan? Ayrık, mavi gözlü?"

Eugene başıyla onayladı, yüzünde sanki dişi ağrıyormuş gibi bir ifade vardı. "İnşaatçı. Malzeme bilimlerinde Cape Town Üniversitesi'nden doktorası var. Faustino'nun kayaklarını yapan da oydu."

"Vay canına." Basit, bilinen bir suçu üstlen ki daha büyük olan gözden kaçsın.

"Yani bir giyilebilir jet, kayıp bir Meşgul Arı, patlayıcılar ve elini kolunu sallayarak kolonide dolaşan bir kötü adam var."

"Curt mealen bana demişti ki..." Homurdandım ve arkama yaslanıp tavanı izlemeye koyuldum. "Meşgul Arı'nın düşen bir yörüngede olmasıyla alakalı olarak demişti ki, 'Peki nasıl aşağı ineceğim?' Giyilebilir bir jetle inebilir."

Eugene başını iki yana salladı. "Bunu sana neden söyledi ki?"

"Bilmiyorum." Dalga geçmek için mi? Böbürlenmek için mi? Belki de içinde şüphe oluştuğu için bizi uyarmaya çalışıyordur.

Helen'in sesi yavaşladı, daha kesin duyulur olmuştu. "Burada hızlıca bir hesap yaptım. Meşgul Arı'nın daha sonraki bir tarihte, aynı parametrelerle fırlatılmasını engelleyen hiçbir şey yok. Çarpışma tarihi ertelenecek o kadar."

Eugene masanın üzerindeki yumruğunu sıktı, eklem yerlerinde gevşek bandaj gerildi. "Fourie'yi alalım. Kilitleyelim. Wargin..." Masanın karşısından bana baktı, nabzım hızlanmıştı. "Curt senindir."

KIRK DOKUZ

Artemis Üssü Görev Kayıtları, Vekil Yönetici Eugene Lindholm: 1 Haziran 1963, 0112 – Bağlantı olmaksızın beşinci güne giriyoruz. Philippus Fourie'yi yakaladık ve ofislerden birine kapatıp başına nöbetçi diktik. Curtis, Frye'ı sorgulaması için Nicole Wargin'i yetkilendiriyor ve bu kararın bütün sorumluluğunu üstleniyorum.

"Silahtan arındırılma konusunda sadece şaka yapıyordum." Curt'ün tutulduğu ofisten bozma hücrenin duvarına yaslanmıştım. Kollarımı duvara dayamıştım, sağ elimde not panosu, diğerinde yarısı yenmiş elma sosu tüpü vardı.

"Ben yapmıyordum." Ellerini bacaklarımın yanında gezdirirken Eugene metodik ve kişisellikten uzaktı. "Kendini koruma hissinin şu anda geçersiz olduğunu biliyorum, o yüzden de aç kulağını beni dinle. Senin eylemlerin benim üzerimden gerçekleşecek çünkü bu işi yapacak kadar dengeli olup olmadığının yargısını verecek olan benim."

"Dengeliyim."

"Dengeli değilsin." Eugene ayağa kalktı ve önüme geçti ve sanki bir vitrin mankeniymişim gibi ceplerimi, kıçımı ve göğüs kafesi bölgemi kontrol etti. "*Yeterince* dengeli olduğuna güvenmek istiyorum çünkü çok az seçeneğim var. Tehditler savurmayacağım çünkü şu anda bunların umurunda olduğunu sanmıyorum. Yanılıyor muyum?"

Yutkunmak için çaba sarf etmem gerekmişti. "Hayır efendim."

"O yüzden şunu aklında tutmanı istiyorum, ben siyah bir adamım ve eğer Curt'ü incitirsen ya da onun seni incitmesine izin verirsen *hepsi* bana patlayacaktır. İnsanlar senin savaşta bir casus

olduğunu bilmeyecektir. Tek bilecekleri siyah bir adamın beyaz bir kadını –yas tutan bir dulu– tehlikeli bir duruma soktuğu olacaktır. Nasıl bir 'vahşi'nin bunu yaptığını düşüneceklerdir. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı." Daha farklı bir acı ve öfke hissi omuzlarımı çökertmişti. Haklıydı, bu işin nasıl görüneceğini tam olarak biliyordum. "Evet efendim."

Eugene geri çekildi ve elini uzattı. "Not panosu."

Kolumu indirdim, kaşlarımı çatmıştım. Pano önemli bir aksesuardı.

"*Herhangi* bir emri takip ederken tereddüt edersen bunu güvenilmez olduğuna dair bir sinyal olarak alacağım." Elini geri çekmemiş, emri de tekrarlamamıştı, sadece sarsılmaz bakışlarla bana bakıyordu.

Not panosunu ona teslim ettim.

"Neden diye sormadığına sevindim." Alüminyum yüzeyin kenarlarını işaret etti. "İçeri silah sokamazsın."

Karşı çıkmamam gerektiğini biliyordum. Kısmen benim zorlamalarımı tolere etmeyeceğini bildiğimden, kısmen de panonun kenarının bir nefes borusuna neler yapabileceğini düşünmüş olmamdan.

Panodaki notları çıkardı ve elime teslim etti. "'Öfke' anının şifre cümlesini teyit et."

Sesim o kadar sakindi ki canımı yakıyordu. "Kocamı öldürdünüz piç kuruları."

Eugene başıyla onayladı. "Peki diğer parametre nedir?"

Doğaçlama yapmama izin vardı fakat kendimi kaptırmayacağım konusunda bana güvenmiyordu ki bu yeterince adildi. "Bu cümle dışında küfürlü konuşamam, böylece sana kontrolün bende olduğunu gösterebileceğim."

Not panosunu alıkoydu fakat daha önceden hazırladığımız sorular listesini bana verdi. "Onu konuşturamazsan bu başarısızlık sayılmaz. İkinizden birinin fiziksel hasar alması ise sayılır. Yeterince açık konuştum mu?"

"Evet efendim."

"Elma sosunu bitir."

Eugene'in nasıl da Uzay Babam hâline geldiğiyle ilgili bir espri yapmak istedim fakat o anda hiç mizah duygusu olmadığının farkındaydım. Tüpün kapağını açtım ve grenli tatlıyı ağzıma boca ettim. Elimde tuta tuta ısınmıştı ve herhangi bir şeyden çok tatsız bir turta harcına benziyordu tadı. İçinde yeterince sıvı olduğu için damağıma yapışmadı, yutması da kolaydı.

Çoğunlukla. Ağız dolusu aldığım her lokmanın mideme inişini ve orada barınışını hissedebiliyordum. Eugene bekliyordu, yerken bana bakmamak için omzumun üzerinde bakıyordu. Yine de çevresel görüşüyle beni izliyordu, bunu yapmak zorunda olduğunu bilmeme rağmen gücüme gidiyordu bu durum.

Yarım düzine lokma yuttum ve sonrasında vücudumda rahatsızlık dalgaları oluştu.

Tüpü ağzımdan çektim ve burnumdan nefes alıp verirken duvara baktım. Yutkunduğumda gırtlağımın arkası yanıyordu ve ekşi bir tat vardı. Eugene'in bakışları bana döndü. Bekliyordu.

Gözlerimi kapadım ve rahatsızlığın geçmesini bekledim. Siktir. "Bunu bitirirsem kusarım." Sesimi bir motor arızası raporlar gibi hissiz çıkarmayı başarmıştım. "Üzgünüm."

"Sorun değil." İç geçirdi, ağırlığının üzerinde olduğu ayağını değiştirirken elbiseleri hışırdadı. "Nicole..."

"Lütfen yakın davranma." Gözlerimi açtım ve tüpün kapağını takmaya çalıştım fakat elimden kaydı ve yere düştü. Parmaklarımın değilse bile beynimin kontrolünün elimde olduğunu göstermek için küfretmedim. "İçeri soğuk girmemi isteriz, o yüzden de şimdi ağlamak istemem."

"Kabul." Yerdeki kapağı aldı ve elini uzatıp tüpü istedi. "Hemen kapının dışında olacağım."

Kendine mi yoksa bana mı güvence vermek için bunu söylemişti emin değildim. Ya da belki beni uyarmak istemişti. Muhtemelen ikincisi doğruydu. Curt'ü tuttuğumuz odaya giden koridorda bana eşlik etti. Kapının yanında durdu. Dikkatini çekmek için elimi kaldırdım. Maskemi takındığımı görürse kendimi kontrol ederek başladığıma da inanır diye düşünüyordum.

Yüzümü işaret ettim ve sessizce, "İzle," dedim.

Başını yana eğdi, kaşları merak içinde birleşmişti.

Bakışlarımı ondan kaçırdım, yavaşça nefes aldım ve bilinçli bir şekilde Kenneth'in naaşı gibi gömülmüş bulduğum mektuplarını düşündüm. Acı ve öfke anılarını postürümün ileri doğru bir form almasında kullandım. Parmaklarım avuç içlerime doğru kıvrıldı fakat tam bir yumruk da oluşturmadı. Başımı öne eğdim ve ufak bir saldırganlık dokunuşuyla öne doğru ilerledim. Suratımdaki mimikler su olup yere aktı, geriye ifadesiz bir surat kalmıştı.

Eugene'e maskeyi takışımı gösterdiğimi söylemiştim, aslında maskemi çıkarıyordum desem daha isabetli olur. Eugene'e karşı insanmışım gibi davranıyordum fakat tenimin altında yatan şey bu değildi.

Yana doğru bir adım attım ve Curt'ün odasının kapısını açtım. İçeride ışık yanmıyordu. Koridor ışığı Curt'ün yatağının üzerinde kehribar sarısı bir dilim hâlinde vuruyordu. Gözlerini açtı, kapıdaki silüetime bakarak göz kırpıştırıyordu.

İçeri girdim ve yana yönelip tepe ışığını açtım.

"Nicole?" Curt gözlerini ovuşturdu ve kollarıyla kendini destekleyerek yatakta doğruldu. "Saat kaç?"

İçinde saat olmayan bir odada zamanın geçişini anlamanın hiçbir yolu yoktu. Bir gündür de orada olabilirdi, bir hafta da, aradaki farkı anlayabileceği tek değişken vücudunun giderek daha zayıf düşüşü olabilirdi. İşeme ya da sıçma isteği. Açlık.

Kapıyı çekip kapattım. Kapattığım kapıya yaslandım, gözüm Curt'ün üzerinde, kasıtlı bir şekilde elimi kilide götürdüm. "Mektupları buldum."

Sanki ne dediğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi kaşlarını çattı. "Mektup mu?"

"Biraz uğraşmam gerekti ama seni benim sorgulamam gerektiğine Eugene'i ikna edebildim." Nazikçe kilidi çevirdim, ta ki klik sesi gelene kadar. "O da dışarıda bekliyor. Senin güvenliğin için."

Curt'ün bakışları kilidin üzerindeki elime indi. Bir an için, gözlerinde odada benimle kilitli olduğunun ayırdına varışını gördüm. "Pekâlâ... Burada bir sorun görüyorum."

Odadaki tek sandalyeyi duvardan uzaklaştırdım ve ona bakacak şekilde yerleştirdim. Öne doğru eğilerek ellerimi sandalyenin

sırtına dayadım. "Silahsız olduğumdan emin olmak için beni aradı bile." Sandalyeyi ön ayakları üzerinde eğdim ve dengeye getirdim. Sandalye plastik, ayakları alüminyumdandı, kolonideki diğer birçok sandalyeye benziyordu. "Kocamın mektuplarını nasıl buldum biliyor musun? Paskalya yumurtaları."

Ben sandalyenin ağırlığını tartarken o da beni izliyordu. Çok kütleli değildi fakat birçok sert köşesi vardı.

"Yumurta şekerlemelerini buraya getirip karahindibaların içine gizlemek için o kadar masrafı ve uğraşı niye göze aldığını merak ediyordum."

Curt kafası karışıkmış gibi bakmakta çok iyiydi, biraz da korkmuş görünüyordu. Sonuncusu muhtemelen gerçek bir duyguydu ki bunu diğer duygularını gizlemek için kullanıyordu. "Paskalya Yortusu olduğu için olabilir mi? Ayrıca, ben buralarda yeniydim ve insanları beni sevmeleri için teşvik etmek istedim."

Sanki o hiçbir şey söylememiş gibi sandalyeyi tekrar kaldırdım ve ters çevirdim. Zarif ve basit bir tasarımı vardı, her bacağın ana şaftından altı milimetrelik tek bir somun iniyordu. Yuvasından çıkarmak için sola çevir ve işte sana bir sopa. "Annen nasıl Curt?"

"Eh, bunu bilmemin bir yolu yok, öyle değil mi? Beni buraya kilitlememiş olsaydınız bile, son duyduğuma göre Dünya'yla bağlantı kuramıyoruz." Duruşu rahat sayılırdı fakat boynundaki damar görülebilir bir biçimde atıyordu şu anda. "Yoksa bu durum değişti mi?"

"Pembe dizileri hâlâ seviyor mu?" Sandalyenin ayağını yuvasından çıkardım, onu izliyordum.

"Pembe diziler için yaşıyor." Sanki kucaklar gibi bir yastığı bacaklarının üstüne doğru çekti. Bana kalırsa bu yastık ya bir kalkandı ya da bir silahı gizlemek içindi. "Çok endişelenmiştir çünkü haftalık konuşmamızı yapamadım."

"Seni pembe dizilerin ele verdiğini biliyorsun, değil mi? Annenle *Guiding Light* hakkında konuştuğunu hiç söylememeliydin. Fakat kocamla ilgili hislerimi deşmek için harika bir fırsat gördün orada. Beni biraz raydan çıkarmak için." Ayağı çıkardım ve sandalyenin geri kalanını yere bıraktım. "Yastığı yatağa bırak."

"Ama yapma..."

"Kocamı öldürdünüz piç kuruları!" Gırtlağım ağrımıştı. Sandalyenin ayağını yatağa salladım, tam ayağının yanına.

Curt sopadan kaçamadı. Bacağının sadece bir santim uzağında, yatağın üzerinde duran sandalye ayağına bakıyordu. Etkiyi yatak örtülerinin üzerinden hissetmiş olmalıydı. Dahası, her ne kadar odanın dışına çıkacak kadar olmasa da çıkardığı sert sesi de duymuş olmalıydı.

Şimdi hızlı hızlı nefes alıyordu. Sandalye ayağını nazikçe sağ bacağının üzerine koydum. "Yastık. Bırak."

Tereddüt içindeydi. Fanlar uğulduyordu.

Sağ elimi, sandalyeden bozma sopayla birlikte kaldırdım, bakışlarımı yüzünden ayırmıyordum. Bir gülümseme takındım, acı verecek derecede neşeli bir ses tonuyla birlikte tam bir sırıtış. "Ne komik. Savaşta bir casustum, tam olarak senin işini yapıyordum. İçeri sız. İnsanların seni sevmesini sağla. Kaosa sebep ol. Bu görevdeki bilgilendirme toplantısında bu konuda açıldı mı?"

Eğer sopayı şimdi indirecek olsaydım bileği paramparça olurdu.

"Curt. Tatlım. Benim kaybedecek bir şeyim yok. Anlaştık mı? Umursadığım her şeyi elimden aldınız. Sanki iyi ve makul bir insanmışımcasına yaşamam için tek sebebimi. Anladığım kadarıyla işler bo... Sarpa sarmadan önce buradan gitmeyi planlıyordun. Eğer gerçekten intihar görevinde olsaydın senin için ölümcül sonuçları olabilecek şeyler konusunda bizi uyarmazdın. Hâlâ kendini korumak için bir güdün var. Benim yok. O yüzden de şimdi yastığı bırakacaksın ve sonra da sorularıma cevap vereceksin."

Sanki koşuyormuş gibi boynundaki damar atıyordu. Bir damla ter yavaş yavaş şakaklarından süzüldü. Neredeyse duyulabilir bir ses çıkararak direnci kırıldı. Başını iki yana salladı ve omuz silkti. "Artık ne olmuşsa... Böylesi daha kolay olacak." Yastığı yatağın yanına attı.

Yastık yere metalik bir tıngırtı çıkararak çarptı.

"Neyden daha kolay?"

"Onları yaratan insan olduğumu belli etmeden sıradaki sorunları göstermekten." Gülümsemesi kasvetliydi. "Zorlu oluyordu. Üstelik siz de anlamakta güçlük çekiyordunuz."

"Merak ettim. Bir dizi felaket ayarladın ve sonra... Anladığıma göre fikrini değiştirdin."

"Çocuk felci işleri değiştirdi. Evet."

Sandalye ayağını ondan uzaklaştırdım ve sandalyenin geri kalanına doğru yürüdüm. "Bir dizi soru soracağım. Sen de eksiksiz cevap vereceksin."

"Kocanın ölümüyle hiçbir ilgim yok."

Bütün oda kızıla kesti ve ateş bastı. Sandalye ayağını o kadar sıktım ki parmaklarıma kramp girdi. Sadece bütünüyle durarak. Nefesimi tutarak. Yere kök salarak. Sadece kendimi dondurarak sandalye ayağını gırtlağına sokma dürtüsüne direnebildim.

Eugene içeri silah sokamayacağımı söylerken haklıydı. Ellerim adrenalin baskınından titriyordu, sandalye ayağını bu titreyen ellerle tekrar yerine oturttum. İşte bu yüzden söyleyeceklerimi önceden yazmıştık. Katlanmış sayfaları yere açtım ve not panomun yanımda olmasını diledim.

"Meşgul Arı nerede?" Ayak vida yerinden kaydığı için bir an durdum.

"Mektubu bulduysan şifreler de sende demektir, yani Meşgul Arı'yı çoktan bulduğunuzu ama beni test ettiğini varsayıyorum." İç geçirdi ve sanki bitkinmiş gibi arkasına yaslanıp kafasını duvara dayadı. "Koordinatlar sizde. Onun yakınında Bahçe'ye bağlanan bir lav mağarası var. Bana bir harita verirseniz girişine giden yolu işaretlerim."

"Nasıl bubi tuzakları var?" Ayağı vida deliğine sokmayı başarmıştım ve çevirerek yerine oturtuyordum.

Curt somurttu ve başını iki yana salladı. "Tuzak yok."

Kaşlarımı kaldırdım. "Eksiksiz olarak."

"Tanrı'ya yemin ederim ki yok." İstavroz çıkarmıştı. "Zamanım olmadı. Orijinal planda oraya geri dönecektim ama hasta da olmamam gerekiyordu. Yahu, şimdiye eve dönmüş olmalıydım bile. Bütün koloni tahliye edilecekti. Bak... Kurduğum şeyler konusunda sizi uyarmak için elimden geleni yaptım. Bunun bir anlamı olmalı."

Sandalyeyi kaldırdım ve tekrar ayakları üzerine oturttum. Arkasına yaslandım ve Curt'ü incelemeye koyuldum. "Kendini korumak için yapıyorsan pek de erdemli sayılmaz."

Curt'ün çenesi kilitlendi ve elini battaniyenin üzerinde gezdirerek bacaklarını gösterdi. "Hastalığın tek etkilediği kişi ben değilim. Mesela Garnet atmosfere girişi kaldıramaz."

Aradaki bağlantıyı bulmak biraz zamanımı almıştı. Garnet kadınlar koğuşundaki çocuk felci hastalarından biriydi, çocuk felci ciğerlerine hasar verdiği için tiz bir sesi vardı. Solunum cihazına bağlanmasını gerektirecek kadar kötü durumda değildi fakat oksijene bağlanacak kadar kötüydü.

"Ha. Anladım. Diğerkâmlık." Ne var ki doğruyu söylemek gerekirse Garnet'in durumunun o kadar kötü olduğunu bilmiyordum.

"Evet. Diğerkâmlık. Bütün bu uzay programı temelde bir öjeni projesi." Doğruldu, sanki beni haklılığına ikna edebilecekmiş gibi bana doğru eğildi. "Buraya gelemeyecek insanları düşünmedin mi? Doğru renkte olmadıkları için doğru eğitimi alamayan insanları? Ya da sağlık durumları istenenden biraz farklı olanları?"

Çığlık atmadım. Bunu her gün düşündüğümü çünkü kocamın kalp sorunu olduğunu da bağırmadım. Bir kocam *vardı.* Curt'ün zokasını daha fazla yutmadım. Ateşimin geçmesini bekledim, kasılıp kalmış göğsüme hava aldım ve sonra da sandalyeye oturdum. Eğilip yerdeki soru listemi aldım.

"Planınla başlayalım. Ne yaptığını adım adım anlatmanı istiyorum." Eugene sıradaki sabotajları sorarak başlamamı istemişti fakat bilinmeyen topraklara girmeden önce teyit edebileceğim şeylere ihtiyacım vardı.

Ellerini iki yana açtı. "Başlamadan önce sözünü keseyim, kimseyi ele vermeyeceğim. Ben elinizdeyim. Bu yeter."

"Neyin uygun olduğuna biz karar veririz."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Anlaşmamız bu. Kendimden ve eylemlerimden bahsedeceğim ama başkalarıyla ilgili kesinlikle bir şey alamayacaksınız. İsim vermem. Cinsiyet de. Kişisel hiçbir detay vermem."

Omuz silktim. "Deneyebilirsin tabii. Nasıl gidecek birlikte göreceğiz. Orijinal plan?"

İç geçirdi, dudaklarını sıkmıştı. "Ana fikir mümkün olduğunca az can kaybıyla UHK'nın Ay'dan çekilmesini sağlamaktı."

"Mümkün olduğunca az." Kaşlarımı kaldırdım. "Karbondioksit emicilere saldırdın."

"Evet. Biliyorum. Ayrıca seni bu konuda uyardım da. Kubbeyi yıkabilirdim. Yeterince sayıda küçük sistem arızasına yol açarsak UHK tahliye emri verir diye umuyorduk." Bacaklarını işaret etti. "Çocuk felci planda yoktu."

"Eugene'i neden zehirlediniz?" Bu bir blöftü çünkü bunun kasti olduğunu sadece tahmin ediyordum.

Yaygara koparmadı. "Pilot koltuğundan kalkmasına ihtiyacım vardı. İnişin kötü görünmesini sağlamam gerekiyordu. Güven duyulamayacak bir roket dahaymış gibi."

Bacak bacak üstüne atıp onu izlemeye devam ettim. "Fakat yere aşırı hızlı vurdun, değil mi? İniş takımlarının kırılması bir hataydı."

Tuhaftır, bunu duyunca kızardı. Bir pilot olarak hata yapması yaptığı en kötü şeymiş gibi. "Ay yerçekiminde hiç iniş yapmamıştım ve yanlış hesapladım. Simülatörde bunu denemişliğim falan da yoktu. Yere bağlamalarını beklemiyordum. Bu... İşleri zorlaştırdı." Curt gülümsedi, acı bir gülümsemeydi bu. "Ama bir itici yanlış ateşlemiş gibi bir izlenim yaratabileceğimi söylediğimde yalan söylemiyordum."

"İnişten sonra yaptığın bütün sabotajların tam bir listesini vereceksin." Dizimin üzerindeki bir kâğıda sağ elimle notlar alıyordum, kargacık burgacık olacaktı. Klasörümü istiyordum. "Sen düşünedur ben Binbaşı Lindholm'ü içeri alayım."

Ben kapıya gidip kilidini açarken Curt de beni izliyordu. Kilit kolay duyulur bir klik sesiyle açıldı. Siktir. Sessizce kapatabilmiştim oysa ki.

Eugene kapının hemen yanında duruyordu. Önce bana sonra kilide baktı, sonra da ciddi bir konuşmanın beni beklediğini gösteren bakışlarını tekrar üzerime dikti. Olsun. Bana kapıyı kilitleyemeyeceğimi söylememişti ve sonuçta işe de yaramıştı.

"Not panomu alabilir miyim? Yoksa sen mi not tutmak istesin?" Eugene'e gülümsüyordum.

Karşılık olarak aldığım bakışlardan anladığım kadarıyla çocukları pek sık sözünden çıkmıyordu. Eugene klasörü uzattı ve benimle birlikte içeri girdi.

Curt'e dönük sandalyeye tekrar oturdum, Eugene hemen arkamdaydı.

Kâğıtlarımı yerlerine koyunca Curt'e baş salladım. "Konuşmaya başla. Sabotajlar listesi."

"Plana göre mümkün olduğunca çok, sonradan ortaya çıkacak sorun kuracaktık, bunun iki sebebi vardı. İşler kötü giderse görgü tanığım olabilecekti, yakalanmadan önce iki haftamın olduğunu hesaplamıştık. Başlangıçta ne kadar çok arıza kurabilirsem o kadar iyiydi."

Sandalyemde biraz öne eğildim. "Bu bir liste değil. Bu temel mantığın."

Çenesini sıktı. "Peki. Bütün modüllerdeki karbondioksit emicilerini sahteleriyle değiştirdim. Nem gidericileri zaman içinde devre dışı bırakmak için perklorik asit kullandım. Meşgul Arıların ve arabaların yakıt tanklarına ay tozu ekledim. Duman detektörlerini devre dışı bıraktım. Kısa devre ihtimalini arttırmak için kabloları soydum." Ürkek bir bakışla bana baktı. "Küçük kısa devreler peşindeydim ve çarpıldığın için gerçekten çok üzgünüm."

Curt omuz silkti ve başını iki yana salladı. "Rastgele yaptım bunları, her yerde yaptım. Bir odada yalnız olduğum her an en yakındaki paneli açtım ve içindekilerle boğuştum."

"Devam et."

"Acil durum oksijen maskelerini boşalttım. Fanlardaki yağ haznelerini deldim ama bunların arıza yapması beklediğimden uzun sürdü. Beşinci iskeledeki Meşgul Arı'nın sızıntı kaplamasında yavaş bir sızıntı var. Aslında delmeyi amaçlıyordum ama beklediğimden daha dayanıklı çıktı." Kaşlarını çattı ve tavana bakmaya başladı. "Sanırım on dokuzundan önce bütün yaptıklarım bu kadar."

"On dokuzunda ne oldu?"

"19 Nisan Cuma. Yürüyebildiğim son gün. Günü hatırlıyorum tabii ki."

Bu noktada belli ki ona sempati duymalıydım. Duymadım. "Liste eksiksiz değil gibi. Mesela, Bahçe'den aldığın gübrelerden bahsetmedin." Ya da Lindholmlerin Meşgul Arı'sını sabote ettiğinden, uzaktan kumandalı fünyeden, giyilebilir jetten.

"Evet..." Curt doğruldu. "Bak şimdi. Dünya'yla olan bağlantımız hâlâ kopuk, öyle değil mi?"

Eugene arkamdan konuştu. "Bu konuda ne biliyorsun?"

"Ayrıldığım zaman planın ne olduğunu biliyorum. Grubumuzda iki düşünce ekolü vardı. Ben ilk planın taraftarıydım ki o da UHK'nın kredibilitesini kaybetmesini sağlamaktı, böylece insanlar size para akıtmayı bırakıp Dünya'daki işlerle ilgileneceklerdi. Bu işe yaramadı." Bana baktı ve dudaklarını ıslattı. "O yüzden biz de eylemlerimizde... Daha doğrudan olma kararı aldık."

Not panosunu aldım ve kucağıma bastırdım. Beni kızdırmak, böylece de dikkatimi dağıtmak istiyordu. Fikrini değiştirmiş bir insan böyle davranmaz ve iş birliği yapardı. Onun davranışları yakalanmış ve hâlâ sorun çıkarmaya çalışan birinin davranışlarıydı.

Kalemimi kaldırdım ve sivriliğini kontrol ettim, bir yandan da Curt'ü izliyordum. "Daha az yorum. Daha çok detay."

"Radyo çanaklarını patlattılar, iletişim uydularını yörüngelerinden çıkardılar ki bunların arasında Mars Görevi için kullanılan iki uydu da var, UHK'yı bombaladılar ve Kansas City'yi çevreleyen bölgedeki enerji hatlarını devre dışı bıraktılar." Curt'ün sesi sakindi, hatta uçuş planını tartışan bir insanın sesi gibiydi. "Sizi kurtarmaya gelecek kimse yok."

"Hafif bir hesap hatası yapmışsınız orada. Biz *Uluslararası* Havacılık Koalisyonu'yuz. Brezilya ve Avrupa'daki uzay limanları hâlâ iyi durumda." Bahçe ise binlerce kişiyi beslemek üzere tasarlanmıştı, her ne kadar şu anda hâlâ yeniydiyse de altı aylık erzağımız vardı ve sadece 326 kişiyi beslememiz gerekiyordu. Zor olacaktı, bu konuda hiçbir şüphem yoktu. Fakat aynı zamanda bu insan grubunun bunu yapabileceğini de biliyordum. "Ama diyelim ki onlar da yok, Dünya olmaksızın hayatta kalmak bu koloninin tek amacı."

"Tabii." Curt omuz silkti. "Siz burada olduğunu sürece de sizi kurtarmak isteyeceklerdir. Grubuma 'ayı kurtarmanın' başlı başına bir proje hâline geleceğini anlatmaya çalıştım. O yüzden de sizin Ay'dan kendi isteğinizle ayrılmanızı istiyoruz."

"Onu niye yapacakmışız?" dedi Eugene arkamdan.

"Çünkü doğru olan bu. Yeremya 22:3: 'RAB diyor ki: Adil ve doğru olanı yapın. Soyguna uğrayanı zorbanın elinden kurtarın.'"

"O ayetin devamı var." Eugene bana bir bakış attı. "...Yabancıya, öksüze, dula haksızlık etmeyin, şiddete başvurmayın. Burada suçsuz kanı dökmeyin."

"Ayet 13. 'Sarayını haksızlıkla, yukarı odalarını adaletsizlikle yapan, komşusunu parasız çalıştıran, ücretini ödemeyen adamın vay başına!' Dünya'daki insanlar ölüyor ve kaynakların buraya akıtılması bir suç. Ne için? Göktaşının üzerinden on bir yıl geçti. Kuzey Carolina'da hâlâ suyu olmayan insanlar var ve..."

"Tiradına ihtiyacım yok." Teoloji tartışmaya devam etmelerinden önce araya girmiştim. "Sadece ne yaptığını anlatacaksın."

"Pekâlâ. Demek ki aklınızda ikinci plana geçmek var. Ay'ı terk etmek için sebep mi istiyorsunuz? İşte size sebep. Marius Tepeleri'ne ve ana koloniye bomba yerleştirdim. Uzaktan kumanda ediliyor." Ellerini kucağına koydu ve yastığa yaslandı. "Dünya'yla tekrar bağlantı kurduğunuzda, eğer Birleşik Devletler hükümeti Ay'dan çekilme kararı almamışsa ve parayı kendi insanlarımıza yardıma aktarmayacaksa Önce Dünya uzaktan kumandalı bir patlama yaratacak. Ana gemilerden hiçbirine bunun için zarar vermedim, bilginiz olsun. Tahliye için yardım lazımsa haber edin. Ben ön çalışmayı yaptım bile. Bir şey değil."

Kafamın içinde, ayağa kalktığım ve sert alçımla tokat attığım bir film oynuyordu ve kanı ağır çekimde duvara saçılıyordu. Curt'ün kafası yana savrulacak ve ben de dirseğimden dişlerime ilerleyen bir batma hissiyle çarpışmayı hissedecektim. Eugene belki beni durdurmaya çalışır, belki de çalışmazdı.

Bunun yerine kalemimi listedeki bir sonraki girdiye kaydırdım. Nefesim ciğerlerimi yakıyordu fakat duruşumu koruyordum. "Sonraki soru. Philippus Fourie'ye ne gibi talimatlar verdin? Haberin olsun, onu da gözetim altına aldık yani cevaplarını çapraz sorguda kontrol edeceğiz. Bir şey değil."

Bu adamın beni kontrol etmesine izin verirsem ne olaydım.

ELLİ

Artemis Üssü Görev Kayıtları, Vekil Yönetici Eugene Lindholm: 1 Haziran 1963, 0337 – Bakım emri: Fanlar elden geçirildi, yağ varillerinde hasar olup olmadığı kontrol ediliyor.

Not panomdaki sayfalar Curt konuştukça aldığım notlarla dolmuştu. Adamı sorguladığımız saatler içinde bir ara Eugene ikinci bir sandalye getirmişti içeri. Benim yanımda oturuyor, arada sırada bir soru soruyordu fakat çoğunlukla korkutucu görünmekle yetiniyordu.

Curt çenesi çıkacak kadar geniş esnerken ben de sayfaları gözden geçiriyordum. "Faustino ölmeden önce senin için ne yapıyordu?"

O kadar yorgun düşmüştü ki kibirli maskesi bir an için düştü ve gerçek bir duygu olduğunu düşündüğüm bir şey gördüm. Pişmanlık. Curt iç geçirdi ve elini indirdi. "Hiçbir şey. Tanrı şahidim olsun ki onu kayaklarla tanıştırmamış olmayı dilerdim." Bakışlarını örtülere indirdi, çekiştirip duruyordu. "Komik, suçluluk duyduğum tek şey bu."

"Ama sen kayakları kullandın?"

Başıyla onayladı. Saçları sert kısımlarından dağılmıştı, fare kahverengisi tutamlar eski saman gibi yukarıya doğru yükseliyordu. Bütün vücudu yorgunluktan sarkmıştı ve bunun rol icabı olduğunu sanmıyordum. "Evet... Onları Philippus yaptı ki bunu zaten biliyorsunuz ama bunun yasal bir iş olduğunu düşünüyordu."

Eugene kaşlarını kaldırdı. "Kayakların hiçbir yasal tarafı yok."

Curt ürkmüştü. "Ne dediğimi anladınız. Kayak yapmaktan hoşlanıyorlardı o kadar, ben de bunun zararsız bir eğlence olduğunu

düşünmüştüm." Bir daha esnedi, "Philippus bazı malzemeleri taşımama yardım ettiğini söylemiştir size muhtemelen. Bunun görev icabı olduğunu sanıyordu, kayakları kullanmamızı ise basit bir hile olarak değerlendirdi."

Philippus'un söylediği de aynen buydu, tabii o bunları anlatırken ağlayıp durmuştu. "Ne malzemesi?"

"Gübre. Lav mağarasından giyilebilir jete taşıdık, oradan da... Sürpriz bir yere." Ellerini açtı ve omuz silkti. "Üzgünüm. Bombaların yerini size söylemeyeceğim."

"Hmm... Aslında söyledin bile." Tekrar notlarımı karıştırdım ve kalemi sayfa boyunca kaydırdım. Rastgele bir tik işareti attım. "Geri dönelim, Birgit'in olayla ilişiğinin de 'masumane' olduğunu söylüyorsun. Onu baştan çıkarmışsın falan filan. Tercüme etmesini istediğin şifreli mektubun içeriğini ona nasıl açıklayacağını anlamadım doğrusu. Sadece meraktan soruyorum."

"O... O şifreleri seviyordu." Bombaların yerini bildiğimi söylerken blöf yapıp yapmadığımı anlamak ister gibi bakıyordu sanki. Ama bunda bir sorun yoktu. Merakının zevkini çıkarabilirdi. "Baştan çıkarma oyunumun bir parçası ikimizin de gizli ajanmışız rolünü oynamasıydı. Kılık değiştirmeni gerektiren bir oyun gibiydi. Zaten o kelepçe falan da seviyordu, bilmem anlatabildim mi?"

"Evet, bunlar doğru insanla çok zevkli olabilir." Eğer beni şok edebileceğini sanıyorduysa bana hiç dikkat etmemiş demekti. Öte yandan, Eugene öksürdü ve suyunu dikti, yani bu hareket bizim aklı başında liderimizi de hedef almış olabilirdi. "Benden çaldığın mektuptan hatırlıyorsundur belki, merhum kocam bir kırbaçtan bahsediyor. O kırbaç vizondan."

Eugene içtiği suyu burnundan püskürttü. Curt'ün ağzı açık kaldı ve kıpkırmızı oldu. Hayatları boyunca sürekli seksi düşünen erkeklerin, bir kadın bundan bahsedince neden bocaladığını gerçekten anlayamayacağım.

Eugene'in çenesini ve burnunu koluna silmesine aldırış etmedim ve Curt'ten gözümü ayırmadan devam ettim. "Benim aklıma takılan sorun şu, Birgit bize ilişkinizden çoktan bahsetti, yani 'bunun bir oyun olduğunu sandım' savunmasını doğal olarak yapabilirdi."

Curt başını iki yana salladı. "Bu konuda ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Peki." Eugene döndüm, o da daha az yorgun görünmüyordu. "Ben bitirdim. Senin soracağın ya da üstünden geçmek istediğin bir şey var mı?"

Dudaklarını büzdü ve piç kurusunu inceledi. "Yok."

"Haydi gidelim." Ayağa kalktım, oda etrafımda dönmeye başladı. Bayılmakla ilgili bu kadar çok deneyimim olması ve bekleyerek bu hissi nasıl geçireceğimi bilmem çok da iyi bir şey değildi. Odanın köşeleri bir an için beyaz pullar hâlinde döküldü, sonra, her şey istikrarlı bir hâl aldı. Not panomu koltuğumun altına aldım ve dikkatli bir şekilde dönerek odadan dışarı doğru yürümeye başladım.

Koridora çıktığımızda Eugene kapıyı arkamızdan kilitledi ve nöbetçi astronota talimatlar verdi. Ben ise onu bekliyordum, bir elim duvara dayalıydı, sonra, Eugene bana katıldı.

"Sence nasıl... Sen iyi misin?"

"Başım dönüyor." Ona yalan söylemediğim için kendimle gurur duyuyordum. "Bir şeyler yemem lazım."

Derin bir nefes aldı, başını yukarı aşağı salladı ve koridorun ilerisine baktı. "Salona gidelim mi? Ben sana bir tepsi getiririm."

"Teşekkürler." Doğruldum, yukarı gidecek kadar dengeli ve kafeteryadaki küçük gececi kalabalığını görmeyeceğim için minnettardım.

"Neyi lezzetli buluyorsun?"

"Sezar salatası ve az pişmiş biftek?" Bunu bir şaka olarak yapmıştım, sonuçta her ikisi de Ay'da yoktu fakat Kenneth'in bir kâseye yumurta sarısı akıtan görüntüsü musallat olmuştu bana. Yanağımın içini ısırdım ve gırtlağımı temizledim. "Özür dilerim. Kenneth hep... Burada şeftali yeterli. Biraz da süzme peynir."

Sanki herhangi normal bir restorandaymışız ve ben de tamamen normal bir sipariş vermişim gibi Eugene başını salladı. "Anlaşıldı. Bir koşu giderim... Ya da... Ya da teknolojiyi kullanırım ve hoparlörden birinin bize biraz yemek getirmesini söylerim."

"İkimizin de muhteşem insanlar olması ne hoş." Salona giden merdivenlerden çıkarken ona gülümsedim. "Sorunun cevabına

gelince, Curt zamanın çoğunu dezenformasyon yapmakla geçirdi, bunlar arasında her söylediğini teyit etmemizi sağlayacak kadar gerçek vardı."

Eugene durdu ve merdivenlerde öne geçmeme izin verdi. "Dahası... Bombanın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Ha evet." Kendimi merdivenlerde yukarı çektim. "Hâlâ Meşgul Arı'nın içinde. Giyilebilir jetler o kadar ağırlığı çekmez. Test ettikten sonra kullanmaktan bunun için vazgeçmiştik. İstikrarlı değiller. Myrtle ve Halim'in gördüğü ayak izleri, giyilebilir jeti yükleyen Curt'ün ayak izleri, sonra, sorunu fark edip yükü boşaltmış. Adım aralıkları farklı çünkü yorulmuş ya da çocuk felcinin bacak zayıflığı belirtisi ilk defa ortaya çıkmaya başlamış."

"Hmm... Peki ya karantina kalkınca Fourie'nin gidişi?"

"Kayakları almak için. Curt ana koloniye bomba yerleştirdiğini düşünmemizi istiyor, Fourie'nin Meşgul Arı'yı boşaltmaya yardım ettiğini de onun için düşünmemizi istedi. Burada üç sorun var. Bir. Ana koloni fünyesini bulduk. İki. Giyilebilir jetlerle ilgili bahsettiğim sorunlar. Üç. Curt'ün kafamızı karıştırmak için harcadığı çabaya rağmen, mevcut kayıtlar bize Fourie'nin Marius Tepeleri'ne değil Bahçe yerleşkesine gittiğini söylüyor." Merdivenin bu kadar uzun olduğunu fark etmemiştim. "Ayrıca... Curt başka bir yere nakledilmek için ısrar etmiyor. Ana koloniye bir şey olacağından kaygılanmıyor."

"Şüphe kalmasın diye soruyorum. Meşgul Arı bir bomba olacak şekilde kurulmuş ve Myrtle ve Halim'in... Dört saat içinde inceleyeceği lav mağarasında duruyor?"

"Evet. İçeri girmemelerini söyle." Nihayet salona girebilmiştim, gözümü kısıp ay şafağının uzun gölgelerine bakıyordum. Müthiş bir güneş ışığı, polarize camlara rağmen sabahın erken saatlerinin ışığıyla sarsıcı bir tezat oluşturuyordu. "Bize lazım olan... Bilemiyorum. Mavis ve takımının bombayı etkisiz hâle getirmek için oraya gitmesi mi desem?"

"Yeteneklerin arasında bu yok mu?"

Burnumdan güldüm ve sandalyeye çöktüm. "Ben bir casustum, bombacı değil." Yorgunluk beni bir kütle çekimi kuyusu gibi içine çekiyordu. "Ha, bir de Kenneth'in vizon bir kırbacı yok."

Şimdiki zamandaki bu fiil çekimi orada öylece duruyordu.

Eugene ağzını açtı, nefes aldı ve solunumu esnemeye dönüşürken başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Süet bir kırbacı var."

Eugene durduk yere tıkanmıştı. Çok etkileyici bir manzaraydı. Göğsünü yumrukluyor, usulca gülümsememi izliyordu. Eugene başını iki yana salladı. "Bizimle poker oynamamana sevindim bir an."

"Aslında, zebra derisinden bir kırbaçtı."

Gözlerini devirdi ve mikrofona yöneldi. "Yemek isteyeceğim. Sus."

Sandalyeye yerleştim, uykumun geldiğini hissediyordum, o yüzden doğruldum ve klasörü kucağıma aldım. Eugene konuşurken ben de Curt'ün bize anlattıklarındaki tutarsızlıkları ve bilgi boşluklarını incelemek üzere notlarımı karıştırmaya başladım. Curt konuşurken farkına varmıştım ki hastalandığından beri çılgınca bir doğaçlama hâlindeydi. Eğer Birgit onun için bu mektubu deşifre edebilmiş olsaydı kirli işlerini yaptırmak için insanlara şantaj yapacağından hiç şüphem yoktu.

Bunu Birgit ve Fourie'ye de yapmıştı fakat her iki vakada da şantaj unsurlarını kendi bulmuştu. Birgit ve yasak ilişki olayı... Eminim ki gerçekti, tabii ikisinin de anlattığı gibi yaşanmamış olabilirdi. Savaşta ben de birilerini baştan çıkarmıştım. Birgit Önce Dünya'nın amaçlarına inanmasa da Curt onu işbirlikçi yapabilmişti. Kayakları yapmasını ve kullanmasını sağlayarak Philippus Fourie'yi tuzağa düşürmüştü. Hem yapması hem de kullanması fark edildiği anda Fourie derhâl eve gönderilebilirdi. Curt'ün aksine o burada olmak istiyordu. Fourie masum değildi fakat bir tehlike de değildi.

Sayfaya odaklanmaya çalışırken şaşı bakmaya başlamıştım. Okuma gözlüklerimi hangi cehennemde bırakmıştım acaba? Muhtemelen günlüğümün yanındaydı. Başım öne düştü, gözlerim kapanıyordu. Zorlayıp açtım ve doğruldum.

Eugene karşımdaki sandalyede oturuyordu, elleri çenesinde beni izliyordu. Gelip de oturduğunu hatırlamıyordum. Ağzımın kenarı ıslaktı, kaçamak bir hareketle sildim ve not panosuna salya akıtıp akıtmadığıma baktım.

Akıtmamıştım. Minnettar olduğumuz şeyler ne kadar da tuhaf.

Ellerini indirdi. "Kapıyı kilitledin."

"Evet." Sandalyemde daha dik oturdum ve kendime gelmeye çalıştım. "Onu korkutman gerekiyordu ve elimde az sayıda tehdit seçeneği vardı."

"Bunu benimle tartışmalıydın."

"Biliyorum. Fakat koyduğun parametrelerden hiçbirine karşı gelmediğimi de kabul et lütfen." Ayrıca, içeri silah sokamayacağımı da söylemişti fakat doğaçlama olarak bir silah yapamayacağımı söylememişti. "Bir an olsun bile..."

"Bunu yapamayacağını bilmeliydin."

"Yapma ama Eugene. Altı üstü plastik bir kapı. Arkasına geçmek isteseydin geçebilirdin."

"Onu öldürmek için yeterli zamanı sana sağlayamayacağını mı söylüyorsun?"

"Hayır, fazladan zamana ihtiyacım olmadığını söylüyorum." Bu muhtemelen doğru değildi. Yirmilerimin başında, cephedeyken ve hızlıyken? Kesinlikle. Ellilerimde ve bitapken? Kırık bir kolla? Anoreksiyle? Zamana ihtiyacım olurdu.

"Bu pek de güven telkin etmiyor."

"Sonuçları açık açık anlatmıştın." Ben ellerimi kaldırdım, o da nefes aldı. "Dur bakalım. Motivasyonum konusunda bu kadar haksız olman beni sinirlendiriyor. UHK kariyerim sona geldi. Dünya'ya dönmek için tek sebebim yirmi yaşında bir kedi ve bir de hiç tanışmadığım bir kedi yavrusu. Ama sen? Seni riske atmazdım. Sınırı belirsizleştirdim ama hiç geçmedim. Ayrıca, Myrtle beni öldürürdü."

Güldü. "Evet, seni içeri yolladığımı duyduğu zaman beni de öldürecek."

Eugene kaşlarını çattı. Benim uzaya çıkışımla, onun uzaya çıkışı arasında iki yıllık bir süre vardı. Uydular olmaksızın Ay'a hiç gelmemişti. Şu anda burada olan insanlar arasında, bir tek Halim'le ben eski tip inicileri kullanmıştık.

"Seyrüsefer uyduları yapılmadan önce inicilerde yüksek kazanımlı antenler vardı." Sonraki görevlerde bu antenler sadece yörünge araçlarında bulunuyordu çünkü uydular o işi görüyordu.

Doğruldu, gözleri kocaman açılmıştı. "Onları kullanarak Dünya'yla iletişim kurabilir miyiz?"

"Evet mi desem? Belki. Dinlemek için bir yöntemleri olup olmamasına bağlı ama..." Dikkatim dağılmasın diye başımı salladım. "Eğer bu antenlerden biri kayıpsa Curt'ün Dünya'dan uzaktan kumandayla patlatma tehdidi de blöf olmayabilir. UHK'nın tekrar bağlantı kurmasını beklemeyebilirler."

Şok yüzünden geçerken Eugene bana bakıyordu, gözleri dehşetle büyüdü ve çenesini öfkeyle sıktı. "Onu öldürmene izin vermeliydim."

"Daha sonra işimize yarayabilir." Alçımı olabildiğince döndürdüm ve bir parça kopardım. "Ama hoşuna gitmeyecek bir önerim daha var."

Başını iki yana salladı. "Oyun oynama zamanı değil bu."

"Yemekten sonra." Bunu yüksek sesle söylemiştim ki bir öğün daha *atlayamayacağımı* kendime hatırlatayım. "Ana Teresa'dan alçımı çıkarmasını iste. Halim ve ben, bütün bu minik dünyada o inicilerin eğitimini almış tek kimseleriz."

Harikulade önerimle ilgili sorun Myrtle ve Halim'in dönüşünü beklemek zorunda olmamızdı. Daha kesin söylemek gerekirse Halim'in dönüşünü beklemek sorun değildi. Dinlenmek ve yemek yemek için bir fırsat veriyordu bana. Eugene Mavis ve ekibini Bahçe'deki lav mağarasına yolladı. Ana Teresa homurdana homurdana alçımı çıkardı. Her şey yolundaydı.

Fakat sorun şuydu ki Myrtle Halim'le beraber dönmüştü ve... Memnun değildi.

Halim'le konferans salonunda oturmuş, Myrtle ve Eugene tartışmak üzere odadan çıkmamış gibi yapıyorduk. Hemen yandaki ofistelerdi ve arada sırada birinden birinin sesi koridorda yankılanıyordu.

"...ona izin vermiş *olamazsın*."

Gırtlağımı temizledim ve çatalımla tepsimdeki kaynamış karahindibayı kurcaladım. Sol kolum şok edici derecede inceydi ve çatal tutunca baş parmağımın dibi ağrıyordu.

Tepside bugünün ikici öğünü vardı ve Myrtle'ın beni yerken gördüğüne emin olmak istiyordum. İki sorun vardı. Myrtle şu anda Eugene'e bağırmakla meşguldü ve tepsideki hiçbir şey iyi görünmüyordu.

Çatalı bıraktım ve sağ elimle bir parça parlak turuncu çedar peyniri alarak parmaklarımın arasında oyun zarı gibi gezdirmeye başladım. Süzme peynir bitmişti ve çedar en yakın seçenekti. "Ana koloninin yakınındaki iniş sahalarından önce Bahçe ve Marius Tepeleri civarındakilere bakarız diye düşündüm."

"...sence ben *isteyerek* mi..."

Halim ağzına bir parça çikolatalı pasta götürürken yarı yolda durdu. Giydiği astronot başlığının ve onun mikrofonunun izleri silinmeye yüz tutmuştu fakat saçı hâlâ darmadağınıktı. "En verimlisi birbirimizden ayrılmak. Her birimiz, bulduğumuz şeyleri etkisiz hâle getirebilecek mühendislerle dolu birer Meşgul Arı'yla yola çıkalım."

"İyi düşündün." Peynir, parmaklarımın ucunda yağlı bir katman oluşturmuştu. "Ne var ki elimizde bomba etkisiz hâle getirmeyi bilen kaç kişi var emin değilim. Mavis ve ekibinin geri dönmesini beklemek..."

Konferans salonunun kapısı açıldı. Myrtle içeri girdi, bana baktı ve başını iki yana salladı. "Pilotlar."

Halim boş kapıya bakıyordu. "Eugene nerede?"

Myrtle masadaki harita yığınını düzeltti, kati geometrik bir tavırla hepsini köşelere hizaladı. "Eğer onun kovulmasına sebep olursan ben de... Eh, Tanrı'dan beni affetmesini dileriz o zaman."

"Sadece basit bir Ay yürüyüşü." Peyniri tepsiye koydum ve parmaklarımı peçeteme sildim. "Eğitim almadığımız bir şey yapacak hâlimiz yok."

"Orada ölürsen haberlerde bu nasıl görünür biliyorsun."

"Evet." Peyniri tekrar aldım çünkü en son ihtiyacım olan şey bir şeyler yemediğimi düşünmesiydi. "Yetişkin hayatımın büyük kısmını haberlerde nasıl görüneceğim konusunda değerlendirilerek geçirdim. Tanrıya şükürler olsun ki Halim'in haberlerde nasıl görüneceğini düşünmek zorunda değiliz."

Myrtle biraz çekinmişti. "İkisi farklı şeyler biliyorsun."

Ben sevilen bir politikacının duluydum. Beyazdım. Bir kadındım. Halim bir bombayı etkisiz hâle getirmeye çalışırken ölürse bir kahraman olacaktı. Ben ölürsem bu sadece bir trajediydi. Gereksiz bir trajedi ve bütün yükü de Eugene'in üzerine yüklenecekti. Peynir küpünü ikiye böldüm. "İnan bana, olay ona dönmesin diye yetki almadan gitmeyi de düşündüm."

Solo Ay yürüyüşü düşündüğümü gören Halim dehşetle bakıyordu. Myrtle ise sadece üzgün görünüyordu.

"Aptalca bir şey yapmamak için çok çabalıyorum." Peynir parçasını ağzıma attım. Yeterince laktik asit vardı peynirde, ağzım biraz sulanmıştı. "Fakat muhakememin... Bozuk olduğunun farkındayım. Zaten o yüzden bu sorunu beraber çözmemizi *önerdim*."

Myrtle dirseklerini masaya dayayıp, başını avuçlarının içine aldı. "Departman şeflerini çağırdı. Tanrı yardımcımız olsun, bunu yapıyoruz."

Halim'le bakıştık. Myrtle Eugene'i odadan çıkarmadan önce tek yapabildiğim onlara ana fikri anlatmak olmuştu. Halim'in iki ayrı gruba bölünme fikri henüz grupla paylaşılmamıştı. "Biz derken?"

Kollarını indirdi ve bana baktı. "Yanında seni çok iyi tanıyan biri olmadan seni oraya göndereceğimi sakın düşünme."

Keşke yüreğindeki o belli korkuyu görmeseydim. Myrtle kötü bir performans sergileyeceğimden ya da Ay yüzeyinde bir hata yapacağımdan korkmuyordu.

Korkuyordu çünkü özyıkım uğruna hayatımın iplerini biraz olsun elime almaya çalıştığımı görüyordu. Dikkatli davranacak kadar umursamadığımdan korkuyordu. Alacağım risklerden korkuyordu.

Elbisem delinirse ve hava kaçırmaya başlarsa umursamayacağımdan korkuyordu.

ELLİ BİR

Meşgul Arı 2 Görev Kayıtları, AD1 Myrtle Lindholm: 2 Haziran 1963, 06:00 – Elbise kontrolleri tamamlandı. Bütün ADMÜ'ler nominal. Elbiseler sekiz saatlik sarf malzemesiyle ayarlandı, o yüzden de her saha için en fazla dört saat ve aralarda tazeleme ayırdım. Toplam yürüyüş limiti on dört saate ayarlandı.

Kaskımın içinde nefesim gürültülü çıkıyordu, Meşgul Arı'nın hava kilidinde havanın boşalmasını bekliyordum. Myrtle sol yanımdaydı, Meşgul Arı'nın içinde, sahayı değerlendirmemizi bekleyen mühendislere eliyle "her şey yolunda" işareti yaptı. Mavis, Eunice ve Yung Şiu, Şiu aynı zamanda pilot olarak da görev alabilirdi. Her ihtimale karşın.

Curt blöf yapmıyorsa kullanacağı antenin Marius Tepeleri uç yerleşkesinin yakınındaki iniş sahalarından birinde olduğundan epey emindik. Eugene Halim'i işte oraya göndermişti. Fakat eğer yanılıyorduysak ve bana ya da Myrtle'e bir şey olsaydı mühendisler böylece eve dönebilecekti.

Myrtle dış kapakçığın üzerindeki göstergeleri okudu. AD1 pozisyonunun kırmızı şeritlerini giyinmişti, görevin komutası onday-dı ki bununla bir sorunum yoktu. Benim görevim sadece iniciyi incelemek ve normal dışı bir durum olmadığından emin olmaktı, sonra da bir sonraki iniş sahasına gidecektik.

Astronot başlığımın altında iletişim aygıtları kulaklarıma ve yanağıma baskı yapıyordu. Myrtle'ın sesi minik hoparlörden hışırtılarla duyuldu. "Hava kilidi basıncı sıfıra doğru ilerliyor. Elbise çevriminin 36 ila 43 olduğunu teyit et."

Bilek aynamı kullanarak elbisemin ayarlarını kontrol ettim. "Teyit edildi."

"FIPGA basıncı 4,5'in üzerinde. Tamam. 4,7, daha da iniyor. Sıfıra indiğimizde kapakçığı açmaya hazır olacağız." İbrenin son kısmı aşmasını beklemek bir ömür sürdü. "İşte geldik, 0,1. Kapakçığı açıyorum."

Atmosferin son hatırları da hava kilidinden çıktı, hafif bir sis gibi görünüyordu ve kapakçık tamamen açılmadan önce yok olmuştu bile. Myrtle Meşgul Arı'nın üç basamağından inip Ay yüzeyine adım attı. Mare Crisium'un zeminindeki minik kraterlerin köşelerinin üzerinde gölgesi uzun ve karanlıktı.

Ben de onun ardından indim, uzay elbisemin bacaklarındaki katı basınçla savaşıyordum. Ayağımın altında tozlar kalktı, hava onları engellemediği için mükemmel bir yörüngeyle yere kondular. İnici modül sadece on metre uzağımızdaydı, bütünüyle parlak altın ve gümüşten oluşuyordu, tabi yörüngeye dönmek için kullandığımız çıkış modülünün bıraktığı yanık izlerini saymazsak.

Myrtle bizi, güneş sağımızda kalacak şekilde indirmişti, böylece ne giderken ne de dönerken doğrudan güneşe karşı yürümeyecektik. Tepemizde, gökyüzü kadife bir karanlık içindeydi.

"Yerinde olmayan bir şey görebiliyor musun?"

"Olumsuz." Modülün etrafında ayak izleri dolaşıyor, deney yapmak ya da numune toplamak için yürüdüğümüz yerleri işaret ediyordu. Yeni izler de var mıydı? Bunu söylemek imkânsızdı. Rüzgâr ya da iklim olmadığı için, yıllar önce bıraktığım izler, bugün bıraktıklarım kadar tazeydi. "Daha yakından bakalım."

"Anlaşıldı." Myrtle modüle doğru döndü ve zıplayarak yürümeye başladı.

Biraz öne eğilerek sırtımdaki Kişisel Hayat Destek Ünitesinin ağırlığını dengelemeye çalıştım. KHDÜ otuz sekiz kiloluk bir kütledeydi ve Ay'da sadece altı kilo gelse de hâlâ ağırlığımın önemli bir kısmını oluşturuyordu. Her şeye rağmen dışarıda olmak güzeldi.

Tabii insan formunda bir uzay gemisinin içindeydim yine fakat en azından duvarları yoktu. Bir tek Ay manzarasının grilerini ve beyazlarını taçlandıran göğün siyah kubbesi. Solumda yeşil ve parlak

bir şey gördüm bir an ve o anda da beynim, ilk görevlerde edindiği otomatik bir güdüyle "olivin bazaltı" dedi.

Yakından bakınca, geminin mikro meteorit saldırısı altında delik deşik olduğu görülüyordu. Her deliğin, çarpma noktasında bıçak gibi keskin, minik yükseltiler vardı.

Myrtle merdivenin önünde dikiliyordu. "Buna tırmanma düşüncesi hiç hoşuma gitmiyor."

Elbiselerin yirmi bir katmanı vardı, her biri de başka bir yoldan bizi korumak üzere tasarlanmıştı. Teoride, 8mm'lik bir kurşunu durdurabilirlerdi. Fakat eldivenler... Onlar daha kırılgandı çünkü esnek olmaları gerekiyordu. Delinmeye karşı dayanıklıydılar, evet, fakat bu daha ilk durağımızdı. Bütün günü eldivenlerimi minik bıçaklara bastırarak geçirme düşüncesi pek de çekici değildi.

"Öyle..." İniş sahasını taradım. "Dur bakalım."

"Ne düşünüyorsun?"

"Geride bazı çöpler bırakmıştık." İnicinin ayağındaki beyaz çanta yığınına doğru yürürken ayaklarım ilk şikâyetlerinde bulundu. Elbisemin dizlerini bükebilmek için biraz zıplamak zorunda kalmıştım. İlk çantayı açtım ve içindeki plastik paketi çıkardım.

"Ciddi misin?" Myrtle de arkamdan gelmişti.

"Bence doğru soru "Bu boka bulaşacak mıyız?" Evet, evet bulaşacağız." Sağ elimde yarı donuk bir dışkı yalıtım torbası tutuyordum, torbanın içi ezilmiş, kahverengi uzay kakasıyla doluydu. Yere bıraktım ki güneş ışığında çözülebilsin. "Torbalar dayanıklı ve bizim de basamakların şeklini alacak bir şeye ihtiyacımız var."

Myrtle'ın sesi SKİ'de gürültülüydü. "Çocuklar bez giymeyi bıraktığında bununla işim bitti sanmıştım."

"Bak ne diyeceğim. Plastiğin içine hapsolmuş durumda. Üstelik, programa sıfır-g tuvaletleri inşa edildikten sonra girdiğine dua et." Yere bir torba daha bıraktım. "Popona bir torba bağlamak aynen kulağa hoş geldiği kadar hoştu."

Güldü. "Bazı korku hikâyeleri duymuştum."

Kaskımın içinde sırıttım. "Peki... Bir komik hikâye. Eğitim sırasında bir astronot, ismi lazım değil, altlarını traş etme uyarısını ciddiye almamış. Bantları çıkarma zamanı geldiğinde de... Ben yanında

değildim fakat çığlıkları bana kadar geldi. En sevdiğim anılarımdan biri budur."

Myrtle gülmekten iki büklüm olmuş, dengesini tekrar kazanmak için sendelemek zorunda kalmıştı. "Kim olduğunu bana mutlaka söylemelisin."

Sol elimi göğsüme bastırdım ve sağ elimi havaya kaldırarak İzci Kız selamı verdim. "Söylemeyeceğime söz verdim."

"Kimlerle beraber eğitim aldığına bakmak için sabırsızlanıyorum..."

Güneş ışınları kullanabilecek kadar yumuşatmış mı diye ilk torbayı dürttüm. "Bu olay yolda olmadığı için şanslıydı yoksa kayıtlara girerdi."

"Ay dur, çatlayacağım. Gözlerim yaşardı."

"Peki... Ama o zaman sana Terrazas ve uçan çikolata parçacıklarının hikâyesini anlatamam."

"Yok daha neler."

"Evet. Bu kayıtlara geçmişti işte." İç geçirdim ve başımı yukarı çevirdim, tepemizdeki milyonlarca yıldız arasından Mars'ı seçmeye çalışıyordum. "Sence orada nasıllar?"

Sırtını güneşe verecek şekilde döndü ve bizimle Birinci Mars Görevi arasındaki engin boşluğa baktı. "Son duyduğumuzda iyilerdi. Bir haftadır bağlantı yok... Yani hâlâ gemilerdeki sorunları gidermeye çalışıyor olabilirler."

Dudaklarımı büzüştürdüm. Dış Uzay İzleme Ağı olmaksızın Birinci Mars Görevi evden bir sinyal alamayacak kadar uzaktaydı. Bizim aksimizde Dünya'ya bir gemi yollamak gibi bir şansları da yoktu.

"Nathaniel delirecek gibidir." Tabii UHK'dakilerin hâlâ hayatta olduğunu varsayarsak. Plastik torbayı bir daha dürttüm, eldivenim biraz içine girdi. "Kaka ısınmış."

Myrtle eğilip bir çift torba aldı. "Haydi bu boku yiyelim."

"Diline dikkat et!" Güldüm fakat melankoliye düşmemem için uğraştığının da farkındaydım. Ne yazık ki deneyimlerimden biliyordum ki benimki gibi davranışlar sergileyen birine kendini kapatma tehlikenin olmadığının söylenmesi pek az etki ederdi.

O yüzden ben de ılık uzay kakası torbalarını iniciye taşıdım ve basamakların etrafına sardım. Kil gibiydi. Ilık ve çok kahverengi bir

kil. Basamakların yüzeyindeki aşınmış noktalar torbaların tutunmasını sağlıyordu ve ben de bu küçük deliklerden oluşabilecek bir sızıntı ihtimalini düşünmemeye özen gösteriyordum.

Kakayla sardığım basamağı tuttum. Torba istediğimden biraz daha fazla gevşemişti. "Beni destekle."

"Tamam." Myrtle'ın eli KHDÜ'mün kütlesini dengeledi ve ben de kendimi yukarı çektim. Sol elim güç bela kavrıyordu fakat dokuz basamağı aşıp, iniş aşaması modülünün "sundurmasına" çıkmam için yeterliydi bu.

İnici sağlam görünüyordu fakat zaten aslında ince folyoya sarılmış motor parçaları ve tüplerden ibaretti sadece. Affedersiniz. Kaplon'la kaplanmış. Yine de nereye bastığınızı bilmek zorundaydınız, yoksa ayağınız altın folyoyu deler ve kendinizi olmamanız gereken bir yerde bulurdunuz. Motora bir zarar vermek değildi tehlikeli olan, elbisenizi yırtmaktı.

Nereye basacağımı bilmem tam da burada olma sebebimdi.

Kendimi "sundurmanın" kılavuz rayına bağladım ve destek direği üzerinde dikkatle dengeleyerek Dördün 1 kompartımanına eğildim. Biz buradayken çıkış safhası kumanda modülü iniciye bağlıydı, elle tutabileceğiniz yerler sağlıyordu bu. Modül olmaksızın tuhaf ve acılı bir işlemdi tutunmak. Ay modülü yerinde değilken bir insanın geminin bu kısmıyla temasa geçmesini gerektiren hiçbir senaryo görmemiştik.

Eğer bu bir görev esnasında olsaydı Ay'da birilerini bıraktık demekti. Düşünmesi bile hiç hoş değil, üstelik, mevcut durumumuza çok yakın.

Kompartmanı zar zor açmayı başardığımda, yüksek kazanımlı antenin hâlâ yerinde, UHK mühürlerinin içinde olduğunu gördüm. "Burada." Eğilip açmaya başladım, böylece mühendislerimiz onu iniciden çıkarabileceklerdi. "Meşgul Arı, AD2"

Ay yüzeyinde Mavis'in sesi geldi kulağıma. "Dinlemedeyiz AD2."

"Anten burada. Kırk beş dakikaya ekibinizin onu sökmesine hazır hâle gelir."

"Anlaşıldı AD2. Elbiselerimizi giyinip size yöneliyoruz."

Karşı karşıya olduğumuz iki sorundan daha kolay çözülebilir olan buydu. S Bandını alan bütün antenleri ana koloniye götürecektik ve orada da mühendisler sihirlerini sergileyecekti.

İkinci soruna gelince, tek bildiğimiz Curt'ün bu iniciye gelmemiş olduğuydu. Bir tanesi gitmiş, geriye beş kalmıştı.

Üçüncü iniş sahasından sonra, Meşgul Arı'nın hava kilidine döndük ve kısmi basıncın boşalmasını beklemeye koyulduk. Fanlar çalıştı ve havayla Ay tozlarını vakuma doğru püskürttü. Sonra, iyice çalışmaya başladılar. Saatlerdir elbiseyle boğuşmaktan ayaklarım sızlıyor ve sol elim ağrıyordu.

Myrtle bana baktı. "Bundan sonra bir yemek molası verelim mi?"

Dördüncü iniciye kadar takvimimizde böyle bir şey yoktu. "Tabii. Kulağa harika geliyor."

Mikrofonunu kapattı ve üzerime eğilerek kaskını kaskıma dayadı. İç geçirdim ve ben de mikrofonumu kapattım.

Myrtle'ın yüzü Ay yüzeyinden yansıyan güneş ışıklarıyla kısmi aydınlanıyordu. "Nasıl gidiyor?"

"İyiyim." Ona bitkin bir mizah duygusuyla gülümsedim. "Ama bu bok beni biraz yordu."

"Ben ciddiyim."

Yüz ifademin düz ve ölü bir hâl almasına izin verdim çünkü buna inanacağını anlamıştım. "Üzerinde 'Hükümetin Başı Önce Dünya'yı Kolluyor' yazan bir kâğıt var. Hiç durmadan bunu düşünüyorum. Yani buradaki amaçlarımız açısından iyiyim. Dikkatimi dağıtmamak ve sorunu çözmek için sebeplerim var." Yüzümü yumuşatmak için yeterli miktarda gülümsedim. "Erken bir yemek arasına da ayak diremeyeceğim. Çünkü bu bok beni gerçekten yordu."

Beşinci sahada bir araba vardı. Üzerindeki direğe ters bir şemsiye gibi bağlanmış yüksek kazanımlı bir anteni vardı, bununla çalışma sahasının fotoğraflarını Dünya'ya yollamışlardı, yani bakmamız gereken iki anten vardı. Arabanınki ve iniş safhası modülündeki. Ben bu göreve katılmamıştım fakat arabanın hareket ettirilmediği belliydi çünkü kaka torbaları tekerleklerden birinin yanına istiflenmişti.

Yol aldıkça o kadar doğuya varmıştık ki üzerinde bulunduğumuz bölge birkaç gündür günışığı altındaydı. Eğildiğimde yerden ışıyan ısıyı hissedebiliyordum. "En azından torbaların çözülmesini beklemek zorunda değiliz."

"Bu küçük nimet için Tanrı'ya şükretmek istiyorum fakat bu öyle pek... Böyle bir duayı nasıl edeceğimi bile bilmiyorum."

Ona iki torba verdim, hemen elinin üstünden sarktılar. "Yüce Tanrım, şükürler olsun bize verdiğin bu bo..."

"Sakın buna cüret edeyim deme."

"Dua ve kaka hakkında konuşmaya başlayan sendin." Dışkı torbalarımı aldım ve ayağa kalktım, dengemi biraz kaybetmiştim. Bacaklarımı tekrar altıma alabilmek için bir ay koşusu tutturdum. Eğlenceliydi. Ay'da o kadar yavaş düşerdiniz ki eğer koşmaya başlarsanız genellikle bacaklarınızı tekrar altınıza almayı başarırdınız. Genellikle.

Momentumum beni arabaya çarptı, bir torbayı sürücü koltuğuna düşürdüm.

"İyi misin?"

"Evet." Torbayı aldım ve durakladım. Torbanın altında, koltuğun üstünde, üzerinde Stetson Parker'ın göze çarpan el yazısının olduğu bir parça kâğıt vardı. Önemli bir şey değildi, sadece işlerini bitirince geride bıraktığı bir kontrol listesi. "Bak ne diyeceğim... Eğer ben Curt olsaydım arabanın antenini kullanırdım."

Myrtle başıyla onayladı. "Doğru. Ulaşması daha güvenli."

Kâğıdı kaldırdım. "Buraya geldiğini sanmıyorum."

Gelmiş olsaydı kâğıt hâlâ sürücü koltuğunda olmazdı. Şaşırtıcı bir şey değildi bu. Her durağımızda koloniden ve uç yerleşkelerden giderek uzaklaşıyorduk. Halim Bahçe ve Marius Tepeleri'nin yakınındaki sahalarda çalışıyordu çünkü bunlar hâlâ karanlıktaydı. Geceleri ay yürüyüşü yapmanın daha fazla riski vardı ve ben de Eugene'le bu konuda tartışmamam gerektiğini biliyordum.

Muhtemelen Halim Curt'ün uğradığı iniciyi çoktan bulmuştu. İletişim uyduları olmadığı için, görüş alanına girene kadar koloniden herhangi bir haber alamayacaktık.

Gözlerimin arasına saplanmış ağrıyı ovuşturarak savuşturmak istiyordum fakat bu amacımla benim aramda bir kask vardı.

Myrtle söze girdi, "İniciyi pas geçip bir sonraki sahaya gitmek çok çekici geliyor. Fakat..."

"Öyle." Yine de kontrol edecektik çünkü adımları atlamak uzayda insanların ölümüne sebep olurdu.

Myrtle kaşlarını çattı ve torbalardan birini çevirdi. "Parker'ın dışkısı neden mavi?"

"Fazla dezenfektandan." Torbaları değiştirdim, hâlâ koltuktaki nota bakıyordum. Döndüm ve tepemizde yavaşça dönen Dünya'ya baktım. Hilal hâlindeydi yani bir dilim mavi ve beyaz müthiş bir cennet gibi göklerde yüzüyordu. Sürekli Ay'da görebileceğiniz renklerden bahsediyorum fakat Dünya'ya dönükseniz bunların hepsi monokrom bir ton alır. Kara parçalarının üzerini beyaz bulutlar örtmüştü, o yüzden de bize nerenin dönük olduğundan emin olamıyordum.

Saatime baktım. Neredeyse 19.00'dı. Merkezi Standart Zamana göre, yani Kansas o kıvrımlı gece çizgisinden çıkmak üzereydi. "Telsizi bir denemek istiyorum."

Myrtle bir bana bir arabaya baktı. Dudaklarını büzdü, karar vermesini bekliyordum. Eugene'le yaptığım anlaşmaya göre talimatlara uyacak ve koşulları zorlamayacaktım. Bunu istiyordum tabii fakat eğer bir şeyleri yanlış değerlendirirsem bunun sonuçlarıyla karşı karşıya kalacak olan ben değildim.

"Nedenini söyle?"

Güneş panellerini ve güneşin kendisini işaret ettim. "Muhtemelen tam şarj olmuştur. Şu anda hem Brezilya hem de Kansas Ay'a dönük. Bir şey bulabilmem küçük bir ihtimal ama birilerinin eski bir izleme istasyonunu çalıştırmış olması gayet mümkün. Olabilecek en kötü şey biraz radyo parazitine maruz kalmam."

Aslında olabilecek en kötü şey, bir mikro meteoritin hayati öneme sahip bir şeye, tam da olabilecek en kötü açıyla çarpmış ve kısa devre yaratmış olmasıydı. Fakat anneme üç kez yıldırım çarpmış ve o hayatta kalmıştı, üstelik elbisem yalıtımlıydı.

"Ne kadar sürer?"

Elbisenin içinde omuz silkemiyordum, ben de sağ elimi salladım. "Çalıştırmak için beş dakika. On dakika da çeşitli bantları kontrol etmem için verir misin?"

"Peki." Myrtle bilek aynasını kaldırıp göğsündeki göstergeleri kontrol etti. "Peki, altı saatlik sarf malzememiz var, buradaki işimizi bitirmeye hayli hayli yeter. Bir sonraki saha için malzemeleri Meşgul Arı'da tazeler ve geri dönebilecek bir yürüyüş mesafesinde kalırız. Yapalım bunu."

Sırıttım ve arabaya tırmandım. "Tek istediğin daha fazla dışkı tutmamak."

"Eugene'e çocuk işi bitti dediğimde şaka yapmıyordum." Elini arabaya dayadı. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Başımı iki yana salladım fakat sonra elbisemin onun göremeyeceği bir açıda olduğunu fark ettim. "Yok. Ama belki yanılıyorumdur ve kısa devre vardır, o yüzden aracı elleme." Elini çekmesini bekledim ve güç düğmesine bastım.

Göstergeler aydınlandı, sanki daha dün kapatılmış gibiydi. Hâlâ bir yayın bandına ayarlıydı, tüpler ısınırken kulaklıklarımıza gelen uğultuyu duymaya başlamıştık.

Myrtle bir ıslık öttürdü. "UHK neyi nasıl inşa edeceğini gerçekten iyi..."

"...Brezilya. Tamam. Arte." Araya parazit girmişti fakat insan sesi hâlâ duyulabiliyordu. "...ssü, Brezilya. Tamam."

Günler süren korku ve acı gelip gırtlağıma düğümlenmişti. Yutkundum, gözlerime iğne batar gibiydi. "Brezilya, Artemis Üssü. Sizi duyuyoruz. Kesintili ama net. Tamam."

"Tan...kürler olsun. Ben Cristian..." Parazitin ardından, KAPİLET'ten gelen Cristiano Zambrano'nun sesini ancak tanıyabilmiştim. "...da oda dolusu mühend... hepsi bu işe bayıldı. Vay b....sizi duymak çok hoş."

"Ben Nicole Wargin. Yanımda Myrtle Lindholm de var." Elimi uzattım ve Myrtle elimi sıktı. Elbisesinden yayılan duaları hissedebiliyordum. "*Artemis 14'ün* arabasının oradayız. Tekrarlıyorum. *Artemis 14'ün* arabası. Tamam."

"Anlaşıldı... *rtemis 14'ün* arabası. Koloninin dur... nedir? Tamam."

"İyi. Burada hepimiz iyiyiz. Bütün sistemler düzgün çalışıyor." Bu tamamen doğru sayılmazdı. Fakat bağlantının kesilip durmasını

göz önüne alınca hangi bilginin önem taşıdığına karar vermek zordu. "Clemons'a söyleyin sabotajcıyı yakaladık ve yarattığı mezbeleliği temizliyoruz. Aşağıda durum nedir? Tamam."

Parazit o kadar kötü bir hâl almıştı ki onları kaybettiğimizden korkmuştum. "...yangın... Başkan Clemons... operasyonları Brezilya'ya taşıdı, o esnada da... oldu. BM ek yardım göndererek... Birçok iyi insanımızı kaybet... Tamam."

Daha detay istiyordum. Kimleri kaybettiğimizin bir listesini. Kaybettiğimizin. Bu yanlış kelimeydi. Kimlerin bizden çalındığını öğrenmek istiyordum.

Fakat bu sonranın konusuydu. Şimdilik evle bağlantı kurmuştuk ve çözmemiz gereken bir sorun vardı. Biz UHK'ydık ve biz sorun çözerdik.

ELLİ İKİ

AY KOLONİSİ GÜVENDE

Şikago, Ill. 2 Haziran 1963 – Dünya bugün Ay'daki Artemis Üssü'nden haber alınca heyecana kapıldı, insanlığın bu uzak uç yerleşkesinde her şey yolunda. Daha önceden mors alfabesiyle yollanan bir mesaj Hawaii'deki teleskoplarca yakalanmıştı fakat iki hafta evvel Önce Dünya tarafından düzenlenen terörist saldırı sonucunda Uluslararası Havacılık Koalisyonu bu mesaja cevap verecek kaynaklardan yoksun kalmıştı. İletişim, eski valinin karısı Bayan Nicole Wargin tarafından kuruldu, Bayan Wargin, insanlığın Ay'da ilk yürümeye başladığı zamanlardan kalan antik bir telsiz sistemini hayata döndürdü. Bayan Wargin'in raporuna göre Ay sakinleri iyi durumda ve "UHK eve dönmelerini isteyene kadar burada çalışmaya devam edecek."

Myrtle bizi ufuk eğrisine hızla çıkaracak ve Artemis Üssü'yle mümkün olduğunca çabuk telsiz bağlantısı kurabileceğimiz kadar hızlı ve yüksek bir yörünge belirlemişti. Yakıt tüketimi açısından berbattı fakat yakıt önceliğimiz değildi. Planlanmış dönüş zamanımızı saatlerdir aşmıştık. Yung Şiu'nun Meşgul Arı'yla bir rapor taşıması işlerin kötü gitmesi durumunda bizi filikasız bırakacağından bahsi hiç açılmamıştı. Öylece hızlı ve yüksek uçuyorduk.

"Artemis Üssü, Meşgul Arı İki. Tamam." Mikrofon sağ elimdeydi. Sol elim eldivenlerden o kadar yorulmuştu ki kapayamıyordum bile. "Artemis Üssü, Meşgul Arı İki. Tamam."

Meşgul Arı'nın penceresinden altımızda hızla akan Ay manzarasına baktım. Keskin gölgeler ve inip çıkan kraterler. Sol elim bu hâldeyken bile neredeyse gemiyi ben kullanabilir miyim diye soracaktım, sonuçta gemi sadece sağ el kumandasıyla yönetiliyordu ve aya bir pilot olarak döneceğim bir gelecek öngöremiyordum. Sormadım.

"Artemis Üssü, Meşgul Arı İki. Tamam."

"Meşgul Arı İki, Artemis Üssü. Sizi net duyuyoruz." Bizim uçuşumuzun KAPİLET koltuğundan Helen konuşmuştu. "Bizi biraz endişelendirdiğinizi söylememe izin verin."

"Bunun için üzgünüz. Gittiğimiz sahalar Frye'ın izlerinden yoksundu." Planlanan dönüş zamanımız geciktiğinden Eugene'in onun masasının hemen yanında dikilmeye başladığını hayal edebiliyordum. "Lütfen Vekil Yönetici'ye hepimizin iyi olduğunu söyleyin."

Gırtlağını temizledi. "Vekil Yönetici Halim'in bir bomba bulduğunu size söylememi istiyor, buldu, etkisiz hâle getirdi ve yine de sizden dört saat önce geldi. Tabii Yönetici bunu daha farklı kelimelerle ifade etti."

Myrtle bana baktı. Eugene iletişim sisteminden uzak duruyor olabilirdi fakat yine de söylediğimiz her bir kelimeyi duyuyordu. Dümen Myrtle'daydı, o yüzden KAPİLET'le konuşmaya ben devam ettim. "Dönüş sınırlarımızın sonuna kadar gittik çünkü bir arabayı çalıştırdık. Dünya'yla iletişim kurduk."

"Bu... Bu iyi bir haber." Gümbürdeyen bir parazit kelimelerinin arasına girmişti, bu parazitin Ay Yer Kontrol'deki insanların bağrışmaları olduğunu anlamam biraz sürdü. Helen'in sesi geri döndü, sakin ve dengeliydi. "Döndüğünüzde detayları almak için sabırsızlanıyoruz. Birinci yatağa yanaşın."

"Anlaşıldı tamam." İşte sıradan bir gündü.

Artemis Üssü'nde kapakçığı açtığımızda Eugene Myrtle'ın hava kilidinden çıkmasını bekledi. Karısının elinden kaskını ve eldivenlerini alıp elbise teknisyenine verdi. Bana baktı. "Wargin. İyi iş çıkardın. Biraz yemek ye ve sonra da saat 20:00'da tan bilgilendirme için konferans salonunda ol."

"Evet efe..."

Eugene'e kalırsa ay kolonisinin geri kalanı artık yoktu. Myrtle kucağına çekti ve üzerinde uzay elbisesiyle falan kocaman bir öpücük kondurdu. Adamın 1/6-g'de bile bu kadar güçlü olmasına hayranlık duymamak elde bile değildi.

Meşgul Arı'dan inerken başka bir yöne bakarak onlara elimden geldiği kadar mahrem alan sağladım. Mavis ve diğer mühendisler inerken de onlara dönüp dikkatlerini Myrtle ve Eugene'den uzaklaştırmaya çalıştım. "İyi iş çıkardınız."

Mavis omuz silkti. "Tek yaptığımız birkaç bağlantıyı çözmekti." Omzunun üzerinden bakınca kaşlarını çatmıştı. "Burada... Ekipmanlarıyla ilgili yardıma ihtiyaçları var mı?"

Eugene ve Myrtle tekrar Meşgul Arı'ya giriyorlardı. Eugene'in eli kapakçıktaydı ve bunu kapatmak üzereydi.

Mavis'in koluna girdim ve onu soyunma odasına yönlendirdim. "Yok." İçimde ağrı gibi bir kıskançlık olmasına rağmen gülümsedim ve onlardan uzaklaştım. "Baş başa bir bilgilendirme yapacaklar."

Bir an için Mavis'in içinden geçen kafa karışıklığını gözlerinden okuyabildim, sonra, Ay ufkunun üzerinde patlayan güneş gibi bir sırıtma tutturdu. "Ha, anladım."

Meşgul Arı'nın birçok harikulade özelliği vardı. Bunlardan bir tanesi de ses yalıtımlı olmasıydı.

Soyunma odasının girişinde bekleyen Helen'i gördüm. Baş parmağının tırnak çevresindeki deriyi yolmuştu. Mavis'i öylece bıraktım ve doğruca Helen'in yanına yollandım.

Soyunma odasını işaret etti. "Beni bağışla ama burada işin bitince seni kafeteryaya götürmek zorundayım."

"Anlaşıldı." Terliydim, her yanım ağrıyordu ve yemekten çok bir duş yapmak istiyordum fakat şu an bunların hiçbir önemi yoktu. Kaskımı ve eldivenlerimi sağ elime aldım ve sol elimi Helen'in omzuna koydum. "Reynard Brezilya'da. Durumu iyi."

Kocasının ismini duyunca Helen'in yüzü allak bullak oldu. Ellerini kaldırıp ağzını kapadı. Tek kolumla onu kucağıma çektim, elbisemin bağlantı ve kontrolleriyle onu yaralamamak için dikkatliydim.

Burnunu çekti, başını iki yana salladı ve bir adım geri attı. "Sonra yapalım bunu, olur mu?"

Onu çok iyi anlıyordum. Her şey bir yana, Kansas City'deki herkesin durumunu bilmiyorduk. Mavis ve ekibi elektrik-elektronik sihirlerini kullanarak sinyali arttırmayı başarmıştı fakat yaralanan ya da ölen herkesin listesini almak önceliklerimiz arasında değildi.

Fakat bazılarının durumunu biliyordum.

Soyunma odasına girdim ve Florina'ya doğru yürüdüm. Ben ona yaklaşırken o da bana doğru döndü ve o anda da anladı. Birisi öldüğünde takındığımız bir ifade vardır.

Kocasının öldüğünü anlamıştı.

Helen kafeteryaya kadar bana eşlik etti ve oraya giden yolda, kamusal ifademin maskesini takındım. Dünya'yla bağlantı kurduğumuzun haberi yayılmıştı ve insanlar yürürken daha bir kendilerinden emin gibiydi. Sık sık yollarından sağıp yanıma geliyor ve bana teşekkür ediyorlardı, ağzımdan kolayca dökülen bir dizi cevap geliştirmiştim.

"Kolektif bir çabaydı."

"Evet, çok rahatladık."

"Korkarım bunu bilmiyorum. Sen nasılsın?"

Bilmemek en kötüsüydü. Meslektaşlarımızın oluşturduğu gruplar arasında harekete devam edebilmem için Helen beni kollamaya çalışıyordu fakat kocamın ekibinin yaptığı gibi beni oradan çıkarabilecek deneyime sahip değildi. Ayrıca, buradaki işimi biliyordum.

Her soruyu dinledim. Omuzlara vurdum ve kahkahaları ya da korkuları paylaştım.

Böyle giderse yemek yemeye zamanım olmayacaktı ve kafeteryaya gerçekten de gitmeye çalıştığıma Helen tanıktı. Fakat Eugene bana bir talimat vermişti. Bunların hiçbirine ayak diremeyeceğime ona söz vermiştim. Kamusal umutlu kaygı zırhımın altında kırgın bir his kaynıyordu çünkü yapmam gereken işler vardı.

Kansas City'de bağları olan insanlarla doluydu ay. Aynı anda onlara hem umut veriyor hem de korkularını doğruluyordum. Zeki insanlardı onlar. UHK'da çalışan aileleri olanlar... teselliye değil, beklemek için sabra ihtiyaç duyuyorlardı.

Ben de bir sonraki soruna kafa yormaya başladım. Yanımızdaki ve onlardan bir sonra gelecek insan yığını arasındaki bir boşlukta

Helen'e döndüm. "Pardon... Benim için bir tepsi alır mısın? Konferans salonunda yerim."

İki dünyada yaşayan tek satranç şampiyonu Helen durumu değerlendirdi ve ben daha konuşmayı bitiremeden başıyla onayladı. "Süzme peynir, şeftali ve kızarmış ekmek?"

"Süzme peynirleri bitmiş ve çedar da berbat. Yani... Bir şeyler işte. Bir de kahve." Sağımdan yeni bir grubun geldiğini hissedebiliyordum. "Ne kadar kahve varsa hepsini getir."

Ben vardığımda konferans salonu departman şefleriyle doluydu. Helen bilgilendirme toplantısında yiyeceğimi söylerken bunu düşünmemiştim hiç. Sadece küçük grubumuzun bulunacağını sanıyordum fakat şimdi düşününce, Eugene, "tam bilgilendirme" demişti. UHK'yla daha yeni bağlantı kurmuştuk. Tabii ki Eugene bütün herkesi toplantıda isteyecekti.

Helen konferans masasının diğer ucundan baktı ve yanındaki boş koltuğa oturmam için el salladı. Koltuğun önünde bir de tepsi duruyordu. Ne hoş.

Fakat Saygıdeğer Fransız Elçisi önünde *sans difficultés* yiyebiliyorsam bir oda dolusu mühendisin bana engel olmasına da izin verecek değildim.

"Bayan Wargin..." İsterik Godfrey önümde belirmişti. "Sizden özür dilemek istiyorum. Kaygılarınızı göz önüne almamış olmak beni rahatsız ediyor. Çok hatalıydım. Bugün yaptığınız işler için çok teşekkür ederim."

"Kolektif bir çabaydı." Özür dilediğinde suratına bön bön bakmak istemiştim fakat onun yerine gülümsedim çünkü gereken buydu.

"Bayan Davis ve ekibinin kişisel dosyalarına takdir işlenecek." Sırıttı. "O kadar eski bir donanımın çalışmasına sevindim."

"Evet, çok rahatladık."

Gırtlağını temizledi ve bakışlarını yere indirdi. "Bina 7A'nın durumunu bilmiyorsunuzdur herhâlde?"

"Korkarım ki bilmiyorum." Kansas City'deki mühendislik departmanı binasıydı bu. Çalışma arkadaşlarının çoğu orada olsa gerekti. "Siz nasılsınız?"

"İyi. Teşekkürler." Hüzünlü bir gülümseme oturdu yüzüne. "Yani... Sadece özür dilemek istemiştim."

"Kabul edildi."

Kapı açıldı ve hafiften nefes nefese bir Eugene kapıyı Myrtle için tuttu. Uçuş elbisesinin fermuarı en tepeye kadar çekilmemişti.

Onların varışını kaçmak için bir bahane olarak kullandım ve masadaki Helen'e katıldım. Tepsimde konserve şeftali, kızarmış ekmek ve üstü kapalı bir kâse vardı."

"Bunu sever misin bilemedim ama yumuşak ve hoştur." Helen uzandı ve kapağı kaldırdı. Kâsenin içinde pirinç vardı, sulu bir risotto gibi görünüyor ve tavuk suyu ile... İştah açıcı bir şey kokuyordu. "Buna miveyi deriz, bazen de konci."

Bir dakika sonra Myrtle da bize katıldı. Şakaklarında ter parıltısı vardı ve yanakları da biraz pembeleşmişti.

"Bilgilendirme toplantısı nasıl gitti?" Dedim masumane.

Dudaklarını ıslattı ve biraz gerildi. "Doğrudandı."

"Bunu duyduğuma sevindim." Tepsi masanın üzerinde duruyordu, kendime doğru çektim. Gırtlağım kapanıyordu ve bu kısmen Helen ve Myrtle'ın izlediğini bilmemden kaynaklanıyordu. İkisi de izlememeye çalışıyordu fakat... Beni umursuyorlardı. Kâseyi kaldırdım. "Kaşık mı çatal mı?"

"Kaşık." Helen folyoyla kaplanmış bir paketi Myrtle'a uzattı. "Sana da bir sandviç getirdim."

"Müthişsin." Myrtle paketi açtı ve kıskandığım bir rahatlıkla jambon, kaşar sandviçini ısırdı. "Eugene takvimde ilk sırada olmamızı istiyor."

"Tamam." Kaşığı miveyiye daldırdım ve tadına baktım. Çok... Lezzetliydi. Dokusu krema gibiydi fakat yapışkan değildi. Başımla onayladım. Bunu yiyebilirdim.

"Tek başına konuşmak ister misin?"

Kaşlarımı kaldırdım. "AD1 sendin."

Başıyla onayladı. "Aynı zamanda onun karısıyım. Geride kalırsam bence daha iyi görünecektir."

Bu dansı biliyor ve nefret ediyordum. Nepotizm suçlamaları. Sadece kiminle evlendiğine bağlı olarak yükseldiğin inancı. Benim

açımda, UHK'ya girişimde bu doğruydu. Kenneth'le evli olmasaydım buna asla izin vermezlerdi.

Fakat kendi yükümü kendim taşımıştım, öyle değil mi?

"Bence sen de çıkmalısın." Kaşlarımı çatıp salona baktım. "Ne kadar geri çekilirsen insanlar o kadar yetersiz olduğunu düşünecektir."

Myrtle dudaklarını büzdü. "Bu konuda konuştuk ve bunu kararlaştırdık."

"İşte hayatımın özeti." Koluna uzandım. "Lütfen hırslarını gömme..."

Kapı açıldı ve Halim içeri girdi, belirgin bir şekilde topallıyordu. Kim olduğunu bilmiyorum fakat biri alkışlamaya başladı. Bir an sonra bütün salon alkışlıyordu. O gerçek bir bombayı etkisiz hâle getirirken bizim sadece bir telsizi çalıştırdığımız düşünülürse bu yaşanan adildi. Halim elini sallayarak alkışı durdurmak istedi fakat bunun pek az faydası oldu.

Yaralanmış mıydı? Yaralandığını bana niye kimse söylememişti? Myrtle'a dönüp bu konuyu bilip bilmediğini anlamaya çalıştım, Eugene'e bakıyordu. Birisi ayağa kalktı ve karşımdaki koltuğu Halim'e önerdi ki o da memnuniyetle kabul etti. Sadece dizinden yaralanmadığı anlaşılıyordu.

Kâsemi bıraktım ve ona doğru eğildim. "Ne oldu?"

Halim omuz silkti. "Ayılar hırpaladı."

"Giyilebilir jetten mi?"

"Giyilebilir jetten. Patlayıcılardan birine sadece giyilebilir jetle erişebilirdik." Omuz silkti, kızarmıştı. "Giyilebilir jet eğitimi almadım ve senin dönmeni beklemeliydim. Fakat madem Curt kullanabilmişti..."

Myrtle başını iki yana salladı. "Pilotlar."

"Yukarı çıkarken her şey yolundaydı."

"Her şey o kadar..." Yüzümü buruşturdum. "Aşağı inerken üzerinde yük vardı, değil mi?"

"Patlayıcı vardı." Başını yukarı aşağı salladı. "Jetleri kim tasarladı ki?"

"Bir pilot olmadığı kesin." Arkama yaslandım ve miveyi kâsesini tekrar aldım. "Ölmediğine sevindim."

Eugene salonun dikkatini tekrar üzerine topladı. "Pekâlâ. Göktaşı ölçeğinde bazı felaketlerden sıyrıldık, bu da şu anda bu odada bulunan erkeklerin, kadınların ve onların destek ekipleri sayesinde oldu. Hâlâ ilgilenmemiz gereken püskürük belası var. Bu yüzden de önce Dünya'yla temas kuran ekibin bilgilendirmesiyle başlayacağız ve sonra da sonraki altı ayın planlarını gözden geçirerek devam edeceğiz. Wargin?"

Myrtle'a baktım. Eğer hareket etmezse kalkıp işi görecektim fakat bu doğru gelmiyordu. Omuz silkti ve sandviçi masaya fırlattı.

Sonra da ayağa kalkıp söze girdi, "Bu görevde AD1 bendim, o yüzden izin verin de size öğrendiklerimizin ana hatlarını aktarayım. Önce Dünya'nın UHK'da birden çok adamı varmış. Özellikle de hesaplayıcı departmanındaki biri Dünya'daki ve buradaki uyduları yörüngeden çıkaracak kötü kodlar yollamış. Kansas City'yi çevreleyen bölgede enerji şebekesini çökertmişler, ayrıca, UHK kampüsündeki aygıt depolama tesislerinin bazılarını patlatmışlar. Tahliye prosedürleri sonucunda birçok insan hayatta kalmış fakat herkes değil." Yutkundu ve biri ölünce takındığımız o ifade göründü. "UHK'daki mevcut ölüm sayısı on dört, altmış üç kişiden de haber alınamıyor."

Salonda biri inledi, daha fazla insanın inlememesine şaşırmıştım doğrusu.

"Brezilya ve Avrupa'daki uzay limanları hasar görmemiş ve operasyonların birçoğu buraya taşınarak..."

"Kimler?" Ses arkalardan gelmişti, Eugene'e asla yapamayacakları gibi kesmişlerdi onun sözünü.

Myrtle başını iki yana salladı. "Liste henüz elimizde değil. Bağlantı kesintiliydi. Üzgünüm."

"Yani kimler yapmış demek istedim. UHK içinden birileri dediniz. Frye'ı biliyoruz. Başka kim?"

"Bu bilgi ne işinize yarayacak?" Myrtle tahtadan uzaklaştı. "Bu gece çözmek istediğiniz sorun bu mu? Çünkü Dünya-Ay transferini yapabilecek sadece üç gemimiz var ve Brezilya ile Avrupa'daki limanlar açık olsa da UHK'nın başka bir gemiyi ne zaman gönderebileceği belirsiz. O yüzden size soruyorum... Alamayacağımız bir

intikam için konuşmaya devam mı etmek istiyorsunuz yoksa buradaki evimiz için mi çalışmalı?"

Bazen bir şarkı duyarım, bir şiir okurum ya da bir politikacının konuşmasını dinlerim ve bunlarda bir şeyin titreştiğini duyarım. Myrtle doğrudan benimle konuşmuyordu fakat ona cevaben içimde kelimeler yankılanıyordu.

"*Bize karşı suç işleyenleri bağışladığımız gibi sen de bizim suçlarımızı bağışla...*" Bir an için Kenneth de yanımda oturuyordu, o kadar belirgin bir histi ki bu, soluma uzansam elini tutabilecek gibiydim.

Curt'ü affetmek ha? Asla olmaz. Ama kendimi affetmek mi? Evet. Kocamın yaptığı gibi gelecek için çalışabilirdim. Daha önce yaptığım gibi kendimi... Kendimi kaybetmeden önce yaptığım gibi. Bu sözler pek de öyle ahım şahım değildi fakat eve dönüş için kullanabileceğim kılavuz yıldızlar gibi hissetmiştim onları.

Kenneth'in ölümünden bir ay, bir hafta ve üç gün sonra Euegene galerinin kapısını vurdu. İki haftadır Dünya'yla tekrar bağlantı kurmuştuk ve Ay kolonisinde işler normale dönmüş gibiydi.

"Meşgul müsün?" Bir elinde bir klasör taşıyordu, her iki elinde de bandaj olmaması beni mutlu etmişti.

"Anma tasarımlarına bakıyordum sadece." İncelediğim çizimleri topladım ve karşımdaki bankı işaret ettim. "Neler oluyor?"

Yüzü bana dönük olacak şekilde oturdu, tepesindeki galeri ışığı saçlarını altuni bir renge boyuyordu. "Ana Teresa bana daha iyi olduğunu söyledi."

"Öğünlerim düzenli, evet." İç geçirdim ve tavana baktım, gün ışığı kubbeyi dolduran yapay ışıkla buluşmuştu. "Eğer görmek istersen, günlüğüm Helen'de ve bana kilo aldığım söylendi."

Başını iki yana salladı. "Kolun da iyi?"

"Fizik terapi mucizevi bir acı." Sol elimi kaldırdım ve yumruk yaptım. Neredeyse yüz derecelik bir dönüşü yapabildiğimi ona gösterirken kolumun elimle birleştiği yerde tendonların gerildiğini hissedebiliyordum. Ana Teresa bir düzeltme operasyonu olmaksızın anca bu kadar gelişeceğini söylemişti. Elimi indirdim ve ona şüphe dolu bakışlarla baktım. "Benden bir şey istemek üzeresin?"

"Yaklaşık üç hafta içinde Dünya'ya ilk gemiyi göndereceğiz. Senin de bu gemide olmanı istiyorum ama..." Elini kaldırdı. "Ama. Curt ve Birgit de orada olacak. Aynı gemide gitmekle ilgili ne düşünüyorsun?"

Bunun geleceğini biliyordum, Dünya'ya dönüş. Evim. Ay'ı seviyordum fakat eğer ben Eugene'in yerinde olsaydım ben de kendimi ilk gemiye koyardım. Omuz silktim. "Öyle ayılıp bayılmıyorum ama sorun yok." Sol bileğimdeki hafif yumruyu ovuşturdum. Doktor olmayan birine göre bile belirgindi. Bu tuhaflık tıp camiasının hayranlığını kazanmıştı. "Hayır deme şansı tanıdığın için teşekkürler."

İç geçirdi. "Pekâlâ... Yeni soru. Halim seni yardımcı pilot koltuğunda istiyor. Seyrüseferci hesaplayıcı Helen olacak. Clemons bu isteği onayladı. Üç hafta hazırlanmana yeter mi?"

Beynim uğulduyordu. Bütün eklemlerim sanki likit oksijenle doluymuş gibiydi. "Yardımcı pilot olmamı mı istiyorsun?"

"Evet." Ellerini kaldırdı. "Eğer istemezsen başka seçeneklerimiz var."

"Aslında..." Ayağa kalktım ve sanki doğru sözcükleri havadan toplayabilecekmişim gibi elimi salladım. Kumandaları tutmak için elimi doksan derece çevirebilmem yeterli olacaktı. Fazladan dönüş yapmam gerekirse omzumu kullanarak bunu telafi edebilirdim. Uzay uçuşunun çoğu sağ el kumandasıyla yapılırdı. Bunların hiçbirinde bir sorun yoktu. "Bütün bu olanlardan sonra... Geçirdiğim krizden yani, UHK neden uçmamı istiyor?"

"Bilmiyorlar." Bakışlarını aşağı çevirdi, baş parmağını klasörün kenarından gezdiriyordu. "Kişisel güçlüklerini kayıt dışı bıraktım."

"Halim biliyor. Ana Teresa da öyle." Ona bakıyordum. "Sen biliyorsun."

"Aynı zamanda, bu uçuşu yapacak mürettebatın yolculuğun büyük kısmında telsizi olmayacağını da biliyorum." Konuşurken kaşları kırışmıştı. UHK radyo çanaklarından birini kabaca birleştirmişti ve Brezilya Ay'a dönükken onlarla iletişim kurabiliyorduk sadece. Eugene kafasını kaldırdı ve bakışlarımız birleşti. "Deneyimli ve çok iyi pilotlardan oluşan bir ekibim olması gerektiğini de biliyorum. Baş astronotun seni istediğini biliyorum. Bu işe gönüllü değilsen bana söyleyeceğini de."

Dünya'dan kalkan büyük roketlerden biri değildi bu. Normal koşullar altında Ay ve *Lunetta* arasında basit transit yapan bir roketti ve onu defalarca uçurmuştum. Bu işe hazır mıydım? Kolumdan bahsetmiyorum. Bacağımdan da. Fakat *ben* hazır mıydım? Köşedeki pişmiş ay toprağından küçük heykele ve yüzündeki hasret ifadesine baktım. "Hâlâ durduk yere ağlıyorum. Yemek yemek de bazen mücadeleli bir süreç oluyor ama bağlantı kurduğumuz günden bu yana bir öğün bile atlamadım." Elimi gittiği yere kadar ters çevirdim, parmaklarımı birbirinden ayrılmaya zorluyordum. "Birkaç test sürüşü ve simülasyona katılmak istiyorum."

"Planlamaya başladım bile."

"Üç hafta ha?"

"Evet."

Başımla onayladım. "Öyleyse evet. Yeterince dengeliyim."

Kaç farklı yere evim diyebilirsiniz? Benim açımdan, ailemin Detroit'teki evi anlamına gelebilirdi bu. Ya da Kansas City'de ara sıra kullandığımız ev. Ya da Artemis Üssü'ndeki odam.

Ya da bir roketin kokpitinin orta koltuğu.

Yardımcı pilot koltuğuna yerleştim, sağımdaki seyrüsefer hesaplayıcı koltuğunda Helen, solumdaki komuta koltuğunda Halim vardı. Kokpit sıkışık ve tepemizdeki kadife karası gökyüzünün manzarasıyla griydi. Limanların kenarlarını yalayan günışığı kanlı bir Ay tutulması gibi kırmızıydı. Bir Ay tutulmasının taç zamanında yüzeyde bulunmuştum fakat bu koşullar altında hiç uçmamıştım. Dışarıda bir yangın olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Pencere patladı, cam ve alevler yağmur gibi her yana saçıldı. Kenneth'e yapıştım ve onu uzağa çektim...

Yutkunup bu anıyı savuşturdum ve dikkatimi topladım. Kucağımda, içinde fırlatma kontrol listesinin bulunduğu bir klasör vardı. Geçen yıllarda bunu o kadar çok tekrarlamıştım ki düğmeleri muhtemelen uykumda bile açabilirdim fakat kontrol listeleriyle yaşar ve yine onlarla ölürüz, o yüzden sanki ilk seferimmiş gibi sıradan ilerledim.

"Tamam. Çıkış beslemeleri açık ve kesmeler kapalı."

Kulaklığıma gelen KAPİLET'teki Myrtle'ın sesi teskin ediciydi. "Anlaşıldı."

Halim önündeki bir düğmeyi çevirdi. "Ben de çapraz beslemeyi açtım."

"Trans-Dünya Mekiği, Artemis, on dakikadan biraz az kaldı. Her şey yolunda görünüyor ve yönlendirilebilir antenin OTO izleme modunda olduğunu varsayıyoruz."

Her ne kadar beni göremiyor olsa da başımla onayladım. "Anlaşıldı. OTO izleme kipinde. İki ED pil de hazır."

"Doğrudur." Halim'in sesi kulaklığıma gelmişti. "Her şey makul."

Aslında yaptığım işin büyük bir kısmı, düğmeleri çevirsin diye Halim'e kontrol listesini okumaktı. Bu gemiyi tek başına da uçurabileceğini biliyorduk fakat yine de listedeki kalemleri okuyordum. "İMS aktarma, dört jet. Denge çifti açık."

Söylediklerimi tekrarladı. "Denge çifti açık."

"İAKB jetleri, destek düğmesi sıfırlanacak, ölü bant, minimum. İMS kontolü kip kontrolüne, kip kontrol oto, her ikisi de."

Başıyla onayladı. "Sıfırlandı. Oto, oto."

"Trans-Dünya Mekiği, Artemis. Fırlatmaya hazırsınız. Tekrar ediyorum. Fırlatmaya hazırsınız."

Helen saatine bakıyordu, kalemi saatin üzerinde havada asılıydı. "Fırlatmaya iki dakika, işaretimle birlikte."

"Anlaşıldı." Halim elini kontrollerden çekti ve havaya kaldırdı. Aşağımızdaki yolcu kompartmanında olanlar için mikrofonunu açtı. "Aşağıdakiler, iki dakikamız var. Lütfen güvende ve fırlatma pozisyonunda olduğunuzu kontrol edin."

Aşağıda çocuk felci hastalarının bir kısmı vardı fakat hepsini almamıştık. "Garnet Dünya'ya girişin ezici g-kuvvetini kaldıramazdı. Bir gün gelecek ve eve dönebilecek kadar iyi olacaktı fakat şimdilik hayattaydı ve ağzında tuttuğu kalemi ve tepesine konumlandırılmış tahtasıyla Ay'da bir hesaplayıcı olarak çalışıyordu. Guillermo geride kalmıştı, topallıyordu fakat bu işini yapmasına engel değildi, eğer Dünya'ya dönerse tekrar yukarı çıkmasına izin vermeyeceklerinden korkuyordu. Eugene Clemons'la konuşmuş ve Guillermo'yu uzatmalıların arasına katmıştı.

"İşaret."

Halim cevap verdi, "Tamam. HYK'da kılavuz yönlendirme."

Göstergeleri iki defa kontrol ettim. Her soru ve cevap beni yatıştırıp huzura yaklaştırıyordu. Eugene ve Myrtle'ın kilisesi vardı. Benim de kendimce bir şeyim vardı. "Ana Kol açık."

"Aşağıdakiler, bir dakika."

Aşağıda, Curtis Frye bir fırlatma koltuğuna bağlanmıştı. Eugene'le birlikte sorguladığımızdan beri onunla konuşmamıştım. Bence bunda bir sorun yoktu. O sanık, ben de tanık sandalyesinde mahkemeye çıkana kadar yüzünü görmek istemiyordum. Üstelik, benim problemim değildi o.

Kontrol listesinde bir sayfayı daha çevirdim. "GÖKLAV boşlukları."

Halim'in eli kumandalara gitti. Dokunuşu çok nazikti, sanki o bir kemancı ve Trans-Dünya mekiği de bir Stradivarius kemanıymış gibi.

Solumda, Helen saatine baktı ve geri sayımı başlattı. "Dokuz, sekiz, yedi, altı, beş..."

Ana motor ateşlendi, Ay vakumunda müthiş sessizdi, geminin hayatta olduğunu söyleyen tek şey bir göstergeydi.

"Üç, iki, bir..."

Kalktık. Yerçekimi bizi yakaladı, bizi Ay'da tutmaya çalışıyordu. Biz ateşten bir kolonun üzerinde yükselirken g-kuvveti de bizi koltuklarımıza yapıştırmıştı. Göstergelerime baktım. "Saniyede sekiz, on bir metre. Yunuslamaya dikkat."

Trans-Dünya ateşlememizden önce Ay yörüngesine girmek için açımızı ayarlarken roket de sessizce dönüyordu.

"Denge çifti, KAPALI." Kabindeki ışık değişti ve soğuk metalik gri yerini güneşin sıcak amberine bıraktı. Biz dönerken uzun kırmızı ve altuni bir taç flamalar gibi pencerede yükseldi. Bir yüzük oluşturdu ki bunun en parlak yeri, gizlenmiş gezegenimizin kâğıt inceliğindeki atmosferine değdiği yerdi. Bu değişken ruhani halenin merkezinde güneşi gölgede bırakan siyah kadifeden bir küre. Dünya.

Evimiz.

KAPANIŞ

AY KOLONİSİNİN İLK VALİSİ BİRLEŞMİŞ MİLLETLER'E SESLENDİ

ARTEMİS ÜSSÜ, Ay, 28 Mayıs 1965 – Bugün, Vali Eugene Lindholm, Artemis Üssü'nün ilk valisi olarak seçildiği tarihi zaferden sonra, telelink aracılığıyla Ay'dan Birleşmiş Milletler'e seslendi. Vali Lindholm, yakışıklı siyahi bir adam, son yıllarda Uluslararası Havacılık Koalisyonu'nun Ay kolonisi yöneticisi olarak çalışıyordu fakat yeni rolünü üstlenmek için bu görevden çekilecek. Konuşmasında, Ay'ın kendi kendini yöneten bağımsız bir dünya olması vizyonları için Birleşmiş Milletler'e teşekkür etti. Bütün ülkeleri ve halkları, Ay'ı insanlık için yeni bir beşik olarak görmeye çağırdı. Kendisine eşi Bayan Lindhol de katıldı, Bayan Lindholm lacivert ve kemerli bir döpiyes ve uyumlu bir şapka giymişti.

Kansas City'nin toplumsal hiyerarşisini temsil eden iki yüz elli davetlinin doldurduğu balo salonu kaynıyordu. Salonun ön tarafında, basın konferanslarını düzenlediğimiz sahnede harikulade bir *big band* Ella Fitzgerald'a eşlik ediyordu. Sağ elimde bir martini bardağının serin sapı, konuklarımın arasında geziyor ve onlara gülümsüyordum. Kenneth'le yaptığımız hatalardan ders çıkarmış ve bu partiyi kokteyl ve ordövrlerden oluşturmuştum fakat dürüst olmak gerekirse on iki yemekli bir şölen verseydim de kimse buna itiraz etmezdi.

Birinci Mars Görevi'nin eve dönüşünü kutluyorduk.

Uzay programını desteklemeyenler için bile bu kadın ve erkekler dünya çapında birer kahramandı. Mars'a gidip de eve dönmeyi başarmış olan her bir mürettebat üyesinin başında bir dolu insan vardı. Uzaktaki duvara, kaybettiğimiz astronotların resmî portrelerini astırmıştım.

Kalabalığın arasında Nathaniel York'u gördüm, Senatör Mason, elinde bir buket gardenya, onu kilitlemişti. Nathaniel'ın bir eli smokininin pantolonundaydı, diğer elinde de bir martini, senatörün üzerinden Elma'yı çevreleyen insan kalabalığına bakıyordu. Saatlerce bu durumda kalacaktı.

Tafta elbisemin bir dönüşüyle kalabalıktan sıyrılıp yol almaya başladım. "İyi akşamlar Senatör, Dr. York."

Senatör döndü, smokininin kuşağının altında öfleye pöfleye nefes alıyordu. "Bayan Başkan. Sizi görmek ne hoş, zamanlamanız da harika. Biz de tam Dr. York'la uzay programının ünlü yüzlerine getirilen bütçe kısıtlamalarını konuşuyorduk."

Senatörün görüş alanının biraz dışında kalan Nathaniel dudaklarıyla, "Kurtar beni," işareti yaptı.

"Pekâlâ Senatör..." Bağ kurmak için beyaz eldivenle örtülmüş sol elimi smokininin manşetine koydum. "Biliyorsunuz ki sizinle bu konulara istediğiniz zaman girmeye hazırım. Hatta... Gelecek hafta için bu konuyu gündemime aldım. Sizinle karşılıklı oturup Kuzey Carolina'da iş geliştirme programlarını konuşmak isterim."

Gözleri açgözlülükle parladı. "Belirtmeliyim ki çok öngörülüsünüz. Bu harikulade ulusun eyaletlerinin çıkarlarını düşünmeniz beni sevindirdi."

"Tabii ki! Sizi uçağıma davet edebilir miyim?"

"Ah." Gözlerini hızla kırpıştırdı çünkü benimle birlikte uçmak Kansas City'nin iç çemberlerinde belli bir ayrıcalığa işaret ediyordu. Ha, Gizli Servis yukarı çıktığım her andan nefret ediyordu tabii fakat fikirlerini değiştirmekte onları bulutların üzerine çıkarıp, güneşi göstermek retorik yeteneklerimden daha etkiliydi. Kumandanın modifikasyonuna harcadığım her peniye değmişti doğrusu. Üstelik bir sosyal merdivendi bu... Başkanla baş başa zaman. Bunu nasıl geri çevirebilirdi ki? Fakat aynı zamanda yükseklikten korktu-

ğunu da biliyordum ve ben gösteri uçuşu yapardım. Senatör Mason gırtlağını temizledi. "Çok... Naziksiniz."

"Harika. Gelecekteki şohbetimiz için sabırsızlanıyorum. Bir de siz bir aile adamısınız, o yüzden de başkalarının aksine siz anlarsınız." İsviçreli görgü okulunda geçirdiğim yıllar sağ olsun, Nathaniel'ı işaret ederken martini bardağımın tepesinden cin dökmemeyi başardım. "Bu adam eşini üç yıldır görmüyor ve eşi eve daha birkaç gün önce geldi. O yüzden de başkanlık yetkilerimi kullanacak ve ona eşine kadar eşlik edeceğim."

"Tabii, ne demek."

Özel sekreterim bu olaylar boyunca sol omzumdan ayrılmadı, kendi ekibiyle bunları ayarlayacaktı. "Gelecekteki sohbetimiz" şifreli cümlesini onun için kurmuştum, böylece onunla bir uçuş *ayarlamayacak* ve görüşmeyi de on beş dakikayla sınırlayacaktı. Senatör de zaten uçuştan kurtulduğu için minnettar kalacak ve daha fazlası için zorlamayacaktı.

Sağ omzumun üzerinden bakacak olursam beni kamuya açık her yerde takip eden güvenliklerden birini görecektim, hatta teknik olarak evim olan burada bile bu böyleydi. Balo salonu Yeni Beyaz Saray'ın kamuya açık alanlarından biriydi ve ben de uzay programını genişletme politikalarının düşmanları olan yeni bir başkandım.

Biz oradan uzaklaşırken Nathaniel rahatlayarak iç geçirdi. "Teşekkürler." Son üç yıldır yüz hatlarına oturan kaygı ifadesi pek de geçmemişti. Bizi davet ettiğin için sana teşekkür etmek isterdim ama karıma ulaşamıyorum."

"Üzgünüm. Ben de bunun için kaygılanıyordum." Kalabalıkta Elma'yı seçmeye çalıştım fakat sadece saçlarını görebiliyordum. UHK ona neden bir menajer vermemişti anlayamıyordum. Bu konuyu konuşmamız lazımdı. "Bak şimdi."

Kalabalığa yaklaştım, uçuş planımı yolda oluşturuyor, coğrafyayı ve sıcak havanın nerede en şiddetli olacağını işaretliyordum. "Büyükelçi Ferdowsi. Ne büyük zevk. Dr. York'la tanışmış mıydınız? Ben de onu eşine götürüyordum. Ah, merhaba General Tanii. Dr. York'la tanıştınız mı? Onu eşine götürüyorum. Bayan Henson. Ko-

canıza söyleyin gösteriye bayıldım! Dr. York'la tanışmış mıydınız? Onu eşine götürüyorum." Zemin temizlenmişti. "Elma! Tatlım."

"Nico... Bayan Başkan." Döndüğünde Elma'nın yüzünde o kadar belirgin bir rahatlama ifadesi vardı ki kafasının üzerinde oluşan Fibonacci sayılarını görür gibiydim.

"Astronot Hanım! Sizi bu akşam hiç göremedim." Onu kucakladım ve kulağına fısıldadım. "Eğer kaçmak isterseniz ekibime sizi Washington odasına götürmeleri için talimat verdim."

"Teşekkürler."

Geri çekildim ve Nathaniel'ı ileri sürükledim. "Sana kocanı getirdim."

"Nathaniel! Ben de nereye gittiğini merak ediyordum."

Birinci Mars Görevi'nin kumandanı Stetson Parker Elma'nın yanında, suç sayılabilecek denli çekici gülümsemesiyle duruyordu. Görevdeyken saçlarının büyük kısmını kaybetmişti. Stres, güneş radyasyonu ya da erkek tipi kellik. Hangisi olduğunu kestirmek güçtü. Yine de yakışıklı bir orospu çocuğuydu. "Bayan Başkan! Sizi tekrar uzaya çıkaramayacağımıza emin misiniz?"

"Benim yerim burası, kocamın başladığı işi bitireceğim." Meşhur Astronot Hanım'dı ve Uzaya Çıkan İlk İnsan'la zaman geçirmek için toplanmış gruba doğru döndüm. Hiçbiri bu etkinlik için Ella Fitzgerald'ı ayarlamış olmama bakmıyordu. "Dostlar... Sahnede harikulade bir grup var ve bu aşk kuşları birbirlerini üç yıldır görmedi. İzin verin de dans pistine çıksınlar."

"Ah, evet!" Eğer onu tanımayanlar için Elma'nın kaygısı kıpır kıpır bir heyecanla karıştırılabilirdi. "Yıllardır dans etmedim, o yüzden çok dikkatli izlemeyin."

Nathaniel geriye doğru bakarak ona dans pistine doğru eşlik etti.

Parker kalabalığa göz kırptı. "Sizin yerçekiminizin sadece üçte birine alışığız yani... Bu gece bir mucize izleyemeyeceksiniz. Ama belki sendelediğime şahit olabilirsiniz." Elini bana uzattı. "Bu dansı bana lütfeder misiniz Bayan Başkan?"

"Tabii ki." Koluna girdim ve martinimi de sekreterime verdim. Parker'ın omuzlarında görmeye alışkın olmadığım bir gerilim vardı. Sesimi alçalttım ve mırıldandım, "Yerçekiminden mi dertlisin?"

Bakışları beni yakaladı, sonra da başını iki yana salladı. "Üç gün öncesine kadar dünyam bir konserve kutusu içindeki bir avuç insandan ibaretti." Başıyla Elma ve Nathaniel'ı işaret etti, "Blue Skies" eşliğinde yavaş bir fokstrot tutturmuşlardı. "O benden daha iyi kaldırıyor."

"Bunca yıllık deneyimi var." Dans pozisyonuna geçtik, sol elim omzunda tam doğru konumu alamıyordu ve kalabalığın Uzaya Çıkan İlk İnsan'ın Bayan Başkan'la dans ettiğine dair notunu aldığının farkındaydım. Yarın boy boy gazetelerde olacaktı bu haber. En az iki erkek astronotla daha dans etmeliydim, yoksa gazeteler Parker'la aramda romantik bir ilişki kurardı ki böyle bir karın ağrısına hiç ihtiyacım yoktu. "Ama artık döndüğünüze göre sen ve ekibin için neler yapabileceğimi anlat."

"Aslında..." Üç adımlı bir dönüşe soktu bizi. "Aklını almak istiyordum. Ben... UHK'dan emekli olacağım ve bir sonraki adım olarak politikayı düşünüyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Seni herhangi bir şeyin uzaydan koparabileceğine ihtimal vermezdim."

"Ergenlikte iki oğlum var." yavaş-yavaş ve hızlı-hızlı tempoyla bizi dans pistinde bir gezintiye çıkardı. "Peki... Herhangi bir tavsiyen?"

"Yani... Zeminin nedir?"

"Iıı..."

Başımı geriye atarak bir kahkaha attım. "Pardon. Ama böyle kafanı karıştırabilmek gerçekten çok hoş." Omzunu sıktım. "İnsanların sana neden oy vermeleri gerektiğini anlayacakları bir zemine ihtiyacın var."

"Seninki neydi?" Bizi bir dönüşe daha sokarken alaylıca gülümsedi. "Bizim aldığımız haberler..."

"Sansürlüydü. Biliyorum. Onlara bunun yanlış olduğunu söyledim." İç geçirdim, Birinci Mars Görevi'nin bıraktıkları dünya ve döndükleri dünya arasındaki farkı düşünüyordum. "Pekâlâ. Zemin. Örneğin, iş yaratımı ve ekonomik büyümeyi uzay endüstrisine bağladım ve insanların geride bırakılma korkularının seviyesini düşürmek için de erişimi arttırdım. Neredeyse öldürülüyor olduğum gerçeği..."

"Ne?!" Dans etmeyi kesmemişti çünkü Parker yine de bir pilottu fakat durayazmıştık.

"Ah. Doğru." "Omuz silktim. "Ay'da teröristler. Çevre kontrollerinin kaybı. Elektrik çarpması."

"Elektriğe mi kapıldın?"

"Hayır. Elektrik çarptı. Elektriğe kapılsaydım ölürdüm." Böylece kendi zeminime gelmiş olduk. "Olay şu, zemininin iki dayanağı var. Politikalar ve kişilik. Benim politikalarım uzaya odaklanıyordu ama yerdeki insanlara nasıl faydalı olacağına dayandırarak sattım. Kişiliğe gelince... Şehit kocamın smokininin kuyruğuna yapıştım. İyi sattı."

Parker beni dans pistinin köşesine kadar götürdü ve durdu. "Kenneth'e çok üzüldüm."

İki yıl, iki hafta ve üç gün fakat hâlâ canımı yakıyordu. "Teşekkürler, çok naziksin."

"Bize söylemediler... Hay lanet. O iyi bir adamdı."

"Evet, hayatımın aşkıydı." Kolumu kolunun üstüne koydum ve geç de olsa ergenlikteki çocuklarının, gitmesine oranla şimdi neden farklı olduklarını hatırladım. Önce Dünya kesintisi esnasında karısı ölmüştü. "Sen nasılsın?"

Parker eliyle ağzını kapadı ve aniden döndü, dans pistine şimdi sırtı dönüktü. Bir an sonra gırtlağını temizledi. "Ben... Dönene kadar iyiydim. Ev o kadar..."

"Biliyorum." Kolunu sıktım, evini ne kadar boş hissettiğini tam olarak biliyordum. "Sen kendini toplayana kadar burada kalıp gevezelik edeceğim."

Başıyla onayladı. Sekreterimin bakışlarını yakaladım ve iki parmağımı ona salladım. Bir süre sonra, ikimize de birer martini gelecekti ve o ana kadar cafcaflı bir şok hâli sergiledim. Doğru anlarda gülüyordu fakat Parker'ın beni duymasının biraz zaman aldığının farkındaydım.

Uzun pencereleri örten kadife perdelerin dışında, bulutlar bir an için açıldı ve balo salonuna mavi ışıktan uzun gölgeler doluştu. İnsanlar, pervaneler gibi Ay'ın son dördün hâline doğru dönerken sohbetler de yavaşlayıp durdu. Bakışlarım otomatik olarak Ay'daki Adam'ın sağ "göz'üne" döndü. Artemis Üssü'nde şafak sökmek üzere olsa gerekti. Tutam tutam bulutlar yüzüne doğru kaydı ve Ay peçesini tekrar takındı, geriye sadece onun yerini belli eden bir parıltı kalmıştı.

Kaç farklı yere evim diyebilirsiniz?

Parti astronotların istediğinden uzun sürdü. Bir noktadan sonra Elma ve Nathaniel ortadan kayboldu. Birinci Mars Görevi'nin diğer astronotları da balo salonundan çıkıp, Yeni Beyaz Saray'daki konuk odalarına götürülünce ben de oradan kaçtım.

Balo salonunun kapısı arkamdan kapandı. Takılmaya devam edenler, asıl konukların gittiğini fark edene kadar bir süre daha geyik muhabbetine devam edeceklerdi. En son muhabirler ayrılacaktı ve bunu da ancak son kanepeyi de yiyince yapacaklardı.

Kamu önünde giyindiğim zırhımın ilk parçasını düşürmek üzere uzun eldivenlerimi çıkardım, sol kolumdaki yumru görünür oldu. Yeni Beyaz Saray'ın özel yaşam alanıyla aramda bir koridor, bir merdiven ve bir kapı vardı. Başkanlık yetkilerime dayanarak topuklu ayakkabılarımı savurup attım, acaba yetkilerim moda endüstrisine kadar uzanır mıydı? İç geçirerek gömdüm ağrıyan ayaklarımı kalın halının içine. Eğildim ve ayakkabıları alarak merdivenlere yöneldim.

Dibe gelince, özel süitimin kapısının önünde durdum. Sağ omuzumun üstünden bakarak Özel Servis ajanına baş salladım. "Bugün çıkardığınız iş için teşekkürler."

Kapıdan geçtim ve kamuya açık maskemi de çıkardım. Artık benim Yeni Beyaz Saray ekip şefim olan Guanyu Chu, eldivenlerimi ve ayakkabılarımı almak için koridorda bekliyordu. "İyi akşamlar *Madame President.* Akşam yemeğiniz oturma odanızda bekliyor.

"Harika, teşekkürler Chu." Ekibimizde durumumu bilen tek kişiydi. Bir yemek günlüğü tutuyordu ve yemekten kaçmam için kolay bir bahane olabilecek ordövr servis edilen böyle resepsiyonların olduğu günlerde bir tabak yemeğin beni beklemesini sağlıyordu. Gıda yakıttı ve benim yapmam gereken bir iş vardı.

İç taraftan küçük, gri bir iz odanın karşısına sekti, pofuduk kuyruğunu dik tutuyordu. Kedi Maggie, tüyleri dalgalanarak bana doğru koştu ve bacaklarıma sürünmeye başladı. Gövdesi fırtına bulutları gibiydi ve tam da Kenneth'in söz verdiği gibi, gözleri yanardönerdi. Müthiş güzel bir kediydi ve öleyazmış bir koyun gibi miyavlıyordu. "Miyaaaaav."

Diz çöküp kedimi karşıladım. "Merhaba bakalım güzellik."

Tekrar miyavladı ve etrafımda kıvrım kıvrım dolandı.

"Evet, biliyorum. Dünyanın hâli kaygı verici." Kucağıma aldım. "Bu konuda ne yapmalı?"

"M-ah, Mırnav. Miy-aaa-aav." Kollarımda sırt üstü devrildi ve pofuduk göbeğini kaşımama izin verdi. Diğer tanıdığım kedilerin aksine, o, karnına daha iyi erişebilmemi sağlayacak şekilde geriniyor ve kucağımda hareketsiz kalıyordu.

"İyi bir plana benziyor bu." Pofuduk göbeğinin daha açık gri tüylerini okşadım, yeşil-mavi gözlerini yumdu, ancak o zaman tekrar Chu'ya bakabildim. "Pardon. Akşam yemeğinden önce dikkat etmem gereken bir şey var mı?"

"Hayır Madame President." Çok belirgin bazı parametreler dışında mutlaka böyle söyleyecekti. "Kişisel dikkatinize sunduğumuz buluşmalar masanızda. Avrupa turuna çıkacak olan Yorklarla sabah kahvaltısını teyit ettim, bilginize."

"Teşekkürler. İyi geceler, iyi iş çıkardın." İç geçirdim ve Maggie'yi odanın diğer ucuna kadar taşıdım. Kucağımda kıpırdandı, ben de yere atlamasına izin verdim, yetişkin kedi bedeni hâlâ yavru kedi enerjisiyle doluydu.

Küçük oturma odamdaki ışık açıktı ve perdeler de beni dış dünyadan korumak için kapatılmıştı. Kapıyı kapadım ve bir süre ona yaslandım. Kenneth'in portresi duvarda asılıydı, ona el salladım. "İyi bir gece oldu. Parker politikaya girmek istiyormuş."

Odanın ortasındaki masada üstü örtülü bir yemek tabağı duruyordu, altındaki beyaz masa örtüsü ona ciddi bir görünüm katıyordu. Yemeğe doğru yürüdüm ve kapağını kaldırdım. Sezar salatası ve bir kâse miyevi, pirincin dumanı, aşağıdaki mutfaktan yeni gelmiş gibi hâlâ tütüyordu.

Sandalyemde kara, bulanık bir kafa çıktı masa örtüsünün altından ve bana miyavladı.

"Vay, merhaba beyefendi." Eğildim ve emektar kedimi kucakladım. Kafasını çeneme bastırdı. Marlowe antik ve sarsaktı fakat çenesinin altını okşayınca Dünya yerçekiminden kurtulan bir Sirius IV roketi gibi gurluyordu hâlâ. "Merhaba tatlı çocuk. Ben eve döndüm."

TEŞEKKÜRLER

Yazmak eyleminin yalnız bir iş olduğunu söyleriz, fakat benim deneyimlerime göre daha çok tek kişilik bir gösteriyi sahneye koymak gibi. Işıklar altında bir kişi var fakat bir de bu kişinin görünmesini sağlayan ışık yönetmeni var, sahne menajeri, kostümcü, yönetmen... Kitap da bunun gibi bir şey. Övgüleri ben topluyorum fakat bir dolu insan tarafından destekleniyorum. Özellikle bu kitap, eğer geniş bir ekip olmasaydı elinizde olmazdı. Onu yazarken, hayatım bir dizi aile içi hastalıkla bölündü ve Şikago'dan Nashville'e taşındım. İlk defa bir romanın teslim tarihini geciktirdim ve iki ay geç teslim ettim. Yazım süreci boyunca tekledim, bu süreçte de ancak notları okuyanlarınızın tanıyabileceği bir dizi insanın desteğini aldım.

Ajanım Seth Frishman, daha ben yazmaya başlamadan hikâyenin özünü bulmama yardımcı oldu. O benim avukatım, doğrudur fakat bazen benim davamı bana karşı savundu, neden yazdığımı bana hatırlattı. Eileen Cook, C. J. Hunt ve Jared Hunt yazabilmem için onları göz ardı etmeme göz yumdu. Kathy Chung uzun uzun gevelemelerimi dinledi. The Whiskey Chicks, Elizabeth, Suzanna, Nephele, Eileen ve Cyrstal beni stabil tuttu.

Amerikan Bilimkurgu ve Fantazi Yazarları yönetimine de teşekkürler, kitabın finaliyle boğuştuğum yönetimimin ilk ayında ortadan kaybolan bir başkan olmamı anlayışla karşıladılar.

İlk okurum ve asistanım Alyshondra Meacham heyecanını dile getirmekte ve hikâyenin onu nereden çarptığını aktarmakta harikaydı ve her ne kadar bazıları ham ve çalakalem olsa da bütün provalarıma katıldı. Eğer onu güldürülebiliyor, ağlatabiliyor ya da utandırabiliyorsam elimde bir şey olduğunu biliyordum. Alyshondra'yla

herhangi bir akrabalığı olmayan Beth Meacham ise editörümdür. Ona bir eposta yazıp, "Yardıma ihtiyacım var," dediğimde, ben daha yazarken bölümleri okumaya ve üzerlerinde yorum yapmaya başladı ve ben özel hayatımın kaosu içinde kaybolunca benimle birlikte beyin fırtınası yaptı. Ayrıca, ona 180.000 kelimelik bir roman yolladığımda da benimle birlikte işe koyuldu. Bu serideki son kitap 99.000 kelimeydi. Onun kılavuzluğunda romanı kestim fakat yine de...

Kitabın uzunluğunun suçunu Brandon Sanderson'a atıyorum.

O, Dan Wells ve Howard Taylor *Writing Excuses* [Yazma Bahaneleri] sesli blogunun ana ekibini oluşturuyorlar. Bir kayıt seansının ardından oturup, hikâyenin sonunu nasıl da bulamadığımı konuştuğumu hatırlıyorum. Doğru soruyu sormayı biliyorlar.

Bazı spesifik yardımlar da oldu. Bobak Ferdowski, alçak Dünya yörüngesindeki *Lunetta'dan* kalkan Trans-Ay uçuşların frekansını hesapladı. İlginçtir, fırlatma pencereleri kısıtlı fakat daha sıktı. Yine de Ay'a ne zaman varmak istediğiniz sorusuyla sınırlıydınız. "(Bu konuyu Tarih Hakkında kısmında daha geniş konuşacağım."

Uçak sekanslarında Derek Benkoski'nin büyük yardımı var, kendisi özel olarak tarihi uçaklara meraklı bir hava kuvvetleri pilotu, benim kayınpederim Glenn Kowal da Vietnam'da bir avcı uçağı pilotuymuş, ayrıca, test pilotluğu ve ticari pilotluk da yaptı. Yolcu taşıma işinden emekli olmaya zorlanınca yasal olarak yapabildiği çağa kadar devam ettirmek üzere test pilotluğuna döndü. Nicole'ün uçmaktan vazgeçmeyi reddedişi çoğunlukla ondan geldi.

4thewords.com ve Habitica.com yazmaya devam etmemi sağlayan harika insanlarla dolu iki şirket. Cidden, gerçek bir maaş çeki değil de bir çift sanal kanat için yazmaya teşne olmam utanç verici.

Şikago'daki Volumes Kitap Kafe yazmaktan mutlu olduğum bir yerdi. Eğer burayı ziyaret edecek olursanız Shades of Oates ve ballı sütlü kahvelerini deneyin. Nashville'deki Parnassus Books yerel kitapçımdır ve harikulade insanlarla doludur.

Çok zeki beta okuyucularım var. Özellikle de Patreon destekçilerim ve Kadın Astronot Kulübü üyeleri: Rachel Gutin devasa mı devasa bir hikâye örgüsü boşluğu buldu ve bunu gidermem için beyin fırtınalarına katıldı. Maggie Watson bana Kamerun Cüce

Keçisi'nden bahsetti ki bunları bugün pigme keçi olarak biliyoruz. Birgün, düşük yerçekiminde çıkrık çeviren birini yazmayı çok istiyorum. Marzie Keifer Icarus'un nem gidericilerin gecikmeli erimelerini nasıl sağladığının kimyasını bulmama yardım etti. M. Warshaw Icarus'un kesintileri nasıl gerçekleştirdiğinden bahseden Helen'in kullandığı matematiğin bir kısmında yardımcı oldu. Rebecca Kuang, Yung Çiyı Vang ve Vicky Hsu Tayvan müziği, dili ve yemeğiyle ilgili sorularımda yardımları oldu.

Mark Zeman, Dublin'deki WorldCon'da ona rastladığımda, zarif bir şekilde, İsviçre Almancası hakkında bana yardım etti. Ona sahneleri anlattım ve o da ne söylenmesi gerektiğini fonetik alfabeyle açıkladı.

Brendan Minsh bana *Göklerdeki Yazgı'daki* telsiz iletişimi hakkında bir not yolladı ve ben de onu bu kitaptaki iletişime yardımcı olması için kilitledim. O ve Bill Barry, Stephen Granade ve Max Fagin olmasaydı bazı teknik delikler olacaktı kitapta.

Yetenekli bir Brezilyalı yazar ve sesli kitap anlatıcısı olan Fábio M. Barreto, bütün Portekizce diyalogları tercüme etti ve böylece korkunç bir yanlış oluşmadı. Onunla, *Göklerdeki Yazgı'nın* sesli kitabı için telaffuzlar konusunda bilgilendirdiği zaman tanıştık.

Dr. Sheyna Gifford, Dr. Stacey Berg ve Dr. Jennifer Chu çocuk felci konusunda bana yardımcı oldu, insanların bedenlerinin buna nasıl tepki vereceği ve hastalığın nasıl yayılacağını buldular. Özellikle Dr. Chu benim "gayri resmi ortopedi cerrahım'dır" ve Nicole'ün kolunu nasıl doğru şekilde kıracağımı bulmamı sağladı.

Kitaba isimlerini veren fakat başka bir katkısı olmayan birkaç gerçek insana da teşekkür etmek isterim. Nicole Wargin ismini gerçek bir kişiden alıyor. *Yıldızları Hesaplamak'ta* Nicole bir şaka icabı kullanılmıştı. Bunu bazen fon yaratmak için öneririm. Karakterin ismini aşarak büyümesi çok hoşuma gitti ve Nicole'e ismini bütün bir roman için kullanıp kullanamayacağımı sordum, buna sevindi ve "Evet," dedi.

Curtis Frye da gerçek bir isim. Aslında bu ismi *Göklerdeki Yazgı'da* harcayacaktım fakat o zamanlar *Amansız Ay*'ı yazacağımı bilmiyordum. Gerçek hayatta en eski arkadaşlarımdan biridir. Onunla üniver-

sitede, bir münazara esnasında tanıştım. Gerçek Curt harika biridir, sağ olsun, o güzel ismine ne yaptığımı anlattığımda gülmekle yetindi.

Astronotlar Kjell Lindgren, Cady Coleman ve Jeanette Epps türlü türlü soruma cevap verdi. Cady, kadın astronotların deneyimine dair birçok şeyi işaretledi ve kaçış sekansını oluşturmama da yardım etti. Bir mekik astronotu olarak, Kip V tahliyesinde mekikten iple inmek üzere eğitilmiş.

Kjell... Pekâlâ. Kısım 14 ve 15'i onun girdileriyle *birçok defa* tekrar yazdım. O sadece bir astronot değil, aynı zamanda da doğuştan bir anlatım yeteneği var. Çarpışmanın mekaniğini, olay örgüsünün ihtiyaçlarıyla dengelemeye çalışıyorduk. Hikâyeyi ona verirdim ve o da başını iki yana sallardı. "Herkes öldü." Tekrar denerdim, notlar üzerinde çalışırdım. "Yine de öldüler." Tekrar. "Roket tek parça hâlinde ama nasıl nefes alacaklar?" Tekrar. "Şimdi hayattalar ama... Bu sefer de sıkıcı oldu." Roketleri çarpmak kolaydır fakat bu esnada herkesi öldürmemek zordur.

Bazen kitaplar için de bu böyleymiş gibime geliyor.

TARİH HAKKINDA

Astronot Kadın Evreni'nin (AKE) göktaşı zirvesinden ne kadar uzaklaşırsak uzaklaşalım, gerçek dünyada AKE zaman cetveline model oluşturabilecek şeyler gerçekleşmeye devam ediyor. Bence bunlara bakmak eğlenceli.

Gerçek Ay inişleri şafak vaktinde olacak şekilde planlanmıştı. Atmosfer olmadığı için ölçekleri ayır edebilmek de güçtü, o yüzden de uzun gölgelerden derinlik algılama konusunda yararlanıldı. Gölge ne kadar uzunsa nesne de o kadar uzundur. Bu aynı zamanda, yüzeyin 121 derece sıcaklığa erişmeye zamanı olmadığı anlamına da geliyordu. Ay'a inişi etkileyecek bir etken değildi bu, fakat astronotların ne zaman yüzeye çıkabileceğini etkiliyordu. Ay'a geri döndüğümüzde bunlar tekrar göz önünde bulundurulacak.

AKE'de, tercih yine şafakta inmekti fakat yüzeyin ne kadar yukarısında olduğunu bilmenize yarayan bir yer kontrol, görsel işaretler ve uydular var. Böyle olduğu için de istedikleri anda inebilirler. Kitap boyunca Ay'daki zamanın doğru olduğundan emin olmak için büyük acılar çektiğimi de not etmeliyim.

Bu da Ay'da bir tutulma gerçekleşeceğini keşfetmeme yol açtı, söz konusu tutulmalar saatler sürüyordu. Gerçek bir insanın böylesi bir tutulmayı göreceği günü iple çekiyorum çünkü muhteşem görünüyor olsa gerek.

Artemis Üssü'nün planları birçok kaynaktan geldi. NASA, Hava Kuvvetleri ve Sovyetler Birliği uzay yarışı esnasında kendi planlarına sahipti. Bu planlar, ilginç birtakım gelişmelerle bugün de varlığını sürdürüyor. Hava Kuvvetleri'nin önerdiği Lunex Üssü, mekik benzeri bir araçta son buldu, bu aracın 1967'de Ay'da bir üs kurması he-

defleniyordu. En sevdiğim üs tasarımı ise 1989'da NASA'dan geldi, birkaç katlı, şişirilebilir kubbelerdi bunlar. O ana kadar, üssün tek katlı, gömülü bir yapı olacağını düşünüyordum. Bu planları bulmak, alt katında makine dairesi olan, kısmi gömülü yapıları verdi bana.

Bu romanları yazarken, bilimin olabildiğince doğru olmasını istiyorum fakat bazı anlarda bazı şeyleri es geçmek zorunda kalıyorum. Örneğin, AKE'de radyasyon kalkanlarını çözdüklerini biliyorum fakat regoliti bir yana koyarsak bunun nasılını bilmiyorum. Genel anlamda, bir karakter bir şeyle iletişime geçerse onu olabildiğince doğru yapabiliyorum. Bir olay örgüsü öğesiyse de öyle. Radyasyon kalkanı asla çökmeyecekti çünkü ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. En azından şu anda.

Ay kolonisi planlarıyla ilgili bir diğer eğlenceli yan, şu anda Ay hakkında 1960'larda bilinenden daha fazla şey biliyor oluşumuz. NASA'nın bilim insanları Marius Tepeleri'ni biliyordu. Bunlar, Fırtınalar Okyanusu'nun batısında, Ay'ın yakın tarafındaki volkanik kubbelerdir. Apollo görevleri esnasında burayı iniş sahası olarak değerlendirmeye almışlar ve *Apollo 15'in* yedek planı da buymuş.

Fakat "Delik" hakkında bir şeyler biliyoruz. Delik, 2011'de Japon Aybilimi ve Mühendislik Kâşifi sondası SELENE tarafından bulunan bir, eh, delik. Ay yörünge aracı *Lunar Reconnaissance Orbiter* onun gayet iyi görüntülerini çekmiş ve seksen-doksan metre derinliğinde bir yer altı mağarası olduğunu teyit etmişti. Araştırmacılar onun, bir lav mağarasının tepesi olabileceğini düşünüyorlar. Ay'da teyit edilmiş başka lav mağaraları da var, bunların arasında *Chandrayaan-1* yörünge aracının keşfettiği devasa bir mağara da bulunuyor. Dahası, evet, gerçek dünyada insanlar onları olası bir genişleyen insanlığın Ay'daki yuvaları olarak değerlendirmeye almış durumda.

Ay'da bir dolu ilginç şey var. Bunlara doksan altı torba insan atığı da dâhil. Evet. Kaka. Astronotların yüzeyden kalkış zamanı geldiğinde her bir kilo önemliydi, o yüzden de trekkingcilerin çöpünü yanında taşımaya dair temel kuralını takip etmediler. Doksan altı torba kaka var Ay'da, Ay'da doksan altı torba kaka. Biri çıktı kaç kaldı... Şaka bir yana, günümüz bilim insanları, gelecekteki Ay ziyaretçilerinin bu "dışkı yalıtım ünitelerini" geri getirmelerini isti-

yor, böylece, yüzeyde elli yıl kaldıktan sonra hâlâ bir şeyin yaşayıp yaşamadığına bakmayı umuyor. Bilim harikulade bir şey.

Speedy Weeny gerçek bir şey. Bir gıda otomatında neler olabileceğini merak ettim ve bunu buldum. Durmayın. Kendiniz araştırın. Çok tuhaf bir şey.

Çocuk felcinin başlamasıyla, AKE gerçek dünyadan önemli ölçüde ayrılıyor. Bizim dünyamızda, Jonas Salk etkisizleştirilmiş virüs aşısını geliştirdi ve sivil toplum örgütü *March of Dimes* üzerinden Birleşik Devletler'de devasa bir aşı kampanyası başladı. Aşı enjeksiyon yoluyla yapılıyordu ve etkili olması için desteklere ihtiyacı vardı. Bir on yıl sonra, Albert Sabin atenüe virüs aşısını buldu, bu ise bir şeker küpü aracılığıyla alınıyordu.

Her iki metot da zamanında tartışmalar yaratmıştı. Şikagon'nun çocukların aşılanmasına izin vermeyi reddettiğine dair başlığı düşünün. Bu gerçek bir haber. Aşılama programı işe yaradı ve çocuk felcini durma noktasına getirdi. Birleşik Devletler'deki son çocuk felci vakası 1979'da, aşılanmamış bir Amiş toplumunda görüldü.

AKE'de, göktaşı 1952'de Dünya'ya çarptığında, Jonas Salk aşısı üzerinde çalışıyordu, bizim dünyamızda, Pittsburh'da olduğu gibi. March of Dimes'ın ana karargâhı ise Washington D.C.'deydi. Aşısı asla tamamlanamadı. Bu da çocuk felcinin bir sorun olmaya devam edeceği anlamına geliyor ki tarihi trendler üzerinden bunu abarttım.

Ben bu kitabı yazarken COVID-19 ortada yoktu. Basın turlarına başlarken ise kocamın "aslına rücu etmek" dediği bir durumun ortasındayız ve şunu size söylemek zorundayım ki sosyal mesafe ve maske giymede sofuluğumun sebebi çocuk felci hakkında yaptığım araştırmalara dayanıyor. Babam sinema salonlarının nasıl da kapandığını, nasıl da kimsenin kamuya açık bir yüzme havuzuna girmediğini ve "herkesin çocuk felci kapmaktan korktuğunu" hatırladığını söylüyor. Herkes çocuk felci kapmış birilerini tanıyordu.

Çocuk felci normalde küçük yaşlarda ortaya çıkan bir çocukluk hastalığı. Çoğu çocuk biraz grip olup sonra iyileşiyormuş. Nadiren biri uzuvlarındaki işlevi kaybediyormuş. Sonra, on dokuzuncu yüzyılın sonlarına doğru, salgın baş göstermiş. Bu hızla kötüye gitmiş. Bir çocukluk hastalığı olmaktan çıkmış ve yetişkinleri de vurmaya

başlamış. İnfluenza daha ölümcül bir hastalıktı fakat çocuk felci kurbanları toplumlarının parçası olmayı sürdürdü. Ayrıca, çoğunlukla beyaz ve varlıklıydılar. Hastalığın ölümcüllüğünden çok bu başlıkları ele geçirmesine sebep olmuş.

Evler terk edilmiş. Çocuklar birbirinden yalıtılmış. Kasabalar kontrol noktalarıyla bölünerek karantina altına alınmış. Dahası, salgının ortaya çıktığı yerlerde devasa geçici hastaneler kurulmuş.

Çocuk felcini tarihi bir hastalık olarak düşünmek çok kolaya kaçmak olur. Her ne kadar 1988'de dünya çapında rapor edilmiş 350.000 vakadan 2017'de 22 vakaya düşsek de her ülkede hâlâ çocuk felcinden sonra hayatta kalmış insanlar var. Daha da rahatsız edici olan, çocukken hastalığı geçiren ve semptom göstermiyormuş gibi görünen insanlar dahi onlarca yıl sonra çocuk felci sonrası semptomları gösterebiliyor. Çocuk felcine kapılıp da ateşten başka bir belirti göstermemek olası olduğundan, bazı kişiler çocukken bu hastalığı geçirdiğinin farkına varmamış ki bu da çocuk felci semptomların tanımını zorlu bir mücadele hâline getiriyor.

Anoreksi de aynı şekilde teşhisi zor olabilecek bir hastalık. Bu hastalığın medyadaki genel yansıması, dış görünüşünden rahatsız ergen bir kız görünümünde. Bunun bir sebebi var. Zayıflığa değer veren kültürlerde anoreksinin ortaya çıkışı daha yüksek bir orana sahip, kadınlar çoğu zaman değerinin dış görünüşüyle ilişkili olduğunu düşünür. Fakat anoreksi erkekleri de etkiliyor. Yaşlı kadınları da. Zayıf olmakla ilgilenmeyen insanları.

Bunu modern bir vaka olarak görmeye meyilliyiz. Tıbbi literatür, ta Helenistik dönemden bu yana din temelli oruç belgeleriyle dolu. Orta Çağ Avrupası'nda, dini bağlılıklardan kaynaklı kendini aç bırakmaya *anorexia mirabilis* deniyordu. 1873'te, Kraliçe Victoria'nın kişisel doktoru William Gull, bu hastalığı "*anorexia nervosa*" olarak adlandırdı.

Mayo Clinic şöyle diyor ve bence bunu olduğu gibi aktarmalıyım. "Anoreksi aslında yemekle ilgili değildir. Duygusal sorunlarla başa çıkmak için aşırı derecede sağlıksız, hatta bazen hayati tehlike içeren bir yoldur. Anoreksiniz olduğunda, genellikle, zayıflığı kişisel değerinizle denklersiniz."

Kiloyla ilgili bir takıntıyı o kadar normalleştirdik ki bu hastalığın hayati tehlike içermeden önce verdiği ilk sinyalleri kaçırmak çok kolay oluyor. İşte birkaç örnek: Yemekle ön ilişki kurmak ki bu başkaları için bazen çok leziz yemekler yapıp da onları yememek anlamına geliyor; açlığın inkârı ya da yememek için bahane üretmek; sadece birkaç "güvenli" yemeği yemek, bunlar genellikle yağ ve kalori açısından fakir olurlar; kilo alma korkusu, bu da tekrar tekrar kilosunu ya da bedenini ölçtürmeyi içerir; algılanan kusurları görmek için aynaya sık bakmak; şişman olmaktan ya da vücudunun bazı kısımlarının şişman olmasından şikâyet...

Tetikleyici davranışları içermemesi için bu yazdıklarıma çok dikkat ediyorum. "Zayıflık ilhamı" diye bir şey var, bu durumda anoreksisi olan kişi aynı hastalıktan mustarip birinin öyküsünü okuyor ve bunu bir uyarı olarak almak yerine tavırlarını taklit ediyor. *The Karen Carpenter Story* çıktığında böyle yaptığımı hatırlıyorum ve bu filmin hayatımı kurtaran tek şey olduğunu sıklıkla düşünürüm. Hayatımda kilolu olmadığımı düşündüğüm tek an dizanteri olduğum zamanların sonrasıydı.

Bu yazılanlarda kendinizi ya da bir akrabanızı görüyorsanız sizi bir doktorla konuşmaya ya da en azından hastalık hakkında daha fazla bilgi sahibi olmaya davet ediyorum. Bir başlangıç noktası olarak: www.nationaleatingdisorders.org. Ulusal Yeme Bozuklukları Telefon Hattı'nın numarası ise 1-800-931-2237.

Yıldızları Hesaplamak ve *Göklerdeki Yazgı* romanlarıyla başlayan ödüllü *Astronot Kadın* serisi, Amansız Ay ile kaldığı yerden devam ediyor.

Kontrolden çıkan iklimler, yaklaşan seçimler, politik entrikalar, gizemli suikast girişimleri ve akıl almaz sabotajlar... Artık hiçbir şeyin garantisi yok!

Göktaşının yol açtığı iklim felaketi derinleşirken dünyadaki politik çalkalanmalar da gitgide kendini göstermeye başlamıştır. Mümkün olduğunca çok insanı yeni kolonilere yerleştirmeyi hedefleyen uzay programının geleceği, isyanlar ve sabotajlar yüzünden büyük tehdit altındadır. Elma York'un yakın arkadaşı Nicole Wargin ise bir yandan kolonistlere öncülük etmeye bir yandan da uzay programını rayında tutmaya çalışmaktadır. Ne var ki, Kansas valisi olan eşinin başkanlık yarışına soyunmasıyla birlikte kendisini kurtlar sofrasında bulması gecikmeyecektir.

Astronot Kadın serisinin üçüncü romanı *Amansız Ay*, hem Ay'ın hem de siyasetin aman vermez dehlizlerinde süregiden bir köşe kapmaca oyunu.

BİLİMKURGU

/eksikparcayayinlari
/eksikparcayayinlari
www.eksikparca.com

9 786256 780729